

Giới thiệu Quá Yêu

Gặp nhau, yêu nhau rồi xa nhau. Đời người sao có thể tàn nhẫn như vậy. Chữ duyên khó lòng đoán được. Nếu vào phút giây khác. Nếu vào nơi chốn khác. Liệu em có yêu anh.

Mọi chuyện đã qua rồi nhưng có khi nào em còn nhớ đến anh, đến chúng ta ở những ngày tháng đã từng. Bây giờ em ở phương nào, có biết rằng trong anh em vẫn còn là hình bóng thân thương nhất?

Tại sao duyên số lại đẩy em xa khỏi vòng tay anh một cách tàn nhẫn như vậy? Mời bạn đọc truyện *Quá Yêu* của tác giả Lê Tư và hãy lắng đọng cảm xúc cùng tác giả, hãy sống với những kỷ niệm hạnh phúc, ấm áp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giao dịch

Hai giờ chiều, Lưu Ý Nguyệt đi vào khách sạn Đông Giao.

Trên trần nhà, chùm đèn pha lê sang trọng sáng lấp lánh. Trong đại sảnh, tiếng đàn vĩ cầm và dương cầm hòa tấu, lúc trầm lúc bổng. Một bên phòng chờ được khảm lớp thủy tinh trong suốt, nhìn thẳng ra thác nước nhân tạo đối diện, mang đến cho con người cảm giác trong lành, mát mẻ.

Lưu Ý Nguyệt nhìn người đàn ông hẹn cô, cũng chính là chủ nợ của cô, Hạ Dương. Sóng mũi thẳng tắp, dáng người cao ngất, mắt sáng như sao, khuôn mặt không tí vết, thậm chí ngay cả lỗ chân lông cũng khó nhìn thấy, đích thực là “Mặt như quan ngọc”. Lúc này, anh cũng thấy cô, liền nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Cô đến muộn.” Hạ Dương nâng cổ tay lên, tỏ ý xem đồng hồ, giọng nói ôn hòa, trầm thấp, không giống như đang trách móc.

“Không trách tôi được, ai bảo anh hẹn ở đây, xa quá.” Lưu Ý Nguyệt rút khăn giấy ra, lau mồ hôi trên mặt.

“Ha ha.” Hạ Dương đối diện đột nhiên bật cười.

“Nói đi, có việc gì? Hẹn tôi ở một nơi hẻo lánh như vậy.” Lưu Ý Nguyệt nhìn xung quanh, trong phòng chờ không có mấy người, im lặng lạ thường, Hạ Dương sẽ không vô cớ mà hẹn cô ở một nơi thế này.

“Tốt lắm, rất thông minh, sao cô biết tôi tìm cô có việc?” Hạ Dương nhướn đôi lông mày, không đáp mà hỏi ngược lại cô.

“Không có việc gì anh hẹn tôi ở đây làm gì? Nói đi, đừng vòng vo nữa.” Lưu Ý Nguyệt có chút không kiên nhẫn, thời gian của cô có hạn, không rảnh đây đưa vớ anh ở đây.

“Được, nói thẳng, tôi có việc tìm cô, có quan hệ đến món nợ của cô, có hứng thú không?” Hạ Dương nghiêng người về phía trước, chăm chú nhìn Lưu Ý Nguyệt.

“Món nợ của tôi? Đương nhiên là có hứng thú.” Lưu Ý Nguyệt dịch ra sau, tránh người anh.

“Tôi muốn cùng cô làm một cuộc giao dịch, nếu thành công, món nợ của cô liền được xóa, không chỉ có thế, tôi còn có thể trả thêm cho cô một khoản thù lao, thế nào, có hứng thú nghe tiếp không?” Hạ Dương thu người về, lười biếng dựa lưng vào ghế ngồi, nhìn chằm chằm người phụ nữ đối diện, anh đoán, cô nhất định sẽ đồng ý.

“Anh nói đi, tôi nghe.” Lưu Ý Nguyệt khoát tay, “giao dịch”, cô thích từ này, cô đã làm không biết bao nhiêu cuộc giao dịch, thế nên từ này thật quá gần gũi với cô.

“Tôi muốn cô đi dụ dỗ một người, khiến anh ta phải hủy hôn với vợ chưa cưới. Chỉ cần cô làm được, tôi sẽ không thu hồi quán bar, ngoài ra còn tặng cô thêm hai mươi vạn tiền mặt, có những thứ đó, cô có thể tiếp tục kinh doanh quán bar của cô, có hứng chứ?” Hạ Dương nói một mạch, Lưu Ý Nguyệt nghe xong liền cười, vừa nhìn Hạ Dương vừa nghĩ, thật sự không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, ai có thể nghĩ một người đàn ông bề ngoài vô hại như vậy, lại có thể nói ra một kế hoạch như thế.

“Anh muốn tôi dụ dỗ ai? Có kế hoạch gì không?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

Hạ Dương lấy ra một bức ảnh từ túi áo, không nhanh không chậm đặt lên bàn trước mặt cô. Lưu Ý Nguyệt nhìn xuống, trong ảnh là một người chừng hơn ba mươi, có thể nói là rất có khí chất, cằm hơi hất lên, đầy vẻ ung dung, tự tin mà có phần thách thức. Đôi môi mỏng đầy quyền rũ mím chặt, gọng kính trên sống mũi làm bớt đi vài phần nghiêm khắc, đồng thời lại tăng thêm mấy phần văn tú. Ánh mặt trời chói chang trên mặt kính, làm ánh mắt càng trở

nên nguy hiểm, khó đoán.

“Anh ta là Lâm Tây Canh, ba mươi tư tuổi, tổng giám đốc tập đoàn Lâm thị, chủ tịch là cha anh ta Lâm Đông Dương, anh ta là con trai độc nhất, ba tháng trước đã cùng tiểu thư tập đoàn Ngô thị - Ngô Nhân Kỳ đính hôn, chuẩn bị sang đầu năm sau thành hôn, tôi muốn cô khiến họ không thể kết hôn được, chỉ đơn giản thế thôi.” Hạ Dương chậm rãi nói xong, chăm chú quan sát phản ứng của Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt bật cười thành tiếng: “Đơn giản? Sẽ không đơn giản như thế đâu, bây giờ là tháng sáu, đầu năm sau kết hôn, tôi chỉ có thời gian chưa đến một năm, hơn nữa, tôi làm thế nào làm quen với anh ta? Lâm thị? Ngay cả cửa chính tôi còn chưa vào được, càng đừng nói đến làm quen với anh ta, hay anh muốn tôi đợi ở cửa Lâm thị hai tư trên hai tư, đợi anh ta đi ra liền chạy đến ôm cổ?”

“Ha ha, cô thật biết nói đùa, về việc làm thế nào để làm quen với anh ta, cô không cần lo lắng, tôi sẽ sắp xếp, còn lại phụ thuộc vào cô, cô đồng ý chứ?” Hạ Dương nhẹ nhàng cười lộ lên.

Lưu Ý Nguyệt cẩn mõi suy nghĩ, Lâm Tây Canh, nhìn qua cũng không phải là người dễ mắc câu, nhìn ánh mắt anh ta chỉ thấy một con người ý chí vững vàng, ngộ nhờ bại lộ, sợ chính mình cũng khó mà phui áo ra đi. Nhưng mà, điều kiện này thật hấp dẫn, xóa hết nợ nần, còn có hai mươi vạn tiền mặt, kẻ ngốc mới không đồng ý. Cô cười cười, nhìn thẳng Hạ Dương, sóng mắt long lanh, lay động, “Tôi đồng ý”

“Được, một lời đã định, tiếp theo, chúng ta sẽ nói cụ thể về kế hoạch.” Hạ Dương vừa nói vừa đưa tay thu bức ảnh trên bàn vào túi, nét cười trên mặt càng thêm sâu, anh biết mình tìm đúng người rồi.

Hạ Dương sắp xếp ổn thỏa mọi việc, để Lưu Ý Nguyệt lấy thân phận thư ký tiếp nhận Lâm Tây Canh, chỉ cần hôn sự của anh ta và Ngô Nhân Kỳ thất bại, anh sẽ làm mọi việc như đã nói.

Lưu Ý Nguyệt cẩn thận gấp bản hợp đồng, bỏ vào túi, bung chén trà trên bàn, “Lấy trà thay rượu, chúc chúng ta hợp tác thành công.” Cô nói với Hạ Dương.

“Chúc cô mãi mãi thành công.” Anh nhẹ nhàng đưng chén, lời ít ý nhiều.

Lưu Ý Nguyệt khẽ uống một ngụm, buông chén nói: “Anh có thể nói cho tôi biết, tại sao anh lại muốn như vậy được không?” Cô muốn biết, mục đích của Hạ Dương là gì? Thà phá một ngôi miếu, đừng phá một cuộc hôn nhân, anh ta làm vậy không sợ báo ứng sao? Lưu Ý Nguyệt nghĩ đến đây, nhẹ nhàng cười lộ lên, mình lại là đồng bọn của hắn a! Chính mình sao lại quên mất điều này, báo ứng thì cô vẫn sẽ làm!

“Nếu tôi nói là vì yêu, cô có tin không?” Hạ Dương thản nhiên nói.

“Vì yêu? Vì Ngô Nhân Kỳ sao?” Lưu Ý Nguyệt nhướn mày hỏi.

“Đúng, cô ấy thuộc về tôi, tôi sẽ dùng mọi cách để phá hỏng cuộc hôn nhân này.” Hạ Dương chậm rãi nói, đáy mắt hiện nên một nỗi lo sâu kín.

“Ha ha, anh hùng nổi giận vì hồng nhan a, cô ta nhất định rất đẹp.” Đến phiên Lưu Ý Nguyệt cười thành tiếng. Ngô Nhân Kỳ này nên nói là may mắn hay bất hạnh đây? Khiến cho hai người đàn ông ưu tú phải tranh giành, xem ra cũng không đơn giản, Lưu Ý Nguyệt lòng đầy chờ mong có thể sớm nhìn thấy cô ta.

“Rất đẹp, ít nhất theo tôi thì là thế, cô cũng sẽ sớm được gặp cô ấy thôi.” Hạ Dương nhẹ nhàng nói, ánh mắt có chút dịu dàng.

“Vậy sao anh lại chọn tôi?” Lưu Ý Nguyệt tò mò hỏi.

“Bởi vì quá khứ của cô, nên cô sẽ không dễ dàng bị đàn ông chi phối, cũng không dễ dàng mơ mộng hão huyền, hơn nữa, cô nợ tôi, thế nên, cô sẽ làm theo những gì tôi sắp xếp, cô nói có đúng không?” Hạ Dương neho mắt, nhấp một ngụm trà, đối với hoàn cảnh của Lưu Ý Nguyệt, sau này, anh nói một là một hai là hai, cô sẽ không chĩa súng ngược lại phía anh, đây chính là lý do lớn nhất khiến anh chọn cô.

“Xem ra việc gì anh cũng nhớ rõ, chẳng qua là tình thế bất buộc.” Lưu Ý Nguyệt hiểu rõ rồi gật gật đầu. Đúng vậy, cô không còn là nữ sinh mơ mộng nữa, cô đã là người phụ nữ ba mươi, hiểu rõ cái gì mới là quan trọng nhất, cô rất rõ ràng, ngoài tiền, cô không tin bất cứ ai, ngoài tiền, cô cũng không yêu một người nào.

Cô đứng lên, nhìn Hạ Dương cười quyến rũ, “Tôi đi đây, hẹn gặp lại.”

Hạ Dương ngồi yên nhìn Lưu Ý Nguyệt rời đi, sau đó ra bàn tiếp tân thanh toán. Vừa đi ra cửa, đã có người lái xe đến, anh vừa ngồi vào xe, liền với tay mở nhạc, chiếc xe cùng tiếng nhạc rock chói tai lao vút khỏi sân khách sạn.

Lưu Ý Nguyệt bước vào quán bar, còn chưa đến thời gian mở cửa, nhân viên đang chuẩn bị làm việc, “Nhị Hắc, cậu vào đây.” Cô vẫy tay với nhân viên sau quầy bar, đồng thời đi vào văn phòng, ngay sau đó người tên là Nhị Hắc cũng theo vào. “Đóng cửa lại.” Lưu Ý Nguyệt khoát tay.

“Chị Lưu, có chuyện gì ạ?” Nhị Hắc hỏi.

“Nhị Hắc, tôi phải ra ngoài một thời gian, mọi việc trong quán, cậu tạm thời thay tôi xử lý.” Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống.

“Ra ngoài?” Nhị Hắc nhăn mặt, nhíu mày.

“Đừng lo, không phải tôi bỏ trốn đâu, tôi sẽ không bỏ mặc nơi này, chỉ là đi làm một bản hợp đồng với người khác thôi, đến khi tôi trở về, không những hết nợ, mà còn có thể thêm vốn lưu động, thế nên tôi muốn tạm giao quán cho một người đáng tin cậy, cậu làm được chứ?” Lưu Ý Nguyệt khoát khoát tay, ý bảo Nhị Hắc ngồi xuống.

“Chị, chị yên tâm, em nhất định sẽ trông nom quán thật tốt, chờ chị trở về.” Nhị Hắc vỗ ngực cam đoan.

“Được, giao quán cho cậu tôi yên tâm nhất, mặt khác tôi cũng sẽ sắp xếp, nhà cung cấp tạm thời sẽ không tới cửa đòi nợ, cậu chỉ cần cố gắng hơn nửa năm, sang năm quán nhất định cải tử hoàn sinh.” Lưu Ý Nguyệt vừa nói, vừa nhìn một lượt văn phòng đơn sơ này của mình, nơi này không chỉ là nơi làm việc, mà còn là nơi lưu giữ cả tuổi thanh xuân của cô.

Ban đêm, khách lục đục đến quán. Lưu Ý Nguyệt vẫn như cũ, ngồi trên khán đài ở đại sảnh, cô ôm một cây đàn ghi-ta, hát bài hát mình yêu thích nhất, tương lai hơn nửa năm nữa, chính cô sẽ không lại ngồi ở đây, sẽ không thể ôm ghi-ta, và sẽ không thể tự hát bài hát mình thích nữa.

Hát được một giờ, phía dưới có tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, Lưu Ý Nguyệt cầm đàn đi xuống, thẳng đến quầy bar, “Nhị Hắc, cho tôi hai ly Whiskey.” Cô nói.

“Chị Lưu” Nhị Hắc có chút do dự.

Lưu Ý Nguyệt mỉm cười, “Đừng lo, chỉ một ly, đưa cho tôi đi, làm ơn!” Cô chớp chớp mắt nhìn Nhị Hắc, anh ta không có cách nào khác, đành phải rót một ly cho cô, Lưu Ý Nguyệt nâng ly rượu lên, “Nhị Hắc, chúc tôi thành công đi.” Nói xong, ngửa đầu, một hơi uống sạch ly rượu.

Buồng chén, cô nói: “Nhị Hắc, hẹn gặp lại.” Cô nhảy khỏi ghế cao, vẫy tay về phía Nhị Hắc, thông dong, nhẹ nhàng bước ra khỏi quán.

Bên ngoài, gió đêm thật lạnh. Lưu Ý Nguyệt ngẩng đầu, nhìn khoảng không xung quanh, bốn phía đều là những tòa nhà sừng sững, chỉ còn lại một khoảng trời nho nhỏ ở giữa, không trăng không sao, chỉ đơn giản một màu đen kịt.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp gỡ

Mấy ngày sau đó, Lưu Ý Nguyệt bắt đầu chuẩn bị, phòng trước vẫn hơn, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Hơn nữa, đối thủ của cô là Lâm Tây Canh thì càng phải cẩn thận. Cô tìm hiểu tư liệu về Lâm Tây Canh, con trai độc nhất nhà họ Lâm, cha anh ta – chủ tịch Lâm Đông Dương của tập đoàn Lâm thị về cơ bản đã nghỉ hưu, nói cách khác, Lâm Canh Tây mặc dù là tổng giám đốc, nhưng nắm mọi quyền quyết định, ai biết được, cuối năm nay hay đầu năm sau, anh ta sẽ chính thức leo lên vị trí cao nhất Lâm thị.

Tháng ba, việc anh ta đính hôn với Ngô Nhân Kỳ từng gây chấn động một thời, một đôi tài tử giai nhân, trai tài, gái sắc, Lưu Ý Nguyệt thấy ánh đính hôn của bọn họ trên một trang web, Ngô Nhân Kỳ như con chim nhỏ nép sát vào người Lâm Tây Canh, khuôn mặt tươi cười còn toát lên nét trẻ con, ánh mắt nhìn Lâm Tây Canh đầy dịu dàng.

Ngô Nhân Kỳ mới chỉ hai mươi tư tuổi, Lâm Canh Tây hơn cô chừng mười tuổi, hai nhà Lâm Ngô vốn thân thiết từ lâu, hai người coi như là thanh mai trúc mã. Nghe nói, phu nhân nhà họ Ngô luyến tiếc con gái phải gả đi quá sớm, nên hai người đính hôn trước, nửa năm sau mới kết hôn, để Ngô Nhân Kỳ ở nhà mẹ đẻ thêm nửa năm nữa. Số cô ấy thật tốt, Lưu Ý Nguyệt khẽ thở dài, trong lòng tự nhiên có chút ghen tỵ.

Hai mươi bốn tuổi, Lưu Ý Nguyệt nhìn con số này, chính mình khi hai mươi bốn tuổi đang làm gì? Cô nhú mồm, trầm tư suy nghĩ, chén trà trong tay nguội dần, cô nhẹ nhàng cười giễu mình, nghĩ đến việc này thì có ích gì, nhìn nay nhớ xưa sao?

Trên đời này, nếu hối hận có thể bán, cô nhất định là người xếp hàng mua đầu tiên.

Lướt một lượt trên mạng, Lưu Ý Nguyệt mới nhấp một ngụm trà, đã sớm nguội lạnh tự bao giờ, cô trầm nghĩ, mình đã đồng ý quá vội vàng, căn bản là chưa suy nghĩ thấu đáo, nhất thời kích động mà đồng ý giao dịch với Hạ Dương, bây giờ xem ra, cơ hội thành công rất cuộc được mấy phần trăm chứ?

Ngô Nhân Kỳ muốn gì được nấy, nhan sắc, xuất thân, bằng cấp, mọi thứ đều hơn cô. Còn cô, xinh đẹp sao? Dẫu có thì cũng không còn trẻ trung gì. Xuất thân sao? Bị đuổi khỏi nhà, một thân một mình. Bằng cấp sao? Học đại học ngoại ngữ, có được tính không nhỉ?

Lưu Ý Nguyệt vô cùng ừ ừ, giao dịch này có thể hủy được không? Cô đứng lên, đi về phía cửa sổ, trước mắt là hàng vạt hàng vạt ánh đèn lung linh, tỏa sáng trong tổ ấm biết bao gia đình hạnh phúc, còn cô, một người lẻ loi, cô độc, cái gì cũng không có, có chăng chỉ là một tâm hồn đang bị nỗi cô đơn gặm nhấm.

Hạ Dương sẽ không bỏ qua cho cô, người đàn ông này tuyệt đối không phải người lương thiện, vì một người con gái mà có thể điên cuồng như vậy. Việc dón cô đến đường cùng, Lưu Ý Nguyệt tin chắc, anh ta nhất định có thể làm được, nếu làm việc này, được ăn cả ngã về không, nửa năm, thành hay bại,

đều ở nửa năm này, liều mạng, Luru Ý Nguyệt siết chặt nắm tay, vì chính mình, cô chỉ có thể liều mạng một phen.

Hai ngày sau, Luru Ý Nguyệt mặc quần áo công sở đứng dưới trụ sở Lâm thị, giương mắt nhìn lên, tòa nhà thật cao, trước đây, mục đích của cô từng là những tòa nhà như thế, hy vọng tốt nghiệp có thể được làm việc ở một văn phòng trên đó.

Không biết Hạ Dương dựa vào mối quan hệ gì lại có thể sắp xếp cô vào làm ở Lâm thị, còn là thư ký của Lâm Tây Canh, nghe nói thư ký cũ sắp sinh, Lâm Tây Canh muốn tìm một thư ký mới ngoài ba mươi tuổi, ngoại ngữ thành thạo, không cần quá xinh đẹp, tốt nhất nên đứng đắn, tuyệt đối không có ảo tưởng với anh ta, bởi vì anh ta cũng sắp kết hôn, không hy vọng vợ sắp cưới phải lo lắng. Thật tốt a! Luru Ý Nguyệt lại thở dài một tiếng.

Cô đi lên tầng hai mươi của tòa nhà, đó chính là văn phòng Lâm Tây Canh, thư kí cũ đang chờ cô để bàn giao công việc.

“Đây là tất cả tài liệu, tôi đã tập hợp hết lại, mấy hôm nữa cô làm quen đi, một tuần này tôi vẫn còn ở đây, có gì không hiểu có thể hỏi tôi.” Chị thư kí bụng bầu nhìn Luru Ý Nguyệt nói, mặt không đổi sắc.

“Dạ, cảm ơn chị.” Luru Ý Nguyệt cố gắng nở nụ cười dịu dàng nhất có thể, có trời mới biết, mấy năm nay cô đã phải cười như vậy bao nhiêu lần – ngoài cười nhưng trong không cười, thật chua xót.

“Còn nữa, có một việc, tôi phải nhắc nhở cô, nếu muốn tiếp tục ở lại Lâm thị, đặc biệt là tiếp tục làm việc bên cạnh Lâm tổng, đừng bao giờ cười như thế, Lâm tổng không thích.” Thư ký cũ nghiêm túc nhìn Luru Ý Nguyệt nói.

“Dạ, em hiểu ạ, còn gì không ạ?” Luru Ý Nguyệt nhanh chóng thu lại nét tươi cười, tốt nhất không nên cười, chính mình cũng không muốn cười như thế.

“Còn nữa, không được có ảo tưởng với Lâm tổng, không được yêu sếp, nếu không cô sẽ vô cùng thê thảm.” Thư ký tiếp tục nói.

“A, có ai như thế chưa?” Luru Ý Nguyệt rất tò mò, thê thảm? Thê thảm thế nào?

“Lâm Tổng mở miệng sẽ mắng, mặc kệ người đó làm bao nhiêu trò trước mặt. Từng có một lần, sếp mắng một cô nhân viên cao cấp đến mức cô ta suýt nhảy lầu, sau này, không ai dám tơ tưởng sếp nữa.” Chị thư ký thoải mái kể.

Luru Ý Nguyệt thầm sợ hãi, trai đẹp! Chính mình thật đúng là không sợ chết, nhảy lầu ư? Liệu cuối cùng bản thân có ý định nhảy lầu không? Ai biết! Nhưng càng như thế lại càng kích thích ý chí chiến đấu của Luru Ý Nguyệt, ai thắng ai thua, Lâm Tây Canh, chúng ta hãy chờ xem.

“Chào buổi sáng, Lâm tổng.” Thư ký cũ huých nhẹ Luru Ý Nguyệt, kéo cô về với thực tại, cô vừa kịp định thần liền nhìn thấy người đàn ông trước mặt, liếc mắt một cái đã nhận ra anh ta chính là Lâm Tây Canh. Hai ngày nay, bản thân cô đã nhìn không biết bao nhiêu ảnh chụp anh ta, nhưng, khi người thật đứng ngay trước mắt, Luru Ý Nguyệt mới biết, ảnh chụp đều lừa người, Lâm Tây Canh ngoài đời còn khí thế và đáng sợ hơn nhiều.

Cái nhìn chăm chú, ánh mắt dường như không để sót một chi tiết nào, có lẽ, mắt kính của anh ta chỉ là một thứ trang sức, che dấu ánh mắt sắc bén ấy.

“Chào buổi sáng, Lâm tổng.” Luru Ý Nguyệt khẽ chào.

“Giám đốc Lâm, đây là thư kí mới, Luru Ý Nguyệt.” Chị thư kí giới thiệu Luru Ý Nguyệt với Lâm Tây Canh.

“À, chào cô.” Lâm Tây Canh nhìn lướt qua Luru Ý Nguyệt, cô gái trước mặt tầm ba mươi, mái tóc đen búi gọn, rất hợp với bộ quần áo công sở, giày cao gót đen, không quá cầu kỳ. Lâm Tây Canh hài lòng gật đầu, không nói thêm chữ nào, đẩy cửa đi thẳng vào.

“Lấy sổ ghi chép, đi theo sếp.” Thư ký cũ giục Luru Ý Nguyệt, cô đứng thẳng người, vô cùng hồi hộp, trận chiến ngay trước mắt rồi, đây là bước quan trọng nhất, có để lại ấn tượng tốt với Lâm Tây Canh hay không, quyết định ở mấy phút này.

“Đừng căng thẳng quá, Lâm tổng dù sao cũng là một vị sếp tốt, sẽ không ăn thịt cô đâu mà sợ.” Chị thư ký thấy Luru Ý Nguyệt lo lắng, liền an ủi cô. Luru Ý Nguyệt chỉ biết gật gật đầu đáp lại.

Hai người đi vào văn phòng Lâm Tây Canh, anh đã cởi bỏ áo vest, màu áo sơ mi trắng đập vào mắt Luru Ý Nguyệt, cô mở sổ ghi chép, mạch lạc nói, “Lâm tổng, hôm nay sếp có bốn cuộc hẹn và một phiên họp, phiên họp bắt đầu lúc chín giờ, là phiên họp thường kì vào thứ hai, bốn cuộc hẹn lần lượt vào bữa trưa, hai giờ, bốn giờ và năm rưỡi chiều.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Vị hôn phu, vị hôn thê

Phiên họp thường kì cuối cũng kết thúc, Luru Ý Nguyệt và mọi người trong phòng đều trộm thở phào nhẹ nhõm. Các trưởng phòng lục đục ra về, cô

cũng đang bắt đầu thu dọn máy tính, giấy bút. “Lát nữa gửi cho tôi báo cáo cuộc họp.” Lâm Tây Canh nói.

Lưu Ý Nguyệt vừa thấy anh ra khỏi phòng họp, liền mệt mỏi đặt mông xuống ghế, “OMG, bức chết tôi thế này, thật không phải người.” Học đại học cũng chưa từng mệt như vậy, thầy giáo có nghiêm khắc đến mấy cũng không bắt nộp bài tập ngay sau giờ học như anh ta.

Quay về văn phòng, Lưu Ý Nguyệt dồn hết tâm sức cố gắng viết một bản báo cáo thật tốt gửi đến hòm thư của Lâm Tây Canh. Chưa được bao lâu, cô đã nhận được thư của anh, vừa đọc thư, thái dương vừa giật liên hồi, trong đầu như có tiếng trống “tùng tùng”.

“Sao vậy?” Thư ký cũ hỏi.

“Chỉ xem đi.” Lưu Ý Nguyệt chỉ chỉ màn hình, chị ấy vừa đọc được, liền bật cười vui vẻ, trên bản báo của cô chỉ chít những vòng tròn đỏ, thậm chí ngay cả dấu câu cũng không bỏ qua.

“Được lắm, sửa thế này còn là ít, sau này cô sẽ biết, trước đây, khi tôi mới nhận chức, sếp còn hỏi tôi viết thư rác rưởi gì, bắt tôi làm lại.” Thư ký cũ lấy chuyện của mình để an ủi Lưu Ý Nguyệt, cô nghe xong không biết nên mừng hay nên lo, rõ ràng là tự làm tự chịu, đừng nói là dụ dỗ, ngay cả làm việc với anh ta còn căng thẳng như thế, nửa năm ư? Chỉ sợ một năm cũng chẳng làm gì được anh ta thôi!

Buổi sáng nhanh chóng trôi qua, Lâm Tây Canh có một cuộc hẹn ăn trưa, đối phương là giám đốc điều hành công ty Đông Nguyên. Nhà hàng do thư ký trước sắp xếp. Đúng mười một giờ, Lưu Ý Nguyệt liền gọi điện thoại nội bộ đến phòng tổng giám đốc.

“Lâm tổng, đã đến giờ hẹn cơm trưa với công ty Đông Nguyên, xe đã ở dưới đợi sếp.” Lưu Ý Nguyệt nói. Giọng Lâm Tây Canh trầm thấp đáp lại, “Được, tôi biết.”

Năm phút sau, Lâm Tây Canh đi ra, “Cô xuống theo tôi, tôi có chuyện cần nói.” Anh chỉ vào Lưu Ý Nguyệt nói.

Lưu Ý Nguyệt cảm sở ghi chép đi theo sau Lâm Tây Canh, anh bước rất dài, Lưu Ý Nguyệt lại đi dày cao gót nên phải chạy mới có thể đuổi kịp. Vừa vào thang máy, anh đã nói: “Báo cáo hội nghị cô sửa chữa một chút theo những gì tôi lưu ý, sửa được rồi thì gửi cho tôi, sau này có cơ hội tốt nhất nên theo một khóa học, cuộc hẹn buổi chiều cô chú ý một chút, nếu bữa trưa xong muộn, thì cô hoãn lại, trước tiên gọi điện thoại cho đối phương, sau đó nhắc tôi một lần, tôi sẽ sắp xếp, hiểu chưa?”

Lâm Tây Canh vừa nói xong thì thang máy cũng xuống đến tầng hầm, anh bước ra quay đầu nhìn thoáng Lưu Ý Nguyệt, cô bước theo vội vã gật đầu, “Tôi hiểu, Lâm tổng.”

“Có gì không hiểu thì hỏi luôn, cô chỉ có một tuần thích ứng với công việc.” Lâm Tây Canh tiếp tục nói, Lưu Ý Nguyệt chỉ biết gật đầu.

Ra tới xe, lái xe vội vàng chạy đến mở cửa, Lâm Tây Canh vừa ngồi xuống, Lưu Ý Nguyệt liền khom người nói “Lâm tổng, hẹn gặp lại.” Lâm Tây Canh khoát tay, lái xe nhanh chóng đóng cửa. Lưu Ý Nguyệt chỉ thấy một quái vật màu đen lướt qua trước mắt mình. Cô buông thông hai vai, chán nản đi về phía thang máy.

Thư ký cũ thấy cô trở lại văn phòng, vui vẻ nói: “Đi nào, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Hai người đi vào nhà ăn Lâm thị, Lưu Ý Nguyệt những tưởng bận rộn cả buổi sáng thì sẽ rất đói, không ngờ lại buồn bức chẳng muốn ăn. Nghĩ đến nửa năm, ngày nào cũng như ngày này, cô bất đắc dĩ gắp mấy hạt cơm trắng bỏ vào miệng, “Sao vậy? Tâm trạng không vui à?” Chị thư ký hỏi.

“Em mệt mỏi quá chị ạ. Có phải bình thường đều như thế không?” Lưu Ý Nguyệt chán nản gầy gầy bát cơm.

“Ha ha, chẳng qua là em chưa kịp thích ứng thôi, em rất được, tự tin lên. Khi chị mới nhận chức còn kém hơn em, về đến nhà là muốn khóc. Hơn nữa hôm nay là thứ hai, mà hầu như thứ hai nào sếp cũng bận như thế, em nên đọc thêm sách ở nhà để đuổi kịp tư duy của sếp là ổn thôi.” Thư ký cũ tận tình chỉ bảo.

Tâm trạng Lưu Ý Nguyệt không tốt lắm, nên chỉ cố gắng ăn được một ít cơm. “Em ăn nhiều chút, còn có sức làm việc. Ở Lâm thị đừng nói đến giảm béo, chỉ sợ không béo lên được.” Chị thư ký gõ gõ bát Lưu Ý Nguyệt. Cô nghe thế chỉ biết cười khổ.

Ăn cơm trưa xong, hai người quay lại văn phòng, Lưu Ý Nguyệt không dám nghỉ trưa, mở máy tính ra tiếp tục sửa báo cáo cuộc họp. Nhìn thấy mấy vòng màu đỏ, Lưu Ý Nguyệt không thể phủ nhận, Lâm Tây Canh rất cẩn thận, sửa từng câu từng chữ. Cô quyết định việc đầu tiên làm sau khi tan tầm sẽ là đến cửa hàng sách, tra dồi kiến thức.

Đồng hồ vừa điểm một giờ chiều, Lưu Ý Nguyệt nhận được điện thoại của lái xe Lâm Tây Canh, nói hai mươi phút nữa sẽ về đến công ty, cũng có nghĩa là cuộc hẹn lúc hai giờ sẽ không bị hoãn. Lưu Ý Nguyệt gửi bản báo cáo đã được sửa đến hòm thư Lâm Tây Canh, âm thầm cầu nguyện, lần này có thể an toàn qua ải.

Lâm Tây Canh bận rộn cả buổi chiều, ba cuộc hẹn, cuộc hẹn cuối cùng mãi năm rưỡi mới bắt đầu. Lưu Ý Nguyệt bung trà vào, anh nói với cô: “Thư kí Lưu, cô có thể về.”

Cô đóng cánh cửa nặng nề lại, mệt mỏi tựa lên, thở phào một hơi. Cuối cùng cũng kết thúc một ngày, coi như thuận lợi. Lưu Ý Nguyệt chậm rãi tắt máy, thu dọn bàn làm việc rồi mới ủ rũ đi về.

Trên đường, ai cũng vội vàng về nhà, chỉ mình cô ung dung thả bước, tùy tiện chọn một quán ăn cho bữa tối của mình. Ăn xong, cô vào tiệm sách, mua

một cuốn dành cho thư kí, và một cuốn bản đồ giao thông.

Về đến nhà, Lưu Ý Nguyệt tắm rửa xong xuôi, đang lười biếng mở quyển sách xem thử, thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Là Hạ Dương gọi.

“Alo. Chào chủ nợ.” Giọng Lưu Ý Nguyệt có phần trêu chọc.

“Ngày đầu tiên thấy thế nào?” Hạ Dương hỏi thẳng.

“Tôi sắp bị anh hại chết rồi. Một lữ người. Giờ tôi còn đang phải đọc thêm sách.” Lưu Ý Nguyệt trở mình, khinh bỉ nói.

“Ha ha, không đến nỗi nào. Tôi biết cô có thể làm được. Sau này quen rồi sẽ tốt hơn, tôi tin ở cô.” Hạ Dương động viên Lưu Ý Nguyệt.

“Cám ơn anh, còn việc gì không?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Không, cô tiếp tục đọc sách đi. Tôi không làm phiền nữa.” Hạ Dương cười nói, đồng thời ngắt điện thoại.

Lưu Ý Nguyệt dồn hết tâm trí đọc sách, cho dù Lâm Tây Canh không nhắc nhở, cô vẫn sẽ làm thế, vì công việc này, đối với cô mà nói như một thách thức mới mẻ. Trước giờ cô đều tin rằng, chỉ có việc không muốn làm, chứ không có việc không thể làm được.

Hôm sau, tám rưỡi Lưu Ý Nguyệt đã tới văn phòng. Thời gian làm việc của Lâm thị là từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều. Nói cách khác, hôm nay cô đến sớm nửa giờ, sẵn sàng cho một cuộc chiến mới. Mỗi ngày đều là một ngày mới, hôm qua đã là quá khứ chỉ có hôm nay mới là hiện tại.

Đúng chín giờ, Lâm Tây Canh xuất hiện ở cửa văn phòng. Lưu Ý Nguyệt đứng dậy: “Lâm tổng, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, thư ký Lưu.” Lâm Tây Canh nhẹ giọng đáp lại. Lúc này Lưu Ý Nguyệt mới để ý, giọng anh không cao, mà trầm thấp bình ổn.

Lưu Ý Nguyệt pha trà, bung vào văn phòng Lâm Tây Canh, “Lâm tổng, trà và báo của anh đây.”

Lâm Tây Canh gật gù đầu, “Cám ơn.”

Mười giờ hơn, Lưu Ý Nguyệt cầm PDA đi vào văn phòng. “Lâm tổng, đây là lịch làm việc hôm nay.” Cô liếc mắt lên nhìn Lâm Tây Canh, anh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ tập trung xem báo, nhìn đến đoạn cần lưu ý còn lấy bút đỏ khoanh lại.

“Hôm nay không có việc đặc biệt gì, ngoài một bữa tiệc từ thiện vào lúc sáu giờ tối.” Nói xong, Lưu Ý Nguyệt đứng yên tại đó, chờ Lâm Tây Canh trả lời.

“Tôi biết. Báo cáo của cô tôi đã xem qua, cũng tạm được rồi, chỉ có điều lần sau lưu ý viết tóm tắt hơn một chút. Những câu dài dòng thì lược bớt đi, đây không phải tiểu thuyết, chỉ cần nói vấn đề chính là được.” Lâm Tây Canh ngẩng đầu nhìn Lưu Ý Nguyệt nói.

“Tôi hiểu. Lâm tổng, tôi sẽ cố gắng rút kinh nghiệm.” Lưu Ý Nguyệt trả lời vô cùng cung kính.

Lại một ngày nữa trôi qua, bình an vô sự. Cũng giống như hôm qua, năm giờ chiều Lâm Tây Canh cho phép Lưu Ý Nguyệt tan tầm.

Anh vẫn còn ở lại văn phòng. Trên bàn là giấy mời dự tiệc từ thiện tối nay, thiết kế đơn giản mà trang nhã, qua đó có thể thấy được mắt thẩm mỹ của người thực hiện thật không tồi.

Năm rưỡi, Lâm Tây Canh đứng dậy, khoác áo vest, vừa bỏ giấy mời vào thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Là Ngô Nhân Kỳ – hôn thê của anh. “Alo, Kỳ kì.”

“Tây Canh, anh hết giờ làm chưa?” Ngô Nhân Kỳ ngọt ngào hỏi. “Rồi, anh đang chuẩn bị đi.” Lâm Tây Canh vừa nói vừa đưa tay tắt máy tính.

“Em đợi anh ở cửa, anh không được đến muộn đâu.” Ngô Nhân Kỳ nói. Lâm Tây Canh cười khẽ: “Anh biết. Gặp em sau.”

“Gặp anh sau.” Ngô Nhân Kỳ nói xong thì ngắt điện thoại. Lâm Tây Canh nhìn di động, thăm thờ dài, cùng dự tiệc với anh đêm nay đương nhiên là Ngô Nhân Kỳ. Hơn nữa, lần này đều là người quen, cũng là thời cơ thích hợp để hai người bọn họ thể hiện tình cảm ngọt ngào. Nói đúng hơn, Lâm Tây Canh muốn cho mọi người đều thấy, liên minh hai nhà Lâm Ngô vĩnh viễn bền chặt.

Anh đi xuống gara, tối nay anh tự lái xe. Tan tiệc, anh muốn đưa Ngô Nhân Kỳ về nhà, thế nên, tự lái vẫn là tốt nhất.

Tiệc từ thiện được tổ chức ở khách sạn Tây Giao, có bãi đỗ xe rất rộng. Dự tiệc đều là những người giàu có, ai cũng lái xe đến. Thế nên nơi đây không chỉ là một bữa tiệc đơn thuần, mà còn là nơi để những người giàu có khoe của. Xe ai đẹp, bạn gái ai xinh... cứ đợi mà xem.

Lâm Tây Canh đi đến ngã tư đường, đứng vào giờ cao điểm. Xe nhích từng chút một. Anh nhìn đồng hồ, có lẽ bị muộn rồi, lại nghĩ đến bộ mặt giận dữ của Ngô Nhân Kỳ, thăm thờ dài.

Đối với anh cô chỉ là một đứa nhỏ quen được nuông chiều. Hai mươi tư tuổi. Ở công ty anh cũng có cô gái hai tư tuổi, nếu đem so sánh với Ngô Nhân Kỳ, đúng là một trời một vực. Ngày nào họ cũng phải lao đầu vào công việc, còn cô chỉ ở nhà hưởng thụ, số ngày đi làm trong năm đếm được trên đầu ngón tay.

Trong lòng Lâm Tây Canh không tán thành cách dạy dỗ con gái của nhà họ Ngô, quá chiều chuộng. Anh không dám nghĩ, cưới xong, Ngô Nhân Kỳ có thích ứng được với cuộc sống của nhà họ Lâm không, cũng như có gánh vác được trọng trách bà chủ trong nhà không.

Hai người hơn kém nhau mười tuổi, Lâm Tây Canh chưa từng xem Ngô Nhân Kỳ là một người phụ nữ. Trong mắt anh, cô vẫn chỉ là cô bé cả ngày chạy theo sau anh gọi “anh Tây Canh”. Còn nhớ, khi cô năm tuổi đã từng đòi âm ỉ “Em phải làm vợ anh Tây Canh”. Khi ấy, anh không coi lời nói của một đứa bé kém mình mười tuổi là thật. Mãi đến khi cô hai mươi tuổi, rồi hai mốt tuổi... cho đến tận bây giờ, khi cô đã hai mươi tư tuổi, anh mới biết, thì ra lời nói năm xưa là thật.

Hôn ước này cũng không khiến Lâm Tây Canh lo lắng. Ngô Nhân Kỳ là con gái duy nhất nhà họ Ngô, sau lưng có hậu thuẫn vững mạnh. Hơn nữa, Lâm Ngô quan hệ thân thiết từ lâu, bọn họ vốn là thanh mai trúc mã, đính hôn cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Là con trai duy nhất trong nhà, Lâm Tây Canh hiểu rõ, anh không có quyền chọn bạn đời cho mình. Hơn nữa, không phải anh chưa từng yêu, thậm chí đã từng có nhiều mối tình, nhưng anh tin chắc mình không phải là người có thể làm tất cả vì tình yêu, cũng chưa có ai khiến anh yêu đến mức ấy. Chính vì vậy, Ngô Nhân Kỳ là lựa chọn tốt nhất của anh. Mọi người cùng vui, không phải tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đấu giá

Quả nhiên, Ngô Nhân Kỳ đang xì mặt đứng ở lối vào, vừa thấy Lâm Tây Canh đi về phía mình liền xoay người coi như không thấy. Đêm nay là chương trình đầu tiên bọn họ tham dự với tư cách vợ chồng chưa cưới. Vì đêm nay, cô đã mua một bộ lễ phục mới, dùng trang sức quý giá nhất, trang điểm vô cùng cẩn thận, chính vì muốn cho mọi người thấy được hạnh phúc của cô, thấy cô đã nắm được trái tim Lâm Tây Canh như thế nào.

“Kì Kì” Lâm Tây Canh biết cô lại giận dỗi trẻ con, nhưng cũng không có ý định dỗ dành. Là phu nhân chủ tịch trong tương lai, cô cần chín chắn hơn, chứ không thể mãi trẻ con như thế. Lâm Tây Canh quyết định dùng nửa năm còn lại giúp cô hiểu được đạo lý này, hôm nay mới chỉ là bắt đầu.

“Anh đã nói không đến muộn, sao bây giờ mới tới?” Ngô Nhân Kỳ không đợi anh giải thích đã trách móc, còn anh chỉ lẳng lặng đứng đó, hoàn toàn thản nhiên.

“Giờ cao điểm, kẹt xe.” Lâm Tây Canh nhàn nhạt nói rõ lý do, sự thật chính là như thế, “Vào thôi.” Anh đỡ tay Ngô Nhân Kỳ, hơi dùng sức, ý bảo cô đi vào.

“Anh không thể tan tâm sớm một chút được sao? Em đã gọi điện cho anh, anh còn đến muộn. Tiệc hôm nay là mẹ em tổ chức, anh làm thế mẹ còn mặt mũi nào.” Ngô Nhân Kỳ vẫn chưa hết giận, hôm nay nhà họ Ngô tổ chức tiệc từ thiện, trước đây, mấy hoạt động này Lâm Tây Canh rất ít khi tham dự, nhưng nay khác xưa, giờ anh là con rể nhà họ Ngô, tiệc trong nhà sao có thể đến muộn được chứ. Ngô Nhân Kỳ cảm thấy Lâm Tây Canh như vậy thật không tôn trọng cô chút nào.

“Anh bận việc, mẹ nhất định thông cảm” Lâm Tây Canh không muốn nói về vấn đề “mặt mũi”, nhưng “mặt mũi” Ngô Nhân Kỳ nói anh hiểu được, chẳng qua là thể diện của chính cô mà thôi, còn Ngô phu nhân chưa chắc đã tính toán chuyện nhỏ nhặt này.

Hai người nói xong mới đi vào hội trường, trên bàn những chiếc bàn tròn trải khăn thơm mát, hoa tươi lộng lẫy, tiệc từ thiện nhà họ Ngô vốn có tiếng là xa hoa, khách sạn cao cấp nhất, thực đơn cao cấp nhất, còn mời MC nổi tiếng của đài truyền hình làm người dẫn chương trình.

Cách đó không xa, Ngô phu nhân đang chào hỏi khách mời. Ngô Nhân Kỳ kéo Lâm Tây Canh đến trước mặt Ngô phu nhân, “Mẹ, anh Tây Canh đến rồi.”

“Con chào đi.” Lâm Tây Canh khẽ cúi đầu với Ngô phu nhân.

“Tây Canh tới rồi đấy à.” Ngô phu nhân tươi cười nhìn anh. Bà ta chừng hơn năm mươi, nhưng nhờ thường xuyên chăm sóc dung nhan, nên trên mặt không thấy nếp nhăn nào, dáng người hơi mập càng thêm phần quý phái trong bộ lễ phục màu bạc.

“Ngô phu nhân, lệnh ái và Lâm tổng thật sự là trai tài gái sắc.” Khách khứa thấy cặp vợ chồng son liền thi nhau tặng bốc Ngô phu nhân, làm bà vui đến mức cười tươi như hoa.

“Đúng vậy, đúng vậy, đến lúc đó mời mọi người uống rượu mừng, nhất định đến dự nha.” Ngô phu nhân che miệng cười không ngừng, hai ông bà vẫn luôn thầm mong có người con rể như Lâm Tây Canh, cuối cùng con gái bắt được, coi như không phụ sự mong đợi của cả nhà.

Ngô Nhân Kỳ đứng một bên e thẹn tựa vào người Lâm Tây Canh. Cô ngược mắt nhìn người đàn ông này, anh là giấc mộng của cô, cô yêu anh, hoàn toàn không tính toán đến cái gì là hợp tác làm ăn, yêu nhiều năm như vậy, yêu đến mức chính mình cũng tưởng rằng vô vọng, đúng lúc này nữ thần may

mắn đột nhiên ghé tới. Anh cầu hôn cô, mộng đẹp trở thành hiện thực. Chỉ nửa năm nữa thôi, cô sẽ là vợ anh, hoàn toàn có được anh.

“Kì Kì.” Một giọng nói ghé sát vào, Ngô Nhân Kì quay đầu lại, nhếch miệng khê kêu: “Hạ Dương.”

Hạ Dương khoác tay một người đến chỗ Ngô Nhân Kì và Lâm Tây Canh, những ngón tay thon dài nắm lấy cánh tay anh ta.

“Lại thay đổi?” Ngô Nhân Kì cười nhạo nói, chau mày nhìn thoáng qua chủ nhân đôi tay, xinh đẹp động lòng người, nghiêng nước nghiêng thành, trong mắt dường như chỉ có Hạ Dương.

“Giới thiệu với hai người một chút, Vương tiểu thư, ở đoàn ca vũ.” Hạ Dương chỉ chỉ người con gái nghiêng nước nghiêng thành đứng cạnh mình, cười híp mắt nhìn chăm chăm Ngô Nhân Kì. Mọi người cũng tự giới thiệu qua qua với cô, nói chuyện hoàn toàn khách sáo.

Khai tiệc, khách khứa ngồi hết xuống, bốn người họ lại cùng một bàn. Nam thanh nữ tú hội tụ lại một nơi, hấp dẫn đại đa số ánh mắt mọi người, phóng viên cũng không bỏ qua cơ hội này, Ngô Nhân Kì cũng vì thế mà phải cười không ngớt. Trang nhất ngày mai sẽ chỉ của cô và Lâm Tây Canh.

Trên bục, người dẫn chương trình lúc thì hài hước dí dỏm, khi thì cổ lăm ra về huyền bí, khiến cả hội trường trở nên sôi nổi, lần lượt, lần lượt từng vật đấu giá được đấu giá thành công. Lâm Tây Canh lặng lẽ, thần nhiên quan sát mọi việc, mấy vật phẩm này căn bản là không đáng để đem ra đấu giá, có điều, một số trường hợp tranh đấu gay gắt, vật phẩm là giả, tranh đấu mới là thật.

Người dẫn chương trình giới thiệu vật phẩm tiếp theo, “Các vị, đây chính là điểm nhấn của buổi tối hôm nay, nó là gì? Mời mọi người cùng xem.” Trên màn hình xuất hiện một đoạn phim, là hình ảnh một chuỗi trân châu ngọc bích, xanh biếc, xanh biếc, từng hạt từng hạt tròn đều như quả cầu thủy tinh, đẹp lung linh, khiến ai ai cũng ngạc nhiên, thích thú.

“Anh Tây Canh, em thích thứ này, đẹp quá.” Ngô Nhân Kì nhìn chăm chăm chuỗi trân châu trên màn hình, lắc lắc cánh tay Lâm Tây Canh. Mẹ cô cũng nói vật này là trân phẩm hiếm thấy, cô muốn dùng chuỗi hạt thử nghiệm một chút, xem trong lòng Lâm Tây Canh mình quan trọng bao nhiêu.

Giá thấp nhất của chuỗi trân châu ngọc bích là hai mươi vạn, một lần giờ bài là một vạn, người dẫn chương trình vừa nói cách thức ra giá, lập tức một tràng người giờ bài. Lâm Tây Canh vẫn bình tĩnh ngồi yên như cũ, nâng cốc nước trên bàn uống một ngụm. Ngô Nhân Kì thấy anh giống như không muốn giờ bài thì có chút sốt ruột, “Anh Tây Canh.” Lòng cô nóng như lửa đốt, sợ nếu không ra tay thì vật kia sẽ tuột khỏi tầm với.

“Đừng nóng vội, chờ một chút.” Lâm Tây Canh mỉm cười nhìn Ngô Nhân Kì. Đó thực sự là trân phẩm, nhưng cũng chưa đến lúc anh ra tay.

Đến ba mươi vạn, vẫn có người giờ bài, dần dần, ngày càng ít bài được giờ lên. Ngô Nhân Kì cắn môi dưới, Lâm Tây Canh bảo cô đừng nóng vội, nhưng mà, nếu cứ thế này, chuỗi hạt vào tay người khác đến nơi rồi. Cô nóng nảy, “Anh Tây Canh.” Ngữ điệu không giấu nổi bực mình.

“Bốn mươi vạn.” Giọng nói vang vọng cả hội trường, lập tức giá được nâng lên bốn mươi vạn. Mọi người đều nhìn về phía người hô giá, Hạ Dương, thì ra là tập đoàn mới thành lập Thiếu Đông, Hạ Dương.

“Anh Tây Canh.” Ngô Nhân Kì dè dặt giọng kêu, ánh mắt nhìn thẳng về phía Hạ Dương. Anh ta lại nháy mắt với cô, Ngô Nhân Kì tức giận lườm một cái, Hạ Dương chết tiệt, biết rõ đây là ý của cô còn muốn tranh giành với Lâm Tây Canh.

Lâm Tây Canh ý vị thâm trường liếc nhìn Hạ Dương, đôi bên nhìn nhau, Hạ Dương muốn làm gì, anh đương nhiên biết, trò hay sắp bắt đầu rồi.

Lâm Tây Canh chậm rãi giờ bài. Bốn mươi một vạn. Anh chỉ đặt thêm một vạn, trò chơi vừa mới bắt đầu, quá nhanh thì mất hứng.

Hạ Dương cũng không chịu thua, cũng giờ bài lên, trực tiếp hô giá. Bốn mươi hai vạn. Anh ta nhếch môi thành một nụ cười châm chọc, ám chỉ với Lâm Tây Canh, anh sẵn sàng chơi đến cùng.

Hai người kẻ trước người sau, một lên, một xuống, cả hội trường đều nhìn về phía bàn bọn họ. Không ai tham dự vào cuộc cạnh tranh giữa hai người, cuộc chơi càng gay cấn, khán giả càng được dịp đã mắt.

Giá chậm rãi được nâng lên đến năm mươi vạn. Hạ Dương giờ lên, năm mươi một vạn. Thẻ bài trong tay Lâm Tây Canh không hề nhúc nhích. Người dẫn chương trình hỏi một lần, “Năm mươi một vạn, có ai trả cao hơn không? Năm mươi một vạn lần thứ nhất...”

Cả hội trường nín thở, tập trung nhìn chăm chăm Lâm Tây Canh. Dẫn chương trình cố ý kéo dài thời gian, Ngô Nhân Kì gấp đến toát mồ hôi, hồi hộp nhìn Lâm Tây Canh, trong lòng không ngừng lăm lăm, “Năm mươi hai, năm mươi hai...”

“Năm mươi lăm vạn.” Đúng lúc căng thẳng nhất, giọng nói trầm thấp của Lâm Tây Canh vang lên. Mọi người lại tiếp tục xôn xao, anh trực tiếp hô giá, năm mươi lăm vạn, không biết Hạ Dương còn có thể tiếp tục nâng giá đến đâu? Tất cả mọi người đều nóng lòng chờ đợi.

Ngô Nhân Kì vui sướng lạ thường, cô nhìn Lâm Tây Canh, lại nhìn về phía Hạ Dương, khẩu hình lặng lẽ ám chỉ với anh ta, “Đừng.” Cô muốn Hạ Dương dừng lại, cô muốn Lâm Tây Canh chiến thắng.

Hạ Dương gượng cười lạnh lẽo, vẫn cứ tiếp tục hô to, “Sáu mươi vạn.”

Một tràng pháo tay vang lên, hai người trẻ tuổi ngồi cùng bàn hôm nay quá tuyệt vời. Ngô Nhân Kì tức giận thốt lên, “Hạ Dương, anh muốn làm gì?” có điều giọng nói của cô hoàn toàn bị tiếng vỗ tay át đi. Hạ Dương buông tay ra về vô tội, cười giả lả.

Dẫn chương trình hỏi nhiều lần, Lâm Tây Canh vẫn không trả lời, bất kể Ngô Nhân Kỳ có ngăm ám chỉ với anh thế nào, anh cũng không nói thêm chữ nào. Mãi đến khi người dẫn chương trình tuyên bố vật phẩm thuộc về Hạ Dương, cô mới buồn bã tựa vào ghế, mắt nhắm lại.

“Chúc mừng cậu.” Lâm Tây Canh nhìn Hạ Dương cười nói. “Đa tạ.” Anh ta cũng không quên đáp lại.

Ngô Nhân Kỳ rốt cuộc không tiếp tục ngồi được nữa, thừa dịp giới thiệu vật phẩm tiếp theo, liền lên ra ngoài, chạy vào phòng rửa mặt, nước mắt là chữa roi. Cô không hiểu Lâm Tây Canh, yêu anh nhưng không thể hiểu nổi anh.

Tạt nước lạnh một hồi, không để ý lớp phấn trang điểm đã trôi đi từ lúc nào, Ngô Nhân Kỳ càng ra sức gạt thêm, lúc ngẩng lên, chỉ thấy khuôn mặt tràn đầy bọt nước, thấy chính mình trong gương vô cùng thảm hại. Vì anh, vì một người đàn ông, cô đã vứt bỏ tự tôn, cả ngày chỉ biết đuổi theo anh, theo dõi anh. Mỗi từ anh nói với cô, cô đều coi là bảo vật, mỗi lần anh nhìn cô cười, cô đều mừng rỡ như điên. Vì anh, cô điên thật rồi, còn anh thì sao chứ? Xem ra, sai rồi, Ngô Nhân Kỳ rốt cuộc bật khóc nức nở.

“Anh khiến cô ấy tổn thương.” Hạ Dương thấy Ngô Nhân Kỳ chạy đi, thầm nghĩ, nha đầu ngốc, không biết lại trốn ở đâu khóc, từ nhỏ đến lớn, không dám khóc trước mặt Lâm Tây Canh, nên đã âm thầm khóc không biết bao nhiêu lần, ngay cả Hạ Dương cũng không nhớ rõ, cô tội gì phải tự làm khổ mình như thế, nghĩ đến đây, trái tim anh bất giác thắt lại.

“Không phải tôi, là anh.” Lâm Tây Canh phản bác, có người tuyên chiến, tất nhiên không thể buông tay chịu trôi, đây chính là nguyên tắc của anh.

“Đúng thôi, anh lúc nào cũng như thế, không hề đặt người khác ở trong lòng.” Hạ Dương chậm rãi quan sát, anh hận về mặt ấy của Lâm Tây Canh, muốn xé cái mặt nạ giả dối kia xuống, đập tan lăng kính giấu diếm con người anh ta, để mọi người, đặc biệt là Ngô Nhân Kỳ nhìn rõ đầu mối là Lâm Tây Canh thật sự. Nhưng, tình yêu vốn là mù quáng, dù có nói thế nào, Ngô Nhân Kỳ vẫn ngốc nghếch yêu anh ta như trước.

Trong tình yêu có ai không ngốc? Hạ Dương nghĩ, Ngô Nhân Kỳ ngốc, nhưng chính anh cũng ngốc nghếch chờ đợi cô, mong một ngày cô có thể nhìn thấy anh, thấy anh vẫn đợi cô, thấy bản thân cô trong anh. Ngô Nhân Kỳ đối xử với anh, cũng giống như Lâm Tây Canh đối với cô, vĩnh viễn chưa hề đáp lại, vĩnh viễn bình thường như thế.

Ngô Nhân Kỳ đã quay lại, Hạ Dương liếc mắt một cái liền thấy mắt cô đỏ hoe, anh nắm chặt nắm đấm, cố gắng kiềm chế bản thân, không cho chính mình xông lên đánh Lâm Tây Canh.

Thực ra Lâm Tây Canh cũng phát hiện Ngô Nhân Kỳ đã khóc, anh không nói thêm gì, chỉ bùng chén nước đưa cho cô, nhỏ giọng nói, “Uống chút nước đi.”

Ngô Nhân Kỳ nhìn cái chén, lại nhìn Lâm Tây Canh, mặt anh không đổi sắc, vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì, chỉ trách bản thân quá đa cảm. Cô nhận lấy chén nước, nghe lời, ngửa đầu một hơi uống sạch. Còn giọt cuối cùng, cô bùng chén, xoay mặt không dám nhìn Lâm Tây Canh, cô rất sợ mình sẽ không kiềm chế được, chất vấn anh ngay tại đây.

Tiệc tối vừa tàn, Ngô Nhân Kỳ đi đến chỗ Ngô phu nhân. Ngô phu nhân nhìn Lâm Tây Canh đứng xa xa, nói gì đó với con gái, chỉ thấy Ngô Nhân Kỳ nặng nề gật đầu.

“Anh không thể đối tốt với cô ấy một chút được sao?” Hạ Dương yên lặng đi đến bên cạnh Lâm Tây Canh, trong mắt chỉ có Ngô Nhân Kỳ phía xa.

“Anh có ý gì?” Lâm Tây Canh khẽ nghiêng người, thâm trầm hỏi. “Anh không biết có ý gì? Đừng làm bộ.” Hạ Dương cao giọng.

“Tôi nên đối tốt với cô ấy như thế nào? Chiều cô ấy, làm theo cô ấy, là đối tốt với cô ấy sao?”

“Cô ấy đáng được chiều chuộng, đáng được làm theo.” Hạ Dương cắn răng nói.

“Cô ấy là người lớn, không phải trẻ con, cần phải trưởng thành.” Lâm Tây Canh nói.

“Anh có thể dùng cách khác, khiến cô ấy khóc là giúp cô ấy trưởng thành sao?” Hạ Dương ghé sát vào Lâm Tây Canh, bốn mắt đối đầu gay gắt.

Lâm Tây Canh khẽ nhíu mày, “Về việc dùng cách gì là việc của tôi, hình như không liên quan đến anh? Vương tiểu thư của anh đang tìm anh đấy, xin lỗi tôi không tiếp anh được.” Thông thả nói xong, không thêm để ý đến Hạ Dương đang tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, anh ung dung đi về phía Ngô Nhân Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đau khổ

Không khí trong xe vô cùng nặng nề, không hề vui vẻ như mọi ngày. Tiệc tan, Ngô Nhân Kỳ trầm mặc không nói. Thật ra, cô rất muốn hỏi Lâm Tây Canh, “Em rốt cuộc là gì của anh?” nhưng vẫn không đủ dũng khí, cô sợ nghe được đáp án khiến cô tan nát cõi lòng.

Đoạn tình cảm này, trước giờ đều là cô cố chấp theo đuổi, giống như, bản thân mình chỉ sống vì anh, lúc nào cũng nghĩ đến anh, trong mắt chỉ có anh. Anh là duy nhất, anh là tất cả, ngoại trừ anh, cô không còn thấy được điểm tốt từ bất cứ người con trai nào khác, nếu không phải Lâm Tây Canh, cô cũng nhất quyết không cần.

Ban này, mẹ cô đã khuyên cô, nghỉ thoáng ra một chút, kết hôn rồi là sẽ tốt cả thôi. Cô chi gật đầu, nhưng mọi chuyện liệu có được như thế không? Cô đã đợi ngày này lâu lắm rồi, nhưng không hiểu sao lúc này lại thấy rất hoang mang. Nếu, chỉ là nếu, kết hôn xong, bao hy vọng cũng tan thành mây khói, thì biết làm sao bây giờ? Cô thực không muốn nghĩ tiếp.

Cuối cùng cũng về đến nhà, Ngô Nhân Kỳ đặt tay lên cửa xe, uể oải nói, “Ngủ ngon, anh Tây Canh.”

“Ngủ ngon.” Lâm Tây Canh nhẹ giọng trả lời. Chỉ một tiếng “ngủ ngon” của anh khiến Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn tuyệt vọng. Anh không hề giải thích, hoặc là một cái ôm, hay chỉ đơn giản là nghe chính anh gọi một tiếng “Kì Kì”, giống như cha mẹ, giống như Hạ Dương, ngắn gọn nhưng chan chứa yêu thương, chỉ cần gọi cô một tiếng “Kì Kì”...

Ngô Nhân Kỳ buông tay, quay lại nhìn Lâm Tây Canh, “Anh Tây Canh, Lâm thị thiếu tiền sao?” Cô hỏi.

Lâm Tây Canh sững sờ, thật không ngờ Ngô Nhân Kỳ lại hỏi vậy, anh lắc đầu, “Không thiếu.”

“Không thiếu? Vậy sao anh không giành lấy chuối hạt?” Ngô Nhân Kỳ quyết định hỏi rõ ràng, cô không muốn chính mình cứ mơ hồ mãi như thế.

“Lâm thị không thiếu tiền, anh cũng không thiếu tiền, chỉ có điều cái giá đó vượt xa giá cả thực của chuối hạt.” Lâm Tây Canh nói. Điều này, anh hiểu, Hạ Dương hiểu, mọi người ở đó cũng hiểu, Hạ Dương thắng cuộc chơi, nhìn như thắng, nhưng rút cuộc vẫn là bại. Về lý mà nói, ra tay đúng lúc, không vô đoán, không kích động, mới là đức tính nên có của một người lãnh đạo.

“Nhưng đây không phải làm ăn, chẳng lẽ anh không thể vì em. . . “ Ngô Nhân Kỳ nói không lên lời, chẳng lẽ, anh không thể vì cô, vì vị hôn thê của anh mà lãng mạn một chút được sao?

“Kì Kì, sau này em sẽ hiểu.” Lâm Tây Canh tiếp lời cô.

Ngô Nhân Kỳ cười gượng, hốc mắt lại dâng đầy nước, “Em không hiểu, em vĩnh viễn không hiểu. Anh Tây Canh, trong chuyện này, vấn đề không phải là tiền, mà là anh có muốn hay không, là anh có yêu em không?” Cô mệt mỏi nói ra khúc mắc trong lòng, anh có yêu cô không? Mặc dù họ đã đính hôn, mấy tháng nữa sẽ kết hôn, nhưng mà, giờ phút này cô mới dám thẳng thắn hỏi anh vấn đề này.

Lâm Tây Canh không trả lời. Yêu? Không yêu? Chuyện này tựa như vở kịch Shakespeare, sống hoặc chết, đều là vấn đề nghiêm túc, anh không có cách nào trả lời Ngô Nhân Kỳ, càng không có cách nào làm trái lòng mình mà nói yêu cô. Rốt cuộc như thế nào là yêu, tìm đập thành thịch, hay còn cảm giác nào khác? Lâm Tây Canh chưa từng trải qua, thế nên không thể cho cô đáp án.

Anh do dự, anh trầm mặc. Ngô Nhân Kỳ thấy hết. Hóa ra chỉ mình cô ảo tưởng, trước giờ đều mình cô chủ động tiến tới, còn anh chỉ bị động tiếp nhận.

“Yêu em không?” Cô lăm bắm, bàn tay đặt trên cửa xe hơi dùng lực, “Lạch cạch” một tiếng, cửa xe mở ra. “Ngủ ngon.” Cô không hề quay đầu lại, dứt khoát xuống xe, loạng choạng bước về phía cửa nhà.

Lâm Tây Canh nhìn theo Ngô Nhân Kỳ, ánh mắt dừng lại trên cửa nhà họ Ngõn một khắc liền đánh xe ra khỏi lề đường. Đêm đã khuya, ánh trăng ngủ, sao ngủ, anh cũng nên ngủ thôi.

Ngô Nhân Kỳ vừa bước vào nhà, không kịp được khóc nức nở, chỉ biết che miệng chạy một mạch về phòng. Ngô Vĩnh Phát thấy con gái bảo bối chan chứa nước mắt thì vô cùng lo lắng, “Kì Kì, làm sao vậy, làm sao vậy, không phải con đi dự tiệc sao? Làm sao vậy? Cãi nhau à?” Ông đi sau Ngô Nhân Kỳ lo lắng hỏi liên tục.

Nhưng lúc này Ngô Nhân Kỳ không muốn nhìn mặt ai, càng không muốn nghe bất kì ai nói, chỉ một mực muốn về phòng, trở về với thế giới nhỏ bé của mình, trốn thật kĩ, một mình khóc, một mình buồn.

Cô dứt khoát đóng cửa phòng, nhốt Ngô Vĩnh Phát bên ngoài cửa, mặc cho ông vừa gõ cửa vừa gọi, “Kì Kì, Kì Kì, rốt cuộc làm sao vậy? Bảo bối, bảo bối, mở cửa, nói cho ba, ai bắt nạt con, ba nhất định báo thù cho con.” Ngô Vĩnh Phát vẫn dỗ dành Ngô Nhân Kỳ như khi cô còn nhỏ, dường như trong mắt ông, con gái Kì Kì vĩnh viễn là bảo bối nhỏ bé ngày nào.

“Không cần lo cho con, ba đi đi, đi đi.” Ngô Nhân Kỳ ở trong phòng đang bạo phát, hướng về phía Ngô Vĩnh Phát ngoài cửa mà la hét.

Ông càng thêm lo lắng, sốt ruột đập cửa liên hồi. “Đừng đập nữa, ồn chết.” Phía sau, Ngô phu nhân đã về nhà, hô to với chồng.

“Sao lại thế này, lúc đi rõ ràng vui vẻ lắm mà, sao lúc về lại khóc nức nở như vậy?” Ngô Vĩnh Phát thấy vợ đã về, vội vàng kéo lại hỏi chuyện.

Ngô phu nhân kéo ông về phòng ngủ, đoạn kể hết đầu đuôi sự việc. “Thì ra là như vậy, chỉ là một chuối hạt thôi sao? Có đáng giá không?” Ngô Vĩnh Phát nghe xong nhẹ nhàng thở ra.

“Ông nghĩ kĩ tý đi, Kì Kì không phải vì chuối hạt, mà là vì thái độ của Tây Canh. Cả hội trường ai cũng nhìn ra Kì Kì muốn có chuối hạt ấy, nhưng nó lại làm như không thấy. Nó là chồng chưa cưới của Kì Kì, chẳng lẽ không giành lấy cho vợ chưa cưới được, chuyện đến nước này, Kì Kì còn mặt mũi nào chứ.” Ngô phu nhân bực lây sang chồng, đàn ông đúng là chỉ biết nhìn bề ngoài, thứ con gái muốn không phải là trần châu, mà là tấm lòng Lâm Tây Canh.

“Ôi, dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát, hù chết tôi, khóc đến kinh thiên động địa.” Ngô Vĩnh Phát thở phào một hơi.

“Đàn ông mấy người a, thật sự là không hiểu lòng phụ nữ, Kì Kì muốn không phải là trần châu, mà chỉ là một phần tâm ý của Lâm Tây Canh đối với nó thôi. Tôi thấy hơi lo, Tây Canh đối với con gái chúng ta không nhiệt tình như Kì Kì đối với nó.” Ngô phu nhân nghĩ đến biểu hiện hờ hững của con rể hôm nay, con gái bà vui mừng hay đau lòng cũng dường như không liên quan đến anh ta, cứ như thế này, con gái bà có thể hạnh phúc sao? Thân là mẹ, bà không khỏi lo lắng.

“Phụ nữ các bà nghĩ nhiều thôi, chỉ là một chuyện nhỏ, đợi đến khi kết hôn thì tốt rồi, không lập gia đình thì còn trẻ con mãi.” Ngô Vĩnh Phát phản đối.

“Nói với ông chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.” Ngô phu nhân hừ lạnh một câu.

“Không sao đâu, chúng nó quen nhau lâu như vậy, Kì Kì cũng nên hiểu rõ Tây Canh, nó không phải loại người không có chừng mực, lại nghiêm túc, đàn ông như vậy mới tốt, chừng chặc, thận trọng, hơn nữa, dù sao cũng là con gái nhìn trúng, đâu phải do chúng ta ép buộc.” Ngô Vĩnh Phát vỗ vỗ vai vợ, cần thận trấn an.

“Chỉ mong vậy.” Ngô phu nhân bắt đầu đi gật gật đầu, không nhịn được thở dài một tiếng. Ai bảo con gái mình cả ngày chỉ biết đuổi theo người ta, nói ra chỉ càng thêm xấu mặt. Nhưng Ngô phu nhân vẫn không hiểu, Lâm Tây Canh lãnh đạm kia vì sao lại đột nhiên cầu hôn con gái bà, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến cả hai nhà. Nhiều năm qua, hai bên gia đình từ trần đây hy vọng đến chạn chứa thất vọng, nhưng vào đúng lúc không ngờ nhất, Lâm Tây Canh lại đột nhiên ném một quả bom nguyên tử, khiến mọi người bất ngờ, vội vàng chuẩn bị lễ đính hôn, sợ anh một đêm tỉnh ngủ sẽ đổi ý.

Ngô Nhân Kì nức nở trên giường, vài tờ tã thấm nước mắt ẩm ướt, dán vào mặt lạnh như băng, tựa như trái tim Ngô Nhân Kì lúc này, biết lấy gì sưởi ấm đây?

Nước mắt dần cạn khô, cổ họng đau rát, vô thức nấc nghẹn ngào. Tiếng chuông di động trong túi vang lên, một lần lại một lần, dừng rồi lại kêu, người ở đầu dây bên kia dường như muốn thi gan với Ngô Nhân Kì.

“Sao hả?” Ngô Nhân Kì vừa bắt máy liền la lớn. Lúc này, chỉ có Hạ Dương, trước sau cũng chỉ có Hạ Dương, vĩnh viễn không phải là Lâm Tây Canh.

“Kì Kì, khóc sao?” Hạ Dương không để ý đến tính trẻ con của cô, chỉ lo lắng hỏi. Lúc này, anh đang đứng dưới phòng cô, nhìn bên trong một mảng tối om, cô nhất định rất đau lòng. Cô đau, anh còn đau gấp bội, nhưng cô cũng vẫn không rõ, vĩnh viễn không hiểu được.

“Đi chết đi, đều do anh, đều do anh, anh vì cái gì mà phải làm như vậy, tôi đáng cười lắm sao? Các người đều ăn hiếp tôi.” Ngô Nhân Kì tức giận quát, bao nhiêu khó chịu với Lâm Tây Canh đều trút hết lên người Hạ Dương. Đối với Lâm Tây Canh, cô chưa từng như vậy, lần nào cũng thế, người chịu trận đều là Hạ Dương.

“Kì Kì, anh không ăn hiếp em, em biết mà, anh sao có thể ăn hiếp em được.” Hạ Dương cười khổ, tự thấy mình thật giống Trư Bát Giới, vốn định dùng chuối hạt để thử tình cảm của Lâm Tây Canh đối với Ngô Nhân Kì, không ngờ lại quay súng bắn mình, không đánh mà thua. Nếu Lâm Tây Canh thắng được chuối trần châu, Ngô Nhân Kì còn có thể cảm ơn mình, nhưng hiện tại, tính một đàng ra một nẻo, lại càng khiến Nhân Kì ghét bỏ. Tại sao trước mặt Lâm Tây Canh, anh luôn thua, luôn làm những chuyện không bình thường.

“Hạ Dương, anh biết không? Bây giờ, tôi hận không thể rút da anh, nướng anh, ăn anh. Anh chết đi, Hạ Dương.” Ngô Nhân Kì nhắm mắt lại, gào lên với di động.

Hạ Dương cười cười, “Kì Kì, tin anh, anh sẵn lòng, chỉ cần em vui, chuyện gì anh cũng sẵn lòng.” Nhưng mà, ngay cả một cơ hội em cũng không chịu cho anh, Hạ Dương thầm nói trong lòng.

“Dương Dương, anh nói đi, vì sao anh ấy không giống anh, nếu, anh ấy có một phần mười, không, một phần trăm là đủ rồi, thì bây giờ tôi cũng không đau lòng như vậy, vì sao? Anh nói cho tôi biết đi.” Ngô Nhân Kì ngồi ở mép giường, ngơ ngác nhìn lên trời đêm đen kịt.

“Kì Kì, anh không biết, không phải em yêu anh ta như thế sao? Kì Kì, đừng khóc, đừng khóc vì anh ta nữa, được không?” Hạ Dương đau lòng an ủi Ngô Nhân Kì trong phòng. Kì Kì, chỉ cần em đi đến trước cửa sổ, em sẽ thấy, người đàn ông luôn đợi em là anh, là Hạ Dương, là “Dương Dương” em vẫn gọi, chút không phải “anh Tây Canh” em yêu.

“Dương Dương, ai được anh yêu nhất định rất hạnh phúc.” Ngô Nhân Kì khịt khịt mũi, giọng khàn khàn.

“Vậy sao?” Hạ Dương nhìn lên bầu trời, một màu đen kịt, tối nay cả ông trời cũng thật ảm đạm. Tắt điện thoại, anh quay đầu nhìn song cửa sổ, “Kì Kì, em hạnh phúc không? Người anh yêu chính là em, em có cảm nhận được không? Em hạnh phúc không?” Anh nhẹ giọng hỏi, không có người trả lời, chỉ có tiếng gió đêm xào xạc.

Chương 6: Mẹ con

Cửa nhà mở ra, đèn bật sáng, “Tây Canh, Tây Canh có phải không?” Có tiếng người nhẹ nhàng hỏi.

“Mẹ, là con, con về rồi đây.” Lâm Tây Canh thay giày, bước nhanh vào.

Lâm phu nhân, Khương Tổ Trân đang ngồi trên sô pha, thấy con đi vào liền đặt vài thêu trên tay xuống, dịu dàng bảo, “Mệt không con, nên đi ngủ sớm một chút.”

Lâm Tây Canh nghe vậy cũng không lên lầu luôn, chỉ cởi áo vest xuống, nhìn gương mặt gầy khô của mẹ, “Mẹ, con nói rồi, mẹ đừng chờ con nữa.”

Khương Tổ Trân lắc đầu, “Con chưa về, mẹ không ngủ được, nhân tiện vừa làm vừa đợi con luôn.” Bà nâng nâng tấm vải đã thêu hơn nửa lên nói.

“Muộn như vậy, mắt mẹ lại kém, mẹ đừng thêu nữa.” Lâm Tây Canh khẽ cầm lấy vài thêu trên tay mẹ, “Để con đỡ mẹ lên, mẹ cũng ngủ sớm đi.” Anh vừa nói vừa nâng cánh tay mẹ.

“Được, ngủ thôi, không thêu nữa. Đúng là nhìn không rõ nữa, tuổi tác chẳng tha ai, không biết trước khi con kết hôn có thêu xong không nữa?” Khương Tổ Trân than thở.

“Thêu không xong cũng không sao, sức khỏe mới quan trọng.” Vừa đỡ mẹ lên bậc thềm anh vừa nói.

“Ồ kia, đây là phong tục ở Phong Đình. Khi mẹ kết hôn, bà nội con cũng tự tay thêu nguyên một bộ cho mẹ, bây giờ, dù mẹ không thể thêu xong một bộ, nhưng tốt xấu gì cũng được một nửa, cũng coi như tấm lòng người làm mẹ chồng này với con dâu.”

Khương Tổ Trân cười nói. Còn nửa năm nữa là con trai lập gia đình, theo phong tục ở quê nhà Phong Đình, bà phải thêu trọn bộ chăn gối cho đôi vợ chồng son.

“Mẹ, bây giờ cũng không chuộng gối thêu, hơn nữa Kì Kì cũng sẽ không để trong lòng nên mẹ đừng thêu nữa, mệt người mẹ ạ!” Lâm Tây Canh ra sức ngăn cản ý tưởng này của mẹ. Nguyên một bộ chăn gối? Đợi đến khi thêu xong rồi, mẹ nhập viện là vừa mất.

“Mẹ biết con lo cho mẹ, nhưng đó là phong tục bao đời nay.” Khương Tổ Trân vẫn kiên quyết giữ vững ý kiến.

“Mẹ, phong tục không giống người, người còn phải sống. Còn nữa, sau này mẹ đừng đợi con nữa.” Lâm Tây Canh nói,

Khương Tổ Trân nở nụ cười, “Ha ha, được, đợi đến khi con kết hôn thì mẹ không quản nữa. Trước khi cưới mẹ lo, cưới xong vợ lo.” Bà vừa cười vừa đùa.

Đi đến trước phòng ngủ của mẹ, Lâm Tây Canh khẽ nói: “Mẹ, ngủ ngon.” Khương Tổ Trân gật gật đầu, đoạn đẩy cửa đi vào.

Lâm Tây Canh nhìn theo bóng mẹ. Ba mẹ đã riêng phòng hơn mười năm, không phải đồng sàng dị mộng, mà là ở riêng dưới cùng một mái nhà, lại kính nhau như khách.

Hôn nhân giữa Khương Tổ Trân và Lâm Đông Dương là kiểu hôn nhân cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy điển hình, không có tình yêu mãnh liệt, không có cảm xúc ngọt ngào, chỉ có những chuỗi ngày nhạt nhẽo. Khương Tổ Trân xuất thân từ gia đình giàu có ở Phong Đình, hoàn toàn môn đăng hộ đối với Lâm gia.

Từ nhỏ bà đã được dạy dỗ rằng chồng là trời, rằng con gái gả chồng như bát nước hắt đi. Ngày bước ra khỏi nhà họ Khương, bà đã biết, cánh cửa nhà mẹ đẻ sẽ vĩnh viễn đóng lại trước mắt mình.

Không bao lâu sau khi kết hôn, Lâm Đông Dương liền rời khỏi quê nhà Phong Đình, thời đại thay đổi đã tạo nên không biết bao nhiêu triệu phú, mà Lâm Đông Dương chính là một trong số những nhân tài ấy.

Đàn ông có tiền liền hư hỏng, Lâm Đông Dương cũng không ngoại lệ. Cuộc sống hôn nhân vô vị với Khương Tổ Trân đã nhanh chóng đưa ông đến vòng tay người đàn bà khác.

Khương Tổ Trân chỉ có thể yên lặng chịu đựng, thậm chí còn gạt Lâm Tây Canh chỉ vì không muốn phá hỏng hình tượng người cha trong mắt con trai.

Bà cố gắng duy trì cuộc hôn nhân trước bờ vực tan vỡ này. Có gia đình, có con trai, bà tin, có một ngày, chồng bà nhất định quay về.

Mãi đến khi Lâm Tây Canh hai mươi tuổi mới biết được chân tướng mọi việc. Anh khiếp sợ, anh ngạc nhiên, cảm thấy người cha cao cả bấy lâu nay hóa ra chỉ là kẻ phản bội, phản bội gia đình, phản bội vợ con.

Thì ra, đây là lý do vì sao cả ngày mẹ buồn bực không vui. Thì ra, đây là lý do vì sau mẹ hay khóc thầm. Đầu là do ba, là do bộ mặt thật phía sau vẻ đạo mạo kia.

Ba mẹ không ly hôn, mẹ vẫn như trước gắng hết sức làm tốt nghĩa vụ của một vị Lâm phu nhân, chăm chồng, chăm con, phụng dưỡng mẹ già.

Thuở nhỏ, Lâm Tây Canh sống ở quê nhà Phong Đình, nơi đó có bà nội, có mẹ. Khi ấy, ba không mấy khi về thăm nhà, mẹ vẫn hay nói với anh, “Tây Canh, ba rất bận, ba sẽ bớt thời gian về thăm con.”

Sau này, Lâm Tây Canh mới hiểu được, ba anh rút cuộc bận gì. Ông ta bận lo cho hai người “vợ”, bận lừa gạt mẹ anh, còn bận an ủi người đàn bà kia.

Lâm Tây Canh không hiểu vì sao ba mẹ không ly hôn, hôn nhân như vậy nhất thiết phải duy trì sao? Ly hôn không phải rất tốt sao? Mẹ có thể quên đi việc ba phải bội, ba cũng có thể toàn tâm toàn ý ôm ấp người đàn bà kia. Nhưng cuối cùng, họ vẫn lựa chọn tiếp tục cuộc hôn nhân sai lầm này.

Lâm Tây Canh cũng không hỏi mẹ anh vì sao không ly hôn. Sau này bà nội nói cho anh biết, Khương Tổ Trân không chịu từ bỏ cuộc hôn nhân bằng mặt không bằng lòng này là vì, nếu bà là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Lâm gia, thì chỉ ít con trai bà sẽ là người thừa kế hoàn toàn hợp pháp trong nhà họ Lâm.

Lâm Tây Canh thà rằng không cần cái máu Lâm gia, anh chỉ cần cùng mẹ sống một cuộc sống bình lặng. Anh tin tưởng mình có khả năng giúp mẹ không cần lo cơm áo gạo tiền, anh có thể.

Chỉ có điều, mẹ vẫn khẳng khái chọn con đường nhẫn nại xa vô tận, tựa như không có điểm dừng ấy.

Cuối cùng, Lâm Đông Dương cũng về bên vợ con, bởi vì người đàn bà kia rời xa ông, bà ta đã lập gia đình.

Khương Tổ Trân vô cùng trân trọng sự thay đổi này của chồng, bất kể Lâm Tây Canh phản đối thế nào, bà vẫn tha thứ cho chồng. Lâm Tây Canh tự hứa, anh phải đòi lại gấp bội nỗi sỉ nhục ba từng mang đến cho mẹ.

Bao năm qua, mẹ đều phải tránh mặt ở quê nhà Phong Đình, để lại tòa nhà này là thiên đường vui chơi của ba.

Lâm Tây Canh nằm trên giường, chỉ nửa năm nữa thôi anh sẽ dọn khỏi ngôi nhà này, đây chính là mong muốn của anh, sẽ không cần mỗi ngày giả vờ hòa thuận đầm ấm nữa.

Trước đây, anh từng định đưa mẹ rời khỏi Lâm gia, cho dù không ăn sung mặc sướng, vinh hoa phú quý, anh cũng không để ý.

Chỉ cần mẹ được vui, chỉ cần mẹ lại có thể nở nụ cười. Tìm một công ty làm công ăn lương, một hai năm rồi kết hôn, một nhà bốn người vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng Khương Tổ Trân không đồng ý, bà không muốn con trai vì mình mà rời bỏ Lâm gia, từ bỏ tất cả. Nếu thật sự như thế, chẳng phải bao năm nhẫn nại của bà trở thành vô nghĩa sao?

Lâm gia là của Lâm Tây Canh, là của con trai Khương Tổ Trân, dù Lâm Đông Dương có khổ nạn thế nào thì Lâm Tây Canh cũng là con ông ta, là đứa con duy nhất, là người thừa kế duy nhất của nhà họ Lâm.

Bà muốn tận mắt chứng kiến con mình đi lên vị trí cao nhất ở Lâm thị, tới ngày đó, bao nhiêu khổ cực Khương Tổ Trân bà từng chịu đựng đều đáng giá.

Hy vọng nhỏ nhoi trong lòng Lâm Tây Canh tắt ngúm, anh ngày càng trở nên trầm ổn cẩn trọng. Anh phải sống vì mẹ, phải phấn đấu để đạt được mong muốn của mẹ.

Anh phải tự mình đi lên vị trí cao nhất của Lâm thị, đưa Lâm thị đi tới đỉnh cao. Anh muốn nói cho mọi người biết, anh mới đích thực là chủ nhân của Lâm thị.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Lâm Tây Canh cũng lặng lẽ từ bỏ cuộc sống từng mơ ước, ánh đèn ấm áp, mẹ hiền, vợ thảo, con ngoan, là khung cảnh không thể có trong cuộc đời anh.

Ngon lửa nhiệt tình bị dập tắt hoàn toàn, anh không ôm bất kỳ ảo mộng nào về tương lai, chỉ còn lại một Lâm Tây Canh lạnh lùng hà khắc, lạnh nhạt, hờ hững, hành động dứt khoát, làm việc không ngừng nghỉ.

Tốt nghiệp đại học, anh lập tức vào làm ở Lâm thị, chưa từng dừng bước dù chỉ một giây. Ban đầu, anh chỉ là một nhân viên quen ở Lâm thị, không ai biết anh là con trai độc nhất của Lâm Đông Dương.

Anh giống như những công nhân mới vào làm, công việc nặng nhọc đến mấy cũng luôn sẵn sàng, từng bước, từng bước một đi lên vị trí tổng giám đốc này.

Năm ấy anh ba mươi tuổi, Lâm Đông Dương mới giới thiệu người con trai này trong một cuộc họp cổ đông cao cấp. Ông ta kiêu ngạo mà nói rằng đứa con này không làm ông ta thất vọng, không cần bất kỳ ai giúp đỡ, chỉ vài năm ngắn ngủi đã có thể an vị trên ghế tổng giám đốc.

Từ ấy mọi người mới biết, người thanh niên cùng họ Lâm này là chủ nhân tương lai của Lâm thị.

Những đêm dài yên tĩnh, Lâm Tây Canh vẫn thường nghĩ, sinh ra ở nhà họ Lâm là may mắn hay bất hạnh. Trong mắt người ngoài, anh nắm chìa khóa vàng lớn lên, những chuyện cả đời người khác cũng không làm được thì anh chỉ cần khẽ gảy tay là xong.

Nhưng nào ai hiểu được con người thật của anh, nỗi khổ tâm của anh, sự mệt mỏi của anh. Người như vậy, liệu có tồn tại trên đời này không?

Anh chán ghét cuộc hôn nhân giả tạo của ba mẹ, nhưng mà, hiện tại, anh cùng Ngô Nhân Kỳ cũng sẽ bước vào vũng bùn hôn nhân ấy, giam sâu trong đó, cả đời đừng hòng quay đầu lại.

Ngô Nhân Kỳ không phải người trong mộng của anh, cô vĩnh viễn không thấu hiểu con người anh, cô không thể. Tuy luôn nói yêu anh, nhưng cô mãi mãi sẽ không bước vào trái tim anh được.

Thứ mà Ngô Nhân Kỳ yêu chỉ là sự giả tạo của anh, là vẻ bề ngoài anh gắng sức tạo ra.

Lâm Tây Canh mê man đi vào giấc ngủ, một ngày cũng chỉ có mấy tiếng buổi đêm thuộc về riêng anh. Anh để mặc mình chìm sâu vào chiêm bao.

Ở đó, anh được trở lại nhà cũ tường trắng ngói đen nơi quê nhà Phong Đình, bên tai lại có giọng mẹ dịu dàng, “Tây Canh, Tây Canh, mẹ ở trong này, đến đây với mẹ.”

Ngày hôm sau, Lâm Tây Canh bị gọi vào phòng chủ tịch, không vì chuyện công việc, chỉ vì trò khôi hài ngày hôm qua. Anh đã sớm đoán được, Ngô Vĩnh Phát nhất định lại gọi điện cho ba anh, oán trách vì thái độ lạnh nhạt của anh với Ngô Nhân Kỳ.

Lâm Đông Dương nhìn đứa con trước mặt, thiếu niên ngây ngô ngày nào đã sớm thành người thanh niên trưởng thành, chính chắn. Ông không biết phải nói thế nào về con trai, về người con đã phải chịu bao tổn thương từ cuộc hôn nhân thất bại của ông với Khương Tố Trân.

Khi còn trẻ, ông luôn trốn tránh, trốn tránh Khương Tố Trân, trốn tránh trách nhiệm của một người làm chồng, một người làm cha. Đứa con kiêu ngạo của ông, ông biết, sâu trong thâm tâm, nó hận ông.

“Tây Canh, ngồi đi.” Lâm Đông Dương chỉ chỉ chiếc ghế trước mặt. Lâm Tây Canh thông thả ngồi xuống, ung dung chờ Lâm Đông Dương giáo huấn.

“Tây Canh, hôn sự với Kỳ Kỳ chuẩn bị thế nào rồi?” Lâm Đông Dương không hề nói đến cuộc điện thoại của Ngô Vĩnh Phát.

Chuyện Ngô gia cung chiều con gái ai ai cũng biết, nhưng Ngô Nhân Kỳ sắp thành người nhà họ Lâm, thói quen như vậy cũng nên sửa lại, không thể cả đời thất thường như thế được.

“Có người phụ trách, gần đây con cũng không hỏi.” Lâm Tây Canh trả lời. Mọi việc chuẩn bị cho hôn lễ đều giao cho công ty dịch vụ lên kế hoạch, anh không có thời gian chính mình làm việc này.

“Được, tốt, đàn ông vẫn nên lấy sự nghiệp làm trọng. Tất nhiên, nhiều khi cũng phải biết dỗi dành vợ, chỉ có điều, không được nuông chiều quá.” Lâm Đông Dương nói.

Khóe môi Lâm Tây Canh giật giật, nghĩ thầm, dỗi dành phụ nữ chẳng phải sở trường của ông sao, về việc này, nào ai dám cùng ông so tài. Anh thần nhiên nhìn ba, không nói lời nào.

Lâm Tây Canh không trả lời làm ba anh có chút xấu hổ. Lâm Đông Dương ho khan hai tiếng, bưng chén trà trên bàn uống một ngụm, “Được rồi, chúng ta nói chuyện nhà máy điện bảo vệ môi trường.”

Ông che giấu sự lúng túng, khẽ buông chén.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cháo táo đỏ

“Dự án đã được phê duyệt.” Lúc này, Lâm Tây Canh mới nói chuyện, giữa anh và cha dường như chỉ có công việc, còn tình cha con sớm đã biến mất từ mười mấy năm trước.

“Ừ, tốt, lãnh đạo tỉnh cũng rất coi trọng hạng mục này, nếu đạt được hiệu quả như mong muốn, dự định sẽ mở rộng ra cả tỉnh.” Lâm Đông Dương nói.

“Con hiểu.” Lâm Tây Canh gật gật đầu. Dự án này anh đã lên kế hoạch từ nhiều năm trước, vấn đề môi trường sớm muộn cũng nên được chú trọng. Cùng với việc trái đất nóng lên, khí hậu bất thường, việc bảo vệ môi trường cũng dần được nhiều người nghĩ đến, đặc biệt là các chính khách. Bọn họ muốn danh, Lâm thị cần lợi, nhất cử lưỡng tiện, đôi bên cùng đạt được điều mình muốn, có gì không làm.

Lâm Tây Canh ngồi ở văn phòng của cha nửa giờ, đến khi bàn bạc xong về nhà máy điện anh mới rời đi.

Lưu Ý Nguyệt thấy Lâm Tây Canh đi về phía mình, vội vàng đứng lên, “Lâm tổng.”

Lâm Tây Canh phát tay với cô, “Cô gọi chủ nhiệm mảng pháp luật và họp đồng đến gặp tôi.”

“Vâng, Lâm tổng.” Lưu Ý Nguyệt trả lời. Lâm Tây Canh nói xong thì mở cửa phòng đi vào, cũng không quên xoay người đóng cửa lại. Anh luôn thích một mình trong thế giới của anh.

Lưu Ý Nguyệt lập tức thông báo đến hai vị chủ nhiệm kia. Chưa đến năm phút sau, bọn họ cùng nhau có mặt. “Thư kí Lưu, chuyện gì vậy?” Hai người hỏi Lưu Ý Nguyệt trước, chủ yếu là muốn biết tâm tình Lâm Tây Canh lúc này.

Lưu Ý Nguyệt vừa làm dấu tay ý bảo tôi cũng không biết vừa nói, “Tâm trạng giám đốc không đến nỗi nào, không giống như đang tức giận, hai vị vào đi.” Cô thâm cười trộm, không ngờ hai người đàn ông hơn bốn mươi tuổi lại sợ một người kém mình gần mười tuổi như vậy, có thể thấy, Lâm Tây Canh bình thường rất biết cách lãnh đạo.

Cô gọi điện thông báo với Lâm Tây Canh, “Lâm tổng, chủ nhiệm Lý và chủ nhiệm Trương tới rồi.”

“Cho họ vào.” Điện thoại truyền ra giọng nói trầm thấp.

“Mời hai vị vào, chúc hai vị suôn sẻ.” Lưu Ý Nguyệt ra hiệu cổ lên với hai người khiến bọn họ không quên cười khò.

Một lát sau, Lưu Ý Nguyệt bung nước vào. Bên trong có tiếng nói chuyện vui vẻ, xem ra tâm trạng Lâm Tây Canh hôm nay thật sự rất tốt. Trên tay anh có một điều thuốc lá, khối thuốc lượn lờ trong phòng. Lúc Lưu Ý Nguyệt đi ra không quên bật quạt.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Kim giây, kim phút, kim giờ, một vòng lại một vòng. Lưu Ý Nguyệt sốt ruột xem đồng hồ. Đã quá giờ tan tầm mà Lâm Tây Canh vẫn chưa cho phép cô tan ca, dạ dày lặng lẽ biểu tình, co thắt từng cơn. Lưu Ý Nguyệt mở ngăn kéo ra, bên trong có một gói bích quy.

Một tay di chuột, một tay cầm bích quy, mắt không rời khỏi trang tin tức, miệng nhai bích quy xộp giòn, trong lòng thầm nghĩ, nếu lúc này đang ở nhà thì càng thoải mái hơn, có thể vô tư gác chân lên, nhưng đây là văn phòng, còn phải chú ý đến dáng vẻ, haizzz, cô không khỏi lắc đầu thờ dãi.

Nghĩ lại mục đích khi đến đây, lại nghĩ đến tiến độ hiện tại, mỗi ngày chỉ nói với anh mấy câu như công thức. Anh bận nhiều việc, ngay cả liếc cô một cái còn không có thời gian. Lưu Ý Nguyệt cá rằng, anh chỉ nhớ cô là “thư kí Lưu”.

Còn cô ngày nào cũng vội vàng vàng muốn về nhà ngủ, thư kí tổng giám đốc, công việc này không tệ, tiền lương không hề thấp. Khi Lưu Ý Nguyệt lĩnh tháng lương đầu tiên, nhìn đến số tiền trong thẻ ATM của mình còn che miệng cười trộm. Thậm chí trong đầu cô còn có ý nghĩ rằng nếu công việc này thật sự thuộc về mình cũng tốt.

“Thư kí Lưu, cô thật là, lại có thể trốn ở đây ăn vụng.” Phía sau có tiếng chủ nhiệm Lý chế nhạo.

Khụ khụ. Lưu Ý Nguyệt giật mình, bánh quy khô nghen ở cổ họng, vừa vỗ ngực vừa ho khan, vội vàng uống nước, khó khăn nuốt bánh xuống. Cô quay đầu nhìn chủ nhiệm Lý đầy vẻ oán trách, “Trưởng phòng Lý, thiếu chút nữa anh biến tôi thành người đầu tiên chết vì nghẹn bánh quy.” Cô tức giận nhìn kẻ đầu sỏ gây chuyện, gương mặt phớt hồng vì trận ho vừa rồi.

“Ha ha, thư kí Lưu, cô thật đáng yêu quá.” Chủ nhiệm Lý thích nói đùa, chỉ cần mỗi lần không bị Lâm Tây Canh khiển trách khi ra ngoài đều trêu chọc Lưu Ý Nguyệt một hai câu.

“Đáng yêu? Ngài đúng là nói dối còn không chớp mắt. Ba mươi tuổi còn đáng yêu gì.” Lưu Ý Nguyệt trừng mắt nhìn anh ta một cái.

Lâm Tây Canh ở văn phòng đi ra. Ban nãy anh vô tình nghe thấy thư kí Lưu nói chuyện vui vẻ với cấp dưới của anh. Thư kí này khác rất nhiều so với thư kí cũ. Chỉ cần không có anh, cô đều có thể hòa đồng với bất kì người nào, giảm bớt căng thẳng cho họ khi bước vào văn phòng tổng giám đốc. Anh thầm tự giễu, thì ra mình luôn khiến người khác sợ hãi như thế.

“Lâm tổng.” Lưu Ý Nguyệt thấy Lâm Tây Canh đi ra, vội vàng thu hồi nét cười trên mặt, nghiêm trang đứng lên. Lâm Tây Canh không khỏi có chút thất vọng, anh đâu phải không muốn thấy cô cười.

“Thư kí Lưu, gọi điện đặt bàn ở quán Tinh Thái, nói họ nhanh chuẩn bị.” Lâm Tây Canh lên tiếng, nói chuyện một lúc không ngờ lại nhanh như thế, đến khi đề ý thì đã sớm qua giờ cơm chiều.

“Vâng, mấy người ạ?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

Lâm Tây Canh để ý mẫu bánh quy còn sót lại trên bàn Lưu Ý Nguyệt, đoán chừng cô cũng đói bụng rồi, là do anh quên không cho phép cô tan tầm, “Năm người, cô cũng cùng đi đi.” Anh nói. Lưu Ý Nguyệt giật mình, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, “Vâng.”

Cô gọi điện cho quán cơm, thông báo số người, thời gian, lại điểm ra mấy món ăn mọi người thích ăn. Lâm Tây Canh nhìn biểu hiện của cô mới thấy cô rất nhanh nhẹn. Chọn đồ ăn đều dựa theo khẩu vị của người khác, điều hòa giữa mọi người, lại cố ý bỏ qua chính mình.

Chủ nhiệm Lý và chủ nhiệm Trương đều đi xe riêng, còn Lưu Ý Nguyệt ngồi xe Lâm Tây Canh.

Xe chạy nhanh ra khỏi ga ra. Thời gian không còn sớm, trên đường cũng không quá đông đúc. Lâm Tây Canh mệt mỏi tựa lưng vào ghế, đưa tay gỡ cặp kính xuống, hai mắt khép hờ.

Lưu Ý Nguyệt lên liếc nhìn anh, thầm thấy anh thật đáng thương, ai có thể nghĩ rằng, một ngày của tổng giám đốc Lâm thị luôn chỉ có công việc, ngoài công việc cũng vẫn là công việc, cuộc sống như vậy còn ý nghĩa gì nữa chứ? Rốt cuộc anh vì cái gì mà phải liều mạng như vậy? Tiền ư? Lâm thị không thiếu tiền, anh cũng không thiếu tiền. Lưu Ý Nguyệt thật nghĩ không ra.

Rất nhanh tới quán Tinh Thái, trong phòng được bày sẵn mấy thứ đồ uống lạnh, bốn người ngồi trong phòng, còn lái xe ở đại sảnh. Một vị quản lý nhà hàng tự mình đến tiếp đãi, “Hôm nay muộn thế Lâm tổng?” Anh ta hỏi.

“Mãi nói chuyện quá. Mang đồ ăn lên đi, mọi người đều đói bụng rồi.” Lâm Tây Canh ngồi xuống nói.

“Uống chút rượu chứ ạ?” Người quản lý hỏi. Lâm Tây Canh nhìn hai chủ nhiệm, “Có thể uống một chút chứ?” Anh hỏi, chủ nhiệm Lý và chủ nhiệm Trương không chần chừ gật đầu đồng ý.

Lưu Ý Nguyệt đi theo vị quản lý ra khỏi phòng, “Trước tiên mang lên cháo táo đỏ. Ấm bụng uống rượu mới đỡ hại người.”

Người quản lý nở nụ cười, “Ha ha, thư kí Lưu, cô thật chu đáo.”

Lâm Tây Canh nhìn bát cháo nhỏ trước mặt, bên trong có mấy quả táo đỏ, hạt gạo nở bung, phảng phất hương táo thơm mát.

“Đây là cái gì?” Anh biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi.

“Cháo táo đỏ. Lâm tổng, là quán ăn tặng.” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

Lâm Tây Canh múc một muỗng nhỏ lên miệng. Vị ngọt tự nhiên, là vị ngọt của táo đỏ hòa quyện với vị gạo chín mềm, dư vị để lại thật lâu trên đầu lưỡi. Đúng lúc mọi người đều đói bụng, một chén cháo rất nhanh hết sạch. Hai trưởng phòng vừa nói vừa uống liên tục. Lưu Ý Nguyệt nhìn phản ứng ba người bọn họ, liền biết quyết định của mình là đúng.

Lâm Tây Canh buông chén, vô tình nhìn thấy vẻ mặt Lưu Ý Nguyệt. Cô lẳng lặng quan sát phản ứng của bọn họ rồi mới yên tâm cúi đầu ăn bát cháo trước mặt. Cô nhai táo đỏ trong bát ra.

Đúng lúc trưởng phòng Trương nhìn thấy, liền nói: “Ồ kia, thật lãng phí a. Cô không ăn táo đỏ sao?” Lưu Ý Nguyệt nghe vậy thì đỏ mặt lè lưỡi nói, “Tôi không ăn táo đỏ, không nuốt được vỏ táo.” Cô giải thích cho hành vi lãng phí của mình.

“Thế à, sớm biết thế cho tôi có phải hay không. Tôi thích ăn. Tiếc quá a!” Trưởng phòng Trương nhìn táo đỏ bị trên bàn, chép miệng.

“Nếu ngài không chê, lấy đi, tôi không ý kiến.” Lưu Ý Nguyệt chỉ vào quả táo nói đùa. Cô giống như đã quên mất Lâm Tây Canh đói diện.

Lâm Tây Canh thấy nụ cười của cô. Cô không còn trẻ, khi cười lộ lên, khoe mắt có mấy nếp nhăn rất mờ, nhưng không hiểu sao, anh lại thích nụ cười này hơn nụ cười của Ngô Nhân Kiệt.

Ba người cũng không uống nhiều, mỗi người mấy chén nhỏ, thật sự chỉ để thêm vui. Đồ ăn cũng rất nhẹ nhàng. Ăn xong ai cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

“Để tôi đưa cô về.”

Lâm Tây Canh đứng trước cửa quán nhìn lên bầu trời đen kịt, đoạn quay sang nói với Lưu Ý Nguyệt. “Không cần, Lâm tổng, anh không tiện đường. Tôi bắt xe về nhà là được rồi.” Lưu Ý Nguyệt từ chối, trong lòng thầm nghĩ, Lâm Tây Canh, nếu anh để tôi tự bắt xe về nhà, chút thiện cảm của tôi với anh hoàn toàn giảm sút, ngàn vạn lần đừng đồng ý với tôi.

“Khoan đã, một mình cô về nhà không an toàn. Lên xe tôi đi.” Lâm Tây Canh kiên trì. Lưu Ý Nguyệt khẽ cười, “Thôi được, cảm ơn Lâm tổng.”

Lưu Ý Nguyệt không ngờ Lâm Tây Canh tự mình mở cửa cho cô, “Mời.” Lâm Tây Canh nhẹ nhàng nói. Lưu Ý Nguyệt thấy vậy thì chần chừ nửa giây rồi nhanh chóng bước vào.

Lâm Tây Canh ngồi cạnh. Lưu Ý Nguyệt ngửi thấy mùi khói đậm đặc trên người anh. Rốt cuộc ba người ở trong phòng hút bao nhiêu thuốc, chẳng lẽ muốn tự tử nấn tính, nghĩ đến đây cô không khỏi nhúm mày.

“Cảm ơn cháo của cô.” Lâm Tây Canh đột nhiên nói.

“Dạ?” Lưu Ý Nguyệt quay đầu, nghi hoặc nhìn anh.

Lâm Tây Canh cười thoải mái, “Cô cho rằng tôi ngộ đến nỗi tin đó là cháo nhà hàng tặng sao?” Đuôi mày anh khẽ nhếch lên, vẻ mặt ung dung.

“À. Chuyện đó, không có gì. Chỉ là tôi thấy đói bụng lâu chưa vậy rồi uống rượu thì thật không tốt.” Lưu Ý Nguyệt thật thà trả lời. Mọi việc vốn là như thế.

“Cô nói đúng. Bữa cơm này thực thoải mái, vẫn nên cảm ơn cô.” Lâm Tây Canh lại nói.

Lưu Ý Nguyệt thật có chút ngượng ngùng. Mặc dù khiến anh chú ý là mục đích của cô, nhưng, khi ở gần anh như vậy, gần đến nỗi nghe được hơi thở của anh, cảm nhận được giọng nói ấm áp của anh, không hiểu sao lại có chút choáng váng? Cô miễn cưỡng xốc lại tinh thần, xua xua tay:

“Lâm tổng không cần cảm ơn tôi. Đây vốn là công việc của tôi, hơn nữa, cũng vì dạ dày tôi không tốt, nếu không có một ít thức ăn nóng, đêm nay về nhà lại khó chịu.” Lưu Ý Nguyệt không dám kể công, vội vàng biện giải.

Đoạn đường còn lại hai người không nói thêm gì nữa. Lưu Ý Nguyệt yên lặng nhìn cảnh đêm bên ngoài. Cô không hề biết rằng, lúc này Lâm Tây Canh đã nhớ kỹ, cô không phải thư kí Lưu, mà là Lưu Ý Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ghé thăm

Hạng mục nhà máy điện bảo vệ môi trường đang hùng hực khí thế thi công. Lâm Tây Canh đích thân phụ trách. Hơn nữa, anh cũng là tổng chỉ huy dự án này, nên ngoài thời gian cho công việc ở công ty hầu như lúc nào anh cũng ở công trường, kể cả ngày nghỉ.

Nửa tháng nay Ngô Nhân Kỳ chưa được gặp anh, kể cả điện thoại cũng không thêm liên lạc. Mỗi lần cô chủ động gọi điện cho anh, nếu không tắt máy thì là bận họp, còn trực tiếp gọi điện đến văn phòng, đều là thư kí bắt máy, lần nào cũng không gặp được anh.

Đến khi không thể tiếp tục nhẫn nại được, Ngô Nhân Kỳ quyết định tự mình đến văn phòng anh. Mặc dù cha đã từng khuyên cô, khi đàn ông làm việc không nên quấy rầy, họ càng không thích phụ nữ tìm đến tận cơ quan, Lâm Tây Canh lại đích thực là một người như thế.

Không có thời gian chụp ảnh cưới, không có thời gian xem nhẫn cưới, lúc nào Lâm Tây Canh cũng chỉ có một câu: “Em chọn là được rồi.”

Ngô Nhân Kỳ thăm nghĩ, nhẫn cô có thể tự mua, đồ đạc cô có thể tự chọn, chuẩn bị đám cưới cô cũng có thể tự làm, nhưng chụp ảnh cưới thì không bao giờ có thể. Ảnh cưới sao có thể chỉ có mình cô đâu? Ngô Nhân Kỳ nghĩ đến đây cõi lòng chợt dâng lên một trận chua xót.

Lưu Ý Nguyệt nhìn Ngô Nhân Kỳ, vợ sắp cưới của Lâm Tây Canh. Đây là lần đầu tiên cô thấy cô ấy, quần áo hiệu Chanel mới nhất, tôn lên dáng người thon thả, đôi mắt to trong sáng, chỉ cần liếc nhìn một cái đã khiến tim đập thình thịch. Thật là một cô gái xinh đẹp, một tiểu thư lá ngọc cành vàng.

“Ngô tiểu thư, Lâm tổng đang họp, tạm thời không có ở văn phòng.” Lưu Ý Nguyệt đứng dậy nói với Ngô Nhân Kỳ.

“Vậy khi nào họp xong? Tôi có việc tìm anh ấy.” Ngô Nhân Kỳ nhún mày, lại họp, chẳng lẽ muốn cô vào tận phòng họp tìm anh sao?

“Tôi cũng không rõ. Không thì Ngô tiểu thư ở phòng nghỉ chờ một lát, tôi lấy mấy quyển tạp chí cho cô. Cũng có thể sắp xong rồi, được không?” Lưu Ý Nguyệt có phần đồng cảm với cô gái trước mặt. Cuối năm nay đã trở thành cô dâu, vậy mà lúc này lại ứ đọng đứng trước cửa văn phòng chồng sắp cưới, vẻ mặt thật giống như sắp khóc thành tiếng.

“Được.” Ngô Nhân Kỳ đáp. Lưu Ý Nguyệt không biết an ủi cô thế nào, đành dẫn cô vào phòng nghỉ, đưa cho cô quyển tạp chí quý này, đoạn hỏi, “Cô từ từ xem. Muốn uống gì để tôi pha?”

“Hong trà, cảm ơn.” Ngô Nhân Kỳ cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, dù thế nào, muốn nổi giận cũng không thể nổi giận trước mặt người lạ được. Đây là quy tắc ứng xử cơ bản nhất.

Lưu Ý Nguyệt lại một lần nữa bung khay trà vào phòng nghỉ, vừa đặt chén trà xuống vừa nói, “Hong trà, còn có bánh ngọt mới đưa tới. Cô ném thử chút đi, Ngô tiểu thư.”

“Cảm ơn.” Ngô Nhân Kỳ nhẹ nhàng nói. Lưu Ý Nguyệt cười cười, “Không cần khách khí. Có việc gì gọi tôi, tôi ở bên ngoài.”

“Được, cô cứ làm việc đi, thư kí Lưu.” Ngô Nhân Kỳ cầm tạp chí lên định xem. Lưu Ý Nguyệt nhìn cô, thấy sắc mặt cô cũng có vẻ bình tĩnh trở lại, không giống như vẻ mặt không biết làm sao vừa rồi. Cô chậm rãi đi ra, đóng cửa lại, ngồi vào bàn làm việc tiếp tục công việc của mình.

Vài lần Ngô Nhân Kỳ đi ra hỏi tin tức của Lâm Tây Canh, nhưng lần nào đáp án của Lưu Ý Nguyệt cũng luôn khiến cô thất vọng. Cô chán nản, cô mệt mỏi. Làm sao bây giờ? Cô nên làm gì vậy giờ? Quay về ư? Không, đã đến tận đây không thể tay không đi về được. Tiếp tục chờ sao? Nhưng biết bao giờ Lâm Tây Canh mới họp xong.

Lưu Ý Nguyệt thật không đành lòng nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia càng ngày càng lộ rõ vẻ ủy khuất, hai người họ là vợ chồng sắp cưới như vậy

sao? Khó khăn lắm cũng không được gặp mặt, nói chuyện điện thoại cũng trở nên xa xỉ. Đã bao lần Lưu Ý Nguyệt nhận điện thoại của cô ấy, giọng nói rất êm tai, trong veo, dễ nghe, còn ân cần hỏi thăm cô, ngay cả khi nhận được tin tức không mong muốn, cũng không quên cảm ơn cô trước khi tắt máy.

Đang mải nghĩ, Lâm Tây Canh đã trở về, trong tay ôm một chồng tài liệu. Đêm nay anh lại chuẩn bị tăng ca.

“Thư kí Lưu, nói nhà ăn chuẩn bị một phần ăn tối. Sáu giờ mang lên cho tôi.” Bước qua bàn làm việc của Lưu Ý Nguyệt, anh cũng bận không thèm ngẩng đầu lên.

“Lâm tổng,” Lưu Ý Nguyệt khẽ gọi, hy vọng Lâm Tây Canh dừng chân lại, nhưng anh dường như không nghe thấy. Lưu Ý Nguyệt tiếp tục theo sau anh, “Lâm tổng, tối nay anh còn phải tăng ca sao?” Anh tăng ca bao nhiêu tối liền, Lưu Ý Nguyệt cũng không nhớ rõ.

“Có việc gì sao?” Lâm Tây Canh ngồi vào bàn, giương mắt nhìn Lưu Ý Nguyệt.

“Lâm tổng, Ngô tiểu thư đã chờ anh rất lâu ở phòng nghỉ,” Lưu Ý Nguyệt nói. Lâm Tây Canh vừa nghe vậy liền chau mày, “Ở phòng nghỉ?” Anh hỏi, ngữ khí có phần than thở. Lưu Ý Nguyệt gật gật đầu, đây là phản ứng gì chứ, biết vợ chưa cưới đang ở trong phòng nghỉ, còn không lập tức đứng dậy, lại nhử mày. Xem ra, anh cũng không thích Ngô Nhân Kỳ đến đây.

“Đợi rất lâu rồi.” Lưu Ý Nguyệt lặp lại.

“Cô không nói với cô ấy tôi bận họp, không có thời gian sao?” Lâm Tây Canh đặt tài liệu trong tay xuống, đôi mày nhíu chặt.

“Có nói.” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

“Cô không nói với cô ấy, cô ấy không hẹn trước, không có ngày hẹn cụ thể. Làm một thư kí cô phải biết xử lý chứ!” Lâm Tây Canh giận tái mặt, quát lớn.

“Lâm tổng, đúng là Ngô tiểu thư không hẹn trước. Nhưng mà, Lâm tổng, dựa theo nguyên tắc của một thư kí, tôi không thể tùy tiện đuổi khách không hẹn trước đi được. Người tới đều là khách, tôi không thể khiến khách cảm thấy Lâm thị lạnh lùng. Cho nên tôi để Ngô tiểu thư đợi ở phòng nghỉ, hy vọng cô ấy thấy khó mà lui, nhưng cô ấy lại không hề có ý định trở về. Đối với một người khách một lòng một dạ đến tận cửa tìm anh, Lâm tổng, tôi nên đuổi đi sao?” Lưu Ý Nguyệt ngẩng đầu ưỡn ngực, mạch lạc từng tiếng, hoàn toàn không siểm nịnh. Người đàn ông này thật lạnh lùng. Ai yêu anh đúng là đau khổ, nói chi tiểu thư Ngô Nhân Kỳ yếu đuối.

Lâm Tây Canh đan hai tay trên bàn, trừng mắt nhìn Lưu Ý Nguyệt. Cô nói đúng, cô làm vậy cũng đúng.

Một lúc sau, Lâm Tây Canh nói, “Bởi vì cô ấy là vợ chưa cưới của tôi đúng không?”

Sóng mắt Lưu Ý Nguyệt khẽ lay động, chau mày nhìn Lâm Tây Canh, lắc đầu, “Không phải. Đối với tôi, cô ấy chính là một vị khách bình thường, giống như bất kì vị khách nào khác.”

“Vậy sao?” Lâm Tây Canh nghi ngờ. Nếu Ngô Nhân Kỳ không phải vợ chưa cưới của anh, cô còn có thể làm như vậy sao?

Thái độ khinh thường của Lâm Tây Canh khiến Lưu Ý Nguyệt thực khó chịu, “Đúng thế. Tôi làm đúng phận sự. Hơn nữa, Ngô tiểu thư cũng đã hẹn trước rất nhiều lần, chỉ có điều tôi chưa sắp xếp được thời gian. Hôm nay cô ấy đích thân tới đây, tôi không thể tiếp tục từ chối được. Việc này, Ngô tiểu thư có thể chứng minh.”

“Làm đúng phận sự? Được lắm, làm đúng phận sự.” Lâm Tây Canh nheo mắt, gật đầu.

“Anh Tây Canh.” Ngoài cửa truyền đến giọng dè dặt của Ngô Nhân Kỳ. Hai người đồng thời nhìn ra. Ngô Nhân Kỳ giống như vừa mới tỉnh ngủ, mớ mịt nhìn chồng chưa cưới trong phòng.

“Kì Kì, vào đi.” Lâm Tây Canh đành nói, đoạn nhìn chồng tài liệu trên bàn, xem ra đêm nay chỉ có thể mang về nhà làm.

“Thư kí Lưu, cô có thể ra ngoài.” Anh lạnh lùng phân phó Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt trái lại nhẹ nhàng thờ ra, gật đầu với hai người, nói, “Lâm tổng, Ngô tiểu thư, tôi xin phép.”

Đi tới cửa, Ngô Nhân Kỳ đứng đó đột nhiên nhìn cô, “Cảm ơn, Lưu tiểu thư, cảm ơn.” Cô nhỏ giọng nói. Lưu Ý Nguyệt cười khích lệ cô, “Đừng khách khí.”

Ngô Nhân Kỳ chờ nửa ngày trời, mơ màng nghe thấy giọng Lâm Tây Canh liền tỉnh dậy. Cô đứng lên khỏi sô pha, dụi dụi mắt, không biết chính mình ngủ từ lúc nào.

Cô đi đến cửa văn phòng Lâm Tây Canh, nghe thấy anh đang nổi giận với thư kí Lưu. Anh tức với cô, lại trút giận lên một người vô tội. Cô không thể để thư kí Lưu tốt bụng chịu đựng thay mình được, thế nên cô đẩy cửa ra nói chuyện.

Lâm Tây Canh đứng dậy đi đến bên Ngô Nhân Kỳ, “Đến đây, ngồi đi.” Anh kéo Ngô Nhân Kỳ ngồi lên sô pha. “Khát không? Em uống gì?” Anh hỏi.

Ngô Nhân Kỳ lắc đầu, “Em không khát. Ban này thư kí Lưu pha hồng trà cho em rồi.” Cô chậm rãi nhìn Lâm Tây Canh, ánh mắt tràn ngập ai oán.

“Thực xin lỗi. Anh phải họp, rất nhiều việc.” Lâm Tây Canh nhấn mạnh.

“Em biết. Em biết anh nhiều việc. Nếu có cách nào khác, em cũng không đến tìm anh. Chỉ là, anh Tây Canh, muốn gặp anh thật khó quá, không ngờ lại khó khăn như thế.” Ngô Nhân Kỳ cúi đầu. Nước mắt đã chảy ròi trên mu bàn tay. Cả buổi chiều lo lắng chờ đợi, đến khi gặp được, anh lại lãnh đạm như thế. Ngô Nhân Kỳ đầy bụng ủy khuất cuối cùng không cầm được nước mắt.

“Kì Kì.” Lâm Tây Canh chỉ có thể như thế với cô. Đây là lựa chọn của cô, cô phải nhẫn nại, giống như mẹ anh. Anh không có thời gian, không có sức lực, không có tâm tư lãng mạn với cô.

Lâm Tây Canh lấy hộp khăn giấy trên bàn đặt vào tay Ngô Nhân Kỳ. Ngô Nhân Kỳ nhận lấy, không ngừng lau nước mắt, sớm đã quên mục đích đến đây, chỉ còn nỗi đau vô tận.

Cuối cùng cô cũng ngừng khóc, không thể tiếp tục ngồi bên cạnh anh, nhận lấy sự thờ ơ, lãnh đạm của anh được, “Xin lỗi anh, em phải về đây.” Cô nhìn Lâm Tây Canh nói. Cô phải đi, phải rời khỏi nơi này, tìm một nơi của riêng cô.

“Kì Kì, không phải em có việc tìm anh sao? Việc gì vậy?” Lâm Tây Canh cố gắng nhẹ nhàng hỏi.

“Không có, không có. Em quên rồi. Em đi đây.” Ngô Nhân Kỳ đứng lên, chớp mắt đã ra đến cửa.

Cô không trông chờ Lâm Tây Canh đuổi theo. Nếu như vậy, đã không phải Lâm Tây Canh. Nhưng khoảnh khắc cánh cửa hé mở, dường như cô vẫn ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi, hy vọng anh có thể ngăn cô lại. Nhưng mà, hoàn toàn không có gì xảy ra, chỉ còn lại nỗi thất vọng ngập tràn.

Lưu Ý Nguyệt thấy Ngô Nhân Kỳ hai mắt đỏ bừng. Cô cứ tưởng hai người sẽ nói chuyện rất lâu, nhưng mà mới chỉ có vài phút đồng hồ, Ngô Nhân Kỳ đã bước ra, hơn nữa, cánh cửa đóng lại, cũng chưa hề thấy Lâm Tây Canh xuất hiện.

“Tôi đi đây, thư kí Lưu.” Ngô Nhân Kỳ nhìn Lưu Ý Nguyệt gật gật đầu.

“Tôi tiễn cô.” Lưu Ý Nguyệt đứng lên, yên lặng đi đến bên Ngô Nhân Kỳ. Không hiểu sao, cô lại bị cảm hóa bởi cô gái đáng thương này.

Thang máy mở ra, Ngô Nhân Kỳ bước vào. “Tạm biệt, Lưu tiểu thư. Cô thật tốt. Cảm ơn cô.” Cô xoay người nói với Lưu Ý Nguyệt.

Cửa thang máy đóng lại, gương mặt Ngô Nhân Kỳ nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn lại lớp vỏ thang máy sáng như gương. Lưu Ý Nguyệt thấy mình trong đó, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: An ủi

Ngô Nhân Kỳ ngồi vào xe, một môi cúi đầu lên tay lái. Cô khóc khàn cả giọng. Chẳng lẽ đây chính là điều mình theo đuổi sao? Là điều hai mươi mấy năm nay mình theo đuổi sao? Một cuộc hôn nhân như vậy, một sự khởi đầu như vậy, nghĩa là gì? Chẳng lẽ, cả đời mình sẽ phải như vậy sao?

Không biết khóc bao lâu, cô chậm rãi ngẩng đầu, lấy điện thoại trong túi ra, theo thói quen gọi đến một dãy số, “Đương Dương, có thời gian không?” Giọng cô khàn khàn.

“Kì Kì, em sao vậy?” Hạ Dương ở đầu dây bên kia phát hiện cô có gì đó không ổn, giọng nói khàn khàn, tinh thần uể oải.

Ngô Nhân Kỳ cười gượng, lúc cô không vui, vĩnh viễn chỉ có mình Hạ Dương phát hiện được. Tại sao người cô yêu không phải là anh, nếu đúng như thế, mọi chuyện có phải đều đơn giản rồi không?

“Ha ha, không có gì, em có thể làm sao chứ? Em rất ổn, vô cùng ổn.” Ngô Nhân Kỳ không ngừng thì thào tự nói, không ngừng cười ngậy ngậy si ngốc khiến Hạ Dương lòng như lửa đốt.

“Kì Kì, em ở đâu, nói đi, đang ở đâu?” Hạ Dương lo lắng hỏi lớn.

“Anh lớn tiếng như thế làm gì. Đứt tai em mất.” Ngô Nhân Kỳ kinh ngạc trách móc.

“Ở đâu? Anh tới đón em.” Hạ Dương mặc kệ cô trách móc, tiếp tục hỏi. Ngô Nhân Kỳ lặng lẽ rơi nước mắt. Người cô yêu không cần cô, người cô không yêu lại quan tâm cô. Từ nhỏ đến lớn, dường như Hạ Dương luôn ở bên cạnh cô, nghe cô nói về tình yêu cô dành cho Lâm Tây Canh, lau nước mắt cho cô, nhiều lần an ủi cô “Đừng khóc”, “Không cần khóc vì tên họ Lâm kia”. Vì cô, biết bao lần Hạ Dương trở mặt với Lâm Tây Canh, vài năm

gần đây họ thậm chí còn không nhìn mặt nhau. Còn nhớ trước đây ba người bọn họ vui vẻ như vậy, nhưng rồi cuộc vui nào cũng có lúc tàn. Ngô Nhân Kỳ thật muốn quay trở lại thời thơ ấu, trở lại Phong Đình.

Quê nhà Phong Đình là một vùng quê đẹp. Cỏ thụ tỏa bóng, cầu nhỏ bắc ngang sông, dưới ánh hoàng hôn càng thêm rực rỡ. Ngô Nhân Kỳ nhớ tới biệt thự nhà họ Lâm, nằm cạnh dòng sông nhỏ uốn lượn, trên sông còn có vô số cầu đá cong cong. Cô đi theo sau Lâm Tây Canh và Hạ Dương, lon ton trên những tảng đá lót đường. Mỗi khi bị hai người họ bỏ xa phía sau, thì dứt khoát không chạy nữa, chỉ ngồi xõm trên mặt đất, một lát sau, trước mặt liền xuất hiện một đôi chân, “Tiểu ngu ngốc, sao không chạy?” Cô sẽ giương mắt lên nhìn anh, anh quay lại tìm cô, cô cười láu cá, vươn đôi tay về phía anh, “Không chạy nữa, Dương Dương, cồng.”

Luôn luôn là Hạ Dương, luôn luôn chỉ có anh quay đầu lại nhìn cô, còn Lâm Tây Canh sớm đã đi mất hút. Anh ngồi xõm xuống, cô cố ý nhảy thật mạnh lên lưng anh, đem hết giận dữ với Lâm Tây Canh trút lên người anh. Mặt trời ngả dần về tây, hai chiếc bóng ngả dài trên con đường. Cuối cùng bọn họ cũng lớn lên, không thể quay về thời thơ ấu vô tư hồn nhiên được nữa.

Hai chiếc xe đỗ trước của một quán bar. Hạ Dương kéo Ngô Nhân Kỳ vào trong, đây là quán bar của Lưu Ý Nguyệt. Nữ chủ nhân đương nhiên không ở nơi này, anh vẫy tay về phía Nhị Hắc, “Nhị Hắc, mang đến đây mấy món.”

Ngô Nhân Kỳ lặng lẽ quan sát không gian nhỏ nhỏ của quán. Không đông khách lắm, tốp năm tốp ba ngồi ở góc sáng. Trang trí cũng rất đơn giản, thậm chí còn có chút đơn sơ. Cô nghi hoặc bĩu môi, nơi đây không giống như những nơi Hạ Dương hay tới.

“Anh rất thân với chủ quán, có thể thoải mái ăn uống ở đây.” Anh thấy Ngô Nhân Kỳ có vẻ thắc mắc, nháy mắt nói.

“Thật không cần tiền sao?” Ngô Nhân Kỳ nhỏ giọng nói. Người nào lại hào phóng như vậy? Chỉ có điều, Lưu Ý Nguyệt không phải vì thân quen với Hạ Dương, mà là không dám thu tiền chủ nợ thôi.

“Đương nhiên là thật. Anh sao có thể lừa em được.” Hạ Dương khoát tay.

Chỉ chốc lát sau, Nhị Hắc bưng đĩa thức ăn nóng hổi lên. Hạ Dương đưa thìa cho Ngô Nhân Kỳ, “Ăn đi. Com thịt lợn hầm tiêu đen của Nhị Hắc không phải ai cũng được ăn đâu.”

Ngô Nhân Kỳ nhìn đĩa thịt hầm trước mắt, xúc một miếng bỏ vào miệng. Hạ Dương nhìn chằm chằm ánh mắt cô.

“Ừm, ngon thật!” Ngô Nhân Kỳ nuốt xong miếng thứ nhất, vội vàng xúc tiếp miếng thứ hai, lần này xúc đầy một muôi.

Hạ Dương vừa cẩn thận xé thịt lợn vừa nói với Ngô Nhân Kỳ, “Ăn chậm một chút, kéo nẹn.”

“Em đói lắm.” Ngô Nhân Kỳ cười khổ. Cả chiều chờ đợi ở Lâm thị khiến cô thật mệt mỏi. Hạ Dương dừng tay, ánh mắt sắc bén nhìn cô, không cần hỏi, khiến Ngô Nhân Kỳ thành như vậy chỉ có một người, là tên Lâm Tây Canh đáng ghét, hèn hạ kia. Cho cô một tia hy vọng, nhưng lại hết lần này đến lần khác khiến cô thất vọng.

“Kì Kì, lần này anh nhất định không buông tay. Anh nhất định không để Lâm Tây Canh thắng.” Hạ Dương nắm chặt bàn tay, âm thầm thề, vẻ mặt càng thêm âm trầm.

“Đừng hỏi em gì cả.” Cuối cùng Ngô Nhân Kỳ cũng có chút sinh lực, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hạ Dương liền nói.

“Hừ, còn phải hỏi sao? Không cần hỏi anh cũng biết.” Hạ Dương đáp.

“Vậy cũng tốt, em cũng không muốn nói đến chuyện này. Không cần đá kích em nữa. Hôm nay em thực mệt mỏi.” Ngô Nhân Kỳ ngừng ăn, buông thìa xuống.

“Không ăn nữa sao?” Hạ Dương chỉ chỉ đĩa thức ăn còn rất nhiều. Ngô Nhân Kỳ gật gật đầu, “Không ăn nữa, ăn không vô.”

Hạ Dương cầm thìa lên, xúc phần thừa trong đĩa.

“Đó là phần ăn của em.” Ngô Nhân Kỳ kêu lên, muốn ngăn lại nhưng không kịp. Cô ngờ ngác nhìn Hạ Dương ăn một thìa lớn, hơn nữa cái thìa đó còn là thìa cô vừa dùng, chỉ biết trợn mắt há mồm.

“Anh không chê em. Trước đây cũng ăn không ít nước miếng của em.” Hạ Dương cười tươi. Lúc này Ngô Nhân Kỳ mới nhớ, khi còn nhỏ, bà nội Lâm gia không cho bọn họ để lại com thừa, mỗi lần đều là Hạ Dương dọn phần của cô vào bát anh, sau đó ăn sạch sẽ.

“Nhưng bây giờ chúng ta đều đã trưởng thành.” Ngô Nhân Kỳ nói nhỏ như muỗi kêu. Anh tình nguyện ăn com thừa của cô, là trước đây không hiểu chuyện, hiện tại đâu còn như thế nữa? Cô nhiu mày, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn anh, không chớp mắt, trái tim đột nhiên đập sai mấy nhịp, chẳng lẽ? Không phải, cô lắc đầu. Tuyệt đối không phải. Cô không ngừng phủ định suy nghĩ trong đầu. (Sa: Thôi yêu Hạ Dương đi! Haizz...)

“Dương Dương.” Ngô Nhân Kỳ không nhìn được, khẽ gọi tên anh. Chỉ có cô mới gọi anh như thế, giọng nói mềm mại khác hẳn những người khác. Cô sắp kết hôn, sắp trở thành người lớn, chính mẹ đã từng nói như vậy, “Kì Kì, khi kết hôn chính là người lớn, đừng đùa giỡn như trẻ con.” Gần đây mẹ luôn nói với cô như vậy.

“Hà? Có việc gì?” Hạ Dương ngẩng mặt nhìn cô. Ngô Nhân Kỳ cười cười, “Xem anh đi. Cũng không chú ý hình tượng, để cô nào nhìn thấy có phải mất điểm rồi không?” Cô đưa tay lấy hạt com dính trên mép cho anh xem. Hạ Dương ngậy người, cười khúc khích.

Khi còn nhỏ Hạ Dương gầy tong teo, được đưa đến nhà cũ của Lâm gia. Anh không ngờ, anh muốn ở cùng mẹ, nhưng không hiểu vì sao mẹ lại nhẫn tâm bỏ rơi anh. Anh trầm mặc không nói, không ăn, lặng lẽ phản đối, thật khiến bà nội Lâm gia lo lắng.

Trong một gian phòng u ám, lần đầu tiên Ngô Nhân Kỳ nhìn thấy Hạ Dương, anh gầy như vậy, giống như gió thổi sẽ bay, một mình trốn bên cạnh tủ quần áo. Ngô Nhân Kỳ muốn biết anh đang làm gì, thế nên cô ngồi xổm xuống, đối diện với anh, đôi mắt to đen láy chăm chú nhìn anh. Ánh nắng chậm rãi chạy qua cửa kính, từ đông sang tây, mãi đến khi mặt trời khuất sau ngọn núi. Ngô Nhân Kỳ cứ như vậy cùng anh trải qua một buổi chiều, mãi đến khi người lớn phát hiện, hai đứa nhỏ đã ôm nhau tựa vào tủ ngủ say sưa.

Hạ Dương nhớ lại, có lẽ mình đã yêu Ngô Nhân Kỳ từ ngày ấy. Cô không nói lời nào, đôi mắt đen sáng lấp lánh, ngồi xổm ở đó nhìn anh. Qua một lúc lâu, cô dường như không ngồi được nữa, cơ thể hơi lay động. Hạ Dương liền đưa tay ôm lấy, cô mơ màng dựa vào người anh, mí mắt dần sụp xuống, thở đều đều. Hạ Dương không dám quấy rầy cô, để cô dựa vào người mình. Trên người cô dường như thoang thoảng vị ngọt, không ngừng tiến sâu vào lòng anh, dần dần, anh cũng nhắm hai mắt lại.

Nghĩ đến đây, Ngô Nhân Kỳ bật cười vui vẻ, như có cơn gió mát thổi qua, “Nghĩ gì mà cười vui vẻ thế?” Hạ Dương hỏi.

“Nghĩ đến chúng ta hồi còn nhỏ, ở Phong Đình.” Ngô Nhân Kỳ trả lời.

“Đừng nói chuyện Phong Đình nữa, đều là chuyện đã qua lâu lắm rồi. Nghĩ đến làm gì chứ?” Sắc mặt Hạ Dương khẽ thay đổi. Phong Đình, đó là nơi anh không muốn nhớ đến nhất. Nếu khi đó không có Ngô Nhân Kỳ, thật không dám tưởng tượng anh đã làm ra chuyện kinh thiên động địa nào.

“Được rồi. Không nói nữa. Anh khó chịu gì chứ? Mời em uống rượu đi.” Ngô Nhân Kỳ chuyển sang chuyện khác. Phong Đình là nỗi đau trong lòng Hạ Dương. Bị người thân yêu nhất bỏ rơi, một đứa trẻ như vậy phải chịu biết bao nhiêu tổn thương chứ? Mặc dù, sau này Hạ Dương vẫn quay về bên mẹ, nhưng nỗi đau ấy cũng không thể quên, không thể thay đổi được.

“Uống rượu? Ai nói cho em uống rượu?” Hạ Dương nhướn mày hỏi.

“Vậy anh đưa em đến quán bar làm gì? Chẳng lẽ để uống nước? Thà em về nhà uống còn hơn. Nhị Hắc, đến đây.” Ngô Nhân Kỳ mặc kệ anh phản đối, tự mình ngoắc tay gọi Nhị Hắc.

“Thôi được, để anh.” Hạ Dương thấy Ngô Nhân Kỳ không giống đùa, đành phải tự đứng lên. Anh sợ để Ngô Nhân Kỳ gọi thì sẽ không dừng lại được.

Ngô Nhân Kỳ vẫn uống rất nhiều. Lão đảo nắm tay Hạ Dương ra ngoài, đôi mắt mơ màng, cả người nóng bừng. Hạ Dương ôm chặt cơ thể mềm mại của cô, vị ngọt kia không ngừng len sâu vào mũi. Cả người anh nhất thời nóng bừng.

“Đó là xe của em.” Ngô Nhân Kỳ đưa ngón tay chỉ vào chiếc xe yêu quý ven đường, chạy nhanh về phía đó.

“Em không thể lái xe. Anh đưa em về.” Hạ Dương vội vàng giữ chặt cô. Ngô Nhân Kỳ nghe vậy chỉ ngoan ngoãn gật đầu, “Được, nhưng xe của em làm sao bây giờ?”

“Mai tới lấy. Anh nhờ Nhị Hắc trông coi giúp em, không sao đâu. Ngoan! Đi thôi!” Hạ Dương vừa nói vừa dìu Ngô Nhân Kỳ vào xe anh, sau đó xoay người thất đảm an toàn cho cô. Ngô Nhân Kỳ thấy Hạ Dương khom người, nhẹ nhàng nói, “Dương Dương, anh thật tốt!”

“Tốt cũng vô dụng.” Hạ Dương nghe vậy, chỉ nói thầm một tiếng.

Khi xe chạy đến cửa nhà họ Ngô, Ngô Nhân Kỳ đang dựa vào cửa xe ngủ ngon lành. Hạ Dương yên lặng nhìn cô, hai mày nhíu chặt, đôi môi nhỏ nhắn mím lại, dường như ngay cả trong mơ cũng tức giận với Lâm Tây Canh.

Chỉ có lúc này anh mới có thể say mê nhìn cô như vậy, ở gần cô như vậy, gần đến nỗi cảm nhận được hơi thở của cô. Đến khi kịp định thần lại, anh dường như chỉ cách cô vài mi li mét, “Kì Kì” Anh thì thầm.

“Ừm.” Ngô Nhân Kỳ mơ màng đáp lại anh. Cô khẽ nhúc nhích, hoàn toàn xóa bỏ khoảng cách giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vọng Nguyệt

Ngô Nhân Kì rời đi, Lâm Tây Canh trầm mặc ngồi trước bàn làm việc. Đồng tài liệu trên bàn bỗng nhiên mất đi sức hút. Nước mắt Ngô Nhân Kì khiến anh có chút áy náy. Anh cũng như cha thôi, cho cô một đám cưới, nhưng không cho cô một tình yêu. Thì ra, mình lại tàn nhẫn như thế, tàn nhẫn giống như cha, phải chăng, anh và ông cũng là một loại người.

Anh nhắc điện thoại, gọi cho Luru Ý Nguyệt bên ngoài, “Thư kí Luru, vào phòng tôi một chút.” Lâm Tây Canh nói xong mới nghi hoặc tự hỏi, anh gọi cô vào làm gì?

“Lâm tổng,” Luru Ý Nguyệt đứng trước bàn làm việc của Lâm Tây Canh.

Lâm Tây Canh hoài nghi ngẩng đầu, “Hủy bữa tối đi cho tôi.” Anh nói.

“Vâng,” Luru Ý Nguyệt gật đầu. Cô yên lặng đứng đó chờ chỉ thị tiếp theo của Lâm Tây Canh. Nhưng anh chỉ ngẩn người, không ngờ anh lại có thể ngẩn người.

Ánh mắt Lâm Tây Canh không biết dừng lại nơi nào, đầu óc đột nhiên trống rỗng. Tiếp theo mình muốn làm gì? Anh nghĩ không ra, tạm thời ngơ ngác.

“Lâm tổng, Lâm tổng,” Luru Ý Nguyệt cúi đầu gọi, cô không thể tiếp tục đứng ở đây như con ngốc được, sắp hết giờ làm rồi, dù sao vẫn không thể đứng đây mất to trông mất nhỏ mãi được.

“Hả?” Lâm Tây Canh đột nhiên hoàn hồn, ánh mắt dừng lại trên người Luru Ý Nguyệt, “Cô có thể tan ca rồi.” Anh nói.

“Dạ. Lâm tổng, ngày gặp lại.” Luru Ý Nguyệt xoay người đi về phía cửa.

Lâm Tây Canh nhìn bóng cô rời đi, tóc búi gọn gàng, áo váy màu xám, rất hợp với đôi guốc da đen. Đôi chân thon dài, mịn màng như nước. Ngay khi vạt áo màu xám kia sắp khuất sau khe cửa, anh vội vàng gọi theo, “Thư kí Luru, tối nay rảnh không?”

Luru Ý Nguyệt dừng chân, chần chừ quay đầu lại, trầm ngâm nhìn người đàn ông trong phòng. Là anh nói sao? Anh gọi cô lại sao?

“Có.” Luru Ý Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Tôi mời cô ăn cơm.” Lâm Tây Canh đứng lên, trầm tư nói. Chính anh cũng không biết mình làm sao, vì sao tự nhiên gọi cô, lại vì sao mời cô ăn cơm.

“Được.” Luru Ý Nguyệt gật gật đầu, không ngừng cười thầm, cuối cùng cũng có chút tiến triển.

Lâm Tây Canh tự mình lái xe, Luru Ý Nguyệt ngồi ở ghế phụ. Xe chạy ra đường lớn, Lâm Tây Canh quay đầu hỏi: “Cô muốn ăn gì?” Luru Ý Nguyệt kinh ngạc nhìn anh. Mời cô ăn cơm, nhưng lại chưa nghĩ trước địa điểm, chẳng lẽ, bình thường anh cũng vô tâm với vợ chưa cưới như thế sao?

“Gì cũng được.” Luru Ý Nguyệt thuận miệng nói. Thật ra ăn gì không quan trọng, quan trọng là vì sao anh lại mời cô ăn cơm.

“Gì cũng được sao?” Lâm Tây Canh nhíu mày. Anh chưa chuẩn bị trước, mà cô lại nói sao cũng được, khiến anh đâm lao đành phải theo lao, nhưng mà đi đâu đây? Anh trầm ngâm suy nghĩ.

Luru Ý Nguyệt thầm bực mình, khê thờ dài thay anh. Đáng tiếc cho gương mặt tuấn mỹ này, đi cùng phụ nữ lại không biết phải làm thế nào. Chỉ một câu “Gì cũng được” cũng có thể khiến anh khó xử. Thế nên, cô đành phải gỡ rối giúp anh, “Đến bờ sông đi, tôi biết một nhà hàng ở đó, vừa ngon vừa rẻ.” Luru Ý Nguyệt chỉ chỉ đường ra bờ sông.

Lâm Tây Canh đi theo hướng dẫn của cô, lái xe chạy đến bờ sông. Gió đêm thoảng qua, hai bên bờ ánh đèn lung linh in bóng, có mấy quán nhỏ chạy dọc bờ sông. “Ồ đây.” Luru Ý Nguyệt chỉ vào một bảng hiệu nói. Lâm Tây Canh giương mắt nhìn lên, “Vọng Nguyệt quán.” Anh thấp giọng thì thầm, không ngờ tiệm cơm nhỏ này lại có cái tên thơ mộng như vậy.

Hai người vừa ngồi xuống, phục vụ liền mang lên một ấm trà và thực đơn. Luru Ý Nguyệt rót trà cho Lâm Tây Canh, “Ở đây không có phòng riêng, Lâm tổng chịu khó vậy.”

Lâm Tây Canh không nhớ rõ bao lâu rồi mình chưa ngồi ăn trong một quán ăn rộng như vậy. Nhiều nhất là hội học đại học, anh không bao giờ nói đến xuất thân của mình, thoải mái cùng bạn học chen chúc trong căn tin đồng nghiệp.

“Trà lúa mạch, có tác dụng giải nhiệt.” Luru Ý Nguyệt bung chén trà lên trước mặt, nói với Lâm Tây Canh.

“Sao cô biết tôi nóng trong người?” Lâm Tây Canh cười nhạo hỏi, nhưng vẫn bung chén trà thô ráp lên, chậm rãi nhấp một ngụm nhỏ.

“Thời nay ai chả nóng trong người. Đầy một bụng mỡ, lại không vận động.” Luru Ý Nguyệt không nhanh không chậm uống trà, nói xong, từ từ quay đầu ra cửa sổ. Dưới mái hiên, đèn lồng lắc lư trong gió. Trên mặt nước, gợn sóng sáng lấp lánh ánh đèn.

Lâm Tây Canh nhìn Luru Ý Nguyệt ngồi đối diện, một thân âu phục dựa lưng trên ghế, áo len màu xanh bên trong, cổ tay đeo một cái đồng hồ cũ kĩ, nhìn không rõ nhãn hiệu, dây da màu cà phê dường như sắp hỏng, trên mặt kính có thể thấy rõ những vết xước nho nhỏ.

Cô đang yên lặng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, gương mặt có chút mệt mỏi, sắc môi cũng trở nên nhợt nhạt, đôi mắt như mặt hồ lặng sóng. Lâm Tây Canh chợt nghĩ, không biết nếu ném viên đá vào, mặt hồ ấy liệu có lăn tăn.

“Chiều nay, thật xin lỗi cô.” Lâm Tây Canh đập tan không khí yên lặng giữa hai người. Lư Ỗ Nguyệt quay đầu lại, mỉm môi: “Anh đang nói với tư cách trong tám giờ, hay ngoài tám giờ?” Cô hỏi.

“Là ý gì?” Lâm Tây Canh khó hiểu câu hỏi của cô.

“Trong tám giờ, chúng ta là quan hệ cấp trên cấp dưới, anh trách tôi không sai, tôi cần phải khéo léo xử lý những người anh không muốn gặp. Lời xin lỗi của anh tôi không dám nhận. Còn ngoài tám giờ, chúng ta xem như...” Lư Ỗ Nguyệt đắn đo suy nghĩ, có nên nói tiếp hay không, nói tiếp liệu anh có tức giận không? Chỉ sợ, anh nổi giận, lập tức đá bay con cá mực là cô.

Lâm Tây Canh thản nhiên, trên mặt dường như có ý cười, yên lặng chờ Lư Ỗ Nguyệt nói tiếp.

Lư Ỗ Nguyệt nhìn Lâm Tây Canh như vậy, đâm lao đành phải theo lao, liền cần răng nói tiếp: “Ngoài tám giờ, chúng ta cơ bản xem như người xa lạ. Người xa lạ đối xử không khách khí với tôi, nếu xin lỗi tôi có thể miễn cưỡng chấp nhận, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Thế đó!”

Yên lặng một thoáng, Lâm Tây Canh đột nhiên bật cười ha hả, “Cô thật là!” Anh vừa cười vừa lắc lắc đầu.

“Tôi làm sao?” Lư Ỗ Nguyệt hỏi tới.

“Không sao, không sao.” Lâm Tây Canh xua xua tay. Một lát sau, anh ngừng cười, “Ý kiến của cô trong và ngoài tám giờ tôi đều nhận.”

“Cảm ơn.” Lư Ỗ Nguyệt cúi người, nghiêm trang trả lời.

Hai người nhìn nhau cười. Lư Ỗ Nguyệt gọi đồ ăn lên, bù lại những giây phút tê nhạt. Cần tây xào cá, lá cải cúc trộn, thịt kho tàu, còn có một bát canh chua, hai chén com tẻ.

Đồ ăn bày trên những đĩa gốm cũ. Lâm Tây Canh gấp một miếng thịt kho tàu, lập tức mềm tan trong miệng, lưu lại vị ngọt tự nhiên, hòa quyện với com tẻ dẻo mềm, thật là một thú vui trong đời. Anh vui vẻ gấp từng gấp lớn.

Lư Ỗ Nguyệt không có hứng thú với bát thịt kho tàu, chỉ chăm chú ăn cải cúc và cần tây.

“Cô không ăn thịt?” Lâm Tây Canh đã lững dạ, mới phát hiện một bát thịt kho tàu đều bị mình ăn sạch, còn Lư Ỗ Nguyệt chỉ ăn “rau cỏ” trên bàn.

“Tôi không thích ăn, một năm không động đến cũng không muốn ăn. Đừng đề ý đến tôi, anh ăn hết đi.” Lư Ỗ Nguyệt nhìn mấy miếng thịt còn sót lại, nói.

“Giảm béo? Cô đâu có béo.” Lâm Tây Canh nhìn cô. Lư Ỗ Nguyệt cười cười, “Không phải, không phải giảm béo. Tôi thật sự không ăn, anh xem, tôi còn có một bát com đây, có ai giảm béo lại ăn nhiều com như vậy.”

“Vậy tôi không khách khí.” Lâm Tây Canh gấp một miếng thịt lên, “Món này làm tôi nhớ đến món thịt kho tàu của bà nội trước đây, đúng là món ngon trong đời.” Anh bỏ miếng thịt vào miệng, nói.

Lâm Tây Canh lúc này không còn vẻ nghiêm túc như khi làm việc, nhìn món thịt kho tàu, thích thú như một đứa trẻ, rất nhanh ăn hết một bát com. “Anh ăn nữa chứ?” Lư Ỗ Nguyệt nhẹ nhàng hỏi.

“Được, thêm một bát nữa.” Lâm Tây Canh gật đầu. Lư Ỗ Nguyệt gọi người phục vụ mang lên thêm một bát com.

Một bàn đồ ăn nhanh chóng hết sạch. Lúc trả tiền, Lâm Tây Canh còn nhưn mảy ngạc nhiên, đúng như Lư Ỗ Nguyệt nói, vừa ngon vừa rẻ.

Bước ra khỏi quán, Lâm Tây Canh quay đầu nhìn lại bảng hiệu, “Sao lại gọi là Vọng Nguyệt quán?”

“Anh nhìn đi!” Lư Ỗ Nguyệt chỉ tay lên trời. Lâm Tây Canh nhìn theo tay cô, giữa nền trời đen như mực, chênh vênh một mảnh trăng sáng treo cao. Hai bên bờ sông không có nhà cao tầng, ánh trăng như trải dài vô tận.

“Đi dạo một chút không?” Lâm Tây Canh nhìn Lư Ỗ Nguyệt đang say sưa ngắm trăng, mở lời mời. Đôi mắt cô sáng lấp lánh dưới ánh trăng, lúc này mới nhớ, tên cô là Ỗ Nguyệt.

“Được.” Lư Ỗ Nguyệt thu hồi tầm mắt, gật đầu đồng ý.

Hai người chậm rãi đi dọc bờ sông, lướt qua từng tốp năm tốp ba người tản bộ. Có những nhóm bạn bè, cũng có cặp vợ chồng trẻ dắt theo con nhỏ, nhưng nhiều nhất chính là những ông lão bà lão, gắn bó suốt đời.

“Tên cô có chữ Nguyệt, có phải cô sinh vào ban đêm không?” Lâm Tây Canh tò mò hỏi.

Lư Ỗ Nguyệt cười khì khì, “Không phải.” Cô lắc đầu.

“Không phải?” Lâm Tây Canh nghĩ thầm, chẳng lẽ mình đoán sai sao?

“Tôi sinh vào tháng một, Ý Nguyệt chính là đồng âm với tháng một.” Lưu Ý Nguyệt cười nói.

(*) Ý Nguyệt và Tháng Một trong tiếng Trung phiên âm là “Yi Yue”

“Ha ha, đúng rồi!” Lâm Tây Canh cũng cười theo.

Đứng trên bờ sông, Lưu Ý Nguyệt khép hờ hai mắt, đưa tay tháo búi tóc sau đầu, để gió nhẹ nhàng thổi tóc quệt qua hai má. Lâm Tây Canh nhìn nụ cười trên mặt cô.

“Nơi này khiến tôi nhớ đến con sông ở quê.” Lưu Ý Nguyệt mở to hai mắt, nhìn dòng sông thì thầm.

“Con sông ấy trong veo thấy rõ đáy, lẳng lẳng như không chảy. Mỗi ngày tôi đến bờ sông vo gạo, mấy con cá nhỏ sẽ bơi tới, ăn nước gạo trắng đục. Tôi liền muốn bắt lấy chúng, nhìn chúng nó không nhúc nhích, nhưng đến khi tay tôi vừa vươn ra, chúng đều bơi đi hết, không còn lấy một con.” Lưu Ý Nguyệt chậm rãi nói xong, trong mắt như tràn ngập những hình ảnh của thời thơ ấu.

“Bây giờ thì sao?” Lâm Tây Canh nhỏ giọng hỏi.

“Không biết, rất nhiều năm rồi tôi chưa trở về, có lẽ cũng bị ô nhiễm rồi.” Lưu Ý Nguyệt lắc lắc đầu.

“Sao cô không quay về?” Lâm Tây Canh lại hỏi.

Lưu Ý Nguyệt trầm mặc, vì sao cô không quay về? Bởi vì không quay về được, không ai cho cô quay về. Còn nhớ, ánh mắt giận dữ của cha, cha lớn tiếng mắng mỗ, “Tao không có đứa con gái như mày. Về sau cấm không được xuất hiện trước mặt tao. Tao coi như mày chết rồi.”

“Trời ơi, mình à, không cần tức giận. Không cần vì loại con gái như nó mà tức giận.” Mẹ kể ngồi một bên sung sướng khi người gặp họa. Cha càng thêm giận dữ, không hy vọng bà ta có thể nói đỡ cho cô, nhưng làm ơn đừng thêm dầu vào lửa.

“Ba, ba, con sai rồi, con biết con sai rồi, ba đừng giận con.” Còn nhớ cô vừa khóc vừa quỳ trên mặt đất, cầu xin cha, cầu xin cha đừng nổi giận, đừng không cần cô. Mẹ đã bỏ rơi cô rồi, cô chỉ còn cha. Bây giờ, nếu cả cha cũng không cần cô nữa... Cô thật sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

“Bây giờ biết sai rồi hả? Sao không sớm biết hơn đi! Hừ! Lúc nào cũng ra vẻ ngoan ngoãn, không ngờ thật ra lại là người như vậy, có khác gì mẹ mày không? Chả trách người xưa lại nói trứng rồng lại nở ra rồng, liu diu lại đẻ ra dòng liu diu.” Mẹ kể bĩu môi than thở, không quên thêm dầu vào lửa.

Trên mặt cha nổi rõ gân xanh, hai tay run lên. Ông hất văng chén trà xuống đất, “Cút! Cút!” Chỉ vào cánh cửa, rống lên với cô.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Quá khứ

“A!” Lưu Ý Nguyệt sợ hãi kêu lên, đồng thời bật dậy khỏi giường. Mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng. Cô đưa tay bật đèn bàn, chậm rãi nhìn bốn phía, căn phòng chìm trong ánh đèn vàng mờ nhạt, vô cùng âm đạm.

Đây là nhà của cô, nói là “nhà” cũng không đúng. “Nhà” này chỉ có một mình cô, một mình ăn, một mình ngủ, một mình nói chuyện, buồn hay vui cũng chỉ biết làm bạn với bốn bức tường.

Khẽ thở dài một tiếng, cô lại nằm xuống, ánh mắt nhìn ra khoảng không đen kịt ngoài cửa sổ.

Cô nằm mơ, mơ thấy mình bị đuổi ra khỏi nhà.

Không biết bây giờ cha thế nào, có còn nhớ đến cô không? Ở nhà ngàn ngày tốt, xa nhà một ngày khổ. Dù sao đó cũng là nhà của cô, là nơi đã gắn bó với cô hai mươi năm cuộc đời.

Lưu Ý Nguyệt sinh ra ở một trấn nhỏ cách xa thành phố, có một con đường liên tỉnh chạy qua, ngày ngày xe chạy tấp nập. Lưu Ý Nguyệt vẫn nhớ, khi đó, trước nhà lúc nào cũng có tiếng động cơ vút qua từ sáng sớm đến tối mịt.

Cha mẹ mở một cửa hàng nhỏ kiếm kế sinh nhai, chỉ là bán chút điểm tâm, trà nước cho những người lái xe. Mọi người đều gọi mẹ là “Tây Thi bán bánh ngọt”. Sau này, Lưu Ý Nguyệt đi học mới biết còn có “Tây Thi đậu phụ”, cũng biết cái tên này chẳng tốt đẹp gì.

Tám tuổi, Lưu Ý Nguyệt là một cô bé hạnh phúc. Dựa vào vẻ đẹp và sự khéo léo của mẹ, quán nhỏ nhà cô buôn bán ngày càng tốt. Trong trấn bắt đầu có tin đồn, nói mẹ cô qua lại với một tài xế xe tải. Lúc đầu cha không tin, nhưng càng về sau mới biết miêng lưỡi thế gian thật đáng sợ: cha tin. Nhà họ

Lưu bắt đầu xuất hiện tiếng cãi vã, đánh mắng. Lưu Ý Nguyệt trốn trong phòng, nghe thấy giọng cha nổi giận lẫn với tiếng cầu xin của mẹ.

Một hôm, trời vừa sáng, Lưu Ý Nguyệt phát hiện mẹ đang ngồi khóc trước giường mình. Cô ngồi dậy, dụi dụi mắt, “Mẹ, sao mẹ lại khóc?”

“Ý Nguyệt, con phải biết nghe lời.” Mẹ lau nước mắt, nức nở nói với cô.

“Dạ, con biết. Mẹ, sao vậy?” Lưu Ý Nguyệt mơ hồ cảm thấy bất an.

“Không sao. Mẹ cho con trứng gà luộc đường, lát nữa đi học mang đến trường ăn. Gắng học tốt con nhé!” Mẹ nói tiếp. Lưu Ý Nguyệt vừa nghe thấy có trứng gà luộc đường liền vui vẻ, “Dạ. Mẹ, con biết rồi. Mẹ thật tốt!” Cô gật đầu đồng ý.

Lưu Ý Nguyệt đi học, giữa trưa tan học về nhà, thấy cửa nhà đóng kín người. Cô mò mịt đi đến, mọi người thấy cô liền chỉ chỉ trỏ trỏ, “Thật đáng thương! Bỏ con theo trai. Tôi đã nói mà, cô ta với gã đó nhất định có vấn đề.”

Đám người tản ra, cha đang ngồi chồm hổm dưới đất. “Ba, mẹ đâu?” Cô cẩn thận hỏi. Lúc này, cô mới nhớ đến hành động kì quái của mẹ ban sáng. Quả trứng gà luộc đường kia, cô thích thú ăn luôn, không ngờ lại là quà vĩnh biệt của mẹ. Hóa ra vì thế mẹ mới cho nhiều đường như vậy, thật ngọt! Cô bật khóc, đáng lẽ mình không ăn quả trứng ấy, không ăn, mẹ sẽ không bỏ cô mà đi.

“Ba, mẹ đâu?” Cô khóc hỏi. Hai mắt cha đỏ bừng, “Không biết! Chết rồi!” Cha quát lớn với Lưu Ý Nguyệt. Cô giật mình, nước mắt vẫn không ngừng chảy. Mẹ chưa chết, là mẹ không cần cô.

Hai người đứng ở trên đê, vai kề vai. Cô chỉ cao đến đầu vai anh, trộm quay sang nhìn. Anh đang chăm chú nhìn về dòng sông trước mắt, không biết đang nghĩ gì, đôi môi khẽ nhếch lên, gió đêm mon man thổi khiến tóc anh bay bay.

“Quê tôi cũng có một con sông như vậy. Không rộng lắm, uốn lượn quanh co, rất đẹp. Để thuận tiện qua lại hai bờ, trên sông xây rất nhiều cầu đá hình vòng.” Lâm Tây Canh nhìn dòng sông, nói.

“Phong Đình.” Lưu Ý Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Ừ, Phong Đình, cô cũng biết sao?” Lâm Tây Canh nghiêng mặt hỏi. Lưu Ý Nguyệt cười cười, “Lâm tổng, ai cũng biết anh là người ở đâu.” Cô ngẩng mặt, nghịch ngợm trả lời.

“Ồ, cũng không phải bí mật gì.” Lúc này Lâm Tây Canh mới nhớ, vui vẻ nở nụ cười. Tổ tông tám đời nhà họ Lâm sớm đã được báo chí đăng không biết bao nhiêu lần, chỉ cần Lâm thị có một động tĩnh, báo chí chắc chắn sẽ đem đủ loại chuyện từ xưa đến nay ở Phong Đình của Lâm gia ra bàn tán. Dù vậy, Lâm gia vẫn còn nhiều chuyện thần bí, đủ khiến người khác tò mò.

“Tôi có nhìn ảnh chụp trên mạng. Quả thật rất đẹp, nếu được đến đó thì thật tốt. Đặc biệt nhất là những cây cầu, thật muốn được đi hết một lần.” Lưu Ý Nguyệt nói.

“Đi hết một lần? Ha ha, cô cũng tin truyền thuyết đó sao?” Lâm Tây Canh cười rộ lên. Phong Đình có một truyền thuyết, rằng chỉ cần đi hết tất cả cầu trên sông, có thể hạnh phúc cả đời.

“Tin chứ! Sao lại không tin? Ai chẳng có một niềm tin.” Lưu Ý Nguyệt nhếch môi, nháy mắt nói.

“Niềm tin?” Lâm Tây Canh thì thảo, thầm nhớ kĩ hai từ này. Con người luôn có niềm tin. Đúng vậy! Cô nói đúng, con người dựa vào niềm tin mà sống, chẳng lẽ chính anh không như vậy sao? Không dựa vào niềm tin mà sống ư?

“Thông tục gọi là niềm tin, tao nhã thì gọi là lý tưởng. Vì như, ngày đầu tiên đến trường, thầy giáo viết lên bảng đen: phấn đấu học tập, ngày ngày tiến lên, yêu nước thương dân. Có trời mới biết, đó là ý gì.” Lưu Ý Nguyệt có phần thoải mái, cũng nói nhiều hơn.

“Đúng, đúng. Thầy giáo nào cũng giống nhau, không bao giờ viết khác đi được.” Lâm Tây Canh liên tục gật đầu, khóe môi nhếch lên cao. Đêm nay, anh cười rất nhiều, nhiều đến mức chính anh cũng chưa từng thấy vui như vậy.

“Đều sinh ra trong nước Trung Quốc mới, trưởng thành dưới bóng cờ đỏ. Có thể hiểu được, bình thường, bình thường.” Lưu Ý Nguyệt làm bộ an ủi anh. Lâm Tây Canh cười phì một tiếng, sau đó không nhịn được bật cười thoải mái.

Lưu Ý Nguyệt không ngờ cô chỉ tâm sự vài câu lại khiến anh vui vẻ như vậy. Xem ra bình thường, anh tự trói mình quá chặt, khiến người chung quanh cũng căng thẳng theo. Mà điển hình là vợ chưa cưới Ngô Nhân Kỳ đáng thương của anh.

Trên đê, mọi người bắt đầu về nhà, Lưu Ý Nguyệt nâng tay lên xem giờ, “Lâm tổng, chúng ta về thôi!” Cô nhẹ nhàng nói.

Lâm Tây Canh cũng nhìn thoáng qua đồng hồ, nhả mày lại, thời gian trôi nhanh quá, nháy mắt đã về đêm, nhưng anh còn chưa muốn trở về. Đêm nay, không ngờ anh lại không thể trầm tĩnh như bình thường, còn có thể nói chuyện vui vẻ với một người phụ nữ gần như xa lạ.

“Được, đi thôi! Tôi tiễn cô về.” Anh đè nén sự tiếc nuối trong lòng lại.

Hai người lái xe xuống đê. Ngồi trên xe, Lâm Tây Canh ngửi được một mùi hương quen thuộc, hương vị của hiện thực. Tất cả những việc vừa rồi dường như chỉ là một giấc mơ. Đã xảy ra, vậy mà lại không chân thực, anh cũng tỉnh lại rồi.

Lưu Ý Nguyệt ngồi bên cạnh anh. Anh đặt tay phải lên vô lăng, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn, kiểu dáng đơn giản, không thịnh hành, nổi bật ánh hồng nhàn nhạt. Nghe nói đó là một loại hợp kim, còn quý giá hơn cả bạch kim.

Người khác đều đeo nhẫn ở tay trái, anh lại đeo tay phải, thế là ý gì? Tay trái dẫn đến trái tim. Chẳng lẽ, cuộc hôn nhân này không phải anh thật lòng mong muốn. Lưu Ý Nguyệt miên man suy nghĩ. Rốt cuộc anh là một người đàn ông như thế nào? Mới qua cách bờ đê mấy chục thước ngăn ngừa, anh liền trở về nguyên dạng. Khi thì cố chấp, khi lại dễ thay đổi, Lâm Tây Canh, rốt cuộc anh có bao nhiêu mặt nạ? Anh như vậy, không thấy mệt mỏi sao?

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Cố chấp

“Tĩnh tĩnh...” Tiếng chuông di động của Lưu Ý Nguyệt vang lên. Cô cầm lên, nhìn thoáng qua, là Hạ Dương.

“Chủ nợ, có gì sai bảo?” Cô miễn cưỡng hỏi.

“À! Muốn như vậy cô còn chưa ngủ sao?” Giọng Hạ Dương có phần áy náy vì phá giấc mộng của người khác.

“Có ngủ cũng bị anh gọi dậy rồi. Sao? Việc gì vậy?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Hôm nay, có phải Ngô Nhân Kỳ gặp Lâm Tây Canh không?”

“Đúng, sao vậy?”

“Tôi biết mà!” Hạ Dương cắn răng, hai mày nhíu chặt, ngoài Lâm Tây Canh còn ai có thể khiến Ngô Nhân Kỳ phải đau khổ muốn chết, mượn rượu giải sầu như vậy.

“Ngô tiểu thư tìm anh khóc lóc kể lể sao?” Lưu Ý Nguyệt hỏi, trầm nghĩ, ba người này thật sự kì quái. Ngô Nhân Kỳ yêu Lâm Tây Canh, Hạ Dương yêu Ngô Nhân Kỳ. Lâm Tây Canh vô tình với Ngô Nhân Kỳ, nhưng lại cầu hôn cô. Thật là phức tạp!

“Cô ấy uống rượu. Tôi mới đưa về nhà.” Hạ Dương bắt đầu kể, lại nhớ tới vụ hôn lúc xuống xe kia. Không ngờ anh chỉ có thể thừa dịp cô ngủ say mà hôn trộm, hơn nữa, đó cũng chưa hẳn là một vụ hôn. Vừa chạm vào đôi môi đỏ mọng, Ngô Nhân Kỳ liền tỉnh dậy, hai mắt lơ lơ nhìn anh, giống như đã quên anh là ai vậy.

“Này, Hạ Dương, anh vòng vo vậy không thấy mệt sao? Vì sao không trực tiếp nói với cô ấy anh yêu cô ấy, nói cô ấy không được kết hôn với Lâm Tây Canh, bọn họ sẽ không hạnh phúc.” Lưu Ý Nguyệt ngồi dậy, tức giận nói.

“Vô dụng thôi! Nếu có thể dùng được chiêu này, tôi đã dùng từ lâu. Cô ấy chỉ xem tôi là bạn từ nhỏ mà thôi!” Hạ Dương thở dài. Nếu Ngô Nhân Kỳ có chút tự giác, anh cũng không cần dùng đến hạ sách này, dù biết xác suất thành công là rất thấp.

“Hay là, anh thiết kế một cái bẫy, để Lâm Tây Canh ở bên ngoài..., rồi để Ngô Nhân Kỳ chứng kiến là được rồi, cần gì phải phiền phức như thế này. Nói thật, tôi không nghĩ với sắc đẹp của tôi, Lâm Tây Canh lại có thể động lòng.” Lưu Ý Nguyệt nghĩ đến thái độ lạnh như băng của Lâm Tây Canh trước khi cô xuống xe, trước sau chỉ nói với cô một câu: “Ngủ ngon, thư kí Lưu.” Còn không đợi cô trả lời đã nhấn ga ung dung rời đi.

“Cô không hiểu Lâm Tây Canh, cũng không hiểu Ngô Nhân Kỳ. Lâm Tây Canh không phải một người dễ mắc mưu, Ngô Nhân Kỳ lại một mực chung tình với anh ta. Cho dù anh ta có lên giường với người đàn bà khác, cô ấy cũng sẽ tha thứ, chỉ tự an ủi bản thân đó là chuyện bất đắc dĩ ngoài ý muốn. Hạ Dương mệt mỏi day day đầu. Anh nên dùng cách gì mới có thể khiến Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn tỉnh ngộ. Lâm Tây Canh không yêu cô, chưa từng yêu cô, cũng lắm chỉ coi cô là một người em gái.

“Hơ, mấy người thật là... Ngô Nhân Kỳ kia có phải kẻ ngốc không vậy? Hay là yêu quá nên ngốc? Thật không hiểu nổi!” Lưu Ý Nguyệt vò đầu.

“Tôi cũng không thể hiểu được. Thế nên mới đặt cược ở hành động lần này, được ăn cả, ngã về không.” Hạ Dương nói.

“Hạ Dương, nếu tôi thất bại thì làm sao bây giờ?” Lưu Ý Nguyệt có chút buồn rầu. Lúc trước tùy tiện đồng ý, nhưng đến khi làm việc với Lâm Tây Canh mới biết, anh quả thật không phải người đàn ông dễ dàng chinh phục.

“Chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại. Không thành công thì cô cũng tự xử đi.” Hạ Dương vui vẻ uy hiếp Lưu Ý Nguyệt.

“Cùng lắm thì tôi bỏ quán bar.” Lưu Ý Nguyệt nói thăm một câu.

“Cô cũng không thể như vậy được. Nói cho cô biết, cô muốn lấy quán bar gán nợ tôi cũng không cần. Nói thật, nếu tôi có cách khác thì cũng không dùng đến hạ sách này. Không còn nhiều thời gian nữa, cô xem như giúp đỡ bạn bè đi!” Hạ Dương nóng nảy. Biểu hiện khác thường của Ngô Nhân Kỳ hôm nay thật khiến anh rối loạn.

Một năm trước, quán bar làm ăn thua lỗ, càng ngày càng kiệt quệ, nhưng bà chủ cũng không mấy lưu tâm. “Tiền tài là vật ngoài thân. Sinh không mang đến, chết chẳng mang theo.” Bà chủ vẫn thường nói như vậy.

Nhưng sự thật là tiền rất quan trọng, vô cùng quan trọng. Khi bà chủ ngã bệnh, Lưu Ý Nguyệt đã thấm thía đạo lý này. Bà bị ung thư, khi được phát hiện, bệnh tình đã đến giai đoạn cuối. Bọn họ dành hết tiền tiết kiệm vào việc chữa bệnh cho bà, nhưng bà nhất quyết không vào viện, “Dù sao cũng chết, cần gì phải liên lụy đến người khác.” Bà nói với Lưu Ý Nguyệt. Cô bật khóc, ôm lấy bà chủ mà nước mắt như mưa rơi trong phòng bệnh. Cô đau khổ vì sự vô dụng của chính mình.

Cuối cùng bà chủ vẫn ra đi. Trước lúc nhắm mắt, bà tự mình giao quán bar cho Lưu Ý Nguyệt trước sự chứng kiến của tất cả mọi người.

Quán bar là sinh mệnh của bà chủ, lúc này lại trở thành sinh mệnh của cô. Nhị Hắc và những người khác đều do bà chủ thu nhận, đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến việc làm ăn của quán không mấy khởi sắc. Đối với bà chủ, đối với Lưu Ý Nguyệt, đối với Nhị Hắc, đối với mọi người, nơi đây không phải quán bar, mà là NHÀ. Đây là người cùng một nhà, Lưu Ý Nguyệt sao có thể bỏ rơi bọn họ được.

Hạ Dương là chủ cả đoạn đường này, thường đến quán bar uống rượu. Không hiểu tại sao anh lại thích không gian đơn sơ của quán, cho dù bất kì quán bar nào bên đường cũng xa hoa hơn quán nhỏ này. Anh quen thuộc từng người trong quán, thân thiết đến mức có thể thoải mái xưng anh em. Sau khi bà chủ bị bệnh, Hạ Dương cho Lưu Ý Nguyệt mượn không ít tiền, nhưng cô không dám nói với bà.

Hạ Dương trở thành chủ nợ của Lưu Ý Nguyệt. Tiền chữa bệnh cho bà chủ, tiền thuê quán, cô đều nợ Hạ Dương. Nhưng thứ cô nợ anh đâu chỉ có tiền, nhiều nhất chính là tình. Tiền có thể đóng đếm được, còn tình thì phải trả bằng gì đây? Phải dùng bao nhiêu tiền mới có thể trả lại ân tình của anh đây?

Sau này, mỗi lần nhớ lại chuyện xưa, Lưu Ý Nguyệt lại đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu có thể sinh ra một lần nữa, liệu cô còn có thể bước vào quán bar hay không, còn có thể đồng ý hợp tác với Hạ Dương hay không. Chỉ có điều, chữ “nếu” kia chính là không thể. Vào lúc ấy, cô chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể lựa chọn như thế. Đời người hạnh phúc và khổ đau, không ai tính trước được, càng không thể quay lại được.

Ở một nơi khác của thành phố, Ngô Nhân Kỳ nằm trên giường, lẩn vào bóng đêm dưới ánh trăng tròn. Cô mở to hai mắt, thế nào cũng không ngủ được. Cô đã tỉnh rượu, hoàn toàn tỉnh táo, có lẽ sau nụ hôn vô tình trên xe vừa rồi cô đã tỉnh táo rồi.

Khi ấy, cô đang ngủ, không ý thức được xe đã đỗ trước cửa nhà từ lúc nào. Cô nặng nề ngủ thiếp đi, chỉ muốn ngủ để quên tất cả mọi chuyện. Cô mơ màng nghe thấy ai gọi mình, “Kì Kì”, giọng nói rất quen thuộc, quen thuộc như phát ra từ chính cô. Giọng nói khiến cô yên tâm, mê hoặc cô, khiến cô không kim được mà đáp lại.

Môi lạnh chạm vào môi nóng. Rất nhẹ. Rất nhẹ. Tựa như chưa từng xảy ra. Môi cô lạnh, vậy bờ môi nóng bỏng kia là của ai? Ngô Nhân Kỳ nhắm hai mắt, không muốn mở, càng không dám mở, tham lam hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào này.

Chỉ tiếc, bờ môi kia lưu luyến rồi đi. Ngô Nhân Kỳ cảm thấy có chút mất mát, khẽ thở dài, mở mắt, trở lại hiện tại. Cô cố ý nhìn lướt ra ngoài cửa xe, “Về nhà rồi.” Cô nói.

“Về rồi, em vào đi.” Bên tai truyền đến tiếng Hạ Dương nói.

Ngô Nhân Kỳ chậm rãi quay đầu. Trong xe, bốn mắt nhìn nhau, “Ngủ ngon, Dương Dương!” Cô khẽ nói.

“Ngủ ngon.” Hạ Dương chăm chú nhìn cô.

Ngô Nhân Kỳ mở cửa xe bước xuống, vẫy tay với Hạ Dương “Anh lái xe cẩn thận!” Không đợi Hạ Dương trả lời, Ngô Nhân Kỳ nhanh chóng xoay người bước về phía cửa nhà. Hạ Dương nhìn làn váy cô tung lên, cười khổ một tiếng, không ngờ cô lại vội vàng chạy trốn khỏi anh như vậy.

Ngô Nhân Kỳ vừa bước vào nhà liền dựa người vào ván cửa, nghe tiếng xe chậm rãi rời đi, anh đi rồi. Cô từ từ đưa tay lên, khẽ vuốt bờ môi. Nhiệt độ vừa rồi còn lưu lại, cô có thể cảm nhận được. Khẽ nhắm mắt, cô càng không ngừng tự hỏi, “Mình nên làm gì bây giờ?”

Gả cho Lâm Tây Canh luôn là giấc mộng của Ngô Nhân Kỳ, cũng là điều gia đình hai bên chờ đợi nhiều năm nay. Lâm Tây Canh càng hồ hởi càng khiến cô không cam lòng. Ngô Nhân Kỳ không thể không tự mắng mình “rẻ tiền”, bao nhiêu người theo đuổi cũng không thèm ngó đến, chỉ nhất quyết chung tình với một người không yêu mình. Nhưng biết làm sao được, đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ những gì cô làm không có chút kết quả nào sao?

Chuyện tới nước này, Ngô Nhân Kỳ chỉ tâm niệm một câu “Tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ.” Cô phải đánh cược một phen, cho dù phải trả giá bằng cả cuộc đời cô cũng sẵn sàng.

(Tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ, tức là: lên Hoa Sơn chỉ có một con đường. Ở đây ý là, Ngô Nhân Kỳ không còn cách nào khác.)

Chương 13: Kẻ quấy rối

Hôm sau, mặt trời vẫn lặng lẽ mọc lên, không khí vẫn chan hòa, trái đất vẫn quay. Tất cả đều như bình thường. Lâm Tây Canh và Luru Ý Nguyệt cũng không ngoại lệ, không ai nhắc đến chuyện tối qua.

Vọng Nguyệt quán, bờ sông trắng thanh gió mát, đều như chưa từng tồn tại, có chăng chỉ là một giấc mộng thoáng qua.

Đối với Lâm Tây Canh, đó là giây phút nông nổi ngẩn ngui trong đời anh, tựa như pháo hoa, đẹp đẽ nhưng không lâu bền. Ngay khi ngồi vào xe, anh đã tự nhắc nhở chính mình, phải tránh xa cô.

Trước đây, khi lựa chọn ở lại Lâm gia, số phận anh đã không thể thay đổi được nữa. Một cuộc sống bình thường, một người vợ bình thường, đều không thuộc về anh.

Luru Ý Nguyệt vẫn báo cáo công việc như mọi ngày, vẻ mặt cũng không hề thay đổi. Bất kể Lâm Tây Canh nhìn cô thế nào, cô vẫn nói đều đều như cũ.

Anh không nhận được tự hỏi, rốt cuộc cô là một người con gái như thế nào, lại có thể thản nhiên như chuyện đêm qua chưa từng xảy ra như vậy?

Trong văn phòng, Lâm Tây Canh không thể tập trung làm việc, “có lẽ do mình quá mệt mỏi”, anh tự lừa mình như thế.

Nhưng đến khi cô xoay người đi ra, anh lại kim không được nhìn theo bóng lưng cô, bước chân cô, mãi đến khi cánh cửa khép lại.

“Linh linh...” Điện thoại bàn đột nhiên vang lên. Lúc này, Lâm Tây Canh mới hoàn hồn. Anh lại vừa ngẩn người, gần đây, không hiểu sao anh rất hay như vậy.

Anh nhắc ông nghe, “Alo.”

“Lâm tổng, sắp đến giờ ăn tối với cục đất đai.” Trong ống nghe truyền đến giọng nói của Luru Ý Nguyệt. Anh nghe rất êm tai, lại có chút mạnh mẽ, thật khiến người khác cảm thấy an tâm.

“Lâm tổng.” Luru Ý Nguyệt giục anh. Lâm Tây Canh không có phản ứng, cô lại phải gọi một tiếng.

“Tôi biết.” Lâm Tây Canh trả lời.

Dập điện thoại, Luru Ý Nguyệt bắt đầu chuẩn bị công việc. Cô tắt máy tính, sau đó gọi điện thông báo các phòng ban có liên quan và lái xe của Lâm Tây Canh. Tối nay, Lâm thị mở tiệc chiêu đãi lãnh đạo cục đất đai, cảm ơn về việc cục đã bật đèn xanh cho dự án nhà máy điện bảo vệ môi trường.

Thế giới này chính là như vậy, cái gì cũng có giá của nó. Lâm thị đổ rất nhiều tiền của vào dự án này, riêng tiền chiêu đãi đã lên đến cả trăm vạn. Tất cả đều phải chu toàn, thiếu một thứ cũng không được, về phía chính quyền càng phải cẩn thận.

Không thể tặng tiền, vì đó là hối lộ. Vậy thì mời tiệc, sơn hào hải vị, trên trời dưới biển, chỉ cần có thể nghĩ ra đều đưa hết lên bàn ăn.

Đến khi ăn xong luôn có hoạt động giải trí khác. Nếu trong đoàn có phụ nữ, Luru Ý Nguyệt sẽ đưa chị em đi dạo phố, làm đẹp, spa, tất cả đương nhiên đều do Lâm thị trả tiền.

Nếu không có nữ, sau bữa ăn, Luru Ý Nguyệt sẽ tìm cơ hội biến mất không dấu vết.

Tối nay, bởi vì có cả các phòng có liên quan trong công ty tham dự, Luru Ý Nguyệt chột nghĩ, có nên để mình thoải mái một tối hay không?

Lâm Tây Canh bước ra, liền nhìn thấy Luru Ý Nguyệt. Cô buông xả tóc, hơi hồng hồng, váy công sở thay bằng một chiếc váy dài, giày cao gót màu nude, cổ áo chữ V làm nổi bật cần cổ duyên dáng, gợi cảm.

Chỉ có điều, trên người cô ngoài chiếc đồng hồ đeo tay cũ kĩ không có một món nữ trang nào. Lâm Tây Canh nhíu mày.

“Đưa tay đây?” Anh nói với Luru Ý Nguyệt.

“Hà?” Luru Ý Nguyệt hơi ngẩng người, mờ mịt đưa tay lên. Lâm Tây Canh tháo đồng hồ trên tay cô xuống, “Cất đi.” Anh nhét vào tay cô, sau đó ung dung rời đi.

Luru Ý Nguyệt nghe lời anh, bỏ vào trong túi. Cô lẽ lười, có lẽ anh thấy cô là người đại diện cho Lâm thị nên không thể tồi tàn như thế được. Nghĩ vậy, cô quyết định, sau này mỗi khi đi xã giao sẽ không đeo nó nữa.

Trong phòng, người ngồi kín hai bàn. Lưu Ý Nguyệt nhìn một lượt, các phòng ngồi theo sắp xếp của Lâm Tây Canh, mấy nhân viên nữ tối nay càng thêm xinh đẹp, muốn hoa đua nhau khoe sắc.

Cô nhìn lại chính mình, không nhịn được cười trộm, thật giống như bác gái bán rau ngoài chợ. Sáng nay cô đi vội, chỉ kịp lấy một bộ váy dài, quên cả bộ tranh điểm.

Không sao, hôm nay cô không phải diễn viên chính, như thế lại càng yên tâm làm tốt nhiệm vụ của mình.

Tiệc tối bắt đầu. Lưu Ý Nguyệt ngồi “mâm dưới”, lo chuyện đồ ăn thức uống. Lâm Tây Canh ngồi đối diện cô. Bên cạnh anh là phó cục phê duyệt hợp đồng, họ Lưu, trên dưới bốn mươi tuổi, đôi mắt to và sâu, mặt mũi sáng sủa, có thể nói là rất có phong thái lãnh đạo.

Chỉ có điều, nếu so sánh với Lâm Tây Canh vẫn kém một bậc, chính là khí phách.

Trước khi bữa tiệc bắt đầu, Lâm Tây Canh trình trọng cảm ơn sự ưu ái, quan tâm của cục đất đai với dự án này nói riêng và với Lâm thị nói chung, cảm ơn cục đã bật đèn xanh, đồng thời đẩy nhanh tốc độ việc làm thủ tục cho dự án.

Anh nói xong, liền bật rượu vang, tất cả cùng nâng chén.

Qua ba tuần rượu, không khí cũng dần nóng lên. Ngoài tám giờ, nhân viên cũng là người bình thường, có thất tình lục dục, nam là nam, nữ là nữ, không liên quan đến chức vụ.

Tối nay, Lâm Tây Canh uống không nhiều. Lãnh đạo và nhân viên các phòng ban trong công ty có mặt ở đây đương nhiên đều hiểu nhiệm vụ của mình tối nay là gì.

Nữ nhân viên bắt đầu liên tục chúc rượu, khiến mấy vị quan chức quay cuồng không biết trời đất gì. Sau một hồi, mặt mũi ai nấy đều đỏ bừng, thậm chí còn có một số người ngà ngà say. Lưu Ý Nguyệt ngồi trong góc tối, lặng lẽ tiếp rượu.

“Lưu tiểu thư, cô ngồi đối diện tôi sao lại không nói lời nào vậy? Có thể uống một chén với tôi chứ?” Phó cục ngồi cạnh Lâm Tây Canh không biết đã phát hiện ra cô từ khi nào.

Cô là thư kí của Lâm Tây Canh, có phần giản dị, váy dài một màu, trang điểm trang nhã, ăn nói sắc sảo.

Tùng ly rượu trên bàn đều không thoát khỏi đôi mắt của cô, liên tục nhắc phục vụ thêm rượu.

Tuy câu nói vừa rồi là câu hỏi, nhưng Lưu Ý Nguyệt biết, cô không thể từ chối. Song, cũng có thể tương tượng, nếu cô đồng ý với hắn, sau đó không biết còn phải uống bao nhiêu ly rượu nữa.

Cô thân nhiên cười, “Cục phó Lưu! Thật ngại quá! Dạ dày tôi không tốt, không uống được rượu.” Cô dè dặt từ chối.

“Ha ha! Thế này đi, chúng ta cùng họ, cô chỉ cần uống với tôi một chén, những người khác sẽ không mời rượu cô, được chứ?” Cục phó Lưu cảm bình rượu, đặt lên đĩa, đẩy đến trước mắt Lưu Ý Nguyệt.

“Tự cô rót, nhiều ít đều được.”

Lưu Ý Nguyệt nhìn bình rượu trắng trước mặt. Cô cầm lên, chậm rãi rót vào chén mình. Lâm Tây Canh nhìn rượu chảy xuống, tràn đầy một ly.

Lưu Ý Nguyệt buông bình rượu, bung chén lên, nói, “Lưu cục, vì trăm năm trước là người một nhà, tôi mời ngài!” Trước mặt mọi người, Lưu Ý Nguyệt tiêu sái nâng chén.

Uống xong, cô cảm chiếc chén không, ra hiệu với cục phó Lưu.

“Được! Thẳng thắn lắm! Tôi thích những người thẳng thắn. Tôi cũng phải uống nhiều mới được.” Cục phó Lưu vỗ bàn, một mạch uống cạn hai chén rượu.

Những người khác thấy vậy cũng không dám mời rượu cô nữa. Xem như cô thoát một kiếp nạn.

Sau khi ăn xong, mọi người lại vào một phòng hát vô cùng sang trọng. Những điều này tất nhiên đều được sắp xếp từ trước.

Trai gái mượn rượu làm càn, quần quýt lẫn nhau. Lưu Ý Nguyệt lặng lẽ quan sát những người này. Nhân tại giang hồ thân bất do kì, gặp dịp thì chơi, ngày mai, trời sáng, lại khôi phục bộ dạng bình thường, vẫn là về công chức đạo mạo, vẫn là lãnh đạo cao cấp, đâu còn quan tâm người đêm qua mình ôm ấp là ai?

Giống như đêm đó, cô nói chuyện cùng Lâm Tây Canh.

Lưu Ý Nguyệt nhìn không được liếc mắt nhìn về phía Lâm Tây Canh. Anh ngồi trong góc tối, nhìn không rõ đang nghĩ gì, chỉ thấy điều thuốc lập lòe trên tay anh. Cục phó Lưu ngồi cạnh vừa quay sang nói gì đó với anh.

“Thư kí Lưu, đừng ngồi yên đó, lên hát một bài đi!” Chủ nhiệm Lý mang pháp luật đột nhiên đi tới, kéo Lưu Ý Nguyệt đến trước màn hình tivi, lại cầm

micro lên, nói, “Mọi người, thư kí Luru muốn hát một bài. Nghe nói, cô ấy hát không tồi nha!”

Chủ nhiệm Lý bắt đầu marketing.

“Này, chủ nhiệm Lý, sao ngài biết tôi hát không tồi? Ngộ nhớ, tôi dọa khách quý chạy hết thì sao?” Luru Ý Nguyệt chế nhạo tiếp lời chủ nhiệm Lý.

Ông ấy liền đứng gần vào cô, nói nhỏ: “Tôi đoán, bọn họ đều say mềm rồi, thế nên cô hát liệu có ai quan tâm hay dở thế nào.”

Luru Ý Nguyệt cười một tiếng, liếc mắt nhìn sang chủ nhiệm Lý, thấy ông ta cũng uống khá nhiều, sắc mặt hơi hồng, nghĩ thầm, có lẽ cũng không ai thêm để ý cô hát thế nào.

Cô tùy tiện chọn một bài hát, khoan thai ngồi trước bàn.

Trong một góc tối, Lâm Tây Canh nhìn Luru Ý Nguyệt dưới ngọn đèn sân khấu, váy dài thướt tha, một tay đặt hờ trên đùi. Âm nhạc bắt đầu vang lên, cô cầm micro nhẹ nhàng hát, là bài “Giải thoát” của Trương Huệ Muội.

Giọng hát ấm áp xuyên qua tiếng ồn ã xung quanh, đi thẳng vào trái tim Lâm Tây Canh.

“Thư kí này của cậu thật thú vị.” Cục phó Luru chậm rãi nói. Lâm Tây Canh nghiêng mặt liếc nhìn ông ta một cái, thấy vẻ thường thức trong mắt ông ta, trái tim đột nhiên lo lắng.

Luru Ý Nguyệt trên đài hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra bên dưới, không biết rằng hai người đàn ông trong góc tối đằng xa kia đang dậy sóng ngầm vì cô. Cô hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc.

Không ai để ý cô hát gì, bọn họ đều say, chỉ mình cô tỉnh. Luru Ý Nguyệt trầm tĩnh lại, khép hờ hai mắt, tiếp tục hát những ca từ quen thuộc.

Giờ phút này, hãy cứ để mình giải thoát một chút đi.

Ánh đèn mờ ảo, giai điệu khoan thai, sâu lắng. Lâm Tây Canh chăm chú nhìn Luru Ý Nguyệt vô cùng xinh đẹp. Cô khép hờ hai mắt, ánh mắt mơ màng, cảm hơi nhếch, cơ thể khẽ đung đưa theo tiếng nhạc.

Cô giống như rượu Thiệu Hưng quê hương, uống ngum thứ nhất, vị rượu thơm nồng, dù đồ anh uống đến ngum thứ hai, thứ ba, thẳng đến khi thấy hoa mắt chóng mặt thì đã muộn.

Trái tim Lâm Tây Canh thất lại, đêm trắng ấy, càng muốn quên lại càng hay nghĩ đến, mà mỗi khi nghĩ đến chỉ thấy vô cùng dễ chịu. Tình yêu giống như bốn mùa, làm cuộc sống muôn màu sắc.

Luru Ý Nguyệt như vầng trăng soi sáng ba mươi năm buồn tẻ của anh, như một nét vẽ màu đỏ thanh nhã, vẽ lên cuộc đời u ám của anh.

Thì ra, anh còn có thể động tâm, trái tim anh chưa hề chết.

Lâm Tây Canh khẽ cười thành tiếng, “Lâm tổng, chuyện gì mà vui vẻ thế?” Cục phó Luru bên cạnh tò mò hỏi, “Không có gì. Chỉ là thấy ngài rất vui vẻ.” Anh trả lời.

“Đúng vậy, đêm nay thật vui!” Ánh mắt cục phó Luru không dừng lại trên người Lâm Tây Canh, mà hướng về phía Luru Ý Nguyệt đang khoan thai đi xuống.

Nói xong, hắn liền đứng lên. Lâm Tây Canh thấy hắn bước đến, chặn trước mặt Luru Ý Nguyệt.

Cô ngẩng mặt nhìn, hắn lịch sự đưa tay ra, “Luru tiểu thư, có thể nhảy một điệu cùng tôi chứ?”

Cục phó mời, cô không có cơ hội từ chối. Sự thoải mái khi này biến mất hoàn toàn, cô cười đối phó, đầu hơi nghiêng nghiêng, làm bộ vui vẻ nói, “Đương nhiên có thể.” Bàn tay theo đó đưa ra.

Cơ thể lập tức bị kéo vào lồng ngực đàn ông rắn chắc. Trái tim Luru Ý Nguyệt đột nhiên nhảy lên, mơ hồ có chút lo lắng. “Cô nhảy được đấy chứ!” Hơi thở nam tính nóng rực phả vào gáy cô.

Luru Ý Nguyệt hơi lùi về phía sau, cô không thích tới gần như vậy.

“Cục phó Luru quá khen! Là nhờ ngài dẫn dắt tốt thôi.” Luru Ý Nguyệt khiêm tốn trả lời.

“Luru tiểu thư! Tôi phát hiện cô thật không đơn giản, không nịnh nọt, không kẻ công. Tôi rất thích.” Cục phó Luru ghé sát vào tai Luru Ý Nguyệt, mờ ám nói.

“Tôi có gì không đơn giản chứ, chẳng qua chỉ là một thư kí làm công ăn lương mà thôi!” Luru Ý Nguyệt vừa nói vừa đẩy cục phó Luru đang dựa trên người cô ra, thâm nghĩ, tên này làm sao vậy, cả phòng gái đẹp lại không nhìn thấy, tìm tới cô làm gì?

Nhảy hết một điệu, Luru Ý Nguyệt ướt đầm mồ hôi, vội vàng lấy cớ đi toilet, thoát khỏi tên cục phó Luru.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Khiêu vũ

Lưu Ý Nguyệt cố ý trốn trong toilet nửa ngày. Hành động của cục phó Lưu khiến cô bất an, đặc biệt, vừa nãy, khi cơ thể hần cố ý sát vào cô, Lưu Ý Nguyệt chỉ cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Hần lợi dụng chức quyền ép cô nhận lời. Trong lòng Lưu Ý Nguyệt khinh bỉ loại đàn ông như vậy. Nhưng cô không có cách nào thắng thần từ chối, cũng không ai có thể giúp cô.

Cô chậm rãi quay về phòng, tự nhủ xong sớm lúc nào hay lúc đấy. Vừa bước ra, cô đã thấy Lâm Tây Canh đang dựa vào tường, áo vest không biết đã để ở đâu, cả vạt cũng không biết tháo ra từ khi nào, cổ áo nổi lồi.

Cảm giác Lưu Ý Nguyệt đang đến gần, anh quay sang. Ánh mắt anh không nghiêm túc như thường ngày, chợt khiến cô cảm thấy bối rối.

“Lâm tổng” Lưu Ý Nguyệt đi đến trước mặt anh. Anh nhíu chặt đôi mày, “Lâm tổng, anh khó chịu sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Không, không sao.” Lâm Tây Canh thần nhiên đáp.

“Vây, tôi vào đây.” Lưu Ý Nguyệt nói qua loa với anh, sau đó đi đến trước cửa phòng. Qua khung cửa kính hình tròn, cô nhìn thấy cảnh mờ ám bên trong. Cả phòng chỉ duy nhất một ánh đèn mờ nhấp nháy, thỉnh thoảng chiếu lên đám người.

Lưu Ý Nguyệt hơi sững sốt, nam nữ trong phòng quần chặt lấy nhau, có nên vào không đây? Cô chần chờ.

Phía sau, Lâm Tây Canh đột nhiên đưa tay mở cửa, “Vào đi.” Anh nhẹ nhàng kéo cô dựa vào mình. Lưu Ý Nguyệt cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh qua lớp quần áo, mơ hồ bị anh đẩy vào.

Cánh cửa khép lại, cô vẫn còn ngơ ngác.

Cả người bị kéo vào một vòng tay, mùi rượu lẫn với mùi khói thuốc len sâu vào mũi cô. Thất lưng bị ai đó gắt gao nắm chặt, khi muốn thoát ra đã không kịp nữa rồi.

Trong thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, cô ngẩng mặt lên, thấy kính mắt lóe sáng, nhịp tim mới ổn định trở lại. Cô chậm rãi bước theo nhịp chân anh.

Theo từng bước nhảy, chân hai người thỉnh thoảng chạm vào nhau. Vạt váy mềm mại đong đưa khiến trái tim anh rối loạn. Không biết bắt đầu từ khi nào, anh lại thích phụ nữ mặc váy dài.

Có lẽ chính mình già rồi, Lâm Tây Canh cười tự giễu. Không giống như tuổi trẻ nồng nức, chỉ thích con gái váy ngắn, còn nhớ, những sợi lông chân không thể che đầy dưới vạt váy đã từng trở thành chủ đề quen thuộc của đám nam sinh trong ký túc xá thời đi học.

(Ặc, tởm nước)

Sau này, anh phát hiện, đẹp nhất không phải là trực tiếp phơi bày, mà là vẻ đẹp thấp thoáng dưới lớp vải mềm mại. Cũng giống như Lưu Ý Nguyệt hôm nay.

Váy dài che kín chân, chỉ lộ một phần mắt cá, giống như con mắt lẹ, thu hút cái nhìn của người khác.

Không biết ai đó đã từng nói, phụ nữ mặc quần áo phải hở, nhưng phải hở vừa đủ. Hở nhiều sẽ không thú vị, lại có vẻ thô tục, chẳng khác gì gái gọi.

Đương nhiên cũng không thể không hở, vừa đủ để khiến người khác cảm thấy thích thú là được.

Ôm Lưu Ý Nguyệt trong lòng, Lâm Tây Canh thầm nghĩ, cô đúng là người hiểu rõ tâm tư một người đàn ông trưởng thành, vô tình nổi lên ham muốn có được cô.

Lưu Ý Nguyệt quét mắt một vòng, sợ lại bị cục phó Lưu kia tóm lấy. Nhưng cô không biết rằng, khi cô vừa bước ra ngoài, Lâm Tây Canh đã ngầm ra lệnh cho mấy nữ nhân viên quần lấy hần.

Đêm nay, anh muốn lại gần cô một chút.

Lưu Ý Nguyệt nhìn thẳng về phía trước, trong tầm mắt là cổ áo Lâm Tây Canh. Áo sơ mi phẳng phiu sớm đã nhăn nhó, nhìn anh như vậy có phần phóng đãng.

Cổ áo phập phồng theo nhịp thở của anh. Tay cô bị anh nắm chặt, bàn tay anh thật lớn, thật ấm áp, khiến cô cảm thấy an tâm. Khác với điệu nhảy khi nãy, lúc này, Lưu Ý Nguyệt không hề lo lắng, yên tâm đến mức rơi vào giấc ngủ.

Lâm Tây Canh nhìn Lưu Ý Nguyệt trong lòng, mí mắt cô mệt mỏi sụp xuống, sợi tóc buông xuống hai bên má, nhìn không rõ đang nghĩ gì, “Hình như cô không tập trung.” Anh nói.

Cô bây giờ khác hẳn Lưu Ý Nguyệt lúc nãy, giống như không thêm quan tâm đến anh. Nghĩ lại, vừa rồi, cô nhảy cùng cục phó Lưu, vẻ mặt vui vẻ như vậy, trong lòng anh không khỏi có chút khó chịu.

“Hà?” Lưu Ý Nguyệt giật mình mở mắt, ngẩng đầu, thấy Lâm Tây Canh đang chăm chú nhìn mình, liền vội vàng lắc đầu, “Không có, tuyệt đối không có.” Cô ra sức phủ nhận.

“Sao tôi lại cảm thấy cô rất miễn cưỡng?” Lâm Tây Canh cười nhạt.

“Miễn cưỡng?” Lưu Ý Nguyệt nhú mày, đột nhiên nhoen miệng cười, “Chỉ là nhìn qua thì thấy miễn cưỡng. Nhưng, Lâm tổng, có một số việc không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá được, đúng không?” Cô hơi nhấn giọng, nói.

Lâm Tây Canh nhìn chằm chằm cô một lúc, đại não cuối cùng cũng thông suốt. Cô nói rất đúng, anh chỉ thấy được mặt ngoài. Ban nãy, cô bắt buộc phải niệm nơ, bắt buộc phải chiều theo cục phó Lưu, đó là nhiệm vụ, là một phần công việc của cô.

Sau này, Lâm Tây Canh mới biết, con người ta khi yêu, ai cũng trở nên ngu ngốc như vậy.

“Cô mệt không?” Lâm Tây Canh lại nhìn Lưu Ý Nguyệt, không đành lòng hỏi. Gần đây, công ty thường xuyên phải đi xã giao, nhưng đến hôm sau, người khác còn có thể đi muộn về sớm, cô thì không thể.

Bất kể tối hôm trước về muộn thế nào, không hiểu sao, sáng hôm sau cô vẫn có thể hăng hái làm việc như thường.

“Hơi mệt.” Lưu Ý Nguyệt thẳng thắn thừa nhận. Cô thực sự mệt mỏi, gần đây, công việc bẽ bộn, tiệc tùng triền miên, không biết cô còn có thể trụ được bao lâu.

“Tôi tiễn cô về.” Lâm Tây Canh lặng lẽ dẫn Lưu Ý Nguyệt ra cửa, khẽ mở cửa, nhanh chóng bước ra ngoài.

Hai người đứng trước cửa hộp đêm, không khí trong lành thổi qua, “Thoải mái quá!” Lưu Ý Nguyệt thở phào một hơi, cười vui vẻ.

Lâm Tây Canh đứng cạnh đang gọi điện cho lái xe. Chỉ một lát sau, chiếc xe đã chạy đến trước mặt họ. Anh mở cửa, “Cám ơn!” Lưu Ý Nguyệt vừa nói vừa bước lên xe.

“Ngày mai cô không cần đi làm đúng giờ. Cho cô thêm hai tiếng đồng hồ, đủ không?” Lâm Tây Canh cúi đầu, nhìn cô hỏi.

Lưu Ý Nguyệt ngạc nhiên, khẽ cười, vội vàng gật đầu, “Đủ, đủ. Cám ơn Lâm tổng.”

“Đưa thư kí Lưu về nhà, sau đó quay lại đón tôi.” Anh lại dặn dò với lái xe.

Lâm Tây Canh chăm chú nhìn chiếc xe khuất dần, mãi đến khi nó thành một điểm nhỏ, mới chậm rãi quay bước.

Cả người Lưu Ý Nguyệt nồng nặc mùi rượu lẫn với mùi khói thuốc. Về đến nhà, khóe miệng cô vẫn hơi nhếch lên, hình như lại có chút tiến triển, xem ngày mai anh còn có thể biến thành Lâm Tây Canh bình thường được không?

Gương mặt nghiêm túc, ánh mắt lạnh như băng, nghĩ đến đây, Lưu Ý Nguyệt lại bắt đầu nhụt chí, Lâm Tây Canh này nhất định là một kẻ có hai bộ mặt. Ban ngày một kiểu, buổi tối một kiểu, khó lòng đoán trước được.

Nghĩ đến ngày mai không cần đau khổ rời giường, có thể thoải mái ngủ một mạch, Lưu Ý Nguyệt chân thành cảm ơn sự thất thường của Lâm Tây Canh một lần nữa.

Sau mỗi lần tiệc tùng, không biết cô phải rửa mặt bằng bao nhiêu nước lạnh, thậm chí còn phải chườm đá để khiến mình nhanh chóng tỉnh táo, sau đó lại uống một cốc cà phê thật lớn mới có thể đi làm.

Nửa năm với cường độ làm việc như vậy, có thể khiến cô tổn hại không biết bao nhiêu năm tuổi thọ. Xem như Hạ Dương nợ cô, sau này, nhất định tìm anh ta thanh toán.

Sáng hôm sau, Lưu Ý Nguyệt bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô khó chịu nhú mày, nhớ rõ hôm qua mình không cài chuông báo thức.

Không phải là sếp Lâm Tây Canh gọi chứ? Rõ ràng đêm qua anh cho cô hai tiếng, chẳng lẽ sáng nay lại hối hận?

Di động vẫn tiếp tục kêu, Lưu Ý Nguyệt bực dọc cầm lên, cố gắng nhìn rõ dãy số trên màn hình. Không phải số trong danh bạ, cũng không phải số của

công ty nào cô biết, mà là một dãy số xa lạ.

“Ai nhĩ?” Luru Ý Nguyệt tự hỏi, nhưng không tiếp cũng không được, công việc hiện tại không cho phép cô tùy tiện bỏ qua bất kì cuộc gọi nào.

“Alo, xin chào!” Cô cố gắng kiềm chế sự khó chịu, nói.

“Xin chào, Luru tiểu thư! Tôi là Luru Hường Đông.” Đầu kia truyền đến giọng nói của một người có vẻ không quá trẻ trung. Luru Ý Nguyệt nhanh chóng lục lại trong đầu, Luru Hường Đông? Đây là ai nhĩ? Sao cô lại không có chút ấn tượng nào với cái tên này?

“Xin chào, Luru tiên sinh.” Luru Ý Nguyệt đành phải tạm thời ứng phó, chờ đối phương nói gì đó khiến cô nhớ lại.

“Ha ha, Luru tiểu thư, hình như cô không nhớ tôi là ai?” Đối phương tinh ý phát hiện cô không nhớ mình, lại bật cười thích thú.

Luru Ý Nguyệt hơi lúng túng, không biết phải làm gì tiếp theo. Thật khó để thừa nhận cô thật sự không nhớ rõ, nếu chẳng may người kia là khách hàng của công ty, xem như cô quá sơ suất đi.

“Tôi hôm qua chúng ta còn cùng nhau uống rượu, khiêu vũ, cô nhớ không?” Đối phương nhắc nhở.

Luru Ý Nguyệt lập tức lo lắng, “Chào ngài, cục phó Luru.” Cô vừa lau mồ hôi lạnh, vừa nói. Tự nhiên hần ta gọi điện cho cô làm gì? Làm sao hần biết được số điện thoại của cô?

Cô cẩn thận nhớ lại, đúng rồi, tối qua hình như có trao đổi danh thiếp cho nhau, đáng chết! Sao cô lại quên tên hần chứ?

“Đừng mở miệng ra là hết ngài lại đến cục phó Luru. Khách khí quá! Dù sao chúng ta cũng cùng một họ.” Luru Hường Đông nói. Luru Ý Nguyệt nghe vậy, càng đỏ mặt lạnh.

Bao năm nhìn người nói cho cô biết, tên Luru Hường Đông này tuyệt đối không tốt đẹp gì, nhưng rốt cuộc hần muốn làm gì? Vì sao đường đường một cục phó cục đất đai lại gọi điện cho một thư kí nhỏ như cô? Có vấn đề, nhất định có vấn đề, Luru Ý Nguyệt âm thầm đề phòng.

“Ha Ha, cục phó Luru, ngài quá khách khí rồi. Ngài hơn tuổi tôi, lại là cục phó. Tôi thấy tôi xưng hô như thế là rất thích hợp.” Luru Ý Nguyệt khéo léo nói.

Lời hần vô cùng mờ ám. Cô thầm nghĩ, tôi nên gọi ông như thế nào, ông thật làm biết làm khó người khác.

“Cô có thể gọi tên tôi.” Luru Hường Đông nói thêm.

“Ha ha, như thế thật bất kính quá, tôi không dám.” Luru Ý Nguyệt cười gượng, thầm nghĩ, vì sao hần còn chưa nói rõ ý đồ, vòng vo vấn đề xưng hô làm gì?

“Có gì mà không dám, tôi nói có thể là có thể.” Luru Hường Đông vẫn chưa chịu buông tha.

“Ha ha, cục phó Luru, ngại quá, cho hỏi, ngài gọi điện cho tôi để dặn dò việc gì, tôi có thể giúp gì cho ngài?” Luru Ý Nguyệt vẫn phải cười gượng. Hần không nói, cô đành phải chủ động hỏi.

Dạ dày nhỏ của cô bắt đầu bị hần hành hạ, co rút từng cơn.

“Luru tiểu thư, tối nay cô rảnh không?” Luru Hường Đông hỏi.

“Hả?” Luru Ý Nguyệt ngây ra một lúc, trong lòng không ngừng lo lắng, mắt phải máy liên tục.

“Chúa trời, Phật tổ, nữ thần ơi!!! Cầu cho suy đoán trong lòng con đừng cho thành sự thật! Làm ơn!!!!” Luru Ý Nguyệt ra sức cầu nguyện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hồng Môn Yến

“Luru tiểu thư, đừng lo, chỉ là tôi muốn mời cô ăn cơm thôi!” Luru Hường Đông cảm thấy Luru Ý Nguyệt có chút căng thẳng liền nói.

Hần vừa nói rõ ý định, đầu dây bên kia liền im lặng một lúc, cô gái này quả nhiên rất thú vị.

“Cục phó Luru! Nhưng mà có lẽ tối nay tôi phải tăng ca, dạo gần đây công việc bẽ bộn, thật sự không biết có thời gian không.” Luru Ý Nguyệt áp úng từ chối, không chắc hẳn ta có tin lý do qua loa này của cô không.

“Chỉ là có thể chứ không phải nhất định. Nếu không thì tôi gọi điện cho Lâm Tây Canh, nhờ cậu ta cho cô nghỉ một tối, được chứ?” Luru Hường Đông nói.

Luru Ý Nguyệt ở đầu kia nghe được, rõ ràng là ép buộc. Cô cắn răng, nhẫn nhịn, nói:

“Không cần, tôi tự sắp xếp được rồi. Cục phó Luru, ngài muốn mời tôi đi đâu?”

Cô hỏi, nhất định không thể để Lâm Tây Canh biết được. Nếu anh biết, nhất định sẽ cho rằng cô là loại người thấy người sang bắt quàng làm họ.

“Được, rất thẳng thắn! Sáu giờ tối nay, cô cứ đợi tôi ở đầu phố Đông. Tôi sẽ đến đón.” Luru Hường Đông nói xong lập tức tắt máy.

Luru Ý Nguyệt thần thờ buông di động. Lúc này, cô không hề cảm thấy buồn ngủ. Luru Hường Đông nhất định không chỉ đơn giản mời cô ăn cơm, nhưng là vì cái gì? Mục đích của hẳn rất cuộc là gì?

Hứng thú với cô sao? Luru Ý Nguyệt cười khỏ, lập tức loại bỏ khả năng này. Cô không còn trẻ trung gì, hơn nữa, với thân phận của hẳn, muốn phụ nữ kiểu gì chẳng được. Chỉ cần hẳn dang tay, không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp sẵn sàng sà vào.

Dù sao, hẳn có quyền có thể, có thể cho một người con gái cuộc sống cô ta hằng mơ ước. Nhưng đó không phải thứ Luru Ý Nguyệt cần.

Nếu đời người chỉ được sáu mươi năm, thì cô đã đi hết một nửa chặng đường. Trên đời, không có bữa ăn nào miễn phí, nếu sống nửa đời người còn không hiểu rõ đạo lý này, chẳng phải uổng phí ba mươi năm tồn tại sao?

Cô còn thứ gì đáng để Luru Hường Đông coi trọng, chỉ sợ chỉ có thân thể này. Cô không ngờ, chỉ một buổi tối, lại có thể khiến hẳn ấn tượng với mình.

Còn nhớ, hôm qua cô không hề nổi bật. Luru Ý Nguyệt nhủ mảy. Chẳng lẽ sự không nổi bật này hấp dẫn hẳn sao?

Hay lúc nào đó cô đã chọc giận hẳn? Không thể! Luru Ý Nguyệt quyết định chờ xem tình hình tối nay thế nào. Cô muốn xem xem rốt cuộc Luru Hường Đông muốn làm gì.

Luru Ý Nguyệt rời giường, mặc quần áo công sở, trang điểm nhẹ nhàng, sau đó mở cửa, xách túi đi làm.

Lâm Tây Canh vừa đến đã thấy Luru Ý Nguyệt có mặt thì có chút ngạc nhiên. Rõ ràng hôm qua cho cô nghỉ ngơi hai giờ, anh nghỉ hoặc nhìn đồng hồ, cô vẫn đến trước tiên, thật phí phạm hai giờ đồng hồ của anh.

“Lâm tổng,” Luru Ý Nguyệt từ trên ghế đứng lên. Lâm Tây Canh trước mặt nhìn cô chăm chăm. Quả nhiên, anh ta là một kẻ hai bộ mặt, ban ngày và ban đêm khác hẳn nhau.

Luru Ý Nguyệt nghĩ thầm.

Lâm Tây Canh vẫn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn cô. Giọng cô lộ rõ vẻ mệt mỏi, trang điểm cũng không che dấu được quầng thâm nơi khóe mắt, rõ ràng tinh thần rất uể oải.

“Lâm tổng, trên mặt tôi có gì sao?” Luru Ý Nguyệt đánh bạo hỏi, nhìn không được đưa tay lên mặt.

Lâm Tây Canh nâng cổ tay lên, ngón tay gõ gõ mặt đồng hồ, “Mấy giờ?” Anh hỏi.

“Mười giờ.” Luru Ý Nguyệt lại cúi xuống nhìn đồng hồ của mình, trả lời.

“Thư kí Luru, tôi thấy cô đúng là cán bộ không nghe lời trưởng thôn.” Lâm Tây Canh hiếm khi nói đùa, nói xong để ý mới thấy Luru Ý Nguyệt đơ một lúc, sau đó hơi đỏ mặt.

“Hi.” Luru Ý Nguyệt cười cười, “Lâm tổng, tôi cũng muốn chiều mới đến, nhưng mà đồng hồ sinh học không cho tôi ngủ tiếp. Không thì, tính là tôi tăng ca đi. Tôi không chê nhiều tiền. Hơn nữa, tôi cũng không phải cán bộ, vì anh không phải trưởng thôn.”

Nếu anh đã mở lời, cô cũng sẽ không khách khí đáp lại.

Lâm Tây Canh trừng mắt nhìn cô, lát sau mới giật mình nghĩ ra, đã nhiều năm không có ai dám nói chuyện với anh như vậy. Từ khi biết anh là người nhà họ Lâm, đồng nghiệp cũ đều thành cấp dưới, vô cùng cung kính, sợ hãi, chỉ biết nói “vâng” với anh.

“Có quyền lợi không dùng, quá hạn sẽ không còn giá trị. Tôi không thừa tiền, đáng chết!” Lâm Tây Canh cười giảo hoạt, nói xong, liền đẩy cửa vào phòng, để lại Luru Ý Nguyệt đứng đó cũng cười vui vẻ.

Cửa phòng đóng lại, Lâm Tây Canh cười khỏ, lắc đầu. Trong tất cả các thư kí ở Lâm thị, Luru Ý Nguyệt không xinh đẹp nhất, cũng chẳng tài giỏi nhất.

Trước đây, anh không chọn thư kí trong Lâm thị, vì các cô đều rất xinh đẹp, rất thông minh, khiến anh lúc nào cũng cảm thấy căng thẳng.

Lưu Ý Nguyệt hòa đồng với tất cả mọi người, ai cũng yêu quý cô. Cô hay vui vẻ nói cho bọn họ tâm trạng anh hôm nay thế nào, cũng thường nói đùa để mọi người bớt lo lắng.

Thế nên, ngoài văn phòng anh rất hay có tiếng cười đùa, nhưng đó lại là một thế giới anh không thể bước vào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hết giờ làm. Lưu Ý Nguyệt nhìn đồng hồ, sau đó đi về phía cửa phòng Lâm Tây Canh. “Cốc cốc.” Cô gõ cửa.

“Vào đi.” Lâm Tây Canh trả lời.

Anh nhìn ra cửa, Lưu Ý Nguyệt đang đứng đó, “Lâm tổng, còn việc gì không ạ?” Cô hỏi.

“Không, sao nữa?” Lâm Tây Canh nhú mày, bình thường Lưu Ý Nguyệt không bao giờ chủ động vào phòng anh hỏi như vậy, chẳng lẽ tối nay cô có hẹn sao?

“Tôi có thể tan ca được chưa?” Lưu Ý Nguyệt hỏi. Đây là lần đầu tiên cô chủ động xin phép tan ca, bình thường đều đợi đến khi Lâm Tây Canh cho phép.

Cho dù anh không nhớ, cô cũng đợi đến lúc đó, khó trách về mặt anh lúc này lúng túng như vậy.

Lâm Tây Canh nhìn đồng hồ, đã sớm hết giờ làm. Anh ngẩng đầu, “Được. Cô có thể tan ca.” Anh trả lời.

“Cám ơn! Tôi xin phép về trước.” Lưu Ý Nguyệt gật đầu, vừa xoay người định đi ra, lại đột nhiên nhớ tới gì đó, liền quay lại. Lâm Tây Canh vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, nhìn chăm chăm về phía cô.

Lưu Ý Nguyệt sợ hãi giật mình, ánh mắt ấy thật sắc bén, giống như muốn nhìn thấu cô.

“Có cần tôi gọi bữa tối cho anh không?” Lưu Ý Nguyệt trấn tĩnh lại, hỏi.

“Không cần.” Lâm Tây Canh lập tức trả lời, sau đó cúi đầu không thèm nhìn cô nữa. Lưu Ý Nguyệt chậm rãi xoay người bước ra.

Ra khỏi Lâm thị, Lưu Ý Nguyệt đi chậm chậm dọc đường lớn. Phố Đông cách đây không xa, cô phải nhân lúc này nghỉ ngơi một chút, xem rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc cô đã sơ suất ở đâu? Lưu Ý Nguyệt cúi đầu, chăm chú nhìn xuống đường, nghĩ đi nghĩ lại vẫn không ra đáp án.

Vừa ngẩng đầu, cô phát hiện đã tới đầu phố Đông, lại nhìn đồng hồ, còn hai mươi phút nữa mới đến giờ hẹn. Lưu Ý Nguyệt nhìn quanh, thấy ven đường có một ghế dài.

Cô đi đến, ngồi xuống, trong lòng thầm cầu nguyện, cầu cho Lưu Hường Đông đừng tới, cầu cho hắn sẽ gọi điện hủy cuộc hẹn này.

Hai mươi phút trôi qua rất nhanh. Lưu Ý Nguyệt đột nhiên nghe thấy tiếng còi ô tô rất gần. Cô ngẩng đầu, một chiếc xe ô tô màu đen đỗ ven đường, Lưu Hường Đông thò đầu qua cửa xe, gọi cô, “Lưu tiểu thư, lên xe đi!”

Lưu Ý Nguyệt thăm thò dài, xem ra cô cầu nguyện chẳng linh nghiệm chút nào, đành bất đắc dĩ đứng lên, đi đến trước bãi cỏ.

Trên xe, Lưu Hường Đông nhìn Lưu Ý Nguyệt, cười nói, “Ngại quá, thật xin lỗi! Cô đợi lâu chưa?”

“Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, “Không sao, là do tôi đến sớm thôi. Công ty tôi gần đây mà.” Cô nói.

“Đừng rỗi, nhắc mới nhớ, tòa nhà Lâm thị ngay cạnh đây.” Lưu Hường Đông vừa lái xe vừa nói. Lưu Ý Nguyệt yên lặng ngồi cạnh, cũng không hỏi hắn định đi đâu.

Hắn không phải Lâm Tây Canh, nhất định đã sắp xếp hết rồi, cô còn cần nhiều lời làm chi.

“Sao không hỏi tôi muốn đưa cô đi đâu? Không sợ tôi sẽ bán cô sao?” Lưu Hường Đông thấy cô im lặng thì rất ngạc nhiên. Bây giờ cô chỉ nhìn về phía trước, mím chặt môi, hoàn toàn không có ý định nói chuyện.

“Cục phó Lưu thật biết nói đùa, ngài bán tôi làm gì chứ?” Lưu Ý Nguyệt khẽ mấp máy môi, quay đầu nói.

“Ha ha.” Lưu Hường Đông cười thành tiếng, rất hài lòng với phản ứng của cô. Hắn thích cô chính ở tính cách không nịnh nọt ấy.

Xe dừng lại ở một nơi cực kỳ yên tĩnh. Lưu Ý Nguyệt không nhận ra đây là đâu. Cô nhìn quanh, không có bảng hiệu. Lưu Hường Đông xuống xe, đi đến bên cạnh Lưu Ý Nguyệt, “Lo lắng sao?” Hắn cười nhạo.

“Vào đây, đi theo tôi.” Lưu Hường Đông nói với cô. Lưu Ý Nguyệt liền đi theo hắn. Bên trong là một hang động đẹp tuyệt vời, thì ra đây là một quán cơm gia đình, chẳng trách lại bí ẩn như vậy.

Mấy quán thể này bình thường đều không quảng cáo rầm rộ, thậm chí không treo bảng hiệu. Những người đến đây đều là khách quen, và đương nhiên, những vị khách này đều không phải người thường.

Hai người vào phòng Luru Hường Đông đã đặt trước. Luru Ý Nguyệt nhìn căn phòng một lượt, nội thất sang trọng, trang nhã, tinh tế.

“Ngồi đi!” Luru Hường Đông vừa nói vừa chỉ vào ghế. Luru Ý Nguyệt cẩn thận ngồi xuống.

Chỉ một lát sau, nhân viên phục vụ bước vào, đưa thực đơn thép vàng cho bọn họ. Luru Hường Đông nhận lấy, trực tiếp hỏi cô: “Luru tiểu thư, cô thích món gì?”

Luru Hường Đông nhanh chóng chọn vài món ăn. Luru Ý Nguyệt để ý thấy những món hán chọn đều là đồ ăn nhẹ. Gọi xong, hán đuổi phục vụ ra ngoài, “Không biết có hợp khẩu vị của cô không? Hôm qua, nghe nói dạ dày cô không tốt, nên mới gọi vài món ăn nhẹ.” Luru Hường Đông nói.

Cô khẽ cười, “Cảm ơn cục phó Luru. Trí nhớ của ngài thật tốt!” Luru Ý Nguyệt nói, trong bụng thầm nghĩ, hán có khả năng quan sát tốt như vậy, chả trách dù còn trẻ mà đã leo lên được vị trí ấy.

“Luru tiểu thư, tôi có đề nghị này, không biết cô có đồng ý không?” Luru Hường Đông uống một ngụm trà, sau đó nói.

“Ngài nói xem”

“Tôi gọi cô là Ý Nguyệt. Cô cùng dùng cục phó Luru, cục phó Luru nữa, khách sáo lắm! Cứ gọi tôi là Hường Đông, không thì Luru Hường Đông cũng được. Cô thấy sao?” Luru Hường Đông nhìn chằm chằm Luru Ý Nguyệt, nói.

Nghe xong, thiếu chút nữa cô phun cả ngụm trà trong miệng vào mặt hán. Ý Nguyệt? Hường Đông? Cô và hán ta thân nhau đến mức đó sao? Một hán nghĩ ra! Xem ra, Hồng Môn Yến đêm nay cô chỉ có thể cẩn trọng đi một bước tính một bước.

“Ha ha, cục phó Luru, ngài đừng làm tôi sợ. Lá gan của tôi bé lắm!” Luru Ý Nguyệt cười gượng.

“Ha ha, Ý Nguyệt, cô lại giả ngu rồi!” Luru Hường Đông nhìn cô, nói. Ánh mắt nguy hiểm khó lường. Hán thầm nghĩ, cô gái này rốt cuộc đang giả ngu, hay vẫn còn muốn dụ dỗ hán.

Luru Hường Đông lập tức sốc lại tinh thần. Tối nay, hán muốn xem cô sẽ phản ứng như thế nào, nhưng bất luận thế nào, hán cũng sẽ phục vụ đến cùng.

Luru Ý Nguyệt trầm mặc không nói, yên lặng nhấp trà, trong đầu không ngừng suy nghĩ đối sách. Thứ Luru Hường Đông muốn ở cô là gì? Đáp án rất đơn giản, cũng vô cùng rõ ràng.

Ngoài thân thể này, hán còn có thể muốn gì nữa? Nghĩ đến đây, Luru Ý Nguyệt không khỏi bực mình, tại sao chính cô cũng bị đàn ông xem thường? Tại sao?

Cô không ngừng tự hỏi chính mình, chẳng lẽ thật sự như lời mẹ kế nói, vì cô cũng giống mẹ? Một người đàn bà trắng hoa, dễ thay lòng đổi dạ.

Trong vài phút ngắn ngủi, nổi tức giận của cô với Luru Hường Đông theo đó trở thành thù hận.

*Hồng Môn Yến: Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc, ám chỉ bữa tiệc mờ ra để mượn có hại người.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bắt gặp

Trong phòng, chỉ có tiếng bát đĩa va vào nhau. Luru Ý Nguyệt chăm chú ăn đồ ăn ngon trong bát. Giá cả đắt đỏ, lại mở ở một nơi xa xôi như vậy, thế nên không phải vô có mà nhiều khách hàng biết đến nơi đây.

Nguyên liên mới mẻ, chế biến công phu, thanh đạm nhưng vẫn ngon miệng. Cô vừa ăn vừa hạ quyết tâm, tuyệt đối không mở miệng trước, án binh bất động, đợi Luru Hường Đông mở lời, bình đến tướng ngăn, nước lên đập chặn.

Mười năm trước Luru Ý Nguyệt cũng từng bị như vậy, cũng là một người đàn ông lớn tuổi, trưởng thành. Cô hai mươi tuổi, không biết ứng phó, nhanh chóng rơi vào tay giặc. Mười năm sau, Luru Ý Nguyệt ba mươi tuổi, nhất định sẽ không đi vào vết xe đổ ấy.

Tối nay, Luru Hường Đông tất nhiên không có hứng thú với đồ ăn. Hán là khách quen ở đây, ngoại trừ tiệc rượu bình thường, thỉnh thoảng hán lại dẫn

một “hồng nhan tri kỉ” đến đây.

Hắn thích sự bí ẩn, tĩnh lặng ở đây. Chủ quán không bao giờ nhiều lời, làm vừa lòng khách chính là phương châm phục vụ.

Hắn nhìn thấy chiếc đồng hồ trên tay Lưu Ý Nguyệt, đã vô cùng cũ kĩ. “Ý Nguyệt, xem ra cô là người hoài cổ a.” Hắn nói.

“Hả? Sao ngài lại nói thế?” Lưu Ý Nguyệt khó hiểu, ngẩng đầu hỏi lại. Lưu Hường Đông chỉ chỉ đồng hồ trên tay cô, “Bây giờ rất ít người đeo kiểu đồng hồ này.”

Lưu Ý Nguyệt cúi xuống nhìn cổ tay, thân nhiên cười nói, “Đây là đồng hồ của mẹ tôi.” Là thứ duy nhất mẹ cô để lại, cũng là hoài niệm duy nhất về mẹ của cô.

Chiếc đồng hồ này là cha mua cho mẹ, khi đó, bọn họ vẫn còn là cặp vợ chồng được người khác ngưỡng mộ. Lúc mẹ bỏ đi đã để lại nó. Năm cô thi đại học, muốn cầm theo chiếc đồng hồ này, cha liền đồng ý.

Lưu Ý Nguyệt không hiểu tình cảm của cha với mẹ là gì, ông vứt tất cả quần áo của mẹ đi, chỉ để lại duy nhất vật này.

“A, là gia truyền sao?” Lưu Hường Đông nói đùa.

“Gia truyền? Ha ha, chỉ là một chiếc đồng hồ không đáng tiền, chứ đừng nói đến gia truyền. Chỉ là tôi quen đeo nó rồi thôi.” Lưu Ý Nguyệt hiểu rõ vì sao cô lại làm vậy, ánh mắt chợt lộ ra vẻ cô đơn.

Nếu có một ngày, cho dù gần như không thể, chỉ là nếu, mẹ vô tình gặp cô, liệu có thể nhận ra cô nhờ chiếc đồng hồ này không? Bởi vì, nhiều năm như vậy, chính cô đã không còn nhớ rõ gương mặt mẹ nữa rồi.

“Tôi xem xem” Lưu Hường Đông vươn tay ra, tóm lấy cánh tay không kịp né tránh của Lưu Ý Nguyệt.

“Vẫn là hàng hiệu, Hoa Mai Thượng Hải.” Lưu Hường Đông cười nói.

“Cục phó Lưu cũng biết Hoa Mai sao?” Lưu Ý Nguyệt rút tay, hỏi.

“Sao lại không biết. Tôi ngần này tuổi, cha mẹ mỗi người đều có một đồng hồ Hoa Mai từ khi kết hôn, chẳng khác gì đồng hồ Thụy Sĩ bây giờ.”

Lưu Hường Đông thu tay về, giọng nói không cao không thấp, trên mặt vẫn là nụ cười xảo quyệt.

“Đúng vậy.” Lưu Ý Nguyệt cười, gật gật đầu.

“Ý Nguyệt, cô không hỏi tôi vì sao lại mời cô ăn cơm sao?” Lưu Hường Đông đột nhiên chuyển chủ đề. Nhịp tim Lưu Ý Nguyệt vừa mới ổn định trở lại, lúc này lại bắt đầu đập dồn dập.

“Vì sao?” Lưu Ý Nguyệt đặt bát cơm trên tay xuống, ngồi ngay ngắn lại, trên miệng là nụ cười giả dối. Cô nhìn hắn, ánh mắt như giấu cợt, thấp giọng hỏi từng chữ, rõ ràng cuộc nói chuyện cũng không kiên trì được nữa.

“Cô thật không biết?” Lưu Hường Đông cũng ngồi thẳng lên, thích thú hỏi.

“Tôi thật không biết.” Lưu Ý Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu.

Lưu Hường Đông nhìn người phụ nữ trước mặt, ánh mắt cô lộ rõ vẻ khó hiểu, khiến hắn có chút chột dạ. Là cô rất thông minh hay quá ngu ngốc?

Hắn lấy ra một bao thuốc lá, rút một điếu giơ lên, “Có thể chứ?” Hắn hỏi Lưu Ý Nguyệt. Cô nâng tay, “Xin cứ tự nhiên.”

“Cảm ơn.” Lưu Hường Đông bật lửa “tách” một tiếng. Khói thuốc lá màu trắng từ từ bay lên, đến tận cửa thông gió trên trần nhà.

Lưu Ý Nguyệt nhìn khói thuốc dần dần biến mất, đời người cũng giống như làn khói trắng mờ hồ này. Nhưng nếu cô có thể tự do tự tại như nó thì tốt biết bao, muốn tới đâu liền bay tới.

“Cô muốn một điếu không?” Lưu Hường Đông thấy cô nhìn chằm chằm khói thuốc, liền giơ điếu thuốc, hỏi.

“Không, tôi không hút thuốc.”

Lưu Ý Nguyệt lắc đầu.

“Cô thật sự không biết, có muốn biết không?” Lưu Hường Đông cầm điếu thuốc trên tay, từng bước tiếp tục chủ đề vừa rồi.

“Có chứ.” Lưu Ý Nguyệt không kiên nhẫn chờ đợi. Hắn nghĩ hắn là ai? Khương Thái Công? Chờ con cá chủ động mắc câu sao? Đàn ông! Cô nhận không được, hừ lạnh trong lòng, ý mình có chút quyền thế, đã không thèm coi ai ra gì.

“Ha ha.” Lưu Hường Đông cười rộ lên, lồng ngực theo đó rung lên. Lưu Ý Nguyệt này thật thú vị, tối nay cũng rất thú vị, trong lòng hắn dự định chinh

phục đang trào dâng mãnh liệt.

Lưu Ý Nguyệt dù lo lắng, vẫn cố giữ vẻ mặt ung dung, ngồi thẳng trên ghế nhìn Lưu Hường Đông trước mặt đang cười ngất nghẻo. Cô hiểu, tối nay không dễ gì thoát được. Người đàn ông này biết rõ hắn phải làm gì, cũng hiểu rõ cô đang nghĩ gì.

“Quả nhiên tôi không nhìn lầm, cô thật thông minh.” Lưu Hường Đông ngừng cười. Lưu Ý Nguyệt vẫn im lặng không nói lời nào, chỉ nhìn hắn, đợi bước tiếp theo của hắn.

Lưu Hường Đông nghiêng người về phía trước, nhìn chăm chăm vào mắt Lưu Ý Nguyệt, “Ý Nguyệt, làm người phụ nữ của anh đi.” Hắn nhấn mạnh từng chữ.

Lưu Ý Nguyệt cắn môi, nhìn người đàn ông tùy tiện trước mặt không chớp mắt. Thật ngang ngược, thật bình tĩnh, nhưng lại không có vẻ gì chờ mong cô gật đầu, mong cô không do dự đồng ý với hắn.

Lưu Hường Đông không chờ đến khi biết được câu trả lời, hắn chậm rãi thu người, tựa lưng lên ghế, khoe miệng hơi nhếch lên, “Không có cảm nghĩ gì sao?” Hắn hỏi.

“Có.” Lưu Ý Nguyệt gật đầu, chỉ nói một chữ.

“A, là gì thế? Có thể nói cho tôi biết được không?”

“Chỉ sợ ngài không muốn nghe.” Lưu Ý Nguyệt nói.

“Nói đi, tôi nhất định chăm chú lắng nghe.” Vẻ mặt hắn vẫn ung dung như cũ, hắn chắc chắn cô sẽ đồng ý, sự do dự của cô chỉ giúp hắn tăng thêm lợi thế mà thôi.

“Chán ghét.” Lưu Ý Nguyệt chậm rãi phun ra hai chữ. Lưu Hường Đông sùng sốt. Cô không dịu dàng trả lời, cũng không nhanh chóng nói xong, mà là lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Tôi, hay chuyện vừa rồi?” Lưu Hường Đông ứng phó rất nhanh, chỉ bị Lưu Ý Nguyệt làm cho lúng túng một chút, sau đó nhanh chóng thích ứng, sắc mặt lập tức trở lại như thường.

“Cả hai.” Lưu Ý Nguyệt hạ thấp giọng, đánh liều nói.

“Ý Nguyệt, cô thẳng thắn như vậy thật khiến người khác tổn thương a.” Lưu Hường Đông lại lúng túng. Lưu Ý Nguyệt bắt đắc dĩ nhún nhún vai, nghĩ thâm, là ngài tự chuốc lấy thôi.

“Có điều, cô không biết rằng cô càng như vậy đàn ông càng hứng thú sao?” Lưu Hường Đông hỏi tiếp.

Lưu Ý Nguyệt cười mỉa, “Cho dù hôm nay tôi phản ứng thế nào, ngài cũng sẽ không bỏ qua ý định của mình. Vì ngài đã tính toán hết từ trước, nếu không đã không hẹn tôi tới đây. Cho nên, đáp án của tôi đối với ngài mà nói cũng không quan trọng. Nếu tôi nói khác, không chỉ bị ngài coi thường, mà tôi cũng khinh bỉ chính tôi. Thế nên tôi mới nói suy nghĩ thật của mình, chưa nói tới người khác tổn thương, chính tôi cũng cảm thấy khó chịu.”

“Cục phó Lưu, không phải người phụ nữ nào cũng thích chơi đùa với ngài. Tôi cảm thấy, cục phó Lưu vẫn nên tìm người có cùng chí hướng thì hơn.” Lưu Ý Nguyệt trịnh trọng nói.

“Ý Nguyệt, không cần nghiêm túc như vậy. Cô không cần lo lắng, cứ coi như bạn bè nói chuyện đi.” Lưu Hường Đông nói tiếp, đồng thời dùng chủ đề này tại đây. Lưu Ý Nguyệt nghe vậy chỉ thấy vô cùng mệt mỏi, xem ra bây giờ chỉ là đàn gảy tai trâu.

Không khí tê nhát một hồi, Lưu Hường Đông cảm thấy nếu tiếp tục ngồi cũng chỉ phí thời gian, Lưu Ý Nguyệt này hẳn là một khúc xương khó gặm. Hơn nữa, đúng như lời cô nói, hắn đều đã tính toán tất cả, khi ấy chỉ hơi hứng thú với cô, còn bây giờ, hắn càng thêm chắc chắn ý định của mình, đối với cô, sẽ không dễ dàng buông tay.

Bao năm tranh đấu trên quan trường, hắn đã sớm thích thú với kiểu trò chơi muốn ngừng mà không được, cảm giác khao khát chinh phục này, rất lâu rồi chưa được thưởng thức.

“Tôi tiễn cô về.” Lưu Hường Đông đột nhiên nói, Lưu Ý Nguyệt nghe vậy như trút được gánh nặng, kín đáo thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Hường Đông vén màn, dẫn Lưu Ý Nguyệt ra ngoài. Khi hai người đi đến bãi đỗ xe, lối vào đang có một chiếc xe đi đến.

Lưu Ý Nguyệt tập trung nhìn, không ngờ lại là xe Lâm Tây Canh.

Lúc ấy, Lâm Tây Canh cũng vừa bước xuống xe, theo sau là Ngô Nhân Kỳ, “Cục phó Lưu.” Anh chào trước.

“Lâm tổng, thật khéo!” Lưu Hường Đông thấy Lâm Tây Canh, liền đi đến hỏi han.

“Lâm tổng.” Lưu Ý Nguyệt hoàn toàn rối loạn, sao có thể trùng hợp như thế được? Ngô Nhân Kỳ thấy cô, lại cảm thấy thật thân thiết, “Thư kí Lưu, cô cũng đến đây ăn cơm sao?”

“Đúng, có điều tôi ăn xong rồi, đang định về nhà.” Lưu Ý Nguyệt gật đầu trả lời.

“Vị này là...” Lưu Hường Đông chỉ vào Ngô Nhân Kỳ, hỏi.

“Đây là vợ chưa cưới của tôi, Ngô Nhân Kỳ. Kỳ Kỳ, đây chính là cục phó cục đất đai, cục phó Lưu.” Lâm Tây Canh giới thiệu hai người.

“À, thì ra là vợ chưa cưới của Lâm tổng. Quả là trai tài gái sắc! Khi nào anh định mời tôi uống rượu mừng đây?” Lưu Hường Đông cười nói.

“Đến lúc đó mong ngài đại giá quang lâm, chỉ sợ cục phó Lưu bận quốc gia đại sự.” Lâm Tây Canh thuận miệng nói.

“Đâu có, đâu có, nhất định phải gửi thiệp mời cho tôi đấy nhé, Ngô tiểu thư.” Lưu Hường Đông nói với Ngô Nhân Kỳ. Cô cười vui vẻ, đáp lại, “Nhất định, nhất định, cục phó Lưu.”

“Chúng tôi không quấy rầy hai người nữa. Xin phép về trước!” Lưu Hường Đông có ý đặt tay lên thắt lưng Lưu Ý Nguyệt, cô không thể phản kháng, đành phải để mặc hắn.

Đến khi Lưu Hường Đông lái xe ra, Lâm Tây Canh và Ngô Nhân Kỳ vẫn đứng ở lối vào, vẫy tay với hai người trong xe.

Lâm Tây Canh thâm trầm nhìn chiếc xe lướt qua, mày nhíu chặt. Thì ra, Lưu Ý Nguyệt tan ca đúng giờ là vì có hẹn với Lưu Hường Đông. Mới quen hôm trước, hôm sau đã hẹn hò.

Thì ra, đêm qua, nói cô miễn cưỡng, cô lại xảo biện. “Lưu Ý Nguyệt, tôi thật sự phải nhìn cô bằng cặp mắt khác xưa” Lâm Tây Canh tự giễu.

Nơi đây thế nào, anh còn rõ hơn người khác, một nhà hàng khó tìm, lại riêng tư, ngoài một đại sảnh không lớn lắm, hầu như đều là phòng riêng dành cho hai người.

Quan chức địa phương và thương gia giàu có thường chọn đây là điểm hẹn lý tưởng, anh gặp được người quen cũng dễ hiểu thôi.

“Anh Tây Canh, chúng ta vào thôi.” Ngô Nhân Kỳ đứng cạnh nhắc nhở. Lâm Tây Canh thu tầm mắt lại, gật gật đầu.

Trên xe, Lưu Ý Nguyệt chăm chú nhìn cảnh đêm vút qua bên ngoài. Hành động vừa rồi của Lưu Hường Đông rơi vào mắt Lâm Tây Canh, chẳng khác gì ném đá vào mặt hồ phẳng lặng.

Trong mắt anh, cô đã trở thành người như thế nào, nghĩ đến đây, không nhịn được thở dài.

“Ồ gần tôi đáng ghét thế sao?” Lưu Hường Đông vừa lái xe vừa hỏi. “Cục phó Lưu, chỉ là tôi hơi mệt thôi.” Lưu Ý Nguyệt bình thản trả lời.

Lưu Hường Đông cũng không nói gì nữa. Xe rất nhanh đã đỗ dưới nhà Lưu Ý Nguyệt. Cô vội vàng đẩy cửa xe. “Ý Nguyệt, tôi hy vọng cô có thể nghĩ kỹ một chút.” Lưu Hường Đông thấy vậy liền nói.

Lưu Ý Nguyệt quay đầu, liếc mắt nhìn hắn, “Ngủ ngon, cục phó Lưu.” Nói xong, cô tiêu sái bước ra, cũng không thèm quay đầu lại.

Lưu Hường Đông nhìn theo bước chân vội vã của cô, cười gằn một tiếng. Khá lắm, Lưu Ý Nguyệt! Không phải “hẹn gặp lại”, mà là “ngủ ngon”. Tội thật muốn xem, cô có thể cứng đầu đến bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lời nói thật

Ngô Nhân Kỳ vô cùng hạnh phúc đi theo Lâm Tây Canh vào phòng, đồ ăn đã được bày sẵn trên bàn gỗ sáng bóng.

Tối nay, Lâm Tây Canh đột nhiên mời cô, khiến cô mừng rỡ không thôi. Nhưng cô không biết rằng, đó chẳng qua là kết quả của việc cha cô lúc nào cũng nhìn anh chăm chăm.

Lâm Tây Canh cởi áo vest, Ngô Nhân Kỳ vội vàng đi lên, “Anh Tây Canh, để em.” Cô treo áo Lâm Tây Canh lên giá, sau đó vui vẻ ngồi xuống.

Hai người bắt đầu ăn cơm, Lâm Tây Canh yên lặng bưng bát cơm lên. Tối nay cũng có thịt kho tàu, anh gấp một miếng, bỏ vào miệng. Cũng một món thịt kho tàu, tại sao lại có cảm giác khác nhau.

Ngô Nhân Kì lên nhìn người đàn ông đối diện. Anh chỉ lo cúi đầu ăn cơm, giống như bát cơm kia còn hấp dẫn hơn cô. Ngô Nhân Kì thầm thở dài, chẳng lẽ sau này ngày nào cũng như vậy sao? Bữa cơm nào cũng buồn tẻ thế này sao?

“Anh Tây Canh, chúng ta chọn thời gian chụp ảnh cưới đi. Sau này sợ khó mà rảnh được, hơn nữa thời tiết ngày càng lạnh, không thích hợp chụp ngoại cảnh.” Ngô Nhân Kì vẫn nhìn không được, nói.

Lâm Tây Canh ngẩng đầu nhìn cô, “Được. Để anh sắp xếp thời gian, có điều chụp ngoại cảnh hơi khó, anh không có nhiều thời gian như vậy.” Anh nói.

“Nhưng mà, anh Tây Canh...” Ngô Nhân Kì nghẹn lời, chu cái miệng nhỏ, lấp ba lấp bấp nhìn chằm chằm Lâm Tây Canh.

Anh buông đũa, nói, “Kì Kì, anh hy vọng em hiểu được. Anh chính là người như vậy, anh sẽ không bao giờ dễ dàng nhường người khác. Em chắc chắn hiểu, trước giờ anh đều như thế, không riêng gì với em. Hơn nữa, thời gian của anh có hạn, chỉ có nửa ngày chụp ảnh cưới.”

“Nhưng mà...” Ngô Nhân Kì hận chính mình, vì sao Lâm Tây Canh vừa mở miệng, cô đã lú lút lại, muốn nói một câu cũng không nói lên lời.

“Kì Kì, còn mấy tháng nữa, em còn có thời gian suy nghĩ kĩ càng, xem em có thực sự sẵn sàng không? Gả vào Lâm gia có lẽ sẽ không tốt đẹp như em tưởng tượng, hầu hết mọi việc em đều phải tự mình đối mặt, chuyện trong nhà cũng phải biết giải quyết ổn thỏa. Anh không thể cho em một tình yêu lãng mạn, thứ anh có thể mang đến cho em chỉ là cuộc sống buồn chán, tẻ nhạt của một Lâm thiếu phu nhân.” Lâm Tây Canh thẳng thắn nói.

“Hơn nữa, nhà họ Lâm, không cho phép ly hôn. Em gả cho anh rồi, thì chính là người Lâm gia, cũng nên biết quy định này.” Lâm Tây Canh không để ý sắc mặt Ngô Nhân Kì càng ngày càng khó coi, tiếp tục nói.

Nếu sớm muộn gì cũng phải đối mặt, thì hiểu rõ trước vẫn hơn. Anh không muốn Ngô Nhân Kì ôm quá nhiều ảo tưởng về cuộc hôn nhân này.

“Nếu như anh nói thì thật đáng sợ.” Ngô Nhân Kì lấp bấp nói.

“Anh không nói đùa. Mẹ anh chính là tấm gương của em. Em cứ nhìn mẹ anh thì biết.” Lâm Tây Canh quyết định tối nay anh phải thật vô tình.

“Đi...” Ngô Nhân Kì nhớ đến Khương Tố Trân – mẹ Lâm Tây Canh – một người phụ nữ lúc nào cũng u sầu, sống chết giữ gìn một cuộc hôn nhân không tình yêu.

Lần đầu tiên Ngô Nhân Kì nhìn thấy bà là khi cô năm tuổi, trên mặt bà lúc nào cũng là nụ cười thân nhiên, bàn tay gầy guộc của bà vuốt ve tóc cô, “Con gái thật tốt! Giá mà di cũng có một đứa con gái thì tốt biết mấy. Kì Kì, làm con gái đi được không?” Cô chỉ nghe thấy giọng bà vô cùng mệt mỏi.

“Anh Tây Canh, anh, anh...” Ngô Nhân Kì ấp úng nửa ngày. Anh nói mẹ anh là tấm gương của cô, chẳng lẽ, anh cũng giống như Lâm Đông Dương sao? Chẳng lẽ, sao này, anh cũng để cô một mình cô độc ở Lâm gia sao?

“Sao? Em nói đi, muốn nói gì cứ nói, đừng áp a ập úng như vậy.” Lâm Tây Canh nói.

Ngô Nhân Kì nuốt nước miếng, khó khăn nói, “Anh sẽ yêu người khác sao?” Giọng cô nhỏ như muỗi kêu. Nói xong, cô lập tức cúi đầu, không dám nhìn Lâm Tây Canh.

Giọng nói tuy nhỏ, căn phòng lại lớn, nhưng xung quanh vô cùng im lặng, nên Lâm Tây Canh có thể nghe rõ những gì cô nói. Anh yên lặng một lát, sau đó nghiêm túc nhìn cô, nói, “Anh tuyệt đối trung thành với hôn nhân.”

Lâm Tây Canh cho Ngô Nhân Kì một câu trả lời hoàn hảo, tuyệt đối trung thành với hôn nhân, đối với cái chuyện “hồng kỳ không ngã” mà người ta vẫn hay nói, lời hứa của anh hoàn toàn đáng tin cậy.

hồng kỳ không ngã: không sa vào những dụ dỗ bên ngoài sau khi kết hôn

Không ngờ cô lại đau khổ, hai vai sụp xuống, vô cùng thất vọng. Đây không phải đáp án cô muốn nghe. Cô hy vọng đó là tình yêu, nhưng anh lại trả lời là hôn nhân. Tình yêu có thể giống hôn nhân sao?

Ngô Nhân Kì không ngờ đến nỗi không phân biệt được. Cuộc hôn nhân của cha mẹ chồng tương lai là minh chứng tốt nhất. Anh cho cô một đám cưới, nhưng lại không cho cô một tình yêu đẹp.

“Anh Tây Canh, anh thật tàn nhẫn.” Ngô Nhân Kì cúi đầu tự nói.

“Tàn nhẫn sao? Kì Kì, em lớn rồi, không còn nhỏ nữa. Những lời anh nói có thể không dễ nghe, nhưng đều là sự thật. Anh muốn em suy nghĩ thật kĩ về cuộc hôn nhân này, em hiểu chứ?”

Lâm Tây Canh nói tiếp, không biết cô đã thông suốt chưa? Con đường phía trước chỉ một màu đen, lại không có đường lui, liệu cô có thật sự hiểu được điều này? Nếu cô đã quyết định bước tiếp, tốt nhất nên thôi mơ mộng về một mối tình lãng mạn.

“Đột nhiên em cảm thấy thức ăn ở đây chẳng ngon chút nào.” Ngô Nhân Kì cười chua xót, đồ ăn bỗng trở nên vô vị.

“Kì Kì, đừng trốn tránh. Em không thể trốn tránh cả đời. Anh thật sự hy vọng em có thể hiểu rõ điều này.” Lâm Tây Canh không để Ngô Nhân Kì đánh trống lảng.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, “Anh Tây Canh, anh không muốn kết hôn với em đúng không?” Cô hỏi. Vì sao tối nay anh nhất định phải nói rõ ràng với cô, cô nghĩ không ra, còn anh phải biết chứ?

“Không phải.” Lâm Tây Canh lắc đầu.

“Vậy tại sao anh lại muốn kết hôn với em?” Cô còn nhớ khi được anh cầu hôn, cô vui sướng đến nỗi cảm giác cả thế giới đều là của mình, không có tâm trạng nghĩ kĩ vấn đề này, chỉ biết, cuối cùng anh cũng cầu hôn, giấc mộng của cô cuối cùng cũng trở thành sự thật.

Thật buồn cười! Đến tận mấy tháng sau, cô mới cẩn thận suy nghĩ lại chuyện này.

“Bởi vì chúng ta thích hợp với nhau. Anh cũng đã tới tuổi kết hôn, Lâm thị lại cần một thông gia môn đăng hộ đối.” Lâm Tây Canh trả lời.

“Cám ơn anh đã thẳng thắn như vậy. Em dễ chịu hơn rồi.” Ngô Nhân Kỳ cười khỏ, không biết nên chân thành cảm ơn, hay nên oán hận anh nữa.

Nói tóm lại, cuộc hôn nhân này cũng chỉ vì lợi ích. Nếu cô không mang họ Ngô, liệu người ngồi đây tối nay có phải Ngô Nhân Kỳ cô.

“Kì Kì, đồng ý với anh, hãy nghĩ thật kĩ. Anh không muốn sau này em phải hối hận.” Lâm Tây Canh nắm lấy bàn tay lạnh giá của Ngô Nhân Kỳ.

Cô mệt mỏi gật đầu, “Được, em sẽ nghĩ kĩ. Anh cho em chút thời gian, em nhất định sẽ suy nghĩ thật kĩ.” Cô nhắc lại.

“Được, chỉ có điều thời gian còn lại của em không nhiều lắm, chỉ có mấy tháng ngắn ngủi thôi.” Lâm Tây Canh lại tàn nhẫn nhắc nhở. Chính anh cũng cảm thấy trái tim mình quá sắt đá, có thể đối xử với một người yêu mình như thế. Nhưng anh biết, sau này, Ngô Nhân Kỳ sẽ cảm ơn anh.

Lần đầu tiên, Ngô Nhân Kỳ hai mươi bốn tuổi, thừa nhận mình thật trẻ con. Từ nhỏ cô đã được nuông chiều, sống trong nhung lụa, bên cạnh những người yêu thương, chiều chuộng mình. Cô từng nghĩ rằng cuộc sống sẽ cứ như vậy trôi qua. Cho đến vừa rồi, những lời của Lâm Tây Canh đột nhiên khiến cô nhìn lại chính mình.

Hai mươi bốn tuổi, sớm đã qua độ tuổi kết hôn, là một người phụ nữ trưởng thành.

Lâm Tây Canh không cho phép cô trốn tránh. Chỉ có trẻ con mới trốn tránh, còn người lớn đều muốn hiểu rõ. Nhưng thật ra cô không muốn điều đó, cứ mơ mơ hồ hồ như thế không phải tốt sao.

Ngô Nhân Kỳ một lần nữa hiểu rõ, Lâm Tây Canh không yêu cô. Hôn nữa, thứ anh coi trọng cũng không phải cô, mà là quan hệ giữa hai nhà bọn họ. Nếu như anh và cô kết hôn, nhờ có hậu thuẫn từ Ngô gia, anh có thể nhanh chóng lên thay Lâm Đông Dương.

Hóa ra sự cô cũng có chút giá trị, Ngô Nhân Kỳ nghĩ đến đây không khỏi tự giễu mình.

“Em muốn về nhà.” Cô nói với Lâm Tây Canh.

“Được, để anh đưa em về.”

Xe chạy đến trước cửa nhà cô, Lâm Tây Canh nói: “Kì Kì, về nhà rồi.” Anh nhìn Ngô gia đèn đuốc sáng trưng, khác hẳn không khí tĩnh lặng của nhà mình. Thì ra con gái chưa về đến nhà, cả nhà cùng thấp đèn đợi.

“Ngủ ngon, anh Tây Canh.” Ngô Nhân Kỳ quay sang nói với anh.

“Ngủ ngon.”

Nhưng Ngô Nhân Kỳ không mở cửa ra luôn, chỉ yên lặng nhìn Lâm Tây Canh. “Sao vậy?” Anh ngạc nhiên hỏi.

“Anh hôn em được không?” Ngô Nhân Kỳ bất ngờ đề nghị. Lâm Tây Canh nghe vậy, hơi sững sốt. “Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, không phải sao?” Ngô Nhân Kỳ còn nói.

Lâm Tây Canh cười cười, đưa tay tháo dây an toàn, nghiêng người về phía trước. Ngô Nhân Kỳ đột nhiên hoảng hốt, nhớ đến nụ hôn đêm đó với Hạ Dương, liền nhắm chặt mắt lại.

Lâm Tây Canh thấy vậy không khỏi có chút buồn cười. Đôi khi tính trẻ con của Ngô Nhân Kỳ cũng rất đáng yêu. Anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn, sau đó lập tức lùi lại, “Ngủ ngon, Kì Kì.” Anh nói.

Ngô Nhân Kỳ mở to mắt, môi anh rất lạnh, không ấm như bờ môi Hạ Dương. Nhưng chính mình làm sao vậy? Tại sao lại so sánh hai người họ với nhau?

Cô đẩy mở cửa xe, “Anh Tây Canh, về cẩn thận, tạm biệt.”

“Ừ, tạm biệt.” Lâm Tây Canh trả lời.

Anh nhìn Ngô Nhân Kỳ vào nhà, sau đó mới lái xe rời đi, không hiểu sao trong đầu đều là hình ảnh Lưu Ý Nguyệt.

Chưa đầy một ngày, không ngờ lại có nhiều thay đổi như vậy. Nếu đêm qua anh thoáng động tâm, thì đêm nay anh lại hoàn toàn tỉnh táo.

Phụ nữ! Hừ! Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, anh cũng không thể tin Lưu Ý Nguyệt là người phụ nữ như vậy. Lưu Hương Đông còn đặt tay lên thất lưng cô thân mật như thế. Quen biết chưa được một đêm, bọn họ đã có thể đi đến bước này rồi.

Có lẽ tất cả những gì cô nói đêm qua đều là giả dối, trước sau chỉ là đóng kịch. Lưu Ý Nguyệt đêm nay mới là bộ mặt thật của cô. Với một người phụ nữ độc thân ba mươi tuổi, Lưu Hương Đông, rất đủ lực hấp dẫn.

Hắn ta có thể cho cô một cuộc sống bất kì phụ nữ nào mong muốn. Tiền bạc, hàng hiệu, nhà cửa.

Thiếu chút nữa, anh đã động lòng với một người hóm hừ vênh vênh như vậy. Khi này, Ngô Nhân Kỳ hỏi anh, liệu anh có yêu người khác không? Thật may, anh chưa lún sâu vào tình yêu, quá khứ không, hiện tại không, và tương lai cũng sẽ không.

Tình yêu, đối với anh mà nói, chẳng có tác dụng gì.

Về đến nhà, anh mở cửa bước vào, không ngờ lại thấy cha ở nhà, đang cùng mẹ ngồi ở phòng khách xem ca nhạc trên CCTV.

“Về sớm thế?” Lâm Đông Dương thấy con về liền hỏi.

“Dạ, con ăn xong về luôn.” Lâm Tây Canh ngồi xuống, nói.

Khương Tổ Trân chỉ đĩa hoa quả trên bàn, bảo con, “Ăn nho đi con, chiều nay mới mua, còn tươi lắm.” Lâm Tây Canh bỏ một trái vào miệng, chậm rãi nhai.

Hôm nay, mẹ có vẻ rất vui, vừa xem tivi vừa cười tùm tùm. Có lẽ do cha ngồi cạnh, Lâm Tây Canh nghĩ vậy.

“Ba mẹ, hai người ngồi xem, con lên phòng trước.” Mấy chương trình ca nhạc thật là buồn chán, Lâm Tây Canh đứng lên, nói.

“Ừ, Con ngủ sớm một chút, đừng làm việc nhiều quá, cả ngày ở nhà có mấy tiếng.” Khương Tổ Trân không quên dặn dò một câu. Lâm Tây Canh nghe vậy chỉ gật gật đầu.

Anh đi lên, dừng lại một lúc ở góc cầu thang, nhìn xuống hình ảnh tương lai của chính mình. Cha mẹ chính là minh chứng rõ nhất cho cuộc hôn nhân giữa anh và Ngô Nhân Kỳ. Hôm nay anh đã nói rõ điều này với cô.

Cuộc sống hôn nhân còn chưa bắt đầu, cô còn háo hức chờ mong, bị anh nói vậy, nhất định là rất khó chịu, khó trách về mặt Ngô Nhân Kỳ lại đau khổ như thế.

Nhưng có lẽ, đây là chuyện duy nhất anh có thể làm vì cô.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cơn bão

Hôm sau, bầu trời trong xanh mấy ngày trước hoàn toàn biến mất, thay vào đó là tầng tầng lớp lớp mây đen vần vũ, che kín khoảng không, báo hiệu một cơn mưa to sắp đến.

Lâm Tây Canh bước ra khỏi thang máy, từ xa đã thấy bàn thư kí có người.

“Lâm tổng.” Lưu Ý Nguyệt đứng lên. Không ngoài dự đoán của cô, không khí làm việc sáng nay đặc biệt nặng nề. Đêm qua mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, cô chỉ biết Lâm Tây Canh lúc này rất không vui, anh không thèm đáp lại cô, lẳng lặng đi qua bàn thư kí, mở cửa vào phòng.

Sau đó, Lưu Ý Nguyệt cũng bưng trà và báo vào. Lâm Tây Canh ngồi sau bàn làm việc, áo vest vắt trên giá, tay áo gấp lên, để lộ cánh tay rắn chắc.

“Lâm tổng, báo mới và trà.” Lưu Ý Nguyệt đặt báo đến trước mặt anh, để trà lên bàn.

“Báo chủ nhiệm mảng công trình chín giờ đến gặp tôi, nhớ mang theo báo cáo.” Lâm Tây Canh cũng không ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn tờ báo trong tay.

“Vâng.” Lưu Ý Nguyệt nhận lệnh, thấy anh không nói tiếp, liền lặng lẽ đi ra, không quên gọi điện thông báo cho chủ nhiệm mảng công trình.

Nửa giờ sau, ông ta đứng hẹn có mặt, liền thông báo với Luru Ý Nguyệt một tiếng: “Thư kí Luru.”

Cô ngẩng đầu, “Đợi tôi một chút, tôi báo cho Lâm tổng.” Cô lập tức đánh điện vào văn phòng Lâm Tây Canh, “Lâm tổng, chủ nhiệm mảng công trình đến rồi.” Cô nói. Lâm Tây Canh chỉ đáp lại một câu, “Cho ông ấy vào.”

“Lâm tổng mời ngài vào.” Luru Ý Nguyệt buông điện thoại, nói.

Chủ nhiệm mảng công trình đi vào. Luru Ý Nguyệt lại tiếp tục công việc của mình. Hạng mục nhà máy điện bảo vệ môi trường bắt đầu xây dựng, rất nhiều hợp đồng lần lượt được kí kết, hầu hết hợp đồng quan trọng đều do Lâm Tây Canh trực tiếp quyết định, thế nên cô phải cẩn thận ghi lại báo cáo.

Khoảng một giờ sau, Lâm Tây Canh và chủ nhiệm mảng công trình cùng đi ra, “Thư kí Luru, báo lái xe chuẩn bị đến công trường, cô cùng đi luôn.” Anh nói.

Luru Ý Nguyệt vội vàng gọi điện báo cho tài xế, sau đó cùng Lâm Tây Canh xuống tầng hầm. Trên xe, anh vẫn trầm ngâm không nói, có vẻ đang rất không vui.

Bốn mươi phút sau xe đã tới công trường, Luru Ý Nguyệt từng đến đây một lần, đó là trong lễ khởi công. Hiện tại, nơi này là một công trường vô cùng bận rộn. Cách chỗ cô không xa, một chiếc cần cẩu sừng sững như một người khổng lồ.

Lâm Tây Canh vừa xuống xe, không vào văn phòng làm việc, mà trực tiếp sai bước về phía công trường. Chủ nhiệm mảng công trình lúng túng theo sau, “Lâm tổng, hay chúng ta vào văn phòng trước đã?” Ông nói.

“Văn phòng? Để mấy người che mắt tôi hả?” Lâm Tây Canh đột nhiên quay đầu nói với cấp dưới.

Anh tiếp tục đi về phía trước. Trong lúc đó, có người nhận ra anh, vội vàng chạy đến, “Lâm tổng, sao ngài lại đến đây? Sao không báo cho chúng tôi một tiếng?”

Lâm Tây Canh dứt khoát không trả lời, lúc này anh đã đi đến bên cạnh công trường. Luru Ý Nguyệt khó hiểu, chỉ nhìn thấy trước mặt là một cái hố khổng lồ.

Trong hố rất nhiều nước, có thể thấy phía dưới vẫn còn máy xúc đang tiếp tục làm việc. Lâm Tây Canh chỉ tay vào đó, quát lớn với nhân viên vừa chạy đến, “Thế này là thế nào?”

Luru Ý Nguyệt nghe không hiểu, cũng không rõ anh đang nói về vấn đề gì.

“Các anh làm việc như thế sao? Anh xem xem, thời tiết hôm nay thế nào. Chẳng mấy chốc nữa, mưa to trút xuống, nước không thoát đi được, nếu xảy ra chuyện gì, thì phải làm sao?” Lâm Tây Canh rống lớn.

“Lâm tổng, chúng tôi ra sức bơm nước, nhưng mà dưới đó có cát chảy, không đặt bom xuống được.” Anh ta vội vàng giải thích.

“Cát chảy? Sao bây giờ mới nói có cát chảy? Tại sao khi khảo sát địa hình không nói sớm, còn nữa, biết rồi sao không nhanh chóng thay đổi phương pháp chống mưa?” Lâm Tây Canh liên tục chất vấn, đều là những câu hỏi sắc bén, người mới tới không biết phải trả lời thế nào, chỉ im lặng cúi đầu.

“Đừng nhìn đất nữa! Đến văn phòng ngay! Triệu tập cuộc họp khẩn cấp.” Lâm Tây Canh nói xong, đi một mạch về phía văn phòng.

Trong văn phòng, người ngồi đồng nghị. Luru Ý Nguyệt mở máy tính, chuẩn bị làm biên bản cuộc họp. Cô vừa nghe vừa nhớ, cuối cùng mới hiểu được mức độ quan trọng của sự việc.

Kết quả thăm dò địa hình chỉ nói vị trí mạch nước ngầm quá cao, không hề đề cập đến vấn đề cát chảy, thế nên kế hoạch phòng mưa ban đầu hoàn toàn không sử dụng được, hơn nữa, việc hạ mực nước ở đây cũng rất khó khăn.

Kế hoạch phòng mưa sai lầm, mạch nước ngầm lại ở vị trí quá bất lợi.

Đêm nay, một trận mưa to sắp đến, toàn bộ hố, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều ngâm trong nước, chỉ sợ không chịu được áp lực quá lớn, đến lúc đó sẽ sụp đổ hoàn toàn.

“Bây giờ trách móc cũng vô ích, tôi chỉ cần vượt qua đêm nay, không để bị sạt lở. Đây không chỉ là vấn đề thiệt hại kinh tế, mà còn ảnh hưởng đến tiến độ công trình. Lập tức bơm nước, bơm liên tục. Chỗ nào có cát chảy thì đặt đá tảng vào. Nhất định phải thoát được nước.” Lâm Tây Canh giận dữ đập bàn, ngay cả chén nước trên bàn cũng run lên sợ hãi.

“Sau đó, đặt bom ở sáu điểm phía Đông Bắc, xả nước ra con sông gần đó. Tất nhiên, việc này để sau. Bây giờ, tôi muốn chúng ta phải an toàn vượt qua đêm nay. Nếu như xảy ra chuyện gì, mấy người nhất định gánh không nổi. Nào là nguyên lão công thần, nào là quản lý cao cấp, nào là du học nước ngoài, làm việc thế này sao? Bây giờ thứ tôi quan tâm, không phải là một mớ lý luận suông con mẹ nó. Tôi chỉ biết, trời nhất định sắp mưa, nếu hố sụp, mấy người cũng chuẩn bị cuốn gói hết đi!”

Lâm Tây Canh lớn giọng trách phạt từng người trong phòng.

Mọi người ai nấy mặt mũi xám ngắt, ngo ngắc nhìn nhau, không ai dám lên tiếng chọc giận anh.

Lần đầu tiên Lưu Ý Nguyệt nghe Lâm Tây Canh chửi thề, không những không gương gào, mà còn rất lưu loát, không hề có vẻ đạo đức giả. Bình thường, cô đều thấy anh rất lịch sự, rất nho nhã, lúc này, lại được thấy một Lâm Tây Canh hoàn toàn khác, một người Lưu Ý Nguyệt chưa từng thấy qua.

“Còn ngồi đây làm gì, ra ngoài hết, phải làm gì thì làm ngay cho tôi!” Anh khoát tay, giống như đuổi ruồi.

Sau một lát, trong phòng chỉ còn lại Lưu Ý Nguyệt và Lâm Tây Canh. Không khí vô cùng trầm mặc, Lưu Ý Nguyệt nhìn không rõ anh đang nghĩ gì, chỉ nghe thấy tiếng anh lấy bật lửa ra, mở “ping” một tiếng, lại đóng vào “păng” một tiếng.

Có lẽ là bật lửa zippo

“Ping păng, ping păng.” Hai âm thanh luân phiên nhau, càng ngày càng gấp.

Lưu Ý Nguyệt không dám thở mạnh. Lúc này, Lâm Tây Canh như ngồi trên đống lửa. Ngày thường, trong văn phòng, anh là một thương nhân cực kì nho nhã, nhưng một khi rời khỏi cái ghế tổng giám đốc kia, anh lại trở về với một Lâm Tây Canh như khi còn là một công nhân quen ở Lâm thị.

Khi ấy, không ai biết thân phận thật của anh, anh cũng như biết bao công nhân khác, ra sức làm việc, hết giờ làm lại cùng họ uống rượu, cười nói vui vẻ. Anh cũng không muốn làm rõ đâu là con người thật của mình, lại dần dần lún sâu vào vòng xoáy danh lợi. Tất cả những gì anh đạt được hôm nay, không phải vì anh là con trai Lâm Đông Dương, mà vì anh xứng đáng có được, là thành quả sau những tháng ngày nỗ lực không mệt mỏi của anh.

Bầu trời tối sầm, rõ ràng đang là giữa trưa mà lại như ban đêm. Ngoài cửa sổ, gió lạnh điên cuồng gào thét, mang theo hơi nước lẫn vị bùn đất ẩm ướt, báo hiệu cơn bão sắp đến.

Tiếng mưa ào ào át đi tiếng bật lửa “ping păng”. Mưa quất lên cánh tay Lưu Ý Nguyệt, cô vội vàng chạy ra, khóa khẩn đóng cửa sổ lại.

Hạt mưa đập vào cửa kính, chảy dọc xuống, che mờ cảnh vật bên ngoài.

Lưu Ý Nguyệt đứng trước khung cửa kính, chăm chú nhìn bụi nước bên ngoài, đột nhiên ngửi được mùi khói thuốc.

Cô chậm rãi bước về bàn, tiếp tục công việc của mình, chuyện gì đến cũng sẽ đến, quan trọng là phải bình tĩnh.

“Lâm tổng.” Cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, “Công trường không đủ đá tảng để lấp, cái hố cát cháy ấy, như là không đáy vậy.”

Người mới tới mặc dù mặc áo mưa, nhưng vẫn ướt như chuột lột, có thể thấy mưa lớn đến mức nào.

“Gọi cho bên kho bãi mang thêm đến.” Lâm Tây Canh thấp giọng trả lời.

“Mưa lớn quá, chỉ sợ họ không đưa đến được.”

“Ra ngoài.” Lâm Tây Canh quát lớn. Lưu Ý Nguyệt nhìn anh, chỉ thấy trong mắt anh lửa giận ngút trời.

Người vừa tới sợ hãi, “Lâm tổng.” Anh ta luống cuống đứng ở cửa, ngập ngừng nói.

“Cút đi, khi nào hết mưa hãy bước vào đây.” Lâm Tây Canh tức giận chỉ ra cửa.

Người này vội vàng đi ra ngoài. Lâm Tây Canh bực tức, cầm lấy di động trên bàn, gọi đến một dãy số. Lưu Ý Nguyệt nghe anh nói, thoát đầu không hiểu gì, cẩn thận lắng nghe mới nghĩ, có lẽ là tiếng địa phương ở Phong Đình.

“Anh bốn, em đang gặp rắc rối, anh đến giúp em được không? Cần tầm trăm tảng, vâng, có thể, được, em đợi anh.” Lâm Tây Canh nói chuyện bằng giọng địa phương.

Nửa giờ sau, cửa phòng lại bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên vạm vỡ bước vào, “Lâm Tây Canh.” Người đó gọi lớn.

Lâm Tây Canh cười vui vẻ, đứng lên đi về phía cửa, “Anh thật sự tự mình đến đây. Thật cảm ơn!” Anh vỗ vỗ người mới tới.

“Cậu ở đây, sao tôi có thể không đến được? Tình hình thế nào?” Người kia hỏi.

“Cát chảy, không đáy, ở đây không ai biết xử lý, một lũ vô dụng.” Lâm Tây Canh nhăn mày, nói ngắn gọn.

“Ha ha.” Người nọ ngửa đầu cười vui vẻ.

“Trên đường đến đây anh có gặp rắc rối gì không? Đừng khách khí, bị phạt bao nhiêu để em gánh hết.” Lâm Tây Canh còn nói.

“Được, tính hết lên đầu cậu, xong xuôi mời tôi uống rượu là được rồi.”

“Không thành vấn đề.” Lâm Tây Canh sáng khoái trả lời.

Lúc này, người nọ mới để ý thấy Luru Ý Nguyệt vẫn đứng cạnh họ này giờ, “Ô, cô gái xinh đẹp này là ai đây?” Anh ta chỉ Luru Ý Nguyệt.

“Thư kí của em.”

“Chào cô! Cô họ gì? Tôi là Lâm Đức Phát, cứ gọi tôi là anh phát cũng được.” Người tự xưng là anh Phát nháy mắt với Luru Ý Nguyệt.

Cô mỉm cười, “Anh Phát, chào anh!” Tiếng gọi “anh Phát” rất tự nhiên, lại không kém phần lịch sự.

“Được lắm, được lắm” Lâm Đức Phát có vẻ rất hài lòng với Luru Ý Nguyệt, liên tục gật đầu.

Lúc này cô mới biết, khi này mình không nghe nhầm, đúng là Lâm Tây Canh đã nói giọng Phong Đình. Nghe nói họ Lâm ở Phong Đình cũng thuộc hàng danh gia vọng tộc, buôn bán lâu đời ở đây.

Hiện tại nhà họ Lâm có năm anh em, người này là thứ tư, mọi người quen gọi là “Lão Tứ”. Lão Tứ quản lý việc trông coi và vận chuyển đá. Trước đây, việc kinh doanh chỉ dựa vào một chiếc xe tải, nhưng nhờ đầu óc làm ăn, can đảm và hiểu biết hơn người, mà sự nghiệp năm anh em nhà họ Lâm ngày càng phát triển.

Hiện tại, lão Tứ quản lý toàn bộ việc kinh doanh đá, gần như độc quyền thị trường đá khu vực xung quanh.

Lần này, lão Tứ tự mình dẫn theo đoàn xe đến đây, liên tục đổ đá vào hố cát chảy.

Trong cơn mưa, lão Tứ hô to “Tây Canh, không được rồi, cái này mềm quá, thật sự là không đậy a.”

“Em biết, nhưng không còn cách nào khác. Anh nhìn mưa đi, đất đều bị cuốn trôi hết, chỉ có thể dùng đá tảng.” Lâm Tây Canh cũng lớn tiếng đáp lại, giọng nói bị tiếng mưa gió át đi.

Hai người mặc áo mưa xanh, đứng bên cạnh hố, nhìn tảng đá vừa cho xuống lập tức biến mất. Luru Ý Nguyệt che ô đứng sau. Mưa gió quất vào mặt đau rất, ô cũng không có tác dụng, ngoài tóc ra, cả người đều ướt sũng.

“A, vào phòng họp đã, anh có cách này.” Lão Tứ hô to.

Ba người trở lại phòng họp, lão Tứ vừa cởi áo mưa, vừa nói: “Anh có cách.”

“Cách gì?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Buộc chặt đá lại với nhau.” Lão Tứ nháy mắt với Lâm Tây Canh, vui vẻ nói.

“Buộc? Buộc như thế nào?” Anh tò mò.

“Không biết sao? Ha ha, vừa rồi anh về quê, thấy cách mọi người kè bờ sông. Anh thấy chắc sẽ dùng được. Đó là dùng lưới thép bọc đá, sau đó ném xuống, như vậy, đá tảng sẽ tạo thành một tường đá, không thể tách ra được. Cậu thấy thế nào?” Lão Tứ nói.

“Anh bốn, anh thật sự đã cứu em rồi. Cảm ơn, cảm ơn! Sao em lại không nghĩ ra cách này cơ chứ?” Lâm Tây Canh ôm lấy lão Tứ, ra sức vỗ vai anh ta, hai mắt sáng như sao.

Sự thật chứng minh, phương pháp này thật sự có tác dụng. Lão Tứ dùng lưới sắt chuyên kè bờ sông để cố định các tảng đá. Nghe nói loại lưới này, vài chục năm không hỏng. Vừa ném xuống, liền như một bức tường đá. Hố cát chảy cuối cùng cũng được chặn lại.

Tất cả máy bơm tiếp tục làm việc hết công suất, không ngừng bơm nước. Cuối cùng, cả công trường cũng bình an vô sự vượt qua đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thanh toán

Luru Ý Nguyệt chậm rãi mở to mắt, thân thể cứng nhắc, cánh tay run lên. Cô cố gắng giật giật, thật lâu máu mới chảy về phía cánh tay, miễn cưỡng khôi phục cơ thể ngồi dậy.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt, những hạt bụi nhảy múa dưới nắng. Cô nhắm mắt lại, rồi mở ra, mới nhớ mình vẫn còn ở công trường. Cuối cùng trời cũng tạnh mưa.

Đêm qua, mưa vẫn rơi, Lâm Tây Canh không có rời đi, anh ở lại, cũng không có ra lệnh bảo cô đi, vì thế, cô cũng ở lại.

Lưu Ý Nguyệt không rõ, chính mình ở lại có tác dụng gì, đối với tất cả mọi việc ở đây, cô chẳng biết gì, với mớ thuật ngữ chuyên ngành Lâm Tây Canh nói, càng như đi trong sương mù.

Quần áo ướt đầm sau một đêm cũng được nhiệt độ cơ thể hong khô. Lưu Ý Nguyệt ngủ ngủ, cả người đều là mùi ẩm mốc, giống như mùi tầng hầm nhiều năm về trước.

Còn nhớ, gần sáng nay, cô mới tìm một chỗ, cuộn mình xuống ngủ tạm. Cô quá mệt mỏi, hoàn toàn không để ý hình tượng, chỉ cần có chỗ ngã lưng là tốt rồi.

Lưu Ý Nguyệt từ văn phòng đi ra, nâng cánh tay che ánh mặt trời chói chang. Công trường đã yên tĩnh trở lại, không còn hỗn loạn như đêm qua.

“Tĩnh rồi sao?” Có người hỏi cô.

Lưu Ý Nguyệt nghiêng mặt nhìn. Lâm Tây Canh đang đứng ở ngoài, “Lâm tổng.” Giọng cô uể oải, thiếu sức sống.

Lâm Tây Canh nhìn Lưu Ý Nguyệt quần áo nhăn nhúm, mái tóc rối bời, ánh mắt có phần đờ đẫn, chứng tỏ cô rất mệt mỏi.

Khi Lão Tứ thấy cô cuộn tròn trên sô pha, đã nhẹ giọng trách anh, “Đáng thương quá! Cậu cũng chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Sao không cho cô ấy về, ở đây cũng đâu làm được gì.”

Anh thật sự đã quên, quên rằng cô vẫn còn ở đây. Lưu Ý Nguyệt cũng thật mạnh mẽ, cô im lặng đứng cạnh mọi người, nhưng lại không quấy rầy bất kì ai.

Mặc dù cô không làm được gì ở đây, anh lại không nói cho cô trở về, cô cũng không chủ động xin phép, cứ lặng lẽ ở lại đây suốt một đêm như thế.

“Vào đây ăn một chút gì đi.” Lâm Tây Canh nói xong, đi thẳng vào phòng họp.

Lưu Ý Nguyệt sửa sang lại quần áo trên người, vuốt lại mái tóc, sau đó mới mở cửa phòng họp đi vào. Bên trong đã đầy người, về mặt ai cũng vô cùng mệt mỏi. Đêm qua quả là một đêm vất vả.

Bữa sáng được bày trên bàn, mỗi người có ít dưa muối, một bát cháo hoa, một quả trứng luộc, một cái bánh mì.

Trong phòng, tiếng húp cháo sột soạt, tiếng bát đũa va vào nhau nhộn nhịp, nhưng không ai dám nói chuyện. Lưu Ý Nguyệt nhìn cháo trong bát, lại nghĩ mình còn chưa rửa mặt đánh răng, nhưng lúc này cũng không làm được gì, hơn nữa cũng không quá lỗi thời.

Cô chậm rãi bung chén lên, cái miệng nhỏ uống từng ngụm cháo trắng, gấp một ít dưa muối, nhưng lại không hề động tới bánh bao và trứng luộc. Ăn một chén cháo trắng lót bụng, cô buông chén, yên lặng ngồi một chỗ.

Lâm Tây Canh ăn xong tất cả đồ ăn trên bàn, cau mày nhìn chằm chằm Lưu Ý Nguyệt, nhìn đến đồ ăn trước mặt cô, “Cô cũng quá lãng phí, không phải ăn kiêng chứ?”

“Tôi không đói bụng.” Lưu Ý Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Không đói bụng? Đây là bữa sáng căn tin đặc biệt chuẩn bị, cô nên đi nhìn xem trên công trường công nhân đều ăn là cái gì.” Lâm Tây Canh lạnh nhạt nói.

Trong phòng mọi người ngẩng đầu đồng tình nhìn Lưu Ý Nguyệt, ngay cả thư kí của mình cũng không bỏ qua, hơn nữa lại là một thư kí nữ, xem ra Lâm Tây Canh thật sự rất giận.

Lưu Ý Nguyệt cầm lấy bánh bao lên, chậm rãi cắn từng miếng một, sau đó cầm lấy trứng luộc đưa cho chủ nhiệm mảng công trình bên cạnh, “Cho anh, tôi không ăn trứng luộc.” Cô nói, không ăn trứng luộc, từ sau khi mẹ cô rời khỏi nhà, Lưu Ý Nguyệt sẽ không ăn trứng luộc nữa.

Chủ nhiệm mảng công trình nhận lấy, cười an ủi cô, Lưu Ý Nguyệt miễn cưỡng nở nụ cười đáp lại.

“Mọi người ăn xong chưa? Ăn xong rồi, chúng ta bắt đầu hội nghị.” Lâm Tây Canh nói.

Nội dung cuộc họp rất đơn giản, là xử lý hậu quả của vụ việc vừa rồi. Quản lý công trường mất chức, chủ nhiệm các phòng ban có liên quan bị giảm một nửa tiền thưởng cuối năm, công ty thông báo phê bình, lấy biểu hiện sau này xem xét, trước cuối năm nếu tình huống tương tự lại xảy ra sẽ mất chức.

“Cô trở về lập tức thông báo cho toàn bộ công ty, tan họp.” Lâm Tây Canh nói với Lưu Ý Nguyệt, cũng không thèm nhìn mọi người, vung tay bước đi.

Trở lại công ty, Lưu Ý Nguyệt lập tức vào phòng vệ sinh, rửa mặt chải đầu. Nhìn lên khuôn mặt mình vẫn như cũ chật vật không thể tả, quần áo trên người giống như bà bán cá, sắc mặt tái nhợt. Cô lấy bộ trang điểm vẫn mang theo ra, thành thực trang điểm.

Lát sau, Lưu Ý Nguyệt trở lại bàn làm việc, mở máy tính bắt đầu làm báo cáo. Sau khoảng năm phút, thông báo đã hoàn thành. Nhìn danh sách trên trang giấy, trong một đêm, bao nhiêu người bị cách chức, giáng cấp. Từ xưa gần vua như gần cọp, quân muốn thần tử thần không thể không tử, hiện tại

cũng thế!

Cô đứng lên, gõ cửa phòng Lâm Tây Canh, bên trong truyền ra tiếng nói của anh, “Mời vào.” Giọng nói tràn đầy khí chất.

Lưu Ý Nguyệt đi vào, đưa ra bản báo cáo, “Lâm tổng, xin kí tên.”

Lâm Tây Canh cầm lấy nhìn một lần, cầm lấy bút, chậm chậm kí tên, ba chữ cứng cáp mạnh mẽ.

Lưu Ý Nguyệt cầm bản báo cáo đã phê duyệt xoay người rời đi, Lâm Tây Canh nhìn chằm chằm bóng dáng của cô, không nhìn được thờ dài, “Thư kí Lưu, cô có thể tan tâm.” Anh nói.

Lưu Ý Nguyệt xoay người nhìn anh một giây, gật gật đầu nói, “Cám ơn Lâm tổng.”

Lưu Ý Nguyệt ra ngoài không bao lâu, điện thoại trên bàn Lâm Tây Canh vang lên. Anh cố ý không nhận, dùng đầu ngón chân cũng biết là ai gọi đến, tiếng chuông ngừng reo. Một giây đồng hồ sau, di động đặt trên bàn vang lên, màn hình hiển thị “Lâm Đông Dương”.

Lâm Tây Canh vẫn không bắt máy, ánh mắt nhìn chằm chằm tư liệu trong tay. Tiếng chuông di động như cùng anh độ sức, một tiếng vang lên như đòi mạng, khoe miệng nhếch lên nụ cười chế nhạo.

Ba thật sự già rồi, năm tháng làm tóc mai của ông có thêm một màu sắc khác, làm cho ý chí kiên định của ông bị giảm đi, lấy đi hết tất cả sự tự tin của ông, nên sự việc này mới có thể khiến ông lo lắng như vậy.

Anh cầm di động lên, ấn nút nhận cuộc gọi, “Cha.” Giọng điệu bình ổn của Lâm Tây Canh vang lên.

“Sao con không nhận điện thoại?” Lâm Đông Dương chất vấn.

“Vừa rồi con không ở trong phòng, cha có việc tìm con?” Lâm Tây Canh không vội vàng không hốt hoảng trả lời.

“Đến chỗ cha một chút.” Lâm Đông Dương lớn tiếng nói, không đợi đưa con phản đối liền cúp điện thoại. Ông ta quả nhiên thiếu kiên nhẫn, Lâm Tây Canh vừa lòng, chỉ một bản thông báo, lại có thể mang lại hiệu quả tức thì như thế.

Vào văn phòng của Lâm Đông Dương, Lâm Tây Canh ngồi xuống, Lâm Đông Dương bỏ mắt kính xuống chăm chú nhìn con trai. Có câu nói “Con trai giống mẹ”, một chút cũng không sai, ngoại trừ cao lớn, Lâm Đông Dương nhìn không ra anh có chỗ nào giống nhau giống ông.

“Nghe nói, hôm qua con ở công trường cả đêm, sao hôm nay lại không nghỉ ngơi?” Lâm Đông Dương hỏi.

“Nhiều việc quá, con chưa nghỉ được.” Lâm Tây Canh trả lời.

“Công việc quan trọng, thân thể cũng quan trọng không kém.”

“Vâng, cảm ơn cha quan tâm.”

“Thông báo này là chuyện gì xảy ra?” Lâm Đông Dương nâng tay đưa ra tờ giấy.

“Việc này? Xử lý hậu quả.” Lâm Tây Canh cũng không thêm liếc mắt nhìn một cái, trả lời.

“Có phải hay không rất không tùy tiện, là bởi vì chuyện xảy ra buổi tối ngày hôm qua? Không có công lao cũng có khổ lao, con không thể ý thức hiệp người, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của công nhân, người ta sẽ cho là Lâm thị vô tình.” Lâm Đông Dương nói.

“Không chỉ đơn giản là chuyện tối hôm qua, đó chỉ là giọt nước tràn ly mà thôi. Vì sao lại xảy ra chuyện tối qua, chắc chắn không phải ngày một ngày hai mà thành. Là do một số người bình thường làm việc không thỏa đáng, trên không làm gương, dưới tất noi theo. Trừng phạt bọn họ, là con muốn cho công nhân một lời giải thích. Vương tử phạm pháp xử như thứ dân, không thể vì bất cứ lý do gì mà nương tay được. Con muốn bất cứ công nhân nào ở Lâm thị cũng hiểu được, làm việc ở Lâm thị rất có tương lai, chỉ cần có khả năng là còn có cơ hội.”

Lâm Đông Dương nhìn anh, Lâm Tây Canh nói xong ông cũng chưa lên tiếng. Vua nào triều thần nấy, anh đang bắt đầu thanh toán người của ông ta, lý do đường hoàng, làm cho ông á khẩu không trả lời được.

Nhưng có thể nào ông cứ như vậy mà cam lòng rút khỏi vị trí này, ông vất vả nửa đời tạo ra sản nghiệp, trước mặt là đứa con tài giỏi của chính mình, tương lai Lâm thị cũng không thể không thừa nhận anh.

Lâm Đông Dương đã có một chút không cam lòng, không cam lòng bị anh như vậy thanh toán.

Sau một lúc lâu, ông miễn cưỡng mở miệng, “Cho dù con muốn ổn định công ty, cũng không thể xử lý nhiều người như thế.”

“Làm cho ổn định trước tiên có náo loạn là điều bình thường, Lâm thị có lẽ thực sự cần một chấn động như vậy.” Lâm Tây Canh không cho là đúng.

“Cha hy vọng lần sau tốt nhất con cùng cha bàn bạc một chút, không thể tùy tiện quyết định như thế.” Lâm Đông Dương buông bản thông báo, nhẹ nhàng để xuống mặt bàn.

“Đây là quyền hội đồng quản trị giao cho con, một mình con cũng có quyền quyết định.” Lâm Tây Canh không khách khí nói lời sắc bén, có hội đồng quản trị, Lâm Đông Dương không thể một tay che trời.

Lâm Tây Canh còn muốn cảm ơn bên ngoài, năm đó nếu không có nhà vợ giúp đỡ, Lâm Đông Dương đâu có ngày hôm nay. Có lẽ đây mới chính là nguyên nhân vì sao, ông không thể ly hôn với bà.

“Tây Canh, tôi là cha anh.” Giọng nói Lâm Đông Dương lớn hơn

“Cha, đây là công ty.” Lâm Tây Canh sửa lại.

Lâm Đông Dương hạ giọng, sau đó nói, “Tây Canh, tôi hy vọng anh không cần đem tình cảm cá nhân mang đến công ty.”

Lâm Tây Canh nở nụ cười, “Cha, con không có, chắc hẳn cha hiểu quyết định của con là đúng. Còn việc gì nữa không cha?” Anh quyết định ngưng cuộc đầu khẩu nhằm chán nản.

“Không, anh có thể đi rồi.” Lâm Đông Dương nhần nhịn, ai nói cho trước đây ông đi sai một bước, tạo nên tất cả cục diện ngày hôm nay.

Lâm Tây Canh đứng lên, “Cha, con đi ra ngoài.”

Lâm Đông Dương nhìn đứa con trai, anh ngẩng cao đầu bước ra cửa, thậm chí có thể cảm nhận sự đắc ý trong lòng anh. Cuối cùng anh cũng đợi được đến ngày này, ngày mà ông không thể kiểm soát được anh.

Trên đường đi về phòng làm việc, tâm trạng Lâm Tây Canh đặc biệt sáng khoái. Anh thấy sự bối rối của mình, chính anh cũng có năng lực làm cho ông cúi đầu, khóe miệng nhếch lên một cái.

Trận mưa này tới thật đúng lúc, sau cơn mưa lại xuất hiện cầu vồng. Lâm Tây Canh nhìn một mảnh trời xanh, rốt cuộc anh đã thấy cầu vồng.

Khi trở lại văn phòng, Lưu Ý Nguyệt đã không còn ở bàn làm việc.

Lưu Ý Nguyệt về đến nhà, cởi quần áo trên người, đi vào phòng tắm ngâm mình. Đêm qua, Lâm Tây Canh rõ ràng có thể cho cô về, nhưng anh không nói gì, cô cũng không chủ động hỏi.

Trong phòng họp, cô nhìn anh đi vào lại đi ra ngoài, đi ra ngoài lại đi vào, lặp đi lặp lại.

Lão Tứ cũng ở đó, thấy cô ngồi gõ bàn phím, anh đi đến gần, “Ý Nguyệt, tên cô thật ý nghĩa, rất giống tên cháu gái tôi.”

(Lee: Sau này mọi người sẽ thấy chi tiết này rất thú vị nhé)

“Thật sao? Cô ấy tên là gì?” Lưu Ý Nguyệt cũng không ngẩng đầu, thuận miệng hỏi.

“Nó tên là Cửu Nguyệt (玖玥), sinh vào tháng chín, còn cô?” Lão Tứ trả lời.

Lưu Ý Nguyệt hơi hơi hộp, không ngờ trên đời này còn có người đặt tên theo tháng.

“Chữ Cửu trong tên của nó gồm 3 giọt nước thêm vào chữ Cửu (lâu dài), có ý nghĩa là lớn hơn hồ một chút, nhỏ hơn sông một chút.” Lão Tứ vẫn tiếp tục lải nhải. Lưu Ý Nguyệt tự giễu mình quá nhạy cảm, cô lấy lại bình tĩnh tiếp tục vui đùa vào công việc.

Tiếng nói của Lão Tứ giống như nhạc đệm cho tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Lưu Ý Nguyệt ngâm nước đến khi làn da trắng bệch, nhả lại mới từ bồn tắm đi ra, nấu một bát mì, ăn được một nửa thì di động vang lên, nhìn lên màn hình, là Lưu Hương Đông.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lễ vật

Lưu Ý Nguyệt nuốt hơi mìn trong miệng xuống, lạnh lùng nhìn tên hiển thị trên màn hình di động, rốt cục vẫn là không tình nguyện nhận điện thoại.

“Alo, xin chào cục phó Lưu” Lưu Ý Nguyệt nói.

“Ha ha, Ý Nguyệt, tôi còn nghĩ là cô không muốn nhận điện thoại của tôi nữa.” Trong điện thoại, Lưu Hường Đông cười nói.

“Tôi nào dám, tôi không nhận điện thoại ai, cũng không thể không nhận điện thoại của ngài.” Lưu Ý Nguyệt làm ra vẻ châm chọc trả lời.

“Ồi, Ý Nguyệt, ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy, tôi thật lòng muốn cô làm bạn gái, sao ngay cả một cơ hội cô cũng không cho tôi?”

“Cục phó Lưu, có thể làm bạn gái của ngài đương nhiên là chuyện tốt, nhiều người muốn còn không được, nhưng mà, một thư kí nhỏ nhỏ như tôi thật sự không dám trèo cao.”

“Cô xem, cô xem, cô lại như vậy nữa, nhưng mà, Ý Nguyệt, tôi rất thích cô như vậy.”

Nói xong mấy câu, trong lòng Lưu Ý Nguyệt đã mắng Lưu Hường Đông hàng ngàn hàng vạn lần. Đây là người đàn ông không biết xấu hổ, thực sự cho rằng mọi phụ nữ đều yêu thích hắn.

Nhưng cô vẫn phải xem tâm tình của hắn mà đối đãi, hắn là người không thể tùy tiện đắc tội nha. Ngay cả Lâm Tây Canh còn đang muốn nhờ vả hắn. Con người này quả là vừa có tiền vừa có quyền.

“Ý Nguyệt, tôi nay có rảnh không?” Lưu Hường Đông hỏi.

“Cục phó Lưu, tôi không bận nhưng hôm nay không được, đêm hôm qua tôi tăng ca vừa mới về nhà, cần nghỉ ngơi.” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

“Thật là! Lâm Tây Canh này cũng không biết thương tiếc phụ nữ, hôm nào tôi phải phê bình hắn, được rồi, cô nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta hẹn dịp khác.” Lưu Hường Đông không miễn cưỡng, sau đó cúp điện thoại.

Lưu Ý Nguyệt tắt điện thoại, thở phào một hơi, làm thế nào Lưu Hường Đông mới có thể buông tay? Cứ như thế này, ở Lâm thị cô khó tránh khỏi lời đồn. Sẽ không ai hiểu cho nỗi khó xử của cô, cuối cùng mọi người đều sẽ nghĩ sai về cô. Trong khi chính cô còn không nghĩ ra, tại sao mình lại gặp phải gã mặt dày ấy.

Lưu Ý Nguyệt ngủ từ chiều đến tối, hôm sau, tinh thần sáng khoái bước vào tòa nhà Lâm thị. Công việc tiếp tục như thường lệ, mỗi ngày đều thư thái như thế này, cô bắt đầu yêu thích cuộc sống như vậy, đây không phải là niềm mơ ước của cô nhiều năm trước sao?

Một công việc ổn định, một ngôi nhà nhỏ ấm áp, một người chồng hiền lành, an phận, một đứa con hoạt bát đáng yêu, nhưng xem ra không thể thực hiện được.

Gần giữa trưa, điện thoại nội tuyến trên bàn Lưu Ý Nguyệt vang lên, cô nhắc ống nghe, “Alo, xin chào, đây là Lâm thị.”

“Thư kí Lưu, dưới lầu có người tìm, là người của cửa hàng đồng hồ, nói là mang đồ đến cho cô.” Lễ tân ở dưới đại sảnh gọi điện tới.

“Cửa hàng đồng hồ? Tôi không có đặt món hàng nào cả?” Lưu Ý Nguyệt nghi hoặc.

“Nhưng cô ấy nói là tìm cô, có muốn cô ấy lên không?” Lễ tân tiếp tục hỏi. Lưu Ý Nguyệt suy nghĩ một chút, “Cho cô ấy lên đi.”

Cô nhân viên cửa hàng đồng hồ đi lên, đưa đến một đồng hồ đeo tay nữ. Lưu Ý Nguyệt mở ra xem, trên nhãn hiệu đánh dấu 5 con số. Là Lưu Hường Đông đặt hàng, chỉ định đưa đến tận tay thư kí của tổng giám đốc Lâm thị, Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt đem đồng hồ đeo trên cổ tay, cũng chính là tay đeo chiếc đồng hồ cũ, cô cười hỏi cô nhân viên cửa hàng, “Đẹp không?” Cô nhân viên cửa hàng gật gật đầu, Lưu Ý Nguyệt cũng gật đầu một cái.

“Sao có thể không đẹp? Đẹp không chỉ là về kiểu dáng, giá cả cũng đắt, đúng không?” Cô nhân viên cửa hàng cười mà không đáp.

“Có phải cô thường xuyên mang tặng đồng hồ? Cục phó Lưu cũng từng tặng rất nhiều?” Lưu Ý Nguyệt không khỏi tò mò hỏi, mặc dù biết hỏi cũng như không hỏi, đây là bí mật không thể nói. Quả nhiên, cô nhân viên cửa hàng chỉ cười không nói.

“Đúng vậy, đây là bí mật, thường ngày các cô phải làm tròn trách nhiệm nghề nghiệp, không thể tiết lộ thông tin cá nhân của khách hàng, cô nói cho cục phó Lưu rằng, đồng hồ tôi nhận.” Lưu Ý Nguyệt tháo đồng hồ bỏ vào hộp, sau đó kí nhận.

Cô nhân viên cửa hàng vừa đi, Lưu Ý Nguyệt lập tức điện thoại cho Lưu Hường Đông, không ngoài dự kiến di động ngay lập tức được nhận.

“Ý Nguyệt, có việc sao?” Lưu Hường Đông biết rõ còn hỏi.

“Cục phó Lưu, tôi đã nhận được quà tặng, không có công đầu dám nhận lộc a.” Lưu Ý Nguyệt đi thẳng vào vấn đề, không muốn cùng Lưu Hường Đông chơi đùa, đều là người trưởng thành, cũng nên giải quyết theo quy tắc của người trưởng thành.

“Ý Nguyệt, đừng khách sáo, cô có thích không?” Lưu Hường Đông cười ha ha.

“Thích, sao có thể không thích? Đồng hồ hàng hiệu, pho cục Luru, ngài thật sự cho tôi một sự ngạc nhiên lớn.” Luru Ý Nguyệt đùa nghịch chiếc đồng hồ trong hộp.

“Thích là được rồi, một cái đồng hồ có thể làm cho người đẹp nở nụ cười là đáng giá, nếu không nó cũng vô dụng, cô nói đúng không?” Luru Hường Đông hỏi ngược lại.

“Ha ha, cục pho Luru là muốn học người xưa.” Luru Ý Nguyệt nói nhưng vẫn chưa giải quyết được vấn đề, tiếp tục nói chuyện phiếm. Cô vừa nói vừa thâm oán hằn, tự coi mình là hôn quân thời xưa sao?

“Ồi chào, Ý Nguyệt, sao cô luôn khiêu khích tôi như vậy?” Luru Hường Đông oán trách.

“Không có? Có như vậy sao? Vậy là tôi không đúng, tôi xin nhận lỗi với ngài.” Trong lòng Luru Ý Nguyệt hừ lạnh, hằn cũng không ngu ngốc mà không hiểu được.

“Không nhất định phải xin lỗi, nói thật, Ý Nguyệt, tôi thích nghe cô nói chuyện, từ miệng cô nói ra đều dễ nghe, như vậy đi, buổi tối mời tôi ăn bữa cơm, coi như xin lỗi, được không?”

Luru Hường Đông bắt được nhược điểm của Luru Ý Nguyệt, không do dự mà đánh tới.

Luru Ý Nguyệt chỉ hận chính mình sơ suất trong chốc lát, khiến cho hằn nắm bắt thời cơ, bắt đắc dĩ phải nhận lời “Được rồi, tôi mời ngài ăn cơm, nhưng mà, cục pho Luru, tôi không có nhiều tiền, thật khó cho ngài.”

“Không sao, chỗ nào cũng được, miễn là đi cùng cô là được.” Tâm tình Luru Hường Đông rất tốt, người phụ nữ này cuối cùng cũng không thể thoát khỏi tay mình, chẳng bao lâu nữa hằn có thể thu lưới được rồi.

Tắt điện thoại, Luru Ý Nguyệt chống tay lên mặt bàn, dạ dày bắt đầu co rút từng cơn, đêm nay sẽ là một đêm căng thẳng đây.

“Thư kí Luru, vào đây một chút.” Trên đỉnh đầu Luru Ý Nguyệt truyền đến tiếng nói lạnh lùng của Lâm Tây Canh, cô giật mình một chút, Lâm Tây đi ra ngoài đã về.

Trong văn phòng, Lâm Tây Canh phân phó cho Luru Ý Nguyệt tìm sổ ghi chép về nhà máy điện bảo vệ môi trường. Luru Ý Nguyệt nghe xong đang tính xoay người đi ra ngoài, lại bị Lâm Tây Canh ngăn lại.

“Thư kí Luru, tôi hi vọng lần sau trong giờ làm việc không làm việc riêng, Lâm thị trợ cấp tiền điện thoại cho cô không phải để cô điện thoại làm việc riêng. Đừng để đến lần thứ hai.” Anh nói.

Luru Ý Nguyệt kinh ngạc, anh trở về khi nào, khi nào thì bắt đầu nghe. Như vậy, anh biết chuyện Luru Hường Đông tặng quà, cũng biết hai người bọn họ hẹn nhau ăn tối.

Luru Ý Nguyệt thầm than khổ, một chút ấn tượng tốt vừa mới tạo được, có lẽ giờ phút này đã biến mất hoàn toàn, nhất định trong mắt anh, giờ đây cô chỉ là một người phụ nữ hám hư vinh mà thôi.

Luru Ý Nguyệt đè nén nổi bực tức trong lòng xuống, đứng thẳng người, nét mặt nghiêm túc, “Lâm tổng, tôi nhất định sẽ chú ý, sẽ không có lần thứ hai. Tôi xin phép ra ngoài” Cô nói một hơi xong, sau đó hơi khom người, mở cửa bước ra.

Lâm Tây Canh không phải không nghe được nỗi ám ức trong giọng nói của cô, không giống người khác sẽ luống cuống hoặc là thấy tủi thân, bị bắt lỗi mà còn kêu ngoạ như vậy, cô rốt cục là người như thế nào? Lâm Tây Canh rất muốn biết.

Anh thấy chiếc hộp đồng hồ trong tay Luru Ý Nguyệt, nhãn hiệu Thụy Sĩ, giá rất đắt, hình như là Luru Hường Đông đưa tới. Không ngờ cô có thể quyến rũ được hằn ta.

Trước giờ, Lâm Tây Canh từng quan tâm chuyện đời tư của nhân viên, ở Lâm thị chỉ cần trong giờ làm việc làm hết bổn phận của mình, anh sẽ không để ý chuyện ngoài giờ làm. Nhưng không hiểu sao với cô lại khác, nghĩ vậy, trong lòng anh không khỏi cảm thấy không thoải mái.

Trở lại bàn làm việc, Luru Ý Nguyệt ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Luru Hường Đông, lại quay đầu nhìn chằm chằm cửa phòng Lâm Tây Canh đã đóng chặt “Hừ, đàn ông, thật vớ vẩn.”

Suy nghĩ mãi, Luru Ý Nguyệt đứng lên, cầm di động trốn trong phòng pha trà. Cô bấm dãy số của Hạ Dương, hiện tại chỉ có Hạ Dương mới có thể giúp cô. Hơn nữa, anh ta nhất định sẽ giúp cô truyện này.

Qua điện thoại, Luru Ý Nguyệt kể lại đơn giản chuyện về Luru Hường Đông. Đầu dây bên kia, Hạ Dương nở nụ cười, “Ý Nguyệt, không nghĩ rằng cô đào hoa như vậy.” Anh trêu chọc.

“Xùy, ai muốn làm đóa hoa đào này, mau mau nghĩ cho tôi một cách. Nếu không, tôi đồng ý làm nhân tình của Luru Hường Đông, ăn ngon mặc đẹp, sung sướng biết bao, anh nói có được không?” Cô không nhanh không chậm uy hiếp Hạ Dương.

“Đừng, tôi biết cô không thể thắng hằn. Nhưng tôi biết chút ít về tên Luru Hường Đông này, chẳng qua chỉ ý vào cha vợ mà thôi. Tối nay cô cứ đi, tôi

khắc có cách.” Hạ Dương nói.

Chuyện của Luru Hường Đông muốn giải quyết triệt để, không ngờ khó khăn như vậy.

“Được, tôi chờ anh.” Luru Ý Nguyệt nói xong, cúp điện thoại.

Vừa đến thời gian tan tầm, Luru Ý Nguyệt thu xếp đồ đạc đứng giờ ra về. Ra khỏi tòa nhà Lâm thị, cô nhìn thấy xe của Luru Hường Đông đậu ở phía đối diện, băng qua đường, Luru Ý Nguyệt bước đến bãi cỏ trước xe hắt.

“Cục phó Luru, thật đúng giờ?” Cô mở cửa xe bước vào, hỏi.

“Đúng vậy! Tôi sợ cô chạy mất, ha ha.” Luru Hường Đông cười vui vẻ.

“Ha ha, tôi nào dám chạy.” Luru Ý Nguyệt cười gượng.

Trong bữa ăn...

Vì mục đích không phải ăn cơm, cho nên ăn cái gì cũng không quan trọng, ở hai bên bàn ăn, hai người thăm đánh giá đối phương. Cho dù Luru Hường Đông khiêu khích nói như thế nào, Luru Ý Nguyệt vẫn giả ngu như trước, ra sức đánh trống lảng.

Luru Hường Đông cũng không sốt ruột, có qua có lại, cùng Luru Ý Nguyệt dây dưa. Hết tin tưởng cuối cùng thì đến một thời điểm nào đó cô nhất định đầu hàng.

Sau khi ăn xong, Luru Hường Đông đưa Luru Ý Nguyệt về nhà. Sắp về đến nhà, di động của Luru Ý Nguyệt đột nhiên vang lên. Cô lấy di động ra, trên màn hình hiển thị “Hạ Dương”.

“Alo, là tôi, cô về chưa?” Đầu tiên, Hạ Dương đặt câu hỏi. Luru Ý Nguyệt nhẹ nhàng trả lời, “Rồi.” Cô không biết Hạ Dương muốn làm gì tiếp theo.

“Nói chuyện thăm thiết một chút, tốt nhất là cho Luru Hường Đông nghe thấy, hiểu không?” Hạ Dương nói, Luru Ý Nguyệt lơ mờ đoán được ý đồ của anh.

“Anh yêu, anh về rồi.” Luru Ý Nguyệt cố ý lớn tiếng nói, khuôn mặt hướng ra ngoài cửa kính, không muốn cho Luru Hường Đông thấy được vẻ mặt mình.

“Ha ha, cô đúng là thay đổi nhanh thật, tôi ở dưới lầu nhà cô, đợi lát nữa tôi phải gặp cục phó Luru này.” Hạ Dương cười nói.

“Vâng, được, vâng anh yêu, em cúp máy.” Luru Ý Nguyệt yên lòng. Hạ Dương mặc dù trẻ tuổi nhưng rất lão luyện, kinh nghiệm xã hội phong phú. Cuối cùng, cô cũng cảm thấy có chỗ dựa, không phải đơn độc đối phó với tên Luru Hường Đông.

Luru Ý Nguyệt cắt di động, cắn cắn môi dưới, rõ ràng là đáng về một người phụ nữ đang yêu.

“Sao thế? Có người chờ cô sao?” Luru Hường Đông hỏi.

“Hả? Không phải! Mà cũng không hẳn.” Luru Ý Nguyệt ra về muốn nói lại thôi, “Tối rồi, cục phó Luru.” Khi nói chuyện, xe đã đến dưới nhà nhà Luru Ý Nguyệt, cô thấy xe Hạ Dương cũng đã đỗ ở đây.

Hạ Dương bước xuống xe, trên người mặc áo khoác màu trắng thanh nhã, càng làm cho anh nổi bật khí chất phi phàm, mái tóc được cắt tỉa gọn gàng, trên trán có vài sợi tóc hơi rối, ngược lại càng khiến anh thêm phần tiêu sái.

“Dương.” Xuống xe, Luru Ý Nguyệt âu yếm gọi.

Theo Luru Ý Nguyệt xuống xe, Luru Hường Đông nghe như sét đánh ngang tai, từ khi nào, bên cạnh cô lại có một người thanh niên anh tuấn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tâm lý học

Luru Ý Nguyệt cười cười chạy chậm đến trước mặt Hạ Dương, “Trở về khi nào vậy?” Vẻ mặt hưng phấn hỏi.

“Vừa mới thôi. Anh xuống máy bay liền lập tức đến đây, kết quả là phải chờ ngoài cửa.” Hạ Dương giả vờ thân thiết gõ nhẹ lên trán Luru Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt cụp mắt xuống, “Em ra ngoài ăn cơm.” Cô liếc nhẹ Lưu Hường Đông ở phía sau, Hạ Dương cũng xoay người nhìn lại phía sau, “Vậy ư?” Anh ra về cô ý nói thầm một câu, sắc mặt trầm xuống.

Lưu Hường Đông tiến lên phía trước, “Lưu tiểu thư, cô còn có việc, tôi đi trước.” Hắn chột dạ nhìn Hạ Dương, nhưng Hạ Dương thật thoải mái vươn tay ra, “Chào ngài, không biết nên xưng hô thế nào?”

“À, quen giới thiệu, cục phó Lưu, đây là bạn trai của tôi, Hạ Dương, Hạ Dương, đây cục phó cục đất đai, cục phó Lưu.” Lưu Ý Nguyệt nghiêng người đứng ở giữa hai người đàn ông.

Hai người nhìn nhau mặt đối mặt, sóng ngầm bắt đầu nổi dậy.

“Ồi chào, thì ra cục phó Lưu, tôi đúng là có mắt như mù, xin chào.” Hạ Dương bắt tay với Lưu Hường Đông, sau đó vội vàng lấy danh thiếp, đưa hai tay cho hắn, “Hạ Dương, xin được chiếu cố.”

Lưu Hường Đông nhìn thoáng qua danh thiếp, tổng giám đốc tập đoàn Tân Thành, Hạ Dương, “Thì ra con trai của Hạ lão gia, thật là tuần tú lịch sự nha!”

“Cục phó Lưu biết cha tôi?” Hạ Dương hỏi.

“Có ai mà không biết Hạ lão gia! Nhờ cậu gửi lời hỏi thăm tới ông ấy, hôm nay không thể nói chuyện nhiều, tôi tạm biệt trước.”

“Đi thông thả, cục phó Lưu.” Hạ Dương cùng Lưu Ý Nguyệt đồng thời lên tiếng, tình huống như vậy làm cho Lưu Hường Đông có chút xấu hổ, giống như miếng thịt sắp bỏ vào miệng còn bị người khác cướp mất.

“Đi thôi, lên lầu, tôi mời anh uống trà.” Lưu Ý Nguyệt mím môi cười. Hạ Dương nhìn nhìn xe Lưu Hường Đông còn chưa đi xa, liền tiến sát lại gần Lưu Ý Nguyệt, nói nhỏ vào tai cô, “Cung kính không bằng tuân lệnh.”

Lưu Hường Đông nhìn qua kính chiếu hậu, thấy hai người hôn nhẹ rồi khoát tay nhau lên lầu, đêm nay, trong phòng Lưu Ý Nguyệt chắc hẳn ý xuân dạt dào. Nghĩ vậy, Lưu Hường Đông nói thầm, “Lưu Ý Nguyệt, không ngờ cô cũng thủ đoạn như vậy. Thì ra khẩu vị của Hạ công tử lại là loại phụ nữ này, ha ha.” Hắn lắc đầu cười khê.

“Vào đi.” Lưu Ý Nguyệt mở cửa nói với Hạ Dương đang đứng ngoài, “Đêm nay, chủ nợ đến nhà, phòng ốc sơ sài, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này!”

“Xùy, cô cũng đừng châm chọc.” Hạ Dương thoải mái bước vào, anh biết Lưu Ý Nguyệt đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên đến nhà cô.

Anh nhìn quanh phòng, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa, vượt quá tưởng tượng của anh, ngay cả giá sách trên tường cũng thế. Anh đứng trước đó, nhìn qua một lượt, ngoài sách chuyên ngành ra, hầu hết đều là những tác phẩm văn học nổi tiếng từ xưa đến nay, còn có tiểu sử người nổi tiếng.

“Mời!” Lưu Ý Nguyệt đến bên cạnh anh, đưa một chén trà xanh.

“Cảm ơn.” Hạ Dương nhấp ngụm trà nóng, “Thật thơm, thật sáng khoái.” Anh vừa uống trà vừa ngồi xuống sofa, không câu nệ tiểu tiết mà gác chân lên bàn trà, giống như ở nhà của mình.

“Không biết Lưu Hường Đông sẽ nghĩ như thế nào?” Lưu Ý Nguyệt không khỏi lo lắng mà than thở.

“Không cần lo hắn nghĩ như thế nào, chỉ cần không còn dây dưa với cô nữa là được rồi, cô còn muốn gì, làm sao mà gặp phải gã mặt dày như thế?” Hạ Dương tò mò hỏi thăm.

Lưu Ý Nguyệt giơ hai tay lên, vẻ mặt vô tội, “Không phải lỗi của tôi, tôi cũng không biết nữa. Chỉ dự tiệc với hắn một lần, hắn liền chăm chú nhìn tôi, có thể là thần kinh của hắn có vấn đề, cả phòng gái đẹp không nhìn thấy, lại đi hứng thú với tôi.”

“Ha ha, cô không biết, cô như vậy mới hấp dẫn người đàn ông như hắn.” Hạ Dương trêu ghẹo nói.

“Xi, anh đừng làm tôi buồn nôn, tôi làm sao? Đáng vẻ của tôi làm sao?” Lưu Ý Nguyệt trừng mắt nhìn anh.

“Chính là đáng vẻ bây giờ, lơ đãng nhưng quyến rũ, cái gì cũng thờ ơ lại có thể che giấu rất tốt.” Hạ Dương đột nhiên nghiêng người về phía trước cười nhẹ hàm răng trắng.

Lưu Ý Nguyệt hoảng sợ, nhìn không được võ anh thật mạnh, “Nghiêm túc một chút! Tôi cảm thấy ám ức thay Ngô Nhân Kỳ, trước là sói, sau là hổ, không một người nào tốt.”

“Nói cái gì, tôi so với Lâm Tây Canh tốt hơn nhiều.” Hạ Dương nghe cô đánh giá như thế thì cười nhạt.

“Thế sao? Tôi đoán Ngô tiểu thư không biết bộ dáng thật sự của anh là gì? Oanh oanh yến yến bên cạnh anh Ngô tiểu thư chống đỡ nổi sao?”

Tốc độ thay “người yêu” của Hạ Dương từng là chủ đề bàn tán sôi nổi trong quán bar, mà tên này mỗi lần vào cửa đều là bộ dạng không đứng đắn. Lưu Ý Nguyệt thật không tin anh lại là một người si tình.

“Cô ấy không cần chống đỡ, sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.” Hạ Dương khoan thai uống trà, chậm rãi nói. Ngô Nhân Kỳ vênh vênh là nơi mềm mại nhất trong trái tim anh, cho dù cô mãi mãi không muốn biết, mãi mãi trốn tránh, chỉ nghĩ Lâm Tây Canh mới là tương lai của cô.

“Cô ấy thật tốt số! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ở giữa hai người đàn ông, không biết là phúc hay họa.” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu cảm thán.

“Đừng nói Kì Kì, nói về cô đi, sao rồi?” Hạ Dương vừa chuyển đề tài liền đi thẳng vào vấn đề.

“Không được tốt lắm, anh ta nhìn thấy Lưu Hương Đông tặng đồng hồ cho tôi, ngoài miệng chưa nói gì, nhưng không biết trong lòng nghĩ tôi là dạng phụ nữ nào nữa.” Lưu Ý Nguyệt thờ dài, phiền não lắc đầu.

“Ha ha, cô không biết? Lâm Tây Canh hận nhất loại phụ nữ như vậy.” Ánh mắt Hạ Dương buồn bã, nhìn cái chén trong tay, lá trà màu xanh biếc dập dềnh, lúc chìm lúc nổi.

“Được rồi, cái này mới phiền phức, hán hận nhất loại phụ nữ như vậy, làm sao bây giờ? Tôi nghĩ là anh nên mời người tài giỏi khác đi.” Lưu Ý Nguyệt ngửa đầu than thở, cười khổ, vì sao trong mắt đàn ông lúc nào cô cũng là dạng người như thế, có lẽ nào đây chính là bản chất của cô?

“Không, chuyện này hợp với cô hơn.” Hạ Dương buông chén, khoanh tay nhìn Lưu Ý Nguyệt.

“Tại sao?” Lưu Ý Nguyệt uống ngụm trà, nhướn mi hỏi.

“Sigmund Freud từng nói, sâu trong lòng một người đàn ông luôn tiềm ẩn cái gọi là ‘thánh mẫu kĩ nữ tình kết’, chính là: anh ta sẽ không bị cám dỗ bởi những người con gái trong sáng, tốt bụng, nếu có chắc hẳn là vì một chữ ‘trinh’. Phụ nữ càng phù phiếm, càng khiến họ phát cuồng. Chỉ có kiểu phụ nữ như vậy mới khiến họ chân chính cảm nhận được thể nào gọi là ‘chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu’.” Hạ Dương thủ thủ nói.

(Lee: Sigmund Freud là một nhà tâm lý học.

“thánh mẫu kĩ nữ tình kết,” mình không biết chuyển sang thuần Việt như thế nào nên để nguyên văn convert. Còn cái ‘chết dưới hoa mẫu đơn là quý cũng phong lưu’ nguyên văn là ‘mẫu đơn hoa hạ tử, tố quý dã phong lưu’ kiểu chết vì gái là cái chết thoải mái đây mà ~)

“Không ngờ anh còn hiểu tở tâm lý học.” Lưu Ý Nguyệt cười châm chọc, “Nếu như lời anh vừa nói, vậy tôi chẳng phải là kĩ nữ, còn Ngô Nhân Kỳ kia nhất định là thánh mẫu. Cảm ơn đã ‘coi trọng’ tôi như vậy, chỉ sợ Lâm Tây Canh sẽ không phát cuồng vì tôi đâu?”

“Không nhất định. Đàn ông ai chẳng giả tạo. Tôi rất muốn xem tên Lâm Tây Canh về ngoài chính nhân quân tử kia, có phải cũng giống biết bao gã đàn ông bình thường khác hay không?”

Lưu Ý Nguyệt chăm chú nhìn anh, không nhận được lắc đầu, “Hạ Dương, tôi có cảm giác, mục đích của anh rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ chỉ vì Ngô Nhân Kỳ sao?”

Hạ Dương chau mày, đứng lên nói, “Là vì Ngô Nhân Kỳ. Còn như có mục đích nào khác cũng không liên quan đến cô. Cô chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi, tò mò hại chết mèo. Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi mới là người phụ nữ thông minh.”

Lưu Ý Nguyệt tức giận, cũng đứng lên theo, “Người phụ nữ thông minh nhất định cách xa đàn ông các người. Đừng tưởng rằng không có mấy người thì chúng tôi không sống được. Đùa giỡn phụ nữ rất thú vị sao? Hạ Dương, cẩn thận một ngày phải hối hận. Đương nhiên, tôi chỉ tin tưởng tiền, bởi vì tôi biết, chỉ có tiền mới không phản bội tôi. Không biết bao giờ Ngô tiểu thư mới hiểu được đạo lý này? Không tiền!”

Nói xong Lưu Ý Nguyệt phất tay áo, đi vào phòng ngủ, giận dữ đóng “Rầm” cửa lại.

“Tức giận sao?” Hạ Dương sờ sờ mũi, nói thầm.

“Tôi đi đây.” Anh quay về phía phòng ngủ hô một tiếng, không ai thèm trả lời, đành phải tự mở cửa đi về.

Lưu Ý Nguyệt buồn bã ngồi trên mép giường, lại nhớ đến “thánh mẫu” Hạ Dương vừa nói. Thời đại thay đổi, nhưng lòng người vĩnh viễn vẫn như thế, thật khó nắm bắt.

Cổ nhân mấy ngàn năm trước sớm đã hiểu được điều này. Đàn ông càng hiểu rõ đàn ông nghĩ gì, bắt kẻ là Sigmund Freud, hay Hạ Dương.

Cô bật cười thành tiếng, thực tiễn chính là thước đo tính chính xác của chân lý. Cô từng trải qua, cũng coi như kiểm nghiệm chân lý này, chỉ có điều cái giá phải trả quá lớn.

Cô nhất định không thể trở thành tình nhân của người khác, phải chịu cảnh “Sở vị y nhân, tại thù nhất phương” được!

(Lee: “Sở vị y nhân, tại thù nhất phương” là một câu thơ trong 《 Kinh Thi • Quốc Phong • Tần Phong 》, ý là: mặc dù mỗi mắt chờ mong, cố chấp theo đuổi “Y nhân” – người mình ngày đêm mong nhớ, nhưng vẫn cách trở ngàn dặm)

“Tức giận gì chứ?” Lưu Ý Nguyệt đặt tay lên ngực tự hỏi, là tức với mình, hay với Hạ Dương. Tức giận vì mình không sớm nhìn rõ thế giới này? Tức giận Hạ Dương một lần nữa khiến cô nhìn về phía trước? Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, không có đường, trước mặt cô làm gì có đường.

Hạ Dương mở cửa nhà, đèn phòng khách vẫn sáng. Anh nhú mày, bước thật khẽ, đến khi sắp đi lên cầu thang, phía sau đột nhiên có người gọi, “Dương

Dương.”

Bàn chân đang nâng lên của anh dừng lại một chút, sau đó làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục bước lên.

“Dương Dương, muốn thế con?” Giọng nói ấy lại tiếp tục vang lên, lần này ở ngay sau lưng anh, còn có một bàn tay nắm lấy ống tay áo anh. Hạ Dương căng thẳng, quay đầu, “Con có việc phải làm”

“Con ăn cơm chưa?”

“Con ăn trên máy bay rồi.” Hạ Dương trả lời.

“Sao thế được, cơm máy bay sao nó được? Con đợi chút, để mẹ đi hâm nóng đồ ăn!”

“Không cần đâu. Con mệt rồi, muốn ngủ sớm một chút.” Hạ Dương nhăn mày, không kiên nhẫn nói.”

“A, vậy con đi ngủ đi!” Giọng nói đầy vẻ thất vọng, bàn tay nắm tay áo anh chậm rãi buông ra. Hạ Dương dường như có chút không đành lòng, nhưng vẫn tiếp tục bước nhanh về phòng mình để lại phía sau một tiếng than nhẹ.

Trương Uẩn Hoa thở dài, yên lặng nhìn con biến mất trên cầu thang. Không biết đã bao nhiêu năm, ngay cả một tiếng “mẹ” anh cũng không chịu gọi bà?

Trương Uẩn Hoa còn nhớ, ngày đón anh về từ Phong Đình, Hạ Dương nhìn bà không nói lời nào. Bà vô cùng hối hận, nếu biết trước thế này, khi xưa nhất định không bỏ rơi anh. Không hiểu lúc ấy bà nghĩ gì, lại lấy đứa con yêu quý làm công cụ uy hiếp người đàn ông kia?

Trương Uẩn Hoa uể oải đi về phòng ngủ, cúi đầu ngồi bên mép giường. “Hạ Dương về rồi sao” Hạ Ngô Niên đang tựa người vào đầu giường, tháo kính xuống, hỏi.

“Vâng.” Trương Uẩn Hoa mệt mỏi gật đầu.

“Lại sao vậy?” Hạ Ngô Niên nghe giọng bà, lo lắng hỏi.

Trương Uẩn Hoa lắc đầu, “Không có gì, ngủ đi.”

Bà xốc chăn nằm vào, quay lưng về phía Hạ Ngô Niên.

Dù bà không nói ông cũng biết, có thể khiến bà buồn bã như thế, chỉ có thể là con trai Hạ Dương của bọn họ.

Hạ Ngô Niên đưa tay tắt đèn ngủ, nằm sát vào Trương Uẩn Hoa, đặt tay lên vai bà, “Bà đừng để trong lòng, mai tôi sẽ nói chuyện với nó.”

Trương Uẩn Hoa không trả lời.

Trong bóng đêm, bà chỉ cảm thấy tự mình tạo nghiệt không thể sống, không thể đổ tại ông trời, càng không thể trách lên người khác.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ngoài ý muốn

Hạ Ngô Niên đẩy cửa vào phòng Hạ Dương ra, “Cha.” Hạ Dương nhanh chóng đứng lên khỏi ghế, đến bên bàn tiếp khách. “Cha, có việc sao?” Hai người ngồi xuống sofa, Hạ Dương hỏi.

“Sao, không có việc gì thì cha không thể tìm con?” Hạ Ngô Niên cười nói. “Đương nhiên không phải.” Hạ Dương sờ sờ mũi, trong lòng hiểu được mục đích đến đây của ông.

“Vừa đúng lúc, con có trà Phổ Nhĩ tốt nhất, cha nếm thử?” Hạ Dương nói, Hạ Ngô Niên gật đầu đồng ý, Hạ Dương tự mình vào văn phòng đến quầy bar, pha trà Phổ Nhĩ mang đến trước mặt Hạ Ngô Niên.

Hạ Ngô Niên nâng chén trà lên nhấp một ngụm, “Được, không tệ, rất thơm.”

“Cha thích thì lấy mà uống, con rất ít uống trà.”

“Được, cha không khách sáo.” Nụ cười của Hạ Ngô Niên nở rộ trên khuôn mặt.

Hai cha con chỉ lo uống trà trên tay, không ai lên tiếng trước. Hạ Ngộ Niên trộm quan sát đứa con trai, thầm nghĩ thời gian trôi qua thật nhanh, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp gỡ anh.

Năm đó, Hạ Dương vừa gầy, vừa nhỏ, hoàn toàn không có phong độ như bây giờ, ánh mắt mở to mang vẻ bối rối khi nhìn thấy ông, cái miệng lẩm bẩm một tiếng. “Chào bác.”

Tiếng nói rất nhỏ không thể nghe rõ là cái gì.

Trương Uẩn Hoa kéo đứa bé trốn ở phía sau đến trước mặt, “Dương Dương, nên gọi là cha, không phải là bác.”

Hạ Dương cố chấp lắc đầu, “Ông ấy không phải là cha con.” Cha không có giả như vậy, anh biết rằng cha nhất định không phải người ngồi trước mặt bây giờ.

“Không sao, gọi gì cũng được, Dương Dương, chào con, cha thường nghe mẹ con nhắc đến, nghe nói con rất thông minh, cũng rất hiểu biết, hôm nay nhìn thấy, thật đúng như vậy.” Hạ Ngộ Niên cười híp mắt trấn an anh.

Nhưng trong mắt anh chỉ đầy vẻ khó hiểu, cặp mắt đen mà có thần ấy đã nắm giữ trái tim ông. Không hiểu sao, ông rất muốn nhìn thấy anh cười hồn nhiên, vô tư, chứ không phải vẻ mặt thờ ơ, cứng nhắc như lúc này.

Hạ Dương không hiểu tại sao cha lại nhìn mình chăm chú như vậy. Anh sờ sờ khuôn mặt, “Cha, sao cha lại nhìn con như vậy, trên mặt con có cái gì à?”

“Không có gì, cha chỉ là nhớ lại con trước đây thôi, cảm thấy mình thật sự già rồi, mới đảo mắt mà con đã lớn như vậy, thành một người đàn ông trưởng thành.” Hạ Ngộ Niên cảm thán.

“Cha, con đã trưởng thành nhiều năm rồi, đừng xem con là đứa nhỏ nữa.” Hạ Dương nghe ông nhắc lại quá khứ, ánh mắt bỗng trở nên âm trầm.

“Già rồi, người già thì thích nhớ lại chuyện quá khứ, nhớ rõ con vừa gầy, vừa nhỏ, chưa bao giờ nghĩ đến đáng vẻ cao lớn hiện tại. Con có thể tự lập, cha cũng yên tâm mà về hưu.” Hạ Ngộ Niên trầm ngâm nói.

Hạ Dương chăm chú nhìn cha. Ông chính là cha của anh, ông cho anh họ Hạ, mặc dù anh không hề có quan hệ huyết thống với ông.

Nhưng anh cảm nhận được, Hạ Ngộ Niên là người cha duy nhất của anh, không người nào có thể thay thế.

“Cha.” Hạ Dương muốn nói lại thôi, buông thông hai vai xuống. Hạ Ngộ Niên hơi nâng cánh tay lên vỗ vỗ vai anh, “Dương Dương, cha không có mong đợi gì xa vời, chỉ mong gia đình chúng ta bình an, hạnh phúc. Con hiểu không?”

Căn phòng bỗng trở nên yên ắng, Hạ Dương mím môi không nói gì. Hạ Ngộ Niên chỉ đơn giản là muốn anh quên đi quá khứ, không nên so đo chuyện cũ, nhưng sâu trong lòng anh làm sao quên được.

Anh không thể quên được tuổi thơ cô đơn, càng không thể quên được việc mẹ đã bỏ rơi anh. Ngô Nhân Kỳ là thứ ánh sáng màu hồng duy nhất trong tuổi thơ anh, nếu không có cô chiều rọi, Hạ Dương không dám tưởng tượng anh phải vượt qua quãng thời gian đó như thế nào.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Ngộ Niên, Hạ Dương không thể nào tin được người đàn ông trung niên mập mạp này sẽ trở thành cha mình. Mẹ kêu anh gọi “Cha”. Anh không muốn, chỉ lẩm bẩm như ngậm tăm, “Chào bác.”

Vậy mà, Hạ Ngộ Niên lại nhìn anh, cười hiền lành. Từ ấy, anh đường hoàng trở thành Hạ Dương, cũng không ai còn dám cười anh không có cha nữa.

“Dương Dương, cuối tháng, Long Bàn bắt đầu bán bánh bao cua, con sắp xếp một chút, cả nhà chúng ta cùng đi ăn, lâu rồi không có ăn cơm cùng con.” Hạ Ngộ Niên cắt ngang dòng suy tư của Hạ Dương.

“Vâng, con sẽ sắp xếp.” Hạ Dương gật đầu.

Hạ Ngộ Niên không cần nói nhiều, bề ngoài Hạ Dương nhìn như điềm đạm, ngày thường cho người ta cảm giác là một người ôn hòa. Chỉ ông biết Hạ Dương có bao nhiêu cố chấp, bướng bỉnh, thời thơ ấu từng trải làm cho Hạ Dương trưởng thành sớm, trở thành một người khôn ngoan.

Không ai có thể thay đổi quyết định của Hạ Dương, trừ phi tự anh nghĩ thông suốt.

Long Bàn là một thị trấn nhỏ, món bánh bao cua ở đây được rất nhiều người sành ăn yêu thích. Vài tháng trước, những bàn hàng nhất đã được đặt hết. Hàng năm vào mùa này, xe xếp hàng dài từ đầu trấn đến cuối trấn, từ quan to chức lớn đến những người dân thường, đều kéo về đây thưởng thức, vô cùng náo nhiệt.

Hạ Dương nhờ có quan hệ cá nhân thân thiết, nên từ lâu nhà hàng luôn giữ cho anh một phòng cố định. Một nhà ba người ngồi bên cửa sổ, bên ngoài là hàng cây xanh chạy dọc con sông nhỏ, nước sông trong suốt nhìn rõ đáy.

Gió lạnh hiu hiu thổi qua, tâm tình Trương Uẩn Hoa rất tốt, “Phong cảnh thật đẹp, bây giờ còn có con sông trong suốt như vậy thật hiếm có.” Bà nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, vui vẻ nói.

“Nếu bà thích, chúng ta có thể mua một cái nhà nhỏ, đường lão ở đây.” Hạ Ngô Niên nhìn về hưng phấn của bà, cố ý nói.

“Không cần, thỉnh thoảng đến một lần là được, tôi cũng không thực sự muốn ở lâu.” Trương Uẩn Hoa lắc đầu liên tục.

“Bà cũng tự hiểu mình sao. Thật là a!” Hạ Ngô Niên chế nhạo, nói xong cười rộ lên. Trương Uẩn Hoa nghe vậy chỉ che miệng cười, bà quen ở thành thị đông đúc, không thể nào chịu đựng nông thôn trong lành nhưng vắng vẻ.

Hạ Dương nhàn nhã ngồi một bên uống trà xanh, ăn điểm tâm. Anh nghĩ thầm “Nếu Kì Kì có thể đến thì tốt rồi”.

Giống như ông trời nghe thấy tiếng lòng của Hạ Dương, lúc ra khỏi phòng, không ngờ anh lại nhìn thấy Ngô Nhân Kì, “Kì Kì.” Anh mừng rỡ gọi cô, nhưng khi vừa nhìn đến những người đi cùng, sắc mặt anh lập tức thay đổi: họ là những người anh không muốn gặp nhất.

Nhiều năm qua, Khương Tổ Trân không gặp Hạ Dương, anh không còn là đứa bé gầy gò, ốm yếu nữa. Giờ đây, đứng trước mặt bà là một thanh niên phong độ, phóng khoáng. Lòng bà đau nhói, càng thêm thất vọng khi nhận ra những nét quen thuộc trên gương mặt ấy.

Thân thể Khương Tổ Trân khẽ lay động, “Di làm sao vậy?” Ngô Nhân Kì đứng ở bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy bà.

“Không có gì.” Khương Tổ Trân lắc đầu, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu.

Hạ Dương nhú chặt mày, thì ra là Ngô Nhân Kì theo mẹ chồng tương lai đến đây, anh nắm chặt tay để không chế cảm xúc.

Lâm Đông Dương đi sau Khương Tổ Trân, thật cẩn thận dìu lão phu nhân của Lâm gia – Triệu Uyển Nhi. Ông ngẩng lên nhìn, vừa thấy Hạ Dương liền kinh ngạc mở lớn mắt, nhịp tim đập dồn dập, không biết bao nhiêu năm rồi ông chưa được nhìn anh gần như thế?

Một đám người đứng ở giữa hàng lang, chặn hết lối đi, không khí đặc biệt xấu hổ. Ngô Nhân Kì khó hiểu nhìn Hạ Dương, bàn tay cảm nhận rất rõ Khương Tổ Trân đang run.

“Hạ lão gia, đến ăn bánh bao sao?” Lâm Đông Dương lên tiếng trước.

“Đúng vậy, thật khéo, chủ tịch Lâm, sao không thấy Tây Canh nhà ông?” Hạ Ngô Niên mỉm cười trả lời.

“Nó đi công tác rồi.” Lâm Đông Dương đáp.

Hai ông phá vỡ cục diện bế tắc, vui vẻ nói chuyện, chẳng qua Hạ Ngô Niên nhìn chăm chăm Lâm Đông Dương, còn Lâm Đông Dương lại nhìn Trương Uẩn Hoa bên cạnh Hạ Ngô Niên không chớp mắt.

Trương Uẩn Hoa nhận thấy ánh mắt trắng trợn của Lâm Đông Dương, khóe môi của bà giật giật, vội vàng dời tầm mắt.

“Dương Dương, là Dương Dương phải không?” Triệu Uyển Nghi lên tiếng, ánh mắt sáng ngời.

“Bà nội, là cháu.” Hạ Dương trả lời.

“A, thật tốt, nhiều năm rồi bà không thấy cháu, lại đây cho bà nội nhìn nào.” Triệu Uyển Nghi đi qua người con dâu đến đứng cạnh Hạ Dương, giơ tay sờ mặt anh.

“Lớn như vậy rồi, cháu cũng không về Phong Đình thăm bà, đứa nhỏ này thật không có lương tâm.” Triệu Uyển Nghi nựng hai má Hạ Dương, cười híp mắt mà trách móc.

“Bà nội, cháu bận mà.” Hạ Dương ngượng ngùng trả lời.

“Hừ, bận? Chỉ biết gạt bà già này.” Triệu Uyển Nghi cười cười.

“Kì Kì, đi hơi mệt. Con dìu đi ra ngoài cửa chờ đi.” Khương Tổ Trân thật sự nhìn không được, cũng nghe không nổi nữa. Bà kéo Ngô Nhân Kì đi, cũng không thèm chào hỏi mọi người.

Ngô Nhân Kì không thể làm gì khác, đành phải đi theo Khương Tổ Trân, còn ánh mắt Hạ Dương vẫn dõi theo bóng lưng cô.

Khương Tổ Trân nắm chặt lấy tay Ngô Nhân Kì, giống như nắm lấy phao cứu sinh, sắc mặt bà trắng bệch, khóe môi run run, “Di, di làm sao vậy, rốt cục là không khỏe chỗ nào?”

Ngô Nhân Kì lo lắng hỏi thăm, cánh tay bị siết chặt đến phát đau, tay Khương Tổ Trân đỏ mề hôi lạnh.

“Không có gì, không có gì.” Khương Tổ Trân thì thào nói, hai mắt hoang mang nhìn phía trước, trong đầu toàn là hình ảnh Hạ Dương và ánh mắt Lâm Đông Dương không dám xa đến bà.

“Kì Kì, đi chỉ trông chờ vào con. Con và Tây Canh nhất định phải hạnh phúc.” Khương Tổ Trân vỗ vỗ tay Ngô Nhân Kì.

“Di?” Ngô Nhân Kì không hiểu vì sao Khương Tổ Trân lại nói với mình như vậy?

“Ha ha, không có gì, không có gì, con đừng để trong lòng.” Gió lạnh thổi qua làm tinh thần Khương Tố Trân tỉnh táo lại, bà ý thức được mình vừa thất thố.

Trên hành lang, Trương Uẩn Hoa ngậm lời kéo ngón tay Hạ Ngô Niên. Ông hiểu ý, cười nói, “Lão phu nhân, chủ tịch Lâm, chúng tôi đi trước.”

Nói xong, ông kéo Trương Uẩn Hoa vòng qua bên người Triệu Uyển Nghi cùng Lâm Đông Dương, Hạ Dương đi theo sau cha mẹ, cũng không thèm liếc mắt nhìn Lâm Đông Dương một cái.

“Đừng nhìn, muốn mới mắt chờ mong sao?” Triệu Uyển Nghi nhìn thấy phản ứng của ông, hừ lạnh chế nhạo.

“Mẹ.” Lâm Đông Dương bất đắc dĩ thở dài.

“Hừ, tự làm tự chịu, con đi nhìn Tố Trân đi, lớn tuổi như vậy mà cũng không biết bớt phóng túng, nhìn chăm chăm giống như sói, người ta từ lâu đã là người nhà họ Hạ, con từ bỏ ý đồ đi.”

Triệu Uyển Nghi không nể tình mà trách cứ, “May mắn là Tây Canh không ở đây, nếu không...” Bà bực mình, dùng sức nện cây gậy trong tay xuống đất vài cái.

“Mẹ, con còn có thể làm thế nào được nữa!” Lâm Đông Dương than khổ.

“Hừ, biết là tốt rồi. Đông Dương, mẹ không còn sống được vài năm nữa, con cho mẹ yên ổn mà sống vài năm này đi, chờ mẹ chết, con muốn làm gì thì làm, dù sao mẹ cũng không thấy.”

Triệu Uyển Nghi nhìn đứa con nói. Lâm Đông Dương trầm mặc, cúi đầu xuống.

“Đáng tiếc, một đứa trẻ tốt như vậy... Haizzz!” Triệu Uyển Nghi nhìn theo hướng Hạ Dương vừa đi, miệng thì thào tự nói.

Trên đường trở về, Khương Tố Trân cùng lão phu nhân ngồi ở ghế sau, Lâm Đông Dương tự mình lái xe, Ngô Nhân Kỳ lái xe của cô theo sau. Trên xe, Khương Tố Trân lấy khăn lau lau khóe mắt, khẽ ghen ngào.

“Được rồi, Tố Trân! Cũng không có gì, con khóc gì chứ?” Triệu Uyển Nghi vỗ vỗ cánh tay con dâu nói.

“Mẹ, còn không có gì? Kì Kì còn ở đây, thật là mất mặt.” Khương Tố Trân nói thầm.

“Đâu nào? Bà nói bậy bạ gì đó!” Lâm Đông Dương vừa lái xe vừa trách cứ.

“Tôi nói bậy? Trong lòng ông hiểu rõ, ánh mắt tha thiết như vậy, chồng người ta còn ở đây, may mắn Kì Kì không biết, nếu không không biết tôi sẽ bị cười chê như thế nào!” Khương Tố Trân không có ý định bỏ qua.

“Thật sự không thể nói lý với bà!” Lâm Đông Dương tức giận đến đỏ mặt.

“Được rồi! Tôi còn chưa chết đâu! Chờ tôi chết, các người muốn làm loạn thế nào thì loạn!” Triệu Uyển Nghi lớn tiếng mắng. Hai người lập tức im miệng, chỉ nghe thấy hơi thở hỗn hển của Lâm Đông Dương, cùng tiếng nức nở cổ kìm nén của Khương Tố Trân. Triệu Uyển Nghi thờ dài, nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm để ý tới con dâu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Thẳng thắn

Ngô Nhân Kỳ bị Triệu Uyển Nghi kéo đến trấn Long Bàn, nói là lâu rồi chưa thấy cô, liền nhân dịp này gặp cháu dâu tương lai.

Bình thường Triệu Uyển Nghi ở biệt thự Lâm gia ở quê nhà Phong Đình, rất ít khi bước ra khỏi cửa. Lần này, Lâm Đông Dương đưa bà đi ăn bánh bao cua, nhân tiện giữ bà ở lại mấy ngày.

Trước đây, Ngô Nhân Kỳ thường xuyên đến Phong Đình chơi, có thể nói là Triệu Uyển Nghi nhìn cô lớn lên, bà hiểu rõ tình cảm của Ngô Nhân Kỳ đối với Lâm Tây Canh.

Chỉ có điều, cuộc hôn nhân không hạnh phúc của cha mẹ đã khiến cháu trai bà không còn tin tưởng vào cuộc sống gia đình. Không ngờ, năm ngoái Lâm Tây Canh đột nhiên cầu hôn Ngô Nhân Kỳ, điều này khiến bà vô cùng ngạc nhiên.

Hạ Dương chờ cha mẹ về nhà, sau đó lái xe thẳng đến nhà Ngô Nhân Kỳ. Hôm nay, lúc đi rõ ràng vui vẻ, thế mà lúc về lại buồn bực, anh tức giận mà không có chỗ trút. Xe dừng ở ngoài cổng nhà họ Ngô, cũng không biết cô đã về chưa?

Hạ Dương lấy di động ấn dãy số quen thuộc, di động truyền ra giai điệu bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi”. Một lát sau, Ngô Nhân Kỳ mới bắt máy, “Chuyện gì vậy?”

“Em về chưa?” Hạ Dương hỏi.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Nhân Kỳ không trả lời, chỉ hỏi ngược lại.

“Không có việc gì thì không thể tìm em sao? Anh đang ở ngoài cửa nhà em.”

Ngô Nhân Kỳ cắn cắn môi, cuối cùng hạ quyết tâm, “Hạ Dương, em nghỉ tốt nhất chúng ta nên ít gặp mặt.” Khi nói những lời này, Ngô Nhân Kỳ không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì, chỉ nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch”.

Cô nắm chặt di động trong tay, không hiểu sao lại vô cùng hoảng hốt, càng không có tâm trạng ngắm kĩ xem tại sao.

“Vì sao?” Hạ Dương trầm mặc trong chốc lát rồi mới hỏi.

“Hạ Dương, anh biết rõ nguyên nhân mà, không nên để em nói thẳng ra.” Ngô Nhân Kỳ tâm phiền ý loạn.

“Anh không biết, anh muốn nghe em nói, vì sao chúng ta không thể gặp mặt?” Hạ Dương chất vấn, sắc mặt càng tối lại, qua ống nghe anh nghe thấy có người gọi Ngô Nhân Kỳ, “Em đang ở nhà họ Lâm?”

Anh hít sâu hơi, mới vừa rồi là tiếng của Khương Tố Trân.

“Đúng, em ở nhà anh Tây Canh.” Ngô Nhân Kỳ thẳng thắn thừa nhận.

“Ha ha, mới vậy em đã vội vàng muốn làm một người vợ tốt.” Hạ Dương cắn răng, cười châm biếm.

“Có gì không đúng, em vốn chính là con dâu của nhà họ Lâm, không phải sao? Không có việc gì em cúp máy đây. Anh đừng gọi nữa, có gọi em cũng không nhận.” Ngô Nhân Kỳ hơi do dự, cô nhắm mắt đóng di động, cúp máy.

Ngô Nhân Kỳ trở lại phòng khách. Triệu Uyển Nhi cười tủm tỉm nhìn cô. Ngô Nhân Kỳ sửa sửa tóc trên trán che khuất hai mắt của mình, không dám nhìn thẳng Triệu Uyển Nghi, “Kì Kì, có chuyện gì sao?” Triệu Uyển Nghi dùng tiếng địa phương hỏi.

Ngô Nhân Kỳ vội vàng lắc đầu, “Bà nội, không có gì.”

“Có phải mệt mỏi hay không? Chà chà, làm khó cháu, từ sáng sớm đã phải theo mấy người già này. Cháu nghỉ ngơi một chút, đến phòng Tây Canh ngủ một lát đi.”

Triệu Uyển Nghi thấy sắc mặt Ngô Nhân Kỳ không tốt, liền nghĩ rằng cô đang mệt mỏi.

“Không cần đâu ạ! Như vậy không hợp lý lắm.” Ngô Nhân Kỳ lắc đầu.

“Sao lại không hợp lý? Hai đứa cũng sắp kết hôn rồi. Đi đi! Ngủ một lát, chốc nữa ăn cơm tối xong hãy về!” Triệu Uyển Nghi cười thúc giục, trong lòng âm thầm hài lòng, thời nay, kiếm được người cháu dâu biết giữ phép tắc như Ngô Nhân Kỳ thật khó.

Ngô Nhân Kỳ không dám tiếp tục từ chối. Dù sao cô cũng thật sự mệt mỏi, hơn nữa cuộc điện thoại vừa rồi của Hạ Dương khiến cô không thể an tâm mà ngồi ở đây. Cô muốn tìm một chỗ nào đó yên tĩnh cẩn thận suy nghĩ một chút.

Đợi đến tối mới về nhà cũng tốt, hẳn là Hạ Dương sẽ không đợi lâu như vậy. Ngô Nhân Kỳ thầm tính toán, chậm rãi đi đến cửa phòng Lâm Tây Canh.

Cô đặt tay lên cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Cô rất ít khi đến đây, vừa vào liền nhìn căn phòng một lượt, vẫn là các bày trí cũ, giống như anh từng thay đổi.

Còn cô thì khác, lúc nào cũng nghĩ cách trang trí lại phòng ngủ của mình.

Ngô Nhân Kỳ đi đến trước giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt, chậm rãi nằm xuống. Cô nhìn lên trần nhà, trong lòng lại nhớ tới Hạ Dương.

Nằm trên giường chồng sắp cưới, trong lòng lại nghĩ đến người đàn ông khác. Như thế có được gọi là ngoại tình tư tưởng không nhỉ?

Cô đã trưởng thành, kể từ khi Lâm Tây Canh thẳng thắn tất cả với cô, từ khi anh khiến cô lo lắng, cô đã tự nói với chính mình: Ngô Nhân Kỳ, mày nên trưởng thành thôi, không thể mãi trẻ con như thế được!

Cho dù để thật sự trưởng thành, con người ta phải nếm trải rất nhiều đắng cay, nhưng rốt cuộc vẫn cứ phải trưởng thành.

Ngô Nhân Kì quyết định đánh cược một lần, mặc dù không có kinh nghiệm đánh cược, nhưng không phải mọi chuyện đều có lần đầu tiên sao? Ngô Nhân Kì tự nói với mình.

Là nư hôn kìa, nếu không có nư hôn kìa, Ngô Nhân Kì vẫn còn có thể tiếp tục lừa mình dối người. Nhưng Hạ Dương chưa từng nói gì với cô, chỉ là kể từ khi làm bạn với anh, lúc cô đau lòng, dường như lúc nào cũng có anh bên cạnh.

Ngô Nhân Kì càng nghĩ càng sợ hãi, sao cô lại có thể dựa vào một người đàn ông khác ngoài Lâm Tây Canh được? Bất kể người đàn ông này làm bạn từ nhỏ với cô, tất cả đều không bình thường.

Giữa nam và nữ căn bản không thể tồn tại cái gọi là “tình bạn”. Anh đối với cô thật tốt, nhất định có nguyên nhân của anh.

Ngô Nhân Kì không muốn biết, càng sợ hãi, cô sợ suy nghĩ của mình sẽ trở thành sự thật. Nếu vậy, cô tình nguyện cúi đầu làm đà điểu.

Hạ Dương vẫn ngồi yên trong xe không nhúc nhích. Anh đương nhiên biết lí do mà Ngô Nhân Kì nói là cái gì, sau lần đó cô luôn cố tình trốn tránh anh.

Hạ Dương không tin cô không có chút tình cảm nào với anh, nếu không cô đâu cần trốn tránh như vậy.

Hạ Dương như nhìn thấy tia hy vọng rực rỡ phía trước, hôm nay anh nhất định phải gặp được cô.

Ngô Nhân Kì ở nhà họ Lâm đến tám giờ, cố ý đi đường vòng, lúc về đến nhà, vừa đứng chín giờ.

Hạ Dương đang nằm ngửa trên ghế, đôi tai nhạy bén nghe thấy âm thanh bánh xe ma sát trên mặt đường. Anh chợt mở to mắt, xe Ngô Nhân Kì đang chậm rãi chạy đến.

Vừa mới quẹo vào đường nhỏ vào nhà, đèn xe chiếu về phía trước, Ngô Nhân Kì liền nhìn thấy xe của Hạ Dương. Trái tim cô đột nhiên nhảy lên, sao có thể như thế được? Từ lúc cô nhận được điện thoại đến bây giờ đã qua mấy tiếng, anh đi rồi sao?

Hạ Dương xuống xe, bước nhanh về phía Ngô Nhân Kì, đến khi chỉ còn cách mấy bước mới dừng lại, nghiêm túc nhìn Ngô Nhân Kì trong xe.

Ngô Nhân Kì vội vàng dừng xe lại, nếu muốn về nhà, chỉ có thể nói rõ mọi chuyện với Hạ Dương. Cô mở cửa xuống xe, nói lớn, “Anh thần kinh à! Không sợ em đụng anh sao?”

Khóc môi Hạ Dương khẽ nhếch kên, nửa đùa nửa thật nói, “Anh ước gì bị em đụng chết, cũng tốt hơn bây giờ.”

“Thần kinh! Tránh ra, em phải về nhà.” Ngô Nhân Kì phát tay chỉ.

Đối với lời nói của cô, Hạ Dương ngoảnh mặt làm ngơ, sải bước đến trước mặt Ngô Nhân Kì, ghé sát vào cô hỏi, “Vì sao chúng ta không nên gặp nhau?” Anh tới gần làm cho khuôn mặt Ngô Nhân Kì đỏ bừng lên.

Cô nhanh chóng lùi ra sau từng bước một, “Em phải kết hôn, như thế không tốt.” Cô ngước mặt lên trả lời, chỉ thấy ánh mắt Hạ Dương sáng ngời.

“Xùy, bây giờ là thời đại nào rồi? Chẳng lẽ trước khi em kết hôn không được ra khỏi cửa? Không được nói chuyện với đàn ông sao? Ai quy định vậy? Lâm Tây Canh ư?”

Hạ Dương cười nhạt nói, trong lòng vui sướng lạ.

“Không liên quan tới anh Tây Canh, là em tự cảm thấy không thích hợp. Hạ Dương, chúng ta cũng không phải là trẻ con, không thể vô tư như trước đây được.” Ngô Nhân Kì cố giữ bình tĩnh, nói.

“Kì Kì, có gì không thích hợp, chỉ cần tình cảm chúng ta trong sáng là được. Hơn nữa, anh và em là bạn bè từ nhỏ, chẳng lẽ chỉ vì em kết hôn mà chúng ta phải cắt đứt quan hệ, hay là còn có nguyên nhân nào khác?”

Hạ Dương phản bác.

“Hạ Dương, không có nguyên nhân khác. Bạn bè là bạn bè, nhưng em là phụ nữ, không thể giống như đàn ông các anh, sau khi kết hôn còn có hồng nhan tri kỷ. Đàn ông như thế thì gọi là phong lưu, còn phụ nữ lại bị gọi là lăng ló. Chuyện này em không làm được, càng không muốn sau này bị thiên hạ phi nhổ.”

“Hay thật! Thật sự nhìn không ra! Kì Kì, anh thật phải nhìn em bằng con mắt khác xưa.” Hạ Dương cười giận dữ. Ngô Nhân Kì không nói được lời nào nhìn anh.

“Em thật sự có thể gả vào Lâm gia buồn tẻ đó, rồi sống cả đời như Khương Tô Trân sao? Kì Kì, em thật sự làm được sao?” Hạ Dương càng nói càng tới gần Ngô Nhân Kì, hai mắt nhìn cô chăm chăm.

“Thật sự có thể chứ?” Anh hạ giọng hỏi dồn.

Lời anh hỏi, giọng anh nói, ánh mắt anh nhìn. Ngô Nhân Kì không tự chủ được run lên, bất giác nhớ lại những gì Lâm Tây Canh từng nói với cô, “Mẹ anh chính là tấm gương của em.”

Hai người rơi vào trầm mặc, sắc mặt Ngô Nhân Kỳ trắng bệch. Vì sao đến lúc này, tất cả đều báo hiệu cho một tương lai tối tăm.

Cô bỗng cảm thấy thật mờ mịt, đáy lòng giống như băng tuyết vào xuân, bắt đầu rạn nứt, phát ra những tiếng “rắc rắc”.

Cô giật mình hoàn hồn, không thể tiếp tục dây dưa với Hạ Dương ở đây được, liền vội vàng đẩy anh ra, “Tránh ra, em phải về nhà.”

Thân thể Hạ Dương lay động một chút, nhưng không hề di chuyển. Anh đưa tay giữ chặt lấy Ngô Nhân Kỳ đang muốn lên xe, “Em lại trốn. Kỳ Kỳ! Chờ nào em mới có thể nhìn thẳng vào chính mình đây?”

Ngô Nhân Kỳ nhăn mặt, cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của Hạ Dương, “Buông ra! Em không trốn. Em chỉ muốn về nhà. Hạ Dương, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Anh không muốn làm gì. Anh chỉ muốn hỏi em, em có nên nhìn lại người bên cạnh xem, ai mới thực sự cần em hay không? Kỳ Kỳ, Lâm Tây Canh không yêu em!”

Hạ Dương túm nhanh lấy cánh tay Ngô Nhân Kỳ, cũng không sợ làm đau cô.

“Em chỉ nhìn thấy anh ấy. Anh ấy chính là người em yêu từ trước đến giờ. Rồi anh ấy sẽ yêu thương em!” Ngô Nhân Kỳ quát.

“Em tỉnh lại đi! Anh ta không yêu em, trước đây không yêu, hiện tại không yêu, sau này cũng không yêu. Em hãy từ bỏ đi!” Hạ Dương lay người Ngô Nhân Kỳ, quát to vào tai cô.

“Ba!” Một cái tát chuẩn xác, hung hăng giáng xuống má Hạ Dương. Ngô Nhân Kỳ nắm lấy bàn tay bị đau, hốc mắt ngấn nước, “Anh hơi quá đáng rồi.”

Đôi môi cô run rẩy nói.

“Kỳ Kỳ, không ai nói cho em không thể chạm vào mặt đàn ông sao?” Sắc mặt Hạ Dương u ám, hỏi.

“Anh!” Ngô Nhân Kỳ chưa bao giờ thấy Hạ Dương như thế, đáng vẻ giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô, “Anh đáng bị vậy!” Cô cứng rắn trả lời.

“Anh đáng sao? Phải! Đáng lắm! Nên mới lúc nào cũng bảo vệ em như một thằng ngốc. Khi Lâm Tây Canh thờ ơ với em, lúc em đau lòng, anh lại chỉ biết lau nước mắt cho em. Đáng ra anh nên sớm cướp em lại.” Hạ Dương cười lớn.

Ngô Nhân Kỳ ngây người, cuối cùng tất cả đều rõ ràng. Cô lắc đầu, run run nói, “Anh buông ra.”

“Không! Kỳ Kỳ! Em nghe kỹ đây, anh nhất định sẽ không buông em ra nữa!”

“Anh bệnh hả?” Ngô Nhân Kỳ cup mắt, nhỏ giọng nói.

“Đúng, anh bệnh rồi, chính là do em đó!” Hạ Dương cười khò, đưa tay kéo Ngô Nhân Kỳ vào lòng. Cô vội vàng đẩy mạnh, “Buông ra! Anh muốn làm gì?”

Hạ Dương không nhiều lời, trực tiếp cúi xuống tìm đến bờ môi cô, không để cô kịp ngậm miệng lại. Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn choáng váng, nụ hôn lần này thật khác.

Cô bị Hạ Dương ép vào cửa xe, hai chân như nhũn ra, đầu ngửa về phía sau, ra sức tránh né nụ hôn nồng nhiệt, hai tay bị anh giữ chặt sau lưng.

Ngô Nhân Kỳ hoảng hốt, từ khi nào anh lại trở nên cường tráng như vậy, không còn là cậu bé gầy gò trước kia nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Hiểu lầm

Tay Hạ Dương giữ chặt gáy Ngô Nhân Kỳ, cả người đè xuống. “Ừ.” Ngô Nhân Kỳ lên tiếng kháng cự. Hạ Dương làm như không nghe thấy, không ngừng hôn sâu, tham lam nhắm nháp hương vị ngọt ngào của đôi môi cô.

Đến giờ phút này, anh rốt cuộc không thể nào che giấu được tình yêu bị kiềm nén của mình.

Những lúc chỉ biết đứng từ xa, trơ mắt nhìn cô bị người đàn ông khác giằng vò, anh từng muốn lập tức chạy đến ôm lấy cô, nhưng không thể... Tất cả, tất

cả những ham muốn ấy, đêm nay như nước vỡ bờ, cuồng dã đặt lên nụ hôn này.

“Ừm.” Yết hầu Hạ Dương phát ra tiếng rên rỉ đầy thỏa mãn, âm thanh thức tỉnh Ngô Nhân Kỳ đang mềm nhũn dưới thân anh, cô quyết tâm nhắm mắt lại.

“Á!” Hạ Dương đột nhiên buông Ngô Nhân Kỳ ra, đầu lưỡi tràn ngập mùi máu tanh. Anh lấy ngón tay lau lau một chút, “Em dám cắn!” Hạ Dương trêu chọc.

Ngô Nhân Kỳ nhất thời mặt đỏ tai hồng, vừa định nâng tay đánh anh một bạt tai, bên tai ngay lập tức vang lên lời cảnh báo lúc này, “Mặt của đàn ông không thể chạm vào”, chỉ có thể nắm chặt tay trừng mắt nhìn anh.

“Kì Kì, anh ta có từng hôn em như vậy không?” Hạ Dương nâng tay lên, vuốt ve gương mặt đỏ bừng của Ngô Nhân Kỳ đầy yêu thương. Cô trừng lớn mắt, vô cùng tức giận.

“Đồ vô lại!” Mặt không thể chạm? Ánh mắt Ngô Nhân Kỳ chuyển động, hung hăng giẫm lên chân anh.

“Á!” Hạ Dương ôm chân kêu lên, “Ngô Nhân Kỳ, em thật ác độc, hết cần lại đánh?”

(TD: Đáng đời anh. Môi của phụ nữ không thể tùy tiện chạm vào. Haha J)

“Tránh ra!” Ngô Nhân Kỳ đẩy Hạ Dương ra, xoay người lên xe, con tức giận dăng lên tận cổ. Cô mở máy, cho dù Hạ Dương ở ngoài đập mạnh cửa kính cũng mất tiếng tại ngơ tiếp tục chạy xe về phía nhà mình.

Nhìn xe Ngô Nhân Kỳ nghênh ngang đi qua, Hạ Dương ngược lại nở nụ cười. Anh khập khiễng đi đến trước cửa xe, ngồi vào ghế lái, nhìn mặt mình trong gương, một bên mặt sưng vù, môi dưới bị cắn rách, chân lại đau nhức.

Vì cô, dù mình đầy thương tích anh cũng cam lòng.

Trên đường về nhà, Hạ Dương cười tươi như hoa, anh càng thêm chắc chắn phán đoán của mình. Ngô Nhân Kỳ có tình cảm với anh, chẳng qua chính cô ngu ngơ không biết thôi.

Khi đàn ông đùa cợt với người con gái mình thích, cô ấy giận dữ, chứng tỏ cô ấy cũng thích anh. Phải chăng đây chính là niềm vui của một người đang yêu? (TD: Anh này thích bị ngược đãi J)

Nếu như anh không sai, nụ hôn ấy, hơi thở gấp gáp ấy, chỉ thuộc về riêng anh. Trước mặt Lâm Tây Canh, Ngô Nhân Kỳ luôn luôn là một thực nữ rụt rè, máy móc.

Chỉ có anh mới có thể thấy vẻ hồn nhiên của cô, sự nũng nịu của cô, thậm chí cả hơi thở hỗn hển của cô.

Rất nhanh đã về đến nhà, nhưng Hạ Dương lại chưa xuống xe, chỉ lấy điện thoại ra, gọi đến một dãy số.

“Alo!” Trong di động truyền ra tiếng nói rất nhỏ.

“Tối rồi hả?” Hạ Dương hỏi.

“Ừ, tối rồi.”

“Hãy nắm lấy cơ hội này.”

“...” Bên kia trầm mặc.

“Nghe thấy không? Không còn nhiều thời gian đâu!” Giọng điệu của Hạ Dương cứng nhắc, không có một chút tình cảm.

“Biết rồi, cảm ơn đã nhắc nhở, tạm biệt.” Đối phương tức giận cúp điện thoại.

Hạ Dương nhìn di động, bật cười, lúc này mới mở máy, lái xe vào nhà. Hạ Ngô Niên thấy mặt anh bị thương, ngạc nhiên hỏi, “Con làm sao vậy? Đánh nhau với người ta hả?”

“Cha, con lớn thế này rồi còn đánh nhau sao.” Hạ Dương cười nói.

“Thế sao mặt lại như vậy? Tự nhiên mà bị thương à?” Hạ Ngô Niên không tin, hơn nữa vị trí mấy vết thương kia rất lạ.

“Bị mèo cắn.” Hạ Dương trả lời, ánh mắt lấp lánh, rạng rỡ.

“Mèo? Mèo nào?” Hạ Ngô Niên có chút khó hiểu.

“Mèo hoang.” Hạ Dương nháy mắt với ông, sau đó sáng khoái lên lầu.

“Đứa nhỏ này thật là, tôi thấy tám phần mười là bị phụ nữ cắn,” Hạ Ngô Niên nhìn bước đi nhẹ nhàng của anh, rung đùi đắc ý, cười thật tươi.

Lưu Ý Nguyệt cúp điện thoại, trong lòng như có tảng đá đè xuống làm cô thở không nổi. Cô đứng dậy đi đến ban công, mở cánh cửa thủy tinh, gió lạnh theo đó lùa vào.

“Lạnh thật.” Cô thì thào, đoạn kéo sát quần áo vào người.

Trước mắt cô là dòng sông Thames, là thủ đô Luân Đôn cổ kính mà hiện đại. Nơi này đã nhiều lần xuất hiện dưới ngòi bút của họa sĩ người Ác-hen-ti-na với sương mù dày đặc. Giờ phút này, tại nơi đây, cô mới thực sự thấy được vẻ đẹp sương mù ấy, dày đặc và đầy bí ẩn.

Nhưng cô đến đây không phải để ngắm sương mù. Một cuộc sống thơ mộng đối với cô mà nói thật quá xa xỉ! Lưu Ý Nguyệt giương mắt lên nhìn, bầu trời càng ngày càng tối lại, chỉ còn chút sắc xám xanh vương vấn.

Nhắc tới mục đích tới đây, thật ra là đi làm việc.

Lâm Tây Canh mang theo một đội ngũ đến Luân Đôn để đàm phán, mục đích để mua thiết bị nhà máy bảo vệ môi trường. Lưu Ý Nguyệt đương nhiên là một thành viên trong đội ngũ ấy. Tốt nghiệp Học viện Ngoại ngữ, ba mươi tuổi lần đầu tiên xuất ngoại, buồn cười nhất chính là, chuyến bay đầu tiên của cuộc đời cô, lại là một chuyến bay đường dài.

Lưu Ý Nguyệt dĩ nhiên biết đây là cơ hội khó có được, căn bản không cần Hạ Dương nhắc nhở. Con người ở nơi đất khách thường cảm thấy mới mẻ, lạ gan vì thế cũng lớn hơn, hầu hết 419 đều xảy ra trong khi công tác đó thôi.

(Phát âm số 419 theo tiếng Anh là four one nine với biến âm là for one night nghĩa là tình một đêm đó)

Vừa thỏa mãn dục vọng, vừa không cần chịu trách nhiệm, xong xuôi chỉ cần phát áo rồi đi, không cần vướng bận.

Hai người đàn ông tranh giành một người phụ nữ, còn kéo cô vào. Lưu Ý Nguyệt tựa vào lan can, nhìn ánh sáng rực rỡ trên mặt sông. Cuối cùng, Ngô Nhân Kỳ tiểu thư là may mắn hay bất hạnh đây?

Nếu một ngày cô ấy biết chuyện bí mật giấu giếm đằng sau, không biết tâm trạng sẽ như thế nào? Vui vẻ? Tức giận? Hay tủi thân? Chỉ có điều khi ấy, kẻ đồng lõa như cô cũng sẽ thấy thế nào đây?

Lưu Ý Nguyệt đột nhiên phát hiện, có lẽ mình sẽ gục ngã, đến mức không muốn đứng dậy...

“Đi tới đâu tính tới đó, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.” Lưu Ý Nguyệt tự nói với mình.

“Cốc cốc” đột nhiên có tiếng gõ cửa. Lưu Ý Nguyệt hoàn hồn, đi vào phòng mở cửa. Lâm Tây Canh mặc tây trang, đang đứng ngoài.

“Thư kí Lưu, chuẩn bị xong chưa?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Xong rồi, Lâm tổng, tôi đi lấy túi xách.” Lưu Ý Nguyệt nói xong, xoay người cời cái áo khoác hồi nãy, lấy túi xách cùng một chiếc khăn choàng cashmere, “Có thể đi rồi, Lâm tổng!”

Cashmere – Một loại sợi tổng hợp từ lông dê

Lưu Ý Nguyệt ra cửa phòng, nói với Lâm Tây Canh.

Lâm Tây Canh nhìn cô, một thân áo váy dài màu xanh nhạt, cổ áo rộng với đường viền đính đá rất tinh tế, nên không cần đeo thêm trang sức, giày cao gót và túi xách màu bạc, khăn choàng màu hồng nhạt mềm mại đặt lên cánh tay, mái tóc buông xõa tự nhiên.

Bữa tiệc đêm này là tiệc chào mừng đoàn bọn họ. Lưu Ý Nguyệt khoác cánh tay Lâm Tây Canh xuất hiện ở hội trường, vào cửa mới biết đối phương coi trọng họ bao nhiêu.

Chủ tịch công ty Khang Thạc và vợ đứng đợi ở cửa, khách mời lần lượt đi vào, Lưu Ý Nguyệt thấy trong hội trường đã đầy người. Hơi từ hệ thống lò sưởi cùng mùi hương xông vào mặt làm cô nhất thời hoa mắt chóng mặt.

Tiếp theo là những nghi thức tiếp đón rườm rà, chủ tịch Khang Thạc, Lâm Tây Canh, còn có đại biểu đàm phán hai bên lần lượt lên sân khấu đọc diễn văn.

Chuyến bay đường dài khiến cô nôn nao, chưa được ngủ nước nào, giờ phút này lại phải cố gắng xã giao, bụng Lưu Ý Nguyệt đã sớm biểu tình, sắc mặt trắng bệch.

Cô giữ vững tinh thần, không ngừng tự nói, dù thế nào cũng phải gắng gượng hết tối nay.

Lưu Ý Nguyệt nhìn chén đĩa trước mắt, hai mắt đăm đăm, trên mặt là một nụ cười khổ. Com ngui, nước đá, còn có rượu chưa uống hết.

Ngon đèn đẹp mắt, ánh sáng xuyên qua ly rượu, chiếu xuống dao nĩa lạnh lẽo, trong mắt Lưu Ý Nguyệt đều biến thành hung khí đằng đằng sát khí, lục phủ ngũ tạng của quận đau không dứt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

“Miss Luru, cô nóng à?” Phu nhân chủ tịch quan tâm hỏi.

“Ách, đúng là có hơi nóng.” Luru Ý Nguyệt cười gượng, nâng tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, “Không phải nóng, mà là lạnh.” Luru Ý Nguyệt oán thăm, “Chùng nào mới kết thúc?”

“Lâm tiên sinh, thư kí của anh rất đẹp.” Chủ tịch Khang Thạc bưng ly rượu nói chuyện cùng Lâm Tây Canh. Lâm Tây Canh liếc mắt nhìn Luru Ý Nguyệt một cái, hé miệng cười.

Cô là người phụ nữ duy nhất trong đoàn công tác. Đứng giữa đám người Châu Âu cao lớn, chắc chắn Luru Ý Nguyệt là người hấp dẫn nhất. Đặc biệt đêm nay, cô có vẻ mệt mỏi, nụ cười lại mang theo vài phần e thẹn, khiến đàn ông ở đây ai cũng muốn bảo vệ.

Luru Ý Nguyệt miễn cưỡng uống nước đá ăn mấy miếng khoai cùng bánh mì, dạ dày khó chịu cuối cùng cũng dịu bớt chút ít. Chủ tịch Khang Thạc ở đối diện giờ ly rượu về phía cô, Luru Ý Nguyệt không thể từ chối đành nâng ly rượu vang trắng trước mặt lên, tính nhấp một miếng nhỏ để tượng trưng, cũng may Châu Âu không có thói quen mời rượu.

Bữa tiệc kéo dài khoảng hai tiếng, mãi đến khi kết thúc, Luru Ý Nguyệt vẫn còn cầu nguyện, sớm được về với chiếc giường thân yêu.

Lúc xuống xe, Luru Ý Nguyệt bước đi lảo đảo một chút, Lâm Tây Canh vội vàng bắt lấy tay cô đỡ cô xuống xe, lúc này mới phát hiện tay cô thật là lạnh.

“Sao tay cô lại lạnh vậy?” Anh nghi ngờ hỏi. Luru Ý Nguyệt quấn chặt khăn choàng, “Tôi hơi khó chịu.”

Hai má đánh phấn hồng che giấu sắc mặt của cô, Lâm Tây Canh nhìn vào ánh mắt cô, thảo nào cảm giác suốt bữa tiệc cô lại mệt mỏi như vậy. Ánh mắt không biết nói dối, chính đôi mắt vô thần đã nói cho anh sự mệt mỏi ấy.

“Thật ngại, nói thật đây là lần đầu tiên tôi ngồi máy bay. Không ngờ chuyến bay dài hơn mười tiếng đồng hồ, lúc lên tôi mới biết là mình say máy bay.”

Luru Ý Nguyệt thấy Lâm Tây Canh cau mày, vẻ mặt trang nghiêm, vội vàng giải thích vì sao đêm nay cô không làm tròn trách nhiệm.

“Không phải cô học Học viện ngoại ngữ sao? Trước đây chưa từng đi xa à?” Lâm Tây Canh khó hiểu hỏi.

“Lâm tổng, không phải ai cũng thể xuất ngoại.” Luru Ý Nguyệt bất mãn nói.

Chẳng lẽ anh cho rằng, mọi người ai cũng giống anh, đi máy bay như đi taxi sao?

Lâm Tây Canh im lặng nhìn cô, vừa rồi đúng là “người nói vô tình, người nghe hữu ý”, biết cô giận, nhưng anh cũng không định xin lỗi.

Đưa cô tới cửa phòng, Lâm Tây Canh nói, “Cô nghỉ ngơi cho tốt. Ngày mai sẽ là một ngày bận rộn.”

“Cám ơn Lâm tổng quan tâm! Ngày mai, tôi nghĩ có thể khôi phục lại bình thường, sẽ không làm chậm trễ công việc. Ngủ ngon!” Luru Ý Nguyệt đau đầu dữ dội, không muốn suy nghĩ bất cứ điều gì.

Bây giờ, cô chỉ muốn ngủ, nói xong nói cô nghiêng người tiến vào phòng, đóng cửa lại. Lâm Tây Canh sờ sờ mũi mình, giọng cô rất mệt mỏi, không biết có ốm nặng lắm không.

Luru Ý Nguyệt tắm nước ấm xong, sau đó uống thuốc dạ dày và giảm đau, rồi mới uể oải chui đầu vào chăn. Cô nhắm mắt lại, nghĩ đến thái độ vừa rồi của mình, cả người mệt mỏi khiến cô khó chịu, thật may, có vẻ anh cũng không để bụng.

Hơn nữa, lời nói ra như bát nước đổ đi không thể lấy lại. Ngủ thôi! Mai còn nhiều chuyện bận rộn.

Luru Ý Nguyệt không nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lâm Tây Canh châm một điếu thuốc, yên lặng nhìn cảnh Luân Đôn ngoài cửa sổ. Nơi này là nội thành Luân Đôn cổ kính, kiến trúc chưa bị hiện đại hoá, vẫn còn giữ nguyên hơi thở Anh quốc cổ xưa.

Anh thích cuộc sống thế này, vội vàng, bận rộn, mỗi ngày đều tiếp xúc với những người xa lạ, phán đoán những chuyện khác nhau. Hối hả đến mức vừa đặt lưng liền ngủ, bận rộn đến mức quên hết phiền não trên đời.

Anh sắp không tìm lại được con người thật của mình nữa rồi. Như thế nào nhỉ? Lâm Tây Canh tự hỏi. Anh cố gắng nhớ lại, rất lâu trước đây, anh cũng từng có một tuổi thơ vui vẻ, hạnh phúc, cũng từng là một thiếu niên hăng hái.

Lại nghĩ đến chuyện vừa rồi, nếu là Ngô Nhân Kỳ thì sẽ thế nào nhỉ? Cô ấy ngoài gương mặt tươi cười, cũng chỉ có thể là vẻ khúm núm, bảo sao nghe vậy, thật khiến anh phiền lòng.

Tương lai, gia đình anh nhất định là một gia đình “kiểu mẫu”: vợ chồng tôn trọng nhau, con cái ngoan ngoãn. Nhưng mà, thứ gì sẽ ẩn chứa sau vẻ bình lặng ấy đây?

Chương 25: Cơ hội

Nhà máy điện bảo vệ môi trường rất khác so với nhà máy nhiệt điện truyền thống, chi phí xây dựng cao, thiết bị chủ yếu chỉ có thể nhập khẩu, hơn nữa, phải được thường xuyên bảo dưỡng, đến khi hoạt động lại không thu được nhiều lời nhuận. Nhưng sau khi xây dựng xong, chính phủ sẽ trợ cấp cho Lâm thị 0,6 nhân dân tệ trên mỗi kilowatt điện. Thứ Lâm thị muốn chính là trợ cấp của chính phủ, còn thứ chính phủ cần lại là có người dám dẫn đầu tư vào những công trình xây dựng như thế. Hai bên cùng có lợi.

Cái gọi là thiết bị chủ yếu, chính là hệ thống đốt cháy nhiên liệu có kiểm soát, hệ thống xử lý khói bụi. Nhà máy điện bảo vệ môi trường của Lâm thị sử dụng lò đốt nhiên liệu, hệ thống này, đóng cửa lắp đi lắp lại, mỗi ngày xử trí khoảng 1000 tấn rác thải, toàn bộ lò đốt rác thải được lắp đặt với công suất định mức đến 9 MW, phương pháp làm sạch khí thải bán khô và công nghệ baghouse.

((@@ làm về kĩ thuật là đau đầu, ai muốn tìm hiểu về công nghệ baghouse có thể gg nhé :))

Nước Anh là nước tiến hành công nghiệp hóa đầu tiên, khai thông tư tưởng con người, từng được gọi là “Đế quốc mặt trời không bao giờ lặn”, mặc dù hiện nay, nước Anh không còn hùng mạnh như xưa, nhưng lạc đà già còn hơn ngựa, nơi đây vẫn là nơi sản xuất nhiều trang thiết bị Trung Quốc thường nhập khẩu. Đây là nguyên nhân Lâm thị không ngại ngàn dặm xa xôi đến nước Anh.

Lưu Ý Nguyệt nhìn sấp tài liệu khoa học, ảnh chụp, không thể hiểu được tại sao từ đồng rác thải hôi thối người ta có thể nghĩ ra nhà máy điện không mùi không vị, đoạn thầm cười nhạo sự nông cạn của mình. Nhìn Lâm Tây Canh chậm rãi thuyết trình, Lưu Ý Nguyệt cảm thấy dường như anh đang cho cô một cách nhìn hoàn toàn mới, về một thế giới cô chưa từng biết.

Năm đó, nếu không phạm phải sai lầm, hoặc cô là một trong số bọn họ, hẳn đã làm được nhiều chuyện ý nghĩa. Lưu Ý Nguyệt nhìn Lâm Tây Canh và những người khác, ánh mắt đầy phức tạp, bọn họ là tinh anh của xã hội, mà cô là người ở bên cạnh họ. Mấy tháng này tựa như một giấc mộng, lúc tỉnh mộng lại là sự thật tàn khốc, Lưu Ý Nguyệt quyết định hưởng thụ thật tốt giấc mơ đẹp này.

Đội ngũ của Lâm thị rất tài giỏi, Lâm Tây Canh mời hai chuyên gia tốt nhất trong nước, hơn nữa còn có mảng công trình, hợp đồng, pháp lý của Lâm thị, cuối cùng chính là thư kí Lưu Ý Nguyệt. Công việc của Lưu Ý Nguyệt chính là ghi chép lại từng chi tiết hợp đồng trong quá trình đàm phán, buổi chiều sau khi đàm phán kết thúc, Lâm Tây Canh sẽ cùng cả đoàn tổ chức cuộc họp, tổng kết lại kết quả thu được.

Lâm thị thuê gian phòng kế bên phòng họp. Mỗi ngày, sau khi dùng bữa tối xong, cả đoàn tập trung ở đây, bàn bạc công việc đến tận sáng. Lần này, Lưu Ý Nguyệt và đồng nghiệp được dịp lĩnh hội khả năng làm việc không biết mệt mỏi của Lâm Tây Canh.

Lưu Ý Nguyệt mệt mỏi trở về phòng, hai mắt nhử nhối, cả người ngứa ngáy, nhóp nhép mồ hôi. Cô đi vào phòng tắm, nhanh chóng tắm rửa, sau đó lấy khăn khô lau tóc. Bên ngoài bỗng có tiếng ồn ào, Lưu Ý Nguyệt thầm nghĩ chắc có người say rượu làm cản nên cũng không để ý, tiếp tục ngồi trong phòng, chậm rãi lau tóc.

Buông khăn lau, Lưu Ý Nguyệt chải sơ qua mái tóc, sau đó thoải mái nhắm mắt lại.

“Bịch bịch.” Tiếng đập cửa kịch liệt khiến Lưu Ý Nguyệt mở mắt, đồng thời nghe thấy tiếng la, “Xin sơ tán ra bên ngoài khách sạn, nhanh lên.”

Lưu Ý Nguyệt nhú mày đứng lên, đến gần cửa phòng “Xin hỏi có chuyện gì?”

“Tiểu thư, xin sơ tán ra bên ngoài khách sạn.” Người ngoài cửa tiếp tục lớn tiếng quát, cửa phòng Lưu Ý Nguyệt bị giật ra, lại thấy cảnh sát đang cầm súng đứng ngoài, “Xảy ra chuyện gì?” Cô đột nhiên cảm thấy bầu không khí căng thẳng lạ thường.

“Chúng tôi có lý do tin rằng nơi này bị đặt bom. Tiểu thư, xin rời khỏi nơi này.”

“Tôi phải thay quần áo.” Lưu Ý Nguyệt cúi xuống nhìn váy ngủ trên người, nói.

“Không có thời gian! Tiểu thư, xin mời nhanh lên.”

Cảnh sát quơ cây súng đen lên, giống như Lưu Ý Nguyệt chính là kẻ đặt bom. Trên hành lang, cô thấy nhiều người cũng đang lần lượt ra ngoài. Cảnh sát đã sập mất hết kiên nhẫn, vươn tay bắt lấy Lưu Ý Nguyệt, cô lập tức tránh ra, kích động hô to, “Tôi tự đi.”

Người trong khách sạn đều bị tập trung ở bãi đỗ xe, Lưu Ý Nguyệt thấy cảnh sát phòng chống bạo động ra ra vào vào, cảnh sát mặc đồ chống đạn rất nặng nhìn vụng về như chim cánh cụt.

Lâm Tây Canh thật vất vả mới nhìn thấy Lưu Ý Nguyệt ở trong đám người, những người khác đều tìm được rồi, ngoại trừ cô, khi thấy được cô, Lâm Tây Canh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, anh đẩy người xung quanh ra đi đến chỗ Lưu Ý Nguyệt.

“Sao lại mặc như vậy?” Lâm Tây Canh cau mày nhìn Lư Ý Nguyệt, cô chỉ mặc một cái váy ngủ mỏng, hai tay ôm lấy cơ thể.

Lư Ý Nguyệt nghe vậy liền quay đầu, thấy Lâm Tây Canh, “Vừa mới nằm trên giường ngủ đã bị đuổi ra ngoài.” Cô run run than thở.

“Váy cũng không nên mặc như thế chứ?” Không hiểu tại sao, Lâm Tây Canh đột nhiên thấy khó chịu. Lúc này, nhìn cô rất yêu đời, khác hẳn ấn tượng về cô trong anh.

“Tôi cũng không muốn, nếu như không ra, cảnh sát cho rằng tôi là phần tử khủng bố.” Lư Ý Nguyệt xoay người đảo mắt nói. Cô cũng đâu muốn chịu lạnh, sao lại có cảm giác như anh nghĩ rằng cô cố ý mặc váy ngủ.

Lâm Tây Canh thu hồi sự bất mãn trong lòng, cởi áo khoác trên người, “Mặc vào, coi chừng bị cảm lạnh.” Nói xong anh đem áo khoác khoác trên người Lư Ý Nguyệt.

Trên áo vẫn lưu lại hơi ấm, Lư Ý Nguyệt cảm kích nhìn anh, đã thấy anh đang nhìn về phía khác, “Cảm ơn.” Lư Ý Nguyệt nhẹ nhàng nói. Lâm Tây Canh nghe thấy nhưng không phản ứng, Lư Ý Nguyệt thấy vậy chỉ bĩu môi không thèm nói nữa.

Lâm Tây Canh thật sự không muốn nhìn thấy dáng vẻ này của cô. Tóc tai bù xù, quần áo mỏng manh, tay chân nõn nà phơi trong gió lạnh. Hương thơm mát len lỏi vào cánh mũi anh, vừa lưu luyến, vừa muốn trốn chạy. Không khí xấu hổ, trầm mặc vây quanh hai người, Lư Ý Nguyệt nhìn đi nơi khác, làm bộ như tìm kiếm ai đó.

Các thành viên trong đoàn lần lượt tập trung lại. Máy đồng nghiệp nam thấy Lư Ý Nguyệt run lẩy bẩy, bắt đầu trêu ghẹo cô. Không khí thoải mái hẳn lên. Lâm Tây Canh âm thầm dãi ra một hơi, không hiểu sao khi đứng cạnh cô, trái tim lại đập nhanh đến vậy.

“Lư thư kí, cô thật sự là xinh đẹp khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo a!”

Lư Ý Nguyệt bị chọc cười, tức giận trừng mắt bọn họ, “Các anh cũng quá không thương hương tiếc ngọc, tôi đã lạnh muốn chết, các anh lại còn lấy tôi ra đùa giỡn, may mắn là tôi đã tắm rửa xong, bằng không càng chật vật. Nghĩ lại, nếu đỉnh đầu đầy bọt xà phòng đứng ở đây sẽ có cảm giác gì?”

“Cần phải điều tra đến khi nào? Thật lạnh, một chút cũng không tính người, cũng nên cho chúng ta một chỗ tránh gió chứ!” Có người giậm chân nói.

“Hiện tại Âu Mỹ đang đề cao cảnh giác, đặc biệt sau vụ đánh bom ở tàu điện ngầm, an ninh ở Anh càng thêm nghiêm ngặt, thấy gió đã sợ mưa.”

“Không ngờ đề quốc cũng có ngày hôm nay.” Lư Ý Nguyệt nói, mọi người nghe vậy nhìn nhóm người nước ngoài chung quanh, mỉm cười.

Lâm Tây Canh vẫn đứng ở một chỗ, nghe cô cùng nhóm đồng nghiệp nói chuyện phiếm. Trong không gian không lớn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười của cô. Cô không nói nhiều, nhưng xen vào đúng lúc, làm cho một đám đàn ông nhàn rỗi vây quanh cô nói chuyện. Cô cũng cười vui vẻ. Lúc Lâm Tây Canh quay lại nhìn, vô tình chạm phải ánh mắt tươi cười của cô. Anh chăm chú nhìn cô, mắt đen sâu thẳm, chau mày, môi mím chặt. Lư Ý Nguyệt rung mình một cái, anh khinh thường cô, cần cần môi dưới, con tức giận trong lồng ngực sôi lên. Dựa vào cái gì mà dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, cô làm sai cái gì! (TD: cái sai của chị là nói cười với đàn ông khác đó mà XD~)

Trên mặt Lư Ý Nguyệt hiện lên một nụ cười coi thường, khóe mắt xẹt qua mặt Lâm Tây Canh, đưa tay sửa nhanh quần áo bị lệch... dường như cảm nhận được anh đang nhìn chằm chằm cô khiêu khích.

Lâm Tây Canh càng nhú chặt mày, lửa giận bốc lên ngàn ngút, cô không chịu thu lại lời nói cử chỉ của mình, còn chậm rãi cười, thu hút liên tiếp ánh mắt say mê của người nước ngoài chung quanh, nhìn chằm chằm người đẹp phương Đông.

Cảnh sát kiểm tra một giờ, chứng minh là tin báo giả, thông báo cho khách có thể trở về phòng.

Lâm Tây Canh đối đãi với cấp dưới không tệ, thành viên của đội ngũ đàm phán cùng anh được đãi ngộ giống nhau, phòng ngủ xa hoa. Mọi người lần lượt mở cửa phòng đi vào, tới cửa phòng Lư Ý Nguyệt, cô cởi áo khoác trả cho Lâm Tây Canh, “Lâm tổng, cảm ơn.”

Lâm Tây Canh nhận lấy áo, “Không cần cảm ơn.” Miệng trả lời cứng nhắc, Lư Ý Nguyệt không quan tâm gật đầu, liền mở cửa phòng đi vào.

Đứng ở cửa phòng Lư Ý Nguyệt, Lâm Tây Canh có chút ngây người, thái độ của Lư Ý Nguyệt đối với anh cùng với lúc này giống như hai người, trên mặt không có vẻ tươi cười, giọng nói cứng nhắc kiên cường. Anh rốt cuộc là làm sao vậy? Vì sao lại để ý nhất cử nhất động của cô như thế? Lâm Tây Canh thật sự không nghĩ ra, theo bản năng lắc đầu.

Lư Ý Nguyệt bị bệnh, ho khan, cảm cúm, nước mắt mũi chảy không ngừng.

“Hắt xì!” Lư Ý Nguyệt hắt hơi thật lớn, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không cố ý.” cô liên tục cúi đầu xuống giống như cúi đầu chịu tội, rút khăn tay ra lau mũi.

“Không thoải mái thì trở về phòng nghỉ ngơi.” Lâm Tây Canh cũng không ngẩng đầu lên nói. Lư Ý Nguyệt không bỏ đi, vẫn ưỡn ngực kiên trì làm việc.

“Thư kí Lư, cô về phòng nghỉ ngơi đi!” Có người nói tiếp.

“Nhưng...” Lư Ý Nguyệt liếc mắt nhìn Lâm Tây Canh một cái, anh vẫn chăm chú nhìn màn chiếu.

“Không sao! Dù sao Lâm tổng đã cho phép cô về, chúng tôi cũng không bận nhiều lắm, ngày mai cô sửa sang lại cũng không muộn.” Có người thúc giục cô.

“Được rồi, thực xin lỗi mọi người, tôi về phòng trước.” Nếu tiếp tục từ chối sẽ có vẻ giả tạo, Lưu Ý Nguyệt bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Về phòng, cô tự thấy mình thật may mắn khi đã chuẩn bị kĩ càng. Cô lấy ra một cái túi nhỏ, trong có một ít thuốc phòng sẵn, thuốc cảm, tiêu chảy, còn có cao dán, cồn sát trùng, đủ cả. Lưu Ý Nguyệt nghiêng đầu nhìn đồng được phẩm, thầm nghĩ, có phải tại mình quá đủ nên mới bị bệnh không?

Uống thuốc xong, Lưu Ý Nguyệt đi đến bên giường, nhanh chóng đắp chăn nhắm mắt lại, chỉ mong đến lúc tỉnh tại sẽ hết bệnh.

Màn đêm buông xuống, cô như chìm trong biển lửa, cả người khô nóng, miệng rên rỉ, khua tay muốn bỏ chạy, nhưng mặc kệ cô chạy đến đâu biển lửa đều vây chung quanh cô, “Um... Um... Nóng quá, nóng quá.” Nâng tay đặt lên trên trán, nóng hừng hực, nhưng không có một giọt mồ hôi, trong lúc ngủ mơ, Lưu Ý Nguyệt ý thức được, cô phát sốt.

“Reng...” Tiếng chuông cửa dồn dập truyền đến tai, một lần lại một lần.

Cô cố gắng mở mắt ra, giấy dựa đứng lên, lao đảo đi tới cửa, “Ai vậy?” Lưu Ý Nguyệt yếu ớt hỏi.

“Tôi.” Chỉ có một từ, Lưu Ý Nguyệt giật mình nghe được là tiếng Lâm Tây Canh, “Lâm tổng, có việc gì không?”

Ngoài phòng Lâm Tây Canh cảm giác được Lưu Ý Nguyệt không ổn, lo lắng hỏi, “Cô không sao chứ?”

“Không sao” Hai chân Lưu Ý Nguyệt mềm nhũn, nếu tiếp tục đứng ở đây dây dưa với anh, cô nhất định sẽ ngã xuống, thế nên chỉ muốn đuổi anh đi, nhanh chóng bỏ về giường.

“Mở cửa!” Lâm Tây Canh không tin lời cô, quả quyết ra lệnh.

“Lâm tổng, tôi thật sự không sao! Anh về phòng nghỉ ngơi đi.” Lưu Ý Nguyệt không biết anh muốn cô mở cửa làm gì, càng không muốn anh thấy bộ dạng hiện tại của mình.

“Mở cửa mau.” Lâm Tây Canh không để ý tới lí do từ chối của cô, tiếp tục ra lệnh. Lưu Ý Nguyệt thở dài, miễn cưỡng mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vẻ đẹp lạnh lùng

Lưu Ý Nguyệt không nhớ rõ lần trước phát sốt lúc nào. Hồi còn bé, cô bị bệnh, trước giường luôn có gương mặt lo lắng của cha mẹ. Mẹ sẽ nhẹ nhàng ôm cô, hát điệu dân ca ru cô ngủ. Cha sẽ thổi nước cho nguội để cô uống thuốc. Khi lơ mơ tỉnh lại, cũng có thể thấy cha mẹ vẫn ngồi bên.

Mẹ đi rồi, mẹ kể lại đến, em trai cũng đến. Cha tìm được tình yêu mới, hết lòng cưng chiều, cả ngày gọi “Cục cưng, Bảo Bối”.

Mỗi khi Lưu Ý Nguyệt nghe thấy, luôn xúc động muốn hỏi một câu, “Con là cái gì? Là con chó nhỏ hay mèo nhỏ của cha? Thích thì yêu thương, không thích thì vứt bỏ.”

Cô ép buộc mình không được nghĩ đến mẹ nữa, người phụ nữ vô tình đã vứt bỏ cô. Một ngày lại một ngày, một năm lại một năm, cô không ngừng lừa dối bản thân, mẹ rời đi nhất định có nỗi khổ tâm, cô không thể hận bà, không hận sẽ sống dễ chịu hơn một chút.

Cô đã từng thử chấp nhận mẹ kế, chấp nhận con trai bà, cũng là em trai cùng cha khác mẹ với cô, nhưng không thể.

Thế giới này không phải của cô, cô lại nhỏ bé yếu ớt, căn bản không có sức lực phản kháng, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Cơ thể bị con sốt hành hạ, tinh thần cũng suy sụp, đau khổ như chìm vào dòng nước lũ không thể chống cự. “Um...” Cô đau khổ rên lên, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, sâu trong thâm tâm cất tiếng gọi, “Mẹ, mẹ...”

Lưu Ý Nguyệt nghĩ cô đã sớm quên từ này, hóa ra không phải. Nhưng mà ngay lập tức lại đau lòng phát hiện, không thể tìm thấy hình ảnh của bà trong đầu, bóng dáng bà dường như đã hoàn toàn biến mất khỏi trí nhớ cô.

Lưu Ý Nguyệt kích động lắc đầu, “Không! Không! Tôi phải nhớ, rốt cuộc mẹ như thế nào! Tôi không được quên bà! Nếu một ngày nhìn thấy bà, tôi không nhận ra thì làm sao bây giờ?”

“Khó chịu lắm sao? Chúng ta nên đi bệnh viện đi.” Lâm Tây Canh cúi đầu nghe thấy Lưu Ý Nguyệt rên rỉ trong cơn mê, lo lắng hỏi.

Từ lúc mở cửa, anh thấy cô khuôn mặt ửng hồng, mí mắt trĩu sâu, môi khô nứt, người lung lay sắp đổ dựa vào cánh cửa.

“Cô làm sao vậy?” Lâm Tây Canh nhanh chóng hỏi, cũng may khi đến trước cửa phòng cô, vì hơi lo lắng nên gõ cửa, nghĩ thầm, nếu cô không có việc gì sẽ trở về phòng mình.

Rất lâu rồi, lúc cô yếu đuối nhất, không ai lo lắng hỏi cô một câu, “Cô làm sao vậy?”

Lưu Ý Nguyệt nghe vậy chỉ muốn rơi nước mắt, cũng không quan tâm ai câu hỏi, lúc này ngay cả một người xa lạ, cô cũng không ngại, “Hình như bị sốt.” Cô mơ màng nghe thấy chính mình trả lời.

“Sốt?” Lâm Tây Canh nói thầm một tiếng, nâng tay lên áp vào trán của cô, quả nhiên, trán cô nóng hầm hập, “Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Không, tôi không đi bệnh viện, ngủ một giấc sẽ không sao.” Lưu Ý Nguyệt cố chấp lắc đầu, xoay người đi đến bên giường, thật sự là đứng không nổi nữa. Cô leo lên giường, nhanh chóng chui vào chăn, cả người run run, “Tôi không sao! Cảm ơn!”

“Bệnh viện! Đi bệnh viện tốn bao nhiêu tiền? Thật là! Không được ích gì còn tốn thời gian, tốn tiền. Đắp chăn cho ra mồ hôi là được rồi.” Mẹ kế đã từng nói thế.

Một mình cô nằm lạnh lẽo nằm trên giường, nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ ngoài nhà. Em trai muốn thứ này, em trai muốn thứ kia, rõ ràng người bệnh là cô, lại không ai hỏi cô muốn gì, chỉ cần một chén nước sôi cũng được.

Lâm Tây Canh đóng cửa phòng, nhìn người trên giường cuộn mình thành một khối, chỉ có tóc tán loạn ở bên ngoài, dáng vẻ này của cô khiến anh không thể rời đi.

Anh lấy ấm, đun nóng nước cho cô, đây là anh cố ý yêu cầu khách sạn vì dạ dày người Trung Quốc không chịu được nước lạnh. Bây giờ, nếu để cô uống nước lạnh, càng thêm nguy hiểm.

“Ngồi dậy, uống chút nước ấm” Lâm Tây Canh lắc lắc Lưu Ý Nguyệt, cô vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt ửng hồng trở nên trắng bệch, miệng thở ra khí nóng hầm hập.

Anh nâng nửa người cô dậy, đặt chén bên môi cô, “Uống đi, không nóng đâu!”

Cô giống như kẻ bộ hành trên sa mạc gặp được ốc đảo, trước mắt đột nhiên hiện lên một hồ nước mát, lúc này chỉ biết vội vã tiến về, ngửa cổ uống sạch.

Chỉ chốc lát cô đã uống xong một cốc nước lớn, “Còn muốn uống không?” Lâm Tây Canh thấy bộ dáng đó của cô, lại nhìn cốc nước, hỏi. Lưu Ý Nguyệt mệt mỏi lắc đầu, “Không, không uống!”

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, tiếp tục khuyên, “Vẫn nên đi bệnh viện đi?”

“Không, không đi, không đi.” Lưu Ý Nguyệt bướng bỉnh lắc đầu, thì thào tự nói. Cô sợ bệnh viện, nơi mà không gian tĩnh mịch, toàn mùi thuốc sát trùng, mọi người đều có khuôn mặt trắng bệch, ngoại trừ tiếng thở dài náo nức thì không còn âm thanh nào khác.

Khuôn mặt bà chủ gầy héo hơn, hai gò má cùng hốc mắt trĩu xuống, không còn bộ dạng trước kia.

Bệnh viện là nơi làm cho người ta tuyệt vọng, là nơi thấy chết cũng không thể cứu. Bác sĩ bắt đầu đi lắc đầu, “Đây là quy định của bệnh viện. Tôi chỉ là một thầy thuốc nhỏ nhỏ, không có cách nào khác. Nếu không nộp tiền, ngày mai đành phải ngưng thuốc. Mấy người nhanh nghĩ cách đi!”

Cô không biết nói gì, vét sạch túi tiền cũng không có nửa đồng, đừng nói là mấy ngàn tệ. Lưu Ý Nguyệt muốn bán quán bar, bà chủ lại kéo tay cô, “Ý Nguyệt! Nghe lời ta! Đừng nghĩ đến việc bán quán nữa! Dù sao cũng phải chết, mấy đứa còn cần chỗ đi về. Con không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho mọi người, biết không? Không được bán, nghe thấy chưa?” Bàn tay chỉ còn da bọc xương xiết chặt tay cô. Đau đớn!

Cô vay mượn khắp nơi, nhưng ở đâu cũng chỉ nhận được cái lắc đầu đầy lãnh đạm. Một lần nữa, Lưu Ý Nguyệt càng thêm thất vọng, lòng người dễ đổi, tình người dễ thay.

“Lưu Ý Nguyệt, nghe tôi nói này, tiền bỏ ra chỉ như bát nước hắt đi, công đã trắng trôi! Chỉ bằng xuất viện, để bà chủ ra đi thanh thản.”

Cái gì mà ra đi thanh thản? Lưu Ý Nguyệt cười ngốc nghếch, chẳng lẽ để cho bà chủ nằm trên giường chờ chết sao? Không! Cô không làm được! Cô thử mở miệng nhờ Hạ Dương, liệu một phen, dù biết khó thành nhưng cô vẫn muốn thử, dù sao cũng không còn ai để cầu xin nữa.

Nào ngờ, Hạ Dương không nhiều lời, nhanh chóng đồng ý. Lưu Ý Nguyệt sững sờ nhìn anh, “Thật sao? Anh đồng ý cho tôi mượn sao?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Thật!” Hạ Dương cười gật đầu.

“Nhưng không biết bao giờ tôi mới trả anh được.” Lưu Ý Nguyệt nói thêm một câu.

“Lúc nào có thì trả, không tính lãi với cô, tôi chỉ cần cô trả lại vốn.” Hạ Dương trả lời.

“Vì sao? Anh... Tôi không hiểu.” Lư Ỗ Nguyệt mở to mắt nhìn Hạ Dương, chăm chú để ý từng biến hóa trên khuôn mặt anh, nhưng hoàn toàn không thấy gì khác lạ.

“Không sao cả, đơn giản là tôi muốn giúp bà chủ.” Hạ Dương giải thích.

Đến tận bây giờ, Lư Ỗ Nguyệt vẫn không hiểu tại sao anh lại giúp cô. Trong mắt cô, Hạ Dương luôn là một thiếu gia giàu có, mặc hàng hiệu, đi xe xịn, bên cạnh luôn có người đẹp lộng lẫy, vung tay một cái có thể làm mưa làm gió.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ngô Nhân Kì, Lư Ỗ Nguyệt ngạc nhiên phát hiện, Hạ Dương đúng là một người khó hiểu, thật không thể nhìn thấu sở thích và hành động của anh.

Có tiền nhưng cũng không cách nào cứu được tính mạng của bà chủ, bà vẫn ra đi, đau đớn mà ra đi. Thuốc đối thân thể bà không có tác dụng, tế bào ung thư phát triển với tốc độ chóng mặt.

Bác sĩ lắc đầu với Lư Ỗ Nguyệt, “Không có cách nào, ngừng thuốc thôi, nếu tiếp tục chỉ khiến bà ấy thêm đau đớn.”

“Sao lại không có cách nào? Chẳng phải ông nói có tiền thì có thuốc sao? Dùng thuốc tốt nhất đi, thuốc nhập khẩu cũng được.” Lư Ỗ Nguyệt đỏ mắt, hy vọng trong lòng tan vỡ như bọt biển.

“Lư tiểu thư! Không phải chỉ dùng thuốc là được. Ung thư đã đến giai đoạn cuối. Cô nhìn bà ấy đau đớn như vậy, sống thêm một ngày là thêm một ngày chịu tội. Tôi chỉ nói sự thật thôi.” Bác sĩ thấy thái độ của Lư Ỗ Nguyệt cũng cao giọng nói.

“Tâm trạng người nhà bệnh nhân tôi có thể hiểu. Nhưng tôi là người chứ không phải thần thánh!”

“Thực xin lỗi! Là tôi quá kích động. Làm thế nào bà có thể đỡ đau?” Lư Ỗ Nguyệt lúc này mới thấy cô đã quá xúc động, không nể mặt bác sĩ, vội lấy lại bình tĩnh, hỏi.

“Tôi đề nghị ngừng trị liệu. Tế bào ung thư đã di căn khắp nơi, dùng thêm chi phí tiền mà thôi. Tiền của các người

chắc là đi mượn, thế nên hãy nghĩ thông suốt một chút. Buông tha đi, tôi sẽ cho bà thuốc giảm đau, còn lại đành xem bà chịu đựng được bao lâu.” Bác sĩ đề nghị.

Lư Ỗ Nguyệt trở lại phòng bệnh nhìn bà chủ, nhớ lại lời nói của bác sĩ, lời vừa rồi tuy khiến người ta tổn thương, nhưng đều là sự thật. Thuốc đi vào cơ thể bà, hoàn toàn không có phản ứng, bệnh tình chỉ càng thêm nặng.

Tiền nhiều như thế nào cũng không có ích, tiền cũng không phải vạn năng, hóa ra, có tiền cũng không cứu được mạng của bà chủ.

“Ỗ Nguyệt! Để ta nhan ra đi đi! Chết đời với ta mà nói chính là giải thoát. Đau lắm! Đau lắm!” Ánh mắt bà chủ đau đớn nhìn cô, hốc mắt khô khốc không ra một giọt nước mắt, một lần lại một lần cầu xin.

Lâm Tây Canh thấy mí mắt Lư Ỗ Nguyệt rung rung, đau đớn nhú chặt mày, miệng phát ra tiếng nức nở không rõ, trán bắt đầu toát mồ hôi.

“Thật tốt quá, ra mồ hôi là được rồi!” Lâm Tây Canh thở phào nói.

Lư Ỗ Nguyệt nằm trên giường, cả người nóng ra, tay chân ướt sũng mồ hôi, cảm giác như bơi trong biển nước, cô khua tay muốn bơi về bờ.

“Đừng nhúc nhích.” Lâm Tây Canh chặn tay cô lại. “Nóng, nóng quá.” Lư Ỗ Nguyệt nhú mày lắm bầm.

“Tôi biết! Cô chịu đựng, đến ngày mai sẽ ổn thôi!” Lâm Tây Canh dè dặt chặn lại không cho Lư Ỗ Nguyệt đẩy ra, nhớ hồi nhỏ bị bệnh bà nội cũng dỗ anh như vậy. “Bà nội cạo gió cho cháu, đổ mồ hôi thì tốt rồi, không được lộn xộn, lại cảm lạnh nữa thì mệt.”

Bà nội không cho anh uống thuốc, dù sao “thuốc là ba phần độc”, khi bệnh nhẹ đều dùng phương thuốc cổ truyền, cũng may trong trí nhớ, anh chưa từng bị bệnh nặng.

Bên tai không ngừng có người nói với cô, “Không có việc gì, không có việc gì, sẽ tốt thôi.” Lư Ỗ Nguyệt trầm tĩnh lại, chậm rãi ngủ ngon, không còn mơ nữa, chung quanh một mảnh tối đen.

Lâm Tây Canh buông cô ra, đi vào phòng tắm nhúng ướt khăn mặt, nhẹ nhàng lau trán cô. Mấy nhẩn thoảng giãn một chút, cô lúc này rất khác cô buổi sáng, dường như chất chứa rất nhiều nỗi buồn, rốt cuộc đâu mới là con người thật của cô?

Nửa đêm, Lư Ỗ Nguyệt tỉnh lại, đầu hơi động một chút, khăn mặt trên trán ướt sũng. Cô xoay người nhấc lên, tay kia sờ sờ trán mình, không còn nóng nữa, thần trí cũng tỉnh táo không ít.

Bên kia phòng, đèn bàn vẫn sáng, Lư Ỗ Nguyệt ngơ ngác nhìn người dưới ngọn đèn.

Lâm Tây Canh ghép hai sô pha lại với nhau, tiếc rằng chân dài thân cao, không vừa với sô pha, nhìn dáng anh ngủ rất không thoải mái, cứng nhắc dựa đầu vào sô pha.

Anh không đeo kính, cô đưa mắt tìm, thì ra mắt kính gọng vàng ấy đang được đặt trên bàn. Ánh sáng êm dịu chiếu xuống gương mặt anh, vẻ lạnh lùng thường ngày bỗng trở nên ấm áp.

Không biết nhìn được bao lâu, chỉ thấy khóe mắt ẩm ướt, cô khịt khịt mũi, không rõ đang là cảm giác gì. Thế giới rộng lớn, bờ vai nào mới là chỗ dựa của cô? Nói cho cùng, tối nay cũng chỉ là giấc mộng thoáng qua mà thôi!

Lâm Tây Canh giặt mình, Lư Ỗ Nguyệt định nằm xuống giả vờ chưa tỉnh nhưng đã không kịp nữa rồi, chỉ biết trơ mắt nhìn anh ngồi dậy.

“Cô tỉnh rồi?” Lâm Tây Canh lau mặt, với tay lấy mắt kính trên bàn trà. Anh nhìn cô từ từ đứng lên, nhưng không thấy rõ nét mặt cô thế nào.

Lư Ỗ Nguyệt xốc cái chăn ở trên đùi xuống, chậm rãi rời giường, trong tay cầm cái khăn ẩm, từng bước một đến gần anh, gương mặt cũng ngày càng rõ ràng.

Trán cô không còn ướt đẫm mồ hôi, ánh mắt long lanh.

Có chút lạnh lùng, có chút rạng rỡ, trong như nước mùa thu.

Phút chốc, một thứ cảm giác kì diệu khó tả quét qua cơ thể anh.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đồng du

“...Khỏe hơn chưa?” Sau một lúc lâu, Lâm Tây Canh mới định thần được, hắng giọng hỏi.

Lư Ỗ Nguyệt gật gật đầu, “Tốt hơn nhiều.” Sau khi sốt cao, tiếng nói cũng âm trầm, do dự giờ khăn mặt trong tay lên, “Tôi đem khăn mặt đi giặt.”

“Đưa cho tôi.” Lâm Tây Canh bước lên, Lư Ỗ Nguyệt chỉ biết nhìn anh đi vào phòng tắm. Khi Lâm Tây Canh đi ra, Lư Ỗ Nguyệt đang đứng ở trước bàn trà rót nước, “Đây là nước lạnh, cô nên uống cái kia.”

Lâm Tây Canh chỉ chỉ cái cốc trong khay, Lư Ỗ Nguyệt mở nắp, trong cốc đầy nước.

“Anh thật là chu đáo.” Lư Ỗ Nguyệt mỉm cười, nhìn không ra anh lại là người thận trọng như thế, đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

“Tôi chỉ là nhớ hồi nhỏ bà nội đều làm như vậy, trong nhà lúc nào cũng có một bát nước sôi để nguội. Trẻ con hay vội vàng, không đợi nước sôi từ từ nguội được, nên bà sợ chúng tôi sẽ uống nước lạnh.”

Khi nhớ lại quá khứ, vẻ mặt Lâm Tây Canh nhìn rất dịu dàng.

“Thật tốt, có thể tưởng tượng được bà anh nhất định là một bà lão hiền lành.” Lư Ỗ Nguyệt vô cùng hâm mộ nói, tay cầm ly nước ấm uống từng ngụm nhỏ.

Cha mẹ ruột không thương, không ai vì cô tí mĩ mà chuẩn bị cái gì cả. Cốc nước này với cô mà nói, thật là ngọt, so với đường còn ngọt hơn.

(ta cũng thấy ngọt :P)

Gương mặt buồn bã của cô thoáng cười, nếu không nhìn kĩ cũng không nhận ra. Nhưng nỗi đau thương nơi chân mày vẫn chưa thể tiêu tan mà càng thêm dày đặc giống như sương mù ở thành phố này.

“Người nhà cô thì sao?” Anh không khỏi tò mò, không biết người thân cô thế nào?

“Tôi ư? Tôi không may mắn như anh, tôi chưa từng thấy ông bà nội, trước khi tôi sinh ra bọn họ đã không còn.” Lư Ỗ Nguyệt trả lời. Nếu ông bà nội còn sống, ít nhất còn có người yêu thương cô chứ? Có lẽ vậy? Cô thầm nghĩ, nhưng lại không dám khẳng định, dù sao cũng chỉ là đoán, vĩnh viễn không phải sự thật.

May mắn? Lâm Tây Canh nghe hai chữ này, trong lòng cảm thấy buồn cười, ai cũng nói anh may mắn. Sinh ra trong một gia đình giàu có, tuổi còn trẻ đã nắm giữ khối tài sản lớn. Nhưng trong chân mới biết chân có rận, người ngoài sao hiểu được nỗi chua xót của anh.

“Cha mẹ cô đâu?” Không hiểu vì sao Lâm Tây Canh lại muốn hỏi tiếp. Đáng ra, cô hết sốt, anh cũng nên rời khỏi, nhưng trong lòng lại không muốn đi, chân cũng đứng im tại chỗ.

“Bọn họ? Tốt lắm.” Lưu Ý Nguyệt chỉ nói mấy từ. Mỗi người bọn họ hẳn đang tốt lắm, đều có hạnh phúc của riêng mình. Không cần nghi ngờ, không cần cãi vã, đã không hợp nhau thì không nên miễn cưỡng, ly hôn là đúng.

“Cô rất ít khi về nhà sao?”

Lưu Ý Nguyệt nhìn Lâm Tây Canh, không hiểu anh vì sao cảm thấy hứng thú với điều này, “Ừ, tôi rất ít trở về, tôi còn có một em trai, nó đang ở quê.” Lưu Ý Nguyệt bịa câu chuyện về một ký ức tốt đẹp

Chị gái thì ra ngoài, em trai thì ở nhà phụng dưỡng cha mẹ, thật là một gia đình hạnh phúc, lại hợp tình hợp lý.

“Em trai? Sao tôi chưa từng nghe cô nhắc đến?”

“Có gì để nói đâu! Chỉ là một đứa trẻ nông thôn thôi mà!” Nhớ đến em trai cùng cha khác mẹ, trong ấn tượng của Lưu Ý Nguyệt chỉ là một đứa trẻ béo khô, hư hỏng.

Nói đi nói lại, đối với cô, em trai này chỉ là một đoạn quá khứ mờ nhạt.

Thấy cô trông có vẻ không muốn nói nhiều, Lâm Tây Canh vỗ vỗ nếp nhăn trên quần áo, tự giác nói, “Được rồi, cô không có việc gì là tốt rồi, tôi trở về phòng ngủ.”

“Cám ơn! Lâm tổng, làm phiền anh cả đêm, thật là ngại!” Lưu Ý Nguyệt buông ly nước trong tay, tiễn Lâm Tây Canh tới cửa phòng.

“Không sao, ai cũng có lúc ốm đau. Cô nghỉ ngơi đi!” Lâm Tây Canh thoải mái nói.

Khép lại cửa phòng, Lưu Ý Nguyệt dựa vào phía sau cánh cửa. Không được có tình cảm, cô tuyệt đối không được có tình cảm với anh, sau khi hoàn thành giao dịch với Hạ Dương là phải ra đi. Cô vẫn là cô, anh vẫn là anh.

Lưu Ý Nguyệt không ngừng cảnh báo chính mình. Sầu mới dễ tích, vô ưu vô lo tự nhiên vô sự.

Lâm Tây Canh trở lại phòng, vội vàng rửa mặt rồi nằm trên giường, rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Núi xanh mờ mờ ảo ảo, mưa lát phát bay. Sườn núi dốc đứng, anh đi một đoạn, lại nghỉ một đoạn, đưa mắt nhìn, phía trước là một hình dáng như ẩn như hiện, váy trắng thướt tha. Anh bước lên vài bước, đột nhiên cô quay lại, đưa tay lên, nhẹ nhàng nhảy múa. Không cần phải nói, trời sinh cô nhảy đẹp như vũ công, đôi tay ấy, vòng eo ấy, ánh mắt ấy khiến anh chỉ biết nhìn không chớp mắt.

Đột nhiên, không còn núi, không còn mây, cũng chẳng còn rừng cây. Trong một căn phòng, cô gái mặc váy trắng nằm trên giường, thấy có người đi vào, cô ngồi dậy, cõng bỏ váy trắng trên người, giống như mời gọi.

Thân thể của cô rất cân xứng, mượt mà, còn tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, hư hư thực thực. Mái tóc đen buông xõa, không quá dài. Làn da mịn màng như lụa.

Đột nhiên, căn phòng lại biến mất, thay vào đó là cảnh núi rừng. Mưa bay lát phát, không thấy cô đâu. Mưa ngày càng lớn, anh xoay người, cô bước ra từ trong màn mưa, nở nụ cười, lần đầu tiên cô cười với anh. Anh đi về phía cô, hai tay nâng gương mặt cô lên, đặt lên bờ môi cô một nụ hôn mãnh liệt.

“Cuối cùng chúng ta cũng có thể gặp nhau.” Anh hôn hôn nói.

Lâm Tây Canh giật mình tỉnh lại, liếc mắt nhìn cửa sổ, rèm cửa buông xuống, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ len lỏi qua khe hở, chiếu vào phòng. Đồng hồ ở đầu giường chỉ đúng 6 giờ. Anh ngồi dậy, lắc lắc đầu. Suốt đêm qua anh đã mơ một giấc mơ kì lạ, trong mơ có một người con gái. Là ai? Cô là ai? Anh không nhìn rõ cô, chỉ nhớ mang mang nụ cười cô, rất đẹp, rất mê hoặc lòng người.

Anh xuống giường, mở cửa sổ ra. Bên ngoài, sương mờ giăng kín, gió thổi lạnh lẽo. Nhưng không hiểu sao anh không hề thấy lạnh, mà là cảm giác vô cùng khô nóng, như có ngọn lửa thiêu đốt toàn thân.

Lá thu đỏ rực trôi lững lờ trên mặt sông.

Dòng nước phẳng lặng chảy xuôi.

Trong sự trang nghiêm, thời khắc này trôi đi nhưng vĩnh hằng.

Dòng sông hướng về phía đông ra biển lớn

Bầu trời cũng một màu xám xịt

Mọi thứ đều đang trôi chảy.

“Thời khắc này trôi đi nhưng vĩnh hằng.” Lâm Tây Canh thì thào.

Anh rất mâu thuẫn, thời gian trôi qua vô tình, trên đời cũng chẳng có gì vĩnh hằng. Nhưng sao lúc này anh lại sợ hãi? Chẳng phải trước giờ anh vẫn tin thế sao? Bởi vì không có gì là mãi mãi, nên mới dễ dàng từ bỏ con người thật của mình. Giống như con sông chảy ra biển rộng, chảy mãi, chảy mãi... Con cá vì bơi ngược dòng mà bị thương, chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên thì tốt hơn.

Cuộc đàm phán vẫn đang được tiến hành, với những vấn đề then chốt, Lâm Tây Canh quyết không nhượng bộ, đối tác người Anh không cách nào lung lay được anh. Hợp đồng phải sửa đi sửa lại, số lượng từ càng ngày càng nhiều, văn bản cũng càng ngày dày.

Hợp đồng chia làm bản tiếng Trung và bản tiếng Anh, cả hai đều phải hài hòa thống nhất. Đoàn đàm phán làm việc rất cố gắng. Cuối cùng bọn họ đã chiến thắng.

“Lâm tiên sinh, anh làm cho tôi thấy rằng người Trung Quốc thật lợi hại.” Chủ tịch Khang Thạc nắm tay Lâm Tây Canh mà cảm khái.

“Ngài chủ tịch, tiền ở đây đều là của cổ đông, tôi phải chịu trách nhiệm.” Lâm Tây Canh cầm hợp đồng trong tay, nói.

Hợp đồng được ký kết, ai cũng vui vẻ vỗ tay cho thành quả của sự nỗ lực của chính mình và mọi người. Đặc biệt là Lưu Ý Nguyệt, bất kể thế nào, cô cũng kiên trì được đến cùng.

Bốn mắt nhìn nhau, Lưu Ý Nguyệt nở nụ cười tươi như ánh mặt trời. Lâm Tây Canh mơ hồ có cảm giác quen thuộc, nụ cười tươi ấy, rõ ràng anh đã từng thấy qua, lúc này chỉ biết chăm chú nhìn cô. Trái tim không khỏi đập lỡ một nhịp.

Buổi tối tổ chức một buổi tiệc khiêu vũ. Trên trần, đèn pha lê chiếu sáng rực rỡ, dưới sàn nhà, những đôi chân lướt nhẹ nhàng theo điệu nhạc. Mọi người đều thoải mái, vui vẻ.

Lưu Ý Nguyệt là người rất được hoan nghênh. Cô mặc váy đỏ, mái tóc dài buông xõa, chiếc cặp tóc kẹp hờ một bên đang đưa theo từng bước nhảy của cô.

Lâm Tây Canh đứng ở một góc, yên lặng ngắm nhìn nụ cười cô, dáng người cô.

“Nóng quá.” Đào mất một cái, cô đi đến trước mặt anh, bàn tay quạt quạt cười nói, “Anh không nhảy sao?”

Lâm Tây Canh lắc đầu, nói “Tôi thích xem.”

“Ồ.” Lưu Ý Nguyệt quyết quyết miệng, “Tôi muốn hỏi một chuyện, được chứ?”

“Được.” Lâm Tây Canh gật đầu.

“Là như thế này. Lâm tổng! Hợp đồng đã ký, cũng coi như thành công đi, có nên cho mọi người nghỉ ngơi một hai ngày không? Khó được đi ra ngoài một lần, ai cũng muốn ở lại ngắm cảnh Luân Đôn và mua quà lưu niệm. Họ nhờ tôi hỏi anh, vì cho rằng anh sẽ không từ chối phụ nữ, đúng không? Có thể chứ?” Lưu Ý Nguyệt nói xong, nín thở chờ Lâm Tây Canh trả lời.

Anh nhìn Lưu Ý Nguyệt, cười gật đầu, “Hai ngày. Máy người tự sắp xếp.”

“Thật tốt quá, cảm ơn!” Lưu Ý Nguyệt cảm ơn xong, xoay người về phía sau giơ tay lên tạo thành hình chữ V.

Cô quay đầu trở lại, ánh mắt lấp lánh, “Còn nữa! Đây là thỉnh cầu của cá nhân tôi, tôi muốn xem cảnh đêm Luân Đôn, không biết có thể nhờ Lâm tổng làm người hướng dẫn không?”

Lâm Tây Canh ngẩng ra một lúc, thật không ngờ Lưu Ý Nguyệt sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Anh chậm rãi vươn khuỷu tay ra, “Đi thôi.”

Hành trình của hai người bắt đầu từ đài tưởng niệm. Nơi đó có một đài phun nước, bọt nước phun ra từ miệng pho tượng. Trên quảng trường, xung quanh tượng sư tử cao lớn có rất nhiều người cùng rất nhiều bồ câu. Không khí lan tỏa mùi bóng ngô béo ngậy.

“Tôi mà giống bồ câu thì tốt rồi.” Lưu Ý Nguyệt nhìn đàn bồ câu đang tung cánh, nói.

“Sao lại tốt?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Muốn bay thì bay, muốn dừng thì dừng, tự do tự tại.” Luru Ý Nguyệt thần nhiên nói.

Bỗng nhiên, chuông nhà thờ chậm rãi vang lên. Hai người dừng chân, yên lặng lắng nghe, tiếng chuông trầm ấm càng ngày càng xa.

“Đi thôi, chúng ta đi theo con đường này đi.” Lâm Tây Canh chỉ con đường phía trước, dẫn đến tháp đồng hồ Big Ben.

Bên dòng sông Thames, trai tài gái sắc cùng nhau thả bước, có tiếng vó ngựa “lộc lộc” gõ vào mặt đường, thật khiến người ta say lòng.

Thì ra hai người đã đi dọc sông Thames lúc nào không biết, mãi đến khi thấy phía trước một băng ghế gỗ, họ mới kéo nhau ngồi xuống. Tiếng nhạc jazz lúc trầm lúc bổng, hai bờ sông lấp lánh đèn hoa.

“Nếu ngồi du thuyền, thì chạy thẳng đến Richmond, ở đó có rất nhiều thiên nga.” Lâm Tây Canh chỉ vào dòng sông Thame, nói.

“Vậy sao? Nhất định là rất đẹp! Có điều, thế này cũng đẹp lắm rồi!” Luru Ý Nguyệt tưởng tượng đàn thiên nga lững lờ trên mặt nước, càn cỏ cao, trắng muốt, in bóng trên mặt hồ.

“Tôi mời cô uống một chén, đến Luân Đôn mà không đến quán bar thật đáng tiếc.”

Thật vậy! Đến Luân Đôn vào đêm mà không ghé vào một quán bar kiểu Tudor uống một ly thì vô cùng đáng tiếc.

“Cụng ly.”

“Cụng ly.”

Ly rượu được trang trí bằng một lát chanh, trong suốt vàng nhạt, uống một ngụm, lạnh trong miệng, nhưng đến cổ họng thì nóng như lửa.

Luru Ý Nguyệt nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt mơ màng, vô cùng quyến rũ.

Lâm Tây Canh căng thẳng, âm thanh cảnh báo vang lên. Lúc nào anh cũng không cưỡng lại nổi ánh mắt của cô, không thể dời khỏi ánh mắt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp nhau trong nước mắt

Theo thời gian, một số thứ cũng sẽ thay đổi.

Lâm Tây Canh không còn là Lâm Tây Canh trước đây, anh cảm nhận được sâu sắc điều này.

Xe taxi chở hai người chạy trên đường quay về khách sạn. Bọn họ không nói gì, cũng không nhìn đối phương, chỉ yên lặng lắng nghe hơi thở của nhau. Họ ngồi rất gần, đến nỗi có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nhau. Lâm Tây Canh ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn thẳng vào phía trước. Luru Ý Nguyệt xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài không ngừng lui ra sau.

Trên hành lang, hai người một trước một sau, dưới chân là tấm thảm mềm mại, không nghe thấy tiếng bước chân. Trên tường, cách vài thước treo một ngọn đèn, Luru Ý Nguyệt chậm chậm đi dưới ánh đèn ấm áp.

Lâm Tây Canh chỉ hy vọng thời khắc này mãi mãi không kết thúc, ở phía sau nhìn cô, không cần nhiều, chỉ là bóng dáng cũng đủ rồi.

Tới cửa phòng Luru Ý Nguyệt, cô đứng thẳng người rồi thần nhiên cười, “Cám ơn.”

“Không có gì, hy vọng đêm nay tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của một người hướng dẫn.” Lâm Tây Canh cố nói chuyện thoải mái để giảm bớt nỗi bất an trong lòng.

“Rất tốt! Cám ơn! Dù là đêm nay hay là lần đi công tác này thì cũng cám ơn anh đã cho tôi cơ hội này.” Luru Ý Nguyệt thật lòng nói, chỉ sợ cơ hội như vậy cũng không có nữa.

“Sao lại nói vậy?”

“Lần ký kết hợp đồng này làm cho tôi có cảm giác thành công. Sau này khi nhà máy điện xây dựng xong, lúc nhìn nó thì tôi sẽ nói với mình rằng, nơi này có một phần công lao của tôi.”

Lâm Tây Canh nhìn cô đứng lặng hồi lâu, ánh mắt cô lộ ra vẻ chân thật. Anh không nghi ngờ mỗi một từ mà cô nói, anh có thể cảm nhận được điều này. Tình cảm giống như mạng nhện, tránh không được. Chân không nghe lời đi về phía trước một chút.

Lưu Ý Nguyệt đột nhiên lui về phía sau, lưng dán trên cánh cửa, ngón tay run lên nắm lấy vạt áo khoác, “Đây không phải là ý muốn của cô sao?” Cô để tay lên ngực tự hỏi, “Không, đây không phải là ý muốn của cô, không phải, không phải.” Cô cúi thấp mặt xuống không dám nhìn anh, ánh mắt sợ hãi đã biểu hiện sự kích động của cô.

Lâm Tây Canh vẫn nhìn chằm chằm Lưu Ý Nguyệt, nhịp tim đập dồn dập. Hai người tựa vào nhau, từ xa nhìn như một đôi tình nhân đang lưu luyến. Lưu Ý Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu lên, dán sát vào khuôn mặt đang cúi xuống của anh. Lâm Tây Canh hôn lên tóc, lên mắt cô.

Cô nhẹ buông tay, túi xách rơi trên mặt thảm, phát ra một tiếng động nhỏ, phá vỡ không khí yên tĩnh giữa hai người.

“Thực xin lỗi.” Lâm Tây Canh bưng tỉnh liền lùi một bước nhỏ.

Động tác của Lưu Ý Nguyệt nhanh hơn, hai tay ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh. Môi anh thật ấm áp, không giống như khuôn mặt lạnh lùng của anh.

Nụ hôn này giống như ánh trăng giữa đêm đen, như ngọn đèn trong bóng tối, “Tách” một tiếng châm lên ngọn lửa trái tim. Lâm Tây Canh thoát khỏi thế bị động. Bờ môi của anh hé mở cắn đầu lưỡi của cô, có chút đau có chút bất chấp tìm tòi trong khoang miệng.

Trên hành lang truyền đến tiếng nói chuyện, Lưu Ý Nguyệt buông cánh tay ra, hạ gót chân, nửa người trên cũng đi xuống, “Chúng ta huê nhau, ngủ ngon.” Nói xong, cô không nhìn Lâm Tây Canh, ngồi xuống nhặt túi xách lên, lấy chìa khóa mở cửa phòng.

Lâm Tây Canh nhìn mỗi động tác của cô, nhanh nhẹn mở cửa vào trong phòng, từ từ khép lại cánh cửa giống như ảo thuật gia làm cô biến mất. “Cạch” cửa đã bị khóa, cánh tay anh nặng nề nâng lên rồi nhẹ nhàng buông xuống, nhưng vẫn không bước đi.

Trong phòng, Lưu Ý Nguyệt lẳng lặng đứng ở trước cửa chờ đợi, trên mặt là nụ cười yếu ớt, anh sẽ không gõ cửa, đó không phải tác phong của anh, cô chắc chắn.

Thật lâu sau, vẫn không có tiếng động. Trong phòng không có ánh sáng, Lưu Ý Nguyệt đi đến cửa sổ sát đất đẩy ra. Cả thành phố đều chìm vào giấc ngủ say, chỉ còn lại tiếng nước sông róc rách chảy tựa như không bao giờ ngủ.

Hôm sau, Lưu Ý Nguyệt lười biếng, ở trên giường lăn đi lăn lại, nhìn rèm cửa sổ màu trắng, hai ngày nghỉ không biết nên làm gì. Lười biếng, cái gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn ăn.

Ở trên giường hết cả ngày trời, Lưu Ý Nguyệt quyết định không thể tiếp tục ở trong phòng nữa. Cô xoay người xuống giường, rửa mặt chải đầu xong, thay quần bò với áo len, tóc cột cao thành đuôi ngựa, tự nhìn mình trong gương, cảm giác như trẻ lên vài tuổi.

Mang một đôi giày thể thao nhẹ nhàng, Lưu Ý Nguyệt đi ra ngoài, lang thang trên đường không mục đích. Nhìn thấy khách tham quan cầm máy chụp hình không ngừng, Lưu Ý Nguyệt dừng lại, quan sát tỉ mỉ cảnh vật trước mặt. Ánh mắt là ống kính, đại não là máy chụp hình, hình ảnh mãi mãi được cất giấu dưới đáy lòng, trí nhớ là bức ảnh tốt nhất, đẹp nhất.

Cô đi đến phòng trưng bày Quốc gia, đây là nơi duy nhất trên thế giới cho miễn phí ra vào để ngắm những tác phẩm hội họa. Công trình này là tác phẩm tiêu biểu của một kiến trúc sư nổi tiếng (?), mặt trên có mái vòm, phía dưới là một hàng cột. Phòng triển lãm tranh quy mô cũng không lớn, các bức tranh ở đây đều rất đẹp, nhưng số lượng không nhiều lắm. Tranh ở hành lang đều do người dân đóng góp, hoặc có nguồn gốc từ nhân dân hoặc là đại diện giai cấp giàu có cống hiến cho xã hội, đất nước. Mất khoảng hai giờ để thưởng thức các bức tranh nổi tiếng trên thế giới, cô đã đánh giá quá cao sức lực cũng như khả năng thưởng thức của mình, không muốn tra tấn mắt và thần kinh thêm nữa, đành phải đi ra ngoài.

Lúc này, bụng đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, thì ra thức ăn vẫn hấp dẫn hơn, cô nhớ một quyển tạp chí có nhắc đến Whitecross Stress Market.

Ở đó bán các món ăn vặt nổi tiếng của các quốc gia châu Âu, cả con đường lát đá, thức ăn được bán trên các xe đẩy, không có bàn, ngay cả khách có nhiều tiền đến đâu, cũng chỉ có thể đứng ở trên đường mà nếm thức ăn ngon.

Lưu Ý Nguyệt tìm được nơi bán món ăn Italy, nghe nói khi Bruce Willis đến Luân Đôn chỉ muốn tới đây ăn. Ăn xong món Italy, lại tìm được chỗ bán đồ ăn vặt, bánh trứng custard.

“Cuối cùng chúng ta cũng có thể gặp nhau.” Lâm Tây Canh nhìn thấy cô vừa ngạc nhiên vừa mừng. Cô rất trẻ trung, trẻ trung đến mức nếu anh nhìn lướt thì không thể nhận ra. Ăn mặc giản dị, áo khoác, quần bò, bên trong là áo len. Tóc buộc cao còn không trang điểm. Anh thấy cô cắn một miếng bánh trứng thật to rồi nhắm mắt thưởng thức. Ăn, đối với cô mà nói có lẽ thực sự hạnh phúc.

“Hương vị thế nào?” Anh tiến đến hỏi cô.

“Khụ khụ khụ.” Lưu Ý Nguyệt vỗ ngực, trừng mắt nhìn người trước mặt, không có vẻ gì hối lỗi, mà còn cười cười trêu chọc cô.

“Xin lỗi, đã hù dọa cô.” Lâm Tây Canh vỗ lưng giúp cô, Lưu Ý Nguyệt ho đến đỏ mặt.

“Ăn ngon không?” Lâm Tây Canh chỉ chỉ cái bánh trứng đã bị cắn một miếng trong tay cô.

“Đây, anh thử đi.” Lư Ỗ Nguyệt đưa một cái bánh khác, Lâm Tây Canh cũng không từ chối, lấy bánh ăn một miếng. “Thế nào?” Lư Ỗ Nguyệt thấy anh ăn xong hỏi.

“Hình như là tôi hỏi cô trước?” Lâm Tây Canh nhướn mày hỏi.

“Tôi chỉ có thể nói tôi nhớ nhà, ngay cả đầu lưỡi cũng nhớ hương vị quê hương.” Lư Ỗ Nguyệt bĩu môi nói.

“Ha ha, tôi cũng thế!” Lâm Tây Canh gật gật đầu.

Hai người đứng ở trên đường ăn bánh trứng xong cũng không muốn ăn nữa. Lư Ỗ Nguyệt nhìn Lâm Tây Canh, tóc của anh bị gió thổi có chút rối. Hôm nay anh ăn mặc thoải mái, nhưng rất phù hợp, khác hẳn với anh thường ngày.

“Làm sao vậy?” Lâm Tây Canh thấy cô nhìn mình chăm chú, tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là anh hôm nay rất khác.” Lư Ỗ Nguyệt chỉ chỉ quần áo anh, Lâm Tây Canh liếc mắt nhìn quần áo trên người một cái, “Không phải hôm nay là ngày nghỉ sao?” Anh hỏi lại.

“Đúng! Ngày nghỉ. Có điều, tôi cảm thấy hai ngày này trôi qua quá nhanh, còn chưa biết làm gì.” Lư Ỗ Nguyệt nhẹ nhàng nhún mày, thời gian nghỉ ngơi quá ít, cô không biết nên làm việc gì cho thích hợp. Lâm Tây Canh liếc mắt nhìn cô, lời của cô giống giọt mưa rơi xuống lá cây, “tách, tách, tách”, mùa mai anh quá mức rõ ràng. Nhưng mà đêm qua cô không có đề cập tới, cũng không có làm ra vẻ nhảm nhí, rất tự nhiên, tự nhiên đến nỗi đêm qua giống một giấc mộng.

“Vậy thời gian còn lại của hôm nay cho tôi được không?” Lâm Tây Canh đột nhiên buột miệng thốt ra.

Lư Ỗ Nguyệt giật mình không ít, mắt trừng lớn, miệng khê nhếch. Đây không giống lời anh nên nói ra. Nhìn sang bốn phía, đúng rồi, ở nơi đất khách bọn họ không biết ai, con người sẽ trở nên mạnh dạn hơn.

“Được.” Lư Ỗ Nguyệt nghiêm túc nói. Cô vươn tay về phía Lâm Tây Canh, ngón tay thon dài trắng nõn.

Tay Lư Ỗ Nguyệt bị nắm lấy, không quá lỏng cũng không quá chặt. Tay anh thô ráp, khô ráo. Lư Ỗ Nguyệt không thích đàn ông có bàn tay đầy mồ hôi.

Hai người đi dạo trên đường, lại tưởng tượng người bên cạnh chính là người đồng hành cùng mình đến suốt cuộc đời. Hạnh phúc nhất trong đời là gì? Chỉ đơn giản là hai người yêu nhau tay trong tay.

Đi ngang qua một cửa hàng nhỏ, Lư Ỗ Nguyệt bị món đồ trong tủ kính hấp dẫn, “Vào xem.” Nàng kéo kéo Lâm Tây Canh, hai người cùng vào cửa hàng. Chủ cửa hàng thấy có khách hàng tới cũng không gấp gáp, mời hai người bọn họ chậm rãi xem liến không để ý nữa. Trong cửa hàng không có nhiều mặt hàng đắt tiền, có lẽ mấy thứ này trong nước cũng có thể mua được, Lư Ỗ Nguyệt bắt đầu không còn suy nghĩ muốn mua sắm trong đầu.

“Đẹp không?” Cô lấy một cái khăn quàng cổ bằng lụa rất dài, xoay người hỏi một câu.

“Không biết.” Lâm Tây Canh hoàn toàn mù mịt, anh chưa từng quan tâm đến quần áo, trang sức của phụ nữ.

Lư Ỗ Nguyệt than nhẹ một tiếng, cời khăn lụa xuống, treo về chỗ cũ, “Nói thật, anh thực nhàm chán.” Cô nhìn thẳng vào ánh mắt Lâm Tây Canh mà nói.

“Tôi biết.” Về điểm này, Lâm Tây Canh hoàn toàn có thể tự hiểu.

“Ngô tiểu thư làm sao có thể chịu được anh?” Lư Ỗ Nguyệt không nghĩ ngợi mà nói, nói xong lập tức giống như bị mèo cắn lưỡi, sợ hãi quan sát anh.

“Đó là vấn đề của cô ấy, đề nghị cô đi hỏi cô ấy.” Không nghĩ tới Lâm Tây Canh rất nhanh trả lời, sắc mặt cũng không hề thay đổi.

“Hai kẻ lập dị!” Lư Ỗ Nguyệt lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trở mặt

Trên đời này nếu có người hiểu anh hơn chính anh, anh sẽ cảm thấy thế nào?

Lâm Tây Canh nhìn chăm chăm vào tập công văn trước mắt, sau khi từ nước trở về, anh lúc nào cũng lâm vào trạng thái như vậy. Ngày đó, hai người lưu luyến chia tay nhau trên đường. Cô chỉ bình thản hỏi anh, “Nếu có thể, anh sẽ... chứ?”

“Sẽ không, tôi sẽ không.” Trong văn phòng, Lâm Tây Canh một mình lẩm bẩm. Gần đây, cha mẹ rất quan tâm đến hôn nhân của anh, anh không dám tùy tiện hứa hẹn điều gì. Người ta đều nói, qua ba mươi tuổi đã thực sự trưởng thành, anh cũng nghĩ mình đến tuổi này có thể chịu đựng mọi biến cố, cũng không rung động trước ai nữa. Là anh không đủ kiên định, hay là cô xuất hiện quá trễ.

Tình yêu không phân biệt tuổi tác, thời điểm, nó đến giống như thủy triều lên, mãnh liệt nhấn chìm con người.

Chỉ là tình cảm này vừa mới nhen nhóm đã bị dập tắt, Lưu Ý Nguyệt đã tự tay dập tắt nó, cô so với anh càng sáng suốt hơn. Hai người bọn họ có rất nhiều trở ngại, quan trọng nhất là anh đã đính hôn, nhớ lại lời hứa hẹn của anh với Ngô Nhân Kỳ, “Anh sẽ trung thành đối với hôn nhân.”

Thì ra trung thành không chỉ đơn giản là một từ hai chữ mà thôi, mà viết hai chữ này thực sự rất khó. Lâm Tây Canh cười khổ.

“Cốc cốc” cánh cửa truyền đến tiếng gõ cửa, không cần hỏi cũng biết là ai, hai tiếng, không nhiều lắm, sau đó sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

“Mời vào.” Lâm Tây Canh hạ giọng, vững vàng ngồi chỗ của mình, cố gắng ngụy trang thật tốt sau đó mới nói.

Cánh cửa nhẹ nhàng được đẩy ra, Lưu Ý Nguyệt đứng ở cửa, “Lâm tổng, đã hết giờ làm.” Cô nhìn cặp mắt kính lấp lánh.

“À, vậy sao?” Lâm Tây Canh liếc mắt, nhìn lướt qua đồng hồ trên cổ tay, “Có hẹn?” Nhịn không được hỏi một câu.

Lưu Ý Nguyệt tạm ngừng một chút, vẫn là thành thật trả lời, “Đúng vậy, có hẹn.”

“Tôi không làm chậm trễ thời gian của cô, ngày mai gặp.”

“Cám ơn, ngày mai gặp.” Lưu Ý Nguyệt hơi hơi cúi người, xoay người đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Cô thực sự có hẹn, là Lưu Hường Đông. Lần đó, cùng Hạ Dương diễn kịch ở dưới lầu xong, cô vẫn mờ mịt không biết ý nghĩ của Lưu Hường Đông là gì. Không ngờ Lưu Hường Đông chủ động gọi điện thoại hẹn cô, suy nghĩ rồi nhận lời, có lẽ, lần này có thể giải quyết triệt để.

Cô chậm rãi thu dọn lại mặt bàn, mở ngăn kéo ra, để toàn bộ tài liệu vào. Cô chưa bao giờ mang về, cũng không nghĩ phải mang về. Lấy toàn bộ tài liệu nhét vào trong túi, liếc liếc mắt nhìn cánh cửa đang đóng chặt, Lưu Ý Nguyệt đi về phía thang máy.

Cô đã vô tình đã kích Lâm Tây Canh. Có điều, đột nhiên lại nghĩ, cái khăn lụa kia quả thật không thích hợp với cô. Lại nghĩ đến Ngô Nhân Kỳ. Cô ấy còn trẻ con quá, nhưng chính sự trẻ con ấy lại rất đẹp, rất trong sáng. Liệu Lâm Tây Canh có thể không cần cô sao? Không! Lưu Ý Nguyệt tự nói với mình, anh sẽ không.

Hôm đó thật sự là một cơ hội tốt hiếm có, ở một nơi xa lạ, Lâm Tây Canh không còn là Lâm Tây Canh, nhưng cô vẫn là Lưu Ý Nguyệt. Không hiểu tại sao, cô không muốn cứ tiếp tục như vậy. Cấp trên cùng với cấp dưới có quan hệ mập mờ cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Lưu Ý Nguyệt muốn nhìn thấy Lâm Tây Canh lộ hết mặt nạ xuống, nếu anh thực sự có lòng, thích hay không thích chỉ là vấn đề thời gian.

Nhớ tới chuyện vừa nãy, quả nhiên, anh tức giận. Là vì tò mò? Hay anh đã buông tay? Lưu Ý Nguyệt không biết là đáp án nào, nhưng không quan trọng. Quyền chủ động vẫn nằm trong tay cô. Trong thang máy, Lưu Ý Nguyệt thấy nụ cười mình phản chiếu trên lớp vỏ kim loại sáng bóng. Vẫn tốt! Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Hường Đông đậu xe ở chỗ cũ, Lưu Ý Nguyệt không tốn công sức liền nhìn thấy hân. Cô tự mở cửa xe, ngồi vào. Xe chạy ra đường lớn, hai người hoàn toàn không để ý, phía sau đang có một chiếc xe bám theo họ.

Lâm Tây Canh một mình ở lại văn phòng, công văn trên mặt bàn lại không thể thu hút anh, suy nghĩ hỗn loạn, thấp thỏm không yên. Người cô có hẹn là ai? Lưu Hường Đông, cái tên đầu tiên thoát ra khỏi miệng. “Đừng” một cái, Lâm Tây Canh đứng lên, ghé phía sau cũng bị lay động theo. Anh muốn xác nhận ý nghĩ của mình, khi bước đi ra cửa, mở cửa phòng ra, thấy cô đã đi rồi.

Lâm Tây Canh chạy đến trước thang máy riêng, rất nhanh xuống tới tầng hầm, rồi tìm xe của mình, khởi động xe chạy như bay ra ngoài.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ở ngoài tòa nhà Lâm thị, cách đó không xa anh thấy xe của Lưu Hường Đông, cũng vừa đúng lúc thấy Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống. Ma xui quỷ khiến, anh nhân ga đi theo.

Họ dừng lại ở cửa khách sạn, Lâm Tây Canh không ngừng tự hỏi, “Mình ở đây làm gì? Thật buồn cười! Cô ta ở cùng với ai, liên quan gì với mình chứ?”

Thật sự không liên quan sao? Nhưng tại sao trong lòng lại rất tức giận, giống như người chồng ghen tuông khi vợ ngoại tình, chưa xót cùng phần nộ không ngừng dâng lên trong lòng, sẵn sàng bùng nổ.

Lưu Ý Nguyệt chờ ở bên ngoài đột nhiên phát hiện Lâm Tây Canh, cô không ngờ là anh sẽ theo dõi cô.

“Cục phó Lưu, tôi muốn lần này chúng ta nói cho rõ ràng.” Vào phòng, Lưu Ý Nguyệt vừa ngồi xuống vừa nói.

“Lưu tiểu thư, tôi thật không ngờ cô là người như vậy.” Trên mặt Lưu Hường Đông hiện ra vẻ khó chịu. Nhớ lại ngày đó, có lẽ Hạ Dương xuất hiện

không phải là ngẫu nhiên. Hai người là cố ý sắp đặt rồi diễn một vở kịch như vậy, hẳn không hề phát hiện còn tỏ vẻ sáng khoái, ngậm bồ hòn làm ngọt, tro mắt nhìn thịt thiên nga bay ra khỏi miệng. Lư Hướn Đông cảm thấy tôn nghiêm đàn ông của hắn bị chà đạp nặng nề.

“Sao? Tôi là loại người nào?” Lư Ý Nguyệt châm chọc, người đàn ông trước mắt có lẽ đã bị dục vọng làm mờ mắt, “Quyền lực và tiền tài là thứ hấp dẫn nháp của đàn ông” Lư Ý Nguyệt không thể không đồng ý những lời này, rất tuyệt!

“Hạ Dương là ai, trẻ tuổi, có tiền, phong lưu. Không ngờ Lư tiểu thư có thể mê hoặc cậu ta.” Ghen tỵ và oán hận quả thật đã khiến Lư Hướn Đông mờ mắt, hắn bắt đầu không để ý đến địa vị của mình, nói năng thiếu bình tĩnh.

“Hả? Vậy sao? Như cục phó Lư nói thì tôi hẳn phải vui thích lắm nhỉ?” Lư Ý Nguyệt hừ lạnh trong lòng, gã đàn ông này thật khiến cô ghê tởm.

“Tôi không hiểu, Lư tiểu thư vì sao không đi quyến rũ Lâm Tây Canh. Anh ta không phải rất tốt sao?”

“Cục phó Lư, ngài quên rồi sao? Lâm Tây Canh cũng đâu khác ngài mấy, coi như đã kết hôn, sao tôi lại đi rước phiền vào người chứ? Còn Hạ Dương tốt xấu gì cũng chưa kết hôn. Tôi và anh ấy đều tình nguyện, hai bên cùng có lợi.” Lư Ý Nguyệt cười lạnh nói.

“Ha ha, tôi thật sự đã coi thường cô, không ngờ cô cũng là phụ nữ như vậy.”

“Cục phó Lư, nói thẳng ra, tôi là người phụ nữ nào cũng không liên quan đến ngài. Hơn nữa, tôi thế nào trong lòng tôi hiểu rõ nhất, ngài muốn cái gì bản thân cũng rất rõ ràng, tôi sẽ không vòng vo nữa, việc này, tôi nghĩ ngài vẫn là từ bỏ đi.” Lư Ý Nguyệt vừa nói vừa lấy hộp đồng hồ trong túi ra, đặt lên bàn, từ từ đẩy đến trước mặt Lư Hướn Đông.

“Lư tiểu thư, xin khuyên cô một câu. Sớm muộn gì cô cũng phải gánh hậu quả, hơn nữa còn rất nặng nề.” Lư Hướn Đông cũng không khách sáo, cầm lại đồng hồ, còn cố ý mở rồi nhìn thoáng qua. Dù sao giá cả xa xỉ, hẳn còn không có hào phóng đến thế, không thể ăn trộm gà sao có thể mất luôn nắm gạo.

“Cám ơn ngài đã nhắc nhở, tôi về trước.” Lư Ý Nguyệt không chịu nổi vẻ mặt giả tạo của Lư Hướn Đông nữa. Nếu cứ tiếp tục ở đây với hắn, cô không dám chắc mình sẽ không lớn tiếng mắng người, vì thế, nói xong liền xoay người dứt khoát rời đi.

Lư Hướn Đông ngồi ở ghế trên, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Hắn nghĩ đàn bà ai cũng như nhau, không ngờ Lư Ý Nguyệt lại khó nhằn đến thế.

Lư Ý Nguyệt đi ra ngoài khách sạn, thoát khỏi sự quấy rầy của Lư Hướn Đông, cảm thấy không khí chung quanh thật là trong lành, khuôn mặt như trút được gánh nặng mà mỉm cười.

Ngắm lại hiện tại là giờ cao điểm, chắc xe bus còn lâu mới tới, Lư Ý Nguyệt quyết định đi xe taxi.

“Tín tín” đột nhiên hai tiếng còi ô tô vang lên. Lư Ý Nguyệt hoảng sợ, che ngực lùi sang một bên, trừng mắt nhìn người trong xe, một lúc sau mới nhận ra là Lâm Tây Canh.

“Lên xe.” Lâm Tây Canh hạ cửa kính xe xuống hô với Lư Ý Nguyệt, chỉ thấy Lư Ý Nguyệt ngây ngốc đứng bất động tại chỗ, anh có chút không kiên nhẫn, “Nhanh lên đi.”

Lư Ý Nguyệt lấy lại ý thức, mở cửa xe ra, vừa mới ngồi xuống, xe liền lao nhanh như tên bắn, “. Lâm tổng.” Lư Ý Nguyệt cuối cùng cũng tìm được giọng nói của mình, nghi hoặc nhìn Lâm Tây Canh, sắc mặt của anh tím tái, lồng ngực như đang ăn nhấm lửa giận.

“Hẹn xong rồi sao?” Lâm Tây Canh lạnh giọng hỏi.

“Xong rồi.” Lư Ý Nguyệt gật đầu.

“Lư Hướn Đông sẽ thay đổi vì cô sao? Cô có hỏi hắn chuyện này không?” Lâm Tây Canh tức giận nói.

“Hả?” Lư Ý Nguyệt hoàn toàn mờ mịt, nhú mày, khẽ nhếch miệng nhìn Lâm Tây Canh.

“Sao? Hắn trả lời như thế nào?” Lâm Tây Canh ép hỏi.

Lư Ý Nguyệt ngờ ngác một lúc, sau đó rất nhanh hiểu được ý của Lâm Tây Canh, “Sao anh biết tôi hẹn Lư Hướn Đông?” Cô hỏi ngược lại.

Lâm Tây Canh dừng xe lại ven đường, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm Lư Ý Nguyệt, giống như muốn nhìn thấu người phụ nữ trước mặt, nhưng cô không phải Ngô Nhân Kỳ.

Lư Ý Nguyệt mở cửa, phát hiện cửa xe đã bị Lâm Tây Canh khóa, “Lâm tổng, xin anh mở cửa ra, tôi phải xuống xe.”

“Trả lời câu hỏi của tôi.” Lâm Tây Canh không thèm để ý tới yêu cầu của Lư Ý Nguyệt, vẫn nhìn cô chằm chằm.

“Tại sao tôi phải trả lời? Về lý mà nói, tôi không cần trả lời. Anh không thấy buồn cười sao?”

“Lư Ý Nguyệt, con người có thể sống thoải mái, nhưng không thể tùy tiện. Tôi, Lư Hướn Đông, còn ai nữa?”

“Xùy! Tùy tiện? Lâm Tây Canh, nếu nói rằng lúc trước tôi còn có chút ấn tượng tốt với anh, bây giờ chẳng còn gì nữa. Thoải mái như thế nào? Tùy tiện lại như thế nào? Không tùy tiện với anh thì sao? Sao? Khó chịu hả?” Lư Ý Nguyệt châm chọc nói, tại sao tự nhiên đổ hết lỗi lên đầu cô, cô sai ở đâu chứ? Tại sao mọi người ai cũng đối xử với cô không công bằng? Lư Ý Nguyệt vô cùng uất ức, tuyệt vọng, chẳng lẽ này trên đời không có con đường nào dành cho cô sao?

“..... Lư Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh như mất đi lý trí, giận dữ quát.

“Gọi cái gì! Mở cửa, tôi không muốn ở cùng anh! Mở ra! Nếu không tôi không biết mình sẽ nói lời khó nghe nào nữa!” Lư Ý Nguyệt dùng sức đập cửa xe bị khóa, đáy mắt như phủ một tầng sương mù. Cô thầm mắng chính mình, đây không phải lần đầu tiên chịu thiệt, cũng không phải lần đầu tiên bị oan, tại sao vẫn còn khó chịu như thế?

Lâu rồi không ai dám khiêu chiến với Lâm Tây Canh. Anh chỉ thấy hai mắt Lư Ý Nguyệt sáng lên, dường như có ngọn lửa cháy sáng, càng ngày càng dữ dội.

Lâm Tây Canh yên lặng mở khóa cửa, vừa nghe thấy “Tạch” một tiếng, Lư Ý Nguyệt liền khăn trương xông ra ngoài. Cô bước đi rất nhanh, chỉ để lại ánh mắt khó chịu của những người qua đường.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Nổi giận

Lư Ý Nguyệt đi như bay về nhà. Cô muốn tìm một nơi thuộc về riêng cô mà trốn đi, dù khóc, dù cười, dù điên, dù loạn, đều không liên quan đến người khác.

Lúc đi ngang qua cửa hàng tiện lợi dưới lầu, Lư Ý Nguyệt ngừng lại, đứng lặng một lúc, rồi quyết định đi vào. Một lát sau, cô đi ra, trong tay xách theo một cái túi to, bên trong có một chai rượu.

Vào nhà, cô đá văng giày trên chân, đem đồ để lên bàn trà, sau đó đi vào phòng bếp, nấu một tô mì. Nhớ lại hồi còn nhỏ, cha uống rượu cũng lấy mì làm đồ nhắm, đây là cách của người nghèo.

Lư Ý Nguyệt rót đầy một chén, giơ lên trần nhà, hô to, “Mời mày, Lư Ý Nguyệt, cụng ly!” sau đó ngửa cổ uống sạch, không còn một giọt, “Thật cay!” Lư Ý Nguyệt lau lau miệng, tiếp tục lăm bằm.

Mì còn chưa đựng tới, rượu đã voi hơn nửa, Lư Ý Nguyệt nhìn căn phòng trống rỗng, lại nhìn chén rượu trong tay, “Từng bước sai, từng bước sai, Lư Ý Nguyệt, mày xong rồi! Biết không? Mày xong rồi!”

Cô ném chén rượu trong tay đi, mảnh vỡ bắn tung tóe trên sàn nhà, “Đi chết đi! Các người đều đi chết đi! Dựa vào cái gì! Các người dựa vào cái gì!” Lư Ý Nguyệt chênh choáng la to, vẫn nghe được những gì mình nói.

Cô giơ chai rượu lên, trực tiếp hét với nó, “Vi sao tao không say? Vi sao? Vi sao cả mày cũng ăn hiếp tao?” Lư Ý Nguyệt quăng chén rượu, không ngừng thì thào, “Bởi vì các người là dao thót, còn tôi là cá thịt. Nhưng tôi cũng biết đau, cũng biết khóc. Thân con kiến nên bị người ta coi thường sao?”

Lư Ý Nguyệt chậm rãi ngã xuống sô pha, nước mắt lạnh lẽo lăn dài. Cô mơ mơ màng màng, nửa mê nửa tỉnh.

“...Reng” Di động động nhiên đổ chuông.

“Chết đi!” Lư Ý Nguyệt nằm trên sô pha lăm bằm.

Tiếng chuông vẫn cứ tiếp tục vang lên, một lần lại một lần. Lư Ý Nguyệt với lấy túi xách, lục tìm điện thoại, trên màn hình mờ mờ hiện lên mấy chữ “Lâm Tây Canh”.

Lư Ý Nguyệt nhìn hồi lâu. Hai người giằng co qua cái điện thoại nho nhỏ. Cuối cùng, cô đau xót nghĩ, ngày mai còn phải gặp anh, lại chỉ như con kiến dưới chân anh, đành vứt bỏ kiên nhẫn, nhận điện thoại của anh.

“Alo! Chào Lâm tổng!” Xem ra cô không có say, Lư Ý Nguyệt thăm nghĩ.

Lư Ý Nguyệt bình tĩnh như vậy, khiến Lâm Tây Canh không biết nói gì, chỉ trầm mặc một hồi.

“Chuyện gì vậy? Lâm tổng.”

“...”

“Nếu không có chuyện gì, tôi cúp máy!” Lư Ỗ Nguyệt vút điện thoại sang một bên, hai tay buông thõng, nhưng lại quên ấn nút kết thúc cuộc gọi.

“...Ha ha... Ha ha” Lư Ỗ Nguyệt cười điên dại, so với khóc còn khó nghe hơn.

“Lư Ỗ Nguyệt!” Lâm Tây Canh chưa cúp điện thoại đã nghe thấy tiếng cười từ đầu dây bên kia truyền đến. Cô cười mà như khóc, anh ngập ngừng gọi, bên kia Lư Ỗ Nguyệt không hề trả lời, “Lư Ỗ Nguyệt! Lư Ỗ Nguyệt!”

“...Hu hu” Sau khi cười đủ rớt cuộc Lư Ỗ Nguyệt cũng không che dấu được cảm xúc thật của mình, tiếng cười chuyển thành tiếng khóc, “...Khụ khụ... Hu hu”

Lúc này Lâm Tây Canh mới hiểu được mình đã khiến cô tổn thương đến mức nào, “Lư Ỗ Nguyệt! Cô có nghe không? Lư Ỗ Nguyệt! Nói chuyện đi!”

Lư Ỗ Nguyệt từ sô pha đứng lên, tay lau đi nước mắt, vô tình nghe thấy di động trong tay kia truyền ra tiếng nói chuyện, nghe thấy có người không ngừng kêu tên cô. Nâng tay lên thì thấy di động vẫn còn ở trạng thái trò chuyện, người gọi tên cô không cần nghĩ cũng biết là Lâm Tây Canh. Cô không hề do dự mà ấn nút kết thúc cuộc gọi.

Di động không còn âm thanh nào, hiển nhiên Lư Ỗ Nguyệt đã cúp điện thoại. Lâm Tây Canh dựa vào tay lái, vô cùng tự trách, đêm nay anh không còn là anh nữa rồi, anh điên rồi sao? Chỉ có điên mới làm ra chuyện khác thường như vậy. Con người ta khi không hiểu rõ bản thân thì càng dễ hối hận về hành vi của mình.

Lư Ỗ Nguyệt say ngã vào sô pha, cuộn mình ở trên sô pha nhỏ hẹp suốt một đêm, khi tỉnh lại đã là rạng sáng, lại không còn buồn ngủ nữa. Cô thu dọn hết mảnh vỡ trên mặt đất, nhớ lại tối hôm qua cô không không chế được, vẫn có thể tức giận, chứng minh lòng của cô chưa chết, chưa hoàn toàn vô cảm.

Cô mặc quần áo, trang điểm, cố tình chọn màu son đỏ tươi, không phải năm nay màu đỏ này đang thịnh hành sao? Lư Ỗ Nguyệt thử làm mặt quỷ. Giấu bộ mặt thật của mình sau lớp trang điểm, cô như tìm lại được sự tự tin thường ngày, chẳng trách người ta nói, trang điểm có thể khiến con người tự tin hơn.

Suốt một đêm, Lâm Tây Canh không thể ngủ yên, sáng sớm đi vào văn phòng, ngạc nhiên nhìn thấy Lư Ỗ Nguyệt đang ngồi ở bàn làm việc. Cô còn tới sớm hơn anh, gương mặt nghiêm túc khiến anh đoán không ta cô đang nghĩ gì.

Lư Ỗ Nguyệt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, không cần ngẩng đầu cũng có thể nhận ra của ai, cô đứng dậy, ngẩng mặt, cười đúng tiêu chuẩn, “Chào buổi sáng! Lâm tổng!”

Nụ cười của cô rất đẹp, gương mặt hoàn mỹ không khuyết điểm, son môi vô cùng xinh đẹp, tạo điểm nhấn trên khuôn mặt, sáng rực rỡ. Lư Ỗ Nguyệt thật sự trốn sau lớp phấn son ấy, mấy giờ đồng hồ trước còn đau khổ uống rượu.

“Chào!” Lâm Tây Canh nhìn chằm chằm gương mặt cô, giống như tối hôm qua chưa xảy ra chuyện gì, cô sao có thể bình tĩnh được như thế, chẳng lẽ tiếng khóc tối qua anh nghe thấy là giả, chỉ là ảo giác của riêng anh.

Lư Ỗ Nguyệt không hy vọng Lâm Tây Canh sẽ xin lỗi, nhưng thực sự tới giờ phút này, cô vẫn chưa thể chấp nhận được, anh còn có thể lạnh lùng đến mức nào? Anh mãi mãi muốn bản thân được đặt ở vị trí cao cao tại thượng, bất kì người nào cũng phải khuất phục dưới chân anh. Trái tim cô đột nhiên thất lại. Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng lớn, có lẽ vĩnh viễn không thể vượt qua.

“Tôi đi pha trà.” Lư Ỗ Nguyệt nói xong, nghiêng người đi vào phòng pha trà.

Lâm Tây Canh mở cửa ban công, cảnh vật quen thuộc nhưng lại làm cho anh cảm giác như thời gian đã trôi qua rất lâu, không kiên nhẫn mà kéo kéo cả vạt. Chết quá, anh có chút bức bối.

“Lâm tổng, trà của anh.”

Lâm Tây Canh xoay người lại, thấy Lư Ỗ Nguyệt đặt chén trà trên bàn, sau đó kính cẩn cầm khay đứng đó.

“Cám ơn.” Lâm Tây Canh ngồi xuống.

“Tôi xin phép ngoài, sắp xếp cuộc họp chín giờ sáng nay!”

Lâm Tây Canh gật đầu, chăm chú nhìn Lư Ỗ Nguyệt đi ra khỏi văn phòng.

Những ngày sau, Lâm Tây Canh hơi sốt ruột. Mà Lư Ỗ Nguyệt vẫn bình tĩnh như mặt hồ lặng sóng, điều này khiến anh vô cùng khó chịu. Ngày nào cô cũng chỉ nói với anh về công việc, không thừa một lời. Trái tim của Lâm Tây Canh như bị ngàn vạn con kiến gặm nhấm, vừa đau lại vừa ngứa, không biết phải làm như thế nào.

“Lâm tổng! Tôi xin phép tan tầm trước!” Lư Ỗ Nguyệt nói với Lâm Tây Canh, anh nhìn mình, ánh mắt như có như không.

“... Lâm tổng!” Lư Ỗ Nguyệt thấy Lâm Tây Canh không có phản ứng, nâng cao giọng.

“Hả?” Lúc này Lâm Tây Canh mới biết Luru Ý Nguyệt đang đứng trước bàn mình, chau mày hỏi.

“Tôi phải tan tằm” Luru Ý Nguyệt chỉ chỉ đồng hồ trên cổ tay, nhắc nhở anh đã đến giờ tan tằm.

“Áy, chờ một chút.” Lâm Tây Canh chỉ vào ghế dựa đối diện, ý bảo Luru Ý Nguyệt ngồi xuống. Luru Ý Nguyệt chậm rãi ngồi xuống, trầm tĩnh như trước, chờ Lâm Tây Canh nói chuyện.

“Chúng ta cần nói chuyện.” Lâm Tây Canh đan chặt hai tay trên mặt bàn, nói với Luru Ý Nguyệt. Luru Ý Nguyệt vẫn không nói lời nào, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, không hề né tránh.

“...Hôm đó” Ánh mắt của cô khiến Lâm Tây Canh áp a áp ứng, không biết bắt đầu như thế nào, nhưng nhất định phải nói. Chưa ai có thể khiến anh như thế, Lâm Tây Canh thầm nghĩ.

“...” Luru Ý Nguyệt biết anh đang muốn nói cái gì, chỉ mới vài ngày, cuối cùng vẫn là anh quyết định giải quyết.

“... Thật xin lỗi!” Lâm Tây Canh gian nan nói ra ba chữ này.

“...”

Luru Ý Nguyệt vẫn im lặng, tự tôn của anh đáng giá thế sao? Lời xin lỗi này của anh, muốn cô sợ hãi nhận lấy, hay còn phải cảm động đến rơi nước mắt?

Anh đã đánh giá cao chính mình, càng khinh thường cô.

Lâm Tây Canh cứ nghĩ Luru Ý Nguyệt sẽ nói gì đó, nhưng ngoại trừ ánh mắt lạnh lùng, cô chỉ cười nhàn nhạt. Rõ ràng cô đang cười, nhưng không hiểu sao bờ môi lại ngày càng mím chặt.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Luru Ý Nguyệt chậm rãi đứng lên, “Lâm tổng, không còn chuyện gì, tôi tan tằm. Ngày mai gặp lại!”

Lâm Tây Canh ghen hờn, trần trối nhìn Luru Ý Nguyệt đi ra cửa, ngay lúc cô sắp mở cửa ra, “Luru Ý Nguyệt, đứng lại!” Anh từ trên ghế trên đứng lên, Luru Ý Nguyệt buông tay, xoay người lại, ở khoảng cách rất xa, cô ngạo nghễ đứng thẳng.

“Sao cô kiêu ngạo như vậy? Dựa vào cái gì?” Lâm Tây Canh cắn răng hỏi.

“Tại sao tôi không thể kiêu ngạo? Bây giờ đã là sáu giờ, quá giờ tan tằm một tiếng.” Luru Ý Nguyệt nâng cổ tay lên nhìn thoáng qua, “Nếu là thời gian tan tằm, anh không phải cấp trên của tôi. Như vậy, xin hỏi, Lâm Tây Canh, hiện tại anh lấy thân phận gì nói chuyện với tôi?”

“...Cô” Sắc mặt Lâm Tây Canh hết trắng lại xanh.

“Đã không muốn thì đừng làm với người khác, đạo lý này không cần tôi nói cho anh chứ? Tôi chính là như vậy. Xin lỗi! Tôi không thể nhẫn nhịn được, tôi chỉ biết người khác đối với tôi thế nào, tôi cũng đối với người ta thế vậy. Người kính tôi một thước, tôi kính người một trượng. Là anh không khách khí trước, không phải sao?” Nổi tức giận dồn nén mấy ngày nay của Luru Ý Nguyệt được dịp bùng nổ.

“Tôi không khách khí như thế nào?” Mặt Lâm Tây Canh lại chuyển thành đỏ.

“Anh căn bản không có thành ý xin lỗi tôi. Có lẽ anh nghĩ, tôi nhất định sẽ nhận lời xin lỗi ấy, bởi vì xét về địa vị, tôi không thể không nhận. Nhưng đối với tôi, lời xin lỗi của anh chỉ như một sự bố thí, ngàn vạn lần không cần. Anh tự dung dưỡng tôi tùy tiện, sau đó ném cho tôi ba chữ qua loa là có thể yên tâm. Nhưng anh có từng nghĩ chưa? Đặt vào vị trí của tôi, tại sao tôi phải nhận? Tại sao phải tha thứ cho anh? Tôi không được quyền kiêu ngạo, không được quyền tự tôn sao? Vì tôi nhận lương của anh sao? Tôi bán sức lao động chứ không bán tất cả cho Lâm thị của anh!”

“...” Lâm Tây Canh hoàn toàn á khẩu không trả lời được, nhanh chóng nhú mày nhìn Luru Ý Nguyệt, đánh rần phải đánh giập đầu, cô đánh trúng điểm yếu, cũng chính là tử huyệt của anh.

“Nếu nhưng lời này khiến anh khó chịu, là lỗi của tôi. Có lẽ chúng ta không hợp làm việc với nhau. Ngày mai tôi sẽ viết đơn xin thôi việc. Chào anh!” Luru Ý Nguyệt thất vọng đi ra khỏi văn phòng. Cô thật sự mệt mỏi. Dù không còn gì, cô vẫn muốn giữ lại cho mình lòng tự tôn.

Lâm Tây Canh trơ mắt nhìn Luru Ý Nguyệt biến mất, lại không thể níu kéo cô. Anh không có quyền chỉ trích cô, cũng không quyền giữ cô lại.

Luru Ý Nguyệt bước xuống từng bậc thềm của tòa nhà Lâm thị. Lúc đi đến bậc cuối cùng, cô xoay người nhìn lại.

Trời giá rét, tòa nhà trước mắt đèn điện sáng trưng. Sắc lạnh từ bức tường thủy tinh, sắc lạnh từ đá hoa cương trên mặt đất, tất cả đều mang theo khí lạnh. Cô đứng ở bậc thềm thấp nhất, nhìn lên, tòa nhà thật cao, còn cô lại vô cùng nhỏ bé. Luru Ý Nguyệt thầm nghĩ, một số khoảnh khắc vĩnh viễn không thể xóa nhòa, giống như cô với tòa nhà to lớn này, giống như cô với người trong đó.

Chương 31: Áo cưới

Lưu Ý Nguyệt lang thang không mục đích trên đường.

Mọi người bước đi vội vàng, bọn họ đều có mục đích của riêng mình.”Mục đích của tôi là ở đâu?”Lưu Ý Nguyệt đứng trong bóng đêm thì thầm tự nói. Tóp nầm tốp ba tình nhân ôm lấy nhau, chuyện trò vui vẻ. Lưu Ý Nguyệt chăm chú nhìn theo, về mặt hâm mộ. Người cô có thể ôm ở nơi nào?

Lưu Ý Nguyệt vô tình đi đến cửa quán ba lúc nào không hay. Qua lớp cửa thủy tinh, Lưu Ý Nguyệt thấy Nhị Hắc ở quầy bar, đưa mắt nhìn lại, khách hàng vẫn vui vẻ như trước.

Cô nhìn không được đẩy cửa đi vào, Nhị Hắc ngẩng đầu, “Chị!” Cậu hô một tiếng.

“Nhị Hắc! Cậu khỏe không?” Lưu Ý Nguyệt tươi cười, vẫy tay với cậu ta.

“Chị, bao giờ chị về?” Nhị Hắc hỏi.

Đầu tiên Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, sau đó lại gật đầu, “Chắc là nhanh thôi.” Cô ngồi xuống ghế trước quầy bar, “Buồn bán thế nào?”

Nhị Hắc nhìn khách trong quán giương cằm đắc ý, “Cứ như vậy, không tốt cũng không xấu.”

Lưu Ý Nguyệt quay đầu nhìn một cái, “Được! Sống một ngày tính một ngày.”

“Chị, chị ăn gì không?” Nhị Hắc lại hỏi, Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, “Vậy chị chờ một chút.” Nhị Hắc bỏ lại Lưu Ý Nguyệt, quay đầu đi vào phòng bếp nhỏ. Một lát sau, cậu ta mang ra một cái đĩa, trên đĩa là thịt gà và khoai tây chiên, “Chị chịu khó một chút, không còn gì khác nữa!”

“Như vậy là được rồi, tôi cũng hơi đói bụng.” Lưu Ý Nguyệt cầm lấy một miếng thịt gà cắn một cái, “Nhị Hắc, cho tôi một cốc bia.”

Nhị Hắc đưa Lưu Ý Nguyệt một lon bia không cồn, Lưu Ý Nguyệt nở nụ cười, “Có ai uống thứ này không?”

“Có, nhưng không nhiều lắm” Nhị Hắc cũng cười.

“Tôi cũng nghĩ vậy, ách, thật khó uống!” Lưu Ý Nguyệt uống một ngụm, cau mày nuốt xuống. Bia không cồn, như người vô hồn, thật không dễ uống!

“Chị, xảy ra chuyện gì vậy?” Nhị Hắc rất ít khi thấy Lưu Ý Nguyệt như thế. Trong ấn tượng của cậu, cô là một người phụ nữ vô cùng cứng cỏi, khó khăn nào cũng không thể đánh gục cô.

“Chuyện vặt thôi mà!” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, nói ra thì có ích gì chứ, ai cũng không giúp được cô.

“Chị, đừng chuyện gì cũng đem đề ở trong lòng. Nói ra sẽ dễ chịu hơn, biết đâu bọn em cũng có thể giúp chị.”

“Cám ơn, có những lời này của cậu là đủ rồi, thật sự không có việc gì, chẳng qua là tâm tình không tốt, cậu cứ coi như tôi đã đến thời kì tiền mãn kinh là được.” Lưu Ý Nguyệt chế nhạo nói.

Nhị Hắc không hỏi tiếp nữa. Cậu biết, nếu Lưu Ý Nguyệt đã quyết định không nói thì không ai có thể khiến cô mở miệng.

Lưu Ý Nguyệt im lặng ăn thức ăn, nơi này làm cô cảm thấy ấm áp. Ít nhất sẽ có người lo lắng xem tâm tình cô thế nào, sẽ có người quan tâm đến sức khỏe cô.

Cửa lại bị đẩy ra, Lưu Ý Nguyệt nghiêng mặt nhìn, người tới cũng sừng sốt một chút, anh chạy nhanh đến.”Sao cô lại ở đây? Xảy ra chuyện gì?” Anh thấy chai rượu trong tay Lưu Ý Nguyệt, hỏi dồn dập.

Lưu Ý Nguyệt cười khô, cô đâu phải là kẻ quỷ nhìn thấy cũng phải sợ. “Tôi không thể quay lại thăm nơi này một chút sao?” Cô như rồng mảy, khiêu khích hỏi.

“Lưu Ý nguyệt, tôi không đùa!” Hạ Dương nhanh chóng nhủ mảy, biểu hiện của Lưu Ý Nguyệt nói cho anh biết nhất định có chuyện xảy ra.

“Được, không đùa! Đúng lúc gặp anh, chúng ta cũng nói chuyện.” Lưu Ý Nguyệt nhảy xuống ghế, đi đến văn phòng, Hạ Dương liền đi theo cô.

Sau khi Hạ Dương đóng cửa, Lưu Ý Nguyệt xoay người lại, “Hạ Dương, giao dịch của chúng ta dừng ở đây đi.” Cô nhắm mắt, lấy hết dũng khí nói.

“Vì sao?” Hạ Dương nghe vậy không những không nổi giận, mà còn thông thả hỏi một câu.

“Tôi không thể ở cạnh Lâm Tây Canh được nữa.” Lưu Ý Nguyệt thở dài, nói.

“Cô yêu anh ta sao?”

“... Khụ khụ” Lưu Ý Nguyệt bị câu nói này của Hạ Dương là cho hoảng sợ, “Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Tôi yêu anh ta? Ha ha, vậy mà anh cũng nghĩ ra.” Cô liên tiếp lắc đầu.

“Vậy vì sao, tóm lại cô cho tôi một lời giải thích hợp lý.” Hạ Dương khoát tay.

“Nói như thế nào chứ? Một lời khó nói hết.” Lưu Ý Nguyệt đem hết mọi chuyện kể lại với Hạ Dương, “Cho nên, anh xem, tôi muốn dừng lại tại đây.” Cô do dự nói, lại thấy vẻ mặt Hạ Dương từ buồn thành vui.

“Ha ha, Lưu Ý Nguyệt, tôi không biết khen cô như thế nào, thật tốt quá! Cô không thấy là Lâm Tây Canh có chút khác thường sao?” Hạ Dương cười nói, theo lý giải của anh, Lâm Tây Canh đã có chút tình cảm rồi, nếu không anh ta sẽ không quan tâm mấy chuyện này.

“Khác thường? Tôi thấy anh ta là có thành kiến với tôi. Tôi chán ghét vẻ tự cao của anh ta.” Lưu Ý Nguyệt cười nhạt.

“Lưu Ý Nguyệt, bởi vì anh ta để ý, nếu không anh ta sẽ không để mấy việc này ở trong lòng. Hôm đó, anh ta mới có thể đi theo sau các người. Nếu không, làm sao anh ta biết cô hẹn Lưu Hường Đông? Sao anh ta phải đi theo cô? Sao cô không suy nghĩ kĩ lại? Nói cho cô biết, Lưu Ý Nguyệt, Lâm Tây Canh tuyệt đối không quan tâm đến chuyện người khác, trừ khi người đó rất quan trọng với anh ta. Người có thể khiến anh ta lo lắng, trừ mẹ anh ta và bà nội, tôi không nghĩ còn người thứ ba đâu.” Hạ Dương về nói, hai mắt sáng ngời.

“Thật không?” Lưu Ý Nguyệt khiếp sợ không thôi, nhú mày lại, hỏi nhỏ.

“Một trăm phần trăm” Hạ Dương gật đầu, “Tôi từng nói với cô, cô rất khác biệt, chính sự khác biệt này mới có thể hấp dẫn Lâm Tây Canh. Nói thật ra, khi chất của cô giống Lâm Tây Canh, cô độc, quật cường. Cô tựa như cái bóng của anh ta, nhưng anh ta lại chưa dám nhìn vào cái bóng của chính mình.”

“Cái bóng? Tôi không hiểu anh nói cái gì?” Lưu Ý Nguyệt về mặt mờ mịt, cái gì mà không dám nhìn bóng dáng của chính mình.

“Cô không cần hiểu.” Hạ Dương ra vẻ thần bí, trên mặt nở nụ cười khác thường, khiến Lưu Ý Nguyệt càng thêm nghi ngờ. Hạ Dương rốt cuộc che giấu cái gì? Mục đích của anh ta chẳng lẽ chỉ là Ngô Nhân Kỳ thôi sao? Nhìn vẻ mặt anh ta lúc này, cô càng thêm nghi ngờ.

Lưu Ý Nguyệt về đến nhà, sau khi nói chuyện với Hạ Dương xong, cô lại cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, ngày mai làm sao bây giờ? Có nên viết đơn xin thôi việc không đây?

Hạ Dương nói, viết hay không không quan trọng, cô là người nắm lợi thế trong tay, bây giờ quan hệ của cô cùng Lâm Tây Canh không phải chỉ cần một đơn xin thôi việc là có thể cắt đứt. Lưu Ý Nguyệt không tin tưởng lắm lí do này của anh ta, Hạ Dương chỉ cười, “Theo hiểu biết của tôi về anh ta, nhất định sẽ như thế. Tin tôi đi!” Anh vô cùng tự tin nói.

Suốt một đêm, Lưu Ý Nguyệt đều nằm mơ về đơn xin thôi việc. Cô mơ thấy mình nộp đơn cho Lâm Tây Canh, nhưng lại không nhìn rõ vẻ mặt anh, dù cố gắng đến mấy cũng chỉ là một mảng mờ mịt. Đến khi tỉnh dậy, cô chỉ thấy đầu óc choáng váng, lúc đứng trước gương rửa mặt, nhìn vào gương mặt tái nhợt, đành lắc đầu cười khổ. Phiền não làm gì, còn sợ mình chưa đủ phiền não sao? Đi đến đâu hay đến đó, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường.

Đúng chín giờ, Lâm Tây Canh đi vào văn phòng. Lưu Ý Nguyệt đi theo sau, đặt trà và báo xuống sau đó báo cáo lịch làm việc hôm nay của anh. Sau đó, cô lấy ra một phong thư, nhẹ nhàng đặt đến trước mặt Lâm Tây Canh.

Lâm Tây Canh rõ mấy chữ thật to “Đơn xin thôi việc”, anh chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt tối lại, sâu không lường được. Trái tim Lưu Ý Nguyệt đột nhiên nảy lên, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

“Theo quy định công ty, cô phải nộp đơn thôi việc trước một tháng. Tính từ hôm nay, cô còn phải ở lại một tháng” Lâm Tây Canh không nhanh không chậm cầm lấy tờ đơn trên bàn. Lưu Ý Nguyệt thấy anh đem đơn ném vào một cái ngăn kéo của bàn làm việc.

“Tôi biết.” Lưu Ý Nguyệt trả lời, thầm nghĩ, anh nhận đơn xin thôi việc của cô, chứng tỏ anh đã chấp nhận cho cô nghỉ việc. Nghĩ vậy, Lưu Ý Nguyệt đột nhiên cảm thấy mất mát.

“Còn việc gì không?” Lâm Tây Canh nhú mày, nhìn có vẻ không kiên nhẫn. Lưu Ý Nguyệt thấy vậy, nhanh chóng lui ra ngoài.

Lưu Ý Nguyệt vừa đi ra khỏi văn phòng, Lâm Tây Canh mở ngăn kéo ra, lấy phong thư màu trắng, tiện tay ném vào thùng rác bên cạnh, động tác trời chảy như nước. Xong xuôi, anh chăm chú đọc báo như chưa có chuyện gì xảy ra.

(TD: đọc đoạn này thấy anh cũng gian xảo quá nhỉ, có ai nghĩ giống ta không? XD~

Keke, Lee cũng vậy :P)

Trước khi kịp chú ý kỹ tới suy nghĩ của bản thân, làm sao anh có thể từ bỏ cô. Tuy rằng làm như vậy có chút cảm tính, nhưng Lâm Tây Canh không hối hận. Đây là lần đầu tiên trong đời anh như vậy, bất luận thế nào anh cũng phải đi đến cùng, xem rốt cuộc ở đó đang có gì chờ anh.

Công việc bận rộn, cuối cùng Lâm Tây canh cũng dành được chút thời gian chụp ảnh cưới. Khương Tổ Trân nói ở rồi rồi, bà cũng muốn đi xem. Hai mẹ con anh vừa tới cửa hàng áo cưới, đã thấy Ngô phu nhân ở đó.

“Ngô phu nhân, chị cũng tới rồi.” Khương Tổ Trân tiến lên chào hỏi.

“Chào chị! Đáng ra Kì Kì không nên kéo tôi đến đây, chuyện bọn trẻ tôi cũng không muốn tham dự. Hai đứa chụp ảnh thì chụp, tôi ở đây làm gì chứ?” Ngô phu nhân tươi cười nói. Bà nói vậy, nhưng thật ra từ sáng sớm Ngô Nhân Kì đã quần quýt lấy bà, nói không muốn bà đi cùng.

“Ôi! Sao nói thế được? Tôi biết chị rất có mắt thẩm mỹ, đợi lát nữa tư vấn cho bọn nó một chút.” Nghe Ngô phu nhân nói như vậy, Khương Tổ Trân có chút ngượng ngùng.

Người lớn hai bên nói chuyện có vẻ rất thân thiết, ngược lại hai vợ chồng sắp cưới lại không nói gì. Ngô Nhân Kì nhỏ giọng gọi “Anh Tây Canh” nhưng không có tiếng trả lời, nhìn hết thấy áo cưới màu trắng, không hiểu tại sao cô lại nhớ tới Hạ Dương, cùng lời nói và hành động ngang ngược của anh hôm đó. Vì sao cô lại nhớ anh?

Không chỉ là bây giờ, mấy ngày nay, tuy rằng cô cố gắng không nghĩ đến, nhưng không thể ngăn cản trái tim của mình, luôn lơ đãng nhớ tới dáng vẻ của anh.

“Kì Kì, làm sao vậy?” Lâm Tây Canh nhìn thấy vợ chưa cưới đang ngẩn người, giống như có tâm sự.

“Hả? Không có việc gì, không có việc gì.” Ngô Nhân Kì lấy lại tinh thần, lắc đầu. Nếu mẹ chưa từng nói, cô còn có thể tiếp tục trẻ con như thế. Nhưng mẹ đã khuyên, cô nhất định nên trưởng thành.

Ngô Nhân Kì bắt đầu chọn váy cưới, cái nào cũng màu trắng, thật lung linh!

“Kì Kì, cái này thế nào?” Hai bà mẹ đồng thời lên tiếng.

Ngô Nhân Kì quay đầu nhìn lại, Ngô phu nhân và Khương Tổ Trân mỗi người giới một bộ váy cưới. Dựa vào mắt thẩm mỹ của mẹ, Ngô Nhân Kì tin vào sự lựa chọn của bà.

Váy cưới trong tay Khương Tổ Trân rất “kín”, bởi theo quan điểm của bà, phụ nữ không nên lộ nhiều. Ngô phu nhân nhìn váy cưới trong tay mình, lại nhìn con gái. Bà mặc chiếc váy mình vừa chọn lên mặc, thờ dãi, “Ai nha, vẫn là con nên từ chọn đi!”. Bà không muốn con gái mình khó xử, chưa kết hôn đã gặp rắc rối với mẹ chồng.

Khương Tổ Trân lại không tệ như thế, bà đem áo cưới đi đến trước mặt Ngô Nhân Kì, ướm thử trên người cô, miệng líu lo nói, “Đi thấy cái này tốt lắm, Kì Kì đáng vẻ xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp hết. Chị thấy sao? Chị thông gia.”

“Ha ha.” Ngô phu nhân cười gượng, nghĩ thầm, tôi còn có thể nói gì chứ?

“Con thấy sao? Kì Kì.” Khương Tổ Trân chỉ đắm chìm trong ý nghĩ của bà, căn bản không phát hiện vẻ mặt khó xử của Ngô Nhân Kì, hỏi.

“Mẹ, vẫn là để cho Kì Kì tự mình chọn đi. Mẹ mệt rồi, ngồi nghỉ chút đi.” Lâm Tây Canh nhanh chóng đến giải vây. Nhưng mẹ anh vẫn chưa nhận ra. Bà nắm tay con trai, nói, “Mẹ không mệt, mẹ vui mừng còn không kịp nữa.”

“Vậy chọn cái này đi!” Ngô Nhân Kì đột nhiên mở miệng, cô nhận lấy áo cưới trong tay Khương Tổ Trân, “Mẹ, đến giúp con một chút.” cô xoay mặt nói với Ngô phu nhân.

“Kì kì, sao con phải nhẫn nhịn như vậy chứ?” Trong phòng thử đồ, Ngô phu nhân không nhịn được hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Thiệp cưới

“Kì kì, sao con phải nhẫn nhịn như vậy?” Trong phòng thử đồ, Ngô phu nhân không nhịn được hỏi.

“Mẹ, sao mẹ lại nói vậy? Con làm sao mà nhẫn nhịn?” Trong lòng Ngô Nhân Kì hiểu rõ, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận. Cô bắt đầu cời cúc áo.

“Còn không có? Con thích cái này sao? Không chỉ là con, ngay cả mẹ cũng không thích. Kì Kì, rốt cuộc con làm sao vậy?” Ngô phu nhân cau mày nhìn con gái, cô không nói một lời nào, run run cầm váy cưới Khương Tổ Trân chọn trong tay. Khi đính hôn vui vẻ nhảy nhót đến bây giờ lại rầu rĩ không vui, con gái thay đổi như thế, người làm mẹ như bà sao không lo lắng cho được?

“Mẹ, không có gì. Mẹ làm sao vậy? Không phải con đang chiều ý mẹ chồng sao? Không phải còn phải chụp ảnh cưới nữa sao? Đâu có nhiều thời gian chứ!” Ngô Nhân Kỳ cảm thấy phiền, ai cũng hỏi cô làm sao vậy. Cô rút cuộc làm sao vậy? Nếu cô có thể hiểu rõ thì tốt rồi, sẽ không buồn bực đến mức này.

“Kì Kì, mẹ chỉ hy vọng con vui vẻ, ba con cũng thật là, chúng ta đâu cần một đám cưới thương mại! Nhưng nếu con muốn, hiện tại đôi ý còn kịp. Lâm Tây Canh vốn là đứa con trai có hiếu, mà làm vợ người có hiếu không dễ dàng gì, mẹ chồng con lại như thế, mẹ lo lắng thay con, con hiểu không? Mẹ là lo lắng.” Ngô phu nhân ngăn Ngô Nhân Kỳ lại, này giờ cô không nói được lời nào chỉ lo cời khuy áo.

Ngô Nhân Kỳ đứng thẳng người, chăm chú nhìn mẹ, cô cảm nhận được sự quan tâm và lo lắng sâu sắc từ ánh mắt bà. “Con hiểu”. Hôn nhân phải rõ ràng sao? Nhưng một khi thật sự hiểu rõ rồi, trên đời này còn có thể có hôn nhân không? Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, cuộc sống của cô như lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Kiên trì hai mươi năm, cứ ngỡ sẽ không có gì lung lay được tình cảm của mình, không ngờ lúc này, cô lại dễ dàng dao động đến thế.

Lâm Tây Canh muốn cô hiểu rõ nên mới nói với cô, “Mẹ anh chính là tấm gương của em”

Hạ Dương muốn cô hiểu rõ cũng đã nói với cô, “Em thật sự có thể gả vào Lâm gia buồn tẻ đó, rồi sống cả đời như Khương Tổ Trân sao? Kì Kì, em thật sự làm được sao?”

Mẹ muốn cô hiểu rõ nên ban này khuyên cô, “Làm vợ người có hiếu thì không dễ dàng gì.”

Ngô Nhân Kỳ ngẩng đầu, trước mắt là áo cưới màu trắng, tượng trưng cho sự thuần khiết, tươi đẹp, nhưng tại sao cô lại cảm thấy màu trắng này giống như nấm mồ, sẽ chôn vùi cả cuộc đời cô. Cô thật sự có dũng khí mặc nó sao? Một khi mặc vào thì sẽ không thể cởi. “Ngô Nhân Kỳ, mày có thể làm được không?” Cô không ngừng tự hỏi.

“Kì Kì.” Ngô phu nhân lắc lắc con gái đang ngẩn người.

Ngô Nhân Kỳ hoàn hồn, gượng cười, lắc đầu, “Mẹ đừng lo. Anh Tây Canh nói sau khi kết hôn bọn con sẽ dọn ra ở riêng, không sợ xích mích với mẹ chồng. Mẹ quên rồi sao?” Cô dẫn một tia do dự xuống tận đáy lòng, việc đã đến nước này, sao có thể bỏ lỡ nửa chừng. Sự lo lắng lúc này chỉ là chứng sợ hãi tiền hôn nhân thôi. Ngô Nhân Kỳ tự động viên mình như vậy.

“Haizzz, tùy con. Mẹ cũng không nói nhiều nữa, trước sau gì cũng phải gả con đi.” Ngô phu nhân miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Ngô Nhân Kỳ mặc áo cưới từ phòng thay đồ đi ra, Lâm Tây Canh quay sang nhìn. Váy cưới khiến cô mất hết nét hồn nhiên thường ngày, cảm giác như già đi vài tuổi. Ngô Nhân Kỳ gượng cười, Ngô phu nhân đi sau tựa như muốn nói mà không được.

“Ồi chào, thật là xinh đẹp.” Khương

Tổ Trân cười hớn hở, đắm chìm trong sự đắc ý với lựa chọn của mình.

Lâm Tây Canh đi đến bên cạnh Ngô Nhân Kỳ, “Nếu em không thích thì đổi, không cần phải chiều theo mẹ anh.” Anh nhỏ giọng nói với Ngô Nhân Kỳ, mọi người ở đây đều thấy Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn không hợp với chiếc váy này.

“Đúng vậy, Tây Canh cũng nói như vậy.” Ngô phu nhân ở cạnh vội vàng nói, đoạn kéo kéo tay con gái.

“Không sao, không đổi, rất phiền hà!” Ngô Nhân Kỳ một môi trả lời.

“Cám ơn.” Lâm Tây Canh không thể không nói lời cảm ơn. Cảm ơn Ngô Nhân Kỳ chịu uất ức, không so đo.

“Không có gì, em nên vậy!” Ngô Nhân Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu, gượng cười.

Suốt buổi chụp ảnh hôm đó, Ngô Nhân Kỳ và Lâm Tây Canh mỗi người một tâm trạng, hoàn toàn không tập trung. Nhưng người ngoài cuộc như Khương Tổ Trân lại vui đến quên trời quên đất. Với bà, chỉ có Ngô gia mới có thể môn đăng hộ đối với Lâm gia.

Ngô Nhân Kỳ đặc biệt chiều ý Khương Tổ Trân, giống như chuyện này không liên quan đến cô, như bản thân chỉ là một con búp bê vô hồn trong tay người khác. Ngô phu nhân không làm gì được, chỉ tức giận không thôi. “Sao ngày trước mẹ không biết bà ta bảo thủ như thế cơ chứ?” Sau khi ra khỏi tiệm ảnh, Ngô phu nhân ngồi trong xe không ngừng oán giận. Ngô Nhân Kỳ nhìn ra ngoài cửa sổ, giả như không nghe thấy gì, từ đầu đến cuối chỉ im lặng, không nói lời nào.

Lần đầu tiên Lưu Ý Nguyệt nhìn thấy Ngô Nhân Kỳ là vào mấy tháng trước, hôm nay là lần thứ hai. Khi nhìn thấy Ngô Nhân Kỳ, Lưu Ý Nguyệt ngạc nhiên phát hiện, mới có mấy tháng mà cô ấy đã thay đổi rất nhiều. Lúc trước là một cô gái không biết đau buồn, bây giờ là người mang vẻ mặt ưu sầu, nhưng lại càng thêm thuần khiết, rung động lòng người.

“Lưu thư kí, xin chào.” Ngô Nhân Kỳ cười chào Lưu Ý Nguyệt. Không hiểu sao, cô có ấn tượng rất tốt với người thư kí nào.

“Ngô tiểu thư, xin chào.” Lưu Ý Nguyệt đứng lên.

“Lần này tôi có hẹn trước.” Ngô Nhân Kỳ cười, nói.

“Đúng vậy, mời vào.” Lưu Ý Nguyệt nở nụ cười, xoay người gõ cửa, nghe tiếng trả lời bên trong, cô mở cửa, nghiêng người cho Ngô Nhân Kỳ đi vào.

Ngô Nhân Kỳ bước vào phòng của Lâm Tây Canh. Anh đang ngồi sau bàn làm việc, thấy cô vào liền nói, “Đến đây, Kỳ Kỳ.”

“Vâng.” Ngô Nhân Kỳ ngồi xuống sofa.

“Thư kí Lưu, pha một chén hồng trà.” Lâm Tây Canh nói với Lưu Ý Nguyệt đang đứng ở cửa. Cô nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị.

Ngô Nhân Kỳ lấy từ túi xách ra một túi giấy nhỏ, “Đây là các kiểu dáng thiệp mời, anh xem đi.” Cô nói với Lâm Tây Canh.

“Em chọn là được rồi, anh thì thế nào cũng được.” Lâm Tây Canh nói vậy nhưng vẫn nhận lấy túi giấy, lấy thiệp mời ra, “Nhiều vậy sao?” Anh cười nói với Ngô Nhân Kỳ.

“Đúng vậy, cho nên em không quyết định được, mới đem đến cho anh xem.” Ngô Nhân Kỳ trả lời.

Lưu Ý Nguyệt bưng trà vào văn phòng, cô thấy rất nhiều thiệp mời ở trên bàn trà. Lâm Tây Canh cùng Ngô Nhân Kỳ đang kẻ sát đầu thảo luận. Cô đi lên phía trước, “Ngô tiểu thư, trà của cô.”

“Cám ơn, bừa bộn quá!” Ngô Nhân Kỳ vội thu dọn một chút, chừa ra một chỗ để Lưu Ý Nguyệt đặt chén trà. Lưu Ý Nguyệt đang chuẩn bị xoay người đi ra ngoài, Ngô Nhân Kỳ đột nhiên gọi cô lại, “Lưu tiểu thư, cô tư vấn cho tôi một chút đi. Tôi không biết chọn thế nào.”

Lưu Ý Nguyệt sững sờ, chớp mắt, Lâm Tây Canh chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi tiếp tục quan sát.

“Tôi sao? Ngô tiểu thư, tôi cũng không có kinh nghiệm.” Lưu Ý Nguyệt cười nói.

“Không cần kinh nghiệm. Tôi chỉ cần biết, dựa trên quan điểm của cô, cô thích kiểu nào.” Ngô Nhân Kỳ chỉ chỉ bản mẫu trên bàn, Lâm Tây Canh ngồi cạnh cũng không có ý phản đối.

“Này, này, còn có cái này.” Lưu Ý Nguyệt chỉ vào các bản mẫu, Ngô Nhân Kỳ lấy các mẫu mà cô chỉ đặt ở một bên.

“Sở thích của cô và anh Tây Canh tương tự nhau, đúng không? Anh Tây Canh, anh thích các mẫu này không?” Ngô Nhân Kỳ cười nói với Lâm Tây Canh. Lâm Tây Canh không thể phủ nhận, đành gật đầu. Lưu Ý Nguyệt cảm thấy xấu hổ, thế này là thế nào? Cô liếc mắt nhìn Ngô Nhân Kỳ, nếu cô ấy biết mục đích của cô khi tới đây, nếu cô ấy biết chuyện cô cùng Lâm Tây Canh tới hôm đó, cô ấy còn có thể ngồi yên ở đây không? Còn có thể thoải mái nói chuyện với cô như thế không?

“Tôi xin phép ra ngoài!” Lưu Ý Nguyệt nói xong, vội vàng đi ra ngoài, không khí như vậy làm cho cô thở không nổi.

Dường như cô có thể nghe rõ tiếng tim đập “thình thịch”, đây có gọi là có tật giật mình không? Lưu Ý Nguyệt tự giễu.

Nhìn đồng hồ, cũng sắp hết giờ làm việc, Lưu Ý Nguyệt quyết định chuyên tâm làm nốt công việc ngày hôm nay. Kỳ lạ chính là, từ khi nộp đơn từ chức đến nay, Lâm Tây Canh chưa bao giờ đề cập chuyện tuyển người mới, Lưu Ý Nguyệt cũng không tiện hỏi nhiều. Ngày nào cô cũng lặng lẽ làm việc, chờ đợi sẽ có một ngày thư kí mới đến bàn giao công việc.

Ngô Nhân Kỳ đi từ văn phòng Lâm Tây Canh ra, thấy Lưu Ý Nguyệt đang chuẩn bị tan tầm, vội vàng đi lên, “Lưu tiểu thư, sau khi tan tầm cô có rảnh không?”

“Có việc gì vậy?” Lưu Ý Nguyệt khó hiểu nhìn Ngô Nhân Kỳ.

“À! Nếu tối nay cô không bận, tôi mời cô ăn cơm.” Ngô Nhân Kỳ nói.

Lưu Ý Nguyệt tưởng mình nghe nhầm, sao cô ấy phải mời cô ăn cơm? Cô ấy biết chuyện gì sao? Lại nghĩ, chắc không đến mức ấy. Ngô Nhân Kỳ rất ít khi xuất hiện ở công ty, đến giờ cũng chỉ mới hai lần mà thôi. Huống hồ, cũng chưa có tin đồn gì về cô và Lâm Tây Canh. . .

“Tôi không bận.” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu nói. Được rồi, bình đến tương chận, cô muốn nhìn xem ý đồ của vị Ngô tiểu thư này.

Nhưng người đơn thuần như Ngô Nhân Kỳ làm sao có ý đồ gì được, cô chỉ đơn giản muốn tìm một người trò chuyện thôi. Người nhà không thể nói, bạn bè không thể nói, lại càng không thể trực tiếp tìm lấy một người xa lạ ở trên đường. Hôm nay, khi cô thấy Lưu Ý Nguyệt thì có chút xúc động. Có lẽ Lưu Ý Nguyệt khiến cô cảm thấy an tâm. Trực giác mách bảo, cho dù cô nói gì với Lưu Ý Nguyệt, cô ấy nhất định sẽ giữ bí mật.

Hai người đi vào một quán ăn chay, chọn mấy món ăn đơn giản.

“Hy vọng cô sẽ thích hương vị ở đây.” Ngô Nhân Kỳ nói.

“Cám ơn, tôi rất thích, rất thanh đạm.” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

Không khí vẫn cứ nhạt nhẽo như vậy, hai người chỉ im lặng ăn cơm, không ai biết phải bắt đầu thế nào.

“Luu tiểu thư nhất định rất tò mò vì sao tôi lại mời cô ăn cơm?” Ngô Nhân Kỳ buông đũa, nói với Lưu Ý Nguyệt.

Nghe Ngô Nhân Kỳ nói, Lưu Ý Nguyệt cũng buông đồ ăn trong tay, bưng chén trà lên trước mặt uống một ngụm rồi lẳng lặng chờ đợi cô ấy nói tiếp.

“Tôi vẫn muốn cảm ơn cô, chính là sự việc lần trước, hơn nữa, ... thật ra tôi muốn tìm một người để trò chuyện mà thôi.” Ngô Nhân Kỳ cười ngượng ngùng, “Cô cũng biết, gia thế của tôi có rất tốt. Nhưng hoàn cảnh gia đình như vậy cũng làm cho tôi mất đi nhiều thứ, bạn bè chung quanh rốt cuộc có bao nhiêu người là thật lòng muốn làm bạn với tôi? Tôi không biết, cho nên, bình thường có chuyện gì cũng không biết nói cùng ai.”

“Vậy sao cô không đề phòng với tôi?” Lưu Ý Nguyệt không khỏi tò mò hỏi.

“Ha ha, không biết vì sao, tôi lại tin tưởng cô, đừng hỏi tôi tại sao, nhiều khi, trực giác của con người rất khó hiểu.” Ngô Nhân Kỳ cười thật thoải mái.

“Vậy, Ngô tiểu thư muốn nói chuyện gì?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Đừng gọi tiểu thư này tiểu thư kia, cô còn lớn hơn tôi. Để tôi gọi cô là chị Ý Nguyệt nhé? Chị Ý Nguyệt! Chị kết hôn chưa?” Ngô Nhân Kỳ hỏi.

Lưu Ý Nguyệt nghe xong, lắc đầu, “Chưa! Tôi chưa kết hôn?”

“Vì sao? Em xin lỗi, nhưng mà chị cũng không còn trẻ nữa, sao lại chưa kết hôn?” Ngô Nhân Kỳ lại hỏi.

Lưu Ý Nguyệt nghe vậy, yên lặng một hồi. Bây giờ, cô đã xác định được mục đích của bữa tối hôm nay, nhất định là về Lâm Tây Canh, nhưng chắc chắn không liên quan đến cô, chắc là vấn đề của Ngô Nhân Kỳ.

“Vì không ai muốn kết hôn với tôi.” Lưu Ý Nguyệt nghiêm túc trả lời.

Ngô Nhân Kỳ ngây ngẩn cả người, nhìn về mặt cô ấy, không có vẻ gì là đang nói dối. Nhưng, sao có thể như vậy? Nhìn qua là biết đây là một người phụ nữ hoàn mỹ, sao lại không ai muốn kết hôn với cô?

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trêu đùa

“Sao có thể như vậy?” Ngô Nhân Kỳ kinh ngạc, than thở.

“Tại sao không thể?” Lưu Ý Nguyệt cười hỏi lại.

“Chị tốt như vậy.” Ngô Nhân Kỳ trả lời.

“Tốt? Ha ha, có lẽ cô nói là tốt nhưng đàn ông họ không nghĩ vậy. Trẻ tuổi thì nhận thức chưa chính chắn, bây giờ tôi thấy cứ thế này cũng được. Không kết hôn thì sao? Rất nhiều người cũng kết hôn rồi lại ly hôn. Độc thân cũng tốt, chờ đến lúc già vào viện dưỡng lão.” Lưu Ý Nguyệt tươi cười nói. Nhìn nụ cười này, không hiểu sao Ngô Nhân Kỳ lại thấy chua xót.

“Xin lỗi, chị Ý Nguyệt.” Ngô Nhân Kỳ vội vàng nói.

Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, “Không cần phải nói xin lỗi, cô cũng không có lỗi với tôi. Được rồi, cô thì sao? Có chuyện gì vậy? Nói thử xem. Nếu biết, tôi nhất định sẽ tư vấn hết mình.”

Lúc này, Ngô Nhân Kỳ lại không biết từ bắt đầu từ đâu. Nói ra sẽ có người tin sao? Người ngoài đều cho rằng cô chẳng phải lo lắng điều gì, gia đình giàu có, vẻ ngoài xinh đẹp, chồng sắp cưới môn đăng hộ đối. Tất cả mọi thứ đều tốt đẹp. Cô thì có chuyện gì mà phiền não? Cô cũng tự thấy mình thật tham lam, lúc nào cũng thấy không đủ. Thực ra, nhiều thứ đối với cô cũng giống như hoa trong gương, như trăng trong nước, mơ ước nhưng không có được.

Lưu Ý Nguyệt khẽ cười, vẻ buồn rầu trên mặt Ngô Nhân Kỳ vẫn chưa tan, “Cô biết không? Hôm nay khi nhìn thấy cô, đầu tiên tôi có cảm giác gì?” Cô hỏi. Ngô Nhân Kỳ từ chối cho ý kiến, chỉ lắc đầu, “Cô đã thay đổi, khác với lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô.”

“Mấy tháng trước, tôi thấy cô vẫn như một đứa trẻ, bây giờ thì không phải.” Lưu Ý Nguyệt chậm rãi nói.

“Đúng vậy.” Ngô Nhân Kỳ nói thầm. Có thể nào không thay đổi, lúc trước cô sống trong giấc mộng của mình, hiện tại cô đột nhiên nhận ra sự thật hoàn toàn ngược lại. Nó đến quá nhanh làm cho cô trở tay không kịp, không thể thích ứng được.

“Có liên quan đến chuyện kết hôn không?” Lưu Ý Nguyệt thẳng thắn hỏi, cô tin chắc là có liên quan đến hôn lễ mấy tháng sau.

“Vâng.” Ngô Nhân Kỳ gật đầu, “Em thấy rất hoang mang, thậm chí là sợ hãi.” Cô nói, sau đó bưng chén trà lên uống một ngụm. Lưu Ý Nguyệt yên lặng chờ đợi, để Ngô Nhân Kỳ có thể nghĩ kĩ những lời muốn nói.

“Bây giờ thậm chí em còn không dám tin những chuyện đang xảy ra, không phải em không tin những người khác, không tin anh Tây Canh, mà là hoài nghi chính mình. Em luôn tự hỏi, có thật sự muốn kết hôn không? Đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Em rất lo, lo lắm ấy ạ!” Ngô Nhân Kỳ lắc đầu, thì thào.

“Vấn đề của cô tôi không giúp được. Tôi chỉ có thể nói, kết hôn chắc chắn là một chuyện vui vẻ, nếu là như thế này, cần phải suy nghĩ kĩ. Kết hôn là chuyện cả đời, tôi từng nói với chính mình, nếu kết hôn sẽ không ly hôn, vĩnh viễn không rời khỏi chồng con của mình.” Lưu Ý Nguyệt bình tĩnh nói.

Ngô Nhân Kỳ cười chua xót, giống như uống thuốc bắc, đắng đến nỗi không thể diễn tả được. “Suy nghĩ, vì sao mọi người đều muốn em suy nghĩ kĩ. Em không muốn nghĩ nữa, thật là phiền.” Cô chỉ có thể lắc đầu, vì sao không có một người nào có thể cho cô biết nên làm cái gì, không nên làm cái gì.

“Cuộc sống chính là như vậy, không phải chỉ có ngọt ngào, mà còn nhiều cay đắng.” Lưu Ý Nguyệt cười nhẹ. Cô gái trước mặt đang dần trưởng thành, hiện tại chỉ đang trải qua chút cay đắng của người lớn mà thôi.

“Cay đắng?” Ngô Nhân Kỳ nhớ kỹ từ này.

“Đúng, cay đắng.” Giọng Lưu Ý Nguyệt cao thêm, ánh mắt nghiêm túc khiến Ngô Nhân Kỳ bình tĩnh lại.

“Mỗi người đều cần phải ném qua đầu khổ, bất kì ai cũng không thể giúp đỡ, cho dù là người thân thiết nhất. Dừng cảm lên, tôi tin tưởng cô có thể làm tốt.” Tay Lưu Ý Nguyệt lướt qua mặt bàn nắm lấy tay Ngô Nhân Kỳ, vỗ vỗ.

“Cảm ơn, em thấy thoải mái hơn rồi.” Cuối cùng Ngô Nhân Kỳ cũng cười, dù chỉ là một nụ cười nhẹ. Những lời Lưu Ý Nguyệt nói, cô không hiểu hết, nhưng cô biết mình cần phải cố gắng, không thể chậm chạp như em bé tập đi, mà phải nhanh chóng tiến về phía trước như một người trưởng thành chạy những bước dài.

“Cho dù cô quyết định thế nào, hãy vứt bỏ tất cả tác động bên ngoài, chỉ cần hỏi trái tim mình, trái tim của cô có vững tin không? Có do dự chút nào không?”

“Em hiểu rồi.” Lòng này Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn giãn ra, dăm chiêu gật đầu.

Lưu Ý Nguyệt không biết cuối cùng Ngô Nhân Kỳ sẽ quyết định làm gì, đối với cô mà nói, quyết định của Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn không liên quan, đó là cuộc sống của cô ấy. Còn cô, đã sớm thờ ơ với mọi việc rồi.

Cuối năm, Lâm thị tổ chức Đại hội Cổ đông. Cổ đông lớn nhất đương nhiên là Lâm gia, sau đó là nhà bên mẹ của Khương Tổ Trân, kế tiếp chính là hai công ty đầu tư quản lý, còn lại là các cổ đông nhỏ không quan trọng. Nhà mẹ của Khương Tổ Trân đương nhiên ủng hộ Lâm gia, đặc biệt là Lâm Tây Canh, bởi vì anh là con của Khương Tổ Trân. Năm đó, khi Lâm thị mới bắt đầu sáng lập, bên nhà mẹ Khương Tổ Trân hỗ trợ Lâm Đông Dương nhưng sau đó lại không có hành động gì thêm.

Trong Đại hội Cổ đông, là tổng giám đốc Lâm Tây Canh đem tình trạng kinh doanh cùng vấn đề tài chính của tập đoàn trong một năm qua báo cáo tỉ mỉ. Anh vốn tưởng rằng sẽ giống như năm rồi sẽ kết thúc nhanh chóng, dù sao bây giờ các cổ đông nhỏ không có năng lực chống lại Lâm thị.

Không như mong muốn, hai công ty đầu tư quản lý đồng thời đưa ra vấn đề tăng vốn vào năm sau, các cổ đông nhỏ thấy sự thay đổi khác nhau trong năm nay, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội. Lâm Tây Canh không biết là bọn họ nhất thời dỗi ý, hay là sớm đã ngầm ký kết. Cổ đông nhỏ đều đồng ý đề nghị tăng vốn.

“Vừa rồi mọi người cũng nghe tôi báo cáo, hiện tại Lâm thị không có vấn đề tài chính, vốn lưu động hoàn toàn có thể ổn định tình hình kinh doanh trước mắt, không cần thiết phải tăng vốn.” Lâm Tây Canh cầm tài liệu trên tay, nói. Tăng vốn? Thật là hay! Muốn chia cổ phần công ty với Lâm thị, chỉ sợ đây là ý đồ của công ty đầu tư, chẳng lẽ muốn đoạt lấy quyền kinh doanh sao? Vấn đề này rất nghiêm trọng, trong lòng Lâm Tây Canh lo lắng, đầu mày nhàu lại.

“Chúng tôi đương nhiên nghe được báo cáo, vốn lưu động nhìn qua không có vấn đề, nhưng sang năm Lâm thị có rất nhiều hạng mục, có phải hơi mạo hiểm không? Hơn nữa, báo cáo cuối năm đều là các người làm, bên trong có che giấu gì hay không, chúng tôi làm sao biết được, tốt nhất là tất cả các cổ đông đều đồng ý đánh giá chuyện này một lần nữa.” Đại biểu của công ty đầu tư đích châm chọc, đối chọi gay gắt.

Lâm Tây Canh buông báo cáo, nhìn các cổ đông với vẻ mặt đầy châm biếm. “Tôi làm tổng giám đốc có trách nhiệm với từng phần báo cáo, không cần phải đánh giá một lần nữa..., lãng phí thời gian của mọi người, nếu có chứng cứ chứng minh Lâm thị gặp phải vấn đề tài chính, tôi sẽ cân nhắc đề nghị tăng vốn.”

“Được rồi, chuyện tăng vốn tạm gác lại. Lần sau, tổng giám đốc Lâm sẽ đưa thêm tài liệu khiến các vị tin tưởng, tiến tục đề tài thảo luận kế tiếp.” Lâm Đông Dương lên tiếng.

Lâm Tây Canh không phản đối ý kiến của cha, nhưng không khỏi nghi ngờ, hình như ông không hề ngạc nhiên về đề nghị tăng vốn này, giống như tất cả đều nằm trong dự đoán của ông. Nếu ông phải chia cổ phần trong tay cho anh, cộng với cổ phần nhà mẹ đẻ, tương lai quyền quyết định của ông sẽ bị ảnh hưởng. Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến ông? Chẳng lẽ ông không muốn buông bỏ quyền lực trong tay? Lâm Tây Canh cười lạnh, cuối cùng đã có dấu hiệu của cuộc chiến giành quyền lực. Anh cảm thấy rất hưng phấn, tính hiếu chiến không ngừng tăng lên, đây không phải là trò chơi mà anh thích

sao? Có trò chơi này cuộc sống của anh mới có ý nghĩa. Bất kì người nào đứng ở phía sau điều khiển, Lâm Tây Canh đều tin tưởng anh đã chuẩn bị tốt trăm phần trăm.

Đại hội cổ đông kết thúc, Lâm Tây Canh cũng không ở lại, anh trở về văn phòng. Bấm điện thoại nội tuyến, “Lưu thư kí, gọi chủ nhiệm mảng tài vụ lên gặp tôi.”

Trong thời gian chờ đợi, đại não của Lâm Tây Canh hoạt động rất nhanh. Đột nhiên nhớ tới, nhiều năm trước, hai công ty đầu tư này sát nhập là do một tay cha anh nâng đỡ, khi đó anh còn chưa là tổng giám đốc của lâm thị. Thật không ngờ, cha đã sớm đoán trước cục diện hôm nay, ông đã đi trước một nước cờ. Cha con tranh giành? Không ngờ cha anh lại tuyệt tình như vậy. Ánh mắt Lâm Tây Canh càng lạnh. Ông bắt nhân tôi bắt nghĩa, ông đã khiêu chiến, tôi cũng chỉ có thể đánh lại. Muốn tôi cúi đầu thuận theo, khuất phục dưới chân, đều không có cửa. Anh nhất định lấy lại những gì mình đáng có.

Chủ nhiệm mảng tài vụ đi đến, “Lâm tổng, anh tìm tôi.”

“Đúng vậy. Tôi muốn anh điều tra chi tiết hai công ty đầu tư này, rốt cuộc là ai đứng ở phía sau. Bí mật cho tôi, được không?”

“Đây không phải là hai đại cổ đông của chúng ta sao? Sao vậy? Lâm tổng, anh hoài nghi bọn họ có vấn đề?”

“Không phải hoài nghi, mà là chắc chắn có vấn đề. Tôi không ngại nói ra, hôm nay, bọn họ không hẹn mà cùng đưa ra vấn đề tăng vốn, mục đích rất rõ ràng, chính là muốn làm giảm cổ phần công ty của tôi.”

“Thật sao? Việc này hơi phiền toái, một khi cổ phần công ty bị chia ra, nội bộ lại qua một phen sóng gió. Bọn họ muốn làm gì, hủy Lâm thị sao? Điên rồi sao?” Chủ nhiệm mảng tài vụ hít một hơi nói.

“Họ cho rằng tôi sẽ dễ dàng đưa tay chịu trời sao. Quá coi thường Lâm Tây Canh tôi rồi! Chủ nhiệm Phuong, có lẽ sắp tới chúng ta phải gặp phải một trận chiến ác liệt đó!” Lâm Tây Canh nghiêm túc nói.

“Lâm tổng, anh yên tâm, nhân viên Lâm thị tuyệt đối ủng hộ anh. Anh đừng quên, trước khi anh bắt đầu nhậm chức, đã tiến hành chính sách cho cấp dưới nắm cổ phần công ty, đừng xem thường cổ phần công ty trong tay nhân viên, đây là con át chủ bài tốt nhất trong tay chúng ta. Về phần hai nhà đầu tư này, tôi nhất định sẽ điều tra thật tốt, đã lâu rồi tôi không có đánh trận nào ác liệt như thế này, Thật là hưng phấn!” Chủ nhiệm mảng tài vụ quyết tâm nắm chặt tay lại. Lâm Tây Canh thấy vậy, cười vui vẻ.

“Đúng! Là một trận đánh ác liệt, tôi chưa thua lần nào, lần này cũng sẽ không.” Ánh mắt Lâm Tây Canh như chim ưng bay lượn trên trời cao, một khi đã tập trung vào mục tiêu ở mặt đất tuyệt đối sẽ không buông tha. Mắt kính cũng không thể che ánh mắt sáng quắc.

Mấy ngày này, Lưu Ý Nguyệt đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc rời đi. Hôm nay, cô đi vào văn phòng Lâm Tây Canh. “Lâm tổng, anh có thời gian không?” Cô hỏi.

“Có việc gì?” Lâm Tây Canh không ngẩng đầu lên, ra vẻ bận rộn, thực ra trong lòng anh biết rõ, Lưu Ý Nguyệt sẽ nói cái gì. Lần đầu tiên cô sốt ruột như vậy Lâm Tây Canh cười thầm.

“Đúng vậy! Lâm tổng, tôi muốn hỏi một chút, khi nào thì tôi bàn giao công tác cho thư kí mới? Một tháng sắp hết rồi.” Lưu Ý Nguyệt nhìn lâm tây canh nói.

Lâm Tây Canh ngẩng đầu, nhìn cô, khoong nhanh không chậm với lấy một miếng vải mềm lau bàn. Lưu Ý Nguyệt mím môi, trầm nghĩ, sao anh lại có phản ứng như vậy?

“Thư kí mới? Có lẽ không có thư kí mới. Thư kí Lưu cô cũng biết, hiện tại là cuối năm, ai cũng sẽ không đổi công việc. Dù sao người không cần tiền như cô cũng không nhiều lắm” Lâm Tây Canh nhìn cô, ánh mắt trêu chọc.

Bộ dáng của anh, thật buồn nôn! Giống như một con hồ ly, xảo quyệt, ung dung. Anh ta đã sớm nghĩ ra câu trả lời tốt như vậy. Lưu Ý Nguyệt thật muốn mắng cho anh một trận. Nhưng lý do anh đưa ra hoàn toàn hợp lý. Cô cắn chặt răng, ngăn ý muốn chửi thề lại.

“Lâm tổng nói không có ai sao?” Cô vẫn chưa từ bỏ ý định không cam lòng hỏi một câu.

“Đúng, không có người thích hợp. Nếu không cô đi hỏi chủ nhiệm nhân sự, không phải hai người rất thân thiết sao? Anh ta sẽ nói với cô, cuối năm rất khó tìm người.” Lâm Tây Canh đan hai tay trên bàn.

Lưu Ý Nguyệt đương nhiên sẽ không “ngu ngốc” mà đi tìm chủ nhiệm nhân sự, chỉ có thể “cắm hận” nhìn tên Lâm Tây Canh đắc ý trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Vũ hội

“Nhưng hết kì hạn một tháng tôi vẫn có thể tự thôi việc.” Luru Ý Nguyệt ra vẻ uy hiếp nói. Cô không cần biết có người mới đến nhận công tác hay không, đây là việc của Lâm Tây Canh, đừng hòng đẩy vào tay cô.

“Đúng, cô có thể phui tay ra đi. Nhưng, thư kí Luru, hình như cô đã quên, còn phải bồi thường hợp đồng.” Lâm Tây Canh vẫn thong thả như trước, trong lòng vô cùng hưng phấn. Anh có thể từ từ chờ, chờ Luru Ý Nguyệt dần rơi vào bẫy.

“Bồi thường hợp đồng?” Luru Ý Nguyệt khẽ hỏi. Sao cô lại quên điều này chứ?

“Đúng! Bồi thường hợp đồng. Bởi vì vị trí hiện tại của cô khá quan trọng, nên hình như phải bồi thường năm vạn, hơn nữa, trong vòng hai năm tới, cô cũng không được nhận một công việc tương tự.” Lâm Tây Canh nói rõ.

Luru Ý Nguyệt hoàn toàn chết lặng. Năm vạn? Bây giờ cô lấy đâu ra năm vạn?

“Thật ra tôi cũng không cần khoản bồi thường hợp đồng của cô, tôi đâu thiếu năm vạn. Chi bằng chúng ta cùng thương lượng, được chứ?” Lâm Tây Canh cười cười nhìn Luru Ý Nguyệt.

Luru Ý Nguyệt không trả lời, vẻ mặt rõ ràng là “anh nói xem”.

“Thế này, cô sẽ làm đến đầu năm sau. Lúc đó, Lâm thị sẽ lập kế hoạch tuyển dụng. Chuyện bồi thường hợp đồng chúng ta cũng không nhắc lại nữa. Quên nói cho cô, tiền thưởng cuối năm của Lâm thị rất nhiều. Ai lại ghét tiền bao giờ. Cô nói sao?” Lâm Tây Canh ra sức lôi kéo, nhìn qua có vẻ anh đã hy sinh rất nhiều để giữ lại thư kí như cô, nhưng Luru Ý Nguyệt biết, thật ra là anh nhìn xa trông rộng.

“Được.” Luru Ý Nguyệt không nghĩ nhiều, dứt khoát nói. Anh nói đúng, ai lại ghét tiền bao giờ, đặc biệt là cô. Thực ra, năm vạn kia có thể tìm Hạ Dương, nhưng cũng không giải quyết được gì. Nghĩ lại, cùng lắm chỉ còn hai tháng, cô liền gật đầu đồng ý.

“Được, cảm ơn cô đã chịu ở lại Lâm thị. Đến giờ tan tầm rồi, cô cũng nên về thôi.” Lâm Tây Canh nhìn qua đồng hồ bên phải màn hình máy tính, tốt bụng nhắc nhở Luru Ý Nguyệt đang ngăn người.

“Tôi về đây. Lâm tổng, mai gặp lại!” Luru Ý Nguyệt không thể nói gì, đành phải xuống nước, chẳng lẽ còn ngồi đây tự rước phiền phức sao?

“Tạm biệt, Luru Ý Nguyệt.” Lâm Tây Canh nói với bóng lưng cô. Luru Ý Nguyệt ôm một bụng tức tối, căn bản không nghe ra sự khác biệt trong lời nói của anh: không phải thư kí Luru, mà là Luru Ý Nguyệt.

Luru Ý Nguyệt khó chịu rời khỏi công ty, sớm biết kết cục thế này còn tranh cãi với anh làm gì. Bây giờ thì tốt rồi, Lâm Tây Canh hòa một ván, thắng lớn một ván, lại còn thắng lợi tuyệt đối. Cô lại như thằng hề, bị đùa giỡn trong tay anh, “A! Đáng chết! Anh ta đúng là đồ cáo già!” Luru Ý Nguyệt mệt mỏi về nhà. Vừa về, cô liền đá bay giày, quăng túi xách đi, nặng nề thả mình xuống giường, ra sức massage chửi Lâm Tây Canh.

Một thân một mình có lẽ chính là cảm giác này! Luru Ý Nguyệt đứng ở một góc thầm nghĩ.

Việc này chỉ có thể tự trách cô lúc trước nhất thời mềm lòng, phá lệ nhận lời mời của Ngô Nhân Kỳ, tham gia bữa tiệc Noel do Ngô phu nhân tổ chức. Đây là lần đầu cô dự một bữa tiệc như vậy, khách khứa hầu hết đều là người nổi tiếng, những mối quan hệ xã hội của họ đều khiến cô kinh ngạc.

Thiệp mời là Lâm Tây Canh đưa cho cô, nhưng Ngô Nhân Kỳ cũng không quên gọi điện đến nhắc nhở, “Chị Ý Nguyệt, chị nhất định phải tới nhé? Không thì em bảo anh Tây Canh đón chị đến được không?”

“Không cần, không cần, tôi tự đi được. Cảm ơn!” Luru Ý Nguyệt vội vàng trả lời, quả thực có chút thụ sủng nhược kinh.

“Kì Kỳ rất quý cô, cô là nhân viên Lâm thị đầu tiên được mời.” Khi Lâm Tây Canh đưa thiệp mời cho cô đã nói như vậy.

Lúc cô đi vào hội trường, khó tránh khỏi những ánh mắt tò mò, trang phục của cô, chính là bình thường, vô cùng bình thường. Những người ở đây đều mặc hàng hiệu nước ngoài, hơn nữa, đều là những mẫu thời trang mới nhất. Chỉ có cô, mặc một chiếc váy không tên tuổi, cho dù đã cô đã phải cắn răng mới mua được. Nghĩ đến việc cùng lắm chỉ mặc bộ lễ phục này một lần, đầu tư thua lỗ, cô không khỏi lắc đầu.

Ngô Nhân Kỳ nhìn thấy cô, nhiệt tình lôi kéo cô đi khắp nơi. Đi một vòng, cuối cùng Luru Ý Nguyệt cũng hiểu được ý của Ngô Nhân Kỳ, chính là muốn giới thiệu đối tượng cho cô. Nhưng những người ở đây sao có thể coi trọng một thư kí nhỏ nhỏ chứ, sau mấy câu xã giao, họ liền cô lập cô một chỗ.

“Không ngờ lại gặp cô ở đây.” Luru Ý Nguyệt nghe thấy giọng nói quen thuộc, liền ngẩng đầu nhìn lên, là Hạ Dương. Cô nhếch miệng nói, “Thế nào, tôi không thể đến sao? Cũng đúng, thân phận của tôi sao có thể!” Luru Ý Nguyệt cười lạnh.

“Tôi đâu nói gì chứ.” Hạ Dương nhún nhún vai, không biết là đã vô tình xúc phạm Luru Ý Nguyệt.

“Anh không nói gì, nhưng ánh mắt của anh, ngữ khí của anh đã cho biết anh nghĩ gì. Thế nên người ta mới nói ánh mắt không biết lừa.” Luru Ý Nguyệt uống oải uống ly đồ uống trong tay.

“Ai nha, sao hôm nay cô nhỏ mọn thế? Ai bắt nạt cô à?”

“Được rồi! Không cần ra vẻ nghiêm trọng như thế. Chúng ta vẫn nên giả vờ không quen biết thì hơn. Còn không đi tìm Ngô tiểu thư của anh đi?” Lư Ý Nguyệt không muốn tiếp tục nói chuyện, chỉ mong sớm đuổi Hạ Dương đi.

“Bây giờ cô ấy tránh tôi như tránh tà.” Hạ Dương đưa mắt nhìn xung quanh, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng anh ngày nhớ đêm mong. “Đây rồi, cô từ từ thưởng thức nhứ!” Anh vừa nói vừa nhanh bước về phía đó. Lư Ý Nguyệt hiểu ý, cười cười.

“Chào cô, có thể mời cô nhảy một điệu được không?” Lư Ý Nguyệt còn chưa kịp vui mừng thì đã có người mời. Cô đành nhìn lại, là một thanh niên trẻ tuổi, mặt mũi sáng sủa, lịch sự, khá cao, có lẽ phải hơn một mét bảy lăm, ánh mắt sáng như sao chằm chú nhìn cô.

Tìm Lư Ý Nguyệt đột nhiên nảy lên một nhịp, không phải động lòng, mà là một loại cảm xúc quen thuộc khó diễn tả thành lời. Một người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt, sao lại có thể khiến cô có cảm giác này? Cô không kìm được đưa tay ra, nhẹ nhàng nói, “Đương nhiên.”

“Tiểu thư họ Lư sao?” Anh ta hỏi.

“Đúng, Lư Ý Nguyệt.” Hương thơm tươi mát trên người anh ta khiến Lư Ý Nguyệt hoàn toàn thả lỏng, rất tự nhiên trả lời.

“Ý Nguyệt, sinh vào tháng một, đúng không? Chính là đồng âm với tháng một.” Anh tươi cười, vẻ mặt hiền lành vẫn chăm chú nhìn Lư Ý Nguyệt.

“Sao anh biết?” Lư Ý Nguyệt vô cùng ngạc nhiên, sao anh ta lại biết? Nếu không phải thân thiết, không ai biết tên cô có ý nghĩa gì, nhưng người trước mặt rõ ràng hoàn toàn xa lạ.

“Ha ha, quên tự giới thiệu, tôi họ Lâm, Lâm Thịnh Hi. Lâm Đức Phát là chú trẻ của tôi.” Anh nhanh chóng giải thích.

“Lâm Đức Phát? Anh Phát!” Lư Ý Nguyệt chợt nhớ ra một đêm mưa gió, lại nhớ tới người đàn ông đáng vẻ thô lỗ ấy.

“Đúng, chú thích người khách gọi là anh Phát. Chứ thật ra về mặt ấy làm sao còn làm anh Phát được.” Lâm Thịnh Hi trêu chọc, Lư Ý Nguyệt vui vẻ nở nụ cười.

“Em gái tôi tên là Lâm Cửu Nguyệt, ý là sinh vào tháng chín. Thật thú vị, rất giống tên cô.”

“Em gái anh?” Lư Ý Nguyệt nhướn mày, anh ta cùng lắm mới hơn hai mươi tuổi, theo lý phải là con một mới đúng.

“Đúng, em gái tôi.” Lâm Thịnh Hi nói lại.

“À! Tôi từng từng nghe anh Phát nói về em gái anh, nhưng không biết cô ấy còn một anh trai. Ba mẹ anh thật có phúc.” Lư Ý Nguyệt không khỏi cảm thán.

“Ha ha, có điều em gái được ba mẹ chiều quá nên hư.” Lâm Thịnh Hi cười, nhắc đến em gái kia liền lắc đầu không thôi.

“Ha ha, không ngờ anh đúng là ông cụ non.” Lư Ý Nguyệt thoải mái nói.

“Chắc vậy, lúc nào tôi cũng cảm thấy không cùng trang lứa với nó. Cùng cha mẹ sinh ra sao lại khác nhau thế chứ?” Lâm Thịnh Hi bày ra vẻ mặt đắc ý khiến Lư Ý Nguyệt không nhịn cười được. Tính hài hước thế này, đúng là chân truyền của anh Phát.

Chỉ một lát đã hết điệu nhảy, Lâm Thịnh Hi lưu luyến buông tay Lư Ý Nguyệt, cúi người, nói, “Rất vui được làm quen với cô. Chào mừng cô đến Phong Đình chơi! Đây là danh thiếp của tôi, nếu có việc gì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.” Anh lấy danh thiếp đưa cho Lư Ý Nguyệt.

“Lâm Thịnh Hi, thành viên hội đồng quản trị Gia Thịnh.” Lư Ý Nguyệt thầm đọc mấy dòng trên danh thiếp, đọc xong mắt chữ A miệng chữ O nhìn Lâm Thịnh Hi.

“Chỉ là danh hão thôi, giờ tôi còn đang học thạc sĩ, nên chưa có công việc cụ thể. Nhưng mà những điều tôi nói là thật, có việc gì cứ việc tìm tôi. Nhớ nhé!” Lâm Thịnh Hi nghiêm túc nhìn Lư Ý Nguyệt, mãi đến khi cô gật đầu, anh mới vui vẻ nở nụ cười.

Lư Ý Nguyệt nhìn lướt qua chỗ Hạ Dương và Ngô Nhân Kỳ đang đứng cách đó không xa. Hai người như đang giằng co, vẻ mặt Ngô Nhân Kỳ rõ ràng vô cùng xấu hổ. Lư Ý Nguyệt nhướn mày, Hạ Dương này thật to gan, dám dây dưa với Ngô Nhân Kỳ ngay trước mắt Lâm Tây Canh. Thấy vậy, cô tò mò tìm kiếm Lâm Tây Canh, thật may, anh đang nói chuyện với người khác, hoàn toàn không phát hiện ra điểm khác biệt của vợ chưa cưới. Cô có nên làm gì đó không nhỉ?

“Tôi có việc, thật xin lỗi.” Lư Ý Nguyệt khẽ cúi đầu, nói với Lâm Thịnh Hi, sau đó vội vàng chạy về phía Lâm Tây Canh. Lâm Thịnh Hi nhìn theo bóng lưng cô, vẻ mặt có chút đăm chiêu. “Có thật là chị không? Lư Ý Nguyệt, trên đời sẽ không có Lư Ý Nguyệt thứ hai chứ?” Anh thì thào tự nói.

“Hạ Dương, tôi cảnh cáo anh, nếu không buông tay tôi sẽ kêu lên.” Ngô Nhân Kỳ gần giọng, tay cô đang bị Hạ Dương nắm lấy.

“Kêu đi, anh cầu còn không được. Đi theo anh!” Hạ Dương cười rộ, vẫn không chịu buông tay Ngô Nhân Kỳ. Mặt cô đỏ ửng, ngoài miệng dọa vậy, nhưng anh biết, cô mới là người sợ người khác nhìn thấy. Cô quay đầu tìm Lâm Tây Canh, Hạ Dương ngăn tầm mắt cô lại, “Đừng tìm! Lâm Tây

Canh nếu có lòng, sẽ không bỏ mặc vợ chưa cưới để nói chuyện với người khác như vậy.”

“Liên quan đến anh hả? Buông tay!” Ngô Nhân Kỳ ra sức giãy dụa, nhưng không cách nào thoát khỏi Hạ Dương, chỉ một lát đã bị anh lôi ra khỏi hội trường.

Lưu Ý Nguyệt thấy Hạ Dương kéo Ngô Nhân Kỳ rời khỏi đại sảnh, liền đi đến trước mặt Lâm Tây Canh, “Giáng sinh vui vẻ, Lâm tổng.” Cô cười nói, thầm nghĩ sau này sẽ tính sổ với Hạ Dương, tên đáng chết, thật quá nóng vội!

“Giáng sinh vui vẻ, thư kí Lưu.” Lâm Tây Canh đáp lại, trong lòng không khỏi tò mò, sao hôm nay cô lại chủ động bắt chuyện với anh.

“Vị này là ai vậy? Lâm tổng, giới thiệu chút đi.” Người bên cạnh hỏi.

“Xin chào, tôi là thư kí của Lâm tổng, Lưu Ý Nguyệt.” Lưu Ý Nguyệt không đợi Lâm Tây Canh trả lời, nhanh chóng vươn tay tự giới thiệu.

“Ha ha, Lâm tổng thật có phúc. Xung quanh đều là người đẹp, vợ chưa cưới trẻ trung xinh đẹp, lại có thư kí chín chắn, phóng khoáng như thế.” Người nọ vui vẻ nói.

“Ha ha, các ngài đừng nói trước mặt Ngô tiểu thư, tôi sao gánh vác được hậu quả.” Lưu Ý Nguyệt không để ý về mặt Lâm Tây Canh, thoải mái cười đùa. Xem ra sự xuất hiện của cô đã phá hỏng hình tượng vốn có của anh, nghĩ vậy, cô không khỏi có cảm giác đắc ý của kẻ tiểu nhân báo thù.

Lâm Tây Canh cau mày, xoay người tìm kiếm Ngô Nhân Kỳ, nhưng tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng cô, “Thấy Kỳ Kỳ không?” Anh hỏi.

“Tôi vừa thấy, bây giờ không biết cô ấy đâu, có lẽ đi trang điểm, có cần tôi đi xem sao không?” Lưu Ý Nguyệt trả lời. Lâm Tây Canh lắc đầu, “Không cần.”

Lưu Ý Nguyệt đứng cùng Lâm Tây Canh không biết làm gì, không khí vô cùng nhạt nhẽo. “Hôm nay chơi vui chứ?” Lâm Tây Canh đột nhiên hỏi.

“Cũng được, tôi phải cảm ơn Ngô tiểu thư, đã cho tôi có dịp mở rộng tầm mắt.” Lưu Ý Nguyệt gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Rõ ràng

“Kì Kì còn trẻ, nhiều khi làm việc thiếu suy nghĩ, cô đừng so đo với cô ấy.” Lâm Tây Canh nói.

Lưu Ý Nguyệt cười lãnh đạm, “Tôi so đo gì chứ, sao tôi có thể tính toán với một cô gái tốt bụng như thế được?”

“Không phải cô vừa nói với tôi đó sao?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Gi? Có sao không? Tôi không hợp ở đây, anh không cần nhắc nhở, tôi cũng không muốn Ngô tiểu thư cảm thấy có lỗi, có cần rõ ràng quá không?” Lưu Ý Nguyệt châm chọc.

Lâm Tây Canh trầm mặc một lát, “Cần! Chú ý của Kì Kì không xấu, nhưng phải biết nói như thế nào, người không nên ở cùng thì tốt nhất không nên ở cùng, nếu không tất cả mọi người đều không được tự nhiên.” Anh nói, nói xong liền cảm thấy Lưu Ý Nguyệt biến sắc, mới đây còn tươi cười mà lúc này đã trừng mắt nhìn anh.

“Cám ơn Lâm tổng đã nhắc nhở, tôi hiểu rồi. Xin lỗi đã khiến anh mất tự nhiên. Tôi đi ngay!” Nói xong, Lưu Ý Nguyệt quay người, sai bước ra ngoài, không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa. Dù sao nhiệm vụ đánh lạc hướng của cô cũng sắp hoàn thành, rút lui lúc này cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Lâm Tây Canh ngẩng ngốc vài giây, sau đó lập tức hối hận. Vì sao anh lại có thể nói những lời khiến cô tổn thương, nói xong chính mình có vui vẻ chút nào không? Hình như không, mà ngược lại là vô cùng khó chịu. Anh vội vàng chạy theo Lưu Ý Nguyệt.

Ngoài hội trường, gió bắc thổi mạnh, mặt như sắp đóng băng, Lưu Ý Nguyệt đưa tay lau, là nước mắt. Cô vẫy tay, định gọi một chiếc taxi về nhà.

“Lưu Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh vừa nhìn thấy cô, vội vàng kéo tay cô lại, không kìm được gọi to.

Lưu Ý Nguyệt như không nghe thấy gì, trong đầu lúc này đều là về mặt đùa cợt và lời nói khi nãy của Lâm Tây Canh.

“Lưu Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh thở hồng hộc, kéo tay cô xuống, nhìn cô, thấy hàng nước mắt lăn dài trên mặt, “Tôi tiễn cô.” Anh nói.

“Không cần, tôi tự biết đường về nhà.” Luru Ý Nguyệt lại đưa tay lau nước mắt, mệt mỏi quá, cô không muốn anh chứng kiến sự yếu đuối của cô.

“Đi thôi, tôi tiễn cô.” Lâm Tây Canh vẫn kiên trì.

“Tôi nói không cần! Chỉ sợ xe của anh tôi không ngồi được! Buông ra.” Luru Ý Nguyệt quát lớn, giật mạnh cánh tay, tiếc rằng nam nữ khác nhau, cổ vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi anh.

Lâm Tây Canh kéo Luru Ý Nguyệt vào bãi đỗ xe, nhấn khóa, “Vào!” Anh ra lệnh.

Luru Ý Nguyệt vẫn đứng yên trên bãi cỏ, cho dù Lâm Tây Canh lôi kéo thế nào cũng nhất định không xê dịch. Hai người cứ thế giằng co.

“Thật xin lỗi, tôi không nên nói những lời đó. Lên xe trước đã, bên ngoài lạnh quá, ồm ồm!” Lâm Tây Canh nhẹ nhàng nói với Luru Ý Nguyệt.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, hoàn toàn thờ ơ với lời xin lỗi vừa rồi, không hề cảm động, “Anh có thể đi trước, nghèo hèn như tôi không dễ gì nhiễm bệnh.” Cô lạnh lùng chăm chọc.

“Ha ha, Luru Ý Nguyệt, cô nhất thiết phải cứng đầu như vậy sao?”

Luru Ý Nguyệt nhìn những người đi lại trên đường, hoàn toàn không để ý đến Lâm Tây Canh.

“A! Anh muốn làm gì! Buông ra! Buông!” Luru Ý Nguyệt kêu to.

Lâm Tây Canh mở cửa xe, ôm Luru Ý Nguyệt nhét vào trong mặc kệ cô ra sức đấm đá, “Đừng làm loạn, ngồi im! Có tin tôi trời cô lại không!” Cuối cùng anh quát. Luru Ý Nguyệt bị dọa liền im bật.

Lâm Tây Canh lên xe, trước tiên ấn khóa cửa xe lại, chỉ còn hai người trừng mắt nhìn nhau trong không gian nhỏ hẹp, tựa hồ có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Luru Ý Nguyệt nhìn cổ tay, hơi ửng đỏ, đau nhói.

Lâm Tây Canh bình tĩnh lại một chút, nhanh chóng khởi động xe. Xe tiến ra đường lớn. Luru Ý Nguyệt nhìn bên ngoài, dần phát hiện, xe đi sai hướng, “Đây không phải đường về nhà tôi!”

“Đứng! Không phải, chúng ta cần nói chuyện!” Lâm Tây Canh bình tĩnh trả lời.

Luru Ý Nguyệt cười lạnh, “Nói? Không cần, cần bản chúng ra chẳng có gì để nói.”

“Vi sao?” Lâm Tây Canh nhìn ánh mắt lạnh lùng của Luru Ý Nguyệt qua gương chiếu hậu.

“Giai cấp khác nhau, địa vị khác nhau, nói chuyện làm gì? Hơn nữa, giữa chúng ta có chuyện gì đáng nói sao?”

“Đương nhiên là có! Luru Ý Nguyệt, cô thấy chúng ta bình thường như vậy sao?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Tôi không hiểu anh nói gì.” Luru Ý Nguyệt lắc đầu.

“Cô hiểu! Cô thông minh như vậy sao có thể không hiểu được? Hai chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường thôi sao? Tôi chỉ muốn làm rõ ràng.”

“Tôi không muốn giúp anh làm rõ. Người muốn rõ ràng là anh, không phải tôi. Đối với tôi mà nói, chỉ còn ít ngày nữa sẽ không dính dáng gì đến anh. Tôi cũng không muốn có bất kì quan hệ nào với anh. Chúng ta là người của hai thế giới, không nên tùy tiện bước chân vào thế giới của nhau.” Luru Ý Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, từng câu từng chữ khía sâu vào lòng Lâm Tây Canh.

Đoạn đường còn lại, anh không nói lời nào. Cô muốn không dính dáng gì đến anh, nghe những lời ấy, anh làm sao không tức giận cho được? Cô cứ như thế, tùy tiện bước vào, xáo trộn tâm trí anh, rồi nói đi là đi sao?

Luru Ý Nguyệt nhận thấy xe dừng lại trên đê, kỉ niệm hôm nào như còn mới nguyên. Lâm Tây Canh ngồi yên, hai người tựa như có thể nghe rõ hô hấp của nhau.

“Nhớ không? Nơi này là cô dẫn tôi tới.” Lâm Tây Canh nhìn một bên mặt Luru Ý Nguyệt, nói.

“Sao? Hoài niệm sao? Đúng thì sao? Dứt khoát đi, anh muốn nói gì?” Luru Ý Nguyệt quay sang, nhìn thẳng ánh mắt sắc bén của anh, ánh mắt như muốn nhìn thấu cô. Luru Ý Nguyệt đột nhiên trở nên cứng nhắc.

“Tôi cũng không biết mình muốn nói gì.” Lâm Tây Canh bắt đầu dĩ lắc đầu, mệt mỏi nở nụ cười, “Ý Nguyệt! Thật xin lỗi! Lần này tôi thật lòng xin lỗi. Thật ra vừa rồi tôi không muốn nói những lời đó, nói xong tôi lập tức hối hận. Từ khi gặp cô, không hiểu sao tôi luôn làm những chuyện phải hối hận, không hề giống tôi chút nào, tôi cũng không rõ chính mình làm sao nữa.”

Trái tim Luru Ý Nguyệt nảy lên, chẳng lẽ anh đang thổ lộ sao? Không! Anh kiêu ngạo như vậy. Cô âm thầm lắc đầu, mím chặt môi, không nói lời nào.

“Cô nói mọi thứ đều bình thường sao? Tôi thực sự rất căng thẳng.” Lâm Tây Canh cười, đưa tay nắm lấy bàn tay Lưu Ý Nguyệt. Tay anh run nhẹ, Lưu Ý Nguyệt tròn to mắt, muốn nói lại thôi, môi khẽ nhếch lên.

Lâm Tây Canh cúi đầu, đôi môi chỉ cách mặt cô một chút, “Không.” Lưu Ý Nguyệt đột nhiên nói, cô không tin.

Môi chạm môi, chỉ một chữ “không” không thể có trong từ điển của Lâm Tây Canh, anh càng không muốn nghe chính miệng Lưu Ý Nguyệt nói ra chữ ấy. Bờ môi này, đúng như anh nghĩ, thậm chí còn mềm mại hơn, quyến rũ hơn. Lâm Tây Canh kéo Lưu Ý Nguyệt vào lòng, hai tay vòng ra phía sau, một tay giữ chặt gáy, một tay đặt ở lưng cô, không cho cô có cơ hội phản kháng.

Đôi tay buông thõng của Lưu Ý Nguyệt chậm rãi nâng lên, có chút do dự, nhưng cô đánh cược, nhẹ nhàng đặt trên lưng anh. Bàn tay vừa đặt xuống, liền cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm nóng. Lưu Ý Nguyệt nhắm mắt lại, hưởng thụ tất cả, chỉ sợ đây là một giấc mộng, đến khi tỉnh lại sẽ tiếc nuối, càng thêm chìm sâu vào nụ hôn này.

“Hò, nhanh quá!” Lâm Tây Canh vát vả buông Lưu Ý Nguyệt ra, hơi thở vẩn vương trên gương mặt cô, ánh mắt ngượng ngùng sáng rực. Cổ áo nhàu nát của cô chính là kiệt tác của anh. Nếu ở nơi thích hợp, Lâm Tây Canh nhất định đi đến cùng.

“Hiểu rõ chưa?” Lúc Lưu Ý Nguyệt ổn định hô hấp mới mở lời, hỏi, “Không phải anh muốn biết rõ ràng sao? Rõ chưa?”

Lâm Tây Canh gật gật đầu, lúc này, dường như lời nói trở nên vô ích, chỉ có thể im lặng nghe trái tim mạch báo.

“Nhưng lúc này làm được gì chứ? Chúng ta nhất định không thể đi tiếp, đúng không?” Lưu Ý Nguyệt vuốt nhẹ bờ môi anh, người ta nói môi mỏng bạc tình, còn anh không phải bạc tình, mà là không thể nói ra, không thể thay đổi.

“Đưa tôi về nhà đi.” Lưu Ý Nguyệt thân nhiên cười, trong lòng thăm thò dài. Kết quả đã không quan trọng nữa, như thế là đủ rồi.

“Sao cô có thể bình tĩnh như vậy?” Lâm Tây Canh không nhịn được hỏi.

“Vi tôi chính là chiếc bóng của anh.” Lưu Ý Nguyệt thì thào tự nói. Cuối cùng cô cũng hiểu được lời Hạ Dương, cô và Lâm Tây Canh như hình với bóng, nhưng mãi mãi không thể trùng nhau, vĩnh viễn chỉ có thể chia lìa.

“Bóng?” Lâm Tây Canh nhú mày.

Lưu Ý Nguyệt gật đầu, “Đúng! Chiếc bóng! Chúng ta đều là người lý trí, vì hiểu nhau nên mới tổn thương nhau. Nhân lúc chúng ta còn chưa đi xa hơn, hãy đứng lại ở đây đi! Có bước thêm nữa cũng chỉ là đường cụt.” Cô càng nói càng chua xót, tim cũng càng thắt lại.

Lâm Tây Canh nằm trên giường, trong đầu đều là lời nói của Lưu Ý Nguyệt, “Đường cùng, đường chúng ta đi nhất định chính là đường cùng ngõ cụt!” Lâm Tây Canh không tin vào số phận, cũng không tin không có gì là “nhất định”. Nhiều người không làm được gì đều sẽ đổ lỗi cho số phận, anh không phải người như thế.

Nhưng, hai người còn chưa kịp bắt đầu, đã thấy rào cản ngay trước mắt!

Trong hội trường, Ngô phu nhân nhìn mãi cũng không thấy con gái và con rể đâu, nghĩ thầm đôi vợ chồng trẻ hèn hò, nên cũng không để trong lòng. Có điều, Ngô Nhân Kỳ vẫn ở khách sạn ấy, chỉ là bị Hạ Dương kéo đến phòng khách trên lầu.

“Hạ Dương! Buông tay! Rất khó coi! Anh dẫn tôi đến đây làm gì?” Ngô Nhân Kỳ ra sức giãy giụa, thỉnh thoảng gặp mấy đôi tình nhân âu yếm trên hành lang cô lại đỏ mặt.

“Em nói xem để làm gì?” Hạ Dương cười thầm suy nghĩ của Ngô Nhân Kỳ, lời nói vô tình giờ lại thành cố ý.

“.....Anh!” Ngô Nhân Kỳ tức giận đến không nói nên lời. Cô thật không ngờ Hạ Dương lại to gan như thế,

Vào phòng, Hạ Dương lấy một tay đặt cô ở ván cửa, “Kì Kì, nếu không phải em trốn anh quá kĩ, anh đâu đến nỗi làm vậy?” Anh không biết làm thế nào đành nói.

“Tôi trốn anh? Có sao?” Ngô Nhân Kỳ chết cũng không thừa nhận, lắc lắc đầu, “Tôi rất bận, anh không biết sao?”

“Bận? Bận cái gì?” Hạ Dương cười nhạo.

“Bận chụp ảnh cưới, bận chuẩn bị thiệp cưới, còn có chương trình cho hôn lễ và danh sách khách mời.” Ngô Nhân Kỳ nói một hơi, nói xong còn trừng mắt nhìn Hạ Dương.

“Kì Kì, đừng tốn sức lực, không có hôn lễ nào cả.” Hạ Dương giận đến tái mặt.

“..... Anh, vì sao không? Hạ Dương, buông tha tôi đi, anh muốn kiểu con gái chả có, tôi phải kết hôn.” Ngô Nhân Kỳ mệt mỏi nói.

“Cho dù các người có thể đợi đến ngày tổ chức hôn lễ, Kì Kì, anh cũng sẽ không trơ mắt nhìn em gả cho Lâm Tây Canh, anh sẽ phá hoại nó.”

“Anh dảm!” Ngô Nhân Kì cắn răng, vừa tức giận vừa sốt ruột.

“Chúng ta hãy mở mắt chờ xem.” Hạ Dương nhướn mắt nhìn cô.

“Vì sao? Vì sao? Đùa như vậy thích lắm sao?” Ngô Nhân Kì ủ rũ nói.

“Bởi vì anh yêu em, bởi vì biết em rõ ràng sẽ không hạnh phúc, bởi vì Lâm Tây Canh không thể cho em niềm vui.” Hạ Dương trả lời.

Ngô Nhân Kì buồn bã nhìn Hạ Dương. “Đừng nhìn anh như vậy. Anh thích em cười, Kì Kì, nụ cười của em là nụ cười đẹp nhất mà anh thấy.” Hạ Dương nâng hai má cô lên.

Ngô nhân kì giống như một đứa trẻ, hai mắt dăm lệ nhìn anh, giống như lạc đường không tìm thấy phương hướng. Hạ Dương hoảng sợ, là anh làm cho cô buồn như vậy sao?

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô, kì lạ là, Ngô Nhân Kì hoàn toàn không phản kháng, ngoan ngoãn chấp nhận.

Ngay lúc Hạ Dương buông lỏng phòng bị, chìm đắm trong phút giây tuyệt vời, Ngô Nhân Kì thúc mạnh gối một cái, “A! Ngô Nhân Kì!”

“Hạ Dương, đây là quà giáng sinh của anh.” Ngô Nhân Kì vỗ vỗ tay, vừa mở ra cửa vừa nói.

Chờ Hạ Dương ổn định lại, Ngô Nhân Kì đã sớm chạy mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Pháo hoa

Sau đêm Giáng sinh, mấy ngày liền Lâm Tây Canh không đến văn phòng, chỉ tập trung làm việc ở công trường nhà máy điện bảo vệ môi trường. Đối với thái độ đó của anh, Lưu Ý Nguyệt cũng bình tĩnh chấp nhận, có lẽ hai người nên cho nhau thời gian cùng nghĩ kĩ lại. Cô có thể thành công khiến anh hủy bỏ hôn sự với Ngô Nhân Kì không? Lưu Ý Nguyệt hoàn toàn không chắc chắn. Không phải Lâm Tây Canh không để ý đến cô, nhưng anh có thể vì cô mà vứt bỏ Lâm thị sao? Bản thân nặng nề thế nào, cô hiểu rõ hơn ai hết.

Rất nhanh đã đến Tết dương lịch... Ngày cuối năm, cũng giống như mấy năm gần đây, Lưu Ý Nguyệt chỉ ở nhà một mình.

Cô ôm gối, ngồi trên sofa, xem chương trình truyền hình cuối năm. Đột nhiên, di động đổ chuông, “Ai nhỉ?” Lưu Ý Nguyệt tò mò, trầm nghĩ, có lẽ ai đó gọi nhầm cũng nên. Cô ưỡ ỏi cầm điện thoại, vừa nhìn thấy màn hình liền giật mình, là Lâm Tây Canh.

“.....Alo” Cô nghi ngờ nói, hôm nay anh gọi điện làm gì?

“Sao gọi nửa ngày mới nhắc máy?” Ở đầu bên kia, Lâm Tây Canh nhẹ nhàng hỏi.

“... Có..... việc gì?” Lưu Ý Nguyệt lắp bắp hỏi.

“Đang làm gì?”

“Xem TV, ăn khoai tây chiên.” Lưu Ý Nguyệt nhìn bàn trà trước mặt, thành thật báo cáo.

“Ha ha, xuống dưới đi!” Lâm Tây Canh cười lớn.

“Hả?” Lưu Ý Nguyệt nhú mày, “Làm gì?”

“Tôi nói xuống thì xuống. Cho cô một phút, nếu không xuống thì tôi lên.”

“Chờ một chút, anh đang ở đâu?” Lưu Ý Nguyệt nói xong liền đứng lên, đi đến ban công ngoài phòng bếp, mở cửa sổ. Giữa trời gió rét, cô thấy xe Lâm Tây Canh, còn anh đang đứng cạnh đó.

“Bắt đầu tính giờ! Sáu mươi, năm mươi chín, năm mươi tám...” Nghe thấy tiếng động trên lầu, Lâm Tây Canh ngẩng đầu, vừa nhìn bóng người bên cửa sổ, vừa nói.

“Đợi một chút! Tôi xuống ngay! Không đúng, anh đếm nhanh quá!” Lưu Ý Nguyệt không ngừng phàn nàn trong điện thoại. Lâm Tây Canh nghe thấy lạch cạch lạch cạch một lúc, sau đó mới là tiếng đóng cửa, tiếng bước chân rầm rập chạy xuống.

“..... Mười lăm.” Lâm Tây Canh tắt máy, bởi vì chủ nhân một loạt âm thanh lúc này đang đứng trước mặt anh, che ngực thờ hồng hộc.

“Anh... Anh... đếm sai.” Lưu Ý Nguyệt vừa thờ dốc vừa nói. Cô ra sức vỗ ngực, vì chạy nhanh thì ít mà vì vừa kinh ngạc vừa mừng thì nhiều.

Lâm Tây Canh cười tủm tỉm nhìn cô, mái tóc dài rối tung, còn chưa kịp trang điểm, chỉ khoác một áo khoác ngoài màu xa, bên trong mặc phong phanh quần áo ở nhà, còn đôi giày thể thao dưới chân khiến cô thấp hăn đi.

“Cô mặc ít quá, như thế này sao ra ngoài được.” Anh oán trách.

“Tiên sinh, chỉ cho tôi một phút, anh mong tôi có thể trang điểm, thay quần áo sao?” Lưu Ý Nguyệt chế nhạo. Lâm Tây Canh nghe vậy liền bật cười.

“Đi thôi! Không sao! Dù sao nơi này cũng không cần mặc lễ phục.” Lâm Tây Canh kéo tay Lưu Ý Nguyệt, để cô ngồi ở ghế phụ. Cô tò mò hỏi, “Đi đâu?”

“Đi thi biết!” Lâm Tây Canh nháy mắt. Lưu Ý Nguyệt vô cùng ngạc nhiên, cô chưa từng thấy một Lâm Tây Canh như vậy, lúc này chỉ biết yên tâm đi theo anh, bất kể đêm nay sẽ đi đến đâu. Khoảnh khắc cuối cùng của một năm, rốt cục cô không hề cô độc.

Xe chạy dọc đường lớn Tân Giang. Trên đường, xe cộ ngày càng đông đúc, dường như phía trước có gì đó rất hấp dẫn.

Đến quảng trường, Lâm Tây Canh dừng xe, “Xuống đi.” Anh nói.

Lưu Ý Nguyệt bước xuống, kéo sát áo khoác vào người, gió lạnh thấu xương. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, trên quảng trường tụ tập rất nhiều người, ai cũng nhìn về phía dòng sông như đang đợi thứ gì đó. Đột nhiên, một chiếc áo bành tô khoác lên người cô, liếc mắt liền nhận ra là áo của Lâm Tây Canh, “Không được, anh phong phanh quá!” Cô lắc đầu, không mặc áo bành tô, trên người anh chỉ còn lại chiếc áo sơ mi mỏng manh.

“Tôi không sao, mặc đi, đợi một lát nữa thôi!” Lâm Tây Canh nhìn đồng hồ, nói.

“Đợi cái gì?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Suyt, đừng nói!” Lâm Tây Canh đưa tay, nhẹ nhàng đặt trên môi cô.

Một lát sau, trên mặt sông đối diện quảng trường đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, bầu trời hiện lên số 9, rồi số 8...

Cuối cùng Lưu Ý Nguyệt cũng hiểu, đây là đếm ngược, đếm ngược đến thời khắc bắn pháo hoa chào năm mới. Số một vừa biến mất trên nền trời, “Năm mới vui vẻ!”, Lâm Tây Canh đột nhiên ôm cô vào lòng, nói vào tai cô.

“Năm mới vui vẻ!” Lưu Ý Nguyệt thì thầm nói theo.

Bữa tiệc pháo hoa chính thức bắt đầu. Hai người ngồi trong xe, yên lặng thưởng thức ánh sáng rực rỡ bắn lên từ mặt sông. Muôn vàn tia sáng thi nhau chiếu lên hai gương mặt. Họ yên lặng thưởng thức, chỉ sợ sẽ đánh vỡ thời khắc kì diệu này. Pháo hoa rực rỡ suốt mười lăm phút, cuối cùng, mọi người lục đục ra về.

Thật lâu sau Lâm Tây Canh vẫn chưa khởi động xe, Lưu Ý Nguyệt nghiêng mặt nhìn anh. Anh chỉ chăm chú nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

“Nếu những gì anh có thể cho em chỉ như pháo hoa rực rỡ trong nháy mắt, có phải ích kỉ quá không?” Lâm Tây Canh chậm rãi nói, không dám nhìn vào mắt Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt im lặng lắng nghe, không có bất kì phản ứng nào, chỉ ngồi yên không nhúc nhích. Chuyện của họ vốn không thể đoán trước, cô chưa từng nghĩ sẽ đi đến cùng, càng không dám ôm vọng tưởng. Nhưng câu hỏi của anh, cô nên trả lời thế nào?

“Rất ích kỉ, đúng không?” Lâm Tây Canh quay đầu, nhìn gò má cô.

Lưu Ý Nguyệt đột nhiên quay sang. Hai người nhìn nhau. Cô vươn cánh tay ra, rướn người về phía trước, vòng tay qua cổ anh, “Đêm nay đừng để em một mình, được không?” Cô không trả lời, chỉ nhẹ nhàng nói vào tai anh. Lâm Tây Canh ôm chặt lấy cô, hận không thể hòa vào làm một.

“Vào đi!” Lưu Ý Nguyệt mở cửa, đèn hành lang tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp.

“Hoi bữa bộn.” Cô nhìn đồ ăn vặt rơi trên bàn trà, vội vàng chạy lên thu dọn, “Em không biết anh sẽ đến.” Lưu Ý Nguyệt vừa dọn dẹp vừa nhỏ giọng nói. Rõ ràng là chính cô đề nghị, sao lúc này lại căng thẳng như vậy, trái tim tựa hồ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh ôm cô từ phía sau, khẽ gọi.

“Uhm” Lưu Ý Nguyệt đáp, đứng thẳng lên, dựa vào người phía sau. Đó là chỗ dựa cô mong mỏi đã lâu, dù biết không thể lâu dài, cũng nguyện làm pháo hoa, rực rỡ trong chốc lát. Không phải phù dung sớm nở tối tàn, khiến người nhớ mãi không quên sao?

“Ý Nguyệt... Ý Nguyệt...” Lâm Tây Canh nhắc đi nhắc lại, như muốn khắc thật sâu cái tên “Ý Nguyệt” vào trí nhớ, đó là người đã đưa anh đến một thế giới khác, thế giới mà anh hằng khao khát. Lưu Ý Nguyệt vẫn không nhúc nhích, mặc cho anh ôm. Thời khắc giao thừa, có một người như vậy, một vòng

tay như vậy. Cô chỉ muốn yên lặng cảm nhận hết thấy rồi khắc sâu cảm giác ấy vào lòng. Ông trời không cho cô nhiều thứ, chính vì thế, khoảnh khắc này càng thêm quý giá.

“Mấy ngày nay công trường thật sự có việc, không phải anh muốn tránh em. Anh rất muốn gọi điện cho em, nhưng lúc cầm điện thoại lên lại không biết nói gì.” Lâm Tây Canh thủ thủ bên tai cô. Lư Ý Nguyệt cười nhẹ, xoay người, “Chuyện anh nói chính là chuyện năm cũ, bây giờ là năm mới rồi, quên đi.” Cô vui vẻ nói.

“Được! Quên đi, quên những lời nói ghen tị của anh đi. Một năm mới, chúng ta làm lại từ đầu.” Anh nắm tay cô đặt lên ngực mình, nhẹ nhàng nói.

“Ghen tị?”

“Ừm, ghen tị. Anh ghen tị với cấp dưới, vì họ có thể trò chuyện vui vẻ với em, ghen tị với Lư Hường Đông vì ông ta có thể tặng quà em. Còn anh, hình như chỉ có thể cãi nhau với em.” Lâm Tây Canh ngai ngùng nói. Lư Ý Nguyệt nghe xong, cười “xùy” một tiếng.

“Tên Lư Hường Đông mặt dày ấy, sau khi công tác ở Anh về, em đã nói rõ với ông ta, về phần món quà của ông ta, em cũng đã trả lại. À! Hỏi anh một chuyện...” Lư Ý Nguyệt kéo Lâm Tây Canh ngồi xuống sofa, nghiêng đầu hỏi.

“Chuyện gì?”

“Chính là... chính là hôm đó có phải anh đi theo em không?” Lư Ý Nguyệt chần chừ nói.

Lâm Tây Canh ngây ngốc vài giây, vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên, Lư Ý Nguyệt thấy vậy, vội vàng nói, “Quên đi! Em chỉ hỏi bừa vậy thôi!”

“Đúng! Anh vẫn đi theo em.” Lâm Tây Canh gật đầu thừa nhận, “Hôm ấy em nói có hẹn, anh liền linh cảm đó là Lư Hường Đông, nhất thời không tỉnh táo, nên mới nói thế với em”

“Anh muốn biết chuyện giữa em và Lư Hường Đông không?” Lư Ý Nguyệt lại hỏi. Lâm Tây Canh không trả lời, đương nhiên anh muốn biết, rất muốn biết là khác. Tuy anh tin Lư Ý Nguyệt không phải người thấy người sang bắt quàng làm họ, nhưng vẫn muốn nghe chính cô nói ra sự thật.

Lư Ý Nguyệt cười cười, tiếp tục nói, “Sau tiệc chiêu đãi hôm ấy, Lư Hường Đông liền gọi cho em, em lại không thể từ chối.”

“Chính là ở quán com?” Lâm Tây Canh cắt lời cô, đương nhiên anh hiểu được chỗ khó của cô.

Lư Ý Nguyệt gật đầu, “Đúng, chính là lần đó, em đã nói thẳng với ông ta, không ngờ lúc ra cửa lại gặp anh và... Ngộ tiểu thư.”

“Anh lại không biết giữa em và Lư Hường Đông có việc gì, chỉ biết bản thân rất bức bối, cũng không hiểu tại sao? Anh chưa bao giờ quan tâm đến đời tư nhân viên.” Lâm Tây Canh lắc đầu cười cười, thì ra mọi chuyện đến sớm như vậy, chỉ có điều lúc ấy anh không hề hay biết.

“Thế nên hôm ấy anh mới gượng gạo như vậy?”

“Ừm, bây giờ nghĩ lại, thấy mình thật trẻ con. Giống như món đồ chơi mình thích bày trong tủ kính, dù không có được cũng không hy vọng người khác cướp mất, lúc nào cũng nghĩ nó chỉ có thể thuộc về mình. Mặc dù biết chính mình không nên dao động, nhưng đến khi nhận ra, mọi chuyện đã nằm ngoài tầm kiểm soát mất rồi. Anh không ngăn được trái tim mình, chỉ muốn đến gần em thêm chút nữa, cho dù phải dùng phương pháp ngu ngốc nhất.” Lâm Tây Canh bình tĩnh nói, không dám nhìn Lư Ý Nguyệt. Anh sợ, chỉ cần liếc nhìn cô một cái, sẽ không còn dũng khí nói tiếp.

Lư Ý Nguyệt yên lặng lắng nghe, ánh mắt sáng ngời, chăm chú nhìn anh.

“Nhưng anh lại thấy hình như mình đã dùng sai cách, dường như em càng ngày càng cách xa anh. Thế nên, anh lại càng sốt ruột, càng nhanh mắc lỗi, đúng là một vòng luẩn quẩn!” Lâm Tây Canh dí dỏm nói.

“Đừng nói nữa, được không?” Lư Ý Nguyệt ngăn những câu nói tiếp theo của anh lại. Bởi vì cô bắt đầu sợ hãi, bởi vì cô phát hiện, chính mình cũng sắp lún sâu như anh mất rồi.

Cô ôm anh, vùi mặt vào cổ anh, không dám nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh, không dám nghe anh tâm sự. Sao cô có thể nói với anh tất cả chỉ là diễn kịch, từ đầu đến cuối đã được định sẵn là một vở kịch.

Từ khe hở của tấm rèm, ánh nắng len lỏi vào phòng, không khí vô cùng ấm áp. Hai người trên người trên giường không có ý định dừng lại, giao cảm triền miên, cơ thể dính chặt vào nhau. Trong phòng, cảnh xuân diễm lệ.

“Mười một giờ.” Lâm Tây Canh nhìn lướt qua đồng hồ đầu giường, “Anh chưa bao giờ ngủ dậy muộn như vậy.” Anh cười rạng rỡ.

“Hôm nay nghỉ.” Lư Ý Nguyệt vẫn nhắm chặt mắt, thì thầm, nói xong còn lười biếng chui vào vòng ngực ấm áp.

Lâm Tây Canh nhẹ nhàng gạt mái tóc dài ra, gương mặt cô hiện lên trước mắt. Không ngờ ngày đầu tiên quan trọng nhất của một năm, người đầu tiên anh nhìn thấy, là cô.

Cô đột nhiên nở nụ cười, từ từ mở to mắt, chăm chú nhìn anh. Kính mắt màu vàng đã bị cô đặt ở đầu giường, đôi mắt anh không có gì che khuất, rạng rỡ nhìn cô. Cô đưa tay vuốt từng đường nét trên gương mặt anh, thật ấm áp!

“Thì ra anh là thật, em còn tưởng chỉ là mơ.” Cô thì thào.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ngày nghỉ

Lâm Tây Canh từ buồng vệ sinh đi ra. Rèm cửa kéo gọn sang một bên, nắng ấm chan hòa khắp căn phòng. Lưu Ý Nguyệt đang dọn dẹp giường, động tác nhanh nhẹn. Thật tự nhiên, hai người cứ như cặp vợ chồng già, tình cảm lâu năm vậy. Lưu Ý Nguyệt đứng thẳng dậy, thấy Lâm Tây Canh đang ngoác đứng đó, “Nghĩ gì vậy?” Cô đi lên, vuốt thẳng nếp nhăn trên quần áo anh.

“Dáng vẻ của em vừa rồi, giống như anh đã nhìn vô số lần, hoàn toàn không xa lạ.” Lâm Tây Canh cười rạng rỡ, giống như giây phút người mất trí nhớ tìm lại kí ức, kỉ niệm như sóng triều, trào dâng mạnh mẽ.

“Ngủ giấc.” Lưu Ý Nguyệt tỏ vẻ hờn dỗi.

Không ngờ ngày nghỉ năm mới lại được ở cùng Lâm Tây Canh, lúc này Lưu Ý Nguyệt mới phát hiện thức ăn dự trữ đã hết sạch. Cô định một mình đi chợ mua đồ ăn, nhưng Lâm Tây Canh cũng muốn đi theo. “Em đi chợ, không phải đi siêu thị, anh ở nhà chờ em đi.” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu nói. Lâm Tây Canh không đồng ý, vẫn khăng khăng đòi đi.

Lưu Ý Nguyệt mặc quần áo bình thường cùng Lâm Tây Canh một thân âu phục thẳng thớm đi đến chợ ồn ào hỗn độn. Cô nhìn lướt qua sự kết hợp kỳ quặc này, “Em nói anh không cần đi, có ai đi chợ mặc như anh không? Nhìn thế nào cũng không hợp.” Lưu Ý Nguyệt phàn nàn không thôi.

“Ha ha, có cái gì không phù hợp, anh thấy tốt mà. Nói thật, lâu rồi anh chưa tới những nơi thế này. Ở quê, khi còn nhỏ cũng hay cùng bà nội đi chợ, bà nội thích mua đồ vật này nọ ở chợ theo kiểu xưa. Phong Đình không lớn, người bán và người mua thật ra đều là hàng xóm láng giềng, vừa mua bán, vừa nói chuyện, rất vui vẻ.” Mỗi khi nhớ đến thời thơ ấu, anh lại có cảm giác mất mát.

Lưu Ý Nguyệt nhìn anh, khi nói chuyện, vẻ mặt anh thật dịu dàng, không giống Lâm Tây Canh trước đây. Dường như lúc này anh không còn bất kì mặt nạ nào, chỉ thuộc về riêng cô. Nghĩ vậy, Lưu Ý Nguyệt không thể không mỉm cười.

Hai người mua một cái đầu cá, một ít rau và gia vị. Trên đường về nhà, Lâm Tây Canh chỉ vào một siêu thị nói, “Anh muốn mua vài thứ.”

“Mua cái gì?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Quần áo để thay.” Lâm Tây Canh thuận miệng đáp.

“Sao? Đêm nay anh định không đi?” Lưu Ý Nguyệt kinh ngạc hỏi, gương mặt thoáng chốc ửng hồng.

“Tối hôm qua là em kêu anh ở lại, giờ lại hỏi tại sao không đi?” Lâm Tây Canh cười chế nhạo. Lưu Ý Nguyệt bị anh nói vậy càng thêm đỏ mặt. Lâm Tây Canh kéo cô vào siêu thị.

Từ siêu thị bước ra, hai người xách một túi chiến lợi phẩm căng phồng trở về. Lưu Ý Nguyệt trừng mắt nhìn Lâm Tây Canh, đầu chỉ là quần áo để thay, từ bàn chải, khăn mặt đến quần áo đi làm anh cũng mua luôn, “Anh là muốn đóng quân trường kỳ!” Trong siêu thị, nhìn anh bỏ hết thứ này đến thứ khác vào xe đẩy, Lưu Ý Nguyệt nhịn không được, thấp giọng kêu lên.

“Phòng trước tốt hơn.” Anh vừa lấy vừa bình tĩnh nói. Có lẽ, anh đã sớm có quyết định, Lưu Ý Nguyệt không ngăn cản nữa, chỉ theo anh, tùy anh lựa chọn.

Về đến nhà, Lâm Tây Canh lập tức thay bộ âu phục trên người, dang cánh tay ra cho Lưu Ý Nguyệt xem, “Thế nào?”

“Cũng được.” Lưu Ý Nguyệt quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, gật gật đầu, tiếp tục sắp xếp đồ anh mới mua về. Nhìn thấy quần áo đã thay ra trong tay anh, cô thầm nghĩ, có lẽ anh chưa từng mặc đồ mua trong siêu thị, dù sao cũng kém xa lúc bình thường.

“Chỉ cũng được thôi sao?” Lâm Tây Canh không hài lòng với câu trả lời ấy, cau mày đi đến trước mặt cô, “Nhìn lại xem.”

“Ai nha, đẹp, đẹp, được rồi chứ? Không phải em muốn khen anh chứ?” Lưu Ý Nguyệt nghiêng người suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy buồn cười, bộ dáng của anh như là đứa trẻ thích ăn đường vậy.

“Cái gì đẹp? Người hay quần áo?” Lâm Tây Canh vẫn không chịu buông tha, mặt dày hỏi tiếp.

“Người, người, có người nào lại như thế!” Lư Ỗ Nguyệt trêu đùa, “Nếu nhân viên Lâm thị thấy đáng về nghiêm túc cẩn thận thường ngày của Lâm tổng thật ra là bộ dáng này, sẽ học mẫu mất.”

“Vây em chính là người tổ giác, xem anh thế xử lí em nào.” Lâm Tây Canh một tay tóm lấy Lư Ỗ Nguyệt, cười tít mắt kéo cô vào lồng ngực, cúi đầu hôn lên môi cô.

Lư Ỗ Nguyệt kiễng mũi chân, đón nhận đôi môi nóng bỏng của anh, hai tay ôm lấy cổ anh, tư thế vô cùng thân mật. Dục vọng của Lâm Tây Canh lại dấy lên, vòng ôm càng thêm chặt, nụ hôn càng thêm sâu, lời lẽ không thể nói hết yêu thương, chỉ có thể dùng hai tay nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng mon trôn từng đường cong trên cơ thể cô.

Bàn tay vén áo của cô lên, cả người cô run rẩy. Thân thể anh càng thêm cứng rắn. Một tiếng kêu chói tai làm Lư Ỗ Nguyệt bừng tỉnh, “Đừng.” Nước sôi rồi.” Cô khẽ đẩy anh ra, hốt hốt nói. Trán Lâm Tây Canh lập tức xuất hiện mấy vạch đen, không nổi khó chịu nào bằng nổi khó chịu này.

“Ha ha, được rồi, anh thái rau giúp em được không?” Lư Ỗ Nguyệt cười, vuốt nhẹ đầu mày đang nhú lại của anh.

Hai người ngồi trong bếp, cùng chuẩn bị đồ ăn. Lư Ỗ Nguyệt vô cùng kinh ngạc, động tác của Lâm Tây Canh cực kỳ thành thạo nhanh nhẹn, chẳng qua là dáng người cao lớn ngồi trên cái ghế đầu nhỏ trông hơi kì quặc.”Thực nhìn không ra, anh còn có thể làm việc nhà.”Cô cười nhạo.

“Quá coi thường anh rồi, anh chính là mười phần vẹn mười.” Lâm Tây Canh giương mắt trả lời, “Ồ quê, cơ bản cái gì cũng phải tự làm, đến bây giờ, bà nội anh vẫn còn kiên trì tự mình làm việc nhà.”

“Hay nghe anh nhắc đến bà nội, bà thế nào vậy?” Lư Ỗ nguyệt tò mò hỏi.

“Chính là một bà lão ở nông thôn, khi còn trẻ bà là tiểu thư khuê các, đọc nhiều sách, cho nên gia giáo rất nghiêm khắc. Nghiêm khắc nhưng cũng rất hiền lành, có thể nói anh là một tay bà nội nuôi lớn.” Lâm Tây Canh từ từ nói, Lư Ỗ Nguyệt nghe rất chăm chú, dường như những chuyện này đối với anh đều rất quý giá.

“Em thì sao? Rất ít nghe em nhắc đến người nhà.” Lâm Tây Canh hỏi lại. Ánh mắt Lư Ỗ Nguyệt nhất thời buồn bã, “Sao vậy?” Lâm Tây Canh vội hỏi. Cô như thế khiến anh lo lắng, giống như anh đã nói những lời không nên nói vậy.

“. Em, em rất ít khi nói chuyện nhà với người khác, không biết là có đáng nói hay không.” Lư Ỗ Nguyệt lắc đầu cười khổ.

“Mẹ em mất năm em được tám tuổi, nửa năm sau, em có thêm một người mẹ kế, không lâu sau đó, em lại có một đứa em trai. Dần dần mọi chuyện không chỉ là chuyện mẹ kế con riêng của chồng, mà cha em, vì phải lo mọi chuyện, nên cũng từ từ lãng quên đứa con gái như em, không quan tâm em bị mẹ kế đối xử thế nào. Trong nhà ấy, em giống như người ngoài vậy!”

“. Thực xin lỗi.” Lâm Tây Canh áy náy nói, anh không ngờ cô còn một câu chuyện như vậy, “Cho nên em mới không trở về nhà đúng không?”

“Cứ xem là như vậy, đừng có bày ra vẻ mặt được không?” Lư Ỗ Nguyệt nhìn sắc mặt Lâm Tây Canh nói, “Không cần tỏ ra thương hại em như thế, cũng không có gì, em không cần sự thương hại.”

“Nghĩ lại, lòng người khó đoán, bà ta đối với em xem như hết lòng hết dạ, tốt xấu em cũng được học đại học.” Lư Ỗ Nguyệt hồi tưởng lại lúc ấy, cô cố gắng học tập, năm nào cũng đứng nhất, năm ấy cô thi đậu vào đại học khiến mẹ kế đâm lao phải theo lao, ngại mọi người đồn đại chỉ có thể miễn cưỡng cho cô tiếp tục học tập. Các bạn đồng trang lứa đều được người nhà đưa đi báo danh, chỉ có cô, một mình kéo va li đứng trước cổng trường. Cô còn ra về tự lập, nhưng chỉ có mình cô hiểu được, cô rất tự ti, cô không muốn cho các bạn học biết hoàn cảnh gia đình mình. Sự tự ti của cô trong mắt bạn học biến thành thần bí, vì thế cô lại càng cố gắng làm cho chính thần bí hơn. Mãi đến đêm trước khi tốt nghiệp, vỏ bọc thần bí ấy của cô hoàn toàn bị đập nát, sự thật bị phơi bày trước mặt mọi người. Cô vẫn còn nhớ như in ánh mắt thầy giáo, bạn học, những lời bàn tán, chỉ trở khi cô rời trường.

Hai người ngồi đối diện nhau, Lâm Tây Canh tỉ mỉ lắng nghe, trong đầu là những thước phim về một cô gái cố gắng chống chọi với nghịch cảnh mà sinh tồn, quật cường, cứng cỏi.

Sớm qua thời gian ăn trưa thức ăn mới được dọn lên bàn. Canh đầu cả nấu dưa, một đĩa rau chân vịt, một tô canh cà chua trứng, còn có cơm nóng hổi, màu sắc rực rỡ, hương thơm ngào ngạt, hấp dẫn người ăn.

Lâm Tây Canh và một miếng cơm thật lớn, gạo không cứng, cũng không nhão, vừa đưa vào miệng đã thấy mềm, nhai kĩ thì trở nên ngọt ngào, còn mang theo một mùi thơm đặc biệt. “Em nấu cơm thế nào, mà không giống vị bình thường vậy?” Anh hỏi, cơm này cho dù không ăn kèm với ăn thức gì cũng có thể ăn một bát lớn.

Lư Ỗ Nguyệt chỉ cười không nói, chậm rãi nhai cơm. Mới vừa rồi nấu đồ ăn, Lâm Tây Canh liền bị đuổi ra khỏi phòng bếp, Lư Ỗ Nguyệt cười nói, “Phòng bếp như khuê phòng, không thể tùy tiện vào được.” Chưa đến một tiếng, cô đã biến ra một bàn đồ ăn vô cùng hấp dẫn.

“Nói đi, làm như thế nào?” Lâm Tây Canh hỏi tiếp.

“Rất đơn giản, chính là khi nấu cơm dùng nước trà xanh đã để qua đêm, lại thêm một chút dầu ô-liu, sau đó ấn nút nồi cơm điện.” Lư Ỗ Nguyệt trả lời.

“Sao em lại nghĩ ra?” Lâm Tây Canh cười hỏi.

“Xem sách, không có việc gì tự mình thử làm cho vui, thật ra nấu cơm là một cách thư giãn rất tốt. Đem những người cùng những chuyện đáng ghét coi như đồ ăn dùng dao mà chặt, mà cắt, mà băm, mà nấu, cuối cùng là ăn nó.” Lưu Ý Nguyệt cười híp nói với Lâm Tây Canh.

“Em đừng nói là anh cũng từng bị em xem như thức ăn, sau đó cầm dao thái nhé!” Lâm Tây Canh oán trách, theo cách nói của cô, anh khó tránh khỏi không bị cô làm như vậy.

“Làm sao không có, hơn nữa không chỉ một lần.” Lưu Ý Nguyệt trả lời, gắp một miếng rau chân vịt bỏ vào miệng, cố ý nhai thành tiếng.

“Thì ra anh không phải bị thu phục bởi sắc đẹp của em, mà là bị dao của em làm khuất phục.” Lâm Tây Canh rung đùi đắc ý, Lưu Ý Nguyệt phì cười một tiếng, một bữa cơm mà có nhiều chuyện để cười.

Thời gian còn lại của ngày nghỉ, ngoại trừ đi mua đồ ăn, tắm bộ sau khi ăn, hai người chỉ ở trong phòng, chỗ nào cũng không đi, hưởng thụ khoảng thời gian hạnh phúc hiếm hoi. Càng vui vẻ thì càng ngán ngủ, thời gian cứ vô tình chạy về phía trước, không chờ đợi ai.

Mấy ngày này, Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn không biết tin tức gì của Lâm Tây Canh, mãi đến khi cô nhận được một tập ảnh. Người trong ảnh là anh, còn có, còn có, không ngờ lại là Lưu Ý Nguyệt. Ngô Nhân Kỳ một bụng nhục nhả túm chặt bức ảnh, hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống hai người.

Bức ảnh được chụp trong đêm Giáng Sinh, trên bờ sông, trong xe của Lâm Tây Canh, hai người đang hôn nhau. Kỹ thuật chụp hình cực kỳ tinh tế, ngay cả trong bức ảnh, biểu tình của hai người cũng có thể rõ ràng đến từng sợi tóc.

Đêm bắn pháo hoa mừng năm mới, hai người vai kề vai đứng bên nhau, Lưu Ý Nguyệt còn khoác áo bành tô của Lâm Tây Canh. Ngô Nhân Kỳ tức giận đến phát run, chồng chưa cưới của cô ngay cả chụp ảnh cưới cũng không có thời gian, lại có thời gian ngắm pháo hoa với người khác. Người này không hề giống Lâm Tây Canh cô từng quen biết. Trong trí nhớ của cô, anh chưa từng lãng mạn với ai như thế.

Cô xem những bức ảnh kế tiếp, thấy họ tay trong tay đi chợ, mang theo túi lớn túi nhỏ từ siêu thị đi ra, ban đêm dưới ánh trăng nhân nhả tắm bộ. Nước mắt cô lăn trên từng bức ảnh, Lâm Tây Canh keo kiệt không muốn cho cô cái gì, tất cả đều cho Lưu Ý Nguyệt. Người phụ nữ so với cô mọi thứ đều không bằng, lại có thể có được trọn vẹn Lâm Tây Canh.

Không khóc được nữa, Ngô Nhân Kỳ phát hiện vì anh nước mắt cô cũng đã cạn khô, nhưng rốt cuộc cô được gì chứ? Cô đã nhận được những gì? Cô thì thảo tự nói.

Dần dần tỉnh táo lại, trong đầu Ngô Nhân Kỳ đột nhiên vang lên lời nói của Hạ Dương, “Kì Kì, đừng uống phí sức lực, không có hôn lễ nào hết.”

Cô lấy di động gọi một dãy số, “Tôi muốn gặp anh.” Ngô Nhân Kỳ nói, vẻ mặt nghiêm nghị, ánh mắt sâu thẳm, sáng như đuốc.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Phát hiện

Khi Hạ Dương nhận được điện thoại của Ngô Nhân Kỳ, liền biết cô đã thấy ảnh chụp, mà kẻ chủ mưu không ai khác, chính là anh. Ngày ấy, sau khi nói chuyện với Lưu Ý Nguyệt ở quán bar, anh biết, nhất định Lâm Tây Canh đã động lòng. Thế nên, để chắc chắn, cũng là để phòng Lưu Ý Nguyệt hối hận, anh liền tìm thám tử tư theo dõi hai người. Quả nhiên, không uống công, cuối cùng anh cũng có được kết quả như ý.

Rửa ảnh xong, anh gửi một bộ cho Ngô Nhân Kỳ. Tuy biết rằng làm như vậy quá mức tàn nhẫn, nhưng thuốc đắng giả tật. Anh phải đánh thức cô, phải giáng cho cô một đòn thật mạnh. Anh muốn Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn tỉnh mộng.

Hạ Dương hẹn Ngô Nhân Kỳ ở một quán trà yên tĩnh, trong phòng, anh lặng lẽ chờ cô.

Ngô Nhân Kỳ đi theo phục vụ, “Két” một tiếng, cửa phòng mở ra, cô trừng mắt nhìn Hạ Dương đang ung dung tự tại.

“Đến đây, ngồi đi. Em sao vậy? Sao lại nhìn anh bằng ánh mắt ấy?” Hạ Dương giả vờ không hiểu, vừa nói vừa rót trà vào chén, hương trà thơm mát nhất thời lan tỏa khắp phòng. “Ngồi đi! Có chuyện gì cũng ngồi xuống nói sau. Uống chén trà, hạ hỏa!” Anh chậm rãi nói.

Ngô Nhân Kỳ ngồi xuống, rút tập ảnh trong túi ra, giật dờ đập lên bàn, “Đây là anh làm đúng không?”

“Sao em biết là anh?” Hạ Dương cố ý hỏi.

“Tôi không phải con cóc, ngoài anh ra còn ai vào đây nữa? Đây sao có thể là anh Tây Canh được?” Ngô Nhân Kỳ vừa nói vừa oán hận nhìn về mặt vô tội của Hạ Dương.

Anh ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn cô, đoạn nhìn xuống tập ảnh, “Kì Kì, khiến em trở thành kẻ ngốc không phải anh, là ai thì em tự biết.”

“Đừng tưởng làm vậy tôi sẽ biết ơn anh, ngược lại, tôi hận anh thấu xương!” Ngô Nhân Kì nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ.

“Được, em hận anh cũng được, còn tốt hơn cảm giác đánh mất em.” Hạ Dương nhún nhún vai, “Kì Kì, Hạ Dương trước mặt em là Hạ Dương chân thật nhất, không hề giả tạo, còn Lâm Tây Canh thì sao? Lâm Tây Canh em thấy và Lâm Tây Canh này giống nhau sao?” Hạ Dương gõ gõ tấm ảnh, nói.

Ngô Nhân Kì nhìn Lâm Tây Canh trong ảnh, tươi cười rạng rỡ, lại đau khổ phát hiện, anh chưa bao giờ cười như thế trước mặt cô. Anh sai? Hay cô sai? Sai ở đâu? Rõ ràng là anh cầu hôn cô, nhưng lại rõ ràng là anh phản bội cô. “Anh tuyệt đối trung thành với hôn nhân.” Nhớ tới lời Lâm Tây Canh từng hứa, Ngô Nhân Kì cảm giận lắc đầu, thì ra chỉ là lời hứa rỗng tuếch.

Nước mắt lại dâng đầy, rõ ràng đã ép mình không được khóc, nhưng vì sao nước mắt vẫn vô thức lăn dài.

“Kì Kì, đừng khóc, đừng khóc vì anh ta nữa. Anh ta không đáng.” Hạ Dương duỗi tay ra, nắm chặt tay Ngô Nhân Kì.

Cô ra lập tức gạt ra, “Anh không cần giả mèo khóc chuột, mấy người đều không tốt đẹp gì, đê tiện! Anh cho là dùng thủ đoạn này tôi sẽ biết ơn anh, ngoan ngoan đi vào vòng tay anh sao? Nằm mơ! Trong mắt tôi, mấy người đều giống nhau!” Cô vừa khóc vừa mắng, hốc mắt đỏ hoe. Hóa ra tình cảm hai mươi năm chỉ như bọt biển, gió thổi qua cũng dễ dàng vỡ tan. Hóa ra Lâm Tây Canh vĩnh viễn đứng ngoài sân khấu, chỉ mình cô ngu ngốc độc diễn. Đau đớn, nhục nhã, tất cả hung hăng xâm chiếm trái tim cô. Nỗi đau này sao có thể phơi bày trước mặt người khác. Cô sai gì chứ? Ngô Nhân Kì không ngừng tự hỏi. Nếu yêu một người cũng là sai thì chỉ cần không yêu nữa là tốt rồi.

Ngô Nhân Kì ôm gương mặt chan chứa nước mắt chạy ra khỏi phòng, chỉ còn Hạ Dương mặt không đổi sắc nhìn theo. Anh vẫn ngồi yên, không nhúc nhích, cũng không đuổi theo như mọi ngày. Lúc này, Ngô Nhân Kì không cần anh, đuổi theo chỉ khiến cô thêm ghét bỏ mà thôi.

Ngô Nhân Kì mò mịt lái xe trên đường, không biết nên đi đâu, cũng không biết nơi đâu có thể đi. Vô thức dừng lại, cô ngẩng đầu, không ngờ lại là tòa nhà Lâm thị. Cô nhìn đồng hồ, hóa ra đã đến giờ tan tầm, chỉ biết ngây ngốc ngồi đây, không muốn rời đi, càng không biết đang chờ đợi gì.

Vừa nhìn thấy Lưu Ý Nguyệt, cuối cùng Ngô Nhân Kì cũng hiểu được mình đang nghĩ gì. Cô nhìn Lưu Ý Nguyệt đi đến điểm dừng xe bus, nhìn cô ấy lên xe, bản thân cũng nhún ga, chậm rãi bám theo. Mãi đến khi về đến nhà Lưu Ý Nguyệt, trời đã tối đen.

Lưu Ý Nguyệt vui vẻ bước lên lầu, căn bản không nghĩ tới phía sau đang có Ngô Nhân Kì bám theo. Cô bước vào nhà, thay quần áo, liền đi vào phòng bếp. Hiện tại, với cô nấu cơm tối cũng là một loại hạnh phúc, vì trong bữa cơm có người đầu đuôi với cô. Mà người kia, không ai khác, chính là Lâm Tây Canh.

Như thường lệ, đến giờ cơm tối liền nghe thấy tiếng cửa lạch cạch, cô vừa đợi vừa cười vui vẻ trong phòng bếp. Nghe tiếng anh đóng cửa, nghe tiếng anh thay dép, nghe tiếng bước chân anh, nghe tiếng anh nói, “Em nấu gì thế? Thơm quá!”

Lưu Ý Nguyệt không khách khí mà giữu cột, “Chỉ biết ăn thôi!”

“Ai bảo em nấu ngon lắm gì, đừng nuôi béo anh là được!” Lâm Tây Canh vừa cười vừa đi về phía cô, vòng tay ôm lấy thắt lưng cô, xoay người hôn xuống.

“Đừng... Đừng... Người em toàn mùi dầu mỡ.” Lưu Ý Nguyệt đánh tay anh, nhắc nhở.

“Thơm quá!” Lâm Tây Canh khê cán cổ cô, đều là mùi dầu mỡ, nhưng đối với anh đó là hương vị gia đình.

“Thôi nào! Được rồi, anh ra ngoài đi, đợi cơm chín là có thể ăn.” Lưu Ý Nguyệt đẩy anh ra khỏi phòng bếp. Lâm Tây Canh đi thẳng vào phòng ngủ thay quần áo, đến khi đi ra, Lưu Ý Nguyệt đã bày đồ ăn lên bàn. Cô nhìn anh một cái, “Tối nay anh ở lại sao?” Cô hỏi, bởi vì anh đang mặc quần áo ở nhà.

“Ừ! Không được sao?” Lâm Tây Canh chau mày hỏi.

“Không phải không được, mà là... người nhà anh không hỏi sao?” Lưu Ý Nguyệt do dự nói, Lâm Tây Canh sùng sốt, sắc mặt rõ ràng không tốt, không khí đột nhiên trở nên khó chịu.

“Coi như em chưa nói, ăn cơm đi.” Lưu Ý Nguyệt vội vàng nói thêm, yên lặng ngồi xuống xới cơm cho anh.

Lâm Tây Canh bưng bát cơm lên, cầm lấy đôi đũa, không hiểu vì sao đồ ăn cũng mất ngon. Giây phút nông nổi vẫn là sự thật tàn khốc, nhưng lúc nào anh cũng muốn trốn tránh rào cản ấy. Tuy Lưu Ý Nguyệt không nói đến, nhưng anh biết, mình quá thật quá tham lam. Anh muốn vĩnh viễn có được giây phút này, không quan tâm tới bất cứ thứ gì khác. Nhưng liệu có được không? Mấy ngày nay, anh vẫn luôn suy nghĩ câu hỏi ấy.

Không lâu sau khi Ngô Nhân Kì thấy Lưu Ý Nguyệt, xe Lâm Tây Canh đã xuất hiện dưới lầu, cô sợ tới mức cúi sát người vào tay lái, chỉ lo Lâm Tây Canh sẽ thấy mình. Lúc ngẩng đầu lên, anh đã đi lên lầu. Cô tự thấy thật buồn cười, tại sao phải sợ hãi, không phải cô còn có thể mắng thẳng vào mặt anh nữa sao?

“Ngô Nhân Kì, mày tới đây làm gì? Có đi lên không? Sau đó cho bọn họ mỗi người một cái tát, sao đó thì sao? Sau đó thì sao? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Ngô Nhân Kì không ngừng thì thào, ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên tầng, tự hỏi, không biết giờ này họ đang làm gì? Có biết một người đang chịu dày vò dưới này không? Có biết hạnh phúc của họ xây trên đau khổ của cô không?

“A! Tôi điên mất! Tôi sắp điên rồi!” Cả người Ngô Nhân Kì như sôi lên, từng té bào sục sôi uất hận, tiếng hét cực lực kiềm chế cuối cùng cũng bật ra. Đã hận họ như vậy, tại sao còn yếu đuối như thế, ngay cả đi lên liếc mắt một cái cũng không đủ dũng khí. Không phải họ đang lừa dối cô sao? Bọn họ không còn là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường nữa rồi! Trăm nghe không bằng một thấy, Ngô Nhân Kì, mày còn chờ gì nữa? Đi lên đi!

Ngô Nhân Kì khẽ nhúc nhích nhưng cả người vẫn không hề di chuyển, giống như bị một sợi dây vô hình trói trên xe. Thời gian chậm rãi trôi qua, tám giờ, chín giờ, mười giờ... Trái tim Ngô Nhân Kì hoàn toàn nguội lạnh, một người đàn ông ở nhà phụ nữ đến tận mười giờ còn chưa rời đi, họ có thể làm gì? Không cần nói cũng biết. Cô khởi động xe, cuối cùng vẫn lựa chọn lặng lẽ bỏ đi.

Lưu Ý Nguyệt đi từ phòng tắm ra, ngồi trước bàn trang điểm, bắt đầu dưỡng da. Qua tấm gương, cô thấy Lâm Tây Canh ngồi ở đầu giường, chăm chú đọc sách, trong phòng đều là hương vị của anh. Không khí thật tự nhiên, giống như hai người đã từng như vậy nhiều năm, từng nắm tay nhau trải qua tất cả. Nghĩ vậy, cô cười nhạt.

“Cười trộm gì thế?” Lâm Tây Canh liếc mắt hỏi.

“Cười trộm? Em cần cười trộm sao? Đây là nhà em.” Lưu Ý Nguyệt đứng lên, đi đến trước mặt anh, một tay đoạt lấy sách trong tay anh, “Đọc sách của em mà còn ung dung tự tại như thế.” Cô nói xong, đưa tay gỡ gọng kính của anh xuống, “Ngày nào cũng bận rộn, để mắt anh nghỉ ngơi chút đi.”

“Anh đâu chỉ động đến sách của em, mà còn động người nữa kìa.” Lâm Tây Canh kéo Lưu Ý Nguyệt, đặt cô ở dưới thân mình, khẽ vuốt ve gương mặt cô. Đôi mắt sáng như sao mỉm cười nhìn anh, nhưng chính anh lại sợ nhìn vào đôi mắt ấy. Anh khẽ đặt lên mí mắt cô một nụ hôn, để ánh mắt ấy khép lại. Lưu Ý Nguyệt khẽ hừ một tiếng, quấn vòng tay qua cổ anh.

Anh càng ôm cô chặt hơn, để cô hoàn toàn dính vào anh, để những đường cong mềm mại trên người cô hòa quyện với cơ thể cứng rắn của anh. Cô rên nhẹ một tiếng, anh càng hôn sâu hơn, mãi đến khi cô không biết đâu là hơi thở của mình, khi hô hấp hai người hoàn toàn đồng nhịp.

Cô rên rì, vô lực nghiêng đầu về phía sau. Anh thừa cơ, đặt bờ môi mỏng lên yết hầu cô, hôn thẳng xuống hõm vai. Răng nanh anh cắn nhẹ xương quai xanh, mút chặt làn da cô. Sự cuồng nhiệt như thế, niềm vui sướng không thể kiềm chế khiến toàn thân cô run rẩy. Đầu gối cô mềm nhũn ra, không sao, trong vòng tay anh trái tim cô hoàn toàn yên tâm.

Hai tay anh chậm rãi di chuyển trên người cô, cởi bỏ quần áo cô, kéo dọc theo cánh tay, cùng với quần áo anh dồn vào một góc. Thất lực nhanh chóng dán vào nhau, không còn một khe hở. Đêm nay, anh không hề ôn nhu, bờ môi cuồng dã khiến cô đau đớn.

“Anh sao vậy?” Cô hồn hồn hỏi.

Lâm Tây Canh không trả lời. Làm sao vậy? Anh chỉ muốn dùng phương pháp trực tiếp nhất, cảm nhận sự tồn tại của cô. Anh vội vàng dùng sức, mạnh mẽ tiến vào cơ thể cô.

“.....A! Nhẹ chút!Đau!” Đau đớn khiến Lưu Ý Nguyệt nhận ra đêm nay anh rất khác, không hề tuân tự như trước, dịu dàng như trước, mà tàn bạo chiếm hữu cô.

Khoái cảm như thủy triều, trào dâng mãnh liệt, nhấn chìm Lâm Tây Canh, che lấp cả tiếng kêu của Lưu Ý Nguyệt. Bàn tay thô ráp nhẹ nhàng xoa bóp thất lực cô, đại quân lại sát vào, hung hăng công thành đoạt đất.

Theo động tác của anh, thân thể cô dần ướt át, đau đớn biến mất, thay vào đó là cảm giác nóng rực, như có hàng ngàn ngọn lửa nhỏ nhảy múa, ánh mắt mơ màng. Cơ thể mảnh mai lắc lư, vụn vỡ phối hợp với anh.

Một tay luồn vào mái tóc anh, một tay tìm kiếm bờ môi anh, “Tây Canh, Tây Canh.” Cô nhắc đi nhắc lại tên anh, tuyệt vọng phát hiện, yêu một người không nên yêu đau khổ cỡ nào.

Mọi cảm xúc dâng trào đến đỉnh điểm đột nhiên sụp đổ. Thế giới nhòa đi trước mắt cô, cô nghe thấy tiếng mình khóc nức nở. Cô bất ngờ ngã về phía sau, anh lại ép xuống.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi. Vì sao ư? Lưu Ý Nguyệt không dám nghĩ...

Lâm Tây Canh gắt gao ôm cô vào lòng, dục vọng cũng không thể xóa nhòa cảm giác tội lỗi. Lúc này, anh chỉ mong mãi ôm cô như thế.

Mong màn đêm là mãi mãi.

Mong ánh mặt trời không bao giờ xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đột phá

Di động đột nhiên reo vang, phá tan giấc ngủ của Hạ Dương, anh lập tức bắt máy, “Alo! Xin chào... Tôi biết! Tôi đến ngay. Cảm ơn cậu, Nhị Hắc!” Anh xoay người xuống giường, “Mẹ nó! Lâm Tây Canh, nếu Kì Kì xảy ra chuyện gì, anh chết với tôi.” Hạ Dương nhanh chóng mặc quần áo sau đó lái xe lao vút khỏi nhà.

Rời khỏi nhà Lưu Ý Nguyệt, Ngô Nhân Kì lái xe đến luôn quán bar. Cô không thể về nhà, không thể để cha mẹ thấy bộ dạng vô hồn này của mình, không thể lại làm cha mẹ lo lắng.

Cô đẩy cửa quán bar, nói với Nhị Hắc, “Nhị Hắc, cho tôi ly rượu!”

“Rượu gì ạ?” Nhị Hắc hỏi, cậu ta nhận ra Ngô Nhân Kì, chính là cô gái Hạ Dương dẫn tới hôm nọ.

“Gì cũng được!” Ngô Nhân Kì ngồi xuống.

Nhị Hắc rót bia cho cô, thấy cô có vẻ không vui, hình như muốn mượn rượu giải sầu. Tuy Ngô Nhân Kì chỉ ghé qua đây một lần, nhưng dựa vào phản ứng của Hạ Dương, vị trí của cô gái này trong lòng anh ấy hẳn rất quan trọng. Vì thế, Nhị Hắc cũng chú ý cô hơn.

Ngô Nhân Kì gọi hết ly này đến ly khác, bắt đầu chệnh choáng. Máy gã bàn bên cạnh thấy thế liền liếc mắt ra hiệu với nhau, sau đó đi đến, ngồi vây quanh cô, “Tiểu thư! Uống rượu một mình thật vô vị, để chúng tôi tiếp cô!” Một gã cọt nhả nói.

Ngô Nhân Kì trừng đôi mắt lơ đãng nhìn hắn, “Tránh ra! Tôi không cần tiếp!”

Máy gã kia nghe vậy liền cười vang lên, những đôi tay bắt đầu không an phận. “Làm gì! Tránh ra! Đừng động vào tôi!” Ngô Nhân Kì hất tay bọn họ ra, quát to.

Nhị Hắc đứng ở quầy bar thấy vậy, vội vàng gọi điện thoại cho Hạ Dương, sau đó nhanh chóng đi đến chỗ cô, “Ai nha! Đây là bạn tôi, mấy vị đừng làm càn!”

Máy gã này nghe vậy, tức giận đẩy Nhị Hắc ra, “Làm việc của mày đi, đừng xen vào việc người khác.”

Nhị Hắc cười cười, “Thật sự là bạn tôi mà. Hơn nữa, tôi khuyên mấy vị, bạn trai cô ấy sắp tới rồi!”

“Ai nha! Còn dám dọa bọn tao hả? Bạn trai thì sao? Bọn tao cũng là bạn trai em ấy!”

“Tôi nói thật mà! Lát nữa, đừng trách tôi chưa nói cho mấy vị, bạn trai cô ấy không phải người dễ chọc vào đâu! Mấy vị thả cô ấy ra!” Nhị Hắc vừa cười vừa nói vừa đưa tay chặn mấy người kia. Nếu không phải Lưu Ý Nguyệt tin tưởng giao quán cho cậu, cậu đã sớm ra tay rồi. Nhị Hắc tin, hạ bọn này chỉ là chuyện nhỏ.

“Ồi! Sợ quá!” Đám người tiếp tục cười vang, chúng vẫn cho rằng Nhị Hắc chỉ dọa thế thôi.

Hạ Dương phóng hết tốc độ đến quán bar, vừa vào cửa, anh lập tức muốn nổ tung. “Làm gì! Con mẹ nó buông tôi ra!”. Anh xông lên, vịn tay một gã về phía sau, “A!” Gã nọ thảm thiết hét một tiếng.

Hạ Dương vô cùng tức giận, vừa ra tay vừa gọi Nhị Hắc, “Nhị Hắc! gọi điện thoại cho cảnh sát Trương, nói tôi tìm ông ta.”

Có người bên cạnh nghe thấy vậy, đoán anh có chút địa vị, khi xe cảnh sát còn chưa tới, đã lặng lẽ trốn khỏi quán bar. Còn lại vài người bị Hạ Dương và Nhị Hắc áp chế, ngồi xồm trên mặt đất. Hạ Dương tức giận đá một gã, “Muốn gây sự cũng không nhìn xem đây là đâu, chán sống rồi hả? Ngay cả phụ nữ của tao cũng dám động vào, tay nào hả? Tao cắt đi cho!”

“Ồi! Hạ thiếu gia, sao hôm nay lại đích thân ra tay vậy?”

“Làm phiền bạn gái tôi.” Hạ Dương thấy người vừa tới liền dừng tay, chỉ chỉ mấy gã đang ngồi trên mặt đất, nói.

Những người liên quan lần lượt bị đưa lên xe cảnh sát, Hạ Dương nhìn Ngô Nhân Kì đang ngủ gục trên bàn, bắt đầu đi lắc đầu, “Không biết kiếp trước anh nợ em cái gì? “

Anh ôm lấy Ngô Nhân Kì rồi quay lại nói với Nhị Hắc, “Nhị Hắc! Cảm ơn cậu! Khi này đập vỡ gì cứ tính cho tôi. Tôi đi trước!”

Nhị Hắc vẫy tay với anh, “Bỏ đi! Cũng không nhiều lắm, anh mau mang cô ấy về đi!”

Hạ Dương ôm Ngô Nhân Kì đến trước bãi cỏ, cô đột nhiên mở to mắt, mơ mơ màng màng thấy Hạ Dương trước mặt, lập tức đẩy anh ra, “Tránh ra! Anh tránh ra! Tôi không muốn thấy anh!” Cô không ngừng lầm bầm, Hạ Dương nghe vậy vừa tức giận vừa buồn cười, “Ngô Nhân Kì, xem hôm nay anh dạy dỗ em thế nào! Giỏi lắm, uống rượu? Em đúng là càng ngày càng giỏi.” Anh nhét Ngô Nhân Kì vào xe, đôi tay dùng thêm chút lực như để hả giận.

Xe dừng lại trước một khu nhà cách quán bar không xa, trên lầu có một căn hộ của Hạ Dương, bình thường không dùng đến bao giờ, không ngờ cũng có ngày sử dụng.

“Đây là đâu?” Ngô Nhân Kỳ cố gắng mở to hay mắt quan sát bốn phía.

“Nhà anh.” Hạ Dương trả lời.

“Hừ! Đây không phải nhà anh, anh cho rằng tôi say sao? Tôi không say, tôi biết nhà anh. Nói! Đây là đâu? Anh dẫn tôi đến đây, có mục đích gì?” Ngô Nhân Kỳ túm cổ áo anh, tức giận hỏi.

Hạ Dương dờ khóc dờ cười, nắm lấy tay cô, “Buông tay! Em muốn giết người hả? Đây là nhà anh, là anh mua, được chưa?”

“Hừ! Đúng là đàn ông chẳng có gì tốt! Thò khôn ba hàng, không phải anh muốn nuôi bồ nhí chứ?” Ngô Nhân Kỳ chỉ chỉ đồ đạc trong nhà, lảo đảo đi vào một căn phòng mờ ảo trước mắt. Hạ Dương chậm rãi đi sau cô, không dám rời mắt.

Ngô Nhân Kỳ đẩy cửa phòng ra, bật đèn, “Oa! Giường lớn như vậy, anh định làm sân bay sao?” Cô vừa nói vừa đi đến bên giường. “Có điều, trước tiên cho tôi mượn ngà lưng một chút, đau đầu quá!” Vừa nói xong, cô lập tức ngã lên lớp ga giường mềm mại.

“Trời ạ! Nha đầu chết tiệt! Uống rượu vào cái gì cũng dám nói!” Hạ Dương thiếu chút nữa bị mấy lời của Ngô Nhân Kỳ bức chết, chỉ có thể nhìn cô trực tiếp ngã lên giường. Anh đi đến, cởi áo khoác, đắp chăn giúp cô, sau đó chính mình cũng nằm xuống, ôm cô ngủ.

Qua nửa đêm, Ngô Nhân Kỳ tỉnh lại, cảm giác bị vật gì đó thật nặng đè lên lưng, còn có hơi thở nóng rực, đều đều phả vào gáy.

“Đứng dậy! Đứng dậy!” Cô ra sức đẩy Hạ Dương đang ngủ say.

“Làm gì?” Hạ Dương dụi mắt, lồm bồm hỏi.

“Tôi khát, muốn uống nước!”

“Ừ! Em chờ một chút!” Hạ Dương nói xong, lập tức xốc chăn, nhảy xuống giường. Thừa dịp anh ra ngoài, Ngô Nhân Kỳ vội vàng kiểm tra từ trên xuống dưới, thấy không có gì khác thường, ngay cả quần áo vẫn nguyên như cũ mặc dù vô cùng nhăn nhó.

Hạ Dương bung chén nước vào, đứng ở cửa phòng nhìn hành động của Ngô Nhân Kỳ, lạnh giọng nói, “Yên tâm, anh chưa làm gì em cả!” Anh bước đến, đưa chén nước cho cô, “Uống đi!”

“Cảm ơn!” Ngô Nhân Kỳ nhận chén, lập tức cúi đầu, hơi ngượng ngùng.

“Anh nghĩ em say như vậy không nên về nhà, mới dẫn em đến đây, nhớ không?” Hạ Dương đứng bên giường hỏi. Ngô Nhân Kỳ lắc đầu, “Không ấn tượng.” Cô trả lời.

“Không ấn tượng, thế em ấn tượng với cái gì? Uống rượu? Để mấy gã đàn ông tùy tiện sờ? Nhớ rõ không? Hay cả chuyện này cũng không ấn tượng?” Hạ Dương trầm giọng hỏi. Nhớ tới việc cô bị người đàn ông khác sờ mó, lại nghĩ tới hành động đề phòng anh khi nãy của cô, Hạ Dương không khỏi tức giận.

Ngô Nhân Kỳ càng nghe càng cúi thấp đầu, xoa trán rên rỉ, “Đừng hỏi nữa, đau đầu!”

“Đừng giả bộ với anh, lúc nào cũng vậy, anh chịu đủ rồi!” Hạ Dương vẫn chưa hết giận, tiếp tục trách mắng.

Ngô Nhân Kỳ ngẩng đầu, nước mắt lập tức lăn chã tuôn rơi, “Được! Mấy người đều chịu đủ tôi. Tôi đi! Được chưa? Không ở đây khiến anh ngứa mắt nữa!” Cô xoay người định xuống giường.

Hạ Dương lập tức ngăn cô lại, Ngô Nhân Kỳ đánh túi bụi vào ngực anh, “Đừng cản tôi, tôi biến đi, biến đi cho các người xem!” Cô hét lớn. Lâm Tây Canh phản bội cô, bây giờ Hạ Dương cũng thấy cô phiền toái. Ngô Nhân Kỳ chưa bao giờ cảm thấy thất bại như thế.

“Ngô Nhân Kỳ, em có thể tách anh và Lâm Tây Canh ra được không? Anh không giống anh ta, không giống! Em nghe thấy không?” Hạ Dương hét to vào tai cô, mặt bỏ bừa, thuận thế ép Ngô Nhân Kỳ lên giường.

“Có gì không giống? Các người đều chán ghét tôi! Chán ghét tôi! Rốt cuộc tôi không tốt chỗ nào?” Ngô Nhân Kỳ nhắm mắt lại, hoàn toàn đánh mất bình tĩnh và lý trí, chỉ muốn bỏ cuộc.

Hạ Dương giữ chặt hai vai cô, “Anh yêu em, Kỳ Kỳ, em biết mà.” Anh ra sức giải thích.

Ngô Nhân Kỳ lắc đầu, căn bản không nghe thấy gì, “Không, tôi không tin, tôi không tin.”

Hạ Dương cúi đầu, che lại bờ môi đang lải nhải của cô. Nụ hôn của anh, bá đạo mà nhiệt liệt, không thềm thăm dò, mà trực tiếp tiến vào. Ngô Nhân Kỳ lập tức choáng váng, biết rõ sai lầm, nhưng vẫn tan chảy trong vòng tay anh, lời nói anh. “Ừm” Tiếng rên chột bật ra từ cổ họng, cô hận không thể lập tức xỉu hổ mà chết đi, nhưng thân thể hoàn toàn không có dấu hiệu chống lại người đàn ông bên trên, ngược lại dường như nhích lại một chút, gần hơn một chút.

Bờ môi nóng ran gặm nhấm cắn cổ trắng ngần, cẩn thận nhấm nháp da thịt mềm mại, khơi lên ngọn lửa mãnh liệt, nháy mắt nuốt gọn hai người trong đó.

Hạ Dương bắt đầu cởi quần áo cô, đôi tay Ngô Nhân Kỳ vô lực, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Quần áo lần lượt rời khỏi người Ngô Nhân Kỳ, bay xuống nền nhà. Từng tắc da thịt mềm mại hiện lên trước mắt Hạ Dương. Dáng người cân xứng, mịn màng, tựa như không phải thân thể, mà là một kiệt tác nghệ thuật. Ngô Nhân Kỳ vội vàng lấy tay che mặt, hai chân khép chặt, lạnh run.

Hạ Dương nâng người lên, trực tiếp cởi bỏ quần áo của mình, cũng là cho Ngô Nhân Kỳ cơ hội đổi ý, nhưng cô hoàn toàn không phản ứng, vẫn yên lặng nằm đó. Hạ Dương vui sướng điên cuồng, “Kì Kỳ”. Anh không ngừng thì thầm gọi, cả người lại nóng rực.

“A!” Ngô Nhân Kỳ nhin không được kêu thành tiếng. Giờ phút này, nam nữ khác nhau. Cô cảm nhận được, mình là lạnh, anh là nóng, mình mềm mại, anh cứng rắn.

Hạ Dương biết cô sợ, nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô, “Đừng sợ, anh sẽ không làm em đau!”

Thật ra, Ngô Nhân Kỳ không nghe thấy bất cứ điều gì, trong đầu ong ong. Rốt cuộc cô đang làm gì? Có phải trả thù Lâm Tây Canh không? Cô muốn đem thứ quý giá nhất của mình dâng cho người khác sao?

Hạ Dương mút chặt từng tắc da thịt cô, bàn tay từ từ đi xuống dưới, khẽ dùng sức tách hai chân cô ra, nhẹ nhàng thăm dò.

Cả người như ngọn lửa, không thể trốn tránh, Ngô Nhân Kỳ cắn cắn môi dưới, ngượng ngùng rên rỉ, “...Úm...Úm...” Thân thể cô mềm nhũn, theo đôi tay anh càng ngày càng ướt át, càng ngày càng không giống chính mình.

Hạ Dương lã chã mồ hôi, ngón tay cảm nhận được sự thay đổi của cô, rất muốn liều lĩnh xông lên, nhưng chút lý trí còn sót lại đã kiềm chế anh.

Hạ Dương buông Ngô Nhân Kỳ ra, phủ phục bên người cô. Hai người đều thở hổn hển. Ngô Nhân Kỳ biết mình không phải trẻ con, tuy anh không làm đến cùng, nhưng cũng không thể quay đầu lại nữa rồi.

Hơi thở dần bình ổn trở lại, Ngô Nhân Kỳ vẫn nằm trọn trong ngực Hạ Dương, nhưng không dám ngẩng đầu nhìn anh, vô thức phủ nhận sự đột phá trong mối quan hệ của họ.

“Vì sao?” Cô hỏi.

“Chuyện gì?” Hạ Dương hỏi lại.

“Vì sao không làm đến cùng?”

“...”

Rất lâu sau, khi Ngô Nhân Kỳ sắp ngủ, Hạ Dương mới nói, “Anh không hy vọng, đến khi trời sáng phải nhìn thấy gương mặt hối hận của em.”

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trả thù

Lâm Tây Canh nhìn xuống, trước mặt là một đôi tay linh hoạt, “Được rồi!” Lưu Ý Nguyệt chỉnh lại cà vạt, phui phui đầu vai anh, ngẩng đầu nói. Đầu lông mày của anh giãn ra, ánh mắt sáng ngời nhìn cô. Cô kiễng chân, khẽ vuốt bờ môi anh, cười nói “Rất tuần tú!”.

Lưu Ý Nguyệt xoay người, đang muốn ra khỏi phòng ngủ, tay đã bị Lâm Tây Canh giữ chặt, lập tức bị kéo vào lòng ngực anh, “Sao vậy?” Cô nhỏ giọng hỏi. Từ tối qua, anh rất hay trầm mặc, dường như đang có nhiều tâm sự.

“Thật xin lỗi! Ý Nguyệt!” Anh tựa đầu vào vai cô, nhẹ nhàng nói.

“Úm! Tại sao? Sao lại xin lỗi?” Lưu Ý Nguyệt khó hiểu.

“Tối hôm qua, làm em đau.” Lâm Tây Canh buồn bã nói. Anh tự thấy mình như dã thú, chỉ muốn giải phóng nỗi bất an trong cơ thể.

“Em tưởng gì, bỏ đi! Ra ngoài ăn sáng, còn đi làm nữa.” Lưu Ý Nguyệt cười cười nói, đoạn kéo anh ra khỏi phòng ngủ. Sáng sớm nay cô ngủ dậy, cả người đau đốn, thắt lưng như muốn gãy ra, bụng dưới đau lâm râm, mớ hồ chảy máu, không ngờ anh lại để ý, còn nhẹ nhàng an ủi cô.

Trên bàn ăn, Lâm Tây Canh chăm chú nhìn Lưu Ý Nguyệt đối diện, không ngờ cô có thể bình tĩnh, lạnh nhạt như thế. Anh thà bị cô đánh, cô mắng, cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh ấy của cô. Không bao lâu nữa sẽ đến hôn lễ của anh, nước đến chân rồi. Anh bỗng nhiên cảm thấy vận mệnh thật

bất công, khi anh còn tự do tự tại lại không gặp được cô, mãi đến khi anh đính hôn, mới đưa cô đến bên anh. Ông trời thật thích đùa!

Ăn sáng xong, hai người cùng nhau ra khỏi nhà, nhưng không đi cùng. Anh đi xe của anh, cô ngồi xe bus, đây là nguyên tắc của Lư Ỗ Nguyệt.

Ở công ty, anh là thủ trưởng, cô là cấp dưới, chưa bao giờ vượt qua giới hạn này, cũng không ai có thể nhìn ra điểm khác biệt giữa hai người.

Đóng cửa nhà lại, anh là nam, cô là nữ, vô cùng ăn ý. Nhưng bất kể ở đâu cô cũng chưa từng đề cập đến hôn lễ kia, giống như sẽ không có đám cưới nào hết, giống như Lâm Tây Canh chỉ là người đàn ông của cô, không ai có thể cướp đi.

Ngày nào Lâm Tây Canh cũng nghĩ đến đám cưới ấy, nó chẳng khác nào vách ngăn giữa anh và Lư Ỗ Nguyệt. “Trong nhà hồng kì không đồ, bên ngoài cò màu phát phốt”, trình độ này anh thật sự không làm được, tin rằng Lư Ỗ Nguyệt cũng thế. Nhạc dạo của hôn lễ cũng chính là khúc nhạc cuối cùng của anh và cô.

“Anh Tây Canh, anh sao vậy? Sao lại ngẩn người như thế?” Ngô Nhân Kì bĩu môi, nũng nịu trách khéo.

“Hả? Cái gì?” Lâm Tây Canh lập tức hoàn hồn, thấy Ngô Nhân Kì đang tươi cười nhìn anh.

“Anh xem xem, danh sách khách mời thế này được chứ? Có thiếu ai không?” Ngô Nhân Kì đặt một tập giấy vào tay anh, chờ anh xem xét.

Những cái tên trước mắt như hàng vạn con dao nhọn đâm vào trái tim Lâm Tây Canh. Đây là danh sách khách mời trong đám cưới anh, bên cạnh là vợ sắp cưới của anh, nhưng người anh yêu lại ở ngoài kia, cách nhau vài bước chân, lại là hai thế giới hoàn toàn khác. Lâm Tây Canh đột nhiên cảm thấy thế giới này của anh lạnh lẽo biết bao.

Ngô Nhân Kì nhếch môi, không khỏi khâm phục chính mình, “Ngô Nhân Kì, không ngờ mày có thể làm được như vậy!” Cô vừa nghĩ, vừa lảng lảng quan sát từng thay đổi nhỏ trên mặt Lâm Tây Canh, thì ra trước đây cô thật ngu ngốc. Chỉ cần đứng ở góc độ người xem, có thể thấy anh miễn cưỡng đến mức nào, qua loa đến mức nào.

Cô nhìn cánh cửa đóng chặt, không biết người ngoài kia đang nghĩ gì, nhất định là tức điên rồi. Lúc này, thậm chí Ngô Nhân Kì chỉ muốn cười thật sảng khoái, một ngày không làm đức ngốc thật tốt biết bao.

“Thiếu không anh?” Ngô Nhân Kì hỏi lại, nhìn rõ Lâm Tây Canh không tập trung.

“Chắc là không có!” Lâm Tây Canh thuận miệng trả lời.

“Mẹ bảo nhất định không được thiếu, nhất là những người quan trọng. Thế nên phải kiểm tra cẩn thận!” Ngô Nhân Kì tiếp tục cường điệu.

Lâm Tây Canh không lên tiếng. Một danh sách, kín mấy tờ giấy, mấy trăm người, một số người chỉ mới gặp một lần, nhưng dựa theo địa vị hai nhà Lâm Ngô lại không thể thiếu, Lâm Tây Canh thật muốn bật cười. Quan trường, thương trường, các ngành, các nghề, người thân, bạn bè, chỉ nghĩ thôi cũng thấy náo nhiệt. Nhưng mấy trăm người này có bao nhiêu người thật lòng chúc phúc anh, lại có bao nhiêu người muốn lấy lòng anh.

“A! Em nhớ rồi, còn thư kí Lư!” Ngô Nhân Kì lớn tiếng kêu lên, vội vàng đoạt lấy danh sách trong tay Lâm Tây Canh, viết tên Lư Ỗ Nguyệt vào, viết xong còn không quên giơ lên trước mặt Lâm Tây Canh, “Anh Tây Canh, tên thư kí Lư em viết không sai chứ?” Cô hỏi, vẻ mặt vô cùng ngây thơ, nào ai biết khi viết ba chữ Lư Ỗ Nguyệt kia, lòng cô đau như cắt.

“Lư Ỗ Nguyệt, Ỗ Nguyệt, chính là đồng âm với tháng một, bởi vì tôi sinh vào tháng một.” Trong đầu đột nhiên vang lên giọng nói trong trẻo của Lư Ỗ Nguyệt, Lâm Tây Canh ngẩn người nhìn tên cô. Không! Cái tên này không nên xuất hiện trong danh sách khách mời, mà phải là ở vị trí cô dâu trong thiệp mời đám cưới của anh.

“Kì Kì, tạm thời thế này thôi đã, anh đang rất bận!” Lâm Tây Canh bực bội nói.

Thấy anh có ý tiễn khách, Ngô Nhân Kì không những không tức giận mà còn bày ra vẻ mặt ngây thơ, nhanh chóng cất danh sách vào túi, “Được, em đi trước. Anh từ từ làm việc, em không làm phiền nữa!”

Ngô Nhân Kì ra khỏi văn phòng, Lư Ỗ Nguyệt thấy cô liền đứng lên, nói, “Ngô tiểu thư về ă!”

“Dạ, em về đây ạ! Anh Tây Canh bận quá, đưa danh sách cho anh ấy kiểm tra cũng không có thời gian, cái gì cũng phải tự em quyết định, bận chết mất!” Ngô Nhân Kì cười rạng rỡ, nghe có vẻ trách móc nhưng ngữ điệu lại vô cùng thỏa mãn.

“Vậy sao!” Lư Ỗ Nguyệt cũng cười nhìn cô ấy, cô còn có thể nói gì chứ?

“Đúng rồi! Thư kí Lư, chị xem xem, em không viết sai tên chị chứ?” Ngô Nhân Kì ra vẻ sức nhớ tới, vội vàng lấy danh sách ra khỏi túi.

“Tôi?” Lư Ỗ Nguyệt nhú mày, mình cũng là khách mời sao?

“Đúng vậy, khách công ty đương nhiên không ít, thư kí Lư càng không thể thiếu.” Ngô Nhân Kì nói, “Đúng không chị?” Cô chỉ chỉ danh sách, trộm nhìn về mặt Lư Ỗ Nguyệt.

“Đúng rồi!” Lư Ỗ Nguyệt thần nhiên trả lời.

“Vây là tốt rồi. Thế thôi! Không quấy rầy chị làm việc nữa. Em đi đây! Không ngờ mỗi một đám cưới lại mệt vậy!” Ngô Nhân Kì lại cắt danh sách vào túi, khẽ than thở.

Lưu Ý Nguyệt lạnh nhạt nhìn vẻ mặt vui vẻ của Ngô Nhân Kì, thật ra cô rất muốn nói với cô ấy, cho dù hôn lễ có thể tổ chức, cô cũng không thể tham gia, nhưng có vẻ nhiều lời chỉ vô ích, im lặng vẫn tốt hơn.

Ngô Nhân Kì đi vào thang máy, cuối cùng cũng có thể tháo mặt nạ xuống, gương mặt tươi cười biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh như băng, “Tôi sẽ không để hai người sống vui vẻ. Ngô Nhân Kì, cố lên! Máy có thể làm được!”. Cô nắm chặt tay, thì thầm tự nói. Cuối cùng cô gái nhỏ cũng dần trưởng thành. Cuộc sống là vô cùng cay đắng, vô cùng khổ đau. Cô biết, bởi vì trong miệng cô lúc này đang tràn ngập vị đắng ấy.

Có người nói với cô, khổ đau của mỗi người chỉ có thể tự mình ném trái, bất kể ai cũng không thể thay thế. Người này còn nói với cô, hãy thật dũng cảm! Lúc này, cô thật sự dũng cảm, không chỉ ném, mà còn nuốt vào trong. Nhưng khi nào mới đến vị ngọt? Rốt cuộc cô có thể chịu đựng bao lâu, có thể đến khi khổ tận cam lai hay không? Ngô Nhân Kì nghĩ vậy, đột nhiên cười rộ lên.

Cô đi vào phòng Hạ Dương. Thật đáng buồn! Khi Ngô Nhân Kì bỏ mặt nạ xuống, liền không có nơi nào có thể đi, chỉ có thể trốn ở đây. Muốn vào nhà anh rất đơn giản, mặt mã điện tử mở cửa chính là sinh nhật của cô. Căn phòng mang nhiều dấu ấn về cô như thế, rốt cuộc Hạ Dương đã chuẩn bị bao lâu? Lúc này, nơi đây chính là thành lũy để cô ẩn náu.

Hạ Dương đẩy cửa vào, tìm thấy Ngô Nhân Kì trên giường lớn trong phòng ngủ. Cô nằm im như chết.

“Đứng lên, kéo cảm!” Hạ Dương đi đến, kéo Ngô Nhân Kì dậy, thấy sắc mặt cô trắng bệch, tức giận hỏi, “Làm gì mà mệt mỏi như thế?”

Ngô Nhân Kì trừng mắt nhìn anh, “Anh quản tôi hả? Tôi sẵn lòng, tôi không vui bọn họ cũng không được sống dễ chịu.” Cô giận dữ trả lời.

“Được, được! Em sẵn lòng! Đứng lên, ăn chút gì đã. Muốn trường kì kháng chiến thì phải khỏe mạnh đã, kéo lại ngã gục trước khi lâm trận. Đến đây đi!” Hạ Dương kéo cô ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách, cô thấy mấy cà men trên bàn trà, nhìn lướt qua, chính là món sushi cô thích. Hạ Dương ngồi xuống, mở hộp ra, đặt đĩa lên cho cô, “Ăn đi!”.

Ngô Nhân Kì không thèm dùng đĩa, trực tiếp dùng tay cầm sushi bỏ từng miếng, từng miếng sushi vào miệng. Hạ Dương nói đúng, cơ thể chính là tiền vốn của cách mạng, vì một cuộc chiến không thuốc súng, cô phải chuẩn bị thật tốt.

“Hôm nay em đến Lâm thị?” Thấy nuốt xong mấy miếng sushi, Hạ Dương mới hỏi. Ngô Nhân Kì gật gật đầu.

“Đi! Đi cho bọn họ xem danh sách, tôi còn viết thêm Lưu Ý Nguyệt.” Ngô Nhân Kì trả lời, nói xong tiếp tục ăn ngon lành.

“Kì Kì, anh không phản đối em trút giận. Quan trọng là em đừng ép buộc chính mình, nếu cần anh sẽ ra tay.” Hạ Dương nói.

“Ra tay? Anh ra tay? Tôi không cần. Tôi thậm chí như thế này, anh cũng có phần, đúng không?” Ngô Nhân Kì cười lạnh.

“Chẳng lẽ em muốn cả đời lún sâu trong cát sao? Em tưởng rằng vùi trong đó sẽ không sao ư? Kì Kì, em thử nghĩ xem, sao anh có thể không biết sau khi anh vạch trần mọi việc em sẽ đau khổ đến mức nào, nhưng đau ngắn còn hơn đau dài.” Hạ Dương nhíu mày, nói.

“Đủ rồi! Đừng nói nữa! Cảm ơn anh đã lo lắng cho tôi, cảm ơn ý tốt của anh. No rồi! Tôi về nhà đây!” Ngô Nhân Kì xoa xoa tay, đứng lên.

Hạ Dương giữ chặt cô lại. Một Ngô Nhân Kì như vậy làm anh bất ngờ, có một số việc nằm ngoài dự đoán của anh, giống như sự thay đổi này của Ngô Nhân Kì. Tức nước vỡ bờ, có lẽ chính là như thế.

“Kì Kì, chẳng lẽ em vẫn muốn kết hôn?” Anh sợ hãi hỏi.

“Xùy! Tôi không cao cả như thế. Đương nhiên tôi sẽ không kết hôn, tôi đốt, chứ không ngốc.” Ngô Nhân Kì cười giễu.

“Vây rốt cuộc em muốn làm gì? Nói cho anh biết, Kì Kì, em muốn làm gì?” Hạ Dương nắm chặt tay cô.

“Tôi muốn làm gì? Tôi muốn Lâm Tây Canh phải mất mặt, muốn Lưu Ý Nguyệt bị dẫn vật. Tôi muốn trả lại họ nỗi đau gấp trăm lần những gì tôi phải chịu, không, thậm chí còn nhiều hơn thế.” Ngô Nhân Kì tàn nhẫn trả lời.

Nghe xong những lời ấy, Hạ Dương liền biết kế hoạch của mình đã thành công, thậm chí thành công rực rỡ. Khi tính toán kế hoạch này, anh đã không nghĩ đến phản ứng của Ngô Nhân Kì, xem ra đã đánh giá thấp cô rồi, Hạ Dương trầm nghĩ.

Lưu Ý Nguyệt đi vào văn phòng. Năng chiều buông xuống, ánh sáng trong phòng mờ mờ, không rõ. Lâm Tây Canh âm trầm ngồi trong bóng tối, tiếng bước chân Lưu Ý Nguyệt cũng không đánh thức anh.

“Sao không bật đèn?” Lưu Ý Nguyệt vừa nói vừa đưa tay bật đèn bàn lên, “Sao vậy?” Cô vừa ngẩng đầu, đã bắt gặp ánh mắt chăm chú của Lâm Tây Canh.

Lâm Tây Canh vươn tay về phía Lư Ỗ Nguyệt, để cô vòng qua bàn đi về phía anh, khi còn cách anh một bước, Lâm Tây Canh vội vã kéo mạnh cô, “À!”, Lư Ỗ Nguyệt chỉ kêu lên một tiếng đã ngã vào lòng ngực rắn chắc của anh.

“Nói cho anh biết, anh nên làm thế nào?” Lâm Tây Canh cắn cắn lỗ tai cô, hỏi.

Lư Ỗ Nguyệt không trả lời, chỉ yên lặng nằm trong lòng anh, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng anh, trấn an hơi thở nóng bỏng của anh.

“Nói đi! Nói đi!” Lâm Tây Canh vô vọng nhắc đi nhắc lại. Vòng tay cô vẫn chặt chẽ như thế, chỉ có điều hoàn toàn im lặng.

“Ha ha.” Lâm Tây Canh khẽ cười khỏ, “Anh thật vô dụng. Anh không nên hỏi em, rõ ràng biết trước mọi chuyện sẽ thế này, bây giờ lại muốn em gánh vác.” Anh nâng gương mặt Lư Ỗ Nguyệt lên, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Anh hút thuốc sao? Cả người nồng nặc mùi khói thuốc.” Lư Ỗ Nguyệt cười sâu, cố ý nói một nẻo.

“Trong nhà hồng kì không đồ, bên ngoài cò màu phát phở”: ý nói chuyện ngoại tình, đã có vợ còn nuôi bồ nhí bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Âm chỉ

Từ hôm đó, Ngô Nhân Kì rất hay xuất hiện ở Lâm thị. Quần áo lộng lẫy, trang sức tinh xảo, ăn nói khéo léo, hiển nhiên là nữ chủ nhân tương lai của Lâm thị. Cô vừa bước vào đại sảnh, nhân viên tiếp tân đã đứng cả lên, “Ngô tiểu thư!”

“Xin chào! Ngại quá, lại quấy rầy mọi người. Đây là một chút lòng thành, mọi người ném thử một chút!” Ngô Nhân Kì cười ngây thơ, lấy từ túi ra một hộp sô cô la cho nhân viên tiếp tân.

“Cám ơn, Ngô tiểu thư! Chúng tôi mới ngại, để tiểu thư thường xuyên mời khách như thế.” Nhân viên tiếp tân vừa nhận vừa nói.

“Không có gì! Mấy chị làm việc tiếp đi, em đi lên trên trước!” Ngô Nhân Kì vẫy tay, nghe rõ những tiếng thì thầm bên cạnh.

“Ồi! Thật tốt số! Đúng là vừa xinh đẹp, vừa có tiền.”

“Tôi thấy Lâm tổng mới thật sự tốt số, được cả người lẫn của, sau này Ngô thị còn không phải Lâm thị sao?”

“...”

Ngô Nhân Kì bước vào thang máy, về mặt có chút đắc chí. Người khác đều nói cô tốt số, chỉ mình cô mới biết, nội tâm mình hoàn toàn không được như vỏ bọc chói lọi ấy. “Được cả người lẫn của? Ngô thị, Lâm thị, Lâm Tây Canh, tôi thật muốn xem anh sẽ chọn cái gì? Tiền đồ như gắm thù hoa hay tình yêu như trắng trong nước?” Ngô Nhân Kì lẩm bầm, “Tôi sẽ không cho anh ngồi hưởng tề nhân chi phúc.”

Ra khỏi thang máy, Ngô Nhân Kì liếc nhìn thấy nơi trước đây cô rất ít tới, dạo này lại thành khách quen. Trước đây cô luôn sợ Lâm Tây Canh mất hứng, sợ đánh mất hình tượng trước mặt Lâm Tây Canh, thế nên lúc nào cũng nhìn sắc mặt anh mà sống, lên xuống theo tâm trạng thất thường của anh. Lúc này Ngô Nhân Kì mới phát hiện, trước đây mình nực cười đến mức nào, chẳng trách Lâm Tây Canh không yêu cô, ngay cả chính cô cũng khinh bỉ Ngô Nhân Kì của quá khứ. Người không tự yêu mình sao khiến người khác yêu mình được. Ngô Nhân Kì quyết định, cô sẽ không yêu ai nữa, bù lại, sẽ yêu bản thân nhiều hơn một chút.

Cô hiện tại, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ra về tự nhiên, ai cũng không có quyền ngăn cản, ngay cả Lâm Tây Canh cũng không được.

“Thư kí Lư!” Khi Lư Ỗ Nguyệt còn chưa mở miệng, Ngô Nhân Kì đã chào hỏi trước.

“Ngô tiểu thư!” Lư Ỗ Nguyệt đứng lên, không khỏi trầm nghĩ, gần đây, mỗi lần cô ấy tới không khí lại thật khó chịu.

“Anh Tây Canh ở đây chứ? Em tự vào.” Còn chưa hỏi xong, Ngô Nhân Kì đã đi đến, không thèm gõ cửa, mà trực tiếp mở cửa đi vào, không cho Lư Ỗ Nguyệt cơ hội ngăn cản. Lư Ỗ Nguyệt nhủ mày, cô ấy đã thay đổi, thậm chí thay đổi rất nhiều.

“Anh Tây Canh.” Ngô Nhân Kì vẫn cười rạng rỡ, ngây thơ như trước. Cô đi vào văn phòng, quả nhiên thấy vẻ mặt hờ hững của Lâm Tây Canh.

“Việc gì vậy? Kì Kì!” Lâm Tây Canh âm thầm thở dài, gần đây Ngô Nhân Kì rất hay ghé thăm văn phòng anh, đều là chút việc vặt, nhưng dường như cô gái nhỏ này không quyết định được. Có lẽ anh cảm thấy tội lỗi, nên mới cố gắng chiều chuộng cô như thế.

“Cũng không có việc gì lớn lắm, chỉ là về phần khách sạn có một số việc cần bàn bạc với anh một chút. Còn nữa, ảnh viện gọi điện tới, nói có thể lấy ảnh, em muốn hỏi anh khi nào anh có thời gian thôi.” Ngô Nhân Kỳ nhẹ nhàng nói.

“Chuyện khách sạn em quyết định là được rồi. Còn ảnh thì họ không thể mang đến sao? Trực tiếp đưa đến nhà mới là tốt nhất.” Lâm Tây Canh trả lời.

“Có thể thì có thể, nhưng em muốn tự mình đi lấy, chưa vừa ý chỗ nào còn có thể sửa. Anh có thời gian không? Anh Tây Canh.” Ngô Nhân Kỳ lập tức phủ định quyết định của Lâm Tây Canh. Nếu là trước đây, nhất định cô sẽ làm theo ý anh, nhưng hiện tại, cô sẽ không tiếp tục như thế nữa. Cô phải là Ngô Nhân Kỳ, chứ không phải Ngô Nhân Kỳ của Lâm Tây Canh.

“Thật xin lỗi! Kỳ Kỳ, anh thật sự không có thời gian. Nếu không, tự em đi đi!” Lâm Tây Canh cau mày, rõ ràng có điểm không hợp lý, nhưng nhất thời không nói lên lời.

“Thật là!” Ngô Nhân Kỳ giả bộ giận dữ, chu miệng nói, vừa lúc thấy Lưu Ý Nguyệt đang bung trà vào, ánh mắt cô chợt lóe lên, “Thư kí Lưu! Cuối tuần này chị có rảnh không?” Cô hỏi.

“Hả? Có! Có việc gì sao? Ngô tiểu thư.” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Là thế này, em muốn tìm một người đi lấy ảnh cưới với em. Anh Tây Canh không rảnh, chị đi cùng em được không?” Ngô Nhân Kỳ cười nói với Lưu Ý Nguyệt, ánh mắt không bỏ sót thoáng suy tư trên mặt cô.

“Tôi? Hình như không thích hợp?” Lưu Ý Nguyệt cười gượng.

“Có gì không thích hợp đâu, em không có chị em gái, chị đi cùng giúp em yên tâm hơn. Đi mà! Chị Ý Nguyệt, được không?” Ngô Nhân Kỳ ra vẻ nũng nịu, lắc lắc cánh tay Lưu Ý Nguyệt. Lưu Ý Nguyệt bất đắc dĩ gật đầu. “Cảm ơn chị! Chị ở đâu? Em đến đón chị.” Ngô Nhân Kỳ vui mừng nói.

“Không cần, tôi tự đi được rồi! Cô nói địa chỉ đi, tôi chờ cô ở đó.”

“Được!”

Lâm Tây Canh bị gạt sang một bên, đột nhiên có một dự cảm chẳng lành. Nhưng rốt cuộc không hợp lý ở đâu? Nhất thời anh không thể nghĩ ra.

Cuối tuần, Lưu Ý Nguyệt đứng giờ đứng trước cửa ảnh viện đợi Ngô Nhân Kỳ. Đây là một ảnh viện cao cấp trong vùng, có thể tiêu tiền ở đây cô dâu chú rể không phải cũng quý. Lưu Ý Nguyệt nhìn áo cưới trên ma nơ canh, ren đính kim cương rực rỡ. Nhưng ánh mắt ma nơ canh thật trống rỗng, giống như tâm trạng cô lúc này vậy.

Xe Ngô Nhân Kỳ đỗ ở bãi đất trống trước cửa ảnh viện, cô nhìn cách ăn mặc tùy tiện của Lưu Ý Nguyệt, lại nhìn quần áo trên người mình, âm thầm cười lạnh.

“Thư kí Lưu, ngại quá! Khiến chị đợi lâu, tắc đường.” Ngô Nhân Kỳ đi đến trước mặt Lưu Ý Nguyệt, ra vẻ có lỗi nói. Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, “Không sao! Tôi cũng mới đến một lát thôi. Chúng ta vào thôi!”. Cô chỉ mong khoảng thời gian này trôi qua nhanh một chút.

Hai người đi vào ảnh viện, phục vụ lập tức nhận ra Ngô Nhân Kỳ, ân cần tiếp đón hai người. Mọi thứ đều đã chuẩn bị cẩn thận, chỉ đợi Ngô Nhân Kỳ kiểm tra.

Ngô Nhân Kỳ mở tập ảnh ra, không nhanh không chậm lật một trang, thật ra cô không xem, mục đích chính chỉ để người bên cạnh xem mà thôi. “Thư kí Lưu, hôm chụp ảnh quả thật ồn ào. Chiếc áo cưới này là mẹ chồng em chọn, mẹ em lại không thích, còn ghen với bà ấy, chị nói có buồn cười không chứ?” Cô che miệng, cười khẽ.

Ngô Nhân Kỳ vừa nói, vừa cố ý đưa tập ảnh đến trước mặt Lưu Ý Nguyệt, chỉ chỉ vào áo cưới trên người mình. Lưu Ý Nguyệt không thể không nhìn. Chiếc áo cưới kia quả thật không hợp với phong cách của Ngô Nhân Kỳ, nhưng cô ấy nói mẹ chồng thích, hẳn là mẹ Lâm Tây Canh. Trái tim Lưu Ý Nguyệt đột nhiên thất lại, hiểu ra mẹ chồng Ngô Nhân Kỳ yêu chiều cô đến mức nào. Lúc này, nụ cười thản nhiên trên mặt cô có một tia hoảng hốt.

Ngô Nhân Kỳ thỏa mãn nhìn chút thay đổi nhỏ ấy của Lưu Ý Nguyệt. Đối với phụ nữ, cho dù họ ở cạnh người đàn ông với mục đích gì, cho dù họ ra vẻ không quan tâm, nhưng khi thấy ảnh cưới của người đàn ông đó với người khác, thì phản ứng như vậy là hoàn toàn bình thường. “Lưu Ý Nguyệt! Tôi sẽ từ từ xem, người luôn ở bên cô, cuối cùng lại kết hôn với người phụ nữ khác, cô có thể chịu được sao? Cô còn có thể chịu được bao lâu? Hai người còn có thể chịu được bao lâu? Tôi còn muốn chịu đựng bao lâu?”

Lấy ảnh cưới xong, Ngô Nhân Kỳ lại tiến thêm một bước. Cô nói với Lưu Ý Nguyệt, “Chị Ý Nguyệt, có thể giúp em một việc được không?”

Lưu Ý Nguyệt bị cô gọi một tiếng “chị” lập tức choáng váng. “Việc gì vậy?”

“Đến nhà mới tư vấn giúp em, xem treo ảnh ở đâu là hợp lý?” Ngô Nhân Kỳ vừa túm cánh tay Lưu Ý Nguyệt vừa nói. Cho dù Lưu Ý Nguyệt ngàn vạn lần không muốn cũng không có cách nào từ chối, chỉ có thể bị Ngô Nhân Kỳ kéo lên xe. Thấy vẻ mặt mất tự nhiên và hành động cứng nhắc của Lưu Ý Nguyệt, Ngô Nhân Kỳ vô cùng hả lòng hả dạ.

Tới nhà mới, Ngô Nhân Kỳ cảm bức ảnh lớn nhất, khoa tay múa chân, “Chị Ý Nguyệt, theo chị nên treo ở phòng khách hay phòng ngủ thì tốt?”

“Tùy đi, cô thích là được rồi!” Lưu Ý Nguyệt miễn cưỡng trả lời.

“Em không quyết định được, vừa muốn đặt ở phòng khách vừa muốn đặt ở phòng ngủ, rốt cuộc chỗ nào tốt hơn?” Ngô Nhân Kỳ ra vẻ khó xử.

Lưu Ý Nguyệt mặt mũi nhìn Lâm Tây Canh trong ảnh, dáng người cao lớn, lễ phục trắng phẳng phiu, khiến anh càng thêm phần phóng khoáng, anh tuấn.

“Chị Ý Nguyệt, anh Tây Canh đẹp trai nhì?” Ngô Nhân Kỳ nhìn Lưu Ý Nguyệt đang ngẩn ngơ, nói.

“Hả?” Lưu Ý Nguyệt sực tỉnh, Ngô Nhân Kỳ cười rộ lên.

Cô lập tức dừng cười, nhìn chằm chằm Lưu Ý Nguyệt, nghiêm túc nói, “Nói thật, em rất sợ anh Tây Canh sẽ bị cướp mất, thật đấy!” Lưu Ý Nguyệt không biết nói gì. Cô nhìn Ngô Nhân Kỳ, bắt gặp ánh mắt sắc bén, cô khẽ nhú mày, hình như Ngô Nhân Kỳ đang nhắm vào cô. Nhưng chỉ một giây sau, Ngô Nhân Kỳ lại đặc ý nói, “Có điều, em không hề lo lắng. Anh Tây Canh cần em, không chỉ em còn có tài sản của em, chỉ có như vậy, anh ấy mới có thể ổn định vị trí ở Lâm thị.”

“Chị biết vì sao em yêu anh Tây Canh không? Bởi vì anh ấy biết chính mình cần gì, không cần gì, một khi anh ấy đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Không phải phụ nữ đều thích đàn ông như thế sao?” Ngô Nhân Kỳ chậm rãi nói, ánh mắt không buông tha đối phương. Lưu Ý Nguyệt mím môi, nhìn qua có vẻ bình tĩnh lạ thường, như tay cô đang nắm chặt, sống lưng thẳng tắp, như chiếc lá mùa đông rơi khỏi cây, vô cùng ảm đạm. Nhìn thấy bộ dáng Lưu Ý Nguyệt như vậy, trong lòng Ngô Nhân Kỳ vô cùng sáng khoái.

Tiếng di động đột nhiên vang lên, phá tan bầu không khí nặng nề. Lưu Ý Nguyệt lấy di động ra, là Lâm Tây Canh. Cô chậm rãi đi đến một góc phòng khách, liếc mắt nhìn Ngô Nhân Kỳ, “Alo”, cô nhẹ nhàng nói.

“Ý Nguyệt!”

“Dạ!”

Ngô Nhân Kỳ cười khoát tay, khẽ nói với Lưu Ý Nguyệt, “Em vào trong, chị cứ tự nhiên.” Nói xong, cô lánh vào phòng ngủ.

“Sao anh lại gọi?” Lưu Ý Nguyệt cố gắng trấn tĩnh trái tim đập loạn nhịp.

“Còn chưa xong sao?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Em đang ở tòa nhà Hoa Uy.” Lưu Ý Nguyệt bình tĩnh nói, nhà mới của anh và Ngô Nhân Kỳ ở đây, chắc hẳn anh biết chỗ này.

Ngô Nhân Kỳ đi vào phòng ngủ, ngồi xuống mép giường, cô lấy điện thoại, gọi cho Lâm Tây Canh, “Số điện thoại quý khách vừa gọi đang trong một cuộc gọi khác, xin quý khách vui lòng gọi lại trong giây lát.” Trong di động truyền ra âm thanh máy móc.

“Ha ha.” Ngô Nhân Kỳ vừa cười vừa lắc đầu, “Lưu Ý Nguyệt, rút cuộc cô có điểm nào tốt? Đáng để Lâm Tây Canh sốt ruột như vậy sao?” Cô thì thào tự nói.

Khi Ngô Nhân Kỳ ra khỏi phòng ngủ, Lưu Ý Nguyệt đã nói chuyện xong.

“Chị Ý Nguyệt, chúng ta đi thôi!”

“Được!”

Trong thang máy, hai người đứng cạnh nhau, bốn bức tường kim loại sáng bóng soi rõ hai người, một trẻ trung xinh đẹp, một chính chắn trang nhã. Mỗi người một tâm sự.

“Chị Ý Nguyệt, em phải cảm ơn chị! Nhờ chị em không sợ nữa, chị giúp em hết chứng sợ hãi tiền hôn nhân, còn dạy em sau này phải đi thế nào. Thật sự cảm ơn chị!”

Khi thang máy đi đến tầng một, Ngô Nhân Kỳ nghiêm túc nói.

Lưu Ý Nguyệt không thể không nhìn Ngô Nhân Kỳ, lời cô nói rốt cuộc có ý gì?

*Tề nhân chi phúc: ý là phúc của người đàn ông khi vẫn được nhiều phụ nữ yêu và chấp nhận cho dù anh ta đã có vợ.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Quyết định

Lưu Ý Nguyệt bước xuống xe bus, chậm rãi đi về phía tiểu khu. Sau khi rời khỏi nhà mới của Lâm Tây Canh, cô từ chối “ý tốt” muốn đưa cô về của Ngô Nhân Kỳ. Ngô Nhân Kỳ cũng không nói nhiều, hôm nay, đối với hai người mà nói, đều đã đủ rồi.

Ven đường có một băng ghế gỗ, Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống, sau đó không còn sức đứng lên nữa. Di động trong túi reo hết lần này đến lần khác, cô tựa như không nghe thấy, để mặc nó không ngừng kêu. Lâm Tây Canh chờ cô ở nhà, cô biết, nhưng cô không có dũng khí gặp anh. Lúc này, cô đang rất rối loạn. Gió lạnh thổi qua, cả người cô như đóng băng. Giá ngon gió này có thể mang cô đi thì tốt biết bao, Lưu Ý Nguyệt ngẩng mặt lên đón gió. Vòng luân quần này là tự mình chuốc lấy, không thể trách người khác, hạnh phúc chưa được bao lâu đã vút bay, dường như còn mang cả thứ gì đó của cô đi mất.

Lâm Tây Canh nắm chặt di động, vẫn không có người nhận máy. Anh sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, không ngừng nhìn sắc trời tối dần ngoài cửa sổ. Xảy ra chuyện gì rồi? Đáng ra anh nên ngăn cản yêu cầu vô lý ấy của Ngô Nhân Kỳ mới phải! Lúc này nghĩ lại mới thấy muộn mất rồi.

Anh thay giày, quyết định đi dọc đường lớn chờ Lưu Ý Nguyệt. Có lẽ cô ngồi trên xe nên không nghe thấy chuông điện thoại, Lâm Tây Canh tự an ủi mình như vậy.

Dọc đường, từ xa anh đã thấy Lưu Ý Nguyệt ngồi yên trong gió lạnh. Cô ngồi đó, như một phần của băng ghế, một pho tượng vô hồn.

“Ý Nguyệt, sao em lại ngồi đây?” Lâm Tây Canh vội vàng chạy đến, nắm lấy tay Lưu Ý Nguyệt, “Lạnh quá, em sao vậy?”

Lưu Ý Nguyệt hoảng sợ nhìn anh, như một người xa lạ, cô định rút tay ra, lại bị Lâm Tây Canh gắt gao nắm chặt, “Về nhà, kéo ốm!” Lâm Tây Canh kéo cô dậy, cởi áo, khoác lên người cô. “Em ngốc quá! Trời lạnh như thế, sao không nhận điện thoại?” Anh sốt ruột trách móc.

Lưu Ý Nguyệt run run, đôi tay run rẩy chậm rãi nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay tái nhợt, đôi môi bật máu, lại nhất quyết không nói lời nào.

Vừa bước vào cửa, hơi ẩm từ hệ thống sưởi phả vào mặt. Lâm Tây Canh đặt Lưu Ý Nguyệt lên sofa, rót cho cô một ly nước ấm, “Uống chút nước ấm!”.

Chất lỏng ấm áp chảy vào cơ thể, cảm giác máu lại bắt đầu lưu thông, đại não đóng băng bắt đầu hoạt động, Lưu Ý Nguyệt lấy lại tinh thần, đặt chén xuống, đứng lên.

“Em định làm gì?” Lâm Tây Canh lo lắng hỏi.

“Nấu cơm.” Lưu Ý Nguyệt trả lời ngắn gọn.

“Đừng nấu, để anh gọi đồ ăn, hoặc đi ăn hàng.” Lâm Tây Canh ngăn cô lại.

“Không cần, chỉ nấu bát mì đơn giản thôi!” Lưu Ý Nguyệt đẩy tay anh ra, cố gắng nở nụ cười. Cô không thể ngồi yên, cô muốn bận rộn, thật bận rộn.

Trên bàn ăn, hai người ngồi đối diện nhau, ngoài tiếng ăn mì, không còn bất kỳ tiếng động nào khác. Thình thoảng Lâm Tây Canh lại ngẩng đầu nhìn Lưu Ý Nguyệt một chút, nhưng cô chỉ vui đùa ăn, giống như rất đói bụng. Cuối cùng, Lâm Tây Canh không chịu được nữa...

“Kì Kì nói gì vậy?” Anh hỏi.

“Hả? Không có gì.” Lưu Ý Nguyệt vẫn không ngẩng đầu, vừa ăn vừa trả lời qua loa.

“Vậy em sao thế?” Đương nhiên Lâm Tây Canh sẽ không tin câu trả lời ấy của cô.

“Em chỉ mệt thôi, cơm nước xong anh về nhà đi.” Lưu Ý Nguyệt nói. Hôm nay cô quá mệt mỏi, không còn bụng dạ nào diễn trò nữa. Cô cần thời gian nghỉ ngơi.

“Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh không ăn tiếp được nữa, buông bát nói.

“Em thật sự mệt mỏi, mệt chết đi được. Làm ơn! Đêm nay để em yên tĩnh một chút!” Lưu Ý Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt cầu xin.

Lâm Tây Canh yên lặng nhìn vẻ mệt mỏi trên gương mặt cô, lời cô nói và vẻ mặt mệt mỏi ấy khiến tim anh đau nhói. Yêu một người có thể nào như vậy, dường như từ trước tới giờ, những thứ anh cho cô chỉ có khổ đau. Lâm Tây Canh không tiếp tục được nữa, nghe lời cô, trở về nhà.

Vừa bước vào nhà, Lâm Tây Canh đã thấy Lâm Đông Dương ngồi ngay ngắn trên ghế. Ông nhìn anh, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, “Về rồi sao? Ngồi đây chút!” Ông nói như ra lệnh, không cho con trai có cơ hội phản đối. Lâm Tây Canh thuận tay nói lòng cà vạt, ngồi xuống.

“Gần đây con bận cái gì? Sao không thấy mặt mũi đâu?” Lâm Đông Dương hỏi.

“...” Lâm Tây Canh chỉ im lặng. Cái này có được tính là quan tâm không? Nếu vậy, sao không làm sớm đi, đợi đến lúc này làm gì?

“Tây Canh, trước giờ cha mẹ đều yên tâm về con. Chỉ còn ít tháng nữa thôi sẽ kết hôn, đừng để xảy ra chuyện gì!” Lâm Đông Dương thấy con trai xa

cách mình như vậy, đột nhiên cảm thấy mất mặt, dứt khoát tỏ rõ oai nghiêm của một người cha.

Lâm Tây Canh cười giễu, “Cha! Con không hiểu, chuyện gì là chuyện gì?” Anh cố ý hỏi lại.

“Tây Canh, con nhất định muốn cha nói rõ sao? Con và thư kí Lư kia có chuyện gì?” Lâm Đông Dương cao giọng nói, “Tính tình Ngô Vĩnh Phát không phải con không biết. Nếu Ngô gia biết chuyện, con nghĩ xem có thể xảy ra chuyện gì. Gần đây thành viên hội đồng quản trị không được yên ổn, con không thể mất đi sự ủng hộ của Ngô gia.” Ông gõ tay xuống sô pha nhắc nhở.

“Cha, nói đến thành viên hội đồng quản trị, vừa lúc con có chuyện này muốn nói với cha một chút. Lúc trước, hai nhà đầu tư chính do đích thân cha phê chuẩn, cha có rõ hoàn cảnh của họ không?” Anh không những không trả lời câu hỏi của cha, mà còn mượn lời ông, nhảy sang chuyện khác.

Nghe con trai hỏi vậy, sắc mặt Lâm Đông Dương trầm xuống, “Là cha phê chuẩn, sao vậy? Có vấn đề gì?”

“Con rất hứng thú với bọn họ, nên chú ý một chút. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, con phát hiện một chuyện rất thú vị. Mặc dù hai công ty này đăng kí ở hai quốc gia khác nhau, nhưng thật ra đều do một người làm chủ, người này cha có quen không?” Lâm Tây Canh lạnh lùng nói, ánh mắt mất quết qua người Lâm Đông Dương.

Lâm Đông Dương không khỏi giật mình, tay nắm chặt sô pha, mím môi nhìn con, đúng là hồ phụ sinh hồ tự, ông thầm nghĩ.

“Cha không muốn nói? Vậy để con nói. Trương Uẩn Hoa, người này, cha biết, con biết, mẹ cũng biết nhưng tại sao bà ta lại xuất hiện trong thành viên hội đồng quản trị Lâm thị? Cha, cha không cảm thấy thật thú vị sao?” Lâm Tây Canh từng bước áp sát, một phút này, anh hoàn toàn vứt bỏ tình cha con.

“Tây Canh, chuyện này đúng là cha quyết định, cha chỉ muốn bồi thường mà thôi!” Lâm Đông Dương không thể không trả lời, việc đã đến nước này, ông còn có thể giải thích như thế nào nữa.

“Bồi thường? Người muốn bồi thường cũng đừng lấy Lâm thị ra làm trò đùa. Bây giờ bà ta muốn làm gì? Chia cổ phần của con sao? Tranh Lâm thị với con sao? Để Lâm thị thành họ Hạ sao?” Lâm Tây Canh hỏi dồn dập, khiến sắc mặt Lâm Đông Dương trắng bệch.

“...Tây Canh!” Lâm Đông Dương chỉ biết gọi tên con, chính ông lại tiếp tục mắc lỗi, lần này, ông đã hoàn toàn đánh mất niềm tin của con trai.

“Nhờ cha chuyển lời đến bà ta, con sẽ chuẩn bị thật tốt, bà ta muốn chơi đùa thế nào, con nhất định tiếp đón đến cùng.” Lâm Tây Canh nói xong, liền đứng lên, “Về phần hôn sự của con, con sẽ cho Ngô gia một câu trả lời thích đáng.”

Lâm Đông Dương biến sắc, ông cũng đứng lên, thân thể cao lớn khẽ lung lay, “Tây Canh, con muốn làm gì? Con phải hiểu rõ!”

Lâm Tây Canh chậm rãi xoay người, nhìn thẳng vào mắt cha, “Con hiểu rõ, thậm chí chưa bao giờ rõ ràng như lúc này!” Anh nhấn mạnh từng chữ, nói xong, mặc kệ cha ngã ngồi xuống ghế, dứt khoát đi lên lầu.

Lư Ý Nguyệt mất ngủ, ôm gối ngồi trên giường, cô chìm sâu vào bóng đêm đen đặc, cố gắng hít thở. Nghe tiếng gió gào thét ngoài cửa sổ, rít từng hồi, như muốn chứng tỏ sự tồn tại của mình, nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, không trách cô lại lạnh như vậy.

Bước tiếp theo cô phải làm thế nào? Phải làm sao mới có thể tháo bỏ ràng buộc trên người? Những ràng buộc ấy, chính cô từng lựa chọn, không ngờ nó càng ngày càng nặng, đến nỗi cô không còn sức gánh vác nữa. Cô như con cá thiếu nước, giãy giụa giữa lòng sông.

Đáng ra cô không nên tham dự vào trận chiến tình yêu này, một người tưởng rằng cả đời sẽ không xuất hiện trước mặt cô, không ngờ lại mạnh mẽ bước vào cuộc đời cô như thế. Nhưng số mệnh sẽ không thay đổi, chìm và cá không thể cùng chung sống, nếu không người không chết thì mình cũng mất mạng, thực tàn khốc!

Hôm sau, không ngờ Lư Ý Nguyệt nhận được một cuộc điện thoại, đối phương là chủ tịch Lâm thị – Lâm Đông Dương.

“Thư kí Lư, xin hỏi, trưa nay cô rảnh không?” Trong điện thoại, Lâm Đông Dương hỏi.

“Chủ tịch?” Lư Ý Nguyệt sợ hãi, không hiểu vì sao Lâm Đông Dương lại trực tiếp gọi điện cho một nhân viên nhỏ nhoi như cô.

“Trưa nay tôi muốn hẹn cô ăn cơm, không cần thông báo với Tây Canh, lý do chắc tự cô cũng hiểu.” Lâm Tây Canh nói xong, lập tức cúp máy.

Hai người gặp mặt ở một nhà hàng cách công ty không xa, rất yên tĩnh, không dễ bị người khác phát hiện. Sau khi ngồi xuống, cả hai đều âm thầm đánh giá đối phương.

“Tôi không nhìn ra cô có điểm nào hấp dẫn con trai tôi?” Lâm Đông Dương đánh đòn phủ đầu. Người phụ nữ đối diện không trẻ trung, cũng không xinh đẹp bằng Ngô Nhân Kỳ, ánh mắt lạnh đậm, khéo léo che giấu vẻ khiếp sợ.

Lư Ý Nguyệt nhìn Lâm Đông Dương, mái tóc hoa râm, nghiêm túc nói từng câu từng chữ, ánh mắt Lâm Tây Canh rất giống cha, khí thế bức người. Nghe Lâm Đông Dương nói vậy, cô chỉ yên lặng, không có ý định phản bác.

“Cô biết hôn sự của Tây Canh và Ngô Nhân Kỳ chứ?” Lâm Đông Dương không thể không khám phục sự bình tĩnh của cô, đối mặt với ông, lại không hề tỏ ra yếu thế.

“Tô biết.” Lưu Ý Nguyệt gật gật đầu.

“Ừ, vậy cô cũng biết ý nghĩa của Ngô gia với Tây Canh chứ?” Lâm Đông Dương lại hỏi.

“Một chút, nhưng không rõ lắm.” Lưu Ý Nguyệt nói thật, ngữ khí không cao không thấp, không lớn không nhỏ.

“Tối qua, Tây Canh nói với tôi một số thông tin không tốt, cô có biết là gì không?”

“...”

“Rốt cuộc tôi cũng hiểu được vì sao Tây Canh thích cô, nhưng hai người không thể, cô không còn trẻ, hẳn là hiểu ý tôi nói.”

“...”

“Cô giúp tôi thấy một Tây Canh hoàn toàn khác mà trước giờ tôi chưa từng thấy. Đối với đàn ông chuyện này không hẳn là xấu, bên trong vẻ ngoài bình tĩnh của nó hẳn là nội tâm gọn sóng, chỉ cần có người phát hiện ra mà thôi. Chắc hẳn cô cảm thấy rất vinh hạnh, dù sao con trai tôi cũng là một người ưu tú.” Lâm Đông Dương nói với Lưu Ý Nguyệt, giọng như đang đọc thoại, như cô không hề tồn tại, cùng lắm chỉ là một người khách qua đường ngồi đó.

Lưu Ý Nguyệt ngồi yên, im lặng nghe Lâm Đông Dương nói, đáy lòng yên tĩnh lạ thường. Cô cười khẽ, lối thoát của mình đây rồi! Có Lâm Đông Dương, cô có thể an toàn rút lui.

“Điều kiện của ngài là gì?” Nghĩ vậy, Lưu Ý Nguyệt lập tức hỏi.

Lâm Đông Dương cau mày, không ngờ những lời đáng ra ông nên nói lại được nghe chính cô nói ra, cô lại khiến ông phải nhìn bằng cặp mắt khác.

“Cô thật thông minh.” Lâm Đông Dương cười mỉa.

“Tôi chỉ thuận theo bậc thang của ngài, nếu còn cố chấp thì có vẻ phụ lòng ngài, cũng không uổng công ngày hạ cố tìm tôi. Chỉ muốn biết ngày muốn trả giá bao nhiêu? Năng lực của tôi đáng giá bao nhiêu?” Lưu Ý Nguyệt bình tĩnh nói.

“Được! Được! Thăng thần lắm!” Lâm Đông Dương vỗ vỗ tay, “Tôi thích giao dịch mới cô. Năm mươi vạn.” Ông ra giá.

“Năm mươi vạn?” Lưu Ý Nguyệt cười giễu, “Năm mươi vạn không đủ một chức phó phòng. Một trăm vạn, giá này không quá cao chứ? Chủ tịch!” Cô không khách khí mà mặc cả.

“Một trăm vạn thì một trăm vạn. Nói thật ra, con tôi là báu vật vô giá, tôi không muốn đem nó ra trao đổi, nhưng vì tương lai của nó, tôi chỉ có thể làm như vậy.” Lâm Đông Dương lấy một tờ séc ra, viết con số lên đó, nhanh chóng đóng dấu, “Cầm lấy! Cô muốn lấy lúc nào cũng được!”

Lưu Ý Nguyệt nhận lấy tờ séc, cẩn thận bỏ vào túi. “Tạm biệt, Lâm Tây Canh!” Cô thì thầm tự nói.

“Tôi xin phép về trước, chủ tịch!” Cô đứng dậy, lướt qua tầm mắt Lâm Đông Dương như một con gió.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Thanh toán xong

Gần đây, vợ chưa cưới rất hay xuất hiện, có điều hôm nay, Lâm Tây Canh lại chủ động hẹn cô.

Khi nhận được điện thoại của anh, Ngô Nhân Kỳ linh cảm nhất định là một chuyện quan trọng, hết sức quan trọng trong đời bọn họ. “Bọn họ” trong đó có cô, Lâm Tây Canh, Lưu Ý Nguyệt, còn ai nữa? Đương nhiên là rất nhiều người.

Đứng trước chiếc gương lớn trong phòng ngủ, Ngô Nhân Kỳ chăm chú nhìn người xa lạ trước mặt. Một thân quần áo đen, không giống như chuẩn bị gặp mặt chồng chưa cưới, mà là sắp sửa tham gia một đám tang, đám tang quá khứ của cô. Hôm nay, cô tự tay mai táng Ngô Nhân Kỳ khờ dại, không màng sự đời. Từ nay về sau, Ngô Nhân Kỳ phải nắm chắc trong tay vận mệnh của chính mình, và cả vận mệnh người khác nữa!

Ngô Nhân Kỳ cười rạng rỡ, nhìn Lâm Tây Canh từ xa. Hai người chưa từng ăn mặc ăn ý như hôm nay, đều là quần áo tối màu. Cô cố ý đi giày thật cao, sống lưng thẳng tắp.

Lâm Tây Canh nghe thấy tiếng bước chân phía sau, quay đầu lại liền thấy Ngô Nhân Kỳ. Cô mặc tây phục màu đen, khiến cả người trở nên cứng nhắc, quan trọng là vẻ mặt cô lúc này, không còn vui tươi, trong sáng như xưa nữa. Lâm Tây Canh phát hiện, một Ngô Nhân Kỳ như vậy, anh chưa từng gặp

qua.

“Kì Kì!”

“Anh Tây Canh!”

Hai người khách khí ngồi xuống, không khí nhất thời vô cùng cứng nhắc.

Một lát sau...

“Hôm nay nhìn em hơi khác.” Lâm Tây Canh cười cười, nhìn quần áo Ngô Nhân Kì, nói.

“Đạ, nhiều khi thay đổi một chút cũng tốt, ngay cả anh Tây Canh cũng phát hiện.” Ngô Nhân Kì như cười như không.

“Kì Kì, hôm nay anh hẹn em, là có chuyện rất quan trọng muốn nói với em.” Lâm Tây Canh quyết định nhanh chóng giải quyết, đánh nhanh thắng nhanh.

“Chuyện gì vậy?” Ngô Nhân Kì nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, cuối cùng vẫn không thể tránh được nỗi đau này.

“Kì Kì, anh không thể kết hôn với em được!” Lâm Tây Canh nói rõ ràng từng chữ.

“...” Trái tim đột nhiên ngừng đập, cô không khỏi nhớ lại niềm vui khi nhận được lời cầu hôn của anh.

Lâm Tây Canh yên lặng quan sát từng thay đổi nhỏ trên mặt Ngô Nhân Kì, sắc mặt nhất thời tối lại, chỉ có thể thấy vô cùng có lỗi với cô.

“Vì sao?” Ngô Nhân Kì bình tĩnh hỏi.

“Anh không thể khiến em hạnh phúc.” Lâm Tây Canh trả lời.

“Không thể khiến em hạnh phúc? Vậy tại sao bây giờ anh mới nói? Sao không để đến khi kết hôn xong mới phát hiện không thể khiến em hạnh phúc? Anh Tây Canh, mời anh cho em một lời giải thích hợp lý.” Nước mắt đột nhiên dâng đầy, Ngô Nhân Kì ra sức nén xuống, nhất định không khóc.

“Thật xin lỗi!”

“Thật xin lỗi! Anh chỉ có thể nói thật xin lỗi sao? Anh nghĩ em có thể chấp nhận được sao? Ảnh cưới cũng chụp rồi, danh sách khách mời cũng quyết định rồi, thiệp mời cũng bắt đầu in rồi, khách sạn, tất cả đều đã được sắp xếp. Bây giờ chỉ một câu thật xin lỗi của anh đều tan tành mây khói sao?” Ngô Nhân Kì cười điên dại.

“Anh sẽ giải quyết tốt hậu quả.”

“Lâm Tây Canh! Tôi chỉ cần một lý do của anh! Tôi không cần câu thật xin lỗi! Không cần anh giải quyết tốt hậu quả! Chỉ cần một lý do! Một lý do vì sao anh không thể kết hôn, một lý do khiến tôi chết tâm, rất khó sao? Anh khó nói như vậy sao?” Rốt cục Ngô Nhân Kì không kiềm chế được nỗi oán giận, lớn tiếng quát.

“Anh yêu người khác, không, không phải người khác, bởi vì ngoài cô ấy ra, anh chưa từng yêu ai.” Cuối cùng Lâm Tây Canh cũng thừa nhận.

“Ha ha, ha ha.” Đôi môi Ngô Nhân Kì run rẩy, cánh mũi phập phồng, cười như khóc.

“Kì Kì!” Lâm Tây Canh lo lắng gọi cô.

“Luu Ý Nguyệt, phải không? Người kia là Luu Ý Nguyệt phải không?” Ngô Nhân Kì hỏi.

Lâm Tây Canh sững sờ một giây, sau đó lập tức gật đầu.

Ngô Nhân Kì cố gắng lấy lại bình tĩnh, “Tôi biết từ lâu rồi, chẳng qua tôi chờ, chờ đến khi anh thẳng thắn với tôi, hoặc cả đời này anh cũng không thẳng thắn, vẫn định kết hôn với tôi. Nhưng tôi không ngốc, biết rõ chồng tương lai không yêu mình còn muốn đặt cược, tôi không đặt cược, tôi buông tay. Tôi tiếp tục làm tất cả mọi việc, vì tôi muốn anh khó chịu, nếu hôm nay anh không nói, tôi sẽ không xuất hiện ở hôn lễ, đây chính là kế hoạch của tôi. Cũng may anh nói, không cần cần mất mặt như vậy!”

“Cám ơn, Kì Kì.”

“Đừng cảm ơn tôi vội, tôi còn chưa nói xong, nghe xong, anh cảm ơn cũng chưa muộn. Vừa rồi chỉ là một phần kế hoạch của tôi, tôi đã tính toán rất nhiều, trên đây chỉ là trường hợp xấu nhất. Mặt khác, nếu anh không kết hôn với tôi, tôi đồng ý, nhưng không có nghĩa tôi sẽ tha thứ cho mấy người. Lâm Tây Canh! Anh nghe cho kĩ đây! Từ nay trở đi, tôi chính thức nhận chức ở Ngô thị. Quyết định đầu tiên của tôi chính là hủy bỏ hợp tác của Ngô thị và Lâm thị trong nhà máy điện bảo vệ môi trường, rút hết vốn của Ngô thị ra. Việc này nghĩ là gì, anh chắc chắn hiểu rõ. Tình yêu thì phải trả giá, tôi trả cái giá của tôi, anh cũng không thể thoát.” Ngô Nhân Kì càng nói càng bình tĩnh, cuối cùng giống như một thương nhân mục thước.

“Anh biết.” Lâm Tây Canh gật đầu, Ngô Nhân Kì như vậy lại khiến anh yên tâm.

“Anh không nên đi đến bước này? Anh nghĩ kĩ chưa?” Ngô Nhân Kỳ hỏi.

Lâm Tây Canh cười gật đầu, “Anh đã nghĩ rất kĩ.”

“Được, chỉ ít trong mắt tôi anh vẫn là anh Tây Canh, biết mình cần gì, không cần gì. Hủy bỏ hôn lễ là tôi quyết định, bất kể tôi đưa ra lý do gì anh cũng không được phản đối, là anh nợ tôi. Tất cả mọi công tác chuẩn bị sẽ tự tôi hủy, coi như có trước có sau.” Ngô Nhân Kỳ nói xong đứng lên, đưa tay về phía Lâm Tây Canh.

Hai người nhẹ nhàng nắm chặt tay, buông ra đã là người xa lạ.

“Hôm nay, bước ra khỏi cánh cửa này, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, đến khi gặp lại, chính là đối thủ trên thương trường. Anh không cần khách khí, tôi cũng không nể tình cũ. Không cần xem thường tôi, tôi ít nhất cũng tốt nghiệp trường kinh tế.” Ngô Nhân Kỳ bước đi được một đoạn, nói.

Lâm Tây Canh yên lặng nhìn bóng lưng mảnh mai, đột nhiên hụt hẫng. Không có kẻ thù cả đời, cũng không có bạn bè cả đời, có lẽ chính là như thế.

Ngô Nhân Kỳ dứt khoát rời xa Lâm Tây Canh, rời xa tín ngưỡng hai mươi năm của cô. Cô khởi động xe, phóng khoáng lái xe đi. Trong xe, rót cục nước mắt dần dần rơi xuống, lăn chả không ngừng, “Mình thật dũng cảm, mình không còn trẻ con nữa!” Cô liên tục tự động viên chính mình.

Lâm Tây Canh trở lại văn phòng, thấy Lưu Ý Nguyệt đang ngồi sau bàn làm việc, bộ dáng chăm chú của cô, thật xinh đẹp. Anh cười. Giống như biết anh đang nhìn, Lưu Ý Nguyệt ngẩng mặt lên, hai người nhìn nhau, khoảng cách xa như vậy, cô cũng cười. Rốt cuộc cười có bao nhiêu loại? Ai biết nụ cười đối phương có ý nghĩ gì!

Lâm Tây Canh sai bước đến trước mặt cô, kéo cô dậy, cô kêu lên sợ hãi, “Anh làm gì?”

Anh kéo cô vào phòng, nhanh chóng đóng cửa lại, như gió xoáy ép cô lên cánh cửa, cúi đầu chặn tiếng hô của cô lại. “... Ừm” Lưu Ý Nguyệt vỗ vỗ sau lưng anh, đột nhiên đánh tới khiến cô không thể hít thở được.

“A, đau quá!” Anh buông ra, Lưu Ý Nguyệt che miệng oán trách.

“Anh xem nào!” Lâm Tây Canh cười rạng rỡ, kéo bàn tay cô xuống, đôi môi cô đỏ mọng vì nụ hôn vừa rồi. Anh nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi cô, nói, “Rất đẹp!”

“Chuyện gì mà anh vui vẻ như vậy?” Lưu Ý Nguyệt tò mò hỏi.

“Sau này em sẽ biết.” Lâm Tây Canh ra vẻ thần bí, bây giờ chưa phải lúc, đợi đến khi anh xử lý ổn thỏa mọi chuyện đã.

“Xùy, thần thần bí bí.” Lưu Ý Nguyệt liếc mắt nhìn anh, chế nhạo.

Một tuần sau, Lưu Ý Nguyệt bất ngờ bắt gặp thông tin, một dòng tít thật lớn, nhưng lượng từ rất ít.

Tiểu thư Ngô Nhân Kỳ tuyên bố, hủy bỏ hôn ước với tiên sinh Lâm Tây Canh tiên sinh, Ngô thị vĩnh viễn hủy bỏ hợp tác với Lâm thị.

Chữ kí đương nhiên là ba chữ Ngô Nhân Kỳ đầy tự tin.

Lưu Ý Nguyệt ngăn người nhìn tờ báo, cô không tin những gì mình vừa đọc, một chút cũng không tin. Cô cầm tờ báo, đẩy cửa phòng Lâm Tây Canh ra.

Anh ngẩng đầu, thấy tờ báo trong tay cô, “Em đọc rồi à?” Anh hỏi.

“Anh biết sao?” Lưu Ý Nguyệt cũng hỏi.

“Ừ, anh biết. Không ngờ Kỳ Kỳ lại lợi hại như vậy, tuyên bố gọn gọn mấy chữ, không để người khác nắm được điểm yếu, xem ra, sắp tới cổ phiếu Lâm thị nhất định mất giá.” Lâm Tây Canh gật đầu nói.

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, Lâm Tây Canh nhìn lướt qua, xem ra cửa ải khó khăn nhất bắt đầu rồi. Anh nhắc điện thoại, “Alo, tôi là Lâm Tây Canh.”

“Đến gặp tôi ngay!” Chỉ nghe đối phương dập điện thoại “cạch” một tiếng, Lâm Tây Canh nhìn ống nghe cười lạnh.

“Không thêm nói gì, vội quá! Hai ngày nay có lẽ chúng ta sẽ rất bận, đi thôi!” Lâm Tây Canh đứng lên, đặt Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống trước bàn, “Tất cả điện thoại của phòng viên đều tắt hết, còn điện thoại của các phòng thì trả lời là sẽ báo cáo sau, hiểu chưa?”

“Hiểu!” Lưu Ý Nguyệt hít một hơi trả lời, lúc này mà lên tiếng thì chẳng khác gì một quả bom, có sức công phá thế nào không thể lường trước được.

Điện thoại đột nhiên vang lên, “Bắt đầu rồi!”, Lâm Tây Canh vỗ vỗ lưng Lưu Ý Nguyệt cổ vũ cô, “Anh đến phòng chủ tịch.” Anh nói xong liền xoay người bước đi.

“Alo! Xin chào!” Lưu Ý Nguyệt nhắc ống nghe, bắt đầu nói chuyện.

Ngày đầu tiên, Luru Ý Nguyệt bận rộn đến rất cổ bông hòng, ngay cả thời gian uống nước cũng không có.

Vì biến cố lần này, Lâm thị đã phải khẩn cấp thành lập một tổ PR, nhiệm vụ của họ là đối phó với nhà báo, “thăm hỏi” các đối tác, có điều, cổ phiếu Lâm thị quả thực sụt giá.

Lại một tuần trôi qua, khi Luru Ý Nguyệt cảm giác mọi chuyện dần lắng xuống lại bất ngờ nhận được điện thoại của Ngô Nhân Kỳ, hẹn cô ở một quán cà phê.

Luru Ý Nguyệt không hiểu, tại sao lúc này người nổi tiếng như Ngô Nhân Kỳ lại hẹn cô ở một nơi đông đúc như thế.

“Cô nhất định rất tò mò, không hiểu gì sao tôi lại hẹn cô ở đây?” Vừa ngồi xuống, Ngô Nhân Kỳ liền mở miệng, trên mặt đeo một chiếc kính râm cực lớn.

“Đúng.” Luru Ý Nguyệt trả lời.

“Theo cách nghĩ của người bình thường, đáng ra tôi nên trốn trong nhà, không ra khỏi cửa, cho dù ra ngoài, cũng phải tìm một nơi vắng người đứng không? Nhưng tôi muốn đi ngược lại, tôi không tránh né!” Ngô Nhân Kỳ vừa nói, vừa chậm rãi bỏ kính râm xuống. Lần này, Luru Ý Nguyệt cũng hiểu cô ấy đeo kính râm để làm gì, chỉ nửa tháng ngắn ngủi, Ngô Nhân Kỳ gầy đi không ít, quầng mắt thâm đen.

“Thấy tôi thế này, cô không vui sao?” Ngô Nhân Kỳ cười hỏi.

“...” Luru Ý Nguyệt lựa chọn im lặng, bởi có nói gì cũng không thể bù đắp cho cô gái đối diện.

“Tôi muốn hỏi cô một việc, hy vọng cô nói thật.” Ngô Nhân Kỳ nghiêm túc nói.

“Được!” Luru Ý Nguyệt gật đầu.

“Cô và Lâm Tây Canh bắt đầu từ lúc nào? Sau khi chúng ta gặp mặt hay trước đó?”

“Chính xác là đêm Giáng sinh.” Luru Ý Nguyệt lập tức trả lời.

“Chính là bữa tiệc tôi mời cô?”

“Đúng!”

“Cô biết không? Các người nhất định không có kết quả tốt đẹp. Ôn ào như vậy, cô cho rằng cô có thể bước vào Lâm gia sao? Cô có thể bước vào thế giới của chúng tôi sao? Cô sẽ bị cô lập hoàn toàn, dần dần, cô sẽ bị ghét bỏ, tình yêu cũng sẽ biến chất, đến lúc đó hai người sẽ thành cặp vợ chồng bất hòa. Nhắm mắt cũng nghĩ ra.” Ngô Nhân Kỳ bình tĩnh nói.

“Tôi biết, tôi không định bước vào Lâm gia.” Luru Ý Nguyệt trả lời, đây là sự thật.

“Ha ha, vậy sao?” Có điều, chuyện này tôi không quan tâm.” Ngô Nhân Kỳ đeo kính râm.

Cô đứng lên, “Tôi đã thanh toán rồi. Chúng ta thanh toán xong.” Ba chữ “thanh toán xong” còn chưa nói hết, Ngô Nhân Kỳ đã cầm ly nước, hất thẳng vào mặt Luru Ý Nguyệt.

“Đây mới là mục đích tôi hẹn cô ở đây, sau này, cả thiên hạ sẽ biết chuyện xấu của hai người. Tam biệt!”

Luru Ý Nguyệt nhìn nước nhỏ giọt trên mặt. Nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh, cô không thể không thừa nhận, chiều này của Ngô Nhân Kỳ thật sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ứng biến

Sau đêm hôm ấy, sự kiện hôn ước vốn đã lắng xuống lại một lần nữa nổi sóng. Từ đó mọi người mới biết nguyên nhân khiến tiểu thư Ngô Nhân Kỳ hủy hôn ước, cũng giống như bao chuyện trước đây. Chồng chưa cưới yêu người khác, người này lại là thư kí của anh ta, cái này gọi là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, hai người đó ngày nào cũng bên nhau như thế, sao không có tình cảm cho được.

Nhưng điều khiến mọi người khó hiểu chính là, tại sao Lâm Tây Canh lại vứt bỏ một Ngô Nhân Kỳ trẻ trung, xinh đẹp, giàu có, để chọn “gái ế” Luru Ý Nguyệt. Người phụ nữ này rốt cuộc hấp dẫn đến mức nào, có thể khiến Lâm Tây Canh tình nguyện làm “công tước Windsor”.

Ngô Nhân Kỳ quả thật cũng không thể coi thường, lớn lên trong thương trường, dù không xuất chúng thì cũng có phần tài giỏi. Từng bước trả thù của cô đều rất lợi hại, trước tiên bắt ngờ hủy bỏ hôn ước, chấm dứt hợp tác, khiến người khác không nắm được điểm yếu, đồng thời đẩy cổ phiếu Lâm thị xuống dốc.

Sau đó, cô lại diễn một vở “đánh ghen”, vừa nhận được sự đồng tình của dư luận, vừa khiến Lâm Tây Canh thêm lo lắng về tương lai Lâm thị, cổ phiếu một lần nữa rớt giá. Đây chính là “hiệu ứng Domino”.

“Đây là kết quả con nắm rõ sao? Con xem xem, xem xem!” Lâm Đông Dương tức giận đập tờ báo xuống bàn. “Tây Canh, con thật hồ đồ!” Về mặt ông vô cùng đau đớn. Lâm Tây Canh đối diện lại trấn tĩnh lạ thường, thậm chí còn có nét tươi cười. Không ngờ Ngô Nhân Kỳ ra tay tàn nhẫn như vậy, xem ra trước đây anh xem thường cô rồi. Anh trầm nghĩ. Có điều, một Ngô Nhân Kỳ như thế, lại khiến anh thoải mái.

“Con còn cười được! Con có biết không... Ai!” Lâm Đông Dương nghĩ đến giao dịch với Lưu Ý Nguyệt, không biết nên như anh biết sẽ xảy ra chuyện gì, ông không dám tưởng tượng. Sớm biết thế này, ông không nên gặp mặt Lưu Ý Nguyệt, sau này đau thương của con, đâu thiếu một đao của ông.

“Không còn việc gì nữa chứ? Con phải đến ngân hàng, hẹn thời gian làm việc.”

Lâm Tây Canh đứng lên, nói với cha. Ngô thị rút vốn khỏi nhà máy điện bảo vệ môi trường, anh chỉ có thể vay ngân hàng. May là dự án này rất được lãnh đạo tỉnh quan tâm, nếu không sợ rằng lúc này không có ai cho Lâm thị vay tiền.

“Đi đi! Đi đi!” Lâm Đông Dương phát tay, không dám nhìn anh. Lâm Tây Canh vừa ra khỏi văn phòng, ông vội vàng gọi điện thoại nội bộ, “Thư ký Lưu, cô lên phòng tôi ngay!”.

Lưu Ý Nguyệt vào văn phòng Lâm Đông Dương, “Chủ tịch!” Cô gọi.

“Ngồi đi!” Lâm Đông Dương chỉ chỉ ghế tựa bên cạnh Lưu Ý Nguyệt. Cô ngồi xuống, Lâm Đông Dương thâm trầm nhìn cô, giống như muốn nhìn thấu cô. Người khác không hiểu, ông cũng không có cách nào lý giải, tại sao Lâm Tây Canh lại vứt bỏ tiền đồ như găm thù hoa để chọn cô.

Lưu Ý Nguyệt ở trong tâm bão lại vô cùng trấn tĩnh, đã sớm không mong đợi vào tương lai, chỉ không biết, sau này rốt cuộc còn bao nhiêu sóng gió đợi cô phía trước. Lưu Ý Nguyệt không dám nghĩ tiếp. Nếu Lâm Tây Canh biết chân tướng mọi việc, dựa vào tính cách của anh, chỉ sợ còn có thể bóp chết cô. Cũng coi như báo ứng cô đáng nhận, Lưu Ý Nguyệt bình tĩnh chờ đợi ngày đó đến.

“Tầm séc kia cô đã rút chưa?” Lâm Đông Dương hỏi, gọi là hỏi, thực ra chỉ cần cô rút tiền, ông sẽ là người biết đầu tiên.

“Chưa!” Lưu Ý Nguyệt trả lời, cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng nghĩ sẽ hiện thực hóa tờ séc ấy.

“Lưu Ý Nguyệt, rốt cuộc cô muốn cái gì? Hiện tại, thật sự tôi không nghĩ ra, chẳng lẽ cô muốn kết hôn với Tây Canh sao? Nói cho cô biết, đừng hòng, Lâm gia chúng tôi vĩnh viễn không chấp nhận cô!” Lâm Đông Dương lạnh lùng nói.

“Tôi biết, tôi sẽ không kết hôn với anh ấy. Ngài có thể yên tâm, tôi sẽ rời xa anh ấy.” Lưu Ý Nguyệt nói.

“Từ từ đã, bây giờ cô không thể đi. Thu tiền rồi phải tay bỏ chạy, cô muốn Tây Canh chết sao? Chờ mọi chuyện ổn định rồi nói tiếp, có điều, tôi cảnh cáo cô, đừng hòng có ý nghĩ khác trong đầu.” Lâm Đông Dương chỉ thẳng mặt Lưu Ý Nguyệt, độc ác nói. Cô cười khổ, bây giờ cô còn có thể có suy nghĩ gì trong đầu? Hiện tại, mong muốn duy nhất của cô chính là hy vọng mọi bí mật sớm bị vạch trần, cô sớm được giải thoát. Cô lúc này, giống như phạm nhân chịu án treo cổ, sợ hãi chờ đợi giây phút chiếc ghế dưới chân bị người khác đá văng đi. Loại chờ đợi này đủ khiến con người ta phát điên, hành hạ cô ngày đêm không thể ngủ ngon.

Đương nhiên Lưu Ý Nguyệt biết hiện tại cô không thể rời đi, nếu cô đi, chẳng khác nào trực tiếp đâm một nhát dao vào trái tim Lâm Tây Canh. Kế hoạch ban đầu của cô đều bị phá hỏng, tâm trạng vô cùng rối loạn. Trên đường trở về văn phòng, thỉnh thoảng lại có người nhìn cô, chỉ chỉ trỏ trỏ. Bây giờ, cô chính là “người nổi tiếng” ở Lâm thị, không ai không biết. Bọn họ đều đứng từ xa đánh giá cô, giống như nghiên cứu động quý hiếm. Tuy vậy, họ vẫn khách khí với cô, Lưu Ý Nguyệt biết, nguyên nhân chính là Lâm Tây Canh. Những người này còn chưa biết cô có thể thuận lợi bước vào Lâm gia hay không, thế nên chưa dám đắc tội với ứng cử viên “Lâm phu nhân” như cô. Lưu Ý Nguyệt không biết nên khóc hay nên cười, chỉ sợ, chuyện của cô và Lâm Tây Canh, không biết có bao nhiêu dị bản.

Trở về văn phòng, Lưu Ý Nguyệt phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhờ, đều là của Hạ Dương. Cô gọi lại.

“Alo! Lưu Ý Nguyệt!”

“Ừm, có việc gì vậy?” Lưu Ý Nguyệt hỏi, giọng Hạ Dương có vẻ không vui, không biết lúc này anh lại muốn gì? Tại sao lại lạnh nhạt như vậy?

“Tôi mới gửi hai mươi vạn vào tài khoản quán bar, cô kiểm tra lại đi.” Hạ Dương nói.

“Tôi biết, cảm ơn!”

“Không cần, là việc tôi nên làm.”

“Hạ Dương, anh vui vẻ không?” Lưu Ý Nguyệt đột nhiên hỏi.

“...” Hạ Dương trầm mặc thay cho câu trả lời.

“Tôi không vui.” Hạ Dương vừa đập điện thoại, thì thảo tự nói.

Anh thấy tuyên bố của Ngô Nhân Kì trên báo, liền gọi điện cho cô, nhưng mãi cô vẫn không bắt máy, cuối cùng còn dứt khoát tắt máy. Nghe nói cô chính thức nhận chức ở Ngô thị, việc đầu tiên là chính là rút vốn khỏi dự án hợp tác với Lâm thị. Cổ phiếu Lâm thị dao động dữ dội, không có vốn của Ngô thị, mấy ngày nay, Lâm Tây Canh liên tục ghé thăm các ngân hàng lớn.

Không thể xúc phạm đến phụ nữ, nếu không họ đối xử tàn nhẫn với bạn thì... Hạ Dương thầm cho là đúng.

Không gặp được Ngô Nhân Kì, Hạ Dương đột nhiên cảm thấy mình bị bỏ rơi, không đáng một đồng. Uống công lúc nào anh cũng ghé thăm căn hộ ấy, chỉ hy vọng có thể thấy cô nằm trên giường hằn vết thương. Không ngờ trái tim cô khôi phục quá nhanh, chỉ nửa tháng ngắn ngủi đã khỏi hẳn. Hạ Dương không khỏi thương cảm chính mình.

Đêm đã khuya, trong một căn phòng tầng mười tám tòa nhà Ngô thị, đèn vẫn sáng. Ngô Nhân Kì chống tay lên trán nhìn máy tính. Gần đây cô rất bận, đến mức không có thời gian gặp Hạ Dương, cũng cảm thấy oan uổng cho anh. Thì ra cô đã bỏ số điện thoại cũ, bao nhiêu cuộc gọi “quan tâm”, cô không đủ kiên nhẫn. Nào có ai thực sự quan tâm, họ chỉ lấy danh nghĩa ấy để chê cười cô mà thôi. Lâm Tây Canh vì một thư kí hơn ba mươi tuổi mà bỏ rơi thiên kim tiểu thư Ngô thị như cô, tin này nực cười biết bao nhiêu!

Vừa nhận chức, khi cô muốn hủy bỏ hợp tác với Lâm thị, rất nhiều người đứng lên phản đối, nếu không có sự ủng hộ của cha, chỉ sợ cô sẽ thất bại thảm hại trong cuộc họp ngày hôm ấy.

Ngô Nhân Kì biết, quyết định của cô nhất định đã đem đến rất nhiều phiền phức cho cha, là cô lấy việc công trả thù tư, Ngô thị và Lâm thị vốn là mối quan hệ cộng sinh cùng tồn tại, không có cây đại thụ Lâm thị, Ngô thị cũng bị tổn thất rất nhiều lợi nhuận. Thế nên khi cổ phiếu Lâm thị mất giá, cổ phiếu Ngô thị cũng không thoát khỏi diễn biến tương tự.

“Kì Kì, con muốn làm gì cứ làm, cha ủng hộ con.” Ngô Vĩnh Phát đã nói với con gái như vậy. Ngô Nhân Kì vô cùng cảm động, thì ra sau lưng cô, còn có sự ủng hộ mạnh mẽ của cha mẹ.

Nhìn tư liệu trước mặt, Ngô Nhân Kì phát hiện mình đã tàn nhẫn quá sớm. Cô muốn Lâm Tây Canh không coi thường mình, nhưng đến khi thực hiện mới biết, sức mình đến đâu. Cô còn phải học tập rất nhiều, rèn luyện rất nhiều. Cô không có thời gian, không có thời gian chăm sóc bản thân, càng không có thời gian dành cho người khác.

Di động đột nhiên vang lên, Ngô Nhân Kì liếc mắt một cái, là mẹ. Cô cầm điện thoại lên.

“Mẹ!”

“Kì Kì, con còn ở văn phòng sao?” Ngô phu nhân hỏi.

“Đạ!”

“Tan ca đi con. Đã mấy giờ rồi, đường xá không an toàn.” Ngô phu nhân vô cùng lo lắng.

“Đạ, con biết, con đang chuẩn bị.” Ngô Nhân Kì nhìn đồng hồ máy tính, không còn sớm nữa, cô bắt đầu tắt máy.

Thu dọn bàn làm việc xong, Ngô Nhân Kì tắt điện, đóng cửa. Cô đứng trước cửa văn phòng, bốn bề yên tĩnh lạ thường, văn phòng không một bóng người hơi đáng sợ, mỗi bước đi đều nghe thấy tiếng vang, giống như có người theo dõi phía sau. Cô quay đầu lại, thì ra chỉ có mình mình, đành lắc đầu cười khổ.

Hạ dương chờ bên ngoài tòa nhà Ngô thị, anh không biết Ngô Nhân Kì còn ở đây hay không, nhưng đây là cách duy nhất anh có thể nghĩ ra, chính là liều một phen, dù biết khó thành nhưng vẫn nuôi hy vọng, coi như thử lần cuối cùng.

Đột nhiên, một chiếc xe màu đỏ xuất hiện trước mặt anh, Hạ Dương vội vàng khởi động xe đi theo, là xe Ngô Nhân Kì, cô phóng rất nhanh.

“Mẹ nó, nha đầu chết tiết kia! Không muốn sống nữa sao?” Hạ Dương đỏ mặt hôi lạnh. Ngô Nhân Kì qua mấy ngã tư đều đúng lúc sắp chuyển sang đèn đỏ, may mà anh đi nhanh, nếu không đã sớm bị cô bỏ xa, không biết cô có phát hiện ra anh không nữa!

Ngô Nhân Kì hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, bật nhạc mức to nhất, thậm chí còn lười biếng nhìn gương chiếu hậu, chỉ biết phóng như điên trên đường.

Đến một đoạn đường lớn, Hạ Dương vượt lên, anh ấn còi, nhưng Ngô Nhân Kì ngồi trong xe hoàn toàn không có phản ứng, ngay cả quay đầu nhìn sang một chút cũng không thèm.

“Nha đầu chết tiết kia!” Hạ Dương nghiến răng lắm lắm.

Anh phóng vọt lên trước xe Ngô Nhân Kì, chậm rãi giảm tốc độ, sau đó dứt khoát dừng lại.

Ngô Nhân Kì nhìn chiếc xe phía trước, sau đó nhìn người vừa bước xuống, có vẻ nổi giận đùng đùng, cô nhủ mày.

Hạ Dương gõ gõ cửa kính, ngoắc ngoắc ngón tay với Ngô Nhân Kỳ. Cô hạ cửa kính xuống, liếc mắt nhìn anh, “Làm gì?”

“Em không muốn sống nữa hả? Em có biết vừa nãy em phóng bao nhiêu km/h không hả?” Hạ Dương quát lên với cô.

“Anh chuyển sang làm chú cảnh sát từ bao giờ thế?” Ngô Nhân Kỳ cãi lại.

Hạ Dương giật cửa xe, kéo Ngô Nhân Kỳ ra, túm cô đến xe mình, “A! Anh làm gì? Bắt cóc hả? Xe của tôi.” Ngô Nhân Kỳ bị anh kéo, bước đi lảo đảo, lớn tiếng hô. Hạ Dương lạnh nhạt nhét Ngô Nhân Kỳ đang giãy giụa kịch liệt vào xe, chỉ thẳng cô, nói, “Đứng nhúc nhích, ngoan ngoãn ngồi đấy!”.

Ngô Nhân Kỳ thấy xe mình đỗ trên đường lớn, “Đồ xấu xa! Xe của tôi, xe của tôi làm sao bây giờ?”

“Đưa một chiếc xe tải đến đường Kiến Hưng, kéo chiếc xe màu đỏ ở đó đi. Đứng! Chỉ một chiếc, đến nơi sẽ thấy ngay.” Hạ Dương nói vào điện thoại, mặc kệ tiếng gào thét của Ngô Nhân Kỳ.

Xe dừng ở cửa Ngô gia, Hạ Dương chăm chú nhìn cô nửa ngày. Cô đã thay đổi, gầy hơn, rất gầy, vẻ mặt khó giấu nổi nét mệt mỏi, hốc mắt hờn xuống.

“Vào đi, sáng mai tám giờ anh đến đón em. Từ mai, anh đưa em đi làm, đừng hòng trốn, nghe chưa?” Hạ Dương ra lệnh.

Ngô Nhân Kỳ nhìn anh thật lâu, sau đó mở cửa xe. Hạ Dương chỉ nghe thấy tiếng cô đóng cửa, một câu cũng không trả lời.

“Công tước Windsor”: công tước xứ Windsor vốn là vua Edward VIII của nước Anh. Ông đem lòng yêu Wallis Simpson – một người phụ nữ thuộc tầng lớp bình dân. Ông bị ép buộc phải chọn giữa ngai vàng và người yêu. Cuối cùng, ông lựa chọn thoái vị, kết hôn với Willis và trở thành công tước Windsor, đồng thời bị cấm trở về nước Anh

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: I just call to say I love you

Trận chiến này là chính mình chuốc lấy.

Lâm Tây Canh bước ra khỏi ngân hàng, làm việc vô cùng thuận lợi, về phía ngân hàng đồng ý cho Lâm thị vay vốn. Dù sao, nói cho cùng Lâm thị vẫn là một thương hiệu uy tín, kinh doanh không khó khăn, mà ngân hàng gặp cơ hội kiếm tiền ai lại không nắm lấy.

Lâm Tây Canh ngồi ở ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Lái xe hỏi một câu, “Lâm tổng, về văn phòng ạ?”

“Không cần, về nhà!” Anh vẫn không mở mắt, trả lời.

Lái xe mấp máy môi, vô cùng muốn hỏi tiếp, “Nhà ai?”, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy hỏi như thế không phải quá nhiều lời sao? Mỗi khi Lâm Tây Canh đến nhà Lưu Ý Nguyệt đều tự lái xe đến, chưa bao giờ dùng đến tài xế công ty, vì thế anh ta liền chạy xe đến cổng lớn Lâm gia. “Cám ơn!” Trước khi Lâm Tây Canh xuống xe còn lẩm bẫm một câu, lái xe tự thấy mình may mắn, đầu óc sáng suốt, chọn đúng địa điểm.

Thật ra hôm nay Lâm Tây Canh không muốn về nhà, anh đã quen ở căn hộ nhỏ nhắn của Lưu Ý Nguyệt, đặc biệt, nơi đó còn có hương vị ấm cúng của một gia đình. Có điều, hôm nay, Khương Tổ Trân gọi điện đến nhắc anh về nhà.

“Mẹ!” Vừa vào cửa, Lâm Tây Canh liền thấy mẹ đang ngồi trên sofa ở phòng khách.

“Về rồi à? Ăn cơm đi!” Khương Tổ Trân đi vào phòng ăn, Lâm Tây Canh lập tức đi sau.

Trên bàn cơm lớn như vậy, chỉ có hai mẹ con Khương Tổ Trân, không thấy bóng dáng Lâm Đông Dương đâu.

“Cha đâu mẹ?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Tối nay ông ấy có việc, không ăn cơm ở nhà.” Khương Tổ Trân gấp thức ăn cho con, nói.

“Ách.” Lâm Tây Canh cúi đầu, hai mẹ con yên lặng ăn cơm, chỉ có thể nghe thấy tiếng bát đĩa va vào nhau lạch cạch. Theo quy tắc của Lâm gia, khi ăn cơm không được nói chuyện, không được phát ra tiếng nhai nuốt, ăn canh càng không được phát ra tiếng động quá lớn. Tất cả đều có vẻ nhà giàu rất gia giáo, lúc này lại khiến Lâm Tây Canh cảm thấy khó thở. Anh nhớ lại cảm giác ăn cơm cùng Lưu Ý Nguyệt, có thể nói, có thể cười, có thể không kiêng kị ăn uống thoải mái.

Thình thoảng Khương Tổ Trân lại liếc mắt nhìn con trai, anh đã thay đổi, không tập trung như trước đây.

Khương Tổ Trân không khỏi tự trách, bà không xứng đáng làm một người mẹ, ngay cả con trai nghĩ gì cũng không biết. Tuổi trẻ không biết tâm tư chồng, về già không hiểu tâm tình con.

Bữa cơm tối nặng nề trôi qua. Không ngờ mình có thể kiên trì ăn uống như vậy hơn ba mươi năm, lúc này nghĩ lại, chính Lâm Tây Canh cũng thấy lạ, không khỏi tự hỏi, tại sao trước đây mình lại làm được. Bữa cơm như vậy, thật khiến người ta đau dạ dày.

Hai mẹ con trở lại phòng khách, người giúp việc vừa thu dọn bàn ăn xong, lập tức bung khay hoa quả lên. Khương Tổ Trân theo thói quen bật TV lên, ngày nào cũng vậy, bà đều xem dự báo thời tiết. Tuy bà rất ít khi ra khỏi cửa, nhưng vẫn muốn nắm bắt thời tiết mỗi ngày.

“Ngày mai có mưa...” Khương Tổ Trân nói thầm theo nhân viên dự báo thời tiết. Bà đang định nhắc con trai mang ô, nhưng lại nhớ ra, trong xe lúc nào cũng để sẵn ô, nên tự thấy có nói cũng bằng thừa. Hơn nữa, hai người đàn ông trong nhà này cũng không ít người quan tâm.

Nhiều khi Lâm Tây Canh rất muốn nói với mẹ, bà chỉ cần sống cho chính mình, không cần suốt ngày xoay quanh chồng con, biết đâu bà sẽ vui vẻ hơn một chút.

“Hai ngày trước mẹ gọi điện cho Kì Kì, muốn gặp nó một chút, không ngờ con bé một mực từ chối.” Khương Tổ Trân vừa nhìn TV vừa nói.

“Mẹ, không cần lo chuyện của con với Kì Kì.” Lâm Tây Canh trả lời.

“Ài, mẹ không biết con nghĩ gì nữa? Thử kí kia có gì tốt chứ?” Khương Tổ Trân nhăn mặt than thở. Chẳng lẽ là di truyền sao? Con trai cũng giống cha nó vài chục năm về trước, điểm khác nhau lớn nhất chính là, nó còn chưa kết hôn. Bọn họ đều yêu thương người “không xứng” với mình, mà đã không chiếm được thì càng nhớ mãi không quên. Người đàn bà kia khiến chồng bà lưu luyến suốt đời, vì bà ta, sẵn sàng chấp nhận cuộc sống vợ chồng bằng mặt chữ không bằng lòng. Còn con trai sau này sẽ như thế nào? Càng nghĩ, Khương Tổ Trân càng không thể chấp nhận được một đứa con dâu như vậy, vĩnh viễn không thể.

Bởi vì quá khứ của bà, chấp nhận cô gái đó có khác gì chấp nhận người đàn bà kia không?

“Mẹ, cô ấy là Lưu Ý Nguyệt.” Lâm Tây Canh khẽ cười.

“Mẹ mặc kệ cô ta tên là gì, mẹ không muốn biết.” Khương Tổ Trân cố chấp lắc đầu.

Đối với phản ứng của mẹ, Lâm Tây Canh chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười. Dù sao chuyện này cũng khiến mẹ nhớ tới Trương Uẩn Hoa, không khỏi có phần khó chịu. Người đàn bà kia đúng là âm hồn không tan bám lấy Lâm gia.

Ban đêm, Lâm Đông Dương đi dự tiệc về, liền gõ cửa phòng Khương Tổ Trân.

“Vào đi, cửa không khóa.” Một lúc sau Khương Tổ Trân nói, Lâm Đông Dương đẩy cửa đi vào.

“Bà nói chuyện với nó chưa?” Vừa bước vào, ông đã hỏi.

“Chẳng nói gì cả, còn có thể nói gì chứ? Dù sao hôn sự với Ngô gia cũng bị hủy rồi.” Khương Tổ Trân tức giận nói, không quên trừng mắt lườm Lâm Đông Dương, “Không biết có phải gen nhà họ Lâm mấy người có vấn đề gì không? Ngàn vạn lần tôi cũng không ngờ Lâm Tây Canh cũng như vậy, trước giờ nó đều rất nghe lời, không hiểu sao đến lúc này với mắc lỗi.” Khương Tổ Trân chầm chọc nói.

“...Bà!” Lâm Đông Dương cứng họng, “Tôi không cãi nhau với bà. Bà phải để ý đến Tây Canh hơn, người kia nhất định sẽ rời xa nó.”

Khương Tổ Trân nhìn chồng, bà kinh ngạc hỏi, “Sao ông biết?”

“Tôi đã nói chuyện với cô ta, cô ta cần một trăm vạn.” Lâm Đông Dương trả lời ngắn gọn.

“Cái gì! Một trăm vạn! Cô ta quá tham đi!” Khương Tổ Trân tái mặt, tiếp tục tưởng tượng, “Nếu Tây Canh biết thì sao bây giờ? Không phải đòi mạng của nó sao?”

“Thế nên tôi mới bảo bà để ý nó một chút.” Lâm Đông Dương nói tiếp.

“Con trai tội nghiệp của tôi, nó ngặt quá!” Khương Tổ Trân thất thần ngồi ở mép giường, thì thào tự nói. Bà không dám tưởng tượng nếu như con trai biết sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ sợ trời sẽ sụp xuống.

Cha con Lâm gia đều như nhau, Lâm Đông Dương đi về phòng, không khỏi nhớ lại kí ức vốn tròn sâu trong lòng. Khi đó, ông đã kết hôn. Nhưng Khương Tổ Trân không hòa đồng, tài giỏi như Trương Uẩn Hoa, chính vì vậy, đối với Trương Uẩn Hoa, ông chính là nhất kiến chung tình. Tình yêu không liên quan đến tuổi tác, khi nhìn thấy Trương Uẩn Hoa, Lâm Đông Dương mới biết được tình yêu đầu tiên của đời mình. Tuy ông đã có vợ con ở nhà, nhưng lúc này cũng mới biết vị tình đầu. Ông giấu diếm hôn nhân của mình, mãi đến khi Trương Uẩn Hoa phát hiện thì đã muộn mất rồi.

Về sau, mọi chuyện phát triển đến mức ngoài tầm kiểm soát của ông. Khương Tổ Trân dựa vào quyền lực của nhà mẹ đẻ ở Lâm thị nhất định không nhún nhường, khốc lột quỹ trước mặt Triệu Uyển Nhi, muốn bà làm chủ cho mình, nhưng nhất quyết không ly hôn.

Lúc đó, Lâm thị đang trong giai đoạn phát triển hết sức quan trọng, Lâm Đông Dương dù sao cũng là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn

ông có tham vọng. Vì Lâm thị một tay mình sáng lập, ông quyết định buông tha cho Trương Uẩn Hoa.

Trương Uẩn Hoa rời khỏi thế giới của ông, nhưng lại giống như chưa bao giờ cách xa. Lúc nào bà cũng hiện hữu ở Lâm gia, trong trí nhớ của Lâm Đông Dương và Khương Tố Trân, trong cuộc hôn nhân đáng buồn của bọn họ.

Con trai không muốn giống ông, nhưng trên thế gian, thứ đáng sợ nhất chính là huyết thống. Lâm Tây Canh mang trong mình dòng máu của ông, chuyện này không ai có thể thay đổi được. Nhìn thấy Lưu Ý Nguyệt, Lâm Đông Dương biết, con trai ông không phải bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của cô, về phương diện này, Ngô Nhân Kỳ hoàn toàn vượt trội so với Lưu Ý Nguyệt.

Trên người cô có bóng dáng Trương Uẩn Hoa năm đó, độc lập, tự chủ, không giống những người phụ nữ khác. Cô mang đến cho người ta cảm giác an tâm, thư thái.

Nhưng vì sao Lưu Ý Nguyệt lại muốn một trăm vạn? Rõ ràng cô đã nắm được trái tim Lâm Tây Canh, mà giá trị con trai ông, còn vượt xa một trăm vạn kia. Lâm Đông Dương không khỏi nhủ mấy suy nghĩ.

Lưu Ý Nguyệt nằm trên giường, giờ cao tám séc một trăm vạn lên. Một trăm vạn, rốt cuộc là nhiều hay ít? Lưu Ý Nguyệt nói thầm. Mười nghìn cọc, mỗi cọc một trăm. Nếu trải trên giường thì sẽ thế nào nhỉ? Thậm chí Lưu Ý Nguyệt còn muốn thử một lần.

Cầm một trăm vạn trong tay, tìm một thị trấn nhỏ, có thể sung túc cả đời. Một Lưu Ý Nguyệt thông minh sẽ lập tức đứng lên thu dọn hành lý, nhưng Lưu Ý Nguyệt ngu ngốc lại nằm yên trên giường, chờ ngày bại lộ.

Di động đột nhiên đổ chuông, Lưu Ý Nguyệt bắt máy, “Alo!”

“Đang làm gì vậy?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Đang nhìn tiền, rất nhiều tiền.” Lưu Ý Nguyệt oán thảm.

“Đang ngủ.” Oán thảm xong, Lưu Ý Nguyệt trả lời.

“Người ngủ còn có thể nói chuyện?” Lâm Tây Canh cười hỏi.

“Em nói cho anh biết, không phải anh đang nói chuyện với người, anh có sợ không?” Lưu Ý Nguyệt giả thần giả quỷ, nói.

“...Ha ha.” Lâm Tây Canh bị Lưu Ý Nguyệt trêu như vậy, chỉ bật cười vui vẻ, tiếng cười ấy rơi vào tai cô lại thành sâu não. Cô nhìn chỉ phiếu trong tay lại lắng nghe tiếng cười thoải mái của anh.

“Nếu em nói cho anh biết, em bán anh lấy một trăm vạn, bán tình yêu của anh với giá một trăm vạn, anh có thể cười như vậy không?” Lưu Ý Nguyệt thăm hỏi Lâm Tây Canh.

“Cái gì? Em nói thăm gì vậy?” Lâm Tây Canh đột nhiên hỏi, Lưu Ý Nguyệt đỏ mặt hỏi lạnh, chẳng lẽ anh nghe thấy, cô vừa nói thành tiếng sao?

“Không có, em chẳng nói gì cả.” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu phủ nhận.

“Ý Nguyệt, anh nhớ em.” Cuối cùng Lâm Tây Canh cũng nói ra nỗi lòng mình, gọi điện cũng chỉ muốn nói với cô câu này mà thôi.

Lưu Ý Nguyệt bỗng nhiên nhớ đến một bài hát, “I just call to say I love you” – Tâm sự qua điện thoại, cô đã từng rất cảm động khi nghe ca khúc này. Thật không ngờ, chính mình cũng có ngày trở thành nhân vật chính trong đó.

Không phải bữa tiệc chúc mừng năm mới.

Không có kẹo sô cô la trao nhau.

Không phải ngày xuân đầu tiên.

Không có bài ca nào vang lên.

Thực ra vẫn chỉ là một ngày bình thường mà thôi.

Không có cơn mưa tháng tư.

Không có hoa tươi khoe sắc.

Không phải đám cưới vào thứ bảy giữa tháng sáu.

Vậy đây là gì, chỉ là một sự thật.

Chỉ ba từ, anh phải nói với em:

Anh chỉ gọi để nói anh yêu em.

Anh chỉ gọi để nói anh quan tâm em nhiều lắm.

Anh chỉ gọi để nói anh yêu em.

Và đó là lời chân thành từ trái tim anh.

Không phải mùa hè nóng bỏng.

Không phải tháng bảy âm áp.

Không phải đêm thu tháng tám dịu dàng.

Không phải ngày thu gió nhẹ.

Không phải mùa lá rụng.

Cũng chẳng phải lúc chim bay về phương nam.

Không phải tiết thu phân.

Không phải lễ Halloween.

Cũng không phải lễ Giáng sinh vui vẻ em mang đến.

Vậy đây là gì, tưởng chừng cũ nhưng thật mới mẻ.

Để lấp đầy trái tim em nhưng ba từ đó chưa bao giờ được nói ra.

Anh chỉ gọi để nói anh yêu em.

Anh chỉ gọi để nói anh quan tâm em nhiều lắm.

Anh chỉ gọi để nói anh yêu em.

Và đó là lời chân thành từ trái tim anh.

Trong đầu cô vang lên giai điệu tình cảm, miệng nhẹ nhàng, ngân nga hát, “I just call to say I love you”.

“...” Đầu kia, Lâm Tây Canh cẩn thận lắng nghe.

Lưu Ý Nguyệt hát xong, hỏi anh, “Anh từng nghe chưa?”

“Ca khúc của Stevie Wonder, tên tiếng Trung là ‘Tình sự qua điện thoại’.” Lâm Tây Canh trả lời.

Lưu Ý Nguyệt nở nụ cười, không ngờ anh cũng biết, vốn tưởng anh không biết lãng mạn là gì, lúc này không khỏi ngạc nhiên.

“Trong lòng em không, anh không phải kẻ cuồng làm việc, cái gì cũng không biết đấy chứ?” Lâm Tây Canh nghe cô cười khẽ, hỏi lại.

“Ừm, có điều, anh liên tục phá vỡ kỉ lục của chính mình.” Lưu Ý Nguyệt thành thật trả lời.

“Vậy để em ngạc nhiên nữa nhé? Lúc này em đang mặc váy ngủ màu trắng, nằm trên giường, đáng vẻ vô cùng thoải mái. Anh rất thích bộ váy ngủ ấy, em biết sao không?” Thợ săn không nhanh không chậm đặt bẫy, chỉ chờ thỏ trắng nhỏ nhảy vào.

“Vì sao?” Lưu Ý Nguyệt không nghi ngờ gì, lập tức hỏi.

“Vì dễ coi, ngốc à!” Thợ săn hài lòng thu lưới.

“...A! Người này!” Lưu Ý Nguyệt đỏ mặt.

“Mở cửa!” Lâm Tây Canh ra lệnh.

“Hả?” Lưu Ý Nguyệt nhú mày.

“Mở cửa, anh không định dùng chìa khóa đâu. Một... hai...” Lâm Tây Canh lại tiếp tục trò cũ.

Lưu Ý Nguyệt nhảy dựng lên, vội vàng kẹp tấm séc vào một quyển sách, cất vào chiếc tủ đầu giường. Cô chạy về phía cửa, “Lạch cạch” một tiếng,

cánh cửa mở ra.

Lâm Tây Canh đứng trước cửa, vừa lúc tắt di động, cười xảo quyệt nhìn cô gái trước mặt, váy ngủ màu trắng, ánh mắt dịu dàng như nước mùa thu.

Lưu Ý Nguyệt vứt bỏ tất cả, nhảy đến, ôm chầm lấy anh.

Không có mãi mãi.

Chỉ có hiện tại...

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Đêm trước

Ngô Nhân Kỳ vừa ra khỏi cửa liền thấy xe Hạ Dương đợi sẵn, anh đứng ngoài xe, vẫy tay với cô. Ngô Nhân Kỳ miễn cưỡng nhìn anh.

Hạ Dương lịch sự mở cửa xe, khom người chỉ vào chỗ ngồi, “Mời”.

Ngô Nhân Kỳ ngồi lên xe, rất nhanh xe liền khởi động, “Anh có thể không tới hay không? Tôi có tay có chân.” Ngô Nhân Kỳ xì mặt nói, không biết cô đã nói những lời này bao nhiêu lần, nhưng Hạ Dương vẫn mặt dày như thế.

“Anh biết em có tay có chân, nhưng có thêm lái xe miễn phí không tốt sao?” Hạ Dương cười nhún nhún, không thèm đếm xỉa đến lời phàn nàn của cô.

Ngô Nhân Kỳ thờ dài, nói chuyện với anh chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.

Dường như nỗi đau thất tình thất hôn đã qua đi, dạo gần đây Ngô Nhân Kỳ không hề cảm thấy trái tim lạnh đến thấu xương nữa. Tuy rằng mỗi đêm, khi vạn vật chìm vào yên tĩnh, vẫn không tránh khỏi có chút buồn phiền, nhưng hoàn toàn không giống trước kia.

Hạ Dương hay qua lại nhà cô lại khiến cha mẹ phản đối.

“Kì Kì, nó rất phức tạp.” Ngô phu nhân nhìn con gái, định nói gì lại thôi.

“Mẹ, mẹ nói ai?” Ngô Nhân Kỳ ngẩng đầu hỏi.

“Còn ai vào đây nữa? Hạ Dương ngày nào cũng đưa đón con chứ ai.” Ngô phu nhân nhìn ra cửa sổ, bĩu môi.

Ngô Nhân Kỳ buông đũa, lau lau miệng, nhìn mẹ. Hóa ra nhất cử nhất động của cô đều không dấu nổi cha mẹ, “Mẹ, con và anh ta không có gì!” Ngô Nhân Kỳ thần nhiên trả lời.

“Không có gì? Như thế còn không có gì? Đều lớn cả rồi, không thể chơi đùa như thuở bé được. Kì Kì, nếu con không thích nó, thì nói rõ ràng cho nó đi!” Ngô phu nhân khuyên con gái. Bà không khỏi thấy lạ, vì sao cô mãi không thoát khỏi vòng tròn luẩn quẩn của Lâm gia, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là nghiệp duyên sao?

“Con biết. Mẹ, con đi làm.” Ngô Nhân Kỳ trả lời qua loa, sau đó xách túi đi ra ngoài.

Đó là đoạn đối thoại trong bữa sáng giữa Ngô Nhân Kỳ và mẹ.

Cô nhìn Hạ Dương đang chăm chú lái xe, không biết anh nghe xong sẽ có suy nghĩ gì. Còn nữa, tại sao mẹ lại nói anh phức tạp? Ngô Nhân Kỳ khẽ nhún mày, một người tưởng chừng quen thuộc, không ngờ vẫn còn xa lạ đến thế.

“Nhìn gì vậy?” Hạ Dương cười rạng rỡ, hỏi.

“Vì sao anh yêu tôi?” Ngô Nhân Kỳ đột nhiên hỏi.

“Vì sao ư? Chẳng vì sao cả, chỉ là yêu thôi. Sao vậy?” Hạ Dương trả lời, anh chú ý đến nếp nhăn giữa chân mày Ngô Nhân Kỳ.

“Tình yêu của anh có thể duy trì bao lâu? Cả đời sao?” Ngô Nhân Kỳ bĩu môi. Cả đời rốt cuộc là bao xa? Đường đi còn có khoảng cách, có ai nói cho cô biết, khoảng cách của tình yêu là bao nhiêu không?

Hạ Dương liếc mắt nhìn cô một cái. Đôi mắt cô, giữa hai hàng lông mày, có nếp nhăn thật sâu. Cô đã đánh mất sự tự tin của mình, chính Lâm Tây Canh

và anh đã đập tan vỏ bọc ấy của cô. Ngô Nhân Kỳ lúc này như một loài động vật thân mềm vừa lột xác, vô cùng yếu đuối.

“Em nói bao lâu thì bấy lâu. Kỳ Kỳ, quan hệ chúng ta nằm trong tay em.” Hạ Dương đáp lại như vậy.

“Sáng nay mẹ tôi nói anh phức tạp. tôi không hiểu có ý gì? Nhưng nghe mẹ nói vậy, tôi cảm thấy, dường như không hề biết gì về anh.” Ngô Nhân Kỳ chậm rãi nói.

Hạ Dương nghe xong chỉ cảm thấy lưng đồ đầy mồ hôi lạnh, thế mới biết, đoạn đường sắp tới của anh và Ngô Nhân Kỳ không hề đơn giản. Ngô phu nhân nói anh phức tạp, Ngô Nhân Kỳ không hiểu, nhưng Hạ Dương hiểu rất rõ thâm ý trong đó.

Sự phức tạp ấy chính là mối quan hệ của Trương Uẩn Hoa và anh với Lâm gia. Trên đời này, có bức tường nào không có gió lùa, chẳng qua bí mật của anh chưa bị người khác phanh phui mà thôi. Mọi người e ngại danh vọng của Hạ Ngô Niên, thế nên sau khi anh mang họ Hạ, không còn ai dám nói ra nói vào nữa.

Xe dừng lại dưới bậc thềm Ngô thị, các nhân viên đang lục đục đi vào tòa nhà. Xe Hạ Dương qua lại nơi đây nhiều ngày, nhân viên Ngô thị đều biết, nhưng không dám nhiều lời. Biết bao người theo đuổi thiên kim tiểu thư của họ, thiếu gia như Hạ Dương đương nhiên không thể không góp mặt.

“Cám ơn! Tạm biệt!” Ngô Nhân Kỳ vẫn lịch sự nói cảm ơn như trước, đoạn tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe.

“Đột chút!” Hạ Dương kéo cô lại.

“Gì vậy? A!”

Không đợi cô kịp phục hồi tinh thần, Hạ Dương liền nghiêng về phía trước, chặn bờ môi cô lại, tuyên bố chủ quyền trước mặt nhân viên Ngô thị. Ngô Nhân Kỳ ra sức đâm ngực anh, càng thêm khó hiểu về anh. Ví dụ như, thỉnh thoảng anh lại bá đạo như thế.

“Nếu cái gì cũng muốn hiểu rõ, chỉ sợ trên thế giới này sẽ không tồn tại tình yêu, Kỳ Kỳ.” Hạ Dương buông Ngô Nhân Kỳ ra, vừa giúp cô tháo dây an toàn, vừa nói.

Ngô Nhân Kỳ xuống xe, mỗi bước chân lên bậc thang đều vang lên từng từ anh vừa nói, mãi đến khi thành một câu hoàn chỉnh. Cô đột nhiên quay đầu lại, lúc này đã đứng ở bậc thềm trên cao, nhưng anh không còn ở đó nữa.

Lưu Ý Nguyệt đã hết hạn hợp đồng, dù muốn hay không, việc cô ở lại Lâm thị, bên cạnh Lâm Tây Canh, đều không thích hợp. Thư kí mới là một người rất quy tắc, nhìn qua có vẻ là người kín miệng, nhưng Lưu Ý Nguyệt vẫn thấy trong mắt cô ta một tia chế giễu. Đúng vậy! Ai lại không muốn một bước lên trời, chim sẽ biến thành phượng hoàng.

Lưu Ý Nguyệt cười khê. Một bước lên trời? Chỉ sợ khi ngã xuống cũng sẽ vô cùng đau đớn. Còn chim sẽ vĩnh viễn là chim sẻ, xuất thân vốn là thứ không thể thay đổi được.

Sớm qua giờ tan tầm, Lưu Ý Nguyệt cho thư kí mới về trước, sau đó mới gõ cửa phòng Lâm Tây Canh.

Lâm Tây Canh nhìn dáng người mảnh khảnh trước cửa, “Em phải tan tầm.” Lưu Ý Nguyệt nói. Anh cau mày, ngoắc ngoắc tay về phía cô. Lưu Ý Nguyệt khẽ cười, đi đến trước bàn làm việc. Lâm Tây Canh không hài lòng nhìn lướt qua khoảng cách giữa hai người, vồ vồ lên chân, “Đến đây!” Anh không quên ra lệnh.

Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, “Không được!”.

“Tại sao?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Đây là văn phòng.” Lưu Ý Nguyệt cười nói, rõ ràng anh biết rồi còn hỏi.

“Tan tầm rồi.” Lâm Tây Canh cãi lại.

Lưu Ý Nguyệt quyết định làm theo trái tim mình một lần, cô bước đến gần anh. Còn có thể thoải mái đối mặt với anh như thế bao lâu? Còn có thể thấy nụ cười chân thành ấy của anh bao lâu? Một người kiêu ngạo như anh, nhất định không cho phép người khác lừa dối mình. Chỉ sợ tương lai anh sẽ hận cô thấu xương.

Không nghĩ nữa, mặc kệ thế nào, giờ phút này cô tự lừa mình, để mặc bản thân lún sâu vào hiện tại. Lưu Ý Nguyệt ngồi trên đùi Lâm Tây Canh, hai tay vòng qua cổ anh, đắm chìm trong gương mặt âm áp của anh, cố gắng lưu giữ tất cả giờ khắc này vào trí nhớ, coi như chút an ủi nho nhỏ cho quãng đường khó khăn sau này.

“Thật ra anh không muốn thay thư kí.” Lâm Tây Canh thấp giọng nói.

“Thật xin lỗi, chỉ một thời gian ngắn đã khiến anh phải thay đổi.” Lưu Ý Nguyệt tựa cằm lên bờ vai anh.

“Ý anh không phải như vậy, anh chỉ muốn ở cùng với em nhiều hơn.” Lâm Tây Canh lắc đầu, về mặt nào đó, Lưu Ý Nguyệt cũng chưa hoàn toàn hiểu anh. Anh đã sớm quen với việc người đến lại đi, từ khi bước vào Lâm thị, anh không nhớ rõ đã từng giao thiệp với bao nhiêu người. Đây là một tố chất anh phải có, như Lâm Đông Dương nói, chính là, người làm việc lớn, dù người hay quý đều phải cộng tác.

Gần đây, Khương Tổ Trân rất quan tâm đến anh, khiến thời gian của anh và Lư Ỗ Nguyệt càng ngày càng ít. Lâm Tây Canh biết, mẹ không thể nhanh chóng chấp nhận Lư Ỗ Nguyệt, nhưng anh không thể không có cô, nếu có thể buông tay, anh đã không để mọi chuyện đến nước này.

Nghĩ đến đây, Lâm Tây Canh không nhận được luồng tay qua lớp quần áo của Lư Ỗ Nguyệt, găm nhám cấn cổ cô.

“Đừng... Không được.” Lư Ỗ Nguyệt lúng túng từ chối.

“Anh muốn.” Lâm Tây Canh thở hổn hển, ngón tay nhanh nhẹn cởi tung cúc áo cô. Lư Ỗ Nguyệt chặn tay anh lại, đỏ mặt nhìn anh, “Đây là văn phòng.” Cô nhỏ giọng hô. “Tan tâm rồi, không có ai vào, hơn nữa cửa cũng khóa.” Lâm Tây Canh không để cô cự tuyệt, trực tiếp tách hai chân cô ra.

Trong văn phòng, sóng tình nóng bỏng. Hai người thở hổn hển, mặt đối mặt, tỳ trán vào nhau.

“Như thế này không giống anh.” Hơi thở Lư Ỗ Nguyệt rối loạn, khẽ nói.

“Vậy thế nào mới giống anh?” Lâm Tây Canh hỏi lại. Lư Ỗ Nguyệt không biết rằng, Lâm Tây Canh cũng từng là một thanh niên chơi bời. Người không phải thánh hiền, ai lại không giấu kín một phần quá khứ. Khi Lâm Tây Canh chưa là tổng giám đốc, anh từng làm việc cùng tầng lớp công nhân Lâm thị, tiếp xúc với những cặp vợ chồng bình thường nhất. Xem ra, đó mới là Lâm Tây Canh thật sự, chân thật nhất. Vứt bỏ lớp vỏ văn minh, con người cũng giống bao loài khác.

Lâm Tây Canh ôm lấy Lư Ỗ Nguyệt, “Ôm chặt anh.” Anh nói.

Trong văn phòng có một gian nghỉ, bình thường buổi trưa Lâm Tây Canh đều ngả lưng ở đây một lát. Không ngờ, có một ngày, gian phòng này lại chứng kiến tình yêu của anh.

Lâm Tây Canh bế Lư Ỗ Nguyệt trên tay, cô nhìn không được cười khẽ.

“Em cứ cười đi! Đợi lát nữa cho em cười không nổi!” Lâm Tây Canh kéo chặt cánh tay, hai người sát vào nhau, hòa làm một.

Cửa phòng ngủ bị Lâm Tây Canh dùng lưng đẩy “ầm” một tiếng, anh sai bước đến chiếc giường nhỏ, đặt Lư Ỗ Nguyệt xuống.

Lư Ỗ Nguyệt gỡ mắt kính trên mặt anh xuống, đặt ở tủ đầu giường, thuận tay cầm lấy điều khiển, đóng rèm cửa lại. Tấm rèm dần kéo lại, ánh sáng theo đó rời đi, tất cả trở nên mờ ảo, chỉ còn ánh mắt lấp lánh nhìn nhau không rời. Lư Ỗ Nguyệt dùng cả trái tim cảm nhận, cô chỉ hy vọng, tương lai Lâm Tây Canh có thể nhớ kỹ giây phút này.

Khi tỉnh lại, không cần xem đồng hồ Lư Ỗ Nguyệt cũng biết không còn sớm nữa. Cô quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử lóe sáng, là chín giờ.

Lâm Tây Canh ôm chặt thắt lưng cô, anh vẫn chưa tỉnh. Cô nhẹ nhàng tách anh ra, đứng dậy tìm quần áo, lần lượt mặc vào.

Ra khỏi tòa nhà, đèn điện Lâm thị vẫn sáng trưng, rực rỡ sắc màu.

“Ỗ Nguyệt, Ỗ Nguyệt.” Lâm Tây Canh đột nhiên tỉnh mộng. Nửa chiếc giường đã sớm lạnh ngắt, cô đi rồi!

Mặc quần áo xong, Lâm Tây Canh mở cửa phòng nghỉ bước ra, gian ngoài văn phòng vắng lặng lạ thường. Bầu không khí yên tĩnh vây quanh anh, Lâm Tây Canh nhíu mày, một linh cảm chẳng lành dần len lỏi trong đầu.

Hôm sau, khi Lâm Tây Canh kết thúc một buổi tọa đàm, bước ra khỏi hội trường liền gặp Lư HướnĐông.

“Ai nha! Lâm tổng, xin chào a!” Lư HướnĐông chủ động tiến lên hàn huyên. Cho dù Lâm Tây Canh không muốn nói chuyện với ông ta thì cũng phải dừng lại, “Cục phó Lư, xin chào!”

“Cậu họp hả?” Lư HướnĐông hỏi.

“Vâng, một buổi tọa đàm, vừa xong thôi!” Lâm Tây Canh trả lời, thầm mong nhanh chóng chấm dứt cuộc nói chuyện xã giao này. Nhưng Lư HướnĐông lại không nghĩ như vậy.

Hai người cùng đi ra bãi đỗ xe, đợi đến khi xung quanh vắng người, Lư HướnĐông mới nói, “Lâm tổng, có chuyện này không biết có nên nói với cậu hay không?”.

“Chuyện gì vậy? Cục phó Lư, ngại đừng khách khí, mời nói.” Lâm Tây Canh nhấn mặt nhíu mày.

“Ha ha, nói thật, chuyện này cũng không liên quan đến tôi, nhưng mà tôi không muốn nhìn Lâm tổng bị lừa.” Lư HướnĐông ra vẻ thần bí, khoe mắt lóe sáng.

“...” Lâm Tây Canh thần nhiên nhìn ông ta.

“Lư Ỗ Nguyệt kia, tốt nhất Lâm tổng vẫn nên cách xa cô ta một chút. Phụ nữ nha, chơi đùa thì được, nhưng người như cô ta tốt nhất không nên thật lòng.”

“Cục phó Luru, sao ngài lại nói vậy?” Lâm Tây Canh vô cùng tức giận, nắm chặt tay không cho phép bản thân xông lên đâm vào gương mặt ghê tởm trước mặt.

“Ngoài Lâm tổng cô ta còn bao nhiêu người đàn ông khác tôi không biết, có điều, tôi từng thấy cô ta đi cùng Hạ Dương. Hạ Dương, chắc là Lâm tổng biết chứ? Thiếu gia nhà họ Hạ.”

“Hạ Dương?” Lâm Tây Canh nhắc lại. Tại sao Luru Ý Nguyệt lại quen biết Hạ Dương?

“Đúng! Hạ Dương, vừa nhìn hai người họ liền biết quan hệ không bình thường. Lâm tổng, bây giờ rút ra vẫn kịp. Ha ha, đây là xe của tôi, tôi đi trước đây!” Luru Hường Đông vỗ vỗ vai Lâm Tây Canh, bước lên xe.

Lâm Tây Canh nhìn theo xe ông ta, hàng loạt câu hỏi không ngừng xuất hiện trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Bại lộ

Hai giờ chiều, Hạ Dương đi vào khách sạn Đông Giao.

Phục vụ đẩy cửa phòng ra, Hạ Dương bước vào, ván cửa lặng lẽ khép lại sau lưng anh. Người hẹn anh vẫn ung dung ngồi đó, phong cách như xưa, đứng giờ, nghiêm túc. Khóe môi Hạ Dương nhếch lên thành một nụ cười giả hoạt.

“Nơi này, cậu không xa lạ chứ?” Người kia nói.

“Đương nhiên.” Hạ Dương gật đầu, tự nhiên ngồi xuống.

“Hạ Dương, chúng ta chưa nói chuyện bao lâu rồi?”

“Cũng lâu. Tôi biết hôm nay anh tìm tôi không phải để ôn lại chuyện xưa, cũng chẳng có gì đáng nói. Vào đề đi!”

“Nửa năm trước, cũng khoảng thời gian này, ở đại sảnh tầng một, cậu hẹn một người. Hai người lại thực hiện một giao dịch.”

“Anh biết. Được lắm, rất nhanh! Có điều, tôi đã đạt được mục đích của tôi, hôn sự của anh và Kì Kì đã bị hủy.” Hạ Dương cười rộ lên.

Lâm Tây Canh đẩy gọng kính trên sống mũi, mặt không biến sắc, ánh mắt lạnh lùng, “Vi sao?”, anh hỏi.

“Vi sao? Vì anh không xứng với cô ấy, căn bản là anh không yêu cô ấy.” Hạ Dương hừ lạnh.

“Chỉ đơn giản vậy thôi?” Lâm Tây Canh hỏi lại.

“Chỉ đơn giản vậy thôi!” Hạ Dương nhắc lại từng chữ.

Lâm Tây Canh ném một tệp tư liệu lên bàn, “bịch” một tiếng, “Đừng tự tin quá!” Anh cười lạnh, chỉ chỉ tệp tư liệu trên bàn, “Nhìn đi!”

Hạ Dương cầm tệp tư liệu lên, từ từ xem, trong lòng không khỏi khâm phục Lâm Tây Canh, anh ta điều tra thật rõ ràng.

“Hôn ước của tôi và Kì Kì bị hủy chỉ là một nước cờ của cậu. Đứng sau hai nhà đầu tư của Lâm thị là cậu, tuy người đăng kí là Trương Uẩn Hoa, nhưng chủ nhân thực tế lại là cậu. Nói thẳng ra, mẹ cậu không có trình độ này. Cậu biết hạng mục nhà máy điện bảo vệ một trường cân lượng vốn rất lớn, nếu không hợp tác với Ngô thị tình hình sẽ rất căng thẳng. Cùng lúc đó, cậu lại xúi giục thành viên hội đồng quản trị đòi tăng vốn lưu động. Mục đích chính là muốn chia cổ phần của tôi, khiến tôi dần mất quyền quyết định. Bước tiếp theo cậu muốn làm gì? Đánh bật tôi khỏi Lâm thị sao? Cậu có muốn bước vào Lâm thị không?”

Hạ Dương vừa vỗ tay vừa nói, “Rất tuyệt, anh nói gần đúng rồi. Có điều, tôi không cần Lâm thị, tôi chỉ muốn nhìn Lâm thị loạn lên, thấy anh, Lâm Đông Dương, còn có Khương Tổ Trân khó chịu là được.”

“Cậu chỉ vì vậy thôi sao? Chỉ để thỏa mãn ham muốn cá nhân thôi sao? Cậu có biết Lâm thị có bao nhiêu công nhân? Sau mỗi người công nhân là biết bao con người không?” Lâm Tây Canh lớn tiếng hỏi.

“Xùy, đừng tự nói mình cao thượng như vậy, cũng đừng xem tôi dễ tiện đến thế.” Hạ Dương dừng dừng nói.

“Anh biết không? Vì sao tôi lại chọn Lưu Ý Nguyệt? Anh không thấy cô ấy rất giống một người sao?” Hạ Dương cười châm chọc, hỏi Lâm Tây Canh.

“...” Lâm Tây Canh không trả lời, nhưng anh biết người Hạ Dương muốn nói là ai. Đó chính là mẹ cậu ra, Trương Uẩn Hoa, người đàn bà mãi không hết dây dưa với Lâm gia.

Thời gian trôi qua, nhưng có những chuyện vĩnh viễn không lắng xuống. Thời gian chỉ như dòng nước chảy, mài dũa tảng đá xù xì, xấu xí, thành một hòn cuội bóng láng, mượt mà.

Trước đây, Lâm Tây Canh là con một, rất cô đơn, anh luôn mong ước sẽ có một đứa em. Lần đầu tiên gặp Hạ Dương, anh mười bốn tuổi, Hạ Dương tám tuổi.

Cậu ấy cô đơn, giống như anh vậy. Đó là ấn tượng đầu tiên của anh về Hạ Dương, nhờ vậy, anh dễ dàng chấp nhận cậu. Sau đó, hai người, một anh một em, rất hợp nhau.

Sóng gió bắt đầu từ năm Lâm Tây Canh hai mươi tuổi, khi ấy, anh vô tình nghe thấy cha mẹ cãi nhau. Thì ra, Hạ Dương là em trai cùng cha khác mẹ của anh. Không ngờ, Lâm Đông Dương lại là cha cả hai người. Hóa ra, ông hoàn toàn không giống như suy nghĩ của anh, tựa như chưa từng là chồng Khương Tổ Trân vậy. Lâm Tây Canh hoàn toàn gục ngã. Giờ đây trong mắt anh, Lâm Đông Dương, Trương Uẩn Hoa và cả “em trai” Hạ Dương đều là những kẻ lừa đảo.

Bầu trời, không phải màu xanh, mà là màu xám ảm đạm.

Đóa hoa, không hề xinh đẹp, mà là u ám thê lương.

Chớp mắt, tất cả đều đổi màu.

Anh muốn rời khỏi Lâm gia, muốn tránh xa bọn họ. Anh nói với mẹ, bà chỉ một mực lắc đầu, “Tây Canh, mẹ muốn nhìn có người ở vị trí cao nhất Lâm thị. Đó là của con, của mẹ. Con hiểu không?”

Nhìn ngọn lửa khao khát trong mắt mẹ, Lâm Tây Canh mềm lòng.

“Anh hận mẹ tôi, chỉ sợ còn hận hơn Khương Tổ Trân. Vì Lâm Đông Dương có đứa con riêng là tôi, anh cảm thấy sỉ nhục, càng không thể tha thứ cho người nào bốn cợt anh. Anh hận cô ấy, trong lòng muốn tránh xa cô ấy, nhưng vẫn không dứt được. Người như Ngô Nhân Kỳ căn bản không thể khiến anh rung động. Sự thật chứng minh, anh giống Lâm Đông Dương, đều không thể cưỡng lại sự hấp dẫn. Anh cho rằng anh khác Lâm Đông Dương ở đâu chứ? Nhìn đi, hai người đều giống nhau thôi!”

“Tôi chán ghét bộ mặt giả nhân giả nghĩa của anh và Khương Tổ Trân, lúc nào cũng nghĩ người khác là kẻ trộm. Nói cho anh biết, tôi không cần Lâm thị, cũng giống như không cần Lâm Đông Dương. Nếu có thể rút hết máu trong người ra, tôi nhất định sẽ trả lại ông ta tất cả những gì thuộc về ông ta.”

“Lâm Tây Canh, cảm giác bại dưới chính tay mình thế nào?” Cuối cùng, Hạ Dương hỏi.

Lâm Tây Canh mặt không đổi sắc, Hạ Dương đứng hòng thấy anh xúc động. Nếu như vậy, Lâm Tây Canh tuyệt đối không hèn cậu ta đến đây. Anh như một người ngoài cuộc, chỉ cười nhạt, đợi Hạ Dương nói xong, ý cười càng thêm sâu.

Lâm Tây Canh đột nhiên đứng lên, đi về một góc phòng, mở cánh cửa ở đó ra. Phòng đơn bất ngờ trở thành phòng đôi, Hạ Dương tập trung nhìn người đối diện, là Ngô Nhân Kỳ.

“Tôi hẹn Kỳ Kỳ, cô ấy cũng coi như có liên quan, có quyền biết mọi việc. Hai người ở lại nói chuyện, tôi đi trước.” Nói xong, Lâm Tây Canh ung dung sải bước ra khỏi phòng.

Trong phòng, nghe rõ từng nhịp thở, lúc này, chỉ cần một tiếng động rất nhỏ cũng trở nên to lớn.

“Quên mất anh ta họ Lâm.” Hạ Dương cười khỏ tự giễu.

Cõi lòng Ngô Nhân Kỳ vô cùng ngổn ngang, không biết nên bước đến cho anh một bạt tai, hay dịu dàng an ủi. Chắc chắn cha mẹ cô biết thân thế của anh, nếu không, sáng hôm ấy mẹ đã không nói anh phức tạp. Cuối cùng cô cũng hiểu được nỗi buồn của anh khi ở Phong Đình, khi còn chưa hiểu sự đòi đã bị người thân dùng làm công cụ lợi dụng.

Một sai lầm từ vài chục năm trước, tựa hạt giống, nảy mầm, phát triển, để lại hậu quả đến tận hôm nay.

“Giao dịch gì?” Ngô Nhân Kỳ hỏi khẽ. Lâm Tây Canh hẹn cô ở đây, chỉ bảo cô yên lặng chờ đợi, hóa ra là đợi nghe những chuyện này.

“Anh ta không nói cho em sao?”

“Không. Tôi muốn nghe anh nói.”

“Hôn ước của em và Lâm Tây Canh bị hủy thì toàn bộ nợ nần của Lưu Ý Nguyệt đều được xóa, ngoài ra anh còn tặng cô ấy thêm hai mươi vạn.” Hạ Dương thẳng thắn trả lời.

“Mẹ nói anh phức tạp, thì ra là nói đến thân thể của anh.” Ngô Nhân Kỳ nói, còn về chuyện giao dịch, cô không để ý nhiều lắm. Bà nội Lâm gia chỉ nói Hạ Dương là con cháu người thân, đến Phong Đình ở tạm. Khi đó, Ngô Nhân Kỳ còn cho rằng anh không nở ròi xa mẹ, không ngờ sâu xa còn có bí mật này.

“Đúng, thân thể của anh. Còn nhớ khi chúng ta quen nhau ở Phong Đình, khi đó mẹ anh và Lâm Đông Dương đang mâu thuẫn kịch liệt. Mẹ anh nhất quyết vứt anh ở Phong Đình, nghĩ rằng như thế thì Lâm Đông Dương sẽ ly hôn với Khương Tổ Trân. Nhưng một người trắng tay như mẹ anh sao đâu lại được Khương Tổ Trân có nhà mẹ hậu thuẫn. Anh bị người ta mắng là con hoang, mẹ anh là hồ ly tinh không biết xấu hổ. Thật ra, căn bản, mẹ anh không biết Lâm Đông Dương đã kết hôn, là ông ta lừa mẹ anh.”

“Vốn mẹ anh không muốn đưa anh đến Phong Đình, nhưng Khương Tổ Trân lại dẫn người nhà mẹ đẻ đến nhà anh gây rối mới khiến mẹ anh có suy nghĩ đó. Mẹ anh nghĩ, nếu Triệu Uyển Nhi thấy anh, nhất định sẽ lấy lại công bằng cho anh, có điều, người bà khôn khéo ấy bằng mặt chứ không bằng lòng, chỉ lừa quanh mẹ con anh. Mà Lâm Tây Canh hận mẹ anh, hận anh. Cho rằng sự tồn tại của mẹ con anh khiến cha mẹ anh ta bất hòa.”

“Thảo nào!” Ngô Nhân Kỳ bỗng nhiên sáng tỏ, chà trách, đến khi trưởng thành, hai người này ghét nhau như nước với lửa.

“Kì Kỳ, em biết anh yêu em từ bao giờ không? Chính ở Phong Đình, khi anh bị mẹ bỏ rơi lại không hiểu tại sao. Tại sao mẹ không cần anh? Anh trốn tránh, nhưng em đã đến, ở bên anh. Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ ánh mắt của em, trong veo, không lẫn một tia tạp chất, chăm chú nhìn anh.” Hạ Dương trầm thì.

“Tôi không để ý lắm.” Ngô Nhân Kỳ nói.

“Anh biết.” Hạ Dương gật đầu, “Nhưng em không biết ngày hôm ấy, cả đời anh khó mà quên được, một cô gái tốt bụng, không tránh xa anh như những người khác.”

“Nhưng mà, Hạ Dương, chúng ta đều trưởng thành, có nhiều chuyện cũng không được như xưa nữa.”

Hạ Dương ngẩng đầu nhìn Ngô Nhân Kỳ. Cô không thay đổi, cho dù người khác đổi thay, cô vẫn không thay đổi, vẫn xinh đẹp, tốt bụng như trước. Nhưng, anh sắp đánh mất cô. Lúc này, hối hận cũng không kịp nữa rồi.

“Tình yêu của anh khiến em ngạt thở, không biết đâu là thật, đâu là giả. Thì ra, sau lưng em còn nhiều bí mật như vậy.” Ngô Nhân Kỳ bình tĩnh nói tiếp. Trải qua nhiều chuyện, cô không còn bông bột như xưa nữa.

“...Kì Kỳ!” Hạ Dương hoảng hốt gọi cô.

“Em không thể cho anh thứ gì được, nếu có chỉ là sự thông cảm. Anh muốn sao?” Ngô Nhân Kỳ vừa nói vừa nhẹ nhàng bước đến trước mặt Hạ Dương. Trong mắt anh chỉ có tuyệt vọng, nhưng giờ đây, ánh mắt ấy không thể dễ dàng khiến cô khuất phục như trước nữa. Ngô Nhân Kỳ nhẹ nhàng ôm lấy Hạ Dương, giống như khi còn bé. Anh bắt lặc, anh lè loi, cô an ủi.

Căn phòng lại rơi vào im lặng, Ngô Nhân Kỳ đã sớm rời đi, chỉ còn lại Hạ Dương. Anh ngồi một mình ở đó, trong đầu không ngừng vang lên giọng nói của cô, “...Chỉ là sự thông cảm, anh muốn sao?”. Cái ôm của cô, nhiệt độ cơ thể cô, vẫn vẹn nguyên trong trí nhớ. Hạ Dương nở nụ cười, anh rất muốn giữ cô lại, rất muốn nói với cô, “Anh muốn, cho dù thương cảm anh cũng muốn. Thứ gì em cho anh đều muốn.”

Anh thắng sao? Lâm Tây Canh thua sao? Trận chiến này không có người thắng, kẻ thua. Cả hai cùng thảm bại. Anh chỉ biết trốn ở đây, gặm nhấm vết thương ăn sâu vào da thịt, vô cùng thâm thối.

Rất lâu sau, Hạ Dương lấy điện thoại ra, gọi cho Lưu Ý Nguyệt.

“Alo! Là tôi.”

“Ừm, việc gì vậy?”

“Cô đang ở đâu?”

“Trên đường về nhà.”

“Anh ta biết hết rồi!”

“...”

“Lưu Ý Nguyệt!”

“...”

“Lưu Ý Nguyệt, nghe thấy không? Anh ta biết hết rồi!”

“Tôi nghe thấy rồi, cảm ơn anh đã thông báo cho tôi.”

“...”

Lưu Ý Nguyệt cúp máy, giọng nói bình tĩnh lạ thường. Rốt cục ngày này cũng đến, cô khẽ thở dài. Nhìn con đường về nhà, Lưu Ý Nguyệt hy vọng, con đường này kéo dài mãi mãi, vĩnh viễn không có điểm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bỏ đi

Vừa mở cửa nhà, mùi khói thuốc xộc thẳng vào mũi Lưu Ý Nguyệt. Trong bóng đêm, một đốm lửa lập lòe. Cô đóng cửa lại, thuận tay bật điện.

Căn phòng bừng sáng, ánh sáng chiếu lên hai gương mặt. Tâm lý cô chuẩn bị trên đường về nhà, giờ phút này bỗng nhiên bay đầu hết, chỉ còn lại nỗi sợ hãi tột cùng.

Lâm Tây Canh đập tàn thuốc trên tay, chăm chú nhìn người trước cửa.

“Em đi đâu vậy?” Thật lâu sau, anh hỏi.

“Quán bar.” Lưu Ý Nguyệt không định giấu diếm.

“Anh ta báo cho em chưa?” Lâm Tây Canh hỏi tiếp.

“...” Lưu Ý Nguyệt im lặng. Cô còn có thể nói gì chứ?

“Vào đi, đây là nhà em, đứng ở cửa làm gì? Sợ anh gây khó dễ cho em sao? Yên tâm, nếu muốn, em đã sớm chết không ít lần rồi!” Lâm Tây Canh chế nhạo.

Lưu Ý Nguyệt chậm rãi đi đến, thấy trên bàn trà, tờ chi phiếu một trăm vạn đặt trên một chiếc hộp màu lam.

“Thật ra, vạch trần em cũng không khó lắm. Bằng cấp của em là giả, kinh nghiệm làm việc cũng là giả, chẳng qua nhờ Hạ Dương mua chuộc người ở phòng nhân sự. Xem ra cậu ta thật sự nhọc lòng. Em căn bản chưa hề tốt nghiệp đại học ngoại ngữ, kể cả, cái gì mà năm tám tuổi mẹ bỏ trốn theo người khác cũng là giả. Đúng là em từng học đại học ngoại ngữ, nhưng vì qua lại với một người đàn ông đã lập gia đình nên mới bị đuổi học. Em không biết đi đâu, lại không kiếm được tiền, nên đến quán bar làm thêm. Bà chủ ở đó tốt bụng giúp đỡ em, vài năm trước, bệnh nặng qua đời. Trước khi qua đời, bà ấy giao quán cho em. Có điều, quán bar làm ăn khó khăn, nợ nần chồng chất, chủ nợ lớn nhất chính là Hạ Dương. Anh nói đúng không? Em còn muốn nói thêm gì không?” Lâm Tây Canh tường thuật lại tất cả. Những chuyện này, không biết anh đã phải nhìn báo cáo bao lâu, mới có thể tiêu hóa được.

“Đúng, em không có gì để nói.” Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống, nhẹ nhàng gạt đầu thừa nhận. Lâm Tây Canh muốn điều tra một người thật dễ dàng.

“Chi phiếu này là cha anh đưa em. Ban đầu ông ấy chỉ tính là năm mươi vạn, nhưng em lại đòi một trăm vạn. Nhưng mà giá trị của anh không chỉ có một trăm vạn này chứ? Hai người xem anh là củ cải ngoài chợ sao?” Nói xong, Lâm Tây Canh nghiêng chặt răng. Đây không phải lần đầu tiên anh bị người thân phản bội, nhưng bị người yêu phản bội, lại là lần đầu tiên. Lâm Tây Canh thề, cả đời này, sẽ không có lần thứ hai như thế.

“Mở hộp này ra!” Lâm Tây Canh chỉ chiếc hộp màu lam, nói với Lưu Ý Nguyệt.

Chiếc hộp không lớn, dễ dàng nhận ra đây là hộp nhẫn. Lưu Ý Nguyệt mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương. Kim cương là mãi mãi, mãi mãi là kim cương. Lưu Ý Nguyệt đột nhiên nghĩ đến câu cửa miệng ấy của phụ nữ.

“Biết không? Nếu đợi thêm vài ngày nữa, em có thể đeo chiếc nhẫn này, trở thành Lâm phu nhân. Một trăm vạn? Ha ha, em có thể có vô số một trăm vạn. Hối hận không?” Lâm Tây Canh hỏi.

Ánh kim cương khiến Lưu Ý Nguyệt nhức mắt. Hối hận, cô hối hận. Hối hận đã bắt đầu như vậy, hối hận một kết thúc như thế.

“Cho... em một cơ hội lựa chọn. Hoặc tám séc này, hoặc chiếc nhẫn này. Chọn đi!” Lâm Tây Canh siết chặt hai tay, trong lòng cô cùng căng thẳng. Móng tay đâm sâu vào da thịt, nhưng anh không hề đau đớn, còn nỗi đau nào có thể sánh bằng nỗi đau phản bội nữa?

“Ngại quá, tôi đồng ý với chủ tịch trước rồi, không đổi ý được.” Lưu Ý Nguyệt cầm lấy tờ chi phiếu, đặt hộp nhẫn trong tay xuống, từ từ đẩy về phía Lâm Tây Canh. Lựa chọn ư? Cô không còn đường sống để chọn nữa! Nếu có thể lựa chọn, cô chọn không sinh ra trong một gia đình như thế, chọn không gặp những người không nên gặp, chọn không nhận giao dịch với Hạ Dương. Tất cả đều sai lầm, từ khi cô sinh ra đã là một sai lầm.

“Em có yêu tôi không?” Lâm Tây Canh biết hỏi như thế là ngu ngốc, nhưng anh nhất định phải hiểu rõ.

“Kết quả đã thế này, quá trình còn quan trọng sao?” Lư Ỗ Nguyệt nhìn anh, đôi mắt sâu thăm thẳm, trả lời anh bằng cách tàn nhẫn nhất. Vì tàn nhẫn với người khác, chính là nhân từ với bản thân. Càng tàn nhẫn càng kết thúc sạch sẽ, khiến anh hận cô suốt đời.

Lâm Tây Canh vùng tay lên, hộp nhẫn trước mặt bay khỏi bàn. Hai người đều nghe thấy tiếng chiếc nhẫn văng trên mặt đất, “đình” một tiếng, trong trẻo dễ nghe.

Lâm Tây Canh không thể ngồi xuống, anh sợ chỉ một giây sẽ bóp chết cô, khiến báo chí ngày mai được một phen náo nhiệt. Anh đi thẳng về phía cửa, một giây trước khi mở cửa, anh lạnh lùng nói: “Lư Ỗ Nguyệt, tôi sẽ khiến cô hối hận. Hối hận vì đã đùa giỡn tôi. Tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!”

Cánh cửa “ầm” một tiếng, Lư Ỗ Nguyệt vẫn ngồi yên trên sô pha, không hề nhúc nhích. Dường như cô có thể nghe thấy tiếng ô tô gào thét dưới nhà.

Không biết bao lâu sau, Lư Ỗ Nguyệt trượt khỏi ghế, quỵ xuống nền nhà, không ngừng lẩm bẩm, “Rơi đâu rồi? Đáng ra ở đây chứ?”. Cô quỳ rạp trên mặt đất, sờ soạng từng chút một. Nước mắt dâng đầy, từng giọt, từng giọt lăn xuống. Trong góc phòng, cuối cùng cô cũng tìm được chiếc nhẫn kia.

“À!” Lư Ỗ Nguyệt nắm chặt chiếc nhẫn nguyên vẹn trong tay, khóc nức nở.

Lần đầu tiên có một người đàn ông tặng nhẫn cho cô, không ngờ cũng là lần cuối cùng.

Lâm Tây Canh phóng như bay trên đường. Anh không thể nghĩ được bất cứ thứ gì, trong đầu đều là hình bóng Lư Ỗ Nguyệt. Nụ cười của cô, nước mắt của cô, từng nét mặt cô không ngừng hiện lên. Anh đã thua, thua trong tay chính mình. Sắt thành thép nhờ qua lò nung cực nóng. Còn tim anh lạnh đi, vì nó không nằm trong lồng ngực nữa rồi.

Anh về đến nhà, vừa bước lên cầu thang đã nghe thấy giọng Lâm Đông Dương.

“Tây Canh!”

Lâm Tây Canh dừng lại, xoay người, từ trên cao nhìn xuống bóng dáng mờ mịt của cha phía xa.

“Tây Canh!” Lâm Đông Dương nhìn ánh mắt lạnh như băng của con trai, run rẩy gọi.

“Tây Canh, không đáng, cô ta không đáng!” Ông nói.

Lâm Tây Canh nhìn bờ môi cha không ngừng mấp máy, chỉ cảm thấy ông như ác quỷ, nếu không có ông, không có sai lầm năm đó của ông... Lâm Tây Canh thầm nghĩ, vì sao anh phải chịu tội thay cha. Gia đình bất hòa, anh em xích mích, mà đầu sỏ gây nên lại ở ngay trước mắt.

“Con dọn đi ngay!” Anh nói.

“Tây Canh!” Khương Tổ Trân vô tình nghe thấy, liền sợ hãi kêu lên.

Lâm Tây Canh ngẩng đầu, thấy mẹ đang ở trên bậc thang cao nhất, còn anh đang ở giữa cha mẹ. Lần này, anh lựa chọn rời xa mẹ, nghe theo những gì mình muốn.

“Mẹ, con dọn đến Hoa Uy.” Anh nói.

“Tây Canh, đừng rời khỏi nhà, đừng rời xa mẹ.” Khương Tổ Trân vừa khóc vừa nói.

“Đây là nhà sao? Sớm chỉ còn cái vỏ thôi!” Lâm Tây Canh lắc đầu, nói.

“Tây Canh, cái gì đã qua thì cho qua đi, mọi chuyện là quá khứ rồi!” Lâm Đông Dương muốn con ở lại, ra sức khuyên can.

“Ông im đi! Ông biết không? Tôi cũng nghĩ như Hạ Dương, nếu có thể, tôi nguyện rút một nửa máu trong người đi. Cái nhà này bị ông phá hủy, hai người phụ nữ bị ông phá hủy, ông còn phá hủy hai đứa con của ông nữa! Ngôi nhà này là một ngôi mộ, ông từ từ ở đây chờ chết đi!” Lâm Tây Canh nói xong, sai bước về phòng ngủ.

“Tây Canh, Tây Canh, không được bỏ rơi mẹ!” Khương Tổ Trân đi theo con, không ngừng khóc lóc.

“Mẹ, mười mấy năm trước mẹ đã lựa chọn, một khi đã chọn phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của chính mình.” Lâm Tây Canh dứt khoát đóng cửa phòng, bất kể mẹ đứng ngoài cửa khóc thê thảm đến mức nào. Anh vô cảm mất rồi!

Mặc cho Khương Tổ Trân ra sức níu kéo, Lâm Tây Canh vẫn không đổi ý. Anh thu dọn hành lý, chuyển đến tòa nhà Hoa Uy.

Đứng trước cửa, Lâm Tây Canh nhìn từng góc phòng, nơi đây tràn ngập phong cách của Ngô Nhân Kỳ. Anh rất ít khi đến đây, chuyện trang trí căn nhà đều do Ngô Nhân Kỳ một tay giải quyết. Đột nhiên anh cảm thấy buồn cười, kết quả hoang đường này mới nực cười làm sao!

Trong phòng ngủ, ảnh cưới thật lớn đối diện chiếc giường kingsize. Lâm Tây Canh tựa vào đầu giường, nhìn hai người trong ảnh. Một gương mặt cứng nhắc, một nụ cười nhạt nhẽo. Có lẽ khi ấy, Ngô Nhân Kỳ đã phát hiện ra mọi chuyện, nên vẽ mặt cô mới như vậy. Lâm Tây Canh buồn bã nghĩ.

Khi nhìn thấy báo cáo về Lưu Ý Nguyệt, anh như sét đánh ngang tai, hận không thể chết ngay tức khắc, mãi mãi không tỉnh lại. Anh vốn tự cho mình cao minh, không ngờ lại bị lừa thâm hại như thế. Là do cô tài giỏi, hay chính anh ngu ngốc?

Không! Anh bị chính mình đánh bại. Đúng như Hạ Dương nói, ma chú bao nhiêu năm trước giáng xuống người anh. Anh càng hận Trương Uẩn Hoa, lại càng để ý đến cô, loại phụ nữ giống bà ta. Xem ra, về mặt này, Hạ Dương đúng là “em trai tốt”. Lâm Tây Canh cười lạnh. Không ngờ, Hạ Dương còn hiểu anh hơn chính anh.

Lúc này, anh không biết mình yêu hay hận Lưu Ý Nguyệt. Cô giúp anh hiểu được, thì ra thế giới vẫn còn có tình yêu, nhưng hóa ra chỉ trong ảo mộng, anh vĩnh viễn không bước vào được.

Không biết cô ấy có giống anh, chán ghét quá khứ. Bọn họ đều sống trong ảo tưởng, ảo tưởng họ đang hạnh phúc. Giống như Lâm Tây Canh anh trưng ra trước mắt mọi người: trẻ tuổi, tài giỏi, giàu có. Nào ai biết dưới lớp vỏ phẳng lặng là mạch nước ngầm mãnh liệt, nhấn chìm tâm hồn anh.

Anh đã từng vô cùng yêu thích đưa em trai cùng cha khác mẹ. Nào ngờ, cha mẹ tưởng chừng tôn trọng nhau lại âm thầm cãi vã, cuối cùng đều vì lợi ích cá nhân mà chấp nhận cuộc sống vợ chồng bằng mặt chứ không bằng lòng. Nhưng không ai để ý đến anh, đến suy nghĩ của anh. Người con như anh trở thành kẻ ngoài cuộc, chỉ biết hứng chịu quả đắng của cuộc hôn nhân ấy.

Anh nhìn thấy quá khứ của Lưu Ý Nguyệt, chỉ mong được gặp cô thuở nhỏ dù tới tận bây giờ cô cũng không nói nhiều với anh về thời thơ ấu ấy. Mẹ bỏ trốn theo người khác, cha tái hôn, mẹ kế không tốt, ngay cả người cha cũng bị em trai cướp mất. Cô sống đến bây giờ, lại không thể oán hận họ.

Anh nhìn thấy cô, tựa như thấy chính mình. Bọn họ là tấm gương của nhau, bóng dáng của nhau.

Đáng ra họ nên nương tựa vào nhau, sưởi ấm cho nhau, nào ngờ, tất cả chỉ là ảo tưởng.

Lưu Ý Nguyệt cho anh được sống trong câu chuyện cô bé bán diêm, anh cứ quẹt một que diêm, lại có một cảnh đẹp hiện lên trước mắt. Nhưng anh đâu biết, khi diêm cháy hết, vực thẳm đã ở ngay trước mắt. Lưu Ý Nguyệt ru ngủ anh, khiến anh không phát hiện nguy hiểm phía trước, chỉ một lòng đi về phía ánh dương rực rỡ.

Bức màn buông xuống, mới biết rằng mình chỉ là một chú hề, diễn xuất quá say mê.

Vô kịch hết, người tình mộng.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tây Canh tỉnh dậy. Phương Đông một mảng đỏ rực, chưa bao giờ anh thấy bình minh đáng sợ như thế. Ánh đỏ tràn đầy hai mắt anh, châm lên ngọn lửa dữ dội trong lồng ngực.

Hôm nay, Lâm thị vô cùng bận rộn, một loạt thay đổi nhân sự được thực hiện. Không báo trước, không giải thích, mọi người đều cảm thấy bất an.

Sau khi phát hiện chủ nhiệm mảng nhân sự là người của Hạ Dương, Lâm Tây Canh lập tức đuổi việc ông ta. Không có tay trong, hai người trong cuộc đều hiểu rõ đối phương, thế nên, cuộc chiến này, hãy chờ xem, ai thắng ai thua.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tuyệt cảnh

Edit: Lee

Sống không bằng chết.

Lâm Tây Canh đang lắng tai cô.

Mỗi sáng thức dậy, đó chính là cảm nhận duy nhất của Lưu Ý Nguyệt.

Không có nhà cung cấp nào đồng ý cung hàng cho quán bar, mà nếu có, họ cũng hết giá trên trời. Mấy ngày nay, chủ nợ thay nhau tới cửa, hai mươi vạn của Hạ Dương chỉ như muối bỏ bể. Không chỉ có vậy, đêm nào trong quán cũng có người gây sự, khiến khách hàng không dám bước chân vào quán. Roi vào đường cùng, Lưu Ý Nguyệt buộc phải xin Hạ Dương giúp đỡ.

“Ý Nguyệt, tôi không giúp được cô!” Đây là câu trả lời của Hạ Dương. Hiện tại, anh ta óc còn không mang nổi mình óc.

Lưu Ý Nguyệt nghĩ tới tám séc kia, không biết bao nhiêu lần nâng lên đặt xuống. Đó là giới hạn của cô, cô không thể vượt qua giới hạn đó được.

“Đổi lập với rẻ tiền không phải quý, rẻ tiền mới thực sự quý.” Lư Ỗ Nguyệt nhớ tới những lời này, lại tự hỏi mình, tự tôn là gì? Tự tôn có thể lấp đầy bụng sao? Đương nhiên không thể! “Nhưng mình không thể, không thể!” Lư Ỗ Nguyệt lắc đầu, thì thào tự nói.

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt trong gương, Lư Ỗ Nguyệt cười chua xót. Có những người không thể động vào, chỉ trách cô ngu ngốc. Lấy trứng chọi đá, kết quả chỉ có thể tan xương nát thịt.

Chuẩn bị xong xuôi, Lư Ỗ Nguyệt ra khỏi nhà. Cô đến bệnh viện, gần đây, cô hay bị ra máu, bụng dưới đau lâm râm, có lẽ bị bệnh phụ khoa nào đó. Bác sĩ kiểm tra đơn giản một chút, chỉ nói, “Tất cả đều bình thường. Cô đứng lên đi. Tôi không thấy có vấn đề gì. Cô đi thử máu, xem có phải mang thai không?”

Lư Ỗ Nguyệt ngạc nhiên, “Mang thai? Sao có thể?”

“Có một số người khi mang thai sẽ bị ra máu, để loại bỏ khả năng này, đi thử máu đi!” Bác sĩ lạnh lùng nói.

Rất nhanh đã có kết quả thử máu, nào ngờ đúng như bác sĩ nói, Lư Ỗ Nguyệt có thai.

Đổi mặt với kết quả như vậy, cô không biết nên khóc hay nên cười.

“Có cần không?” Bác sĩ hỏi.

“...” Lư Ỗ Nguyệt ngây ngốc nhìn bệnh án.

“Cần không? Nói đi!” Bác sĩ gõ gõ mặt bàn.

“Tôi chưa nghĩ ra, đột ngột quá!” Lư Ỗ Nguyệt trả lời.

“Vậy cô nên nhanh chóng cân nhắc, tình huống của cô không được tốt lắm. Nếu cần, tôi sẽ kê thuốc an thai, cô về uống. Còn nếu không cần, tôi đề nghị cô làm càng sớm càng tốt. Có điều, tôi phải nhắc nhở cô, từ cung cô rất mỏng, vì trước kia có tiền sử sinh non, nhưng nếu lần này không cần, về sau thế nào cũng rất khó nói.”

Bước ra khỏi bệnh viện, Lư Ỗ Nguyệt ngẩng đầu nhìn biển người trước mặt, đột nhiên thấy mình sao nhỏ bé quá!

Kỉ ức mười năm trước vẫn vẹn nguyên trong trí nhớ, cô không ngừng chảy máu, bác sĩ nói, cô bị sảy thai. Dụng cụ lạnh lẽo xoay trong người cô, đau đớn vô cùng. Thậm chí cô còn chưa kịp biết mình mang thai, sinh linh nhỏ bé ấy đã bỏ cô mà đi. Hai tháng sau, cô bắt đầu nôn mửa, kiểm tra lại mới phát hiện lần giải phẫu trước không thành công. Lần thứ hai nằm trên bàn giải phẫu, phá thai, hai từ này, Lư Ỗ Nguyệt không dám nghe nữa! Nỗi đau ấy bóp nghẹt cơ thể cô, ý chí cô.

“Mình nên làm gì bây giờ?” Nhìn biển người mờ mịt, Lư Ỗ Nguyệt tự hỏi, đây rõ ràng không phải những gì cô muốn. Mười năm trước, bác sĩ nói với cô, từ cung của cô quá mỏng, mang thai lần nữa sẽ rất khó khăn. Là ông trời trêu đùa cô sao? Cô không nhìn được ngẩng đầu, bầu trời xanh ngắt lạ thường, không một gợn mây.

Cha đứa nhỏ sẽ cần sao? Lư Ỗ Nguyệt ngây ngốc nghĩ.

Mình cần sao? Lư Ỗ Nguyệt thì thào tự hỏi. Cô đặt tay lên bụng, hiện tại, con chỉ là một giọt máu, bỏ đi rất dễ. Nghĩ đến đây, Lư Ỗ Nguyệt đột nhiên lạnh toát sống lưng, cô sao có thể tàn nhẫn như thế? Không chỉ là trứng và tinh trùng kết hợp, con còn là một sinh mệnh!

Về đến nhà, Lư Ỗ Nguyệt nằm vật lên giường, chỉ muốn ngủ trọn ngày hôm nay. Mặt trời lặng lẽ lặn xuống, màn đêm bao phủ, lòng người yên tĩnh lạ thường. Lư Ỗ Nguyệt hạ quyết tâm, đứa nhỏ này cô cần, có lẽ đây là cơ hội làm mẹ duy nhất của cô, cô không thể buông bỏ.

“Con yêu, cho mẹ dừng khí nhé!” Lư Ỗ Nguyệt vuốt ve phần bụng bằng phẳng, thì thào với đứa nhỏ. Cả người bỗng nóng rực lên, ánh mắt sáng ngời, cô như được hồi sinh.

Quyết định xong, Lư Ỗ Nguyệt bắt tay vào thu xếp mọi việc.

Đầu tiên, cô đến bệnh viện, kiểm tra lại, sau đó mang túi lớn túi nhỏ thuốc về nhà.

Thứ hai, cô đi thăm mộ bà chủ. Ngồi trước bia mộ, Lư Ỗ Nguyệt rót một chén rượu Whiskey bà chủ yêu thích nhất, nói, “Thật xin lỗi, bà chủ, cháu không giữ được lời hứa với bà. Xin bà đừng trách cháu! Xin hãy thứ lỗi cho cháu!”

Thứ ba, cô treo biển bán quán, chỉ có điều không ai đến thương lượng.

“Chị Ỗ Nguyệt, chị muốn đóng cửa thật sao?” Nhị Hắc hỏi.

“Ừm, nếu không còn thể nào được nữa? Ngay cả tiền lương trả mọi người tôi cũng không có, làm sao tiếp tục chờ chết được!” Lư Ỗ Nguyệt cười khổ, Nhị Hắc không biết nói gì.

“Nhị Hắc, tôi xin cậu một việc!” Lư Ỗ Nguyệt lấy hết dũng khí, nói với Nhị Hắc.

Nhị Hắc ngạc nhiên nhìn Lưu Ý Nguyệt, cậu chưa bao giờ thấy vẻ mặt cô bất đắc dĩ như vậy, “Chị, chuyện gì? Chị nói đi!” Cậu ta hỏi.

“Kết hôn với tôi!” Lưu Ý Nguyệt cười nói, chỉ thấy Nhị Hắc há hốc miệng, ngạc nhiên đến mức rớt cả cằm.

“Tôi mang thai, tôi muốn sinh bé, nhưng phải kết hôn thì mới đăng kí hộ khẩu được, thế nên tôi mới cầu xin cậu.”

“Cha đứa nhỏ đâu? Anh ta không cần sao?” Nhị Hắc hỏi.

“Không, anh ấy không biết. Nhị Hắc, đừng hỏi tôi vì sao, nếu tôi có cách khác, tôi cũng không...” Lưu Ý Nguyệt không biết nói thêm gì nữa.

“Được, em đồng ý!” Nhị Hắc gật đầu.

“Cảm ơn! Cậu yên tâm, đợi đứa nhỏ ra đời, đăng kí hộ khẩu xong, chúng ta sẽ ly hôn. Hôn nữa, tôi đang có một trăm vạn. Đóng cửa quán, thanh toán tiền lương cho mọi người, chắc còn thừa không ít. Đến khi ly hôn, sẽ chia cho cậu một nửa.” Lưu Ý Nguyệt chờ Nhị Hắc đồng ý, mới nói ra quyết định của mình.

“Chị, em không cần tiền của chị!” Nhị Hắc vội vàng nói.

“Không, Nhị Hắc, đây là tôi nợ cậu. Tôi đã hứa với bà chủ sẽ kinh doanh tốt nơi đây, nhưng mà lại không làm được. Tiền đó là tôi bồi thường cho cậu, có nó cậu có thể gây dựng sự nghiệp cho chính mình.” Lưu Ý Nguyệt nghiêm túc nói.

Lưu Ý Nguyệt kết hôn với Nhị Hắc. Ở phòng đăng kí, cô mới biết tên thật của cậu ta là Hắc Nhị Trụ, chỉ thấy cậu ta đỏ mặt, gãi đầu kí vào giấy đăng kí kết hôn.

Sau vài phút ngắn ngủi, Lưu Ý Nguyệt đã thành gái có chồng. Tuy vậy, hai người không ở chung, ngoài tờ giấy đăng kí, giữa họ hoàn toàn không có gì thay đổi.

Xong xuôi tất cả, giờ đây cô chỉ còn vướng mắc duy nhất, quán bar.

Không ai dám mua quán, nhiều lần như vậy, Lưu Ý Nguyệt mới nghĩ ra người đứng sau thao túng. Còn ai ngoài Lâm Tây Canh, chỉ có chuyện anh không muốn làm, đâu có chuyện anh làm không được!

Anh đang chờ đợi điều gì? Đợi cô tới cửa cầu xin tha thứ sao? Chỉ sợ dù cô làm vậy, anh cũng sẽ không buông tha, đã thế cô phải phí sức làm gì. Lưu Ý Nguyệt nghĩ vậy, không khỏi cười nhạt.

Cuối cùng, cô lấy hết dũng khí, cầm chi phiếu đến ngân hàng.

Một trăm vạn, lúc này, cô mới thực sự cảm nhận được sức mạnh của tiền. Ngân hàng tiếp đón cô như khách quý, chỉ thiếu nước gọi cô thành quý bà. Có điều, chi cần cô bước khỏi cửa, nhất định Lâm Tây Canh sẽ biết.

Thật ra, không cần Lưu Ý Nguyệt ra khỏi ngân hàng, Lâm Tây Canh đã biết. Giờ phút chi phiếu một trăm vạn kia thành tiền mặt, anh tức giận đập tan đồ đạc trong văn phòng.

“Lưu Ý Nguyệt! Tôi phải giết cô!” Giữa căn phòng lộn xộn, Lâm Tây Canh điên cuồng hét lên.

Hạ Dương đi tới quán bar, thấy biển bán quá vẫn còn nguyên. Lưu Ý Nguyệt vừa nhìn thấy anh, liền bước đến, “Cũng chỉ có anh dám bước vào!” Cô cười nhạt.

“Chưa có ai đến bàn bạc sao?” Hạ Dương biết rõ vẫn cố hỏi, chỉ thấy Lưu Ý Nguyệt nhún nhún vai, “Rốt cục tôi cũng biết anh ấy có sức ảnh hưởng đến thế nào!”.

“Lâm Tây Canh không tao nhả như vẻ ngoài cô thấy đâu. Anh ta quen biết đủ loại người, mà ai cũng phải nể mặt.” Hạ Dương nói.

“Lúc trước sao anh không nói? Giờ nói để làm gì? Tôi có nên vui mừng vì anh ấy đã nương tay không?” Lưu Ý Nguyệt cười khờ hỏi lại.

“Thế nên, giờ tôi mới đến cứu cô. Quán bar này tôi nhận, ngoài tôi ra, ai cũng không tốt!” Hạ Dương trả lời.

“Cảm ơn!” Lưu Ý Nguyệt cũng không khách sáo. Cô mệt mỏi rồi, giải quyết xong việc quán bar, cô muốn tìm một nơi yên tĩnh, cùng đứa nhỏ sống nốt quãng đời còn lại.

Về đêm, trong quán bar, một bàn ba người: Lưu Ý Nguyệt, Nhị Hắc, Hạ Dương quây quần bên nhau.

Lưu Ý Nguyệt mở nút chai rượu còn lại, rót cho Hạ Dương và Nhị Hắc mỗi người một ly, còn mình thì uống nước lọc.

“Cạm chén!” Lưu Ý Nguyệt nâng chén, dứt khoát uống một ngụm.

“Sao cô lại uống nước lọc? Không công bằng!” Hạ Dương cười nói.

“Đừng nói công bằng với tôi, giờ tôi không như xưa nữa!” Lư Ỗ Nguyệt nháy mắt, cũng không định nói sự thật với Hạ Dương. Hạ Dương liền nhìn Nhị Hắc, chỉ thấy cậu ta cười thần bí, nhất quyết không hé răng.

Ba người yên lặng uống từng chén một, lúc này, im lặng là vàng, im lặng để mỗi người gặm nhấm nỗi đau biệt ly lan tràn trong lồng ngực.

Cửa đột nhiên bị đẩy “ầm” một tiếng. Lư Ỗ Nguyệt nhìn ra, lại là mấy người hôm trước, cô đứng lên, “Ngại quá! Chúng tôi đóng cửa rồi, hôm nay chỉ có bạn bè thân thuộc, mời mấy vị về cho!” Cô khách sáo nói.

Đối phương hừ lạnh một tiếng, có vẻ không quan tâm, cũng không tin tưởng lý do từ chối của Lư Ỗ Nguyệt, “Ông mặc kệ! Chi cần trong này có một người ngoài đều không được! Mày, ra ngoài!” Một người chỉ vào Hạ Dương quát lớn.

Hạ Dương cười lạnh, “Mày muốn gì? Muốn tao ra ngoài sao? Hôm nay tao mà ra ngoài, tao sẽ không mang họ Hạ!” Anh đập bàn đáp lại.

Cả đám người đồng loạt vọt lên, vây quanh ba người. Lư Ỗ Nguyệt thấy thế, vội vàng ngăn kẻ cầm đầu lại, “Tôi nói thật mà, sáng mai quán đóng cửa, anh ấy chỉ là bạn tôi!” Lư Ỗ Nguyệt nhìn hấn ta, nói.

Người này nhớ lại nhiệm vụ, nhất quyết chỉ để lại mình Lư Ỗ Nguyệt và nhân viên, tất cả những kẻ không liên quan đều phải đuổi ra ngoài. Nhận tiền của người khác thì phải làm đến nơi đến chốn, xã hội đen chỉ nói tiền.

Nghĩ vậy, hấn liền đẩy Lư Ỗ Nguyệt ra, “Đừng nói thừa với tao, thằng kia, ra hay không?” Hấn nói với Hạ Dương.

“Nếu tao không ra thì sao?” Hạ Dương cười hỏi lại.

“Vậy tao không cần khách khí. Anh em, mời vị này ra ngoài nói chuyện!” Người nọ chỉ vào Hạ Dương, chính mình lại lui ra ngoài.

“Hạ Dương, ra đi, đừng tranh cãi với hấn!” Lư Ỗ Nguyệt luống cuống, kêu lên.

Nhưng Hạ Dương sao có thể chịu nhục, tuổi thơ khiến anh hiểu ra, người khác đánh anh một, anh nhất định phải trả mười. Hạ Dương lập tức chuẩn bị tư thế, “Được! Lâu rồi không khởi động xương cốt, đến đây!”

“Hạ Dương!” Lư Ỗ Nguyệt kêu lên, hoàn toàn quên mất lúc này mình đang mang thai, bị người khác hung hăng đẩy ngã trên mặt đất.

“Đừng đánh! Đừng đánh! Tôi xin mấy người!” Lư Ỗ Nguyệt nằm trên mặt đất, khóc lóc cầu xin. Tại sao chỉ một phút bình an Lâm Tây Canh cũng không cho cô?

Nhị Hắc thấy Lư Ỗ Nguyệt không ổn, đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệnh, nói không nổi, cậu vội vàng chạy đến, “Chị Ỗ Nguyệt, chị sao vậy?”

“Đến... Đến... Bệnh viện!” Lư Ỗ Nguyệt che bụng, áp úng nói. Đau đớn lan tràn khắp người.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Tương tàn

Edit: Thiên Di

Beta: Lee

Chuông di động kêu hết hồi này đến hồi khác, Lâm Tây Canh bực mình nhìn chăm chăm cái tên nhấp nháy trên màn hình, Hạ Dương. Anh nhất quyết không nhận, giữa hai người đã chẳng còn gì để nói, chỉ còn lại tranh giành tàn khốc.

Rốt cục, di động cũng ngừng reo, nhưng chưa đến một giây sau lại tiếp tục âm ỉ, lần này, màn hình hiển thị rõ ràng ba chữ “Lư Ỗ Nguyệt”. Lâm Tây Canh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, oán hận nghĩ, không ngờ cái tên này lại có sức ảnh hưởng đến anh như vậy.

“Alo!” Lâm Tây Canh nhận điện thoại.

“Rốt cuộc anh cũng bắt máy!”

Lâm Tây Canh nhú mày, đầu kia không phải Lư Ỗ Nguyệt, mà là Hạ Dương.

“Không được cúp máy, nếu không anh sẽ hối hận.” Hạ Dương lập tức ngăn anh lại.

“Chuyện gì?” Lâm Tây Canh lạnh lùng hỏi.

“Chuyện gì? Tôi chỉ là muốn nói cho anh, kế hoạch của anh rất thành công, cuối cùng cũng gây ra tai nạn chết người. Bây giờ tôi đang ở bệnh viện Nhân Dân, anh đến đi, không cần tôi nói ai vào viện chứ?” Hạ Dương nhanh chóng nói xong, sau đó không cho Lâm Tây Canh có cơ hội hỏi tiếp, lập tức cúp máy.

Lâm Tây Canh áp sát điện thoại vào tai, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, “Ai? Ai vào viện?”

Trong bệnh viện Nhân dân, ngoài phòng cấp cứu, Nhị Hắc, Hạ Dương, hai người đàn ông chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Hạ Dương vuốt mặt, “Đều do tôi, tôi không nên xúc động như vậy, nếu, nếu.” Anh thì thào tự trách, không dám tưởng tượng tiếp nữa. Đột nhiên nghĩ ra, đứa nhỏ kia cũng có quan hệ huyết thống với anh, chính anh còn được làm chú.

Lúc Lâm Tây Canh chạy tới bệnh viện, bác sĩ vừa chữa trị xong, bước ra ngoài hỏi:

“Ai là người nhà của bệnh nhân?”

“Tôi, tôi là chồng của cô ấy.” Nhị Hắc giơ tay trả lời, hai người còn lại chết lặng tại chỗ.

“Vậy thì, anh theo tôi đến văn phòng nói chuyện một chút.” Bác sĩ vừa nói vừa rảo bước về phòng làm việc.

“Cậu là chồng của cô ấy khi nào?” Hạ Dương lời kéo Nhị Hắc nhỏ giọng hỏi.

“Một lời khó nói hết, lát nữa nói sau, anh ta là ai vậy?” Nhị Hắc hỏi lại Hạ Dương.

“Cha của đứa bé.” Hạ Dương trợn mắt trả lời, Nhị Hắc dùng ánh mắt cực kì khinh bỉ liếc nhìn Lâm Tây Canh một cái.

Trong văn phòng, bác sĩ nhìn ba người đàn ông trước mắt, chỉ vào Nhị Hắc hỏi, “Anh là chồng của cô ấy, hai người bọn họ là ai? Người không liên quan xin mời đi ra ngoài.”

“Bác sĩ, ông cứ nói đi, bọn họ không phải người ngoài.” Nhị Hắc cười gượng trả lời.

Bác sĩ nhìn ba người, lắc đầu, lần đầu tiên ông gặp tình huống như vậy.

“Tình trạng của sản phụ không tốt lắm, đã ngừng xuất huyết nhưng thân thể cô ấy rất yếu, tử cung lại mỏng, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ sinh non. Tôi đề nghị nhập viện, không được phép xuống giường.” Bác sĩ nói.

Lâm Tây Canh nghe thấy hai từ sản phụ, kinh ngạc nhìn hai người còn lại, bọn họ không hề ngạc nhiên, có chăng chỉ là vẻ mặt vô cùng lo lắng, hiển nhiên, đều biết hết rồi.

“Khi nào làm xong thủ tục nhập viện?” Lâm Tây Canh hỏi.

Bác sĩ nhìn anh một cái, lại đảo mắt nhìn Nhị Hắc, căn bản hoàn toàn không để ý đến anh, “Hiện tại không có phòng bệnh, chờ sáng mai xem sao, đêm nay chỉ có thể nằm ở phòng cấp cứu.”

Lâm Tây Canh không nói lời nào, dứt khoát bước ra khỏi văn phòng. Nhị Hắc thấy vậy, thiếu chút nữa nhảy dựng khỏi ghế, Hạ Dương liền vỗ vỗ vai cậu ta, “Bình tĩnh một chút, chớ nóng vội!”

Vài phút sau, Lâm Tây Canh quay lại. Điện thoại nội tuyến trên bàn bác sĩ vang lên, ông cầm lấy ống nghe, “Alo, viện trưởng! Vâng, được, được, được.”

Hạ Dương nhìn bác sĩ gật đầu như giả vờ, thản nhiên nở nụ cười, ý vị thâm trường nhìn Lâm Tây Canh.

Đêm đó, Lưu Ý Nguyệt đang hôn mê được đưa vào phòng hạng nhất. Khi cô tỉnh lại, trời còn chưa sáng, giữa khoảng không mờ mịt, cô mơ hồ thấy bóng người nằm trên giường.

Lấy ống thở oxy trên mũi xuống, Lưu Ý Nguyệt ngồi dậy, nhìn người đó. Nhắm mắt lại, hy vọng khi mở mắt người đó chỉ là ảo ảnh, hy vọng người đó có thể biến mất trước mắt. Nhưng, sự thật lại không như mơ.

“Cô tỉnh rồi.” Lâm Tây Canh bừng tỉnh, khi ngồi dậy liền phát hiện Lưu Ý Nguyệt đang chăm chú nhìn mình.

“.” Lưu Ý Nguyệt trầm mặc không nói, không hiểu sao khi thấy anh bụng dưới lại đau lâm râm.

“Nằm xuống đi, bác sĩ nói cô không được cử động, không thể xuống giường.” Lâm Tây Canh vừa nói vừa đi đến trước giường.

Lưu Ý Nguyệt nằm xuống, xoay lưng lại, không hỏi anh vì sao xuất hiện, cũng không muốn mở miệng.

“Cô tạm thời không có việc gì, tôi đi làm trước, khi quay lại chúng ta nói chuyện.” Lâm Tây Canh nhìn bóng lưng của cô, nói, Lưu Ý Nguyệt vẫn không nhúc nhích.

Lâm Tây Canh hề nghi ngờ việc anh chính là cha đứa bé, cũng không hối hận chuyện mình đã làm. Nhưng anh vô cùng khó chịu, cô mang thai, lại không hề nói với anh, còn tìm cho mình một người chồng, tìm cho đứa bé một người cha.

“Lưu Ý Nguyệt, cô giỏi lắm!” Lâm Tây Canh nghiêng răng nói thầm.

Bệnh viện coi Lưu Ý Nguyệt như khách quý, bác sĩ trưởng khoa phụ sản đích thân khám bệnh, nói với Lưu Ý Nguyệt một đồng kiến thức khi mang thai. Một ngày trôi qua rất nhanh, đến tận hoàng hôn, Lâm Tây Canh mới bước vào phòng bệnh.

“Chồng tôi đâu?” Lưu Ý Nguyệt mở miệng hỏi.

Lâm Tây Canh không ngờ, chờ đợi anh lại là một câu hỏi như thế. Anh cười lạnh, tự kéo ghế đến, ngồi xuống.

“Chồng cô?” Lâm Tây Canh châm chọc.

“Lưu Ý Nguyệt, cô định tìm một người như vậy sao? Chồng cô tôi không quan tâm, nhưng không thể khiến con tôi nhận một kẻ đồng tính luyến ái làm cha!” Lâm Tây Canh giận dữ nói.

Lưu Ý Nguyệt mặt không đổi sắc nhìn anh, thấy anh tức giận đến nổi hai bên thái dương nổi đầy gân xanh. Không ngờ anh biết chuyện của Nhị Hắc, Lưu Ý Nguyệt càng thêm khiếp sợ thể lực của anh.

“Con của anh? Anh tin là của anh sao?” Lưu Ý Nguyệt cười rộ lên, cười cho sự chắc chắn của anh, cười cho sự giận dữ của anh.

“Anh tin tôi vậy sao? Không ai nói với anh, mẹ tôi bỏ nhà theo người đàn ông khác sao? Không ai nói với anh, khi còn học đại học tôi từng bị người ta bao nuôi sao? Không ai nói với anh, tôi còn sảy thai vì người đàn ông đó sao?” Lưu Ý Nguyệt chậm rãi nói, lạnh lùng nhìn từng biến đổi trên khuôn mặt anh, thấy chân mày anh nhíu chặt, càng ngày càng lộ ra vẻ dữ tợn.

Lưu Ý Nguyệt cũng không hiểu rõ, rốt cuộc lúc này cô làm sao vậy, vì sao lại muốn chọc giận anh? Rõ ràng biết, với thực lực của cô căn bản không thể chống lại anh, nhưng lời đã nói khác nào bát nước đổ đi.

“Được, Lưu Ý Nguyệt, là cô nói!” Lâm Tây Canh đứng lên, từ trên cao nhìn xuống người cô.

“Hiện tại y học rất phát triển, chờ mấy tháng nữa, kiểm tra xem có phải hay không?”

“Tôi không làm!” Lưu Ý Nguyệt hoảng hốt la lên.

“Không phải do cô quyết định!” Lâm Tây Canh lạnh lùng trả lời.

“Còn nữa, nếu đứa nhỏ của tôi, sinh xong tôi sẽ dẫn đi, cô muốn sống thế nào thì sống.” Anh tiếp tục nói.

“Anh đừng mơ!” Lưu Ý Nguyệt đỏ mặt.

“Nhìn xem có phải tôi mơ tưởng hay không? Nghĩ lại, đứa bé này sẽ giống như cô, không có tình thương của mẹ. Đương nhiên, về sau cũng sẽ có mẹ kế, còn có em trai em gái, nó sẽ nghĩ như thế nào?” Lâm Tây Canh nhìn cô, chậm rãi nói từng chữ một.

Hai người mặt đối mặt, tình yêu đã thay đổi, chỉ còn vết thương chồng chất, phải thấy nhau đau khổ mới chịu buông tay.

“Đi ra ngoài! Anh đi ra ngoài! Cút!” Lưu Ý Nguyệt cảm chiếc chén ở đầu giường ném tới, cô gần như phát điên. Tương lai Lâm Tây Canh miêu tả mới đáng sợ làm sao!

Trong phòng một mảng ồn ào, tiếng thủy tinh vỡ vụn xen lẫn tiếng gào thét khàn khàn.

“Còn có một cách, là bỏ đứa bé này đi, tôi cũng không muốn có một đứa con riêng.” Lâm Tây Canh vẫn tiếp tục nói những lời tàn khốc.

“Cút! Cút ra ngoài!” Lưu Ý Nguyệt giãy dụa xuống giường, cầm gối ném vào mặt Lâm Tây Canh. Sự mệt mỏi mấy ngày nay đã lên tới cực hạn, điên cuồng phun trào như núi lửa, không thể kiềm chế.

Mắt kính trên mặt Lâm Tây Canh rớt xuống, rơi trên mặt đất, tóc tai hỗn độn. “Cô điên rồi!” Anh bắt lấy hai tay Lưu Ý Nguyệt, sức mạnh chênh lệch nhau làm cho anh nhanh chóng không chế được cục diện. Chỉ thấy Lưu Ý Nguyệt điên cuồng giống như mẹ thú dữ, hận không thể tiến lên xé xát anh.

Lúc này Lưu Ý Nguyệt chỉ có một ý nghĩ, chính là anh muốn giết đứa bé. Nháy mắt, anh trở thành kẻ giết người trong mắt cô. Anh muốn bóp chết một sinh linh bé bỏng, càng muốn cướp đoạt quyền làm mẹ của cô. Lâm Tây Canh từng là người cô yêu giờ lại giống như họ, như mẹ cô, cha cô, như gã đàn ông đó, còn nhiều, nhiều người khác nữa. Lưu Ý Nguyệt chỉ muốn xé nát gương mặt trước mắt, xem xem đằng sau gương mặt ấy thật ra là thứ gì.

Lâm Tây Canh ấn Lưu Ý Nguyệt xuống giường, “Cô bình tĩnh chút đi!” Anh hét lên, nhưng dường như Lưu Ý Nguyệt không nghe thấy gì, hoàn toàn

đắm chìm trong nỗi bi phẫn.

“Buông! Buông!” Luru Ý Nguyệt quát lớn, cánh tay không thể động đậy, cô bắt đầu dùng chân đá anh, chỉ hy vọng anh lập tức biến mất trước mắt cô.

“Cô bình tĩnh chút đi! Điên rồi sao!” Quan tâm đến tình trạng cơ thể cô, Lâm Tây Canh không dám dùng sức, lại bị Luru Ý Nguyệt hung hăng đá trúng.

“Buông cô ấy ra! Anh, mẹ nó, không phải là đàn ông, dám đánh phụ nữ!” Nhị Hắc vừa bước vào phòng liền nhìn thấy tình cảnh này, vội vàng ném túi hoa quả trong tay xuống, nhảy vọt đến, đẩy Lâm Tây Canh ra, đâm thẳng vào mặt anh.

Luru Ý Nguyệt vừa thấy Nhị Hắc liền như gặp được người thân, “Nhị Hắc! Nhị Hắc!” Cô bật khóc, nói không nên lời. Nhị Hắc thấy thế vội vàng tiến lên ôm lấy cô, “Không sao nữa! Chị thế nào rồi?”

“Không. Không. sao.” Luru Ý Nguyệt vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Lâm Tây Canh đứng thẳng người, nhìn một màn trước mắt. Một tháng trước, cô còn là người phụ nữ ngoan ngoãn trong lòng anh, lúc này lại đang ôm người đàn ông khác, khóc nức nở. Anh nâng tay lau khô môi, một vết máu rõ ràng ở đuôi mắt, đau nhói!

Lúc này Luru Ý Nguyệt mới phát hiện Lâm Tây Canh đang trừng mắt nhìn mình, cô nức nở nhìn về phía anh, ánh mắt anh khiến cô sợ hãi.

“Ý Nguyệt, đừng sợ, có em ở đây, anh ta không dám làm gì chị đâu!” Nhị Hắc lấy dáng vẻ của một người chồng quay đầu lại trừng mắt với Lâm Tây Canh.

Lâm Tây Canh xoay người nhặt mắt kính trên mặt đất lên, nhìn một chút, chưa bị hỏng, sau đó chậm rãi đeo vào. Khi ngẩng đầu, anh đã hoàn toàn khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày, cười lạnh hai tiếng.

“Tôi sẽ không làm gì cô ấy, hiện tại cô ấy là vợ của cậu, hãy chăm sóc cho tốt. Có điều, tôi nói lại, đứa nhỏ này tôi không cần, đỡ cho mười mấy năm nữa lại có con riêng tìm tới cửa.” Lâm Tây Canh nói với Nhị Hắc.

“Anh!” Nhị Hắc không biết nói gì tiếp, mặt đỏ bừng lên, chỉ cảm thấy Luru Ý Nguyệt trong ngực đang lạnh run.

“Từ giờ trở đi, đừng mong rời khỏi đây, tôi sẽ sắp xếp giải phẫu. Muốn đi, cũng phải đi thật sạch sẽ.” Lâm Tây Canh lạnh lùng nói. Hai người đã tới đường cùng, sao có thể giữ lại sự ràng buộc này.

Luru Ý Nguyệt tro mắt nhìn Lâm Tây Canh ra khỏi phòng bệnh, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có. Cô ngơ ngác ngồi trên giường bệnh, đầu óc trống rỗng.

“Chị Ý Nguyệt, không sao, anh ta chỉ dọa chị thôi, hờ dừ không ăn thịt con.” Nhị Hắc an ủi Luru Ý Nguyệt.

“Nhị Hắc, cậu đi đi, đừng đến đây nữa.” Luru Ý Nguyệt từ từ trả lời.

“Chị!” Nhị Hắc thấy Luru Ý Nguyệt như người mất hồn, lòng nóng như lửa đốt.

“Đi đi, cách xa tôi một chút, nếu không anh ta sẽ không bỏ qua cho cậu.” Nói xong, Luru Ý Nguyệt nằm xuống, đưa lưng về phía cậu ta.

Nhị Hắc đứng đó, nhìn chằm chằm bóng dáng Luru Ý Nguyệt cuộn lại. Sau đó, anh lưỡng lự đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Sự thật

Edit: Lee

Sau đêm đó, ngoài phòng Luru Ý Nguyệt luôn có người ngày đêm canh gác. Ngoài bác sĩ và y tá, những người khác đều không được phép vào.

Luru Ý Nguyệt không hiểu, dù sao anh cũng không cần đứa trẻ, vì cái gì vẫn tiếp tục chăm sóc cho cô. Ngày nào cô cũng được truyền dịch, hỏi y tá, mới biết đều là chất dinh dưỡng.

Điều này làm Luru Ý Nguyệt nhớ tới con vịt ở nhà, trước khi bị đem đi bán, còn được nuôi béo tốt, với hy vọng sẽ bán được giá hơn. Nhưng truyền dinh dưỡng vào cơ thể cô để làm gì? Cô không hiểu!

Mỗi ngày trôi qua trong vô vọng, suy nghĩ duy nhất của Lưu Ý Nguyệt là, không biết khi nào ngày đó sẽ đến. Lâm Tây Canh tuyên cô án tử hình, cô mới thấy hối hận về lời nói và việc làm trước đây, nếu không chọc giận anh, biết đâu giờ phút này sẽ nhẹ nhàng hơn? Nhưng hiện tại, nói gì cũng đã quá muộn mất rồi! Cô không định sẽ trốn, đứa nhỏ rõ ràng không được chào đón, sau này lớn lên, bé có thể yên ổn được sao? Lưu Ý Nguyệt cô chịu khổ đủ rồi, không thể lại khiến con cô bị người đời xem thường được nữa! Nếu vậy, thà rằng nói tạm biệt khi bé chưa thành hình! Lưu Ý Nguyệt tự lừa mình như vậy, chỉ xin một chút thanh thản trong cõi lòng.

Nhưng bất kể thế nào cô cũng không thể tha thứ cho việc Lâm Tây Canh đã gọi đứa nhỏ là “con riêng”. Cô cần bé, bé không phải con riêng.

Một ngày nắng ấm, Lưu Ý Nguyệt ngồi trên bệ cửa sổ, ngây ngốc nhìn bầu trời xanh thẳm. Cô đặt tay trên bụng, thầm đếm ngược vài ngày cuối cùng có thể ở cùng đứa nhỏ.

“Lưu tiểu thư!” Một y tá đẩy cửa đi vào, sợ hãi kêu lên. Lai lịch người bệnh này rất phức tạp, giống như bị giam lỏng ở đây, hơn nửa mấy ngày trước còn cãi nhau ầm ĩ với người khác, khiến y tá vừa nhìn vậy, liền tưởng cô định tự sát.

Đầu tiên Lưu Ý Nguyệt ngây ra một lúc, đến khi nhìn thấy vẻ mặt và động tác của y tá, đột nhiên có ý định đùa dai. Cô chậm rãi đưa chân ra ngoài cửa sổ, loạng choạng ngồi trên bệ cửa.

Sắc mặt y tá trắng bệch, nghĩ lại mình là người chăm sóc bệnh nhân, hơn nữa còn là một bệnh nhân đặc biệt, tự sát!

“Cứu vói! Cứu vói!” Y tá xoay người ra hành lang hô to.

Vệ sĩ do Lâm Tây Canh bố trí vội vã chạy vào phòng bệnh, chỉ thấy Lưu Ý Nguyệt thối cùi, sắc mặt trầm xuống, vô cùng thê lương.

“Lưu tiểu thư! Cô không được nghỉ quần, xuống đi!” Vệ sĩ run rẩy nói.

“Không được lại đây. Nếu còn đi đến, tôi lập tức nhảy!” Lưu Ý Nguyệt vuron tay ngăn vệ sĩ lại, đã diễn thì phải diễn ra trò!

Vệ sĩ không dám bước thêm, luống cuống đứng yên tại chỗ.

Bác sĩ phụ trách cũng vội vàng chạy tới, một đám người vây quanh cửa. Lúc này, Lưu Ý Nguyệt đâm lao đành phải theo lao, không ngờ vô tình tạo thành cục diện như vậy. Chỉ một chốc, hai bên giăng co, thậm chí còn có người nghĩ đến biện pháp báo cảnh sát.

“Đề cô ấy nhảy!” Một giọng nói đột nhiên vang lên, mọi người đồng loạt nhìn ra, Lâm Tây Canh đang nghiêm mặt đứng ở cửa.

Trên cửa sổ, Lưu Ý Nguyệt cũng nhìn về phía anh. Sắc mặt lạnh như băng, lời nói cũng lạnh như băng. Lưu Ý Nguyệt đột nhiên rất muốn nhảy xuống, kết thúc cuộc đời này.

“Ra ngoài hết!” Lâm Tây Canh rẽ đám đông, bước vào. Đợi mọi người đi ra, anh quay lại đóng cửa. Trong phòng chỉ còn hai người.

Nhìn nhau một lát, Lưu Ý Nguyệt rút chân vào, so với tự ái, mạnh sống vẫn quan trọng hơn. Có thể không yêu đàn ông, nhưng nhất định phải yêu bản thân.

Lâm Tây Canh vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Lưu Ý Nguyệt đang từ từ leo xuống, “Xuống làm gì? Nhảy đi!” Anh châm chọc.

Lưu Ý Nguyệt bĩu môi, nằm lên giường, đắp chăn xong xuôi mới cười nói, “Tại sao tôi phải nhảy? Ban đầu cũng đâu có định nhảy.”

Lâm Tây Canh ngẩn người, không nhịn được hỏi tiếp, “Vậy cô trèo lên đấy làm gì?”

“Nhìn trời.” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

“Nhìn trời?” Lâm Tây Canh trầm nói theo.

“Là y tá kia hiểu lầm, sức tưởng tượng quá phong phú, nếu tôi không phối hợp với cô ấy một chút, chẳng phải phí công cô ấy kêu cứu sao?” Lưu Ý Nguyệt thấy vẻ mặt hoài nghi của anh, vội giải thích.

“Lúc nào cô cũng đổ trách nhiệm lên người khác!” Lâm Tây Canh cười lạnh.

Nghe vậy, Lưu Ý Nguyệt chăm chú nhìn anh một giây, sau đó xoay lưng lại, chỉ nói, “Anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ”. Dù sao khoảng cách giữa hai người cũng đã đủ xa, không cần đào khoét thêm nữa làm gì!

“Thời gian giải phẫu đã được sắp xếp, ngày kia!” Lâm Tây Canh nói với bóng lưng cô. Nói thật, chỉ cần đối diện với gương mặt cô, anh nhất định không nói được.

Lưu Ý Nguyệt không trả lời, chỉ chui sâu vào tấm chăn, cả người vùi trong chăn, như một cái kén trắng, lại không thể phá vỡ hóa thành một con bướm xinh đẹp. Cái kén này mai táng tình cảm của cô, cũng mai táng đứa con cô.

“Sau khi giải phẫu, cô tiếp tục ở lại đây, tình dưỡng đến khi khỏe hẳn hãy ra viện.” Lâm Tây Canh không biết Lưu Ý Nguyệt có nghe thấy lời anh nói hay không. Cô chỉ nằm yên, không nhúc nhích, mãi đến tận trước khi anh rời đi, phòng bệnh vẫn yên lặng như vậy.

Nước mắt ướt sũng gối, ngày kia, sẽ rửa sạch nỗi oán hận giữa hai người. Tất cả ân ân oán oán sẽ hòa tan trong dòng nước.

Màn đêm buông xuống, Lư Ý Nguyệt ngồi trong phòng bệnh, xung quanh yên tĩnh lạ thường, thỉnh thoảng chỉ có tiếng ho khan ngoài hành lang truyền tới, đó là vệ sĩ giữ cửa. Lư Ý Nguyệt cười mỉa, với sức khỏe hiện tại, cô còn có thể chạy đi đâu được chứ? Lâm Tây Canh làm việc thật cẩn thận!

“Tạm biệt, mẹ không có khả năng bảo vệ con, cũng không muốn đưa con ra thế giới tàn khốc này.” Lư Ý Nguyệt nhẹ nhàng nói với đứa nhỏ trong bụng.

Trong hành lang truyền đến tiếng nói chuyện, là giọng nữ. Lư Ý Nguyệt nghe ra người đó là Ngô Nhân Kỳ, nhưng không mấy để tâm. Một lát sau, quả nhiên Ngô Nhân Kỳ bước vào phòng bệnh.

Lư Ý Nguyệt xoay người bật đèn đầu giường, liền thấy Ngô Nhân Kỳ đang đứng trong bóng tối. Cô ấy đến đây làm gì? Cười nhạo cô sao?

“Tôi không đến để chê cười cô.” Ngô Nhân Kỳ giống như nhìn thấu tâm tư Lư Ý Nguyệt, liền mở miệng nói.

“Chê cười cũng không sao, là tôi tự làm tự chịu.” Lư Ý Nguyệt tự giễu.

“Tội gì chứ? Chúng ta chỉ là vật hy sinh trong cuộc chiến của đàn ông bọn họ thôi.” Ngô Nhân Kỳ thở dài.

Lư Ý Nguyệt nghe vậy, khẽ nhún mày, “Vật hy sinh?”

“Xem ra cô cũng không biết, chúng ta đều chẳng hay biết gì. Hạ Dương muốn cô phá hỏng hôn lễ của tôi, không chỉ vì tôi. Có lẽ cô cũng không thể tưởng tượng được, Hạ Dương và Lâm Tây Canh là anh em cùng cha khác mẹ.” Ngô Nhân Kỳ chậm rãi nói.

“Cái gì?” Lư Ý Nguyệt kinh ngạc.

Ngô Nhân Kỳ cười nhạt, “Anh ta vì trả thù nên mới làm thế. Hôn ước của tôi và Lâm Tây Canh bị hủy, tài chính nhà máy điện bảo vệ môi trường sẽ khó khăn, anh ta còn cài gián điệp trong Lâm thị, mục đích chính là muốn làm Lâm thị đại loạn.”

“Ha ha.” Lư Ý Nguyệt nghe xong chỉ bật cười, thì ra tình yêu chỉ là vỏ bọc, tranh đấu gia tộc mới là sự thật. “Tôi vẫn cảm thấy mục đích của Hạ Dương không đơn giản như vậy, không ngờ lại thế này.” Cô lắc đầu than thở, “Tôi thật đáng đời, dấn chân vào nước, cả người vấy bùn!”

“Nhưng tôi có thể nhìn ra, Lâm Tây Canh yêu cô thật lòng.” Ngô Nhân Kỳ nói tiếp.

“Yêu? Tôi sớm đã không tin tình yêu nữa rồi!” Lư Ý Nguyệt lạnh nhạt trả lời.

“Chính vì yêu quá sâu đậm nên mới phản ứng dữ dội như vậy.”

“Không nói nữa được không? Bây giờ nói thì còn ý nghĩa gì nữa chứ? Kết thúc rồi! Chỉ cần xong xuôi trở ngại cuối cùng này, lại sẽ đường ai nấy đi!” Lư Ý Nguyệt đặt tay lên bụng, nhẹ nhàng vuốt ve, về mặt đời đời.

“Có lẽ quay lại vẫn kịp?” Ngô Nhân Kỳ khuyên bảo.

Lư Ý Nguyệt không nói tiếp, cô không dám ảo tưởng, kết quả có hậu chưa bao giờ đến với cô.

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Dù sao, tôi cũng phải cảm ơn cô, đã giúp tôi hiểu được mình muốn gì. Tạm biệt!” Ngô Nhân Kỳ cười rộ lên, xách túi đứng dậy.

“Cô định đi đâu?” Lúc này, Lư Ý Nguyệt mới chú ý đến hành lý trong tay Ngô Nhân Kỳ, dường như chuẩn bị đi xa.

Ngô Nhân Kỳ quay đầu, cười trong vắt, “Tôi phát hiện trước đây mình sống quá đầy đủ, cái gì cũng không hiểu, là cha mẹ chăm sóc quá tốt. Giờ đây, tôi phải thực sự bước ra ngoài, nhìn ngắm thế giới này.”

“Vậy anh ta làm sao bây giờ?” Lư Ý Nguyệt không nhịn được hỏi tiếp. Hạ Dương nhọc lòng, cũng không chỉ vì trả thù, đối với Ngô Nhân Kỳ, anh ta rất thật lòng.

Ngô Nhân Kỳ không trả lời, lắc đầu, vẫy tay, “Tạm biệt, Lư Ý Nguyệt!”

Ngô Nhân Kỳ ra khỏi bệnh viện, cô gọi điện cho Lâm Tây Canh, “Anh Tây Canh, em xem xong rồi, cô ấy trông thực sự rất chán nản.”

“...”

“Anh nhất định phải như vậy sao? Anh không hối hận sao?” Ngô Nhân Kỳ hỏi.

“...”

“Đàn ông các anh thật quá độc ác!” Ngô Nhân Kỳ run run nói.

“...”

Lâm Tây Canh dứt khoát đập điện thoại, anh sợ nếu nghe tiếp, trái tim anh sẽ tan ra, sau đó vội vàng thay đổi kết cục. Anh và cô còn đường để đi sao? Anh thì thảo tự hỏi. Cả hai người đều tổn thương quá nhiều, sao có thể dựa vào nhau được? Đường phía trước đầy gai góc, tiếp tục bước chỉ có gian nan, đau đớn. Đau dài không bằng đau ngắn, dừng ở đây đi! Lâm Tây Canh không ngừng nhắc nhở chính mình.

Trước khi Lưu Ý Nguyệt vào phòng giải phẫu, trong phòng bệnh không một bóng người, Lâm Tây Canh đương nhiên cũng không tới.

Căn phòng trắng như tuyết, tất cả đều là màu trắng, lạnh lẽo như băng. Lưu Ý Nguyệt nhìn không được cả người run rẩy, giống như phát sốt. Cô leo lên bàn giải phẫu, trước mắt là ngọc đèn chói lóa.

“Tôi tiêm thuốc gây tê cho cô, lát nữa sẽ thử lại, nếu cô có cảm giác nhất định phải nói cho tôi biết!” Bác sĩ hòa nhã nói.

“Được!” Lưu Ý Nguyệt trả lời, chỉ hy vọng sớm bắt đầu, cũng sớm kết thúc.

Cô nhắm mắt lại, nghe thấy có người hỏi, “Đau không?”

“Không đau!”

“Không có chút cảm giác nào?”

“Không có!”

“Có cảm giác gì khác không?”

“Tôi muốn ngủ, thật thoải mái, giống như đang bay lên vậy!” Lưu Ý Nguyệt vô thức thì thào, sau đó không nghe thấy gì nữa. Cô biết, sắp bắt đầu giải phẫu, cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Trong cơn mê, Lưu Ý Nguyệt quay lại thời còn hai mươi. Cô đơn, do dự, run rẩy, sợ hãi. Bác sĩ chỉ vào chiếc giường cao cao, lạnh lùng nói, “Tự lên đi!”. Lưu Ý Nguyệt từ từ leo lên, bác sĩ nhìn lại, “Sao đã lên rồi? Có hiểu không hả? Cởi quần!”

Lưu Ý Nguyệt đỏ mặt, lại trèo xuống, trong lòng vô cùng sợ hãi, nào ai nói cho cô biết phải làm như thế nào. Lời nói và vẻ mặt bác sĩ đều vô cùng khinh bỉ, Lưu Ý Nguyệt chỉ biết cắn răng chịu đựng, hốc mắt ầng ậng nước.

Giải phẫu kéo dài ba giờ liền, Lưu Ý Nguyệt mơ màng nghe thấy bác sĩ nói, rồi tiếng quát tháo, mãi đến khi cô mê mết bị kéo xuống, để lại ngoài hành lang, họ nói phòng bệnh hết giường, bắt buộc phải nằm ở đó.

Nhiều năm sau, Lưu Ý Nguyệt mới biết, lần đó bệnh viện lấy cô làm “chuột bạch” cho bác sĩ mới vào nghề.

Khi Lưu Ý Nguyệt tỉnh lại, trước mắt đã là phòng bệnh, giống như tất cả chỉ là một giấc mộng, cô cơ bản chưa từng đến căn phòng giải phẫu kia. Lưu Ý Nguyệt trầm nghĩ, có nên cảm tạ Lâm Tây Canh, không khiến cô một lần nữa chịu nhục không?

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Biến chuyển

Edit: Thiên Di

Beta: Lee

“Cô tỉnh rồi.”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một phụ nhân hiền hậu đi vào. Bà chừng sáu mươi tuổi, sắc mặt hồng hào, vui vẻ. Lưu Ý Nguyệt khẽ nhủ mảy, người này cô không biết. Bà thấy Lưu Ý Nguyệt nhắm mắt lại, ý cười càng sâu, “Cháu không biết tôi đâu. Tôi họ Lý, Tây Canh gọi là bác.” Nói xong, bà đi đến trước mặt Lưu Ý Nguyệt.

Bà họ Lý, gần như không còn ai nhớ tên bà. Mẹ bà là bảo mẫu ở Lâm gia, cả đời hầu hạ lão phu nhân Triệu Uyển Nghi. Bà không kết hôn, không có con cái, Triệu Uyển Nghi thương bà lẻ loi hiu quạnh, giữ bà ở lại Lâm gia giúp việc. Khi đó không hề có quan hệ chủ tớ, bởi vì bà lớn hơn Lâm Đồng Dương vài tuổi, vì thế Triệu Uyển Nghi bảo Lâm Tây Canh gọi bà là bác. Những chuyện này về sau Lưu Ý Nguyệt mới biết.

Lưu Ý Nguyệt nghe bà nhắc đến Lâm Tây Canh, lập tức đề phòng ra mặt.

“Cháu cũng gọi tôi là bác đi, tôi gọi cháu là Ý Nguyệt, được chứ?” Bà tự quyết định, giống như Lưu Ý Nguyệt không hề tồn tại. Bà cô ngồi xuống, lấy quả táo ra, chậm rãi gọt.

Lưu Ý Nguyệt chăm chú nhìn động tác của bà, con dao trong tay bà nhẹ nhàng lướt đi, vỏ từ từ tách ra khỏi quả táo lại không hề bị đứt. Lưu Ý Nguyệt chỉ nghe thấy chuyện này lúc còn đi học, năm đó ở Thượng Hải nghe nói có người tên Đỗ Nguyệt Sinh có kỹ thuật gọt trái cây rất tuyệt, đến hôm nay được tận mắt nhìn thấy, không khỏi ngạc nhiên.

“Lại đây, ăn miếng táo. Táo rất tốt cho phụ nữ có thai.” Bà cô đưa một miếng táo cho Lưu Ý Nguyệt, nói.

“.....” Lưu Ý Nguyệt trầm nghĩ, có lẽ thuốc mê còn chưa hết tác dụng, hoặc là cô gặp ảo giác. Mang thai? Là ai mang thai, con cô đã không còn nữa!

“Đứa bé vẫn còn, cháu yên tâm ăn đi. Cố gắng tắm rửa, sinh một đứa trẻ béo khỏe!” Bà đưa miếng táo đến gần Lưu Ý Nguyệt hơn, lại nói.

Lúc này, Lưu Ý Nguyệt mới nhận lấy miếng táo, không phải cô nghe lời bà, mà là cô đã lấy lại được bình tĩnh. Mặc kệ thế nào, thân thể là của cô. Lưu Ý Nguyệt ăn một mạch hết quả táo, giống như mới bị bỏ đói một thời gian dài.

Cánh cửa lại bị đẩy ra, một bà lão tươi cười chống gậy đi đến. Lưu Ý Nguyệt nhìn ra là một bà lão phúc hậu, mái tóc hoa râm, có lẽ cuộc sống an nhàn nên gương mặt chỉ có vài nếp nhăn.

“Ôi, thật đáng thương, sao lại gầy như vậy! Thằng nhóc này, không ra thể thống gì!” Lão phu nhân vuốt tóc Lưu Ý Nguyệt, không ngừng cảm nhận. Lưu Ý Nguyệt có lẽ hiểu được, người này chính là bà nội mà Lâm Tây Canh vẫn hay nhắc tới, Triệu Uyển Nghi.

Nhưng Triệu Uyển Nghi làm sao biết Lưu Ý Nguyệt? Lại sao biết cô mang thai?

Chuyện này phải nói từ khi Nhị Hắc rời khỏi phòng bệnh...

Nhị Hắc biết cậu không thể chống lại Lâm Tây Canh, cậu chỉ là chồng trên danh nghĩa của Lưu Ý Nguyệt, bất kể mặt nào cũng không thể đấu lại Lâm Tây Canh. Cậu chỉ có thể nghĩ đến một người, Hạ Dương.

“Anh ta không cần đứa bé, còn nói đứa bé là con riêng!” Nhị Hắc ngồi đối diện Hạ Dương, lầm bầm.

“Không ngờ anh ta lại hận tôi như vậy!” Hạ Dương nói thầm. Có lẽ trong mắt Lâm Tây Canh, đứa bé cũng như Hạ Dương.

“Anh mau nghĩ cách đi, chẳng lẽ để anh ta vứt bỏ đứa bé như thế sao?” Nhị Hắc giương cổ quát.

“Đương nhiên không thể, yên tâm, việc này không đơn giản như vậy. Anh ta muốn không cần là được sao? Nghĩ không ai có thể ngăn anh ta lại sao?” Hạ Dương vừa trả lời vừa âm thầm tính toán.

Anh không do dự nghĩ đến Triệu Uyển Nghi, lúc này, chỉ có bà mới có khả năng ngăn con sói thần này lại. Nghĩ là làm, anh vội vàng gọi điện cho Triệu Uyển Nghi đang ở Phong Đình. Nghe tin Lâm Tây Canh có con, bà liền vứt bỏ mọi việc ở nhà, lập tức chạy đến bệnh viện. Lưu Ý Nguyệt mơ mơ màng màng được đưa về phòng bệnh, đứa nhỏ được cứu như thế đó!

“Bà là bà nội của Tây Canh.” Triệu Uyển Nghi ngồi xuống ghế, cười tủm tỉm nhìn Lưu Ý Nguyệt.

Quả nhiên là vậy, Lưu Ý Nguyệt trầm nghĩ. Bất giác nhớ lại khoảnh khắc nằm trên bàn phẫu thuật, cô không khỏi rung mình. Khi ấy không khiếp sợ là bởi vì chưa trải qua, lúc này nghĩ lại, mới thấy thế sự khó lường, lòng người hiểm ác, thiện ác khó phân, người đến rồi đi chỉ như con gió. Cuộc đời này cô nhất định cô độc, nhất định phải gãy dựa trong nghịch cảnh, không thể tin tưởng ai.

Triệu Uyển Nghi nghĩ rằng Lưu Ý Nguyệt là bị dọa đến choáng váng, “Cháu đừng sợ, thằng nhóc kia không dám... đối xử với cháu như thế nữa đâu! Chuyện này để bà lo.”

Lưu Ý Nguyệt thần thờ nhìn Triệu Uyển Nghi, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Bọn họ ai cũng muốn lo chuyện của cô, vậy cô làm gì? Hóa ra cô không hề tồn tại, con là của cô, nhưng vận mệnh đứa nhỏ lại nằm trong tay người khác. Đầu tiên là Lâm Tây Canh, bây giờ lại là Triệu Uyển Nghi.

Khi cô chuẩn bị mất đi tất cả, đột nhiên có người đến nói với cô, cô có thể làm lại từ đầu, nhưng cô không hề vui mừng, mà chỉ có nỗi đau tột cùng. Số mệnh không nằm trong tay cô, chỉ bằng buông xuôi thì hơn! Cô mệt mỏi quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, tự nhủ “im lặng là vàng”.

Triệu Uyển Nghi mỉm cười nhìn cô gái trước mặt, không khóc lóc, không kẻ lệ, thậm chí còn lười phản ứng. Bà biết, cô gái này chính là một phần của Lâm gia.

Bà bác ở lại bệnh viện, nhiệm vụ chính là chăm sóc Lưu Ý Nguyệt cho đến khi cô hoàn toàn khỏe mạnh. Lưu Ý Nguyệt vẫn im lặng như trước, để mặc hai người già quyết định. Triệu Uyển Nghi ở lại một chút rồi đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Lưu Ý Nguyệt cùng bác.

Triệu Uyển Nghi về nhà con trai. Ba người chính tề ngồi chờ bà giáo huấn.

Bà nghiêm khắc nhìn con dâu Khương Tô Trân đầu tiên, “Tô Trân, con có biết chuyện này hay không?”

Khương Tô Trân ngẩng mặt nhìn mẹ, bắt gặp ánh mắt dữ dằn của bà, vội vàng cúi đầu, “Mẹ, con thật sự không biết! Mẹ cũng biết con ít khi ra khỏi nhà ma!” Bà lễ phép trả lời.

“Không ra khỏi nhà? Có rất nhiều chuyện không cần ra khỏi nhà cũng biết. Mẹ không ngờ con vẫn cố chấp như vậy. Trước đây đã thế, bây giờ vẫn không chịu thay đổi. Không biết mẹ nên khen con hay là mắng con nữa. Con nữa! Cũng không biết sao?” Triệu Uyển Nghi chuyển sang chất vấn Lâm Đông Dương.

“ Mẹ.” Lâm Đông Dương yếu ớt trả lời, chuyện gì cũng không thoát khỏi mắt bà, ông còn biết giải thích thế nào nữa!

“Người ta nói con hư tại cha tại mẹ, có sai bao giờ. Anh chị, một già điếc, một vờ câm, thiếu chút nữa hại chết một đứa nhỏ, đó là huyết thống Lâm gia, anh chị nhẫn tâm thế sao?” Nói xong, Triệu Uyển Nghi giận dữ gõ cây gậy trên mặt đất.

“Về phần cháu! Cũng không tới phiên bà đến dạy, bà không dạy con tốt, sao có thể nói cháu.” Triệu Uyển Nghi đem mũi nhọn chỉ vào Lâm Tây Canh. “Cháu còn nói cái gì? Con riêng? Ai là con riêng? Về sau từ này không được phép xuất hiện ở Lâm gia.”

Ba người bị Triệu Uyển Nghi giáo huấn không dám thờ ơ. Triệu Uyển Nghi nhìn qua từng người, lại nói, “Các người không nuôi đứa bé kia, tôi mang đi. Chờ sức khỏe con bé ổn định hơn, sẽ cùng tôi quay về Phong Đình, không ở nơi này làm chứng mắt các người, các người thích dày vò nhau như thế nào thì tùy.”

Nói xong, Triệu Uyển Nghi chậm rãi đứng lên, “Tô Trân, tôi phải ở lại đây vài ngày, không biết có chỗ nào cho tôi ở lại không?”

“Mẹ! Sao mẹ lại nói thế? Con chuẩn bị căn thân cả rồi!” Khương Tô Trân vội vàng đứng lên, tay chân luống cuống.

“Vậy dẫn tôi đi!” Triệu Uyển Nghi nhìn Khương Tô Trân nói.

Hai người vào phòng, Triệu Uyển Nghi giả vờ tự nói, “Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, chính mình cũng vui vẻ hơn!”

“Mẹ!” Khương Tô Trân ra vẻ đáng thương, Triệu Uyển Nghi thấy vậy không khỏi thờ dãi.

“Mẹ cũng là đàn bà, mẹ biết con có nỗi khổ riêng. Nhưng mà, chuyện đó có thể thay đổi sao? Nếu biết rõ không thể thay đổi, thì nên chấp nhận con ạ!” Triệu Uyển Nghi trầm giọng nói.

“Mẹ, nhưng chuyện này. . . .” Khương Tô Trân áp a áp ứng, muốn nói lại không dám nói.

“Dù sao đứa nhỏ cũng là một sinh mệnh, là cháu nội của con, con thật sự có thể nhẫn tâm sao? Con không sợ bị báo ứng sao?” Triệu Uyển Nghi chất vấn.

“Nhưng cô gái kia lại lịch không rõ, môn không đăng hộ không đối.”

“Không ngờ, con còn cố chấp, cổ hủ hơn mẹ, khó trách Tây Canh nó. . . Thôi! Phải nói gì mẹ cũng nói hết rồi, người mẹ sẽ dẫn đi. Haizzz, lại nên tội! Con ra ngoài đi, mẹ muốn nghỉ ngơi.” Triệu Uyển Nghi phát tay, quay đầu không thèm nhìn con dâu.

Triệu Uyển Nghi tay chống gậy đứng trong bóng tối, Trương Uẩn Hoa ba mươi năm trước bà vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ, Lưu Ý Nguyệt lại tựa như người phụ nữ đó. Bà khẽ thở dài, vòng tuần hoàn này bao giờ mới kết thúc đây?

Lâm Tây Canh vừa bước vào, liền thấy bóng lưng buồn bã của bà nội. Bóng lưng ấy từng rất mạnh mẽ, lúc này, xem ra đã có phần mệt mỏi.

“Bà nội!” Anh gọi một tiếng. Triệu Uyển Nghi quay đầu lại nhìn anh, đây là cháu nội mà bà rất tự hào.

“Vào đi.” Triệu Uyển Nghi ngoắc tay, “Ngồi xuống!” Bà lại vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, Lâm Tây Canh bước đến ngồi xuống. “Bao lâu rồi chưa ngồi cạnh bà nói chuyện?” Triệu Uyển Nghi cười hiền hậu.

“Bà ở bệnh viện một buổi chiều, con bé một chữ cũng không nói, ngay cả gọi cũng không gọi bà một tiếng.” Triệu Uyển Nghi bắt đầu nói.

“Bà biết con bé không phải không tôn trọng bà. Mà là không biết gọi bà thế nào, là con bé là sợ hãi.” Triệu Uyển Nghi nhìn chăm chăm vào ánh mắt Lâm Tây Canh chậm rãi nói, “Hơn nữa, con bé cũng thật nghe lời, bảo gì cũng đồng ý!”

“Tây Canh, bà biết hôn nhân của cha mẹ cháu khiến cho cháu không thoải mái. Nhưng rốt cuộc cháu có biết ai đúng ai sai không?” Triệu Uyển Nghi hỏi.

“” Lâm Tây Canh không biết nói gì.

“Hôn nhân không có đúng sai, không đơn giản như phép tính 1+1, không phải đen thì nhất định là đen, trắng nhất định là trắng. Bởi vì chuyện mà thế gian không thể nào nói rõ nhất chính là tình yêu nam nữ. Cha của cháu dĩ nhiên có sai, nhưng mẹ cháu cũng không phải không có một phần trách nhiệm. Không phải bà bao che cho con trai. Cháu cũng trưởng thành rồi, ít nhiều cũng phải hiểu được!”

Từ đầu đến cuối, Lâm Tây Canh không nói lời nào. Chính lúc này, anh mới nghĩ lại những chuyện trước đây, về cuộc hôn nhân của cha mẹ, về nỗi bất

công của anh.

“Cháu cũng nên đi thăm con bé một chút. Theo bà, cháu không nên gặp trực tiếp, bà nghĩ con bé không muốn nhìn thấy cháu. Đợi tình trạng ổn định, bà sẽ mang con bé đi. Về phần tương lai, sau này rồi nói.” Cuối cùng, Triệu Uyển Nghi nói.

Lâm Tây Canh vẫn đi, khi màn đêm yên tĩnh buông xuống, anh bước vào bệnh viện. Lưu Ý Nguyệt và bác đều đã ngủ say. Đôi mày cô khẽ nhíu lại, tay đặt ở bụng, như là bảo vệ đứa bé trong bụng. Cô thật sự sợ hãi, trái tim Lâm Tây Canh bỗng thất lại.

Lưu Ý Nguyệt đột nhiên bừng tỉnh, mở to mắt, trước mặt rõ ràng có một người đang đứng. Cô với tay bật đèn đầu giường, bóng người đó chính là Lâm Tây Canh. Cô ngồi dậy, mím môi nhìn anh, không biết mục đích của anh là gì.

Lâm Tây Canh ngồi xuống, ngọn đèn soi rõ khuôn mặt, từng đường nét hoàn hảo.

[Tạm biệt, giấc mơ tôi!

Tôi có điều muốn nói, nhưng giờ phút này không phải là thời điểm thích hợp.

Bất kì ai hiểu rõ hay lên tiếng, chính là một dịp thích hợp..

Về phần nó có ý nghĩa gì, tôi phải giữ lại cho mình, cho đến phút cuối cùng.] (*)

Lưu Ý Nguyệt nghĩ thầm, khi nào mới là dịp thích hợp, thời điểm thích hợp? Cuối cùng – khái niệm này rộng lớn quá! Nhưng khi nào cô mới đi đến đó đây?

(*) một bài thơ tiếng trung, tựa đề là “Tạm biệt, giấc mơ tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chào đời

Edit: Lee.

Hạt mưa đánh vào lá cây “lộp độp...”.

Lưu Ý Nguyệt ngồi trên hành lang, buông đồ đan trong tay xuống, giương mắt nhìn khoảng không mông lung, cơn mưa này không biết bao giờ mới tạnh. Khẽ đặt tay lên bụng, đứa nhỏ giật mình, Lưu Ý Nguyệt mỉm cười mẫn nguyện.

“Con đói à? Chúng ta đi ăn cơm nhé!” Cô cúi đầu nói với phần bụng nhô lên.

Nhà cũ rất yên ắng, giống như chỉ có một mình cô, tiếng bước chân vang vọng suốt hành lang dài. Hai tháng trước, Triệu Uyển Nghi đưa cô đến đây, lúc này đứa nhỏ đã được sáu tháng.

Khi còn ở bệnh viện, Triệu Uyển Nghi mời một thầy thuốc đông y đến. Nghe nói, phụ nữ Lâm gia mang thai đều uống thuốc của ông. Bác để ngay trong phòng một siêu điện nhỏ, sớm tối sắc thuốc. Cả phòng tràn ngập vị thuốc đông và tiếng sắc thuốc đơn điệu. Lưu Ý Nguyệt uống hết bát này đến bát khác, thuốc đắng như mật, liên tục bốn tháng (‘mật’ ở đây kiểu như mật cá ấy ạ :D). Buổi tối nọ, cái bụng đột nhiên giật mình, Lưu Ý Nguyệt vui sướng lạ thường.

Chỉ một lát, đứa nhỏ lại im lặng, Lưu Ý Nguyệt thầm nghĩ con mình quá nhạy cảm. Sau này, số lần thai nhi đạp bụng càng nhiều, Lưu Ý Nguyệt biết, đứa nhỏ này đã thực sự khỏe mạnh. Trải qua những ngày trước đây, Lưu Ý Nguyệt chỉ hy vọng con mình khỏe mạnh, bé có thể không xinh đẹp, không xuất chúng, nhưng nhất định phải khỏe mạnh.

Cô yên lặng cảm nhận đứa nhỏ lớn dần, từng thay đổi rất nhỏ của bé đều không thoát khỏi linh cảm nhạy bén của cô. Ngày nào cũng nói chuyện với bé, bác trâu, bảo cô điên mất rồi, Lưu Ý Nguyệt nghe xong chỉ cười nhẹ.

Trên bàn cơm, vẫn chỉ có Lưu Ý Nguyệt và bác. Triệu Uyển Nghi ăn chay niệm phật, một ngày ba bữa đều ở phật đường, thỉnh thoảng còn có cư sĩ đến giảng kinh. Lưu Ý Nguyệt mang thai không được phép vào phật đường, nghe nói lúc này cô khí huyết quá nặng, sợ xúc phạm Phật tổ.

Bữa ăn rất đạm bạc, chỉ có cơm trắng và hai đĩa thức ăn. Hơn nữa, khi ăn không được nói chuyện, đó là quy tắc của Lâm gia. Lưu Ý Nguyệt cười cười, nhớ lại phòng bếp nhỏ trước kia, hình như Lâm Tây Canh không như vậy.

Sao đột nhiên lại nhớ tới anh? Lư Ỗ Nguyệt l ấ đầu. Người ấ, ấ lâu không gặp, bất vô âm tín.

“Khó ăn lắm sao?” Bác thấy Lư Ỗ Nguyệt ng ẩ người, liền hỏi.

“Không ạ, ngon lắm ạ!” Lư Ỗ Nguyệt định thần lại, chăm chú ăn tiếp.

Cơm nước xong, cô dọn dẹp lại phòng bếp, ể bác về phòng nghỉ ngơi. Sau khi thai nhi ổn định, Triệu Uy ễn Nghi và bác cũng không xem cô là thai phụ, ể cô muốn làm gì thì làm. “Ồ đây đều phải tự làm việc, hoạt động một chút mới có lợi, con yên tâm, bà không hại con đâu!” Triệu Uy ễn Nghi ấ nói vậy với Lư Ỗ Nguyệt.

Cả buổi chiều, Lư Ỗ Nguyệt ngồi khâu vá trên hành lang. Đó là một cách tốt, cô vứt bỏ tất cả oán hận, ểm yêu thương ể vào từng mũi khâu. Quần, mũ, áo len, khăn của bé, từng thứ một, nhỏ nhỏ xinh xinh, càng ngày càng nhiều.

Đêm xuống, đêm dài yên tĩnh, một bóng người lại trải dài trên từng phiến đá lót đường Phong Đĩnh. Đi qua một tầng ấ, vượt qua một cây cầu. Dưới ánh trăng, trên mặt nước, hiện lên bước chân khoan thai của cô.

Từng ngày dần trôi, Lư Ỗ Nguyệt không nghĩ gì, ngoài nỗi chờ mong ểra nhỏ chào ể. Trên thế gian, rốt cục cũng có thứ thực sự thuộc về cô.

Một sự kiện cuối cùng trước khi sinh: cắt tóc. Bác nói, trong khi ở cữ không ể gọi ể, tắm rửa. Lư Ỗ Nguyệt nghĩ ể mái tóc dài của mình, không biết phải chăm sóc thế nào, dứt khoát cắt đi.

Đêm, tiếng mưa rơi tí tách. Cô nhìn vào tấm gương, ểra kéo vài cái, nhìn lại, như thấy một người xa lạ.

“Con muốn nó tới không?” Triệu Uy ễn Nghi hỏi Lư Ỗ Nguyệt.

“Không ạ!” Lư Ỗ Nguyệt không do dự trả lời.

Triệu Uy ễn Nghi cười cười, “Con giống bà hồi trẻ lắm, cứng đầu quá! Có ể, Ỗ Nguyệt ấ, phụ nữ mạnh mẽ quá sẽ phải chịu nhiều đau khổ.”

Lư Ỗ Nguyệt nghe vậy, lại không cho là đúng lắm, trong cuộc ể, nhất định phải ném trái khổ đau, có sao phải miễn cưỡng chính mình? ể tận hôm nay, cô vẫn bước bình như hồi còn bé.

“Con bé không muốn cháu tới.” Triệu Uy ễn Nghi cầm ống nghe trong tay, ung dung nói với Lâm Tây Canh.

“...” Đầu kia, Lâm Tây Canh hoàn toàn trầm mặc, siết chặt ể thoại.

“Tây Canh, yên tâm ể! Con bé không sao đâu, ha ha, mạnh mẽ hơn mẹ cháu nhiều, đích thực là người Lâm gia chúng ta.” Nói xong, Triệu Uy ễn Nghi cười rộ lên.

Mãi ể ngày cuối cùng trước khi sinh Lư Ỗ Nguyệt mới vào viện, một bệnh viện nhỏ ở Phong Đĩnh, chính nơi này Lâm Tây Canh ấ chào ể. Lư Ỗ Nguyệt mở h ể đầm ể nằm trên giường sinh, chân tay như bị ai xé rách, vô cùng đau ể. “Nếu anh còn yêu quý ểra nhỏ này, làm ơn cầu mong cho em bình an sinh bé!” Từng con ể liên tục ập ể, cô không ngừng l ấ b ẩ.

Cả ngày hôm ấ, Lâm Tây Canh sốt ruột đi tới đi lui trong văn phòng, việc gì cũng không muốn làm, càng không thể làm. ể thoại đột nhiên vang lên, anh vội vàng chạy ể, đầu kia, bác hưng phấn hô to, “Tây canh, mẹ tròn con vuông, chúc mừng cháu, ểra làm bố rồi!”

Anh ngồi sụp xuống, gỡ mắt kính ra, hai tay che mặt. “Ha ha...” Anh đột nhiên bật cười sáng khoái, nhìn qua, vẫn là Lâm Tây Canh bình tĩnh thường ngày. Nhưng giờ ấ, trong mắt anh, thế giới ấ hoàn toàn thay ể, rực rỡ sắc màu. Anh ấ có mục tiêu của ể mình, ấ có một cô con gái, anh là cha một bé gái.

Khuong Tổ Tr ẩ nghe tin là con gái, h ể hực nói, “Sao lại là con gái chứ?”

“Cháu gái thì có gì không tốt? Cháu gái là chiếc áo bông nhỏ nh ẩ!” Lâm Đông Dương nói.

“Dù sao cùng vứt không xong!” Khuong Tổ Tr ẩ cầu nh ẩ. Thật muốn cảm tạ bà nội nhiều chuyện, giờ thành củ khoai lang nóng gi ể trong tay con trai, chưa kết hôn ấ có con, còn con gái nhà ai dám d ểm ngó nữa?

“Nói vớ vẩn!” Lâm Đông Dương l ểm bà một cái, kẻ ngốc cũng nhìn ra ểra nhỏ chính là sự thay ể lớn, Lư Ỗ Nguyệt kia về sau nhất định là người Lâm gia.

“Mẹ, bé là con gái con, là cháu mẹ!” Lâm Tây Canh trầm giọng nói.

“Con biết là con con sao?” Khuong Tổ Tr ẩ li ểu mình nói một câu.

“Bà!”

“Mẹ!”

Lời vừa ra khỏi miệng, bà liền bị chồng và con trừng mắt nhìn, vội vàng cup mắt xuống. “Được rồi, được rồi! Coi như tôi chưa nói gì hết, chưa nói gì hết!”

“Con có định gì chưa? Muốn dẫn hai mẹ con về không?” Lâm Đông Dương không thèm để ý đến Khương Tố Trân, quay đầu hỏi con trai.

“Bà nội nói không cần, còn ở cũ cũng chưa tiện ra khỏi cửa.” Lâm Tây Canh trả lời.

“Chúng ta cũng nên đi thăm.” Lâm Đông Dương nghĩ một lát, lại nói.

“Tốt nhất không nên, bà nói sợ tâm trạng cô ấy không tốt, đợi sức khỏe ổn định đã ạ!”

“Không ngờ con bé lại hợp với bà nội như vậy. Hần bà thích nó lắm. Không nhiều người được bà thích đâu!” Lâm Đông Dương cười, nói.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, Lâm Tây Canh đứng ở ban công tòa nhà Hoa Uy, ngẩng đầu nhìn mảnh trăng lẻ loi giữa bầu trời, lại nhớ tới một đêm kia, cô chỉ tay lên, nói với anh, “Nhìn kia!”. Ánh trăng ấy in sâu trong trái tim, mãi không thể xóa nhòa.

Nghĩ đến bé con, con gái anh, không biết trông thế nào nhỉ? Giống anh? Giống cô? Trái tim Lâm Tây Canh như tan ra, chỉ muốn vứt bỏ tất cả, chạy đến Phong Đình, nhưng cuối cùng, vẫn phải cố gắng kiềm chế. Cô còn ở cũ, không thể chịu được kích thích.

Lưu Ý Nguyệt chăm chú nhìn mặt trời nhỏ trước mắt, không thể nào ngủ được, tựa như nhìn bao nhiêu cũng chưa đủ. Bé không xinh đẹp, mặt đầy nếp nhăn, gầy yếu như con mèo nhỏ, nhưng Lưu Ý Nguyệt lại thấy bé là sinh vật đẹp nhất trên đời.

“Ngủ đi, đừng nhìn nữa nào!” Bác khẽ nói.

“Bác, cháu thật không dám tin, cháu sợ ngày mai tỉnh giấc bé sẽ đột nhiên biến mất.” Lưu Ý Nguyệt nhẹ nhàng tâm sự, con gái nhỏ nghe thấy giọng cô, giật mình, nhảy mất mấy cái, “A! Bé biết cháu đang nói bé!” Lưu Ý Nguyệt vui mừng, khẽ reo lên.

“Cái này gọi là mẫu tử liên tâm. Được rồi, ngủ đi! Cháu bồi dưỡng tốt mới có sữa cho con.” Bác tiếp tục khuyên nhủ.

Lưu Ý Nguyệt không phải mỗ nên ba ngày sau đã được ra viện. Bác ôm bé về nhà, vừa bước qua cổng đã ríu rít, “Về đến nhà rồi, tổ tông phù hộ bé khỏe mạnh, bình an!”

Đứa nhỏ như bị lời chúc làm phiền, oa oa khóc lớn. “Ôi! Tiếng khóc ghê gớm quá! Được, giống bố nó lắm! Tây Canh trước đây cũng to mồm như thế!” Triệu Uyển Nghi vuốt trán bé, cười nói. Bé con lập tức nín khóc, đôi mắt đen láy mở to tìm người nói chuyện.

“Ai, tìm cụ à? Ha ha, cụ là cụ nhé, cụ cưng!” Triệu Uyển Nghi cười mãi không thôi, Lưu Ý Nguyệt đứng cạnh cũng vui lây, không ngờ con gái cô cũng được nghe chúc phúc.

Trở về phòng, Lưu Ý Nguyệt nằm xuống, Triệu Uyển Nghi đi đến, ngồi ở mép giường.

“Bà không cho bọn họ đến, sợ con không vui.” Triệu Uyển Nghi nói.

“...” Lưu Ý Nguyệt không trả lời.

“Nhân tiện dạy dỗ thẳng thớm kia một chút.” Triệu Uyển Nghi nhìn Lưu Ý Nguyệt, mặt không đổi sắc, không có chút biểu cảm gì. Bà âm thầm tán thưởng, xem ra cô thực sự rất bình tĩnh.

Khi xung quanh yên tĩnh lại, Lưu Ý Nguyệt mới nhìn kĩ căn phòng này. Nhớ khi mới đến, bác nói với cô, đây là phòng Lâm Tây Canh trước đây. Chiếc giường là giường gỗ chạm khắc kiểu xưa, kích cỡ có thể so với giường kingsize hiện đại, ba mặt khắc trang tròn hoa thắm, tứ hi như ý, tài tử giai nhân, mỗi khi nằm xuống, đều có thể ngửi được hơi thở của anh.

Đứa nhỏ chưa được đặt tên, Lưu Ý Nguyệt thường gọi là “bé”.

Bé lớn rất nhanh, dường như biết mẹ vất vả, không khóc, không nháo, ngày nào cũng vậy, không ăn thì ngủ, ngoan ngoãn lạ thường. Những ngày ở cũ, bé như chồi măng mới nhú, mỗi ngày mỗi khác, đến khi hết cỡ, đã lớn trông thấy, gương mặt tròn trĩnh, đôi mắt tròn xoe, rất đáng mừng!

“Ai nha, ngoan lắm, vừa thấy bà liền cười, cười như nắc nẻ.” Ngày nào Triệu Uyển Nghi cũng truyền tin qua điện thoại như vậy.

Đầu kia, trái tim Lâm Tây Canh như có vô số lông hồng quệt nhẹ, ngứa ngáy không thôi. Anh biết bà cố ý, ngày nào cũng tra tấn anh như vậy.

“Mỗi lần hỏi về cháu, con bé đều không nói gì, nha đầu chết tiệt, không ngờ có thể bình tĩnh như vậy!” Triệu Uyển Nghi ra vẻ bức dọc, nói. Bà biết, nếu Lâm Tây Canh thật sự muốn đến, Lưu Ý Nguyệt cũng sẽ không phản đối. Cuối cùng, hóa ra bà là người già gần dờ, lấy việc tra tấn cháu trai làm vui.

“Bà nội, thôi vậy, chờ cô ấy đồng ý rồi nói sau!” Lâm Tây Canh ngoan ngoãn thỏa hiệp.

“Ai...” Triệu Uyển Nghi cúp điện thoại thờ dãi. Từ khi nào cháu bà lại ngoan ngoãn như vậy? Xem ra đúng là vô quỷ dày có móng tay nhọn a!

Bé được trăm ngày, mái tóc Lưu Ý Nguyệt đã dài đến vai. Cô bế con gái đi chợ, qua một tiệm chụp ảnh liền dừng lại, rồi bước vào. Đây là lần đầu tiên

hai mẹ con chụp ảnh chung, trên ảnh viết, “Kì niệm bé trăm ngày tuổi”.

Ra khỏi tiệm ảnh, cô chăm chăm bé bé đi trên đường.

“Luu Ý Nguyệt!”

Luu Ý Nguyệt quay đầu, trước mắt là một gương mặt tươi cười rạng rỡ, là cậu ta, Lâm Thịnh Hi.

“Á! Đây là?” Lâm Thịnh Hi chỉ vào bé gái trong lòng Luu Ý Nguyệt, giật mình hỏi.

“Con gái tôi.” Luu Ý Nguyệt trả lời.

“Chị kết hôn rồi?” Lâm Thịnh Hi hô lớn.

“Ừm!” Luu Ý Nguyệt gật đầu, cứ coi là như thế đi, dù sao vẫn còn giấy đăng kí kết hôn với Nhị Hắc.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bước ngoặt

Edit: Thiên Di

Beta: Lee

Luu Ý Nguyệt bế bé về nhà, Triệu Uyển Nghi bước nhanh ra đón, “Hai mẹ con đi đâu vậy?”, bà hỏi.

“Cháu bé bé đi chụp ảnh trăm ngày tuổi ạ!” Luu Ý Nguyệt trả lời.

“Nhanh quá! Đã trăm ngày tuổi rồi! Ai nha, bé nhà ta thật buồn, đầy tháng không đông đủ, giờ cả trăm ngày tuổi cũng không ai đến.” Triệu Uyển Nghi xoa xoa gương mặt bầu bĩnh tươi cười của bé, cố ý than thở.

“Bà nội” Luu Ý Nguyệt vô lực lắc đầu, cười trộm trong lòng. Đây là Lâm gia, bọn họ muốn đến hay không, cô có thể nói gì chứ? Đáng tiếc, Triệu Uyển Nghi vẫn cứ muốn cô mở miệng đồng ý.

“Cháu nói một câu thôi, nó không dám tới.” Triệu Uyển Nghi nín cười, chăm chú nhìn về mặt Luu Ý Nguyệt.

“Đây là nhà của anh ấy, anh ấy tới hay không cháu nói được gì chứ? Cháu lại không có quyền đuổi anh ấy ra ngoài.” Luu Ý Nguyệt nghe Triệu Uyển Nghi nói xong, thầm thất vọng, chỉ ôm lấy bé, vừa đi về phòng vừa nói.

“Được! Là cháu nói nhé! Nó đến thì không được trở mặt đâu.” Triệu Uyển Nghi nói với theo, vui vẻ ra mặt. Thật ra, Lâm Tây Canh đang trên đường tới đây.

Lâm Tây Canh mở cổng bước vào, thà chậm bước chân, cố gắng đi nhẹ nhất có thể, rất sợ làm phiền người trong nhà. Chưa lần nào về nhà anh lại vừa lo lắng vừa háo hức như vậy.

Đi đến hành lang ngoài phòng, anh thấy một cái xe đẩy, có tiếng trẻ con líu ríu. Anh đứng sững lại, chôn chân tại chỗ. Đó là tiếng con gái anh, âm thanh dễ thương làm sao!

“Con hát gì vậy?” Trong phòng có người dịu dàng hỏi, chưa kịp định thần, bóng dáng người đó đã xuất hiện trước mắt anh.

Anh ngạc nhiên, phát hiện người con gái ấy vẫn có thể khiến trái tim anh nhảy thót lên. Yêu, là một loại sinh vật không biết mệt mỏi. Mấy tháng nay, sinh vật ấy tựa như chỉ ngủ đông trong cõi lòng anh, chờ giây phút này đến. Cô như tiếng sấm đầu xuân, bùng tỉnh nó sau giấc ngủ dài.

Bé nằm trong xe đẩy, cười không thôi, nhất định là một đứa nhỏ vui vẻ. Luu Ý Nguyệt bám vào tay vịn nhìn bé, “Cười, cả ngày cười ngây ngô!” Cô cầu yêu cái mũi nhỏ xinh, trêu đùa.

Luu Ý Nguyệt bế bé lên, “Đi nào! Đi ăn cơm!” Bé gác mặt trên đầu vai cô, nhóc con thấy cha, thiên tính mách bảo, chỉ biết nhìn không chớp mắt.

Cuối cùng Lâm Tây Canh cũng nhìn thấy mặt trời nhỏ bé của anh. Triệu Uyển Nghi nói bé không xinh đẹp. Không! Lâm Tây Canh không nghĩ vậy, con gái anh là sinh vật đẹp nhất trên đời. Trái tim kích động quay cuồng, sóng trào mãnh liệt.

“Nhìn gì vậy?” Luu Ý Nguyệt thấy bé khang khác mọi ngày, chỉ ngoan ngoãn gác đầu lên bờ vai cô, không hề nhúc nhích. Cô vừa hỏi vừa quay đầu lại.

Bao nhiêu ngày qua, Lư Ỗ Nguyệt chưa từng nghĩ đến. Lúc gặp lại, tựa như bừng tỉnh sau cơn mơ, muôn vàn cảm xúc.

Hai người đứng yên, lặng im không nói, ngay cả bé cũng phát hiện bầu không khí có phần kì lạ, ngưng ê a.

Chỉ vài bước ngắn ngủi, lại như cách xa vạn dặm, cả hai đều không biết vượt qua như thế nào. Lúc này, khoảng cách không thể dùng bước chân đo đạc, bởi vì trái tim đã cách quá xa nhau.

“Tây Canh! Tây Canh!” Bác đột nhiên xuất hiện, giải vây cho hai người.

“Bác!” Trước giờ, chưa khi nào Lâm Tây Canh gặp lại bác trong lòng lại hệt hăng như vậy.

“Bé, ba ba đến này! Đến đây, tìm ba nào.” Bác nựng bé, ôm bé từ tay Lư Ỗ Nguyệt đến trước mặt Lâm Tây Canh.

Lư Ỗ Nguyệt nhìn cánh tay trống không, không có con gái, giảm mấy phần trọng lượng, đột nhiên nhẹ hẫng. Cô nhìn Lâm Tây Canh luống cuống đón lấy bé, ôm rất cẩn thận, tựa như rất sợ sẽ đánh rơi bé.

“Đúng rồi, tay này nâng lưng, tay này nâng mong. Tốt lắm! Tốt lắm!” Bác nắm tay Lâm Tây Anh hướng dẫn anh, đến khi ngẩng đầu đã không thấy Lư Ỗ Nguyệt đâu nữa rồi.

Hôm nay, Triệu Uyển Nghi tự mình xuống bếp, Lư Ỗ Nguyệt vừa vào liền xắn tay áo giúp bà.

“Tây Canh đến rồi à?” Triệu Uyển Nghi cười tủm tỉm, hỏi.

“Dạ!” Lư Ỗ Nguyệt cũng ngẩng đầu lên, nghe thôi cũng đủ thấy bà nội đang vui vẻ cỡ nào. Nói vậy hóa ra hai người này đã thông đồng từ trước, nếu không dùng một cái sao lại tới nhanh như vậy, bà nội còn đích thân vào bếp nữa!

“Hôm nay làm thịt kho tàu, Lâm Tây Canh nhà mình thích nhất món thịt kho tàu bà làm. Nói cho cháu nghe nhé, bà chưa bao giờ thêm đường trắng mà đều thêm đường phèn, không ngấy lại ngon. Cháu phải nhớ rõ, sau này bà mất, làm cho nó ăn.” Triệu Uyển Nghi thủ thi bên tại Lư Ỗ Nguyệt, nào là chọn thịt như thế nào, khi nào nêm muối, khi nào nêm đường, thêm bao nhiêu nước.

“Tay nghề bà lão này không dễ truyền cho người khác đây, con nghe hiểu chưa?” Triệu Uyển Nghi huých nhẹ Lư Ỗ Nguyệt.

Lư Ỗ Nguyệt chăm chú nhìn bà một lát, buồn cười trả lời, “Bà nội, chuyện này bà nên nói với cháu đầu bà!”

“Bình tĩnh lắm! Con chọc tức bà đó hả? Tiểu nha đầu chết tiệt, được lắm!” Triệu Uyển Nghi cũng không nổi giận, chỉ đánh yêu vào tay cô. Lư Ỗ Nguyệt vui vẻ cười khê.

Lâm Tây Canh ôm bé ở cửa nghe trộm, nghe thấy tiếng cười của cô, lời nói của cô, lại cúi xuống nhìn bé con trong lòng, bé vẫn nhìn anh bằng đôi mắt đen láy mở to, vừa tò mò vừa nghiêng cứu. Đối với vòng ôm này, bé vừa lạ lẫm, vừa vô cùng thân thuộc.

“Tây Canh, vào đi! Không phiền đâu!” Triệu Uyển Nghi đột nhiên nói.

Lư Ỗ Nguyệt ngẩng đầu, nhìn bé ngoan ngoãn nằm trong vòng tay Lâm Tây Canh. Huyết thống thật là kì quái, bé trong tay anh, cực kì nghe lời, khiến Lư Ỗ Nguyệt đột nhiên cảm thấy chua xót. Cô thờ hồn hên, cúi xuống thổi bếp, ngăn người nhìn ngon lửa bập bùng.

“Ái chà, bé, ai ôm bé vậy? Thật nghe lời, biết là ba ba!” Triệu Uyển Nghi đùa với bé. Tiểu nha đầu nhìn thấy cụ bà, bật cười giòn tan.

“Chơi vui không? Chỉ biết cười, đứa nhỏ này thật ngoan!” Triệu Uyển Nghi hỏi Lâm Tây Canh.

“Dạ!” Lâm Tây Canh gạt đầu qua loa, chăm chú nhìn Lư Ỗ Nguyệt đang đứng cạnh bếp lửa, tiếc là chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu cô.

Trong bữa cơm, Triệu Uyển Nghi hỏi Lâm Tây Canh, “Tây Canh, hôm nay ở lại chứ?”

“Dạ?” Lâm Tây Canh sừng sốt, lập tức nhìn sang Lư Ỗ Nguyệt đang cúi đầu ăn.

Triệu Uyển Nghi than thầm một tiếng, đá chân cháu trai dưới bàn, “Không cần về, ở lại một đêm.” Bà quyết định thay Lâm Tây Canh.

“Vâng ạ!” Lâm Tây Canh hiểu ý, lập tức gạt đầu.

Lư Ỗ Nguyệt nhất quyết không phát biểu ý kiến, đây là nhà của anh, đi hay ở đâu đến lượt cô xen mồm.

Màn đêm vẫn lặng lẽ buông xuống, Lư Ỗ Nguyệt dọn phòng bếp xong, chậm rãi trở về phòng, thầm nghĩ mình chẳng qua ở nhờ phòng người khác, không biết đêm nay sẽ như thế nào?

Dưới hành lang, Lâm Tây Canh ôm bé, chỉ vào cây cối trong sân, nói chuyện với bé. Cách đó không xa, Lư Ỗ Nguyệt đứng lại, lẳng lặng nhìn. Cô thầm nghĩ, cảnh tượng này có thể duy trì được bao lâu, nghĩ đến tương lai trước mắt, không khỏi thờ dãi.

Lâm Tây Canh quay đầu, thấy Luru Ý Nguyệt, đôi lông mày cô phủ một tầng âm đạm, xem ra, thứ anh mang đến cho cô không phải niềm vui, mà là nỗi buồn.

Luru Ý Nguyệt đi đến, vươn tay, “Bé phải đi ngủ.” Cô nhẹ nhàng nói, đây là câu nói đầu tiên của cô với anh từ khi anh về nhà.

Anh đặt bé vào tay cô, nhìn bóng lưng cô đi vào nhà.

Luru Ý Nguyệt xoay người đóng cửa, chân chừ thật lâu, không biết có nên khóa hay không. Có cần để phòng anh như thế không? Huống chi đây vốn là phòng của anh.

Lúc này, màn đêm tĩnh lặng lạ thường, tựa như cố ý, dù khóa hay không, Lâm Tây Canh ngoài kia nhất định sẽ biết.

Càng nghĩ, Luru Ý Nguyệt quyết định buông tay, tóm lại, cửa này không thể khóa.

Lâm Tây Canh đứng ngoài, hồi hộp chờ đợi tiếng khóa cửa, nhưng đợi mãi cũng không thấy, thậm chí anh còn hoài nghi, liệu có phải mình căng thẳng quá nên không nghe được không?

Anh quyết định đi lên, khẽ đẩy, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, cô không khóa. Anh vui mừng, thầm nghĩ, như vậy nhất định có tương lai.

Bé đã ngủ, Luru Ý Nguyệt hình như cũng rửa mặt xong, cô nằm nghiêng trên giường, dịu dàng hát ru bé, trong phòng lan hương vị của bé, thật ngọt ngào!

Lâm Tây Canh rửa mặt xong, thay áo ngủ, ngồi xuống mép giường.

“Anh ngủ trong đi, nửa đêm bé sẽ thức dậy.” Luru Ý Nguyệt nằm im, nói. Bà nội và bác đã về phòng từ sớm, rõ ràng vứt Lâm Tây Canh cho cô.

Lâm Tây Canh trèo lên giường, nằm vào phía trong, bé nằm giường cha mẹ, ngủ say sưa.

Lâm Tây Canh nắm bàn tay nhỏ bé, “Da bé hơi đen” Anh nói, trước mặt là sắc mặt mệt mỏi của Luru Ý Nguyệt.

“Là do uống thuốc đông, thầy thuốc nói sau này lớn lên sẽ khác.” Luru Ý Nguyệt bình thản nói. Lúc ấy, thầy thuốc từng nhắc nhở, sau này đứa nhỏ sinh ra, có thể da sẽ đen, ông dặn Luru Ý Nguyệt không cần ngạc nhiên, lớn lên tự nhiên sẽ thay đổi.

“...” Lâm Tây Canh nghe xong, không biết nói gì, nếu khi xưa anh không cố chấp, Luru Ý Nguyệt và đứa nhỏ đâu cần chịu khổ như vậy.

“Ngủ đi, ngày mai còn về!” Luru Ý Nguyệt không có ý định nói chuyện phiếm với anh, cô đưa tay tắt đèn, chớp mắt căn phòng lại chìm trong bóng tối.

Luru Ý Nguyệt mở to mắt, chậm rãi chờ đợi tiếng hít thở đều của anh. Trong bóng đêm tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của hai cha con. Đáng ra mọi chuyện đều tốt đẹp, không hiểu sao lại trở thành gượng gạo thế này?

Anh đến như một tòa núi lớn, chế ngự trong lòng Luru Ý Nguyệt. Cuộc sống bình yên đã kết thúc, hiện thực trước mắt, tương lai sau này, Luru Ý Nguyệt thực không dám nghĩ.

Nửa đêm, Lâm Tây Canh tỉnh lại. Trong phòng, chiếc đèn chiếu sáng một vùng âm áp nho nhỏ, dưới ánh đèn, Luru Ý Nguyệt đang ôm bé. Bé nhắm tít mắt bú từng ngụm sữa, Luru Ý Nguyệt mỉm cười âu yếm nhìn con gái tham ăn.

Bé no bụng, không bú nữa, Luru Ý Nguyệt ôm con gái, đặt lên đầu vai, vỗ vỗ, bé dần chìm vào giấc ngủ, cuối cùng cuộn tròn trong vòng tay Luru Ý Nguyệt. “Àn ngủ, ngủ ăn, đúng là con heo con!” Luru Ý Nguyệt khẽ nựng.

Cô vừa đặt bé nằm xuống, ngẩng đầu lên đã bắt gặp đôi mắt sâu thẳm, “Ngày nào em cũng phải vậy sao?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Ừm.” Luru Ý Nguyệt trả lời.

“Mệt không?” Anh lại hỏi.

“Không sao, bé khá ngoan, cả đêm chỉ dậy một lần, những đứa nhỏ ồn ào, một đêm phải hai ba lần.” Luru Ý Nguyệt nói.

Lâm Tây Canh không hỏi tiếp nữa, nuôi con nhỏ không ngờ vất vả như vậy, thế mà trước giờ anh không hề hay biết. Có lẽ đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa đàn ông và phụ nữ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tây Canh mặc quần áo xong xuôi, khẽ nói với Luru Ý Nguyệt còn đang ngủ, “Ý Nguyệt, anh đi đây!”

Đợi một lát, cô vẫn không phản ứng, Lâm Tây Canh nóng lòng, anh thật sự muốn nghe thấy giọng cô, thế nên lại tiếc tục làm phiền, miệng thì thảo, “Ý Nguyệt, Ý Nguyệt!”

Luru Ý Nguyệt tỉnh dậy từ sớm, vốn định không đáp lời anh, nhưng lại bị anh gọi đến phiền, miễn cưỡng mở mắt, hừ nhẹ một tiếng, “Ừm.”

“Anh đi đây.” Lâm Tây Canh lại thì thầm với cô.

“Ừm.”

“Bé, ba ba đi đây!” Lâm Tây Canh lướt qua đầu vai Lư Y Nguyệt, nhẹ nhàng hôn con gái. Đáng thương là bé không hề có ý đáp lại, thậm chí còn nhắm mắt nhủ mày, có vẻ không vui khi bị cha quấy rầy.

Lâm Tây Canh đứng ở cửa, đặt tay lên cánh cửa gỗ, lưu luyến nhìn hai người trên giường, hai người anh yêu nhất trên cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Gặp lại

Edit: Thiên Di

Beta: Lee

Kể từ khi kỉ niệm trăm ngày tuổi, nỗi nhớ của Lâm Tây Canh với con gái không thể nào kiềm chế. Cuối tuần nào cũng nhanh chóng quay về Phong Đình, ở lại một đêm, sáng sớm hôm sau lại lái xe tới công ty đi làm. Chẳng có điều, thái độ của Lư Y Nguyệt đối với anh vẫn thờ ơ như trước.

Tên của bé đang được thảo luận, dù sao cũng không thể gọi là “Bé, bé” mãi được. Lâm Tây Canh ở nhà tra cứu từ điển, suy nghĩ rất nhiều, sau đó ghi chép lại. Anh mở ra cho Lư Y Nguyệt xem, tràn ngập hy vọng, hỏi, “Em thích tên nào?”

Lư Y Nguyệt liếc mắt nhìn tờ giấy, một danh sách tên rất dài, “Họ Lâm?” Cô nhủ mày.

“Đương nhiên.” Lâm Tây Canh gật đầu chắc chắn.

Lư Y Nguyệt không nói tiếp nữa, cúi đầu chăm chú đan áo cho con gái.

“Ý gì vậy? Em nói đi!” Lâm Tây Canh mặt nhăn mày nhủ.

Lư Y Nguyệt thờ dãi, buông áo đan trong tay xuống, “Chồng tôi họ Hắc, tôi họ Lư. Tại sao con tôi lại họ Lâm?”

Lâm Tây Canh trừng hai mắt nhìn Lư Y Nguyệt, “Họ Lư anh còn có thể xem xét. Họ Hắc? Một em nghĩ ra.”

“Vậy họ Lư, lấy họ tôi, tôi nghĩ Nhị Hắc sẽ không phản đối.” Lư Y Nguyệt nói.

“Lư Y Nguyệt!” Lâm Tây Canh xanh mặt, quát lên.

“Anh nhỏ giọng chút! Con đang ngủ!” Lư Y Nguyệt không nhanh không chậm trả lời.

“Em hận tôi, đúng không? Muốn trả thù tôi đúng không?” Lâm Tây Canh nhìn con gái ngủ say, cố gắng hạ thấp giọng nói.

“Tôi không định trả thù anh, cũng không có khả năng ấy. Nếu con họ Lâm, sau này tôi sẽ phải giải thích với con thế nào?” Lư Y Nguyệt hỏi.

“Giải thích như thế nào? Chuyện này còn cần phải giải thích sao? Anh là cha của con, con là con gái của anh. Con đương nhiên họ Lâm rồi. Sao em phải nghĩ rắc rối thế chứ?” Lâm Tây Canh tiếp tục cau mày.

“Tôi không nghĩ rắc rối, là anh không muốn làm rõ mọi chuyện thôi. Con họ Lâm, thì không hơn không kém chỉ là con riêng, tôi nghĩ họ Lư vẫn tốt nhất.” Lư Y Nguyệt nghiêm túc nói.

“Được, cuối cùng cũng đi đến vấn đề chính. Chúng ta kết hôn!” Lâm Tây Canh giận tái mặt.

“Nếu anh chưa quên, tôi đã kết hôn. Hơn nữa, tôi cũng không muốn kết hôn với anh, đây chính là lý do tại sao ngày trước tôi không nói với anh tôi đã mang thai.”

“Rốt cuộc em muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn con gái anh mang họ người khác!” Lâm Tây Canh không kiềm chế được nói lớn, bé nằm trên giường đột nhiên giật mình, anh vội vàng hạ thấp giọng xuống.

“Anh biết rất rõ, chúng ta đến với nhau không có kết quả tốt. So với miễn cưỡng, không bằng dừng bắt đầu. Anh có thể lập cho con một tài khoản, đến khi con bé trưởng thành sẽ tự quản lý, tôi sẽ không động vào khoản tiền này. Về phần anh, tương lai sẽ có gia đình, sẽ có con cái, hơn nữa không chỉ là một đứa. Không nên cố chấp đoạt lấy bé của tôi.”

“Anh có nên cảm ơn em không hả? Nghĩ thật chu đáo, ha ha!” Lâm Tây Canh cười mỉa. “Em nhắc lại tất cả những gì anh đã nói, là muốn anh hối hận, phải không?”

“Tôi không hề có ý này. Chẳng qua, khi tức giận người ta thường nói những lời chân thật nhất. Anh nói rất đúng, con bé sẽ có mẹ kế, còn có em trai em gái, giống như tôi vậy. Kết quả là cái gì cũng không có. Tôi không muốn con lớn lên giống như tôi, con ít nhất còn có tôi. Tôi sẽ không giao con cho anh, tôi cũng xin anh đừng tranh con với tôi.” Lưu Ý Nguyệt bình thản nói.

“Trong dự định của em, chỉ có em và con, tôi tận bây giờ cũng chưa từng có anh, đúng không?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Anh? Tôi không thể với tới.” Lưu Ý Nguyệt nhìn chằm chằm ánh mắt Lâm Tây Canh, chậm rãi nói.

“Lưu Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh tức giận đến xanh mặt, hét lớn một tiếng.

“Oa!” Bé bị giật mình, khóc thét lên. Lưu Ý Nguyệt vội vàng ôm lấy con gái, vỗ vỗ, “Không sao! Đừng sợ, đừng sợ! Mẹ ở đây!”

Lâm Tây Canh nhìn con gái khóc không ngừng cùng vẻ mặt nghiêm nghị của Lưu Ý Nguyệt, thờ dài.

Kết quả có thể đoán trước được. Ngày đó, hai người chia tay không vui vẻ gì, Lâm Tây Canh trở về thành phố sớm hơn dự định, Lưu Ý Nguyệt nhìn bóng dáng uể oải của anh, tuy có chút không đành lòng, nhưng chuyện này kiểu gì cũng phải nói rõ, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Phong Đình có hai gia đình họ Lâm, một ở cuối đường, một đầu đường. Cuối đường là nhà của Lâm Tây Canh, đầu đường là Lâm gia của tập đoàn Gia Thịnh. Lúc này, Lưu Ý Nguyệt mới nhớ, cô còn có danh thiếp của Lâm Thịnh Hi của tập đoàn Gia Thịnh. Cô dĩ nhiên chưa bao giờ nghĩ tới việc đi tìm anh ta, một câu nói vô tình chỉ là lời khách sáo thôi, đương nhiên không phải là thật.

Có lẽ ông trời đã sắp đặt hết mọi thứ, Lâm gia của Gia Thịnh đưa thiệp mời tới. Triệu Uyển Nghi vừa nhìn là thiệp mời tiệc sinh nhật tròn hai mươi tuổi của Lâm Cửu Nguyệt, con gái chủ tịch Lâm Đức Minh tập đoàn Gia Thịnh, liền đưa thiệp mời cho Lưu Ý Nguyệt, rồi nói “Con đi thay bà đi, một bà lão tám mươi tuổi như bà biết gì mà đi chúc mừng sinh nhật tiểu nha đầu hai mươi tuổi chứ?”

“Cháu đi?” Lưu Ý Nguyệt nghi hoặc hỏi lại, “Nếu người ta hỏi cháu là ai thì trả lời như thế nào?” Cô có chút khó xử.

“Cháu cứ nói là người nhà của bà là được rồi, chủ yếu là đem quà tới, đi đi.” Triệu Uyển Nghi trả lời.

Lưu Ý Nguyệt không có lựa chọn nào khác, đành phải đi, trong tay cầm quà tặng mà Triệu Uyển Nghi chuẩn bị: một chiếc vòng tay bằng ngọc bích.

Lưu Ý Nguyệt đứng ở cửa ký tên rồi đưa quà tặng. Nhân viên tiếp tân ghi lại tên, tùy ý để gói quà sang một bên. Lưu Ý Nguyệt liếc mắt nhìn, quà tặng đã chất cao một đồng. Cô đi vào đại sảnh, bất giác nhớ lại sinh nhật hai mươi tuổi của mình, không khỏi ngơ ngác, có tiền thật là tốt. Đại sảnh rực rỡ sang trọng, cười nói rôm rả, vàng và kim cương sáng chói lóa khiến cho Lưu Ý Nguyệt không mở mắt ra được. Cô cúi xuống nhìn mình, không có bất kỳ món trang sức nào, đơn giản đến kì lạ.

Đối với chuyện phát tài của Gia Thịnh Lưu Ý Nguyệt có nghe bác nói sơ qua. Ban đầu chủ tịch Lâm Đức Minh tích lũy vốn dựa vào đoàn xe vận tải, sau đó nhờ trí tuệ và khả năng quan sát nhạy bén, ông mua vài ngọn núi hoang gần đây. Lúc ấy, ở Phong Đình mọi người cười ông là kẻ điên. Mấy ngọn núi hoang này ngày cả cỏ cũng không mọc được, làm sao có thể kiếm ra tiền? Lâm Đức Minh chỉ cười mà không nói.

Vài năm sau, đô thị hóa phát triển, bất động sản thay đổi từng ngày. Lúc này mọi người mới hiểu được, xây dựng nhà ở đều cần cát đá, ngọn núi hoang này không phải có rất nhiều đá sao? Từ đó về sau, Lâm Đức Minh làm ăn buôn bán càng ngày càng phát đạt... khai thác đá, bất động sản, thương mại, chỉ cần có thể kiếm tiền là Lâm Đức Minh đều kinh doanh.

So với Lâm thị, Gia Thịnh rõ ràng là “nhà giàu mới nổi”. Tiệc sinh nhật hai mươi tuổi của con gái Lâm Đức Minh lại có thể lớn như vậy, Lưu Ý Nguyệt không khỏi tò mò về Lâm Cửu Nguyệt này.

Nghe người ngồi cùng bàn nói chuyện, Lâm Cửu Nguyệt học mỹ thuật tạo hình, gần đây còn đoạt được một giải thưởng lớn. Hiện tại tác phẩm đoạt giải đang được để ở phòng bên cạnh, chờ mọi người thưởng thức.

“Lưu Ý Nguyệt!” Đột nhiên có người vui mừng gọi cô, Lưu Ý Nguyệt xoay người lại. Lâm Thịnh Hi đang cười hi hi đứng ở phía sau.

“Chào cậu!” Lưu Ý Nguyệt đứng lên, hơi cúi người.

“Tôi còn nghĩ mình nhìn lầm, không ngờ thật sự là chị.”

Lưu Ý Nguyệt nghe vậy chỉ cười, không biết phải giải thích thế nào.

“Chị...” Lâm Thịnh Hi định nói lại thôi, trực tiếp hỏi nguyên nhân cô đột ngột xuất hiện có vẻ hơi thất lễ.

“Có thể dẫn tôi đi xem bức tranh của em gái cậu được không?” Lưu Ý Nguyệt khéo léo chuyển đề tài, không muốn những người cùng bàn chú ý đến cô.

“Được, xin mời!”

Lâm Thịnh Hi dẫn Lư Ỗ Nguyệt đi vào một gian phòng nhỏ, trên tường có nhiều bức tranh vẽ. Trong phòng có vài người đang xem tranh, ai cũng khen ngợi không thôi. Lư Ỗ Nguyệt ngẩng đầu nhìn một bức tranh, chỉ lặng lẽ quan sát, không có bình luận, sự thật là cô chưa từng nghiên cứu về nghệ thuật.

“Anh.” Một giọng nói đáng yêu truyền đến, Lư Ỗ Nguyệt xoay người nhìn lại.

Một cô gái rất trẻ đang kéo một phu nhân ăn mặc sang trọng đến gần, Lư Ỗ Nguyệt đột nhiên cảm thấy như sét đánh ngang tai. Từng nghĩ là sẽ quên, nhưng khuôn mặt của bà chưa thay đổi, vẫn còn được khắc sâu trong trí nhớ. Phu nhân trước mặt, bộ dáng vẫn giống như khi rời đi hơn hai mươi năm trước.

Quách Thái Hà, cả người rực rỡ, xinh đẹp như xưa, xuất hiện trước mặt Lư Ỗ Nguyệt.

“Thịnh Hi!” Quách Thái Hà tươi cười nhìn con trai, cũng để ý đến người phụ nữ đứng cạnh anh. Cô gái này không trẻ trung lắm, tầm hơn ba mươi một chút, hình như bà chưa gặp bao giờ.

“Vị này chính là.” Quách Thái Hà chỉ vào Lư Ỗ Nguyệt, hỏi con trai.

Nhân dịp này, Lư Ỗ Nguyệt muốn nhìn kĩ bà một chút. Từ ngày rời đi, cuộc sống của bà nhất định rất tốt. Khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận, quần áo trên người cũng không phải phu nhân bình thường có thể mặc. Chỉ sợ, bây giờ hai người đứng cạnh nhau, người ngoài sẽ cho rằng hai người là chị em.

Không đợi Lâm Thịnh Hi mở miệng giới thiệu, Lư Ỗ Nguyệt liền vươn tay ra, trên cổ tay còn có vật mà Quách Thái Hà để lại: đồng hồ. “Xin chào, tôi là Lư Ỗ Nguyệt.”

“Ỗ Nguyệt!” Quách Thái Hà run lên một cái, trên đời này còn có người thứ hai tên Ỗ Nguyệt sao?

“Đúng vậy, có nghĩa là sinh vào tháng một. Tôi nghe anh Phát nhắc qua, cháu gái của anh ta cũng là đặt tên như thế.” Lư Ỗ Nguyệt nhìn thấy phản ứng của mẹ, lạnh lùng nói.

“Cháu biết Đức Phát?” Giọng nói Quách Thái Hà run run, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt. Đây là số mệnh!

“Mới gặp một lần thôi. Ngại quá! Tôi phải đi trước, ở nhà còn đứa nhỏ, thật xin lỗi.” Lư Ỗ Nguyệt không thể tiếp tục đứng ở chỗ này được nữa, cô sợ mình không kiềm chế được sẽ hung hăng chát vắn bà, “Bao nhiêu. . . năm như vậy, bà có nghĩ tới tôi không?”

Lư Ỗ Nguyệt tạm biệt ba mẹ con họ, vội vàng đi về phía cửa, để mặc tầng sương mù ngày càng dày đặc trong mắt.

“Ỗ Nguyệt, Ỗ Nguyệt.” Quách Thái Hà chạy theo, bà không thể để cho con gái rời đi như vậy.

Lư Ỗ Nguyệt dừng bước, lúc xoay người lại về mặt đã hoàn toàn bình tĩnh. “Lâm phu nhân, có việc gì?” Cô cười gượng, rất khó coi, hỏi.

“Ỗ Nguyệt, thật sự là con!” Quách Thái Hà đi đến trước mắt Lư Ỗ Nguyệt, khuôn mặt con gái cực kỳ giống chồng trước. Hơn nữa, cô còn mang theo chiếc đồng hồ kia, đó là món quà ngày trước khi kết hôn của bà.

Lư Ỗ Nguyệt không nói lời nào, nhìn xem bà sẽ tiếp tục diễn trò gì.

“Tôi. Tôi.” Sắc mặt Quách Thái Hà càng ngày càng trắng, miệng mấp máy, nhưng nói mãi cũng không lên lời.

“Lâm phu nhân, nếu không việc gì, tôi về đây, ở nhà còn con nhỏ đang đợi. Tạm biệt!”

Quách Thái Hà trở mắt nhìn Lư Ỗ Nguyệt đi khuất khỏi tầm mắt của bà, hồi ấy cô mới tám tuổi, nhưng giờ đây đã trở thành một người phụ nữ trưởng thành, độc lập như thế.

“Mẹ!” Lâm Cửu Nguyệt đi theo, gọi mẹ đang đứng ngây người, “Ai vậy ạ? Không lẽ phép gì cả, bữa tiệc đã bắt đầu đâu!” Cô lẩm bẩm.

“Không được nói cô ấy như vậy!” Quách Thái Hà đột nhiên ngăn lời con gái lại, không cho cô nói thêm gì nữa.

“Làm sao chứ!” Lâm Cửu nguyệt bĩu môi, trong ấn tượng của cô, từ trước tới giờ mẹ chưa từng nặng lời với cô như vậy, nhưng hôm nay lại có thể vì một người xa lạ. . . Lâm Cửu Nguyệt đột nhiên cảm thấy tủi thân.

“Cửu Nguyệt, em đi vào trước đi!” Lâm Thịnh Hi vừa đi tới nói với em gái, Lâm Cửu Nguyệt thấy về mặt mẹ và anh trai đều có điểm kì lạ, ngượng ngừng trở lại hội trường.

“Báo ứng, báo ứng.” Chờ con gái đi xa, Quách Thái Hà thì thầm tự nói.

“Mẹ.” Lâm Thịnh Hi đỡ cơ thể Quách Thái Hà lung lay sắp ngã.

Chương 56: Mẹ con

Edit: Thiên Di

Beta: Lee

Lưu Ý Nguyệt đoán mẹ nhất định sẽ đến tìm cô, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy. Hôm sau, lúc cô ra khỏi nhà mua đồ ăn đã phải chạm mặt Quách Thái Hà và Lâm Thịnh Hi.

“Ý Nguyệt!” Quách Thái Hà sợ hãi nhìn về mặt lạnh lùng của con gái.

Lưu Ý Nguyệt lướt qua hai người, sải bước đi về phía trước, ngoảnh mặt làm ngo.

“Chị!” Lâm Thịnh Hi bước vội lên, bắt lấy cánh tay Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt cúi đầu nhìn cánh tay mình, lại ngẩng lên, nói, “Chị? Lâm tiên sinh, tôi không tốt số như vậy. Anh bằng lòng chịu thiệt, tôi cũng không dám treo cao.” Nói xong, cô khẽ lắc cánh tay, ý bảo Lâm Thịnh Hi buông cô ra.

Lâm Thịnh Hi làm sao chịu buông tay, vẫn cầm lấy tay Lưu Ý Nguyệt như cũ. “Chị, đừng như vậy. Chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện không?”

“Lâm tiên sinh, xin hãy gọi tôi là Lưu tiểu thư hoặc là Lưu Ý Nguyệt. Nói chuyện? Có thể. Nhưng mà, bây giờ tôi không có thời gian, anh cũng thấy đấy, tôi còn có việc phải làm.” Lưu Ý Nguyệt giờ giờ túi xách trên tay lên.

“Được, em sẽ hẹn thời gian khác. Mẹ, chúng ta đi về trước đi.” Lâm Thịnh Hi buông tay ra, quay đầu nói với Quách Thái Hà.

Quách Thái Hà nhìn con gái, “Ý Nguyệt. . . .” Bà còn muốn nói cái gì đó, nhưng Lưu Ý Nguyệt hoàn toàn không để ý tới bà.

“Mẹ, đi thôi. Không phải chị đồng ý rồi sao?” Lâm Thịnh Hi khuyên mẹ còn đang bất động. Quách Thái Hà bất lực nhìn Lưu Ý Nguyệt đi lướt qua.

Ngày hẹn, Quách Thái Hà không xuất hiện, chỉ có chị em hai người. Lưu Ý Nguyệt không ngờ, chỉ hơn nửa năm quen biết, cô đã thành chị Lâm Thị Hy, biết đâu chẳng bao lâu nữa sẽ thành “thế hệ con nhà giàu thứ hai”? Lưu Ý Nguyệt châm chọc nghĩ.

“Chị, chị không phải là thư kí của Lâm Tây Canh sao? Sao lại đến đây?” Lâm Thịnh Hi tò mò hỏi.

Đối với thái độ quá mức thân thiết của cậu ta Lưu Ý Nguyệt không biết làm sao, chỉ liếc mắt nhìn cậu một cái, tức giận nói, “Hình như tôi không có nghĩa vụ trả lời vấn đề này.”

“Ách. . . .” Lâm Thịnh Hi cứng họng.

“Như thế này, để nhanh chóng, tôi hỏi cậu đáp.” Lưu Ý Nguyệt nói, Lâm Thịnh Hi chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Lần đầu tiên nhìn thấy tôi cậu đã biết?”

“Cũng không phải như vậy. Em nghe cha mẹ nói qua, nói rằng em có một người chị tên Lưu Ý Nguyệt, Ý Nguyệt chính là đồng âm với tháng một. Còn có Cửu Nguyệt cũng được đặt tên theo cách như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy chị đã có một dự cảm, lại nghe chú kể qua, em nghĩ trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy, có hai người tên Lưu Ý Nguyệt.” Lâm Thịnh Hi giải thích.

“Cậu có biết suy nghĩ đầu tiên của tôi khi bước vào tiệc sinh nhật là gì không?” Lưu Ý Nguyệt đột nhiên nói sang chuyện khác.

“. . . .” Lâm Thịnh Hi không hỏi tiếp, có lẽ anh đoán được Lưu Ý Nguyệt muốn nói gì.

“Tôi đã nghĩ, hai mươi tuổi của tôi đã qua như thế nào?” Nói tới đây, ánh mắt Lưu Ý Nguyệt có chút mê mẩn, giống như chìm đắm trong quá khứ. “Ngay cả có một chiếc bánh sinh nhật cũng là hy vọng xa vời, tôi mua một gói mì ăn liền giá rẻ, một mình trốn ở một góc không ai thấy để ăn.”

“Sao lại. . . .” Lâm Thịnh Hi hoảng sợ hỏi.

“Sao lại không thế như thế?” Lưu Ý Nguyệt lạnh lùng hỏi lại. “Có biết tiền sinh hoạt một tháng của tôi là bao nhiêu không? Học kỳ đầu tiên tôi chỉ có thể dựa vào ăn bánh nỳ dưa muối sống qua ngày, còn phải tìm các việc làm thêm. Giúp đỡ thầy cô làm cái này làm cái kia, rõ ràng biết bọn họ là bóc lột tôi. Nhưng mà tôi cần khoản tiền đó, cho dù là một đồng, bởi vì một đồng chính là bữa sáng của tôi.”

Lâm Thịnh Hi cup mắt xuống, anh hoàn toàn không lường trước chuyện này. Nhưng anh cũng không thể tưởng tượng hết cuộc sống mà Lưu Ý Nguyệt miêu tả rốt cuộc là như thế nào, làm sao cô có thể tiếp tục đến bây giờ.

“Cho nên, tôi không biết anh muốn nói với tôi chuyện gì? Bồi thường? Áy náy? Không! Cho dù dùng nhiều tiền cũng không có cách nào bù đắp lại thống khổ hơn hai mươi năm qua của tôi!” Nói xong lời cuối cùng, giọng Lưu Ý Nguyệt khàn đi, chỉ cần nghĩ lại, quá khứ liền ào ạt ùa về.

“Chị.” Lâm Thịnh Hi yếu ớt gọi.

“Đừng gọi tôi là chị! Biết không? Cha tôi tái hôn, có em trai. Mà bà còn có hai người. Thật buồn cười, tự nhiên tôi lại có nhiều em trai em gái như vậy! Nhưng tôi lại giống như đứa trẻ mồ côi! Một đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ! Sao tôi có thể dễ dàng tha thứ cho họ đây? Sao hả? Bây giờ lương tâm cắn rứt sao? Nhớ tới trên đời này còn có một đứa con gái như tôi? Sao không nhớ từ sớm đi?” Lưu Ý Nguyệt càng nói càng lạnh lùng.

Cả người cô phát run lên, cũng là con gái nhưng lại khác nhau như trời với đất, sao cô có thể bình tĩnh chấp nhận được?

“Em không biết nói gì nữa.” Lâm Thịnh Hi bất đắc dĩ trả lời, vấn đề khó khăn này anh không thể giải quyết được.

“Vậy không cần phải nói. Tôi cũng đã làm mẹ rồi, cứ như thế này cũng tốt, Phiên cậu chuyển lời đến bà ấy, đừng đến làm phiền tôi.” Lưu Ý Nguyệt đứng lên, phát tay áo bỏ đi.

Đến khi Lâm Tây Canh trở về, chỉ thấy Lưu Ý Nguyệt ngơ ngác ngồi ở mép giường chăm chú nhìn con gái. Khuôn mặt của cô hiện ra vẻ cô đơn, ngay cả anh đến gần cũng không phát hiện. Ngược lại, con gái thấy anh trước, vui vẻ ra mặt, kêu ê a.

“Sao vậy?” Anh ngồi xuống mép giường, đối diện với cô.

“.” Lưu Ý Nguyệt giống như không nghe thấy gì, đôi mắt vô hồn, không có tiêu cự.

Lâm Tây Canh ôm con đang nằm không yên lên, “Rốt cuộc sao vậy? Nói chuyện đi.” Anh lại hỏi.

“Không có gì.” Lưu Ý Nguyệt tùy tiện trả lời.

“Ra ngoài nhà đi! Lâm tổng của Gia Thịnh đến.”

“Cái gì?” Lưu Ý Nguyệt giật mình ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Lâm Tây Canh, “Ông ta đến làm gì?”

“Đến cảm ơn món quà của bà nội, là chiếc vòng tay. Nhân viên tiếp tân nghĩ chỉ là món đồ thông thường, xem xét lại mới biết được là rất có giá. Lâm tổng muốn nói lời cảm ơn.” Lâm Tây Canh hơi nghi ngờ nhìn về mặt Lưu Ý Nguyệt.

“Tôi không muốn đi.” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu.

“Đừng dậy đi, về sau mọi người cũng phải biết nhau.” Lâm Tây Canh một tay ôm con gái, một tay kéo Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt lo lắng cho bé nên không dám giãy dụa, bị Lâm Tây Canh kéo ra cửa phòng “Tôi đi làm gì? Quà có phải tôi tặng đâu?”

Hai người rất nhanh đã vào phòng khách Lưu Ý Nguyệt bất ngờ nhìn thấy Quách Thái Hà. Quách Thái Hà vừa thấy con gái xuất hiện, lại nhìn đứa bé trong lòng ngực Lâm Tây Canh, chú ý tới bàn tay nắm chặt của hai người.

“Lão phu nhân, vị này là ai vậy? Còn có đứa bé này.” Lâm Đức Minh cười hỏi.

“Lâm tổng, đây là con gái của tôi, gọi là bé.” Không đợi Triệu Uyển Nghi trả lời, Lâm Tây Canh nói trước.

“Ôi, Tây Canh có con từ bao giờ vậy? Còn lớn như thế! Phu nhân, các người không thể như vậy! Cũng không mời hàng xóm láng giềng uống chén rượu.” Lâm Đức Minh đi đến trước mặt Lâm Tây Canh nhìn đứa bé.

“Đây là chuyện của bọn trẻ. Bà già như tôi không lo được nhiều như vậy, già rồi lo ít chuyện thôi.” Triệu Uyển Nghi cười ha ha.

“Lại đây, cho ông ôm một cái.” Lâm Đức Minh vỗ vỗ tay với đứa bé. Đứa bé nhìn theo tay ông một lát, cứ nhiên cười tươi giang tay ra. “Ôi, bảo bối ngoan, thật nghe lời.”

Lưu Ý Nguyệt nhìn thấy bé ở trong lòng Lâm Đức Minh, lại không thể ngăn cản, đành ngoảnh mặt làm thinh.

“Ha ha, bà ôm một cái đi, thật là ngoan. Nhà ta mà có búp bê nhỏ thế này thì tốt biết mấy.” Lâm Đức Minh âm thầm đưa bé cho Quách Thái Hà.

Lúc này, Lưu Ý Nguyệt mới hiểu, đáp lễ chỉ là giả, lấy cớ xem bé mới là thật.

“Bé bao tuổi rồi?” Quách Thái Hà ôm đứa bé mà hốc mắt ngấn nước, đây là cháu ngoại của bà, nhưng bà lại phải tìm cớ mới được nhìn cháu.

“Sáu tháng.” Lưu Ý Nguyệt đáp.

“Đã sáu tháng rồi, rất khỏe mạnh, thực là nặng!” Quách Thái Hà chăm chú nhìn gương mặt bé, có nhiều nét giống con gái bà hồi nhỏ, “Bé, bé.”. Bà kìm lòng không được khẽ gọi.

Nhớ lại trước đây, Quách Thái Hà thay tã cho Ý Nguyệt. Chồng trước ở bên cạnh hai mẹ con, lấy tay treu đùa cái miệng nhỏ nhắn của con gái.” Ý Nguyệt! Ý Nguyệt! Cười nào! Em xem, con bé cười này!”

“Đứa bé này cười thật đáng yêu.” Quách Thái Hà luôn miệng nói.

“Đúng vậy, cháu gái của chúng ta thích cười. Cũng không biết giống ai? Ý Nguyệt thì tôi không biết, nhưng Tây Canh nhà chúng tôi ngày xưa không vậy.” Bác ngồi bên cạnh cũng góp vui.

“Giống mẹ nó.” Quách Thái Hà buột miệng.

“Hả? Sao bà biết?” Bác cười hỏi.

“Ách, tôi nghĩ không giống Tây Canh, vậy thì nhất định là giống mẹ.” Quách Thái Hà vội vàng giải thích.

“Ha ha! Giống Ý Nguyệt? Con bé.” Bác phì cười, “Con bé ngay cả nói còn lười, sao cười nhiều chứ?” Bác không cho là Quách Thái Hà nói đúng.

Quách Thái Hà nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của con gái, chỉ thấy cô nhú mày, khỏe môi mím chặt. Bà nhớ con trai từng nói, “Chị ấy nói chị ấy mồ côi, mồ côi cả cha lẫn mẹ.” Đây chính là lời lên án sâu sắc nhất với bà. Bà từng nghĩ có thể chịu đựng được lương tâm cắn rứt, nhưng đến tận giờ phút này mới biết, đau thấu xương là thế nào.

Lâm Tây Canh để ý thấy Lưu Ý Nguyệt và Quách Thái Hà đều rất kì lạ, một người thì chăm chú dõi theo, một người lại cực lực né tránh.

“Trước đây hai người biết nhau sao?” Đợi Lâm Đức Minh và Quách Thái Hà về rồi, Lâm Tây Canh mới hỏi.

“Ài?” Lưu Ý Nguyệt biết rõ còn hỏi.

“Mẹ của Thịnh Hi.” Lâm Tây Canh nói rõ.

“Không biết, sao tôi biết bà ấy được?” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu.

“Vậy thật sự là kỳ lạ, trước giờ nhà họ và nhà mình không qua lại nhiều lắm. Mẹ của Thịnh Hi.” Một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu Lâm Tây Canh, anh kinh ngạc nhìn Lưu Ý Nguyệt. Anh nhớ rằng bác từng kể qua lai lịch của Quách Thái Hà. Khi đó Lâm Đức Minh còn đang quản lý đoàn xe, thậm chí còn tự mình lái xe. Một năm, không biết ông dẫn một người phụ nữ ở đâu về, nghe đồn, người này bỏ chồng theo Lâm Đức Minh. Vì vậy, Quách Thái Hà không được cha mẹ chồng chấp nhận, mãi đến khi Lâm Thịnh Hi ra đời, mọi chuyện mới dần dần dịu lại.

Quách Thái Hà, Lưu Ý Nguyệt có giọng địa phương giống nhau, một người bỏ gia đình, một người bị mẹ vứt bỏ, trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy chứ!

Kể từ lúc nhìn thấy mẹ của mình, nỗi oán hận của Lưu Ý Nguyệt với bà ngày càng sâu sắc. Nếu nói trước đây bà không thể dẫn cô đi, vậy sau này thì sao? Rõ ràng bà biết một đứa trẻ bị mẹ vứt bỏ thảm thương đến mức nào, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến việc tìm cô sao? Lưu Ý Nguyệt nghĩ rất nhiều chữ “có thể” nhưng tất cả đều dễ dàng phủ nhận, chỉ biết, rõ ràng, người ta muốn vứt bỏ cô hoàn toàn.

Lưu Ý Nguyệt không thể lý giải, cô là đứa con đầu lòng của bà, tại sao bà lại dễ dàng bỏ rơi cô như vậy? Bà quá độc ác! Lúc này, ngược lại cô lại đồng cảm với cha, ông cũng giống cô, đã bị mẹ cô vứt bỏ. Cô đáng thương, còn cha thật đáng buồn..

Lưu Ý Nguyệt lăn qua lăn lại trên giường, hai mắt mở lớn, không hề buồn ngủ, ai có thể giúp cô coi bỏ khúc mắc trong lòng đây?

“Em sao vậy? Không ngủ mà lại nằm thờ ngẩn thán dài?” Lâm Tây Canh bị làm phiền cũng không thể ngủ được, cuối cùng nhịn không được, hỏi.

“Không có gì, anh ngủ đi. Tôi đi ra ngoài đi một chút.” Nghĩ rằng cô đã quá rầy anh nghỉ ngơi, Lưu Ý Nguyệt đứng dậy khoác áo rồi đi ra ngoài.

Lưu Ý Nguyệt đứng trên hành lang, ngửa đầu tìm kiếm trăng sao trên bầu trời, chỉ có điều chúng đều bị mây che khuất.

“Giờ ngay cả ở Phong Đình cũng khó mà nhìn thấy sao.” Lâm Tây Canh lặng lẽ đi đến phía sau cô, nhẹ nhàng nói. “Anh còn nhớ hồi nhỏ anh thích nhất nằm ở đó ngắm sao.” Anh đưa tay chỉ cái bàn đá giữa sân.

Lưu Ý Nguyệt mỉm cười, không thể tưởng tượng nổi bộ dáng nằm trên đó của anh, càng không ngờ anh cũng có thời lòng bông như thế.

“Ý Nguyệt, em nên cười nhiều hơn, anh nghĩ bé nhất định giống em.” Lâm Tây Canh đặt hai tay lên vai cô, kéo cô về phía mình.

Trong bóng đêm, hai người đứng cạnh nhau, gắn bó không rời.

Chương 57: Chỗ dựa

Edit: Lee

Sau lưng là lồng ngực kiên cố, bờ vai là bàn tay rộng lớn, đỉnh đầu là hơi thở nóng rực, Lưu Ý Nguyệt không hề đắn đo, nhẹ nhàng dựa vào anh. Cô không muốn nghĩ gì nữa, chỉ đơn thuần nương tựa vào anh thôi.

“Mẹ em nói con giống em.” Lâm Tây Canh từ cảm lên đỉnh đầu cô, chậm rãi nói.

Lưu Ý Nguyệt kinh ngạc khẽ mở miệng, đang định hỏi anh tại sao biết, nhưng nghĩ lại, anh nhạy bén như vậy, hẳn không khó nhìn ra điểm kì quặc, động não một chút, chắc chắn sẽ có đáp án. Đột nhiên cô muốn trốn tránh anh, trốn tránh nội tâm chính mình. Cô định kéo tay anh xuống, chạy về phòng.

“Ý Nguyệt, đừng để hết trong lòng, buông ra đi!” Lâm Tây Canh không cho phép cô chạy trốn, chặt chẽ giam cô trong lồng ngực.

Im lặng một lúc, Lưu Ý Nguyệt đột nhiên bật khóc, như giọt nước tràn ly, cô không thể tiếp tục gắng gượng được nữa, cuối cùng đành chấp nhận sụp đổ.

Lâm Tây Canh quay người Lưu Ý Nguyệt lại, rất muốn nhìn gương mặt cô, nhưng cô nhất quyết không ngẩng đầu. Anh than nhẹ một tiếng, lại kéo cô vào lòng, “Khóc đi, nếu cảm thấy dễ chịu hơn thì em khóc đi, ngày mai sẽ tốt hơn. Em còn có con, nhớ không?”

“Hu hu...” Lời Lâm Tây Canh nói như chốt mở, mở lòng Lưu Ý Nguyệt. Vừa được ôm vừa được an ủi, nhưng cô vẫn thấy trống vắng. Từng tưởng rằng anh là chỗ dựa của cô, đáng tiếc, tất cả chỉ là dối trá. Người duy nhất coi cô là người thân – bà chủ – cũng đã bỏ cô mà đi. Lưu Ý Nguyệt rất sợ, liệu sáng mai giây phút này có lập tức tan thành mây khói.

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, tiếng khóc không lớn, rõ ràng đang cố gắng kiềm chế, chỉ thấy nước mắt ướt đầm một mảng áo anh. Rất muốn nói với cô, “Chúng ta phải nương tựa vào nhau. Trái tim chúng ta đều quá tổn thương, rất cần nhiệt độ người kia sưởi ấm”, nhưng anh chỉ sợ lúc này Lưu Ý Nguyệt đã vô cùng tuyệt vọng, sao có thể tin tưởng lời anh nói.

Thế nên, anh chỉ yên lặng, vỗ về lưng cô, hết sức nhẹ nhàng. Lưu Ý Nguyệt cảm giác như được về với con sông quê hương, nằm trên thuyền nhỏ, nhắm mắt sưởi nắng.

Anh là dây leo trên đá, cô là người bất hạnh rơi xuống vực sâu, đến lúc sắp rơi xuống đáy vực mới nắm được anh. Trên vách đá, mưa to gió lớn, dây và người có thể chống đỡ được bao lâu. Bình minh lên, cuối cùng vẫn không thoát khỏi số mệnh, thịt nát xương tan.

Ngừng khóc, Lưu Ý Nguyệt vùi đầu vào lồng ngực Lâm Tây Canh. Muốn cô ngẩng đầu thế nào đây? Cuối cùng, cô vẫn không muốn anh thấy con người yếu đuối trong mình.

Lâm Tây Canh nâng gương mặt cô lên, dịu dàng lau nước mắt cho cô, khuôn mặt ấm áp đầm nước mắt, “Khóc còn xấu hơn con.” Anh chế nhạo.

Lưu Ý Nguyệt bật cười, “Trong lòng anh, có phải con còn đẹp hơn tiên không?” Cô sáng giọng hỏi, giọng nói vẫn khàn khàn.

“Không phải đẹp hơn tiên mà con chính là tiên.” Lâm Tây Canh kiêu ngạo trả lời, “Ý Nguyệt, anh phải cảm ơn em, đương nhiên còn có bà nội và Hạ Dương, đã cho anh có cơ hội nhìn thấy con, thứ quý giá nhất trên đời này.”

Bé là nhíp cầu nối anh và Lưu Ý Nguyệt, nhờ vậy họ mới không chia lìa. Ý nghĩa ấy vô cùng đặc biệt, vô cùng trân quý.

Lưu Ý Nguyệt ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mặt, nghe anh dài bày tấm lòng. Cô khâm phục dũng khí của Lâm Tây Canh, nói đi nói lại cô chưa bao giờ có thể nói hết cõi lòng mình.

Lâm Tây Canh cúi đầu xuống, hai người càng ngày càng gần, gần đến nỗi bờ môi cơ hồ chạm vào nhau. “A...” Bé đột nhiên bật khóc, không thêm đề ý đến cha mẹ, chỉ quan tâm đến cái bụng nhỏ ham ăn của mình.

“Con tỉnh.” Lưu Ý Nguyệt giật mình, đẩy Lâm Tây Canh ra, chạy ào vào phòng.

“Hơ... Hai người này có phải ông trời phái tới trừng phạt tôi không đây?” Lâm Tây Canh nhìn vòng tay trống vắng, lại cười khổ quay đầu nhìn cánh cửa khép hờ.

Anh bước vào, thấy bé đang nằm trong lòng Lưu Ý Nguyệt, nhàn nhã ăn khuya. “Giời gây sự!” Lâm Tây Canh ngồi xuống mép giường, nắm lấy bàn chân nhỏ xinh, bé phản đối, túm tay anh lại. Lưu Ý Nguyệt tức giận lườm anh một cái, Lâm Tây Canh cười rộ lên.

Lưu Ý Nguyệt đoán mẹ sẽ vẫn đến tìm mình, chỉ không ngờ bà ngày càng khéo léo, luôn lấy cớ đến thăm bé.

“Ai nha! Mẹ Thịnh Hi, vậy thì ngại quá, lúc nào cũng khiến bà tốn kém!” Bác vừa thấy Quách Thái Hà mang đến nào sữa bột nào cháo không khỏi than thở.

“Không có gì, nào đáng mấy. Chỉ là tôi nghĩ đứa nhỏ đã sáu tháng, bú sữa thôi cũng không được, phải bổ sung dinh dưỡng nữa.” Quách Thái Hà cười nói.

“Cũng nhờ bà chu đáo nữa, người già như chúng tôi không hiểu mấy chuyện này. Tây Canh cũng chẳng biết, Tổ Trân lại không quan tâm.” Bác thuận miệng nói thêm.

“Sao Tổ Trân lại không quan tâm vậy? Là vì... vì là con gái sao?” Quách Thái Hà nhú mày.

“Cũng không hẳn. Ai! Nói ra thì dài, không nói nữa!” Bác biết mình vừa lỡ miệng, lập tức dừng lại.

Lưu Ý Nguyệt nhìn thấy sữa bột và cháo, nghĩ nếu là mẹ con bình thường, bà ngoại mua quà cho cháu, mình nên vui vẻ mới đúng, nhưng lúc này, cô lại thấy vô cùng chua xót.

“Bác, sao này đừng nhận nữa, không được tốt lắm!” Lưu Ý Nguyệt nói.

“Bác thấy lạ lắm, trước đây hai nhà có hay qua lại đâu, nhưng mẹ Thịnh Hi lại nói có duyên với bé, thích bé nhà chúng ta. Bác nói có sai đâu, bé nhà chúng ta dễ thương, người gặp người thích.” Bác không che dấu nổi sự đắc ý. Lưu Ý Nguyệt nghe vậy chỉ cười, bác đúng là yêu ai yêu cả đường đi.

Điều khiến Lưu Ý Nguyệt bất ngờ chính là Lâm Đức Minh đích thân ra mặt.

Lúc Lưu Ý Nguyệt đi đến điểm hẹn, Lâm Đức Minh đã chờ sẵn.

“Ý Nguyệt, ngồi đi!” Lâm Đức Minh chỉ chỉ chiếc ghế đối diện.

Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống, nhìn người trước mặt, da ông hơi đen, có lẽ do quãng thời gian vất vả thuở trẻ, cũng không có vẻ đam mê tử sắc như những ông chủ khác mà hoàn toàn giống những người đàn ông của gia đình.

“Ý Nguyệt, hôm nay tôi hẹn cháu đến đây là có chuyện muốn giải thích với cháu.” Lâm Đức Minh chờ Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống mới nói ra ý định của mình.

“Giải thích? Có gì để giải thích chứ?” Lưu Ý Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

“Rất nhiều chuyện cháu không biết. Đương nhiên tôi cũng không phủ định lỗi lầm của tôi và mẹ cháu. Lúc ấy mẹ cháu không có cách nào khác, bà ấy đã có Thịnh Hi, nếu ở lại cái nhà ấy chỉ sợ chỉ còn đường chết. Vì nhiều lý do, bà ấy không thể dẫn cháu đi.”

“Khi vừa đến Phong Đình, bà ấy cũng không sống thoải mái gì. Ông bà nội Thịnh Hi không chấp nhận bà ấy, mãi đến khi Thịnh Hi lớn hơn một chút mọi chuyện mới dịu lại. Thế nên, chúng tôi không có cách nào đi tìm cháu.”

Lưu Ý Nguyệt không đáp lại nửa lời, lẳng lặng ngồi thẳng lưng, nghe Lâm Đức Minh giải thích.

“Sau này, đại khái khi cháu học trung học, chúng tôi có về nhà cháu một lần. Mẹ cháu vẫn muốn dẫn cháu đi, bà ấy biết cháu nhất định không hạnh phúc. Chúng tôi nói chuyện với cha cháu, nhưng ông ta không đồng ý. Không còn cách nào, vì nghe nói cháu học tập tốt, chúng tôi đưa cho cha cháu mười vạn, hy vọng đến khi cháu học đại học sẽ có tiền học phí, còn nếu không cũng có thể làm của hồi môn. Có điều, bây giờ xem ra, cha cháu không dùng tiền cho cháu.”

Lâm Đức Minh nói xong, một lúc sau Lưu Ý Nguyệt mới có thể tiêu hóa được những lời nói ấy. Mười vạn! Vào thời ấy quả là một con số trên trời. Nghĩ lại những năm gian khổ thời đại học, Lưu Ý Nguyệt run rẩy cười rộ lên. Còn nhớ ngày cô nhận giấy báo trúng tuyển, mẹ kể đen mặt, day nghiêng không thôi, “Trong nhà lấy đâu tiền cho mày học đại học! Giờ làm ăn kém như thế, tiền ăn cho mày đã đủ làm tao đau đầu, một đứa con gái học nhiều sách vậy làm gì?” Nếu không phải tin cô đỗ đại học mọi người đều biết, Lưu Ý Nguyệt hoài nghi, có lẽ lúc ấy mẹ kể chỉ hận không thể xé nát tờ giấy báo ấy.

“Ha ha, nghe ông nói mới hay làm sao? Mẹ tôi ngoại tình có thai, vứt bỏ chồng và con gái. Mười vạn là xong sao? Mười vạn là có thể thoải mái yên tâm sống tiếp sao? Còn tôi thì sao? Các người có ai thật lòng nghĩ đến tôi! Bà ta có biết bà đi được mấy ngày thì tôi có mẹ kế! Mẹ kế chua ngoa, cả ngày nằng nệ là con gái hồ ly tinh, còn có hàng xóm xung quanh chỉ tro bàn tán, đi trên đường tôi cũng không dám ngẩng đầu. Mùa đông lạnh, những đứa nhỏ khác đều được ở nhà sưởi ấm, tôi lại bị mẹ kế bắt ra bờ sông giặt tã cho em, nứt nẻ hết tay. Ngày nào tôi cũng sống trong sợ hãi, sợ mẹ kế không vui sẽ không cho tôi ăn cơm. Cơm trưa ở trường chưa bao giờ tôi dám ăn cùng bạn học, tôi sợ bọn họ thấy trong cả men của tôi chưa từng có thịt.” Lưu Ý Nguyệt giờ bàn tay khô ráp lên, hốc mắt đỏ hoe.

“Ông biết vì sao cha tôi không đồng ý không? Bởi vì ông ấy muốn nhìn thấy tôi, muốn dùng tôi để không ngừng nhắc nhở chính mình từng bị phản bội, tôi chính là vết sẹo trong lòng ông ấy. Ông ấy dùng tôi để trả thù kẻ đã bỏ ông đi.”

“Không cần giải thích nỗi khổ của các người với tôi, cả ngoại tình yêu chó má của các người! Trên đời này, ngoại tình yêu còn nhiều thứ khác. Lời giải thích của ông, đối với tôi mà nói, không đáng một đồng!” Nói xong, Lưu Ý Nguyệt đứng phắt dậy.

Lâm Đức Minh ngẩng đầu nhìn cô, “Nói cho cùng, cháu sẽ không thông cảm cho chúng tôi, cũng sẽ không tha thứ cho mẹ cháu, đúng không?”

“Đúng! Tôi không độ lượng như vậy, có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Bà ấy đã lựa chọn thì phải có trách nhiệm với sự lựa chọn của mình. Đối với tôi mà nói, mẹ tôi đã chết từ năm tám tuổi rồi.”

Lưu Ý Nguyệt tức giận đi ra ngoài, chưa sót nhớ lại những kỉ niệm cay đắng trước đây. “Ý Nguyệt!” Phía sau đột nhiên có tiếng gọi đau đớn của Quách Thái Hà. Lưu Ý Nguyệt từ từ xoay người, bà đứng cách cô vài bước, khóc không thành tiếng. Thì ra, bà vốn đã ở đây, nói vậy, những gì cô nói bà đều nghe thấy hết.

“Xin bà lần sau đừng đến tìm tôi, xin bà đừng lấy cớ đến thăm bé, xin bà coi như chưa từng gặp tôi. Hãy giống như hơn hai mươi năm trước, xin bà rời xa tôi!” Lưu Ý Nguyệt chậm rãi nói. Tại sao cô lại độc ác như vậy, vì trái tim cô bị thương nặng quá rồi!

Quách Thái Hà khóc ngã vào lòng Lâm Đức Minh, hai mắt đầm lệ, trong đầu chỉ còn hình ảnh con gái đứa khoát bỏ đi, “Ý Nguyệt! Ý Nguyệt! Con gái!”

Ngày lại ngày...

Người ta từng nói bảy ngời tám đi, bé hơn tám tháng tuổi đã có thể ngồi trên giường biểu diễn sở trường của mình. Lâm Tây Canh cố ý đẩy ngã bé, sau đó thấy bé cằm cúi đứng lên, tươi cười nhìn anh, chờ bị đẩy ngã tiếp. Bé cười tươi, để lộ mấy chiếc răng sữa, rất giống một con thỏ con.

“Ha ha...” Lâm Tây Canh trêu đùa với con gái, cười rộ lên, “Xem con này! Đây miếng nước miếng, nước miếng ngốc!” Anh lấy khăn mềm, lau nước miếng dính trên cằm con.

“Đi nào, con yêu!” Lưu Ý Nguyệt đi đến, ôm con dậy.

“Đi đâu?” Lâm Tây Canh thấy Lưu Ý Nguyệt đội mũ cho con, ngạc nhiên hỏi.

“Bé con ra ngoài phơi nắng.” Lưu Ý Nguyệt vừa nói vừa ôm con ra cửa.

“Anh cũng đi!” Lâm Tây Canh vội vàng chạy theo, hiếm khi mới có cơ hội một nhà ba người đi chơi như vậy.

“Anh không ở lại với người nhà à?” Lưu Ý Nguyệt khẽ hỏi. Lần này không ngờ Lâm Đông Dương và Khương Tổ Trân vốn đã lâu không về lại đến cùng Lâm Tây Canh.

“Họ nói chuyện với bà trong phòng, anh đi cùng em và con.” Lâm Tây Canh đẩy gọng kính, cười híp mắt.

“Thần thần bí bí!” Lưu Ý Nguyệt khẽ than thở. Lâm Đông Dương và Khương Tổ Trân vừa đến đã vào phòng bà nội, không biết đang bàn bạc đại sự gì.

Hai người vừa bước khỏi cổng, đột nhiên bị bác gọi lại, “Tây Canh, đợi đã! Bà nội gọi cháu vào!” Bác tươi cười vẫy tay với Lâm Tây Canh.

“Anh đi một chút, lát nữa sẽ tìm em và con. Ngoan nhé, con yêu!” Lâm Tây Canh dùng chân, xoa xoa gương mặt con gái, nói.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Nhân duyên

Edit: Lee

Lưu Ý Nguyệt ôm bé đi dưới ánh hoàng hôn, in bóng hai mẹ con trên từng phiến đá lát đường. Tất cả nơi này đều đã quá quen thuộc với cô, trước đây, khi chờ đợi sự ra đời của bé, hằng đêm cô vẫn hay đi bộ suốt con đường đá, qua những cây cầu.

“Con yêu, nói xem họ tới làm gì nhỉ?” Lưu Ý Nguyệt nhìn con gái chỉ lo ngấm cảnh, thì thảo hời, đương nhiên không hy vọng sẽ nghe thấy câu trả lời của bé.

Lâm Đông Dương đến, mang theo túi lớn túi nhỏ đồ dùng trẻ con, trong đó có một chiếc xe tập đi. Ông chỉ vào chiếc xe cười nói, “Cái này rất có ích!” Bé thấy đồ chơi, giẫy dụa hai chân, nóng lòng muốn thử.

Thật ra Lưu Ý Nguyệt rất muốn từ chối, ở nhà cũ, Triệu Uyển Nghi còn giữ gìn rất nhiều đồ dùng thuở nhỏ của Lâm Tây Canh. Vì được bảo quản tốt, Lưu Ý Nguyệt nhận ra tất cả đều còn có thể sử dụng. Nhưng cô không nói gì, vì nếu nói chẳng phải tạt gáo nước lạnh vào Lâm Đông Dương sao, thế nên chỉ mím môi im lặng.

“Đứa nhỏ này sao lại đen vậy hả?” Khương Tổ Trân nhìn thấy bé không khỏi lăm bầm. Lưu Ý Nguyệt nghe thấy, nhúu mày lại, có chút khó chịu.

“Đó là vì uống thuốc đông y.” Triệu Uyển Nghi vừa vào cửa liền cao giọng trả lời.

“Mẹ!” Khương Tổ Trân vội vàng cúi đầu, lén liếc nhìn về mặt bình thân của mẹ chồng.

“Đen một chút không sao, khỏe mạnh là tốt rồi. Đen thì yêu ma quỷ quái không tìm ra bé nhà ta. Đúng không? Bé!” Triệu Uyển Nghi đi đến trước mặt Lư Ý Nguyệt, nhún nhún hai má bé, chọc cười tiểu nha đầu.

“Đúng vậy! Đúng vậy! Khỏe mạnh là tốt rồi!” Lâm Đông Dương vội vàng hòa giải, âm thầm huých tay Khương Tổ Trân, ý nhắc nhở bà ăn nói cẩn thận. Khương Tổ Trân bĩu môi, không dám nói bừa nữa.

“Tây Canh, cháu dẫn Ý Nguyệt và bé về phòng trước, bà có chuyện muốn nói với bố mẹ cháu.” Triệu Uyển Nghi không thèm để ý đến con trai, quay đầu nói với cháu.

“Bọn họ nói gì? Nói chung cũng chẳng liên quan đến mẹ con mình, phải không?” Lư Ý Nguyệt tiếp tục thì thào với con, lúc này bác mà nhìn thấy, kiểu gì cũng nói cô điên.

Được một đoạn, Lư Ý Nguyệt đi đến một cây cầu. Cô dừng lại giữa cầu, gần đó cũng có một cây cầu đá. Một đôi chú rể cô dâu vừa đi qua, theo phong tục ở Phong Đình, chú rể phải công cô dâu qua cầu. Cô dâu ngồi trên lưng chú rể cười tươi như hoa, đám người đi sau ra sức reu đùa, vô cùng nhộn nhịp.

Bên vòm cầu, rõ ràng mấy chữ “Cầu son”. Nghe nói, trước đây mỗi phiên họp chợ hàng sơn phần đều tập hợp ở mặt bắc cầu, các tiểu thư cô nương hai bên bờ sông đều đến đó chọn mua, vì vậy mới có nhiều giai thoại tài tử giai nhân, nhờ đó cầu cũng được gọi là “cầu son”. Trong vùng, vào ngày cưới, chú rể công cô dâu đi qua cầu, tượng trưng cho việc xóa bỏ thân phận một cô nương, nghênh đón cuộc sống mới.

Qua cầu này có thể vô tư vô lo cả đời sao? Lư Ý Nguyệt ngây ngốc nhìn bóng “cầu son” in trên sông, cô chưa từng đi qua cây cầu ấy. Vì không dám, vì lo sợ, càng bởi vì không có ai đồng hành.

“Ý Nguyệt!” Có tiếng Lâm Tây Canh không xa gọi lại, Lư Ý Nguyệt xoay người. Anh đứng dưới chân cầu, ngẩng mặt, chăm chú nhìn cô và con gái trên cao. Gió nhẹ phất qua, tóc cô bay bay, chỉ là ánh mắt hoảng sợ, không có tiêu điểm.

“Sao vậy?” Lâm Tây Canh vội vàng đi lên cầu, sờ sờ trán cô, “Khó chịu à?”

“Không, không sao!” Lư Ý Nguyệt vội vàng lắc đầu, nhìn sang cô dâu chú rể bên kia, họ vừa xuống cầu, tiếng cười nói vì thế cũng xa dần.

“Có người kết hôn.” Lâm Tây Canh nhìn theo cô, thấy bóng dáng cô dâu chú rể xa xa.

“Ừm, thật náo nhiệt.” Lư Ý Nguyệt vừa cười vừa gật đầu.

Anh nhớ cô từng nói muốn đi qua tất cả cây cầu ở đây, vì nếu như thế có thể hạnh phúc cả đời. Khi đó cô nói tin truyền thuyết ấy, nhưng hiện tại, cô còn tin nữa không? Cây cầu đối diện kia liệu cô có từng đi qua?

Lư Ý Nguyệt nhắc chân, quay định xuống cầu, “Về thôi!” Cô nói.

“Đi theo anh!” Lâm Tây Canh bước lên ngăn cô lại, đón bé từ tay cô, không giải thích gì chỉ một mạch đi đến đầu cầu ngược lại.

“Đi đâu vậy?” Lư Ý Nguyệt theo sau, hỏi. Lâm Tây Canh không trả lời.

Xuống chân cầu, Lâm Tây Canh đi về phía “cầu son”, đến thềm đá đầu tiên liền dừng lại. Lư Ý Nguyệt ngạc nhiên nhìn chiếc cầu đá nhỏ xinh xắn, lại khó hiểu quay sang Lâm Tây Canh. Anh nắm lấy tay cô, “Không!”, Lư Ý Nguyệt sợ hãi muốn rút tay lại, không nhắc nổi chân.

Lâm Tây Canh không để ý đến sự do dự của cô, một mạch kéo cô lên. Tay anh mạnh mẽ, vô cùng ấm áp.

Lư Ý Nguyệt ngây ngốc bị kéo lên trên cầu, đến tận khi Lâm Tây Canh dừng lại, cô vẫn chưa hết bàng hoàng, xụ mặt lại.

“Nhìn kia!” Lâm Tây Canh khẽ nói, chỉ tay về phía mặt sông nằm giữa hai cây cầu.

Lư Ý Nguyệt nâng mắt nhìn đến. Mặt trời đỏ rực in bóng trên mặt sông, khoảng cách xa xôi không thể khiến ánh nắng bớt rực rỡ, ngược lại càng thêm phản chiếu lửa.

“Con, thấy không? Mặt trời, đó là mặt trời!” Lâm Tây Canh nói với con gái, bé chăm chú nhìn vòng tròn lớn trên mặt nước. Thật đẹp!

Lúc ba người về nhà, Lâm Đông Dương và Khương Tổ Trân đều đã ngồi ở đại sảnh, xem ra mọi người đã nói chuyện xong.

“Chị, bé bé hộ em một chút, vợ chồng em có việc cần nói với hai đứa.” Lâm Đông Dương nói với bác.

“Được, bé, đến đây nào! Bà ôm nào!” Bác vui vẻ ôm bé đi chơi, trước khi ra cổng còn nháy mắt với Lư Ý Nguyệt khiến cô vô cùng khó hiểu.

“Hai đứa ngồi đi!” Lâm Đông Dương nói với con trai và Luru Ý Nguyệt.

Luru Ý Nguyệt ngồi xuống, cúi mặt chăm chú nhìn tay, không biết Lâm Đông Dương định nói gì?

“Chóp mắt mấy tháng nữa là bé một tuổi, hai đứa cũng nên mau chóng kết hôn thôi. Dây dưa mãi không tốt cho bé.” Lâm Đông Dương nói.

Luru Ý Nguyệt giật mình ngẩng mặt, kinh ngạc nhìn Lâm Đông Dương, vẻ mặt không tình nguyện của Khương Tổ Trân cũng không thoát khỏi ánh mắt cô.

Còn Lâm Tây Canh lại không hề ngạc nhiên, Luru Ý Nguyệt hơi nhú mày.

“E rằng không được!” Luru Ý Nguyệt ngập ngừng.

“Vi sao?” Lâm Tây Canh đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm cô.

“Em đã kết hôn.” Luru Ý Nguyệt trả lời.

“Cô! Thật là...” Khương Tổ Trân cuối cùng không nhịn được, công khai liếc xéo Luru Ý Nguyệt. Bà khó khăn lắm mới đồng ý, cô còn không biết thức thời như vậy. “Đúng là không chịu được! Lúc nào nên nói gì cũng không biết. Haizzz...” Bà thở dài.

Luru Ý Nguyệt lại cúi đầu, nói thầm, “Chính là không thể chịu tội trùng hôn!”.

“Chuyện này có thể giải quyết được, anh đã tìm Nhị Hắc, hẹn thời gian làm thủ tục.” Lâm Tây Canh lại nói thêm.

Luru Ý Nguyệt liếc mắt nhìn anh, rất muốn hỏi, rốt cuộc anh đã lên lút làm những gì sau lưng cô?

“Anh không uy hiếp cậu ta.” Giống như nhìn ra nỗi lo lắng của Luru Ý Nguyệt, Lâm Tây Canh vội vàng giải thích. Ngược lại anh còn bị Nhị Hắc đe dọa, “Anh còn dám ức hiếp chị ấy xem!” Nhị Hắc vừa túm cổ áo anh vừa nói như vậy.

Đêm xuống, hai người ngồi ở mép giường, âu yếm nhìn bé ngủ say. Luru Ý Nguyệt thầm thở dài, cô là “bị kết hôn”, lại nghĩ đến tương lai bé, kết cục như vậy chưa hẳn không tốt. Ít nhất, con gái còn có một mái nhà, không cần đau khổ chấp nhận cuộc sống mồ côi cha.

“Em không muốn kết hôn sao?” Lâm Tây Canh hỏi cô, từ nãy đến giờ cô chưa hề cười, chỉ trầm mặc không nói. Như vậy khác hẳn với tưởng tượng của anh, cứ nghĩ cô sẽ vui sướng nhảy lên, không ngờ lại bình tĩnh như vậy.

“Em chỉ nghĩ, sao cha mẹ anh lại đột nhiên đề xuất chuyện kết hôn?” Luru Ý Nguyệt nhìn Lâm Tây Canh, hy vọng có thể hiểu được gì đó từ vẻ mặt anh. Nhưng Lâm Tây Canh là người thế nào, nếu có thể dễ dàng bị nhìn thấu, sao còn là Lâm Tây Canh?

“Theo em vì sao? Con cũng có rồi, chẳng lẽ để con nằm ngoài cuộc sống của anh sao? Em nhẫn tâm vậy sao?” Lâm Tây Canh trả lời.

“Vi vậy sao? Anh sẽ vì con mà bảo vệ cuộc hôn nhân này chứ?” Luru Ý Nguyệt tiếp tục truy vấn.

“Luru Ý Nguyệt! Luru Ý Nguyệt tràn ngập tự tin trước đây đâu rồi?” Lâm Tây Canh không nhịn được hỏi cô. Anh tuyệt đối không ngờ, chỉ hơn một năm ngắn ngủi đã có thể thay đổi cô như vậy. Lâm Tây Canh chăm chú nhìn cô, Luru Ý Nguyệt này xa lạ quá, căn bản không phải Luru Ý Nguyệt đối đầu gay gắt với anh trước kia.

“Có lẽ cô ấy trước giờ chưa từng tự tin.” Luru Ý Nguyệt khẽ trả lời. Vì sao một người lại mất đi sự tự tin của chính mình? Luru Ý Nguyệt trước đây chưa từng hiểu rõ bản thân, lúc này mới thực sự thâm thấu đạo lý này.

“Em phản chấn lên được không, cứ như thế sao duy trì được một gia đình?” Lâm Tây Canh không khỏi chán nản, cô vẫn chưa thực sự mở cửa trái tim cho anh. Nhìn cô cúi đầu không nói, Lâm Tây Canh lại không đành lòng nói tiếp. Cuối cùng, anh kéo cô vào lòng, thì thầm vào tai cô, “Cho dù vì con, được không? Chúng ta sẽ sống hạnh phúc!”.

“Được!” Luru Ý Nguyệt đồng ý, cho đến lúc này, cô vẫn chỉ cúi đầu.

Sáng sớm hôm sau, Luru Ý Nguyệt làm điểm tâm xong, liền đi về phía phòng Lâm Đông Dương và Khương Tổ Trân, đọc hành lang còn bản khoản cách xưng hô. Đứng trước cửa, ngay khi cô định gõ cửa...

“Bà ồ chứ? Sao từ tối qua đến giờ cứ xì mặt ra vậy? Đừng để mẹ thấy, mẹ lại không vui!” Luru Ý Nguyệt đột nhiên nghe thấy Lâm Đông Dương nói. Cô buông tay xuống, đang định xoay người rời đi, nhưng nghĩ lại, hình như cuộc nói chuyện của hai người có liên quan đến cô, nên đôi chân vẫn chần chừ chưa bước.

“Mẹ không vui? Thế tôi không vui thì sao? Đây là tìm vợ cho Tây Canh nhà chúng ta hả? Được lắm, Tây Canh không ngờ lại thành đời chồng hai!” Ngay sau đó, Luru Ý Nguyệt chợt nghe thấy Khương Tổ Trân oán hận nói.

“Không phải Tây Canh nói rồi sau, chồng trước chỉ trên danh nghĩa thôi, vì đứa bé nên mới phải bắt đắc dĩ làm vậy. Hôn nữa, Tây Canh nhất quyết chấp nhận nó, bà xem xem, con trai bà quan tâm con bé nhiều như vậy. Bà có thể chia rẽ chúng nó sao?” Giọng Lâm Đông Dương lại lớn hơn một chút.

“Không phải tại mẹ sao? Lúc trước giữ lại đứa nhỏ này làm gì? Giờ thành nha đầu rắc rối!” Khương Tổ Trân vẫn đầy bụng tức tối.

Lưu Ý Nguyệt không muốn nghe nữa, cô không thể chịu đựng bất kì kẻ nào đánh giá con cô như vậy, cho dù bà nội bé cũng không được.

“Được rồi, bà cũng không xem xem bây giờ nó có ai làm chỗ dựa?” Lâm Đông Dương tức giận trả lời.

“Hừ! Nếu không xem, tôi thật mặc kệ nói!” Khương Tổ Trân cũng không thua kém.

Câu nói sau Lưu Ý Nguyệt không nghe rõ lắm, cả người cô lạnh run. Cuộc sống “hạnh phúc” như Lâm Tây Canh nói không biết có thể duy trì được bao lâu, cuộc hôn nhân bọn họ còn chưa bắt đầu, đã đầy sóng gió.

Cô đi về phòng ăn, Triệu Uyển Nghi thấy cô về một mình, hỏi, “Bố mẹ chồng con đâu?”

“Hình như hai người đang nói chuyện, cháu không dám gõ cửa làm phiền.” Lưu Ý Nguyệt vừa trả lời vừa ngồi xuống.

“Chúng ta ăn trước, kệ bọn nó, ăn thôi.” Triệu Uyển Nghi nhìn đồng hồ, quyết định mặc kệ con trai và con dâu.

Lát sau, Lâm Đông Dương và Khương Tổ Trân đi vào phòng ăn, thấy mọi người đã ngồi đông đủ, Khương Tổ Trân vội vàng chạy đến, “Mẹ!”.

“Ăn sáng còn phải mời ba bốn lần sao? Quên giờ ăn ở nhà rồi sao?” Triệu Uyển Nghi hỏi con.

“Mẹ, con không quên. Chỉ là mãi nói chuyện quá!” Lâm Đông Dương vội vàng giải thích.

“Trong thành phố anh chị thế nào tôi không quan tâm, nhưng ở đây phải theo gia quy.” Triệu Uyển Nghi gõ đũa vào thành bát, nghiêm giọng nói.

Lưu Ý Nguyệt nhìn trộm hai người bị bà nội dạy bảo đến mức không dám thở mạnh, thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Đêm xuân

Edit: Lee

Khi bé được mười tháng tuổi, Lưu Ý Nguyệt bị Lâm Tây Canh kéo đến phòng đăng kí kết hôn, nhưng trước đó, cô vẫn mượn cơ bé còn nhỏ để kéo dài thời gian.

Cuối cùng vẫn phải đẻ bác ra mặt, “Bé mười tháng rồi, cũng nên cai sữa thôi!”

“Cai sữa?” Lưu Ý Nguyệt nhú màu hỏi.

“Đúng vậy, cai sữa. Giờ bé có thể ăn nhiều thứ, tôi cũng không cần bú, không cai thì còn làm gì nữa?” Bác cười tùm tùm, nói.

“Vậy thì cai đi!” Lâm Tây Canh đứng cạnh nghe thế, vội vàng quyết định.

“Em còn chưa nghĩ xong!” Lưu Ý Nguyệt nói thầm.

“Không cần nghĩ nữa, để con ở nhà với bác mấy ngày, em về thành phố với anh.” Lâm Tây Canh đơn phương quyết định.

“Anh nghĩ con sẽ đồng ý sao?” Lưu Ý Nguyệt nhìn về mặt ngơ ngác của bé, cười nhạo.

Lâm Tây Canh cười tít mắt, đi đến trước mặt bé, “Con gái, đồng ý không?” Anh vừa nói, đầu ngón tay vừa đùa nghịch cảm bé. Đây là trò Lâm Tây Canh vẫn hay đùa với bé, mỗi lần như vậy, bé đều không ngừng gật đầu.

“Được rồi, em xem, không còn vấn đề gì nữa!” Lâm Tây Canh quay lại, nói với Lưu Ý Nguyệt. Cô dờ khóc dờ cười nhìn bé gật đầu như già tói, sao lại quên anh chính là lão hồ ly trong nhà chứ?

Lưu Ý Nguyệt định về căn hộ của cô trước, Lâm Tây Canh nhú mày hỏi, “Về làm gì?” Lưu Ý Nguyệt mở to mắt, nhìn anh, nói, “Em lấy giấy đăng kí trước đây đi, chẳng lẽ làm thủ tục không cần sao?”

Hai người về tới căn hộ nhỏ của Lưu Ý Nguyệt, một năm xa cách, lúc này đây, cô đứng trong phòng khách cảm xúc vô cùng lẫn lộn. Trong phòng phủ

một lớp bụi dày, thiếu vắng hơi người.

Đây là nơi bà chủ để lại cho cô. Năm đó, bà chủ còn để cả giấy tờ kinh doanh và hộ khẩu lại cho cô, mà không để chuyển về quê quán.

Cô bước vào phòng ngủ, mùi hôi nồng nặc xộc thẳng vào mũi. Luru Ý Nguyệt vội vàng chạy đến mở cửa ban công, vừa xoay người lại liền nhìn thấy khuôn mặt đầm chiêu của Lâm Tây Canh, không biết anh đang nhớ tới chuyện gì. Luru Ý Nguyệt không hỏi, có lẽ không phải chuyện vui về gì!

Cô đi đến trước giường, mở ngăn kéo tủ, lấy hộ khẩu và giấy đăng ký kết hôn ra.

Cất tất cả vào túi xong, Luru Ý Nguyệt nói với Lâm Tây Canh, “Em muốn dọn dẹp một chút.”

“Dọn dẹp? Dọn dẹp làm gì?” Lâm Tây Canh khó hiểu hỏi.

“Cả nhà mốc meo hết rồi.” Luru Ý Nguyệt chỉ xung quanh, khịt khịt mũi, ý bảo không khí không sạch sẽ.

“Không cần dọn, dù sao cũng không ở đây. Nếu em muốn, hôm nào đó quay lại xem xét một chút.” Lâm Tây Canh lập tức từ chối ý định của cô.

Luru Ý Nguyệt bĩu môi, không nói tiếp, chỉ một lần nữa mở cửa ngăn kéo lấy ra một khung ảnh, sau đó nói, “Không cần, em chỉ lấy thứ này thôi.”

Lâm Tây Canh chú ý tới người phụ nữ trong ảnh, tò mò hỏi, “Ai vậy?”

“Bà chủ quán bar.” Luru Ý Nguyệt nhẹ giọng trả lời, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt kính, giống như làm mạnh quá sẽ làm phiền người trong ảnh.

Lâm Tây Canh liếc mắt nhìn, đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp, gương mặt có nét từng trải.

“Rất đẹp!” Anh nói.

“Ừm!” Luru Ý Nguyệt gật đầu, “Đúng là rất đẹp, hấp dẫn hơn em nhiều, chỉ tiếc bà ra đi quá sớm. Trước đây bà rất thích làm đẹp, sau khi bị bệnh, bà không cho người khác gặp mặt, bà hy vọng, trong trí nhớ những người đó, bà vẫn là một người xinh đẹp.” Luru Ý Nguyệt lại chìm trong kí ức, đây là lần đầu tiên cô kể với người khác về bà chủ. Cô cũng không muốn nhớ lại hình ảnh bà chủ những ngày bệnh nặng, trong kí ức của cô, bà vẫn luôn là một người phụ nữ xinh đẹp, tao nhã.

Lâm Tây Canh yên lặng lắng nghe, có lẽ anh nên cảm ơn người phụ nữ này. Không có bà, sẽ không có Luru Ý Nguyệt ngày hôm nay, càng không có Lâm Tây Canh đứng bên cạnh cô lúc này.

“Đi thôi!” Luru Ý Nguyệt không nghĩ nữa, cuộc sống tương lai còn chờ cô, không thể tiếp tục chìm đắm trong quá khứ như vậy được.

Tới cửa phòng đăng kí, Nhị Hắc đã sớm chờ hai người ở cửa.

“Nhị Hắc!” Luru Ý Nguyệt vừa nhìn thấy cậu ta, cảm giác như gặp lại người thân, vội vàng chạy đến.

“Chị, chị khỏe không? Sao hình như không béo lên chút nào vậy? Lại còn có vẻ gầy đi nữa!” Nhị Hắc nhìn Luru Ý Nguyệt một lượt, lại đảo mắt liếc Lâm Tây Canh một cái, giống như nghĩ Luru Ý Nguyệt bị anh ngược đãi.

“Không gầy đâu, thế này gọi là rất biết giữ gìn!” Luru Ý Nguyệt vừa vuốt mặt vừa cười rạng rỡ.

“Vào thôi!” Lâm Tây Canh đứng sau hai người, xụ mặt nhắc nhở.

Có nhà ai ba người đi đăng kí kết hôn chưa? Luru Ý Nguyệt không biết, cô chỉ thấy vẻ mặt nhân viên công vụ vô cùng kì quái, nhìn bọn họ như sinh vật lạ cần được nghiên cứu. Cô ly hôn và kết hôn gần như cùng một lúc, chỉ cách nhau khoảng thời gian đi từ gian phòng này sang một gian phòng khác. Từ ly hôn đến kết hôn, từ vợ Nhị Hắc thành vợ Lâm Tây Canh, sự thay đổi chóng vánh này khiến cô nhất thời không thích ứng kịp.

Ra khỏi phòng đăng kí, Lâm Tây Canh nói nhỏ vào tai cô, “Em đến bãi đỗ xe chờ anh đi!”

Luru Ý Nguyệt đang bước xuống, tò mò quay đầu lại, thấy Lâm Tây Canh và Nhị Hắc đứng nói chuyện cách đó không xa, “Anh...” Cô buột miệng, vốn định hỏi “Anh định làm gì?” nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hai người lại nghĩ có lẽ không cần thiết. Cô cười, coi như “cuộc nói chuyện giữa những người đàn ông” đi!

Luru Ý Nguyệt đứng trước bãi cỏ, ngẩng đầu lấy tay che trán, nhìn bầu trời xanh thẳm trên cao. Không hiểu sao, màu xanh ấy hôm nay thật đặc biệt!

“Nhìn gì vậy?” Giọng Lâm Tây Canh kéo những suy nghĩ vẩn vơ của cô lại.

Cô buông tay, cúi đầu nhìn anh, “Anh hẹn Nhị Hắc có việc gì vậy? Lại uy hiếp người khác hả?” Luru Ý Nguyệt ra vẻ tức giận hỏi.

“Ha ha, em đừng nghĩ anh hư hỏng như vậy được không?” Lâm Tây Canh lắc đầu cười khỏ, “Trong lòng em anh bá đạo như vậy sao?”

“Quá bá đạo ấy, không phải sao?” Luru Ý Nguyệt xòe hai tay, ra vẻ hết cách.

“Được rồi, lên xe nào bà xã!” Lâm Tây Canh không muốn tiếp tục tranh cãi với cô, so với sự lạnh nhạt hơn một tháng trước, anh thực sự thích cô lúc này hơn.

Lưu Ý Nguyệt rụt cổ lại, rõ ràng cách xưng hô này hoàn toàn không dễ thích ứng.

Xe đi giữa thành phố, ở nông thôn một thời gian, Lưu Ý Nguyệt thực sự chán ghét khung cảnh ồn ào này. Nếu có thể, cô thà rằng ở lại Phong Đình tĩnh lặng cả đời. Xe dần dần ra khỏi thành phố, Lưu Ý Nguyệt thấy cột mốc đường hoàn toàn xa lạ.

“Không đúng a! Lúc chúng ta đến đâu đi đường này?” Cô quay đầu nói.

“Biết rồi hả?” Lâm Tây Canh cười xảo quyệt.

“Đi đâu vậy? Không về Phong Đình sao?” Lưu Ý Nguyệt lo lắng hỏi.

“Anh có ba ngày nghỉ.” Lâm Tây Canh chỉ trả lời như vậy.

Lưu Ý Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ba ngày nghỉ, ba ngày của riêng bọn họ sao? Nghĩ đến đây, mặt cô nóng bừng lên, lại sốt ruột hỏi, “Con thì sao? Trước giờ em chưa xa con bao giờ, sợ con sẽ khóc mất.”

“Rồi sẽ quen, bác nói, lúc cai sữa tốt nhất em không nên ở bên con.” Lâm Tây Canh không quên lấy cớ bé đang cai sữa.

“Có phải anh thông đồng với bác từ trước rồi không?” Lưu Ý Nguyệt sắc giọng hỏi.

“Vợ à, oan uổng quá! Bà nội và bác đều là người của em mà!” Lâm Tây Canh cười xấu xa chế nhạo.

“Hừ! Người của em!” Lưu Ý Nguyệt lăm bắm, xoay người ra cửa sổ, mặc kệ anh, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Lâm Tây Canh nhìn cô, không khỏi cảm ơn Triệu Uyển Nghi lần nữa. Dự định vào bữa, không ngừng mềm hóa, xem ra bà nội còn quen đọc binh thư, mới có thể kéo hai người từ đoạn đường cùng đến ngày hôm nay như vậy.

“Ý Nguyệt! Ý Nguyệt! Dậy đi, đến rồi!” Lưu Ý Nguyệt mơ màng mở mắt, thấy Lâm Tây Canh ghé sát vào mặt cô. “A!” Cô hoảng sợ, nhìn bốn phía lúc này mới định thần lại được.

“Đây là đâu?” Cô ngơ ngác hỏi.

“Trên núi, giữa khu nghỉ dưỡng suối nước nóng.” Lâm Tây Canh nói.

“Núi?” Lưu Ý Nguyệt bước khỏi xe, nhìn những tòa biệt thự sang trọng trước mặt, “Đúng là phù sa không chảy ruộng ngoài, gian thương!” Cô cười mỉa. Trung tâm núi nghỉ dưỡng suối nước nóng là sản nghiệp của Lâm thị, quả thật cao cấp. Khu nghỉ dưỡng này nằm ở ngoại ô thành phố, có suối nước nóng, lại dựa lưng vào núi, cảnh sắc hợp lòng người.

“Giờ em là bà xã của gian thương rồi. Nào, nữ địa chủ, mời vào!” Lâm Tây Canh không khách khí phản kích, thầm nghĩ, phụ nữ nhất định không được quá chiều chuộng.

Anh kéo Lưu Ý Nguyệt bước lên bậc thềm biệt thự, lòng bàn tay hai người đều ướt đầm mồ hôi. Đây là tuần trăng mật sao? Lưu Ý Nguyệt băn khoăn, một tuần trăng mật đầy bất ngờ! Rốt cuộc anh đã dự tính bao lâu, lại thương lượng với bác thế nào? Lưu Ý Nguyệt vừa bước lên từng bậc thang vừa không ngừng tự hỏi.

Cánh cửa mở ra trước mắt, nội thất vô cùng sang trọng. Lưu Ý Nguyệt như lạc vào chốn thần tiên, mắt chữ A miệng chữ Ô, vô cùng choáng ngợp.

Lưu Ý Nguyệt sờ đông sờ tây, đồ dùng bóng loáng, mặt gương sáng bóng, phản chiếu vẻ mặt hồi hộp, lo lắng của cô. Ở Phong Đình, cô và anh dưới một mái nhà, nhưng còn bé ở giữa nên chưa thực sự có gì chuyển biến. Đêm nay phải làm sao bây giờ? Lưu Ý Nguyệt cắn cắn môi dưới, thầm nghĩ.

Lâm Tây Canh đi sau cô, nhìn bóng lưng cứng nhắc của cô, than nhẹ.

“Không muốn nghỉ một lúc sao? Phòng ngủ ở trên lầu.” Nói xong, anh xoay người cô lại, chỉ chỉ lên lầu.

“Không cần, em ngủ đủ trên xe rồi. Em... Em đói bụng.” Lưu Ý Nguyệt vội vàng lác đầu.

“Ở đây có phòng bếp, anh cho người chuẩn bị thực phẩm rồi, em xem xem”

Lưu Ý Nguyệt đi theo Lâm Tây Canh vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, quả nhiên bên trong đã có đủ loại đồ ăn thức uống, lại còn là loại hảo hạng nữa!

“Nhiều quá, sao ăn hết được?” Lưu Ý Nguyệt khẽ phàn nàn, nói xong liền xắn tay áo, bắt đầu nấu cơm.

Bữa cơm khó nhọc trôi qua, không ai kịp thưởng thức, chỉ thăm quan sát đối phương.

Ăn xong, Lâm Tây Canh ngồi xem TV ở phòng khách, Lưu Ý Nguyệt liền về phòng ngủ trước. Cô mở tủ quần áo, bên trong đã đầy đủ quần áo mới

tỉnh, còn có nội y, váy ngủ, càng thêm khâm phục sự chu đáo của anh.

Lâm Tây Canh nhìn đồng hồ, đoán chừng cô đã chuẩn bị xong xuôi, lúc này mới tắt TV, đi lên lầu.

Phòng ngủ tối đen, dựa vào ánh trăng bên ngoài, Lâm Tây Canh thấy Lưu Ý Nguyệt đang cuộn mình trên giường.

Lưu Ý Nguyệt mệt mỏi, quả thật đang ngủ.

Lâm Tây Canh rửa mặt xong, lúc nằm lên giường đã nghe thấy tiếng hít thở đều đều. “Ha ha...” Anh lắc đầu cười khẽ, nâng mặt cô lên, thấy cô đang ngủ say, “Lưu Ý Nguyệt, em đúng là...ngoan lắm!” Lâm Tây Canh cắn răng nói thầm

Anh khó chịu lật gối lại, một khắc đáng ngàn vàng, ngày vàng để cô ngủ quên, “Đây là đêm tân hôn của tôi sao?” Lâm Tây Canh không nhịn được tự hỏi.

Nửa đêm, Lưu Ý Nguyệt theo thói quen tỉnh dậy, thấy người bên cạnh mới giật mình nhớ ra mình đang ở đâu. Không có con gái ở giữa, khoảng cách hai người thật gần, cơ hồ cảm nhận được từng hơi thở của anh, trái tim đập dữ dội, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thần kinh nhạy cảm giống như cảm nhận được sự thay đổi của người bên cạnh, Lâm Tây Canh đột nhiên mở mắt.

“Ồi, mẹ tôi!” Lưu Ý Nguyệt bị anh dọa cho giật mình.

Ngay khi cô đang định xoay người lại, Lâm Tây Canh đã nhanh hơn một bước, chặn cô lại, “Em dám xoay lại xem!” Giọng anh lúc mới tỉnh ngủ cảm giác vô cùng nguy hiểm.

“Dọa chết người!” Lưu Ý Nguyệt không khuất phục, ra sức đấm anh.

“Em nói xem!” Lâm Tây Canh nghiêng răng.

“Sao vậy?” Lưu Ý Nguyệt tiếp tục giả ngu.

“Em nói đi!” Lâm Tây Canh kéo sát cô lại, mặt cô bắt gặp đỏ bừng.

“Nói... nói gì vậy? Không phải ngủ sao?” Cô cụp mắt, lẩm bầm.

“Ha ha, ngủ? Lúc em ngủ thom lắm! Ngủ no chưa?” Lâm Tây Canh chất vấn.

“Chưa, đừng cản em, muộn chưa? Ngủ tiếp đi!” Lưu Ý Nguyệt nhìn lướt qua cửa sổ, thấy màn đêm đen kịt bên ngoài, không một tia sáng.

“Ngủ cái đầu em, xem anh trừng phạt em thế nào.” Lâm Tây Canh giữ chặt hai tay cô, khiến cô không thể động đậy, mặt ngày càng áp sát. “A!” Lưu Ý Nguyệt sợ hãi kêu lên.

Lâm Tây Canh nhân cơ hội này đưa răng nanh tách bờ môi cô ra, đầu lưỡi len lỏi vào trong, chặn lại những lời phàn nàn của cô. “Đừng...” Lưu Ý Nguyệt giãy dụa kêu rên.

Nhưng cô càng giãy dụa càng cổ vũ dục vọng trong anh. Một tay anh khóa hai tay cô lại, tay kia mò đến vạt váy ngủ, dùng sức túm lấy, sau đó “roạt” một tiếng, chiếc áo ngủ bị xé rách được vứt gọn gàng cuối giường.

Lưu Ý Nguyệt thấy cả người nóng rùng, cảm giác như mặt sắp bốc cháy đến nơi.

Lâm Tây Canh hài lòng cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô, còn có bầu ngực cao ngất, mềm mại. Nơi ấy, đêm nào anh cũng chỉ có thể nhìn bé chiếm đoạt, đêm nay cuối cùng cũng thuộc về anh.

Quá khứ tươi đẹp ào ạt ủa về, từng động tác, từng hơi thở.

Lâm Tây Canh gục đầu, tham lam thưởng thức bầu ngực sữa, “A, nhẹ chút...” Lưu Ý Nguyệt rên rỉ.

Lâm Tây Anh dường như không nghe thấy, cách biệt đã hơn một năm, lúc này sao anh có thể nhẹ nhàng cho được? Rất lâu sau mới chịu thả ra...

Anh buông tay, rất nhanh cởi sạch quần áo hai người, ngay cả chăn gối cũng bị ném xuống cuối giường. Trên giường, chỉ còn bà xã quỳ rũ vạt phần.

Lâm Tây Canh không cho Lưu Ý Nguyệt cơ hội hít thở, nặng nề va chạm. Lưu Ý Nguyệt nhìn người đàn ông trong bóng đêm này, anh như thuộc về đêm tối, chỉ có lúc này mới là anh chân thật nhất.

Lưu Ý Nguyệt xụi lơ nằm trên giường, không ngừng rên rỉ. Lâm Tây Canh cúi xuống, ôm trọn cô vào lòng, thì thầm vào tai cô, “Thoải mái không?”

Lâm Tây Canh cười, âu yếm nhìn Lưu Ý Nguyệt, gương mặt cô trong đêm, chỉ có đôi mắt không ngừng lay động. Nhớ tới bờ đê, nhớ tới Luân Đôn, đều là ánh mắt này đã hấp dẫn anh. Càng không thể quên ánh mắt cô khi thấy anh lần đầu tiên trở về Phong Đình, đôi mi ấy, nụ cười ấy...

Động tác của anh chậm lại, hơi thở hai người hòa quyện với nhau, hấp dẫn hơn bất kì loại nước hoa nào. Bởi vì tình yêu chính là duy nhất!

Anh đưa tay vuốt lại mái tóc rối tung của cô, nâng gương mặt cô lên, âu yếm nhìn làn da mịn màng, ửng hồng.

“Đây là đêm tân hôn của chúng ta!” Lâm Tây Canh hôn nhẹ gương mặt cô, thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Vợ chồng

Edit: Lee.

Lưu Ý Nguyệt bị tiếng chim riu rít ngoài cửa sổ đánh thức. Khoảng chần bên người đã nguội lạnh giúp cô biết trên giường lớn chỉ còn một mình, không biết Lâm Tây Canh đã rời giường từ khi nào.

Cô rửa mặt xong liền đi xuống lầu, cả biệt thự vô cùng im ắng, giống như chỉ có mình cô vậy.

Lưu Ý Nguyệt đi vào phòng bếp, tối qua không được ăn no, hơn nữa lại phải “vận động” quá sức, lúc này cái bụng đang không ngừng biểu tình.

Mở tủ lạnh, đồ ăn thừa hôm qua vẫn còn, cô để hết trong một hộp lớn, lại lười tìm ghế ngồi, cứ thế dựa vào bàn ăn.

Lâm Tây Canh tìm thấy Lưu Ý Nguyệt ở phòng bếp, cô đang mặt bộ áo ngủ, quay lưng về phía anh chỉ để lộ bắp chân trắng nõn, cả dép cũng không thèm đi, vô cùng tự do tự tại.

“Ăn gì vậy?” Anh đi đến trước mặt cô, hỏi.

Lưu Ý Nguyệt đẩy một miếng cơm, nghẹn ứ không thể trả lời được, tự hỏi không biết anh mới đi đâu về.

“Mùi vị không tồi!” Lâm Tây Canh nhân tiện nắm lấy tay Lưu Ý Nguyệt, đưa thìa cơm vào miệng mình.

“Anh có thấy không vậy, đây là thìa của em!” Lưu Ý Nguyệt thấy anh làm vậy vội vã kêu lên.

“Chúng ta là vợ chồng, cần gì câu nệ.” Lâm Tây Canh dùng ánh mắt trêu đùa nhìn cô một lượt, hoàn toàn bị hấp dẫn ở phần da thịt nõn nà nơi cổ áo.

“Hâm!” Lưu Ý Nguyệt sắc giọng, gạt thìa về tay mình, lại chú ý tới ánh mắt nóng rực của anh, liền luống cuống nắm lấy vạt áo.

“Sao trong hộp cái gì cũng có vậy?” Lâm Tây Canh nhìn hộp cơm, hỏi.

“Đồ ăn thừa hôm qua dồn hết vào hộp này, đương nhiên cái gì cũng có, không muốn ăn thì đừng miễn cưỡng, anh có thể tự làm lấy!” Lưu Ý Nguyệt chế nhạo.

“Anh nói thế sao? Không liên quan, anh cũng không kén ăn, đừng ăn nhanh vậy, để cho anh chút đi!”

Hai người đứng trước bàn, tranh giành một hộp cơm thừa, mùi vị thật hấp dẫn. Đến khi no bụng, Lưu Ý Nguyệt mới trừng mắt nhìn anh, bắt đầu hỏi tội, “Sao điện thoại trong phòng không gọi được ra ngoài?”.

“Ách, anh để họ cắt liên lạc.” Lâm Tây Canh thuận miệng đáp.

“Cắt? Sao lại vậy?” Lưu Ý Nguyệt hí mắt hỏi.

“Không cho em gọi điện về Phong Đình.” Lâm Tây Canh lập tức trả lời.

“Vi sao? Em muốn nghe tiếng con, không biết con thế nào?” Lưu Ý Nguyệt buồn bực nói. Lúc tỉnh dậy, việc đầu tiên cô làm là nhắc điện thoại đầu giường, định gọi về hỏi bác xem bé đêm qua thế nào, nhưng kiểu gì cũng không gọi được, chỉ có giọng nói đơn điệu “Bạn không có quyền gọi ngoại tuyến”, không ngờ lại là Lâm Tây Canh có ý.

“Con sẽ ổn thôi. Có bà nội, bác hai người sao có thể hại con được.” Lâm Tây Canh quyết tâm an ủi. Điện thoại di động của Lưu Ý Nguyệt đã được tắt nguồn từ lâu, thế nên anh liền cắt đứt thông tin liên lạc của biệt thự nữa. Ba ngày này, hoàn toàn chỉ thuộc về hai người bọn họ.

“Em không nói bà nội và bác không tốt. Chỉ là nhớ con, anh không nhớ sao?” Lưu Ý Nguyệt hỏi lại.

“Nhớ!” Lâm Tây Canh nặng nề gật đầu. Mỗi lần trên đường từ thành phố về nhà, hoặc từ nhà trở lại thành phố, anh đều nhớ đến thiên thần nhỏ của mình. “Thế nên em phải hiểu tâm trạng của anh chứ? Sao em có thể tách riêng hai chúng ta ra?”.

“Là anh không muốn, không phải em!” Lưu Ý Nguyệt cúi thấp mặt, nói thầm. Lời này chẳng khác gì gáo nước lạnh tạt vào lòng Lâm Tây Canh.

“Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Lâm Tây Canh biết mình lỡ lời, vội vàng ôm lấy Lưu Ý Nguyệt, “Ý Nguyệt! Chúng ta không nói chuyện quá khứ nữa, được không? Vì bé, không nói nữa nhé!” Anh không ngừng thì thào bên tai cô.

Lưu Ý Nguyệt vui đầu trong lòng anh, thầm nghĩ, con đường phía trước rốt cuộc có thứ gì đang chờ cô, đang chờ hai người bọn họ. Có thể giống như hạnh phúc cô tích không? Hạnh phúc? Rốt cuộc có vị gì? Có lẽ chính là vị hộp cơm hai người tranh nhau, là vị nhớ nhung muốn gọi điện thoại cho bé.

“Anh cho em mượn di động đi!” Lưu Ý Nguyệt đột nhiên nghĩ ra, ngẩng phắt đầu khỏi ngực anh.

“A...” Lâm Tây Canh cười khò, lắc đầu, “Mai về rồi, đừng gọi!”

“Lâm Tây Canh, em thật ghét anh!” Lưu Ý Nguyệt oán giận trả lời, vừa nói vừa đẩy anh ra, bĩu môi xoay người bước đi.

“Ý Nguyệt! Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh sờ sờ mũi, buồn cười đuổi theo cô.

“Em phải về nhà, em phải về Phong Đình!” Lưu Ý Nguyệt la lên.

“Em về kiểu gì?” Lâm Tây Canh cười hỏi.

Lưu Ý Nguyệt quay đầu, thờ hồn hên, trừng mắt nhìn Lâm Tây Canh đang cười xấu xa, “Em đi bộ về!” Cô nghe rằng nói.

“Ha ha...” Lâm Tây Canh cười thành tiếng, kéo cô về phía mình, “Đừng làm loạn! Mai về đi! Giờ em là bà xã của anh, phải đặt trái tim lên người anh chứ?” Anh bá đạo tuyên bố chủ quyền.

“Anh tránh ra, em ghét anh!” Lưu Ý Nguyệt vừa vỗ ngực anh vừa hung hăng mắng, cuối cùng thành tiếng thét chói tai, “A! Thả em xuống! Anh muốn làm gì? Thả em xuống!” Cô bị Lâm Tây Canh xốc ngược lên vai.

Lâm Tây Canh khiêng Lưu Ý Nguyệt về phòng ngủ trên lầu, ném cô xuống giường. Lưu Ý Nguyệt còn hoa mắt chóng mặt chưa kịp đứng dậy đã bị Lâm Tây Canh đè xuống. “Anh hâm à? Đau!” Cô cá kình nói.

“Khỏe như thế, xem ra nghỉ ngơi đủ rồi!” Lâm Tây Canh xoay người nhìn Lưu Ý Nguyệt bên dưới. Mặt cô đỏ ửng, ánh mắt như lửa. Áo ngủ qua một màn xô đẩy vừa rồi cuốn gần hết lên lưng, vạt áo tùy tiện lệch về một bên vai. Nhìn xuống chút nữa là nội y to tằm, thắt nơ hình cánh bướm. Cô giống như một món quà, chờ anh mở ra.

“Anh... đừng nhìn!” Lưu Ý Nguyệt nhìn theo anh mất anh, thấy bộ áo ngủ xộc xệch của mình, một tay vội vàng che mắt anh, một tay không ngừng sửa sang quần áo trên người.

Lâm Tây Canh nắm lấy bàn tay che trước mắt của cô, tay kia ngăn bàn tay ra sức sửa sang quần áo lại, “Đừng để ý, như vậy đẹp lắm!”. Anh âu yếm nhìn ánh mắt ngượng ngùng của cô.

Lưu Ý Nguyệt bị anh nhìn, xấu hổ hỏi, “Đây không phải khu nghỉ dưỡng suối nước nóng sao? Suối nước nóng ở đâu vậy?”

“Ngay ở đây!” Lâm Tây Canh cười nói, đoạn ôm Lưu Ý Nguyệt vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, cạnh cửa sổ, một bồn tắm thật lớn hiện lên trước mắt Lưu Ý Nguyệt. Lâm Tây Canh nhẹ nhàng đặt cô xuống, xoay người mở vòi nước. Chỉ lát sau, nước nóng mang theo vị lưu huỳnh được đổ đầy bồn tắm. Lưu Ý Nguyệt khẽ nhếch miệng, thầm cảm thán, “Người có tiền thật biết hưởng thụ!”.

“Được rồi, để chồng phục vụ vợ!” Lâm Tây Canh cười, đưa về phía Lưu Ý Nguyệt, bắt đầu cởi áo ngủ trên người cô.

“Không cần, để em, anh ra ngoài đi!” Lưu Ý Nguyệt vội vàng lui về phía sau, tiếc rằng Lâm Tây Canh càng lúc càng đến gần, khiến cô không còn đường lùi.

“Em nghĩ anh sẽ buông tha cơ hội này sao?” Giọng điệu rõ ràng bồn chồn, “Thế thì anh dẫn em đến đây làm gì chứ?” Anh lại hỏi lại.

“Không phải ngày nào đó anh còn bán em lấy tiền chứ?” Lưu Ý Nguyệt liếc mắt nhìn anh một cái, thầm nghĩ, đời này nhất định không trêu chọc anh lần nào nữa, nếu không sẽ chết thật sự khó coi.

“Nhưng anh lại tiếc!” Lâm Tây Canh khẽ vuốt trán cô, tươi cười. Cô chính là mẹ của bé! Nói xong, ngồi xuống bồn tắm, ôm cô vào lòng.

Hai người ngồi trong dòng nước ấm áp, quần áo ướt sũng lần lượt được vớt trên nền nhà tắm. Lưu Ý Nguyệt lười biếng dựa vào Lâm Tây Canh phía sau. Bờ môi sưng đỏ, đôi mắt nặng nề nhắm chặt đủ thấy “trận chiến” vừa rồi kịch liệt cỡ nào.

“Ý Nguyệt! Ý Nguyệt!...” Lâm Tây Canh âu yếm gọi cô, bàn tay lướt qua từng đường cong, cuối cùng dừng lại ở phần bụng mềm mại, nơi này từng thai

nghe con yêu quý đầu tiên của anh, và còn có thể có đứa thứ hai, thứ ba. Lâm Tây Canh trầm nghĩ, khóe môi không tự chủ được, vẽ thành một đường cong dịu dàng.

Trưa hôm sau, hai người trở về Phong Đình.

“Con! Con!” Vừa vào cổng, Lư Ý Nguyệt không nhịn được liền gọi lớn.

Bác ôm bé từ đại sảnh ra đón, Lư Ý Nguyệt vội vàng chạy đến, “Con, con, cục cưng!” Lư Ý Nguyệt chìa tay về phía con gái.

Bé nhìn thoáng qua Lư Ý Nguyệt, ánh mắt có phần xa lạ, sau đó tựa như nhớ ra điều gì, môi mím chặt thành một đường, khóe mắt ầng ầng nước.

“Con gái, sao vậy? Con!” Lư Ý Nguyệt lo lắng hỏi.

“A!... A!...” Bé được hỏi liền khóc lớn lên, xoay người, gục đầu vào vai bác, không thèm nhìn mẹ.

“Thật xin lỗi! Con, là mẹ không tốt mà!” Lư Ý Nguyệt nhìn bé nức nở, giọng nói cũng có phần nghẹn ngào, quay đầu tức giận trừng mắt nhìn Lâm Tây Canh.

“Con yêu, đừng khóc, ba ba đây!” Lâm Tây Canh cũng đi lên gọi bé.

Bé nghe thấy tiếng cha, ngẩng đầu khỏi vai bác, hai má ửng đỏ nước mắt, tức tưởi đưa tay về phía Lâm Tây Canh. Lâm Tây Canh ôm lấy con gái, bé liền tựa đầu vào vai anh, nheo đôi mắt ngập nước nhìn Lư Ý Nguyệt, thỉnh thoảng lại nấc một tiếng.

“Rất không công bằng!” Lư Ý Nguyệt đầy bụng oan ức than thở. Sao con gái chỉ giận mỗi cô, mà buông tha kẻ đầu sỏ?

“Con gái quý cha, em sinh con trai đi, nó sẽ quý mẹ hơn!” Lâm Tây Canh không quên ngoái cổ trêu chọc bà xã.

“Xùy, đều tại anh!” Lư Ý Nguyệt oán hận trừng mắt liếc anh một cái.

Bác thấy hai người nói chuyện ngọt ngào, đứng cạnh che miệng cười trộm.

“Ý Nguyệt! Ý Nguyệt về rồi sao?” Triệu Uyển Nghi đứng ở đại sảnh hỏi lớn, sau đó vẫy tay về phía Lư Ý Nguyệt, “Ý Nguyệt! Đến đây một chút, bà nội có chuyện muốn nói với con!”

Lư Ý Nguyệt nhìn chồng và con gái một lần rồi mới đi theo Triệu Uyển Nghi. Đến gần Triệu Uyển Nghi, cô gọi một tiếng, “Bà nội!”

“Ai nha, cuối cùng cũng chịu gọi bà nội thật lòng rồi sao?” Triệu Uyển Nghi quay đầu chế nhạo.

“Bà nội!” Lư Ý Nguyệt cúi thấp mặt, xấu hổ gọi.

“Lại đây ngồi, bà có chuyện muốn nói với con!” Triệu Uyển Nghi vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh nói.

Bà nhìn Lư Ý Nguyệt ngồi xuống, lại chăm chú nhìn cô một lát, “Tướng mạo này chính là con dâu Lâm gia chúng ta!” Bà cười sâu. Lư Ý Nguyệt ngẩng đầu, khó hiểu nhìn bà.

“Chỉ có người mạnh mẽ mới bước vào cánh cổng nhà ta!” Triệu Uyển Nghi tiếp tục nói, “Con cũng kết hôn với Tây Canh rồi, tiếp tục ở đây sẽ không hợp, thế nên thu dọn một chút, về với Tây Canh đi!”

“Bà nội!” Lư Ý Nguyệt kinh ngạc nói, “Bà muốn đuổi con sao?”

“Ha ha, không phải đuổi con. Mà là không dám giữ, lại khiến cháu trai bà buồn bực. Về với nó đi, dẫn bé về nữa!” Triệu Uyển Nghi bật cười vui vẻ.

“Ý Nguyệt à! Nghe bà nội nói mấy câu được không?” Triệu Uyển Nghi ngừng cười, nghiêm túc nhìn Lư Ý Nguyệt. Lư Ý Nguyệt gật gật đầu.

“Đàn bà à! Đều khổ! Muốn vượt qua phải có bạn đồng hành. Cha mẹ sao? Không! Sớm muộn họ cũng đi trước con. Con gái sao? Cũng không, kiểu gì nó cũng rời xa con, hơn nữa rất nhanh thôi. Chỉ có người bên cạnh con, bất kể tốt xấu, hai đứa bọn con đều có thể nắm tay nhau cùng vượt qua suốt đời. Đương nhiên, đây là suy nghĩ của bà lão này, có điều thời nay ly hôn dễ dàng như vậy.” Triệu Uyển Nghi nói xong, ngẩng đầu nhìn về đi ảnh chồng bà trên tường, “Dù người ấy đi rồi, con vẫn có người ấy cả đời. Như ông ấy vậy!” Nói xong, bà vươn tay về phía bức ảnh. Ông nội Tây Canh qua đời từ sớm, từ đó đến nay, không ngày nào bà không nhìn ông qua đi ảnh ấy, “Chỉ có ông ấy luôn luôn bên bà.” Đôi mắt bà mờ dần, khẽ nói.

Lư Ý Nguyệt không ngờ Triệu Uyển Nghi lại nói với cô những điều này. Bà muốn ám chỉ điều gì? Khuyến bảo sao? Kinh nghiệm sao?

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Gai trong mắt

Edit: Thiên Di

Beta: Lee

Một nhà ba người ở lại Phong Đình một đêm, cũng là một đêm lưu luyến với bác và bà nội. Đặc biệt là bác, sau khi sinh bé, bác và Luru Ý Nguyệt hai người thay phiên chăm sóc bé. Bây giờ nói đi là đi, bác không thể không đau lòng.

Buổi tối, bé đã ngủ. Sau khi ẵm ẵm xong, cuối cùng bé cũng tha cho Luru Ý Nguyệt, nằm trong vòng tay cô ngủ say sưa.

Luru Ý Nguyệt bắt đầu thu xếp quần áo của hai người, thật ra quần áo của cô không nhiều lắm, nhiều nhất dĩ nhiên là của bé. Lâm Tây Canh ngồi ở một bên, nhìn những bộ quần áo nhỏ nhắn trong tay Luru Ý Nguyệt, giống như quần áo của búp bê vậy.

“Thật là thần kì, quần áo lại nhỏ như thế!” Lâm Tây Canh cầm một bộ quần áo trên tay xem xét, tưởng tượng bộ dáng của bé sau khi lớn lên.

Luru Ý Nguyệt nhìn động tác của anh, lại nhớ đến lời Triệu Uyển Nghi vừa rồi. Bé rồi cũng sẽ rời xa cô, hơn nữa sẽ rất nhanh. Đúng là sẽ nhanh thôi, con bé sẽ lớn lên, có bạn bè, có những chuyện riêng tư, sau đó sẽ có gia đình. Nghĩ đến đây, Luru Ý Nguyệt không thể không đau buồn, đôi tay cũng bắt đầu chậm lại.

“Sao vậy?” Lâm Tây Canh nhảy cảm hỏi, mỗi lời nói cử chỉ của cô bất cứ lúc nào cũng tác động đến dây thần kinh của anh.

Luru Ý Nguyệt nhướn lông mày, nói với anh: “Người nhà của anh giống như là cáo ấy, muốn đào cái hố chờ người khác nhảy vào.”

“Hả? Em có ý gì?” Lâm Tây Canh tò mò hỏi, sao lại nói thế? Anh lập tức liên tưởng đến việc buổi chiều bà nội nói chuyện với cô, hai người ở trong phòng hơn nửa ngày. “Ài! Luru Ý Nguyệt, anh phải nhắc nhở em một câu, hiện tại em cũng là người của Lâm gia.”

“Ai nói vậy?” Luru Ý Nguyệt buột miệng hỏi, giương mắt nhìn anh.

“Em là vợ của anh, đương nhiên là người của Lâm gia.” Lâm Tây Canh chỉ chỉ mũi mình trả lời.

Luru Ý Nguyệt nghe vậy chỉ cười nhạt, “Xùy! Em là em. Sao anh không nói anh là người Luru gia? Anh đừng ngại biện với em, em không thích.”

Lâm Tây Canh lắc đầu cười, ngẫm lại có khi đàn ông mới là bị coi thường. Anh bày đặt khẳng khái không cần Ngô Nhân Kỳ, lại coi trọng người phụ nữ muốn mình là người ngoài.

Anh nhìn đồng hồ, nói với Luru Ý Nguyệt: “Không còn sớm, em thu xếp xong chưa? Một lần lấy không hết thì để lần sau lấy tiếp.”

“Sắp xong rồi.” Luru Ý Nguyệt vừa thu xếp vừa trả lời.

“Ý Nguyệt, chúng ta trở về sẽ sống ở tòa nhà Hoa Uy. Anh thật sự không thời gian tìm nhà khác, được không em?”

“Có thể, em không có ý kiến.” Luru Ý Nguyệt không phản đối mà gật đầu, anh nghĩ rằng cô sẽ để ý sao? Kỳ thật, nơi đó Ngô tiểu thư ở cũng không quá một ngày, để ý làm gì.

“Em không để ý sao?” Lâm Tây Canh vẫn còn hoài nghi nên hỏi.

“Không để ý. Sao em phải để ý? Hay là anh hy vọng em để ý?” Luru Ý Nguyệt hỏi lại.

“Nói thật, anh hy vọng em để ý, sau đó ẵm ẵm muốn anh đổi nhà.” Lâm Tây Canh cười. Nghĩ đến cách trang trí ở đó, Luru Ý Nguyệt nhất định sẽ không thích, cũng không hợp với phong cách của cô.

“Em không muốn buồn phiền vì mấy chuyện này. Lại nói tiếp, người chẳng qua chỉ cần hai mét vuông. Em và con chỉ cần có chỗ ngủ là đủ rồi” Luru Ý Nguyệt nhún nhún vai trả lời.

“Yêu cầu đơn giản như vậy sao?” Lâm Tây Canh không khỏi lắc đầu dờ khóc dờ cười.

“Nhân đây, chúng ta nói những chuyện sau này đi.” Luru Ý Nguyệt thu hồi vẻ thoải mái trên mặt, nghiêm túc nhìn chăm chăm Lâm Tây Canh. “Con còn nhỏ, em tạm thời sẽ không đi ra làm, không loại trừ sau này em có khả năng sẽ đi làm. Trong nhà không cần tìm bảo mẫu, làm việc theo giờ cũng được, người em sẽ tự tìm. Công việc của anh em không xen vào, anh cũng không nên xen vào cuộc sống của em, anh không thể ngăn cản em gặp bạn bè, em cũng sẽ không can thiệp vào chuyện xã giao của anh. Nhưng mà, trừ phi đi công tác, buổi tối anh nhất định phải về nhà trước 12 giờ. Có được không?”

Nghe cô nói một tràng xong, Lâm Tây Canh nhìn chăm chăm Luru Ý Nguyệt cả nửa ngày, sau đó mới gật đầu. “Được, anh đồng ý. Vì sao không thể quá 12 giờ?” Anh cực kỳ hào hứng hỏi.

“Qua 12 giờ chính là một ngày mới. Em sẽ cho rằng anh là cả đêm không về nhà, trong lòng em sẽ không thoải mái. Sau đó sẽ hoài nghi, tiếp đến sẽ cãi nhau, sau đó nữa.” Lưu Ý Nguyệt giải thích như vậy.

“Được rồi.” Lâm Tây Canh đưa tay ngăn những lời tiếp theo của cô lại, “Anh biết rồi.”

“Đồng ý?” Lưu Ý Nguyệt ép hỏi.

Lâm Tây Canh cười, gật đầu, “Đồng ý. Nếu sau này em đi làm thì đến phòng kinh doanh được không?”

“Không!” Lưu Ý Nguyệt tròn mắt, xoay người nằm xuống đưa lưng về phía Lâm Tây Canh. Đi làm Lâm thị? Một anh nghĩ ra. Sao không mở một cửa hàng nhỏ?”.

Lâm Tây Canh cũng nhanh chóng nằm xuống, cánh tay bá đạo ôm lấy thắt lưng cô. Lưu Ý Nguyệt kháng nghị, dùng chân đá đá anh. “Ngủ bên kia đi.” Cô nhỏ giọng trách mắng.

“Không đi, anh phải ôm em ngủ.” Lâm Tây Canh chơi xấu.

“Anh có phiền không.” Lưu Ý Nguyệt túm lấy bàn tay đang luồn vào áo ngủ, quay đầu trừng mắt nhìn anh.

“Em là bà xã của anh.” Lâm Tây Canh cười lộ cả hàm răng, rõ ràng là động vật ăn thịt.

Lưu Ý Nguyệt dứt khoát không thêm đề ý đến anh, một lần nữa quay lại đầu về phía bé đang ngủ say, nhắm mắt lại. Ba ngày của tuần trăng mật khiến cho cô hoàn toàn biết được sự bá đạo của chồng mình, anh muốn làm cái gì không ai có thể ngăn được, đặc biệt chuyện vợ chồng.

Lần này, Lâm Tây Canh không động dậy tiếp nữa, nhưng vẫn ôm eo Lưu Ý Nguyệt không buông. Một nhà ba người nằm trên giường ngủ đến tận bình minh.

Lâm Tây Canh mang vợ con trở về tòa nhà Hoa Uy, Lưu Ý Nguyệt ôm bé đứng ở giữa phòng khách. Tình trạng tốt hơn nhiều so với cô tưởng tượng, Lâm Tây Canh sớm đã dọn dẹp sạch sẽ đồ vật có liên quan đến Ngô Nhân Kỳ.

Cô trêu đùa với bé trong lòng, “Con yêu, về nhà rồi! Thích không? Rất được, đúng không?” Cô thì thầm vào tai bé. Bé không trả lời, chỉ hờ hững nhìn khắp nhà. Lưu Ý Nguyệt nhiên phát hiện, biểu tình và ánh mắt con gái cực kỳ giống người đàn ông trước mặt.

“Được rồi, bé, ba ba phải đi làm.” Lâm Tây Canh đi đến trước mặt Lưu Ý Nguyệt, hôn con gái một cái. Sau đó hỏi Lưu Ý Nguyệt, “Anh đến công ty, em ở một mình có được không?”

Lưu Ý Nguyệt cười nhạt, lời nói và hành động của anh không đồng nhất, gọi là hỏi, thực tế là thông báo. Vì thế cô đành phải gật đầu, “Có thể.”

Lâm Tây Canh đi rồi, Lưu Ý Nguyệt và bé ở lại trong phòng lớn mà trống trải. Cô ôm lấy bé đến xem một gian phòng, hoàn toàn không thích sự rộng lớn, sự trống trải nơi đây. Đem bé đặt vào xe tập đi, Lưu Ý Nguyệt bắt đầu thu xếp đồ đạc, đầu tiên cất từng chiếc quần áo nhỏ xinh của bé vào tủ.

Thu xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ, rồi ru bé ngủ, Lưu Ý Nguyệt mới thật sự tĩnh tâm lại, cuộc sống hôn nhân của cô đã chính thức bắt đầu rồi, chỉ sợ một thời gian dài sắp tới, một ngày của cô cũng chỉ có như vậy, cô đơn đối diện với căn nhà mênh mông này.

Rời khỏi Phong Đình nhân nhả, rời khỏi bác và bà nội, ba ngày của tuần trăng mật đã trôi qua, Lâm Tây Canh lại không có thời gian hưởng thụ niềm vui gia đình.

Chuông cửa bất ngờ vang lên, “Ai vậy?” Lưu Ý Nguyệt nói thầm.

Mở cửa ra, trước mắt là Khương Tổ Trân, mẹ chồng của cô.

“Mẹ. Sao mẹ lại tới đây?” Lưu Ý Nguyệt nói chuyện lắp ba lắp bắp, nghi vấn trong lòng cũng thoát ra. Khiến Khương Tổ Trân vốn đã khó chịu càng thêm mất kiên nhẫn.

“Tôi không thể tới?” Bước vào cửa, Khương Tổ Trân hỏi lại.

“Không phải.” Lưu Ý Nguyệt vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Nhà này bữa bọn quá.” Khương Tổ Trân quét mắt nhìn bốn phía, nhíu mày kêu ca.

“Mới trở về, còn chưa thu xếp xong ạ!” Lưu Ý Nguyệt ngoài miệng nói vậy, trong lòng thầm hỏi, “Bữa bọn thế sao?”

“Có tìm người giúp việc chưa? Nếu không tôi bảo di bên nhà tôi qua giúp cho vài ngày.” Khương Tổ Trân hỏi.

“Không cần, con không có ý định tìm người.” Lưu Ý Nguyệt kiên quyết từ chối.

“Không tìm người? Vậy chuyện nhà ai làm?” Khương Tổ Trân ngồi xuống nói, giương mắt nhìn con dâu đang đứng.

“Con tự làm, chỉ cần tìm người làm theo giờ là ổn rồi. Con không thích trong nhà có người lạ.” Lư Ỗ Nguyệt trả lời.

Khương Tổ Trầ ỉn trườ ỉn hai mắt lờ ỉn, nửa ngày mới bình tĩn lại, không kiên nhắ ỉn mà phắ ỉn tay với Lư Ỗ Nguyệt. “Tũ ỉn cô, cô chỉ cần chắ ỉn sóc tốt cho Tây Canh, làm như thể nào tôi không xen vào. Pha cho tôi chén trà.”

Lư Ỗ Nguyệt đi vào phòng bếp, tìm nửa ngày mới tìm được cái chén, cũ ỉn không rõ sở thích của mẹ chồng, nên chỉ pha chén trà xanh liền bưng đi ra ngoài.

Cô đặt chén xuống, lễ phép mời, “Mẹ, mời mẹ ạ!”

Khương Tổ Trầ ỉn nhìn chén trà, “Tây Canh không nói cho cô tôi không uống trà xanh?” Bà khĩn trườ ỉn nói.

“Không ạ!” Lư Ỗ Nguyệt thành thật trả lời.

“Vậ ỉn tôi nói cho cô. Tôi chỉ uống trà Tích Lan, cha của tây canh uống Bích Loa Xuấ ỉn. Tôi nhớ rõ lúc trước có tặ ỉn cho Kỉ Kỉ một bộ trà cụ, cô tìm đi. Về sau hãy dùng bộ trà cụ đó.” Khương Tổ Trầ ỉn dặn dò.

“Dạ!” Lư Ỗ Nguyệt gật đầu.

Lúc này trong phòng trườ ỉn ra tiếng khóc của bé, có lẽ vì khi thức dậy không thấy Lư Ỗ Nguyệt. Lư Ỗ Nguyệt vội vàng nói với Khương Tổ Trầ ỉn, “Bé dậy rồi! Con đi bế bé!”

“Cái gì cũ ỉn không biết!” Khương Tổ Trầ ỉn nhìn bóng dáng vội vàng của Lư Ỗ Nguyệt, rất không hài lòng lắm bắ ỉn.

Chỉ lát sau, Lư Ỗ Nguyệt ôm bé còn đang ngắ ỉn ngủ đi ra.”Bé, xem ai đến đây! Là bà nội đến!” Lư Ỗ Nguyệt lắ ỉn lắ ỉn bé, làm cho bé tĩn táo lại.

Khương Tổ Trầ ỉn vẫn ngồi ngay ngắ ỉn như trước, không hề có ý muốn bế bé. Lư Ỗ Nguyệt khó xử đứng trước mặt bà.

“Được rồi, tôi cũ ỉn không đợi nữa.” Khương Tổ Trầ ỉn đứng lờ ỉn, vuốt lại quần áo rồi đi ra cửa, trước khi tới cửa còn quay trở lại nói thêm với Lư Ỗ Nguyệt: “Chuyện khác tôi không nói nhiều! Hiện tại cô là con dâu Lâm gia, ra khỏi cửa phải chú ý cách ăn mặc. Tôi không muốn bị người quen nói.” Bà còn nhũ ỉn đuôi lông mày, liếc mắt nhìn quần áo trên người Lư Ỗ Nguyệt.

Chờ đến khi cửa khép lại, Lư Ỗ Nguyệt cụp mắt nhìn quần áo trên người, trườ ỉn chọc bé. “Chú ý cách ăn mặc! Chẳng lẽ muốn tôi mặc lễ phục ở nhà bé con?” Cô còn cố tĩn học lại ngữ ỉn điệu của Khương Tổ Trầ ỉn.

Buổi tối, Lâm Tây Canh về nhà đúng giờ. Trên bàn chỉ có mấy món đơn giản, Lư Ỗ Nguyệt giải thích, “Hôm nay bận quá, không thời gian mua đồ ăn, đơn giản một chút.”

Cô đặt bé vào ghế cho trẻ con, ba người bắt đầu bữa tối.

“Mẹ tặ ỉn bộ trà cụ anh để chỗ nào?” Lư Ỗ Nguyệt vừa ăn vừa hỏi.

“Trà cụ? Hỏi cái này để làm gì?” Lâm Tây Canh tò mò.

“Mẹ nói bà chỉ uống trà Tích Lan, còn muốn dùng bộ trà cụ đó để pha. Nhưng mà em không tìm thấy bộ trà cụ.” Lư Ỗ Nguyệt không nhìn Lâm Tây Canh cúi đầu dứt bé ăn.

“Mẹ đã tới?” Lâm Tây Canh kinh ngạc.

“Ừ! Lúc chiều.” Lư Ỗ Nguyệt gật đầu.

“Nói gì vậ ỉn?” Nhìn thấy biểu tĩn của Lư Ỗ Nguyệt, chắc là cuộc gặp mặt cũ ỉn không vui về gì.

“Chưa nói gì.” Lư Ỗ Nguyệt lắ ỉn đầu, nhún nhún vai, sau đó ngắ ỉn mặt nhìn Lâm Tây Canh, “Chỉ là muốn em chắ ỉn sóc tốt cho anh, sau đó nói cho em biết loại trà mà mẹ và ba thích, còn cố ý nói cho em biết lần sau nên dùng bộ trà cụ để pha trà. Đúng rồi, trước khi đi còn dặn em, ra khỏi nhà phải chú ý quần áo, không thể làm mất mặt Lâm gia.” Lư Ỗ Nguyệt bình tĩn thuật lại.

Lâm Tây Canh bị sốc một chút, muốn nói lại thôi. Chỉ sợ, mẹ và Lư Ỗ Nguyệt lúc đó đều tặ ỉn cho đối phương một cái gai trong mắt. Lư Ỗ Nguyệt muốn một cuộc sống tự do tự tại, nhưng vừa khéo, Khương Tổ Trầ ỉn lại không thể hiểu được lối sống ấy.

Còn bộ trà cụ mà mẹ nhấn mạnh kia? Lâm Tây Canh nhất thời thật không thể nhớ được đã vắ ỉn ở xó xĩn nào.

Chương 62: Mẹ chồng nàng dâu

Edit: Lee

Cuối tuần đầu tiên sau khi trở lại thành phố, Lâm Tây Canh dẫn Lư Ý Nguyệt và con gái về biệt thự nhà họ Lâm. Bé chính thức ra mắt tổ tiên, Lư Ý Nguyệt đứng trước cánh cửa gỗ lớn oán thầm.

Di giúp việc ra mở cửa, một nhà ba người cùng nhau bước vào. Cánh cửa vừa đóng lại, Lư Ý Nguyệt bắt giắc rùng mình. Tựa như luồng không khí lạnh lẽo không ngừng phả vào mặt cô, trực giắc mách bảo, cô không thích nơi này.

Bé đã có thể đứng thẳng, hết đứng lên lại nằm xuống trên tấm thảm nhung ở phòng khách, chơi đùa vui vẻ đến quên trời quên đất, hoàn toàn không để ý về mặt nhăn nhó của bà nội.

Lư Ý Nguyệt thấy đĩa điểm tâm trên bàn trà, liền lấy một miếng bánh quy bơ đưa cho bé, “Con, nào!”.

Bé mừng rỡ cầm lấy miếng bánh nhai luyên răng. Bình thường, ở nhà Lư Ý Nguyệt cũng đều chọn mấy món điểm tâm cho bé, thế nên sàn nhà chỗ nào cũng có vụn bánh. Lư Ý Nguyệt và bé ở đây quả thật khiến Khương Tổ Trân churóng mắt. Khi thấy vụn bánh quy rơi vãi trên thảm nhung, cuối cùng bà không nhịn được nữa, “Sao cô có thể cho nó bánh quy? Rơi hết xuống đất rồi, có biết khó làm sạch lắm không hả?” Bà nhíu mày oán giận.

“Mẹ, bé đang mọc răng!” Lư Ý Nguyệt nhìn lướt qua sàn nhà, không mắng bé mà chỉ nói sự thật.

“Thói quen phải tập từ bé, cô có thể để nó cứ như thế sao?” Giọng Khương Tổ Trân lại lớn hơn một chút.

“Mẹ, giờ chân tay bé còn chưa nhíp nhàng nên mới con mới muốn bé luyện tập. Thế nên trẻ con không thích hợp những nơi xa hoa thế này.” Lư Ý Nguyệt trả lời.

“Có phải tôi nói một câu cô cãi một câu không hả? Còn nữa, trước khi đến đây nó đi vệ sinh chưa?” Giọng Khương Tổ Trân lại lớn hơn một mức, ngón tay chỉ chỉ bé gái đang bò đi bò lại trên sàn nhà.

“Mẹ, con không có ý chống lại mẹ, chỉ là giải thích với mẹ thôi. Trẻ con càng hiếu động càng thông minh. Bé bò rất nhanh, con còn muốn để bé tham gia thi cuộc thi bé bò. Hơn nữa sàn nhà mình đều dùng dung dịch sát trùng chuyên dùng, không bẩn!” Lư Ý Nguyệt không nhanh không chậm, vừa cười vừa trả lời.

“Cô... có ý cãi lại tôi! Đúng là... vô văn hóa!” Khương Tổ Trân sầm mặt lại, cuối cùng nghiêng răng nói nhỏ ba chữ “vô văn hóa”.

Mặc dù giọng bà rất nhỏ, nhưng Lư Ý Nguyệt ngồi ngay cạnh vẫn có thể nghe thấy ba chữ kia. Từ nhỏ đến lớn, không biết bao lần cô đã phải nghe ba chữ ấy. Khi người khác bắt đồng gay gắt với cô, thường ném cho cô ba chữ “vô văn hóa”. Lần này, Lư Ý Nguyệt biết, người vừa “ném cho” cô lại chính là mẹ chồng cô. Đối với hành động vô lý ấy, Lư Ý Nguyệt từ oan ức, giận dữ đến khó hiểu cuối cùng chỉ còn lại bình tĩnh lạ thường.

Cô không hề phản ứng, chỉ yên lặng ngồi trên sô pha, chăm chú nhìn con chơi đùa trên sàn nhà.

Trong thư phòng, hai cha con Lâm gia đang nói chuyện.

“Đã nhận được tài chính của Gia Thịnh chưa?” Lâm Đông Dương hỏi.

“Rồi ạ!” Lâm Tây Canh đáp.

“Thật ra Lâm Đức Minh cũng biết giữ chữ tín.” Lâm Đông Dương bĩu môi nói.

“Ba, con không hy vọng Ý Nguyệt biết chuyện này, về phần mẹ nhờ ba lo liệu.” Với việc này, Lâm Tây Canh không khỏi lo lắng.

“Ba biết. Sự đời khó đoán, quan chi đi quẩn lại, ai ngờ mọi chuyện lại là như vậy. Thật khéo!” Lâm Đông Dương trả lời.

Lâm Tây Canh không trả lời, chỉ khề mỉm cười, có lẽ anh và Lư Ý Nguyệt thật sự có duyên, cuối cùng vẫn có thể trùng phùng, gặp dữ hóa lành.

“Bé cũng lớn rồi, hai đứa cân nhắc xem sinh đứa nữa, mẹ con cũng sẽ vui vẻ một chút.” Lâm Đông Dương nói thêm.

Nghĩ đến chuyện Lư Ý Nguyệt muốn ra ngoài làm việc, Lâm Tây Canh không dám hứa trước với cha. Sinh thêm? Anh cũng muốn, chỉ sợ Lư Ý Nguyệt chưa hẳn đã nghĩ như vậy.

“Ra ngoài đi, với tính của mẹ con, ba sợ hai người sẽ khó chịu lắm.” Lâm Đông Dương thấy con trai chỉ cười không đáp, liền đứng dậy vỗ vai anh, nói.

Hai cha con nhà họ Lâm đi ra liền cảm nhận được bầu không khí xấu hổ ở phòng khách. Khương Tổ Trân giận tái mặt, mà Lư Ý Nguyệt vẫn giữ

nguyên nét tươi cười bình thản.

“Sao vậy?” Lâm Tây Canh ngồi xuống cạnh Lưu Ý Nguyệt, lên hỏi.

“Không có gì! Con không nghe lời bà, khiến bà giận.” Lưu Ý Nguyệt cũng lên lút trả lời, đồng thời chỉ chỉ con gái trên mặt đất.

Lâm Tây Canh thấy vụn bánh vương vãi chỉ cười.

“Mẹ, hôm nào con mời chuyện gia đến rửa sạch.” Anh nói với Khương Tổ Trân, sau đó bế bé lên treu ghẹo, “Con gái làm bà nội không vui à?” Bé khó hiểu nhìn ba ba đại nhân, rồi đảo mắt liến thoắng.

“Đứa nhỏ này càng ngày càng giống Tây Canh.” Lâm Đông Dương đứng cạnh nói, “Nào, ông nội ôm một cái.” Ông vỗ vỗ tay, đón lấy bé rồi bất ngờ đặt vào lòng Khương Tổ Trân.

“Giống chỗ nào?” Khương Tổ Trân nhìn chằm chằm tiểu nha đầu nghịch ngợm trên đùi mình, không cam lòng than thở.

Trên đường về nhà, Lưu Ý Nguyệt ôm bé ngồi ở băng ghế sau, đầu óc thả lỏng, thờ ơ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa kính.

“Có chuyện gì với mẹ vậy?” Lâm Tây Canh nhìn cô qua gương chiếu hậu, cuối cùng nhin không được, lên tiếng hỏi.

“Không có gì!” Lưu Ý Nguyệt vẫn nhìn ra cửa sổ, thuận miệng đáp.

“Có gì thì nói đi, anh không thích em như vậy!” Lâm Tây Canh đương nhiên không tin câu trả lời qua loa của cô.

“Thật sự không có gì, chỉ là chuyện mẹ chồng nàng dâu từ xưa đến nay thôi, nói với anh cũng vô dụng.” Lưu Ý Nguyệt quay đầu, hơi khó chịu với kiểu đuổi cùng giết tận của anh.

“Sao lại vô dụng?” Lâm Tây Canh cau mày hỏi.

“Tốt nhất anh không cần biết, tự em sẽ giải quyết. Chuyện mẹ chồng nàng dâu, tốt nhất đàn ông không nên tham dự, kéo lại chữa lợn lành thành lợn què.” Lưu Ý Nguyệt giữ vững quan điểm, không muốn Lâm Tây Canh xen vào cuộc chiến của hai người phụ nữ, càng không muốn anh phải lựa chọn giữa cô và mẹ chồng.

“Ha ha... Được, tạm thời anh không tham dự.” Lâm Tây Canh cười thành tiếng đồng ý.

Không biết có phải Khương Tổ Trân cố ý tìm cô gây sự hay không? Lưu Ý Nguyệt tự hỏi vậy. Vì sau ngày về nhà hôm ấy, bà thường tìm có đến Hoa Uy, sau đó chỉ chỉ trỏ trỏ quanh nhà, lái nhai một đồng ý kiến. Lưu Ý Nguyệt bất đắc dĩ chào đón bà, lại cố gắng nhẫn nhịn đến khi tiễn bà ra khỏi cửa. Cuộc tranh đấu gay gắt giữa hai người không biết bao giờ mới phân cao thấp.

Bé đang chập chững tập đi, chỉ cần có giá đỡ là có thể loạng quạng khắp nhà. Sô pha và bàn trà ở phòng khách là nơi bé thích đi nhất.

Lần này, Khương Tổ Trân lại đến, Lưu Ý Nguyệt mời bà hồng trà, trà cụ đương nhiên là bộ bà đòi hỏi lúc trước.

“Sáng nay con mua mấy miếng bánh ngọt, mời mẹ nếm thử!” Lưu Ý Nguyệt vừa nói vừa lấy điểm tâm và trà ra khỏi khay, nhẹ nhàng đặt xuống bàn.

“Tôi không ăn bánh ngọt, quá béo!” Khương Tổ Trân chán ghét nhìn đĩa bánh ngọt.

“Không béo đâu ạ, con cho đường đặc biệt, vốn là cho bé, mẹ nếm thử chút, không béo đâu ạ!” Lưu Ý Nguyệt cười giải thích.

“Sao lại là kem, tôi nói bao nhiêu lần rồi, phải dùng sữa, hơn nữa phải là sữa ít béo.” Khương Tổ Trân cầm chiếc bánh kem nói với Lưu Ý Nguyệt.

“Trong nhà không có sữa ít béo, bé đều uống sữa béo. Hơn nữa, con không biết mẹ muốn tới, nên hôm nay không chuẩn bị.” Lưu Ý Nguyệt cố nén cơn giận trong lòng, lễ phép trả lời.

“Thôi thôi được rồi, sữa béo cũng được.” Khương Tổ Trân nghiêm mặt, xua tay.

Lưu Ý Nguyệt thờ phào một hơi, vào phòng bếp lấy sữa, nào ngờ vừa mở cửa tủ lạnh liền nghe thấy tiếng bé khóc thét ngoài phòng khách. Cô vội vàng lao ra, vừa chạy ra phòng khách trái tim liền như bị ai bóp nghẹt.

Ấm trà mới pha, nước còn nóng nguyên, đổ nghiêng trên mặt đất, thậm chí cô còn có thể thấy hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Bé khóc đỏ mắt thế mà bàn tay trắng nõn của Khương Tổ Trân cũng không đỡ dành, thấy cô lao tới mới áp a áp ứng giải thích, “Nó muốn lấy bánh ngọt.”

Lưu Ý Nguyệt không nói gì, lẳng lặng chạy đến ôm bé vào nhà tắm.

Vừa vào, Lưu Ý Nguyệt lập tức mở vòi nước lạnh, cả đùi phải của bé ướt đẫm, xem ra bị nước đổ vào không ít. Lưu Ý Nguyệt đau đớn xịt vòi hoa sen vào chân con, bé theo bản năng tránh né, cổ họng rên rĩ.

“Đừng phun, lạnh đó!” Khương Tổ Trân đi theo sau Lư Ỗ Nguyệt, lại tiếp tục lải nhải.

“Bị bỏng thì phải sơ cứu bằng cách này!” Lư Ỗ Nguyệt lạnh lùng trả lời, Khương Tổ Trân nghe vậy chỉ run run đứng yên tại chỗ, hoàn toàn không dám tiếp tục nhiều lời.

“Mẹ, phiền mẹ gọi xe cho con, phải đưa bé vào viện.” Lư Ỗ Nguyệt nghĩ đến ấm nước sôi, còn có làn da non nớt của bé, lại nói với bà.

Lúc này Khương Tổ Trân không còn khí thế mẹ chồng khó tính, chỉ ấp úng trả lời, “Được, được, tôi gọi ngay!”

Lư Ỗ Nguyệt tìm một bệnh viện gần nhà nhất, bác sĩ nhìn thoáng qua, nói: “Chuyển đến viện nhi, viện chúng tôi không nhận ca này.”

Bé khóc hết hơi, nức nở nằm trong lòng mẹ, ô tô qua hết phố lớn ngõ nhỏ. Viện nhi ở khu đông đúng nhất, lúc này lại là giờ cao điểm, khiến Lư Ỗ Nguyệt vô cùng lo lắng. Xe còn cách bệnh viện một đoạn, đường lại tắc cứng.

Lư Ỗ Nguyệt không nói nhiều, trực tiếp đẩy cửa xe, ôm bé chạy xuống, “Mẹ, phiền mẹ gọi điện cho Tây Canh, nói anh ấy mau đến bệnh viện.”

Không đợi Khương Tổ Trân trả lời, Lư Ỗ Nguyệt đã chạy về phía bệnh viện. Hồi còn đi học, cô chưa bao giờ qua môn chạy bộ, không hiểu sao lúc này lại có thể mạnh mẽ như vậy. Trong đầu chỉ còn tiếng khóc của con, đôi chân điên cuồng chạy trên đường phố. Cô biết, chỉ cần cô chạy nhanh hơn một chút, cũng có thể giảm bớt một chút đau đớn cho con gái.

Vào bệnh viện, Lư Ỗ Nguyệt thấy bác sĩ cắt quần bé, dù lúc ấy cô đã sơ cứu kịp thời, nhưng nước lại rất nóng, nên đùi phải bé vẫn nổi một bọng nước to.

Bác sĩ vừa xử lý vết bỏng, vừa nói: “Tình hình không tệ lắm, cô sơ cứu tốt lắm, bọng nước không bị vỡ.”

“Giờ phải làm sao đây ạ?” Lư Ỗ Nguyệt lo lắng hỏi.

“Tôi phải lấy hết nước trong bọng này ra, sau đó kê thuốc cho cháu bé, cô lui sang một bên, ở đây có y tá là được.” Bác sĩ nói.

Lư Ỗ Nguyệt đứng cạnh nhìn bác sĩ lấy ống tiêm hút nước ra, bọng nước dần xẹp xuống, ở chỗ đau của bé, bác sĩ bôi lên một loại chất nhờn sinh học nhân tạo, rồi giải thích với cô, “Miệng vết thương có thể hấp thụ chất này, sau đó tự phục hồi da mới.”

Xử lý miệng vết thương xong, bé được chuyển vào phòng bệnh – cả phòng bông chật ních.

Nhận được tin báo, Lâm Tây Canh và Lâm Đông Dương lập tức tới bệnh viện, lúc này bé đã ngủ, Lư Ỗ Nguyệt tựa vào đầu giường chăm chú nhìn con gái.

Lâm Tây Canh thấy lớp băng dày trên đùi phải con gái, còn có gương mặt chan chứa nước mắt chưa kịp khô.

“Sao lại thế này? Sao em không đi theo con?” Anh không chút suy nghĩ tra hỏi.

Lư Ỗ Nguyệt đứng lên, vẻ mặt khó giấu nổi nét mệt mỏi. Cô liếc mắt nhìn mẹ chồng phía sau, bà đang đứng đó, không nói một lời. Hiện nhiên, bà chưa nói rõ mọi chuyện với Lâm Tây Canh. Lư Ỗ Nguyệt biết, giờ cô có giải thích cũng muộn mất rồi, Lâm Tây Canh vốn đã cho rằng đây là lỗi của cô.

“Em không muốn vậy.” Lư Ỗ Nguyệt cup mắt, nhỏ giọng nói.

“Tây Canh!” Lâm Đông Dương đi lên, kéo kéo tay con trai, “Giờ quan trọng là đứa trẻ, không phải lúc truy cứu trách nhiệm.”

“Thật xin lỗi, anh vội quá!” Lâm Tây Canh thấy Lư Ỗ Nguyệt cúi rạp đầu, phát hiện mình đã quá độc đoán.

Lư Ỗ Nguyệt không để ý đến ba người trước mặt, cô xoay người, ngồi xuống cạnh giường bệnh bé như trước, im lặng chăm sóc con gái.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Người đứng sau

Edit: Lee

Trong phòng bệnh yên lặng, Khương Tổ Trân bị Lâm Đông Dương kéo về biệt thự, suốt thời gian ở đó, họ đều lảng tránh ánh mắt Lư Ỗ Nguyệt. Lâm

Tây Canh ngồi xuống cạnh cô, Lưu Ý Nguyệt hoàn toàn hồ hững.

“Thật xin lỗi, vừa rồi anh đã quá vội vàng!” Anh nhỏ giọng nói. Con gái bị thương, bất luận là lỗi của ai, hiện tại người khó chịu nhất chính là Lưu Ý Nguyệt. Sao anh còn có thể nhẫn tâm trách móc cô như vậy?

Lưu Ý Nguyệt vẫn không nói một lời, cảm giác cô độc lan tràn toàn thân. Mẹ chồng đổ lỗi, chồng không tin tưởng, con gái lại ỉu xiu nằm trên giường bệnh. Lúc này, trái tim cô vô cùng trống trải.

Trong phòng bệnh, ngoài bé còn hai đứa trẻ khác, có vẻ chật chội, không khí tràn ngập mùi bệnh tật. Lâm Tây Canh cau mày, “Mai đổi phòng, ở đây đông quá!” Lưu Ý Nguyệt lại im lặng, hiện tại, cô chỉ quan tâm đến con gái, còn lại, tất cả đều mất điếc tai ngơ.

Lâm Tây Canh thấy Lưu Ý Nguyệt cả ngắc đầu cũng không thêm, cảm thấy mình tự quyết thì hơn.

“Ý Nguyệt, nói chuyện được không? Dù sao anh cũng có quyền biết đã xảy ra chuyện gì.” Anh nhỏ giọng hỏi.

Cuối cùng Lưu Ý Nguyệt cũng ngắc đầu, nhìn anh một lát, mới nói, “Em không biết.”

“Không biết?”

“Đúng, không biết. Lúc con bị bỏng em không ở đó, anh nên hỏi mẹ anh thì hơn.” Lưu Ý Nguyệt nói xong lại cúi xuống nhìn con.

“Vậy em ở đâu?” Lâm Tây Canh thấy lạ, hỏi tiếp.

“Em ở đâu? Em ở phòng bếp, mẹ nói bà không thích sữa béo, phải là sữa không béo, có điều trong nhà chỉ có sữa béo.” Giọng Lưu Ý Nguyệt không giấu nổi nét châm biếm và mệt mỏi.

“...” Lâm Tây Canh không biết nói gì nữa. Tính so đo của mẹ, anh đã được lĩnh giáo từ nhỏ, nhưng ngàn lần không ngờ, cả bé cũng phải hứng chịu.

“Bà đột nhiên đến, thích không báo trước, thích đứng giữa phòng khách chỉ chỗ này chỗ nọ, bao nhiêu lần nói với em ba đòi quý tộc, nói em không nên ăn mặc tùy tiện, Trà cụ thì nhất định phải là bộ bà đưa cho Ngô Nhân Kiệt, hồng trà lại nhất định phải là mabroc(1), sữa phải là sữa không béo, không dùng đường trắng phải là đường nâu. Điềm tâm nhất định phải làm từ lúa mạch, dầu phải dầu ô liu hoặc dầu chè, cái này mặn, cái kia nhạt!” Lưu Ý Nguyệt cuối cùng không kìm nén được nữa, hoàn toàn sụp đổ.

Mấy người giường bên đồng loạt nhìn về phía hai vợ chồng, “Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh nhẹ nhàng nhắc nhở cô.

Nhưng Lưu Ý Nguyệt đã kìm nén bao lâu nay, nỗi hoang mang lo âu càng vô bờ bến, “Em biết bà không thích em, nói thật, em cũng không thích bà. Nhưng vì sao bà không tránh xa em một chút? Em không cần bà đến chỉ về em phải sống như thế nào. Quân tử chi giao đạm nhược thủy(2) không tốt sao?” Lưu Ý Nguyệt quay sang nhìn Lâm Tây Canh.

“Giờ không phải lúc nói những chuyện này.” Lâm Tây Canh trả lời cô.

Lưu Ý Nguyệt quét mắt khắp phòng, cười mỉa, “Đúng, không phải lúc. Anh về nhà đi!” Cô thờ dãi.

“Anh muốn ở lại, con còn chưa tỉnh.” Lâm Tây Canh muốn đợi con gái tỉnh lại.

“Con chưa tỉnh vì bác sĩ cho uống thuốc, khóc nháo sẽ ảnh hưởng đến miệng vết thương. Anh về nhà đi, ở lại cũng không có việc gì, về nhà lấy quần áo cho con, sáng mai mang đến.”

“Vậy.. được rồi!” Lâm Tây Canh suy nghĩ vài giây, cuối cùng đồng ý với Lưu Ý Nguyệt.

Lâm Tây Canh về đến nhà, đứng giữa phòng khách bữa bộn. Trên bàn trà, đĩa bánh đang dở, ấm trà nghiêng ngả trên mặt đất. Anh vào phòng bếp, cửa tủ lạnh vẫn mở toang, có thể thấy lúc ấy Lưu Ý Nguyệt lo lắng đến mức nào, quên cả đóng cửa tủ đã chạy ra phòng khách.

Đồ vật vô tri kể lại tất cả mọi chuyện cho Lâm Tây Canh. Không cần hỏi lại, anh cũng có thể tưởng tượng tình cảnh lúc đó. Càng nghĩ anh càng hối hận, tại sao bản thân chưa làm rõ mọi việc đã tra hỏi cô? Đối với sự thái độ thiếu tin tưởng ấy, cô sẽ oan ức biết bao?

Quét dọn phòng khách xong, sau đó thu xếp quần áo cho Lưu Ý Nguyệt và bé, cuối cùng Lâm Tây Canh gọi mấy cuộc điện thoại.

Hôm sau, sáng sớm anh đã đến bệnh viện. Bé đã dậy, đang ngồi trên giường. Lưu Ý Nguyệt rửa mặt cho con, bé vừa thấy ba liền mừng rỡ đứng lên. Bé dang rộng hai tay, nũng nịu, yếu ớt gọi, “Ba ba, ba ba”.

“Con yêu, dậy rồi sao?” Lâm Tây Canh để đồ đạc xuống, ôm con gái đặt lên đùi.

Cái miệng nhỏ nhắn của bé méo xệch, nước mắt bắt đầu lăn chã rơi, túm tay Lâm Tây Canh chỉ ra cửa, “Ba ba! Đi! Đi!”.

Lâm Tây Canh khó hiểu cầu cứu Lưu Ý Nguyệt. Lưu Ý Nguyệt thờ dãi, khẽ nói, “Con muốn anh dẫn về nhà, sáng sớm mới dậy đã ầm ĩ”

Nghe đến đó, hốc mắt Lâm Tây Canh bỗng nhiên dâng đầy nước mắt, nhưng vẫn cố nén xuống, dỗ bé trong lòng, “Con yêu, chưa về nhà được. Xem

xem, con ốm thế này, khi nào khỏi bệnh ba ba dẫn về nhà.” Anh chỉ lớp băng gạc trên chân bé, nói.

“Ô ô.... Ô ô....” Bé nghe ba nói vậy liền bật khóc nức nở, hóa ra cả ba vốn luôn chiều chuộng cũng có khi từ chối mong muốn của bé.

“Hôm nay đổi phòng cho con, không khí ở đây rất không tốt.” Lâm Tây Canh nói với Lư Ý Nguyệt.

“Ừm!” Lư Ý Nguyệt gật đầu.

Cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, Quách Thái Hà và Lâm Thịnh Hi cùng đi vào. Sắc mặt Lư Ý Nguyệt bỗng nhiên trầm xuống, đưa mắt nhìn Lâm Tây Canh.

“Ý Nguyệt! Bé!” Quách Thái Hà đi đến trước mặt con gái.

“Chị! Anh rồ!” Lâm Thịnh Hi cười gọi, vô cùng thuận miệng, không hề gượng gạo.

“Đến đây!” Lâm Tây Canh phối hợp, Lư Ý Nguyệt đứng một bên không quan tâm.

“Đừng như vậy! Là anh gọi điện cho họ tới, một mình em chăm sóc sẽ mệt. Anh lại nghĩ em không muốn mẹ anh đến, thế nên...” Lâm Tây Canh huých nhẹ tay Lư Ý Nguyệt. Thời gian để bé lành bệnh nhất định không ngắn, một mình Lư Ý Nguyệt chỉ sợ không đủ sức. Tối qua, Lâm Tây Canh nghĩ tới Quách Thái Hà, nhân cơ hội này gắn kết hai mẹ con họ lại cũng tốt.

“Bé! Đây là bà ngoại, còn có cậu!” Thấy bé ngửa đầu nhìn chằm chằm Lâm Thịnh Hi, Lâm Tây Canh liền giới thiệu.

“Tiểu mỹ nữ, đây là cậu nhé!” Lâm Thịnh Hi cúi người trêu đùa với bé, bé ê a nói theo. “Chị, bé thích em!” Lâm Thịnh Hi ngẩng đầu, cười nói với Lư Ý Nguyệt.

Người ta nói không ai nở đánh người mặt cười, nhưng Lư Ý Nguyệt không có cách nào mặt dày gọi một tiếng “em trai”.

“Ý Nguyệt, mẹ mang canh, còn có cháo. Hôm qua mẹ hỏi một bác sĩ, ông ấy nói bị bỏng phải bổ sung dinh dưỡng, như thế mới mau khỏi.” Quách Thái Hà lấy từ túi ra một hộp cơm giữ nhiệt, tách từng tầng từng tầng, lấy đủ món ra, sau đó khó xử nhìn con gái, thậm chí thờ cũng không dám thờ mạnh.

“Cảm ơn!” Lư Ý Nguyệt buồn bực nói.

“Không có gì!” Rốt cục Quách Thái Hà cũng có thể nở nụ cười.

Bé được chuyển đến một phòng bệnh mới, đầy đủ mọi thứ. Lâm Thịnh Hi và Lâm Tây Canh đều đi rồi, trong phòng chỉ còn Quách Thái Hà và Lư Ý Nguyệt.

“Ý Nguyệt! Cảm ơn con đã không đuổi mẹ đi.” Quách Thái Hà đợi đến khi chỉ có hai mẹ con mới nói.

“Tôi chỉ vì bé. Tây Canh nói đúng, một mình tôi chăm không xuể.” Lư Ý Nguyệt lãnh đạm trả lời.

Quách Thái Hà chỉ biết cười khổ, không biết nên cảm ơn ông trời đã cho bà cơ hội này, hay đau lòng vì bé bị thương. Tối qua, khi nhận được điện thoại của con rể, bà đã vô cùng lo lắng, thương xót thay con gái, đau lòng thay cháu gái. Vốn tưởng con bà vào Lâm gia sẽ suôn sẻ, ai ngờ lại không được mẹ chồng yêu quý. Nói cho cùng cũng là nỗi của bà, nếu không có đoạn quá khứ ấy, con gái đã không bị Lâm gia kì thị.

Lâm Thịnh Hi giữ Lâm Tây Canh lại bãi đỗ xe, hỏi, “Sao lại thế này?”

Lâm Tây Canh liếc mắt nhìn tay Lâm Thịnh Hi đang túm lấy ống tay áo mình trả lời, “Ngoài ý muốn!”.

“Ngoài ý muốn? Trời mới tin! Mẹ tôi tin, tôi cũng không tin. Lâm Tây Canh, tôi nói cho anh, dự án hợp tác với Gia Thịnh tôi là người phụ trách. Nhà các anh mà đối xử không tốt với chị tôi, tôi có thể ra tay bất cứ lúc nào!” Lâm Thịnh Hi không quên uy hiếp.

Lâm Tây Canh cười nhìn cậu em vợ trước mặt, “Thịnh Hi! Tôi không kết hôn với chị cậu vì dự án. Đừng làm chuyện ngốc nghếch!” Anh vỗ vỗ bàn tay Lâm Thịnh Hi.

“Chị tôi sao lại trở lên tiêu tụy như thế? Anh nói anh tốt với chị, sao chị lại như thế?” Lâm Thịnh Hi đuổi theo, nhất quyết không buông tha anh rể.

“Thịnh Hi, đừng nghĩ chị cậu yếu ớt như vậy. Không có mấy người, cô ấy vẫn phải đối mặt. Tôi thừa nhận, sau khi kết hôn cô ấy và mẹ tôi có chút không thoải mái, nhưng là không thể tránh được. Chị cậu cũng không cho tôi những tay vào, cô ấy nói có thể tự giải quyết. Tôi tin cô ấy!” Lâm Tây Canh nghiêm túc nói.

“Có điều...” Anh nói tiếp, “Cậu đừng cho chị cậu biết chuyện hợp tác giữa hai nhà chúng ta. Tình cảm của tôi hoàn toàn không vụ lợi như thế, hơn nữa, cũng chưa đến lúc nhất thiết cần người khác cứu. Đừng đặt thêm chướng ngại giữa vợ chồng tôi.”

Lâm Tây Canh nói xong, mặc kệ Lâm Thịnh Hi còn muốn nói gì, nhất quyết phát áo bước đi. Lâm Thịnh Hi nhìn Lâm Tây Canh lái xe rời đi, khóe môi cong lên, trong lòng nhẹ nhõm lạ thường.

Trong phòng bệnh, Quách Thái Hà đang cho bé ăn, Lưu Ý Nguyệt vào phòng vệ sinh rửa mặt một lát, lúc đi ra đã thấy hai người chơi đùa vui vẻ.

“Đứa nhỏ này thật ngoan, một bát to canh ăn một loáng là xong.” Thấy con gái đi ra, Quách Thái Hà giờ cái bát trống không cho cô xem.

“Đói bụng, hôm qua chưa ăn.” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

“Ý Nguyệt! Thật xin lỗi, nếu không phải tại mẹ, mẹ chồng con cũng không hay gây sự với con như vậy. Nếu không lần này bé bị thương mẹ cũng không biết.” Quách Thái Hà bắt đầu rom róm nước mắt.

“Không liên quan đến bà, chỉ là tính của bà ấy thôi!” Lưu Ý Nguyệt thản nhiên trả lời, nghĩ kĩ lại, mẹ chồng không thích cô, chỉ sợ chẳng liên quan gì đến quá khứ của cô.

“Ý Nguyệt, sau này mẹ sẽ không để bà ta tùy tiện ức hiếp con nữa!” Quách Thái Hà nhìn cô, trịnh trọng hứa.

Lưu Ý Nguyệt cười khổ, lắc đầu: “Không cần, tôi không mong người ngoài can thiệp vào việc này, càng phiền hơn. Cả Tây Canh tôi cũng không cần, tự tôi có thể giải quyết ổn thỏa.”

Quách Thái Hà buồn bã cup mắt xuống, một tia hy vọng vừa nhen nhóm liền bị hai chữ “người ngoài” của con gái dập tắt.

“Ý Nguyệt!” Bà còn đang định nói gì thì cánh cửa đột nhiên bị mở, Khương Tổ Trân theo đó đi vào.

“Mẹ!” Lưu Ý Nguyệt lạnh lùng gọi.

“A!... Mẹ Thịnh Hi đã đến!” Khương Tổ Trân thấy Quách Thái Hà không khỏi sững sờ.

“Đừng vậy! Tôi qua Tây Canh gọi điện cho tôi.” Quách Thái Hà đứng lên, bình tĩnh đối mặt với Khương Tổ Trân, ánh mắt sáng quắc. Nhất thời, trong phòng, sóng ngầm bắt đầu cuộn cuộn.

“Tây Canh nhà tôi thật không hiểu chuyện, cũng nào phải chuyện lớn gì, sao lại làm phiền nhiều người thế chứ.” Khương Tổ Trân cau mày, nhất định không muốn vạch áo cho người xem lưng.

“Ha ha... Mẹ Tây Canh cả ngày ở trong thành phố, cũng khác với bà nông dân như tôi. Đứa nhỏ bị vậy sao là chuyện nhỏ được?” Quách Thái Hà không nhịn được, chế nhạo.

Sắc mặt Khương Tổ Trân khó coi đến cực điểm, hít sâu một hơi đè cơn giận xuống. Bà đi đến cạnh giường bệnh, tươi cười nhìn bé, “Bé! Bà nội mua hoa quả cháu thích đến đây!”

Bé nhìn Khương Tổ Trân trước mặt, có lẽ nhớ lại cảnh hôm qua, liền khóc toáng lên, đôi tay nhỏ khua khua không cho Khương Tổ Trân đến gần.

“Ái chà, bị dọa rồi! Bé, đến đây bà ngoại ôm nào!” Quách Thái Hà xông lên, ngăn cách Khương Tổ Trân và bé.

Lưu Ý Nguyệt đứng một bên, thờ ơ nhìn hai vị phu nhân đầu qua đầu lại.

(1) Mabroc: Một loại trà nổi tiếng ở Trung Quốc.

(2) Quân tử chi giao đạm nhược thủy: sự giao thiệp của những người quân tử với nhau nhạt như nước lã.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tình thân

Edit: Lee

Khi Khương Tổ Trân ra khỏi phòng bệnh, thiếu chút nữa giận sôi người. Con dâu lãnh đạm, Quách Thái Hà châm chọc khiêu khích, cháu nội lại đuổi như đuổi tà. Khương Tổ Trân sao chịu nổi uất ức như vậy? Không nhẫn nhịn được, bà gọi điện cho con trai.

“Alo! Mẹ!” Lâm Tây Canh tựa như đang đợi cuộc gọi này, tiếng chuông mới vang lên, anh đã bắt máy.

“Tây Canh, sao lại vậy? Con báo cho mẹ Thịnh Hi à?” Khương Tổ Trân trực tiếp vào đề.

“Đạ, hôm qua con gọi điện cho mẹ Ý Nguyệt. Sao vậy mẹ?” Lâm Tây Canh biết rõ còn cố hỏi. Nghe giọng mẹ, nhất định bà vừa chịu ầm ức.

“Sao con lại nói cho bà ta? Không nói có phải yên ổn hơn không?” Khương Tổ Trân lại hỏi.

“Mẹ, chuyện này đúng là không liên quan đến mẹ Ý Nguyệt và Thịnh Hi. Nhưng nói cho cùng bé cũng là cháu ngoại bà ấy, một mình Ý Nguyệt lại không chăm xuể. Con nghĩ bà ấy đến bệnh viện là thích hợp nhất.” Lâm Tây Canh giải thích. Quan trọng hơn là, anh âm thầm tại áp lực cho mẹ mình, khiến bà hiểu được, vợ anh không chỉ có một mình, cô còn có nhà mẹ đẻ giàu mạnh hậu thuẫn, cũng giống như bà năm đó vậy.

“Anh... Ha ha... Hiện tại tôi cũng biết cảm giác có vợ quên mẹ là như thế nào rồi!” Khương Tổ Trân cười lạnh, nói.

“Mẹ, Ý Nguyệt là vợ con, là con dâu mẹ, là mẹ bé, lại là người Lâm gia chúng ta.” Lâm Tây Canh hạ giọng nói.

“Được, tốt lắm! Con dâu này của tôi thật không đơn giản, khiến con tôi quay 180 độ. Trúng rỗng lại nở ra rỗng, liu diu lại nở ra dòng liu diu. Đúng là mẹ nào con nấy!” Khương Tổ Trân nghiêng răng nói thầm, không ngờ đứa con trai kiên định của bà cũng có ngày thay đổi, xem ra con dâu này nhất định không vừa.

“Mẹ...” Lâm Tây Canh không ngờ mẹ mình lại cố chấp như vậy, thất vọng kêu.

Khương Tổ Trân không muốn nói nữa, trực tiếp tắt máy. Có chồng bằng mặt không bằng lòng, tương kính như tân, con trai lại càng lúc càng xa cách, nghĩ đến đây, Khương Tổ Trân bất giác lạnh run.

Ngày thứ hai bé ở viện, Lâm Thịnh Hi lại đến, lần này cậu dẫn thêm một người nữa, Lâm Cửu Nguyệt.

“Ách... Chào chị!” Lâm Cửu Nguyệt không cam lòng lâu bầu một tiếng, xem như chào hỏi. Đến giờ cô vẫn chưa quên chuyện hôm sinh nhật, khi mẹ quát cô trước mặt người phụ nữ này, nhưng hiện tại, người này lại biến thành chị gái cô, nghe nói cái tên Lâm Cửu Nguyệt cũng được đặt tương tự tên người ấy.

“Chào!” Lưu Ý Nguyệt cũng chỉ thản nhiên đáp lời.

“Cửu Nguyệt, đến đây!” Lâm Thịnh hi vẫy vẫy Lâm Cửu Nguyệt đến bên giường bệnh, chỉ vào bé, nói: “Đáng yêu không? Tiểu mỹ nữ, cậu lại tới này. Đây là dì, gọi đi đi.” Cậu nhiệt tình giới thiệu Lâm Cửu Nguyệt với bé.

“Dì, dì, dì.” Bé vui vẻ gọi, tiếng “dì” vô cùng rõ ràng.

“Tiểu mỹ nữ, thông minh quá! Nào, cậu thơm một cái!” Lâm Thịnh Hi ôm lấy hai má bé, thơm rõ kêu, bé bật cười khanh khách.

Lâm Cửu Nguyệt thấy nước miếng bé chảy xuống mặt Lâm Thịnh Hi, phì cười, “Mỹ nữ thì chưa hẳn, có điều đáng yêu, hay cười.” Cô ngồi xuống mép giường bệnh, đưa búp bê trong tay cho bé, “Này, cho cháu!”

Bé nhận búp bê nhìn nhìn Lưu Ý Nguyệt, cô nói với bé: “Bé, nói cảm ơn!”

Chỉ thấy bé như con mèo thần tài gật đầu không thôi khiến Lâm Thịnh Hi và Lâm Cửu Nguyệt bật cười vui vẻ. Lưu Ý Nguyệt yên lặng nhìn bọn họ. Em gái của cô? Em trai của cô?

“Cười gì thế? Từ xa đã nghe thấy tiếng cười của mấy đứa.” Quách Thái Hà đẩy cửa đi vào, nói với hai đứa con.

“Ôi! Mẹ, bé rất thích chơi!” Lâm Thịnh Hi cười đi đến trước mặt mẹ, tiếp nhận hộp com trong tay bà.

“A! Vậy con kết hôn sớm một chút, cũng sinh một đứa!” Quách Thái Hà trêu chọc.

“Sao lại nói đến con rồi, con còn trẻ mà!” Lâm Thịnh Hi vội vàng đẩy ra.

“Bà, bà!” Bé ngồi trên giường thấy Quách Thái Hà liền gọi.

“Bé, bà ngoại đến đây. Nào, bà ôm!” Quách Thái Hà ngồi ở mép giường, đặt bé lên đùi, sai con gái nhỏ Lâm Cửu Nguyệt xúc com ra bát, bé mở to mắt, chăm chú nhìn theo.

“Thật hiểu chuyện, biết đến giờ ăn. Con mèo nhỏ ham ăn!” Lâm Cửu Nguyệt cầu yêu mũi bé, sáng giọng.

“Dài mồm là để ăn, đúng không? Bé, dì chỉ nói đùa!” Quách Thái Hà vừa xúc com vừa nói.

“Là nhờ mẹ nấu ngon. Thật thơm! Mẹ, còn thừa cho con không?” Lâm Cửu Nguyệt thèm thường nhìn bé ăn ngon lành.

“Có, ở nhà còn cho con, về mà ăn. Còn nói bé là con mèo nhỏ ham ăn, con càng là con mèo lớn tham ăn.” Quách Thái Hà tươi cười lườm Lâm Cửu Nguyệt.

“Mẹ, mẹ thật tốt!” Lâm Cửu Nguyệt lần la đến bên cạnh Quách Thái Hà, không kiêng dè mà làm nũng.

Lưu Ý Nguyệt không nhìn được nữa, cảnh mẹ con thân thiết này cũng từng xuất hiện trong đời cô, hiện tại lại phải đứng nhìn người khác vui vẻ. Cô xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn lại, càng không muốn nghe tiếp.

“Chị!” Lâm Thịnh Hi lặng lẽ đi đến cạnh Lưu Ý Nguyệt, khẽ gọi.

“Bà ấy nấu cơm?” Lưu Ý Nguyệt không động đậy, chỉ nói một câu. Tay nghề nấu ăn của mẹ cô lẽ vẫn vậy, sắc hương vị đủ cả.

“Dạ!” Lâm Thịnh Hi gật đầu.

Suốt những ngày bé nằm viện, chuyện ăn uống đều do Quách Thái Hà lo, Lưu Ý Nguyệt chỉ phụ trách việc giúp y tá chăm sóc vết thương. Thời gian mẹ con nói chuyện không nhiều lắm, vì không biết nên nói từ đâu. Trong phòng bệnh có một phòng bếp nhỏ, thỉnh thoảng Quách Thái Hà cũng sẽ làm món gì đó mới mẻ.

“Mẹ nhớ trước đây con thích nhất loại trứng gà đường này!” Ngày nọ, Quách Thái Hà đột nhiên có hứng thú làm trứng gà đường.

Lưu Ý Nguyệt đương nhiên nhớ rõ. Trứng gà đường, cách làm rất đơn giản. Ngay khi nước sôi thì đập trứng vào, đợi lòng trắng đông lại thì thêm đường. Khi cần, lòng đào sẽ chảy ra, hòa với vị ngọt trôi thẳng xuống họng, tư vị kỳ diệu.

“Tôi không ăn trứng gà đường từ lâu rồi.” Lưu Ý Nguyệt nói. Quách Thái Hà ngạc nhiên nhìn con gái, đối diện với ánh mắt ấy, cô chỉ chậm rãi nói, “Ngày bà đi là lần cuối cùng tôi ăn.”

Quách Thái Hà đột nhiên nhớ ra, vào ngày mình đi, sáng sớm đã làm một chén trứng gà đường cho cô. Bà muốn con gái đừng quên bà, muốn con gái nhớ kĩ vị trứng gà đường ngọt ngào, tiếc rằng, những gì còn lại chỉ là nước mắt chua xót.

“Ý Nguyệt, thật xin lỗi! Mẹ biết giờ nói xin lỗi thì chẳng có ý nghĩa gì, mẹ cũng không biết khi nào con mới có thể tha thứ cho mẹ.” Quách Thái Hà nói.

“Tôi cũng không biết, thế nên đừng hỏi tôi.” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu trả lời. “Trước đây, mỗi đêm tôi đều nằm trên giường nghĩ, nhất định mẹ rất nhớ tôi, giống như tôi nhớ mẹ. Cuối cùng tôi đã tìm cho bà vô số lí do, lần lượt lừa gạt chính mình, tôi nghĩ bà bắt đầu đi mới phải rồi xa tôi, có một ngày bà sẽ đến tìm tôi. Nhưng mà, một ngày, một tháng, một năm, cuối cùng tôi cũng hết hy vọng. Tôi đã luôn phải đeo chiếc đồng hồ ấy trên tay, tôi sợ một ngày gặp bà, bà sẽ không nhận ra tôi, kết quả bà không nhận ra tôi thật. Có lẽ nếu nhìn thấy bà không hạnh phúc tôi sẽ không hận bà nữa, nhưng ngược lại, bà rất viên mãn, hạnh phúc đến mức vượt qua cả tường tượng của tôi. Thấy con bà có được tất cả, tôi lại càng hận bà!”

Ý Nguyệt!” Tiếng gọi đau đớn như phát ra từ trái tim Quách Thái Hà. Nghe chính con gái nói những lời này, bà càng không thể chối cãi!

“Tôi có thể hiểu bà, đặc biệt giờ đây khi tôi cũng đã có gia đình, thế nên tôi có thể hiểu tình cảnh lúc đó của bà. Nhưng nhất quyết không thể tha thứ cho bà, một khắc sinh bé ra đời, tôi biết cả đời này tôi cũng không thể bỏ rơi bé, nhưng bà lại bỏ rơi tôi.” Lưu Ý Nguyệt không vì vẻ mặt thống khổ của Quách Thái Hà mà dừng lại, vẫn không nán chờ chậm rãi nói hết.

“Tôi muốn tìm một người yêu tôi, thế nên những năm tuổi trẻ mới bị người ta lừa, đến mức thân bại danh liệt, bị đuổi khỏi trường, đuổi khỏi nhà. Một mình tôi gầy gò trong cuộc đời đầy khổ đau này, lại chỉ biết trơ mắt nhìn người thân lần lượt bỏ đi. Sau này nghĩ lại, có lẽ tôi phải trả giá, rõ ràng quên đi một người, lại vô cùng thoải mái. Nhưng mà có bé, để bé có gia đình, nên tôi sẽ chịu đựng mẹ chồng khó tính, nên tôi không đi tìm hiểu nguyên nhân thực sự khiến Lâm Tây Canh lấy tôi.”

Lưu Ý Nguyệt gần như độc thoại, không phải nói cho Quách Thái Hà nghe mà là đang tự nhủ với chính mình.

Ngoài phòng bệnh, cách một bức tường, Lâm Tây Canh đứng đó, nghe thấy những lời của Lưu Ý Nguyệt, lại nghe thấy tiếng nước nở của Quách Thái Hà. Thì ra vẫn là anh quá tự tin, chưa từng nghĩ Lưu Ý Nguyệt lại thiếu cảm giác an toàn đến vậy. Những gì cô nói về anh khiến anh cảm thấy một đoạn quá khứ tốt đẹp đều chỉ là giả dối, đều là ảo mộng Lưu Ý Nguyệt gắng sức xây lên cho anh. Tất cả chỉ là tòa lâu đài trắng lẹ trên nền sa mạc, lung lay sắp đổ.

Quách Thái Hà đau lòng ra khỏi phòng bệnh, vừa ngẩng đầu đã thấy Lâm Tây Canh đang tựa lưng vào tường. “Cháu tiến đi!” Lâm Tây Canh đứng thẳng dậy, khẽ nói.

Dọc đường đi, Quách Thái Hà vô cùng ừ ừ, tới cổng bệnh viện, bà mới xoay người, “Tây Canh, mong cậu đối xử với nó tốt một chút. Bất kể cậu kết hôn với Ý Nguyệt với mục đích gì, cũng mong cậu tốt với nó một chút!” Nói xong, Quách Thái Hà chăm chú nhìn Lâm Tây Canh.

“Cháu hứa!” Lâm Tây Canh đồng ý.

“Cảm ơn!” Quách Thái Hà hơi nghiêng người, “Tôi giao nó cho cậu!”

Lúc Lâm Tây Canh quay lại phòng bệnh, bé đã ngủ, Lưu Ý Nguyệt đang ngồi ở mép giường, ngoác nhìn gương mặt ngây thơ của con.

“Hình như anh sai rồi.” Lâm Tây Canh ngồi xuống trước giường, nói với Lưu Ý Nguyệt.

“Cái gì?” Lưu Ý Nguyệt khó hiểu hỏi.

“Anh không nên để họ đến gần em, dưa hấu xanh không ngọt.” Lâm Tây Canh nói.

“Rất khó tiếp nhận, mỗi lần nhìn thấy bà ấy đều có một loại áp lực vô hình. Chỉ bằng không gặp!” Luru Ý Nguyệt thở dài.

“Thật xin lỗi!” Lâm Tây Canh nắm lấy tay cô.

“Không sao, bà ấy cũng giúp nhiều, một mình em thật sự không xuể. Huống hồ, con thích bà.” Luru Ý Nguyệt chuyển mắt nhìn con, ít nhất có thể để con gái được hưởng nhiều yêu thương.

“Hiện tại có phải em sống vì con không?” Lâm Tây Canh hơi nhú mày hỏi.

“Không tốt sao? Ít nhất còn có mục tiêu, còn hơn vô định.” Luru Ý Nguyệt trả lời.

“Em không nghĩ đến vì chính mình hoặc vì anh sao?”

“Anh nghe thấy rồi à?” Luru Ý Nguyệt rút tay khỏi tay anh, cười sáng tỏ, “Anh biết không? Rốt cuộc em cũng hiểu được cái gì gọi là vô dục vô cầu. Có một số việc cưỡng cầu cũng không được, em muốn sống thoải mái một chút, hiện tại tất cả em đều thấy đủ.”

“Không phải em thấy đủ, mà là kiểu sống đà điều.” Lâm Tây Canh nói.

“Tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được.” Luru Ý Nguyệt vẫn cười như cũ.

Cuối cùng, Lâm Tây Canh vẫn không dám hỏi rõ khúc mắc trong lòng, “Luru Ý Nguyệt! Em yêu anh không?”

Cô nói vẫn muốn tìm một người yêu cô, nhưng lúc này lại dường như không phải. Yêu một người thật dễ dàng, nhưng tìm người đó lại khó vô cùng. Được yêu là hạnh phúc, nhưng hạnh phúc chỉ gặp được chứ không cầu được.

Lâm Tây Canh và Luru Ý Nguyệt đều là những người từng bị tổn thương, vì thế càng thêm đề phòng người khác, không dám dễ dàng nói lời yêu.

Anh nhìn bé, cầu nối giữa hai người, thiếu chút nữa anh đã đánh mất. Không có bé, chính anh sẽ mất đi Luru Ý Nguyệt, mất đi bóng dáng của anh, mất đi tấm gương chiếu rọi con người anh.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Một tuổi

Edit: Lee.

Bé ở bệnh viện gần nửa tháng, không bị nhiễm trùng cũng không phát sốt, bác sĩ kiểm tra xong, nói: “Về nhà từ từ bồi dưỡng tiếp!”

Vì thế, cuối cùng bé cũng được về nhà. Do vết bỏng ở đùi phải nên bé chậm biết đi, sau này còn có thể để lại sẹo.

Khi Lâm Tây Canh vào phòng ngủ, Luru Ý Nguyệt vừa bôi thuốc cho bé xong, anh ngồi xuống cạnh cô. Vết thương của bé đã được tháo băng, phần lớn đã đóng vảy, nhưng vẫn có chỗ chưa khép miệng lại, nhìn thấy mà đau lòng.

“Con gái chúng ta thật dũng cảm” Anh khẽ nói. Bé chỉ khóc một lần duy nhất lúc bị bỏng, sau đó trong suốt quá trình chữa trị chưa từng rơi một giọt nước mắt.

“Ừm!” Luru Ý Nguyệt vừa nói vừa cất lọ thuốc vào hộp.

Lâm Tây Canh vòng tay qua vai Luru Ý Nguyệt, để cô tựa vào bờ vai anh, “Vất vả rồi!”

“Ừm!”

“Gà cho anh không tốt như tượng tượng đúng không?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Ừm!”

“Ha ha, em đúng là không để cho anh chút mặt mũi nào!” Đối với sự thành thật của cô, Lâm Tây Canh thực dờ khóc dờ cười.

“...”

“Anh hứa sau này mẹ anh sẽ không đột nhiên tới nhà mình nữa!”

“...”

“Ỗ Nguyệt, nghe thấy không?”

“...” Lưu Ý Nguyệt vẫn không trả lời.

Lâm Tây Canh cúi đầu nhìn, Lưu Ý Nguyệt đang tựa trên bờ vai anh, nhắm mắt, hơi thở đều đều. Hóa ra cô ngủ mất rồi! Lâm Tây Canh ôm cô lên giường, một mình anh trên chiếc giường lớn này suốt nửa tháng trời, cuối cùng cả nhà lại đồng đủ.

Miệng vết thương bé đã hoàn toàn đóng vảy, sau đó ăn da non, thành sẹo cũng vừa lúc sinh nhật tròn một tuổi của bé. Vết sẹo trên đùi như dấu ấn, đi khám lại, bác sĩ chỉ nhàn nhạt trả lời, “Chăm sóc thích hợp, vết sẹo này có thể mờ đi, thậm chí còn không nhìn thấy nữa!”

Bữa tiệc sinh nhật một tuổi của bé rất náo nhiệt. Triệu Uyển Nghi và bác ở Phong Đình đặc biệt ghé thăm. Lâm Tây Canh còn mời cả nhà Lâm Đức Minh, Lưu Ý Nguyệt không phải đối cũng chẳng đồng ý, Lâm Tây Canh coi như cô ngầm chấp nhận.

Trên sàn nhà, để rất nhiều đồ vật, đồ ăn, quần áo, đồ trang sức, thêm rất nhiều người lớn vây quanh bé. Bắt đầu chọn đồ vật đoán tương lai!

“Bé, tiền!”

“Bé, hoa!”

“Bé, bút!”

“...”

Bé lúng túng không biết làm sao, ngơ ngác nhìn một nhà người lớn, ai ai cũng vô cùng kích động. Chỉ thấy bọn họ quỳ rạp trên sàn nhà, vừa gọi vừa kêu. Bé nhìn về phía Lâm Tây Canh, nhếch môi đi về phía cha, nắm lấy bàn tính trước mặt anh, sau đó vui vẻ đưa cho anh.

“Ôi, bé nhà chúng ta rất có tương lai.” Triệu Uyển Nghi che miệng, cười nói.

Cả nhà cười rộ lên, thi nhau chúc Lâm Tây Canh đang vô cùng vui vẻ. Anh ôm lấy con gái, giơ bé lên cao.

“Ôi, cháu cần thật một chút, kéo ngã!” Triệu Uyển Nghi lo lắng nhắc nhở.

“Bà nội, không sao đâu!” Lâm Tây Canh nói.

Lưu Ý Nguyệt để lại không khí vui vẻ trong nhà, một mình ra ngoài cho thoáng khí. Từ khi mang thai đến nay, có vẻ như mọi thứ đều quá hoàn hảo, nhưng không hiểu sao, cô lại cảm giác có thứ gì đó không đúng.

Lúc cô xoay người định đi vào nhà liền nhìn thấy một người đang đi tới, Lưu Ý Nguyệt kinh ngạc kêu lên, “Ngô tiểu thư?!”

“Chị Ý Nguyệt!” Ngô Nhân Kỳ cũng nhìn thấy cô, mỉm cười gọi.

“Cô...” Lưu Ý Nguyệt chỉ vào phần bụng đang nhô lên của cô ấy, vô cùng ngạc nhiên. Ngô Nhân Kỳ trước mặt rõ ràng béo lên, sắc mặt hồng hào.

“Ha ha...” Ngô Nhân Kỳ thấy Lưu Ý Nguyệt ngạc nhiên như vậy, chỉ vuốt bụng mình, khẽ cười. Đã lâu không gặp, chẳng trách Lưu Ý Nguyệt lại giật mình như vậy, “Con chị khỏe không? Nghe nói là con gái?” Ngô Nhân Kỳ hỏi.

Lưu Ý Nguyệt liên tiếp gật đầu, “Khỏe, khỏe, hôm nay là sinh nhật một tuổi của bé”, cô trả lời.

“Thật nhanh!” Ngô Nhân Kỳ không khỏi cảm thán.

“Ừm, thật nhanh! Cô mấy tháng rồi!” Lưu Ý Nguyệt đi đến hỏi.

“Gần chín tháng!” Ngô Nhân Kỳ trả lời, “Quên không chúc mừng chị, nghe nói chị kết hôn với anh Tây Canh rồi!” Cô nói tiếp.

“Cám ơn!” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

“Kì Kì! Kì Kì!” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Ai! Phiền chết!” Ngô Nhân Kỳ lắc đầu thở dài.

Lưu Ý Nguyệt cười với người mới tới, còn ai ngoài Hạ Dương nữa!

“Lưu Ý Nguyệt!” Hạ Dương thấy người đứng cạnh Ngô Nhân Kỳ, bất ngờ gọi.

“Là tôi, có cần kinh ngạc như vậy không?” Luru Ý Nguyệt chế nhạo.

“Lâu chưa gặp, lâu chưa gặp!” Hạ Dương liên tục nói.

“Đúng, lâu rồi chưa gặp!” Không hiểu sao khi nhìn thấy Hạ Dương, Luru Ý Nguyệt lại cảm giác thân thiết lạ thường. Cô cũng không quên, có bé hôm nay, công lao Hạ Dương không hề nhỏ.

“Hai người...” Luru Ý Nguyệt do dự chỉ hai người trước mặt.

“Ha ha, chính thức giới thiệu với cô một chút, bà xã tôi!” Hạ Dương đặt tay lên vai Ngô Nhân Kỳ, bá đạo tuyên bố.

“Chúc mừng!” Luru Ý Nguyệt đưa tay ra, giác ngộ của anh ta cuối cùng cũng trở thành sự thật.

“Cám ơn!” Hạ Dương bắt tay Luru Ý Nguyệt, cười rạng rỡ.

“Ý Nguyệt!” Thấy Luru Ý Nguyệt ra ngoài lâu không trở vào, Lâm Tây Canh liền ra tìm, vừa lúc thấy cô đang nói chuyện với hai người, anh sững sờ một lát.

“Anh Tây Canh!” Ngô Nhân Kỳ vẫn vô tư gọi.

“Kì Kì!” Lâm Tây Canh đi đến bên cạnh Luru Ý Nguyệt, bốn người đưa mắt nhìn nhau.

“Chào!” Một lát sau Hạ Dương nói.

“Chào!” Lâm Tây Canh gật gù đầu, ngữ khí cũng bình thản như thế.

Rời khỏi Lâm thị đã lâu, Luru Ý Nguyệt hoàn toàn không biết Hạ Dương đã dùng kế hoạch trả thù của mình, hơn nữa Lâm Tây Canh cũng không nói gì với anh. Dựa vào tình cảnh này, giống như hai người họ đã không còn khúc mắc gì nữa.

“Hôm nay bé tròn một tuổi, không thì hai người vào nhà chút?” Luru Ý Nguyệt đề nghị, nghĩ kĩ lại, Hạ Dương và Ngô Nhân Kỳ cũng là chú thím của bé.

“Không cần!”

“Không tiện!”

Hạ Dương và Lâm Tây Canh đồng thanh, Luru Ý Nguyệt nhất thời khó hiểu.

“Cũng không tiện lắm. Chị Ý Nguyệt, giờ bụng em thế này, để hôm khác đi ạ!” Ngô Nhân Kỳ vuốt bụng giáng hòa.

“Được, để hôm khác!” Luru Ý Nguyệt khẽ nói, có phần thất vọng.

“Vào thôi, bé đợi lâu rồi!” Lâm Tây Canh túm túm tay áo Luru Ý Nguyệt, nói.

Bốn người trò chuyện chưa lâu đã phải tạm biệt. Ngô Nhân Kỳ nghe thấy Luru Ý Nguyệt khẽ trách Lâm Tây Canh, “Anh đúng là quan phóng hỏa không cho dân đốt đèn, nói đi nói lại, họ cũng là chú thím của con.”

“Hai vợ chồng họ thật đẹp đôi!” Ngô Nhân Kỳ đứng yên, nhìn hai người đang đi xa dần.

“Cũng không liên quan đến em, giờ em là vợ anh, là mẹ con anh.” Hạ Dương dịu dàng nhắc nhở bên tai cô.

“Xùy, đồ hẹp hòi! Toàn mùi dấm chua!” Ngô Nhân Kỳ liếc nhìn chồng, cười nói.

“Kệ họ, đừng nhìn nữa, đi thôi!” Hạ Dương xoa đầu Ngô Nhân Kỳ, lại hỏi tiếp, “Không phải em còn thích tên họ Lâm kia chứ?”

“Hạ Dương! Em cảnh cáo anh, em rất dễ nổi giận!” Ngô Nhân Kỳ khẽ quát.

“Ha ha... Được, không nói, không nói nữa!” Hạ Dương vội vàng nhận lỗi.

Giọng hai người nhỏ dần, hành lang lại yên tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đêm, Luru Ý Nguyệt tựa đầu vào ngực Lâm Tây Canh, vẫn còn suy nghĩ chuyện vừa rồi.

“Nghĩ gì vậy?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Hai người còn chưa làm hòa sao?” Luru Ý Nguyệt hỏi lại.

Lâm Tây Canh yên lặng một hồi, Luru Ý Nguyệt lại nói, “Em thấy anh không công bằng!”

“Không công bằng gì?”

“Chính anh không chấp nhận Hạ Dương, nhưng lại muốn em nhận mấy người kia. Không phải không công bằng thì là gì?” Lư Ý Nguyệt bĩu môi nói.

“Cậu ta họ Hạ, hơn nữa chính cậu ta cũng không nhận ba anh là ba, thế nên bọn anh không thể thừa nhận đối phương. Em thì khác.” Lâm Tây Canh giải thích.

“Nguy hiểm!” Lư Ý Nguyệt nghe anh nói vậy chỉ cười.

“Có điều anh vẫn phải cảm ơn cậu ta. Không nhờ cậu ta mật báo cho bà nội, sẽ không có bé, cũng sẽ không có chúng ta hiện tại.” Lâm Tây Canh vẫn phải thừa nhận sự thật này với Lư Ý Nguyệt.

“Em cũng không ngờ bọn họ sẽ kết hôn, thậm chí còn sắp có con. Một ngày ở Phong Đình đúng là ngàn năm ở đây.” Lư Ý Nguyệt cười nói.

“Nghe nói chuyện hôn sự của bọn họ nhà Kì Kì rất phản đối, có điều có đứa nhỏ rồi nên không thể không đồng ý.” Lâm Tây Canh nói.

“Tại sao?”

“Em nghĩ đi, Hạ Dương có quan hệ với nhà anh. Tuy cậu ta họ Hạ, nhưng chuyện của cậu ta cũng chẳng phải bí mật gì.” Lâm Tây Canh gợi ý.

“Đúng rồi!” Lư Ý Nguyệt hiểu ra, “Nếu em là người nhà Ngô Nhân Kì cũng nhất định không đồng ý, chạy tới chạy lui cũng không thoát khỏi bàn tay anh em nhà anh.” Cô chế nhạo.

“Nói gì vậy?” Lâm Tây Canh tức giận trả lời.

“Đúng vậy mà!” Lư Ý Nguyệt cãi lại.

Lâm Tây Canh quay lưng lại, có chút mất hứng lâu bầu, “Ngủ đi!”. Lư Ý Nguyệt nhìn bóng lưng anh, mỉm cười, Hạ Dương vĩnh viễn là vết sẹo trong lòng anh.

Chiến tranh Hạ Dương và Lâm Tây Canh vẫn chưa dừng lại, chỉ là từ tối ra sáng mà thôi. Hạ Dương chính thức ra mặt lãnh đạo hai nhà đầu tư, công khai xuất hiện ở Lâm thị, không ngừng làm chuyện mờ ám, gây khó dễ cho Lâm Tây Canh. Hai người, kẻ qua người lại, như là chơi đùa nhau, nhất thời khiến người ngoài khó hiểu. Thật thật giả giả, chính Lâm Đông Dương nhìn vào cũng không hiểu hai đứa con mình rốt cuộc đang làm gì.

Đối với Lâm Tây Canh, có lẽ sự tồn tại của Hạ Dương chính là một chiếc chuông – một chiếc chuông báo động đến tận bây giờ anh cũng không dám lơ là. Rốt cuộc “em trai” này là địch hay là bạn, Lâm Tây Canh nhìn không ra, nhưng không thể không thừa nhận cậu ta quả là một đối thủ xứng đáng.

Lư Ý Nguyệt xem TV thấy tin tức về Lâm thị, chính xác là nói về nhà máy điện bảo vệ môi trường. Qua hai năm xây dựng, nhà máy đã thử nghiệm thành công và bắt đầu hòa vào lưới điện thành phố.

Trên màn hình, Lâm Tây Canh đang đứng cùng các cấp lãnh đạo, Lư Ý Nguyệt cầm điều khiển, mãi không hết xúc động. Nhớ lại hai ngày công tác ở Luân Đôn đã góp phần vào thành công hôm nay.

“Xem gì thế? Sao tập trung vậy?” Lâm Tây Canh vừa đi về đã thấy Lư Ý Nguyệt đang chăm chú xem TV.

“Đây!” Lư Ý Nguyệt dịch người sang một bên, Lâm Tây Canh thấy người dẫn chương trình đang giới thiệu về nhà máy điện.

“Đài truyền hình làm việc thật nhanh, anh cứ nghĩ vài ngày nữa mới được phát sóng.” Lâm Tây Canh cũng ngồi xuống, hứng thú ngồi xem cùng Lư Ý Nguyệt.

“Lãnh đạo tỉnh đều có mặt, có thể không nhanh sao?” Lư Ý Nguyệt trêu chọc.

“Em có thấy thành công không?” Lâm Tây Canh nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cô, lại nhớ tới những lời cô từng nói ở Luân Đôn.

“Ừm! Có. Anh còn nhớ sao?” Lư Ý Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

“Anh nhớ rõ rất nhiều chuyện, cũng nhớ rõ từng câu nói của em.” Lâm Tây Canh nghiêm túc nhìn Lư Ý Nguyệt, chậm rãi trả lời.

“Em tưởng anh quên hết.” Lư Ý Nguyệt khẽ cười, vốn dĩ không mong anh sẽ nhớ rõ những chuyện đó, có đôi khi cô nghĩ những chuyện quan trọng với mình chưa chắc đã thực sự quan trọng với anh.

“Thình thoảng anh thật ghét cái tính tự cho mình là đúng của em.” Lâm Tây Canh đau khổ nhìn cô, nói.

“Em là tự hiểu.” Lư Ý Nguyệt không khách khí cãi lại.

“Anh cũng ghét tính tự hiểu ấy của em.” Lâm Tây Canh ra vẻ hung hăng đáp lại.

“Anh ghét em như vậy thì có thể đổi người anh thích, đừng miễn cưỡng.” Lư Ý Nguyệt cười nói.

“Chỉ sợ không được. Trước khi kết hôn đã chứng nhận tài sản, muốn đổi cũng không thể nha!” Lâm Tây Canh đưa tay kéo cô vào lòng, âu yếm nhìn thẳng vào mắt cô. Lưu Ý Nguyệt nhìn về mặt tựa phi tựa tiểu của anh, liền bật cười vui vẻ.

“Con ngủ rồi à?” Lâm Tây Canh làm như vô tình hỏi.

“Ừm, ngủ sớm!” Lưu Ý Nguyệt gạt đầu, không chút nghi ngờ trả lời anh.

“Thật tốt!” Lâm Tây Canh vừa nói thầm, vừa đẩy Lưu Ý Nguyệt lên sô pha, bàn tay linh hoạt nhanh chóng cởi cúc áo cô.

“Lâm Tây Canh anh định là gì? Đừng...”

“Làm gì? Trừng phạt em!”

“Anh còn chưa tắm!”

“Xong rồi cùng tắm!”

“...”

Bé ngủ say sưa trong phòng, hoàn toàn không hay biết cảnh xuân vô hạn ngoài phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Khoảng cách

Edit: Lee.

Mấy hôm sau, Lưu Ý Nguyệt đang chuẩn bị nấu cơm tối thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Cô bắt máy: “Alo, xin chào!”

“Là anh!” Đầu kia Lâm Tây Canh nói.

“Lại không về ăn cơm à?” Lưu Ý Nguyệt theo thói quen hỏi, một tuần bảy ngày, hơn nửa thời gian anh đều không ăn cơm ở nhà.

“Không phải!” Lâm Tây Canh cười khẽ, lại hỏi, “Còn chưa nấu cơm à?”

“Ừm, đang chuẩn bị vo gạo thì anh gọi.”

“Đừng nấu nữa, lát anh về đón hai mẹ con.” Lâm Tây Canh nói.

“Hà? Đi đâu? Làm gì?” Lưu Ý Nguyệt tò mò hỏi.

“Đừng hỏi, anh cúp máy đây.” Lâm Tây Canh không trả lời, lạch cạch một tiếng đã cúp điện thoại.

“Chuyện gì nhỉ? Thần thần bí bí.” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu nói thầm.

Chỉ một lát sau, Lâm Tây Canh đã về, Lưu Ý Nguyệt mặc áo khoác, đội mũ cho bé, chuẩn bị ra ngoài. Bé phát hiện sắp được bố mẹ dẫn đi chơi, vui sướng lạ thường, không ngừng ngo ngoáy. “Xem nhóc con vui chưa này!” Lâm Tây Canh cười nhìn con gái.

“Là vì con rất ít khi ra khỏi nhà và buổi tối.” Lưu Ý Nguyệt gắng sức ôm con gái, không cho bé lộn xộn. Ở nhà cũ, Triệu Uyển Nghi có quy định, mặt trời xuống núi sẽ không cho bé ra ngoài, nói là trẻ con khí lực thấp, không thể chống đỡ yêu ma quỷ quái. Lưu Ý Nguyệt thà nghe lời bà còn hơn, vì thế tập dần thành thói quen, đến tận hôm nay vẫn không thay đổi được.

Xuống dưới lầu, Lưu Ý Nguyệt liền thấy xe Lâm Tây Canh đang đỗ gần đó, ánh hoàng hôn ấm áp bao phủ cả gia đình.

“Rốt cuộc anh muốn dẫn mẹ con em đi đâu?” Lên xe, Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Đừng hỏi nhiều vậy, cứ theo anh là được.” Lâm Tây Canh vẫn chưa chịu trả lời.

Lưu Ý Nguyệt không hỏi nữa, yên tâm ngồi nói chuyện với bé trong xe. Bé nhìn ngã tư đường buổi tối không khỏi ngạc nhiên, chăm chú nhìn những ngọn

đèn đường lướt qua cửa kính.

Xe dừng trước một tòa nhà sang trọng, ở đó đã có một chiếc xe đậu sẵn. Thấy xe Lâm Tây Canh tới gần, người ngồi trong chiếc xe kia bước ra, Lư Ỗ Nguyệt tập trung nhìn, chính là Lâm Thịnh Hi. “Anh?” Cô khó hiểu nhìn Lâm Tây Canh.

“Chị, anh rể, tiểu mỹ nữ!” Lâm Thịnh Hi đi đến, vẫy tay với bé.

Bé đã sớm không còn xa lạ gì với cậu, thấy Lâm Thịnh Hi gọi mình, liền bi bô, “Cậu! Cậu!”

“Được rồi, tiểu mỹ nữ, đi với cậu nào!” Lâm Thịnh Hi vỗ vỗ tay với bé, bé liền nhào về phía cậu.

“Rốt cuộc hai người đang âm mưu chuyện gì?” Lư Ỗ Nguyệt hỏi hai người đàn ông.

“Chị, chị cứ hẹn hò với anh rể đi. Em sẽ bé bé, chị yên tâm, nhất định cháu về Hợp Phố.” Lâm Thịnh Hi nháy mắt với Lư Ỗ Nguyệt.

“Hẹn hò?” Lư Ỗ Nguyệt quay sang nhìn chồng.

“Cũng không hẳn là hẹn hò, chỉ là muốn đưa em đến một nơi em rất muốn đi thôi.” Lâm Tây Canh giải thích.

Đến tận khi ngồi lại vào xe, Lư Ỗ Nguyệt cũng không nghĩ ra nơi mình rất muốn đi là nơi nào. “Lâm Tây Canh rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu?” Lư Ỗ Nguyệt nhận ra xe đang rời khỏi trung tâm thành phố, chạy như bay về phía ngoại ô.

“Đừng vội, sẽ nhanh biết thôi, đợi lát nữa sẽ có đáp án.” Lâm Tây Canh cười cười.

Cuối cùng Lư Ỗ Nguyệt cũng nhận ra địa danh quen thuộc, cô kinh ngạc hỏi, “Đây là đường đến nhà máy điện.”

“Đúng, đưa em đến xem sản phẩm.”

“Xùy, có cần thần thần bí bí vậy không?” Lư Ỗ Nguyệt hờn dỗi, nhưng trong lòng không khỏi chờ mong, còn nhớ năm đó nơi ấy chỉ là một hố đất thật lớn.

Tiến vào đường trong khu nhà máy, hàng đèn chạy dài, rực rỡ, xa xa một ngọn đèn khổng lồ hiện lên trước mắt Lư Ỗ Nguyệt.

“Thật đẹp!” Cô không khỏi cảm thán.

“Gì vậy?” Cô chỉ vào mảng ánh sáng đỏ rực trên nền trời, hỏi.

“Đó là đèn hiệu đỉnh ống khói, đến ban đêm nhất định phải bật sáng, để tránh máy bay đâm phải.” Lâm Tây Canh trả lời.

“A! Thật thần kì!”

Xe dừng ở lối vào nhà máy, chỉ lát sau cánh cửa đã tự động mở ra, Lâm Tây Canh lái thẳng xe vào trong. “Chỗ nằm đó em đến chính là nơi này, không nhận ra đúng không?”

“Ừm, không còn một chút bóng dáng trước đây!”

“Nào, anh dẫn em vào.” Xuống xe, Lâm Tây Canh dắt Lư Ỗ Nguyệt tiến vào khu xưởng chính.

Trong khu trung tâm, tiếng máy móc gầm rú vô cùng ồn ào, hai người vừa bước lên tầng hai, tất cả đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

“Lâm tổng!” Nhân viên trực ca nhận ra hai người.

Lâm Tây Canh không biết là ai đã thông báo cho xưởng trưởng, người lúc này vốn đang nghỉ ngơi trong khu tập thể. Xưởng trưởng vội vàng chạy theo nhân viên trực ca, “Lâm tổng, sao ngài lại đến đây?”

“Không ngờ lại quý rầy anh.” Lâm Tây Canh nói với xưởng trưởng, sau đó chỉ vào Lư Ỗ Nguyệt, giới thiệu, “Phu nhân tôi! Hôm nay tôi cố ý đưa cô ấy đến đây. Khi đó đàm phán mua thiết bị cô ấy là thư kí của tôi, cũng tham gia quá trình đàm phán ở Luân Đôn.”

“Vinh hạnh! Vinh hạnh! Nói vậy, Lâm phu nhân cũng là công thân của nhà máy điện.” Xưởng trưởng vội vàng đưa tay về phía trước.

“Công thần thì chưa dám, tôi không hiểu chuyện cụ thể, chỉ là giúp đỡ những người khác thôi.” Lư Ỗ Nguyệt cười cười, nói thật.

“Đâu có, Lâm phu nhân đúng là khiêm tốn rồi.” Xưởng trưởng tiếp tục khách sáo.

“Anh đã tốn rất nhiều tiền mới mời được xưởng trưởng từ nhà máy điện quốc doanh về đây đấy!” Lâm Tây Canh nói với Lư Ỗ Nguyệt.

“Lâm tổng lại đùa rồi.” Xưởng trưởng xua tay.

“Đùa gì chứ, đây chính là nhà máy điện bảo vệ môi trường đầu tiên ở tỉnh chúng tôi, thế nên lãnh đạo hắt sức coi trọng. Hiện tại, vấn đề năng lượng mới đang được quan tâm, thế nên tôi mới không ít chuyên gia đến đây, chính là hi vọng có thể bồi dưỡng nhiều nhân tài cho những dự án tiếp theo. Ngoài việc sử dụng rác thải, tiếp theo chúng tôi còn muốn đốt rom rạ trong quá trình sản xuất điện.” Lâm Tây Canh từ từ nói ra những tính toán của mình.

Thăm xưởng trung tâm xong, Lâm Tây Canh dẫn Lưu Ý Nguyệt vào khu vực trước nhà máy, đó là nơi nghỉ ngơi của công nhân.

“Hôm nay chúng ta thử một lần làm công nhân nhà máy điện nhé!” Lâm Tây Canh lấy từ túi ra một chiếc thẻ từ, lắc lắc với Lưu Ý Nguyệt, “Đây là thẻ của nhà máy điện, có thẻ này có thể ăn cơm miễn phí.”

“Phúc lợi thật không tồi, nói vậy em cũng muốn đến đây làm việc.” Lưu Ý Nguyệt cười trêu ghẹo.

“Nhưng mà rất vất vả, nơi này cách xa nội thành. Hơn nữa máy móc không thể ngừng hoạt động, nên một ngày ba ca. Hằng ngày công nhân không thể về nhà, em có thể bỏ mặc con được sao?” Lâm Tây Canh chế nhạo.

“Ách, vậy thì quên đi!” Lưu Ý Nguyệt vội vàng lắc đầu.

~~~~~

“Mùi vị thế nào?” Lâm Tây Canh hỏi Lưu Ý Nguyệt đang cầm cúi ăn cơm.

“Cũng được.” Lưu Ý Nguyệt ngẩng đầu trả lời.

“Có muốn ở lại một đêm không?” Lâm Tây Canh lại hỏi.

Lưu Ý Nguyệt không cần nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời, “Không cần, em còn phải về với con!”

“Biết là em sẽ không đồng ý mà!” Lâm Tây Canh dờ khóc dờ cười, “Em có thể đặt tâm tư lên anh một chút được không?”, lại không nhận được hồi tiếp.

“Hiện tại không được!” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu, “Sau khi con bị bỏng em đều rất sợ hãi, sợ con sẽ lại phải chịu khổ. Có lẽ loại cảm giác này đàn ông các anh vĩnh viễn không hiểu được. Các anh không mang thai chín tháng mười ngày, không đau đớn vượt cạn, không hiểu được nỗi đau như tróc từng mảng thịt. Em biết sớm muộn gì con cũng trưởng thành, sẽ rời xa em, thế nên càng quý trọng những ngày tháng hiện tại.”

“Con bị thương anh cũng rất đau lòng. Nỗi đau của em anh không có cách nào trải qua, có lẽ em nói đúng. Nhưng em sẽ không lo lắng anh sẽ rời xa em chứ?” Lâm Tây Canh nhìn thẳng vào mắt cô, thấy sóng mắt cô lay động.

Lưu Ý Nguyệt nghe anh hỏi, trái tim đột nhiên đập dồn. Bao lần cô từng nghĩ về vấn đề này, nghĩ anh tại sao lại kết hôn với cô, nghĩ liệu sẽ có một ngày anh rời xa cô không? Nhưng không có đáp án, bởi Lưu Ý Nguyệt không dám tìm đáp án cho mình, cô sợ bản thân sẽ không thể chịu đựng nỗi đáp án ấy.

“Nếu anh thực sự muốn, em cũng không thể ngăn cản.” Lưu Ý Nguyệt lẩm bẩm.

“Em đúng là...” Lâm Tây Canh khẽ cắn môi, “Là anh thật ngốc, tự nhiên hỏi chuyện này làm gì!” Anh bất đắc dĩ cười khổ, thì thào.

Trên đường trở về, hai người đều trầm mặc không nói, không khí vô cùng khó chịu. Lưu Ý Nguyệt có phần hối hận, hối hận suy nghĩ tiêu cực của chính mình khiến anh tổn thương. Nhưng mỗi lần cô cố gắng tích cực một chút, kết quả nhận được chỉ là nỗi thất vọng tràn trề. Lưu Ý Nguyệt không biết lần này cô nên làm thế nào, hoàn toàn mờ mịt.

Hai người đến nhà Lâm Đức Minh, Lưu Ý Nguyệt nhìn cánh cửa gỗ, tâm tình nặng nề như ván cửa đang đóng chặt ậy.

Cửa mở, là Quách Thái Hà đích thân ra mở, thấy con gái và Lâm Tây Canh đứng ngoài, vẻ mặt vui sướng lạ thường. Bà tiến lên giữ chặt tay Lưu Ý Nguyệt, “Ý Nguyệt, vào đây, vào đây!” Quách Thái Hà vui vẻ ra mặt, kéo con gái vào trong phòng.

Bên trong, nội thất sang trọng, đèn điện lấp lánh, Lưu Ý Nguyệt nghe thấy tiếng bé cười, “Chơi với Thịnh Hi và Cửu Nguyệt vui đến quên trời quên đất.” Quách Thái Hà cười nói.

Trên sàn nhà, bé ngồi giữa một đồng đồ chơi. Lâm Thịnh Hi và Lâm Cửu Nguyệt ngồi quanh bé, ba người thành một hội, vô cùng náo nhiệt.

“Bé, về nhà nào!” Lưu Ý Nguyệt ngồi xổm xuống bên cạnh bé, nói.

Bé đang cao hứng, bị mẹ gọi còn ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm ngẩng đầu lên.

“Bé, nghe lời, phải về nhà ngủ thôi!” Lưu Ý Nguyệt nhẫn nại nói.

“A... A...” Bé kêu lên, lắc đầu nguây nguẩy.

“Để con chơi lát nữa đi.” Lâm Tây Canh ngồi xuống thương lượng.

“Đến giờ ngủ rồi!” Lưu Ý Nguyệt nghiêng đầu, liếc mắt nhìn anh một cái.

“Chị, để bé chơi lát nữa, không phải ngày nào cũng như vậy!” Lâm Thịnh Hi cũng góp sức thuyết phục.

“Vây đi, cũng không phải hay đến.” Lâm Cửu Nguyệt phụ họa.

“Ỗ Nguyệt, lại đây ngồi. Để mấy đứa chơi, trẻ con nhiều khi đừng cứng nhắc quá!” Lâm Đức Minh nói với Lư Ỗ Nguyệt.

Bất đắc dĩ, Lư Ỗ Nguyệt đành phải nghe theo, không thể không nể mặt người khác, bắt buộc phải ngồi xuống sofa.

“Nhà máy điện hoạt động bình thường chứ?” Lâm Đức Minh hỏi.

“Khá tốt ạ!” Lâm Tây Canh gật đầu.

“Cũng là cậu lớn gan, lúc ấy chỉ có cậu mới dám nhận dự án này, thành người tiên phong.” Lâm Đức Minh khen ngợi Lâm Tây Canh.

“Là cháu liễu lĩnh thôi!” Lâm Tây Canh khiêm tốn.

“Không cần khiêm nhường. Hai cha con nhà cậu làm việc nhất quán vậy, nếu không chắc chắn sẽ không làm.” Lâm Đức Minh cười rộ lên.

Lư Ỗ Nguyệt khách sáo ngồi một bên, đầu óc đặt hết lên người bé. Nơi này ấm áp như vậy, Quách Thái Hà âu yếm nhìn con gái nhỏ và bé, Lâm Đức Minh cùng Lâm Tây Canh uống trà nói chuyện phiếm, nhưng chỉ có Lư Ỗ Nguyệt lạnh run người, vì sao muốn cô nhìn thấy những cảnh này, dường như cô vĩnh viễn là người ngoài cuộc. Lư Ỗ Nguyệt đột nhiên hắt hắt, hồn phách như lơ lửng trên không, thờ ơ quan sát hết thấy.

Trên đường về nhà, bé nằm gọn trong lòng Lư Ỗ Nguyệt, ngủ ngon lành.

“Vừa ra khỏi cửa đã ngủ.” Lâm Tây Canh cười nói, khi này khó khăn lắm mới kéo nhóc con về được, nào ngờ vừa lên xe đã lăn ra ngủ.

“Quen ngủ sớm, giờ đương nhiên mệt.” Lư Ỗ Nguyệt vuốt ve hai má bé, nói.

Về đến nhà, mọi việc lại như thường này. Bé ngủ trên giường nhỏ, Lâm Tây Canh nghiêng người nhìn con gái. Lư Ỗ Nguyệt tắt hết điện trong nhà mới vào phòng ngủ, thầm nghĩ có lẽ hai cha con đều ngủ hết rồi.

Cô xốc chăn lên, khẽ khàng nằm xuống, nào ngờ vừa đặt người xuống giường, liền bị Lâm Tây Canh kéo vào lòng.

Anh găm nhắm cằm cô, bàn tay quen thuộc luồn vào trong áo ngủ. Trên đường về nhà, hai người không nói gì nhiều, lúc này, Lư Ỗ Nguyệt rõ ràng cảm nhận được bàn tay mạnh mẽ của anh, như đang trút hết hòn gợn trong lòng. Cô không lên tiếng, hoàn toàn mặc kệ anh.

Thái độ thờ ơ của cô càng khiến Lâm Tây Canh buồn bực, dùng sức mạnh hơn. Lư Ỗ Nguyệt vẫn âm thầm chịu đựng.

Cô vui đầu vào ngực anh, khẽ kêu, móng tay đâm sâu vào lưng anh. Lâm Tây Canh vẫn chưa vừa lòng, vòng qua người cô, từ phía sau lại tiến vào. Lư Ỗ Nguyệt kêu lên, “Đau... nhẹ chút! Đau!...”

Lúc này, Lâm Tây Canh đương nhiên không nghe thấy gì, bàn tay bóp chặt thắt lưng cô, va chạm mạnh hơn một chút. Lư Ỗ Nguyệt ôm chặt gối, để tiếng gào đau dần tan trong lớp bông dày. Hai tay Lâm Tây Canh vòng qua hông cô, kéo cô lại. Lư Ỗ Nguyệt không thể không ngẩng đầu, khẽ rên. Nghe thấy giọng cô, Lâm Tây Canh mới chịu chậm lại.

Không ngờ cô bật khóc, Lâm Tây Canh bối rối, không ngừng líu ríu bên tai cô, “Ỗ Nguyệt! Ỗ Nguyệt!”

Xong xuôi, Lư Ỗ Nguyệt mơ mơ màng màng, cả người vẫn bị Lâm Tây Canh ôm chặt, thân dưới nóng ran như lửa đốt, miệng khẽ than, “Đau!”

Mí mắt ngày càng nặng trĩu, quanh tai đều là hơi thở nóng rực của anh, thân thể anh như lò lửa nướng chín cô. Trong cơn mơ, Lư Ỗ Nguyệt lơ mơ nghe thấy một giọng nói, “Lư Ỗ Nguyệt, không phải chỉ em mới biết đau, em biết không?”

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bùng nổ

Edit: Lee.

Sáng sớm, hai người gần như cùng tỉnh lại, bắt gặp ánh mắt đối phương, hoàn toàn không đề cập đến chuyện đêm qua.

“Chào buổi sáng!” Lâm Tây Canh lên tiếng trước.

“Chào buổi sáng!” Lưu Ý Nguyệt khàn giọng trả lời, sau đó xoay người xuống giường, thấy bé vẫn còn ngủ say trên giường nhỏ.

Lâm Tây Canh nhìn cô khom lưng, thầm nghĩ cô thật giỏi che giấu cảm xúc, bóng lưng mảnh mai ấy, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu tâm tư? Lâm Tây Canh rất muốn hỏi cô, nhưng chần chừ, Lưu Ý Nguyệt sẽ không nói cho anh.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, mọi chuyện vẫn như cũ, bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa. Giống như tủ kính ngoài cửa hàng, ngăn nắp sang trọng, nhưng bên trong, tất cả đều là giả dối. Hai người cũng vậy, đều cố gắng xây dựng, cố gắng duy trì.

Sau khi bé bị bông cũng có một số việc ngoài ý muốn phát sinh. Bà nội đến đều báo trước, lúc đến cũng không khoa chân múa tay, mỗi lời nói đều vô cùng ăy náy với bé. Lưu Ý Nguyệt vẫn lạnh lùng chống đỡ như trước, Khương Tổ Trân dù tức giận trong lòng nhưng cũng không dám nói thẳng.

Lưu Ý Nguyệt hung hăng vứt bộ trà cụ hại người kia vào thùng rác. Khi Khương Tổ Trân thấy bộ trà cụ mới tinh trong tay con dâu thì ngây ra một lát, Lưu Ý Nguyệt nhận ra nhưng vẫn đặt chén trà đến trước mặt bà. Khương Tổ Trân ngẩng đầu, lập tức gặp phải ánh mắt lạnh như băng, không khỏi phát run một cái.

Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống cạnh Khương Tổ Trân, thấy bà nâng chén trà lên uống một ngụm, cười thầm về giả vờ điềm tĩnh của bà.

Chuông cửa lại vang lên, hai người đồng thời nhìn về phía cửa.

“Còn ai muốn đến sao?” Khương Tổ Trân hỏi.

“Con không biết!” Lưu Ý Nguyệt nói xong, đứng lên đi ra mở cửa.

Ngoài cửa rõ ràng là hai mẹ con Quách Thái Hà và Lâm Cửu Nguyệt, “Sao hai người lại đến đây?”, trước giờ Lưu Ý Nguyệt chưa từng mời họ, lúc này không khỏi cảm thấy khó hiểu, buột miệng hỏi.

“Vừa lúc đi ngang qua nên ghé vào. Mẹ mua bánh ngọt cho bé, còn có hoa quả.” Quách Thái Hà cười giọng gao, giờ túi to trong tay lên.

“Cám ơn!” Lưu Ý Nguyệt nhận lấy bánh, không quên khách sáo.

“Ách, là mẹ Thịnh Hi đến sao?” Lúc này Khương Tổ Trân cũng đi ra cửa, “Đây là Cửu Nguyệt nhì? Đúng là con gái mười tám thì thay đổi, càng ngày càng xinh.”

“Cháu chào di!” Lâm Cửu Nguyệt vội vàng chào hỏi.

“Vào ngồi đi!” Khương Tổ Trân làm như chủ nhà, trực tiếp mời hai mẹ con họ vào phòng khách.

“Bé, đi đến đây!” Lâm Cửu Nguyệt vừa vào đã ngồi xuống chơi với bé.

Lưu Ý Nguyệt đứng một góc nhìn vào, hai vị Lâm phu nhân rõ ràng giọng gao, chắc hẳn cũng không muốn nhìn thấy đối phương, thật nực cười!

“Mẹ, mọi người ở lại ăn cơm đi! Con đi nấu cơm, hai người cứ từ từ trò chuyện.” Lưu Ý Nguyệt quyết định tránh xa chiến trường, nhân tiện trốn vào phòng bếp. Dùng điện thoại riêng ở đó, cô gọi điện cho Lâm Tây Canh.

“Buổi tối anh đừng sắp xếp gì nhé!” Cô nói.

“Sao vậy?” Lâm Tây Canh nghe ra khẩu khí mệnh lệnh của bà xã.

“Hiện tại hai vị Lâm phu nhân đều đang ở nhà chúng ta, em giữ họ ở lại ăn cơm, anh về đi.” Lưu Ý Nguyệt tiếp tục nói.

“Hai vị Lâm phu nhân?” Lâm Tây Canh nhất thời chưa tiêu hóa được mấy từ này, nhú mày suy nghĩ.

“...” Lưu Ý Nguyệt không giải thích, chỉ yên lặng chờ phản ứng tiếp theo của anh.

“Ách! Anh biết rồi, anh sẽ về đúng giờ, Lâm phu nhân!” Ánh mắt Lâm Tây Canh chợt lóe lên, lại trêu chọc cô.

Giờ cơm tối, Lâm Tây Canh về nhà đúng giờ, trên bàn chỉ là mấy món đơn giản.

“Ngại quá, không kịp chuẩn bị, nên không có gì tiếp khách.” Lưu Ý Nguyệt bung món cuối cùng lên, nói.

“Không sao! Là mẹ và Cửu Nguyệt không tốt, đáng nhẽ nên gọi trước cho con.” Quách Thái Hà vội vàng trả lời.

“Mẹ Thịnh Hi, bà không biết quy tắc bọn trẻ thời nay rồi. Đến nhà con gái mình cũng phải hẹn trước!” Khương Tổ Trân bung bát chằm chọc, “Thế nên mới nói, tình người bây giờ lạnh lùng lắm!” Nói xong, bà còn không quên lườm Lưu Ý Nguyệt.

Nhưng Luru Ý Nguyệt lại không thèm đếm xỉa lời bà nói, ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên một chút, chỉ chăm chú cho bé ăn com.

“Ý Nguyệt, con ăn đi, để mẹ cho bé ăn cho!” Quách Thái Hà ngồi cạnh Luru Ý Nguyệt không thèm tiếp lời Khương Tổ Trân, buông bát trong tay xuống, nói với con gái.

“Không cần, tôi cho bé ăn xong, ai lại để khách động tay chân.” Luru Ý Nguyệt hời hợt trả lời, lặp lại động tác như trước. Quách Thái Hà xấu hổ, tay giữ nguyên giữa chừng.

“Mẹ Thịnh Hi! Bà cũng đừng bận tâm làm gì, chúng ta đều là khách thì làm tốt bổn phận của khách đi!” Khương Tổ Trân nói.

“Mẹ, mời mẹ!” Lâm Tây Canh gấp đồ ăn vào bát Khương Tổ Trân.

Luru Ý Nguyệt đảo mắt qua bên cạnh, thấy đáy mắt Quách Thái Hà long lạnh.

Ăn com tới xong, một đám người không có ý tứ, đến lại đi.

“Em nói chuyện có thể lưu cho người khác một con đường sống không?” Đợi đến khi cả nhà yên ắng lại, Lâm Tây Canh mới nói với Luru Ý Nguyệt.

Luru Ý Nguyệt ngồi dưỡng da trước bàn trang điểm, nghe vậy liền dừng tay, hỏi lại, “Anh có ý gì?”

“Em biết!” Lâm Tây Canh trả lời.

“Em không biết!” Luru Ý Nguyệt đóng nắp hộp trang điểm, xoay người nhìn anh.

“Em thử nhận ý tốt của người khác xem, ví như mẹ em!” Lâm Tây Canh vẫn nhìn cô chăm chăm như trước.

“Tại sao em phải nhận?” Luru Ý Nguyệt mặt không đổi sắc, hỏi lại.

“Ý Nguyệt, bà ấy là mẹ em. Bất kể em phản kháng thế nào, sự thật này đều không thể thay đổi. Vì sao lại không chấp nhận?”

Luru Ý Nguyệt nhìn anh một lát, khóe môi chọt nhếch lên, “Em không hiểu gì sao anh luôn muốn em nhận bọn họ. Lúc trước, khi bà ta bỏ đi cũng không hỏi em có đồng ý không. Nói đi là đi, nói đến là đến sao? Vậy em là gì? Con chó nhỏ sao? Lúc cần thì gọi, không cần thì đuổi đi sao? Em không muốn!”

“Nhưng như thế em sẽ vui vẻ sao?” Đến phiên Lâm Tây Canh hỏi lại.

Luru Ý Nguyệt cười khò một chút, “Em vui vẻ hay không cũng không quan trọng. Em không muốn ép buộc chính mình phải chiều ý người khác.”

“Có lẽ bà có lỗi khổ riêng.”

“Em không muốn biết. Đủ rồi! Đừng hỏi nữa được không?” Luru Ý Nguyệt bực mình trả lời.

“Được!” Lâm Tây Canh khẽ thở dài, “Tùy em đi!”, anh xoay người đắp chăn.

Đêm ấy, hai vợ chồng quay lưng vào nhau ngủ.

Luru Ý Nguyệt đối với đoạn tình thân này chối không được mà nhận cũng không xong, chỉ có thể tro mắt nhìn ba người – bé, Lâm Thịnh Hi, Lâm Cửu Nguyệt vui vẻ ngoài phòng khách. Lâm Cửu Nguyệt một lúc mua rất nhiều giày và quần áo trẻ con hàng hiệu, ba người ngồi trên sàn nhà không ngừng thử đồ. Lâm Thịnh Hi và Lâm Cửu Nguyệt coi bé như búp bê Barbie, mà bé cũng vui vẻ bị đùa nghịch. Còn nhỏ mà chỉ biết hư vinh, Luru Ý Nguyệt thấy vậy không khỏi than thầm.

“Chị, chị nhìn, được không?” Lâm Cửu Nguyệt ngẩng đầu nói với Luru Ý Nguyệt.

Bé mặc một chiếc váy trẻ em hiệu Chanel, cùng hàng loạt giày mới xếp cạnh, đôi giày cũ bị vứt ở một xó, không thèm để ý.

“Đẹp!” Luru Ý Nguyệt mặt mày chống đỡ.

“Lại đây! Bé! Di thay giúp nào!” Lâm Cửu Nguyệt không nhìn ra sự mặt mày của Luru Ý Nguyệt, lại quay đầu lấy ra bộ quần áo khác từ túi.

“Chị, chị không vui sao?” Lâm Thịnh Hi đứng lên, đi đến cạnh Luru Ý Nguyệt, nhú mồm hỏi.

“Hai người không thể chiều bé nhưng vậy, quần áo của bé đã rất nhiều rồi, một ngày một bộ còn không hết.” Luru Ý Nguyệt nói.

“Liên quan gì chứ? Bé gái nào cũng thích quần áo mới, chị nhìn bé vui vẻ thế kia mà!” Lâm Thịnh Hi quay đầu, chỉ vào bé đang hưng phấn lạ thường.

“Hai người không biết như vậy là quá lãng phí sao? Có rất nhiều trẻ con còn không có quần áo để mặc. Tôi không muốn con tôi lớn lên trong môi trường thế này, đối với sự trưởng thành của bé không có lợi.” Luru Ý Nguyệt lắc đầu, không thể tát nước theo mưa, tán thành quan điểm của Lâm Thịnh Hi.

“Đâu có liên quan! Không mặc nữa có thể tặng người khác mà!” Lâm Cửu Nguyệt thuận miệng tiếp lời.

Đối với thái độ phản đối của Lâm Cửu Nguyệt, Lư Ý Nguyệt không khỏi nhũn mảy, điều này khiến cô nhớ tới bạn học trước đây, một bộ quần áo mới, một đôi giày mới đều có thể tùy ý vứt bỏ. Còn có bạn học lấy quần áo bỏ đi ban ơn cho cô, loại bỏ thí này, còn đau đớn hơn bất kì lời nói cay nghiệt nào!

“Tặng ai? Hội chữ thập đỏ sao? Ai dám mặc quần áo như vậy?” Cuối cùng, cô vẫn không nhẫn nhịn được.

“Không tặng được thì vứt đi a! Cũng không phải không mua nổi. Lư Ý Nguyệt, chị cũng kẹo kiệt quá! Không phải ngay cả mấy đồng tiền này Lâm Tây Canh cũng không có chứ?” Lâm Cửu Nguyệt cũng không vừa, đứng lên nhìn thẳng Lư Ý Nguyệt, nói.

“Vấn đề không phải là tiền!” Lư Ý Nguyệt trả lời.

“Xã hội này vốn chính là như vậy, mua được thì mặc, không mua được cũng đừng hòng nha!” Lâm Cửu Nguyệt lớn giọng nói với Lư Ý Nguyệt.

“Cửu Nguyệt!” Lâm Thịnh Hi vội vàng ngăn em gái lại.

“Vậy mời cô không cần mua thêm quần áo cho con gái tôi. Cô muốn nghĩ thế nào là chuyện của cô, không liên quan đến chúng tôi!” Lư Ý Nguyệt không khách khí trả lời.

“Chị nghĩ rằng tôi nguyện ý đến đây à? Nếu không phải mẹ muốn, tôi chẳng thèm đến nhìn cái bộ mặt mẹ kế của chị. Chúng tôi muốn mẹ vui vẻ một chút mới đến.” Lâm Cửu Nguyệt vứt bỏ cả hình tượng, bùng nổ bất mãn với Lư Ý Nguyệt.

“Cửu Nguyệt! Cầm miệng!” Lâm Thịnh Hi quát lớn.

“Để cô ta nói, có lẽ cũng nhẫn nhịn lâu rồi!” Ngược lại, Lư Ý Nguyệt lại hoàn toàn bình tĩnh, thản nhiên nói.

“Đừng, tôi nhịn chị lâu lắm rồi!” Lâm Cửu Nguyệt không phủ nhận, “Mỗi lần mẹ gặp chị về đều khóc rất lâu. Chị dựa vào cái gì? Lúc nào chúng tôi đến cũng là cái vẻ mặt ấy, giống như ai cũng nợ chị tám trăm vạn không bằng! Chị có gì khác người chứ?”

“Cửu Nguyệt! Đủ rồi! Về nhà!” Lâm Thịnh Hi tiến lên giữ chặt Lâm Cửu Nguyệt, không để cô nói lung tung nữa.

“Không! Em muốn nói! Chị ta không phải ý vào chuyện quá khứ sao? Ý vào chuyện mẹ bỏ rơi chị ta, muốn được bồi thường, cũng không nhìn xem chính mình là cái loại đạo đức gì, đại học thi chưa tốt nghiệp, còn bị đàn ông bao nuôi, ngay cả mang thai cũng bị sảy, nếu không có cha mẹ, Lâm Tây Canh sẽ lấy chị ta sao? Lâm gia muốn có người vợ như chị ta sao? Còn lâu mới có cửa!” Lâm Cửu Nguyệt như trút hết căm hận trong lòng.

“Cửu Nguyệt!” Lâm Thịnh Hi lớn tiếng gọi.

“Gọi gì mà gọi! Vốn là vậy! Em biết, cái gì em cũng biết, tuy mọi người không nói với em, nhưng em biết hết! Là cha đi tìm Lâm Đông Dương, đồng ý tài trợ tài chính cho Lâm thị, nhưng điều kiện là Lâm Tây Canh phải lấy chị ta! Bằng không, với điều kiện của Lâm Tây Canh việc gì phải là chị ta!” Lâm Cửu Nguyệt chỉ vào sắc mặt trắng bệch của Lư Ý Nguyệt, hung hăng nói.

“Chị, mọi chuyện không phải như vậy, chị đừng nghe nó nói!” Lâm Thịnh Hi nhìn về phía Lư Ý Nguyệt, cô không tỏ thái độ gì, chỉ có ánh mắt lạnh như băng.

Cửa nhà khẽ mở, Lư Ý Nguyệt dờ dẩn quay đầu, Lâm Tây Canh đột nhiên đứng đó. Ánh mắt cô lướt qua những người này, đột nhiên cảm thấy mình buồn cười cỡ nào, thì ra tất cả đều không thuộc về cô.

Cả người cứng nhắc nặng nề đi về phía cánh cửa, tới nơi, cô dừng lại vài giây, ánh mắt rơi xuống mặt Lâm Tây Canh, khoe môi khẽ nhếch, muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không thể thành lời.

“Em đi đâu vậy?” Lư Ý Nguyệt vừa nhắc chân, Lâm Tây Canh vội vàng giữ khuỷu tay cô lại, hỏi.

“Không biết...” Lư Ý Nguyệt si ngốc nhìn hành lang trống tuếch bên ngoài, thì thào tự nói.

Cô giữ tay Lâm Tây Canh ra, rồi khỏi căn nhà này, trong tai đều là tiếng khóc của bé.

“Cô em vợ, tôi thật muốn cảm ơn cô!” Lâm Tây Canh xoay người, nhìn Lâm Cửu Nguyệt, nghiêng răng dần từng chữ. Lúc này, Lâm Cửu Nguyệt cũng ngây người, nhưng bát nước hắt đi không thể thu lại được nữa!

“Anh rể, làm sao bây giờ?” Lâm Thịnh Hi hỏi.

Lâm Tây Canh không để ý đến hai anh em họ, nhanh chóng đi vào phòng ngủ, một phút sau cầm áo khoác và túi xách của Lư Ý Nguyệt ra.

“Thịnh Hi, cậu đi theo cô ấy đi! Chỉ sợ lúc này tôi nói gì cô ấy cũng không chịu nghe, cố gắng sắp xếp cho cô ấy nghe điện thoại.” Lâm Tây Canh nhét mấy thứ vừa lấy vào tay Lâm Thịnh Hi, nói.

“Được, em đi ngay!” Lâm Thịnh Hi vội vàng chạy về phía cửa.

“Còn cô, về nhà đi! Tôi thật sự không muốn nhìn cô.” Lâm Tây Canh quay lại nói với Lâm Cửu Nguyệt vẫn còn đang sững sờ đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Sai lầm

Edit: Lee.

Lưu Ý Nguyệt choáng váng chạy vào thang máy, ấn xuống tầng một. Cánh cửa thang máy sáng bóng, trong đó là một gương mặt nhợt nhạt, khoe mắt đỏ hoe, quần áo đơn bạc, trên chân chỉ có một đôi dép lê. Cô cắn môi nhìn bóng mình. Thế này đã là gì? Chuẩn bị chu toàn cỡ nào cũng không nghĩ sẽ rơi đi lúc này, chẳng lẽ còn hy vọng người khác đuổi theo nữa sao?

“Lưu Ý Nguyệt, mày mệt mỏi không?” Cô cúi đầu tự hỏi.

Lê dép đi trên đường tiểu khu, tiếng dép quẹt vào mặt đất “Loẹt, quẹt, loẹt, quẹt...”, đầu óc Lưu Ý Nguyệt nặng trĩu hoàn toàn không cảm nhận được gì, tùy tiện ngồi xuống một băng ghế, trước mặt là khu vui chơi bé hay đến. Lúc này, nhà ai cũng đang vui vẻ com tối hoặc xem TV, khu vui chơi vô cùng vắng vẻ, chỉ có chiếc lá rụng trên mặt đất, không ngừng xoay tròn trong gió.

“Ai!” Tiếng thờ dài phát ra từ lồng ngực, cô co người lại, ngơ ngác ngồi đó.

Cụp mắt, Lưu Ý Nguyệt nhìn chăm chăm bàn tay mình, buông lỏng, nắm chặt, buông lỏng, nắm chặt, lại buông lỏng, lại nắm chặt. Buông lỏng thật dễ dàng, nhưng muốn nắm chặt lại phải dùng sức, đạo lý đơn giản như vậy sao đến bây giờ cô còn chưa thông suốt?

Cô dạo qua cõi đời này lâu như vậy cũng chỉ muốn nắm giữ được thứ gì đó, nhưng kết quả cái gì cũng không nắm được, quay đi quay lại chỉ là công dã tràng. Lưu Ý Nguyệt đột nhiên nhớ đến một câu truyện ngụ ngôn trước đây, con gấu tách bắp ngô, tách một hạt ném một hạt, cứ thế nửa ngày, cuối cùng con gấu phát hiện trên tay mình vẫn chỉ còn cùi ngô khô khốc.

Quay đầu nhìn lại quá khứ, không ngừng nhớ về những chuyện trước đây, cô muốn nghĩ xem, rốt cuộc mình đã rẽ sai ngã rẽ nào.

Nếu, không làm theo di chúc của bà chủ...

Nếu, không chấp nhận giao dịch với Hạ Dương...

Nếu, không sinh bé...

Nếu...

Thì ra, chính cô từng có nhiều lựa chọn như vậy.

“Ha ha...” Lưu Ý Nguyệt cười rộ lên, tự tôn vốn có đều hoàn toàn biến mất. Ít nhất con gấu kia còn giữ lại được cùi ngô, còn cô, lại không còn gì cả!

“Được rồi, bà cũng không xem xem bây giờ nó có ai làm chỗ dựa?”

“Hừ! Nếu không xem, tôi thật mắc kệ nói!”

Trong đầu đột nhiên hiện lên đoạn đối thoại này, cô từng nghe ở đâu nhỉ? Lưu Ý Nguyệt nhíu mày, là Phong Đình, khi cô đi mời bố mẹ chồng ăn sáng, đã nghe thấy bọn họ nói chuyện. Khi đó, chưa từng nghĩ kỹ, giờ nhớ lại, thì ra là thế...

“...Cũng không nhìn xem chính mình là cái loại đạo đức gì, đại học thì chưa tốt nghiệp, còn bị đàn ông bao nuôi, ngay cả mang thai cũng bị sảy, nếu không có cha mẹ, Lâm Tây Canh sẽ lấy chị ta sao? Lâm gia muốn có người vợ như chị ta sao? Còn lâu mới có cửa!”

“Là cha đi tìm Lâm Đông Dương, đồng ý tài trợ tài chính cho Lâm thị, nhưng điều kiện là Lâm Tây Canh phải lấy chị ta! Bằng không, với điều kiện của Lâm Tây Canh việc gì phải là chị ta!”

“...Nghĩ lại, đứa bé này sẽ giống như cô, không có tình thương của mẹ. Đương nhiên, về sau cũng sẽ có mẹ kế, còn có em trai em gái, nó sẽ nghĩ như thế nào?”

“Còn có một cách, là bỏ đứa bé này đi, tôi cũng không muốn có một đứa con riêng.”

“...Đứa nhỏ này tôi không cần, đỡ cho mười mấy năm nữa lại có con riêng tìm tới cửa.”

“Từ giờ trở đi, đừng mong rời khỏi đây, tôi sẽ sắp xếp giải phẫu. Muốn đi, cũng phải đi thật sạch sẽ.”

Kí ức không ngừng tái hiện trước mắt, không cần người khác tới khinh bỉ, lúc này, Lư Ý Nguyệt tự khinh bỉ chính mình. Cô đưa tay che hai bờ má, nước mắt ướt đầm bàn tay, không có tiếng nức nở, chỉ có nước mắt lã chã tuôn rơi.

Lâm Thịnh Hi đứng sau Lư Ý Nguyệt, bóng lưng cô hòa vào bóng đêm, tuy không nhìn thấy gương mặt cô, nhưng nhìn bóng dáng run run, cậu có thể biết, cô nhất định đang khóc. Lâm Thịnh Hi lặng lẽ đứng đó, cô nhất định không mong người khác nhìn thấy con người yếu đuối của cô.

Không biết khóc được bao lâu, bóng lưng cô cứng lại, rùng mình trước làn gió lạnh. Lư Ý Nguyệt buông tay, thuận tiện lau nước mắt, ngẩng mặt nhìn bầu trời đen kịt.

Một chiếc áo khoác đột nhiên choàng lên vai cô, Lâm Thịnh Hi ngồi xuống bên cạnh, đặt đôi giày trong tay xuống, nói, “Chị, thay giày!”

Lư Ý Nguyệt thay giày xong, cầm lấy túi xách Lâm Thịnh Hi đặt trên ghế, đứng dậy đi ra khỏi tiểu khu.

“Chị, chị đi đây vậy?” Lâm Thịnh Hi vội vàng đuổi theo, lo lắng hỏi.

Lư Ý Nguyệt quay đầu, hoàn toàn hồ hững, “Loanh quanh một lúc.”

Nói xong, cô cũng không quay đầu lại, mà tiếp tục đi ra ngoài. Lâm Thịnh Hi chạy theo, “Chị, không thì lên xe em đi hóng gió một chút? Đợi em, em đi lấy xe!”

Lư Ý Nguyệt không để ý tới Lâm Thịnh Hi, đợi đến khi cậu lái xe đến, cô đã đi được một đoạn rất xa.

“Chị, lên xe đi!” Lâm Thịnh Hi dừng xe, mở cửa mời cô.

Lư Ý Nguyệt dừng lại, nhìn chiếc xe thật lâu. Hai người giằng co ở lề đường, ngay khi Lâm Thịnh Hi sắp mất kiên nhẫn, Lư Ý Nguyệt đột nhiên bước lên xe.

Xe chậm rãi chạy trên đường lớn, Lâm Thịnh Hi nhìn về mặt Lư Ý Nguyệt, chậm rãi nói, “Ngày bé bị thương, ngoài bệnh viện, em đã nói chuyện với anh rồi.”

Cậu ngưng lại một chút, liếc mắt nhìn Lư Ý Nguyệt, thấy cô vẫn cứng nhắc như trước, tựa như một con rối gỗ vậy!

“Em nói nếu anh ấy không tốt với chị, em sẽ lập tức dừng hợp tác.” Lâm Thịnh Hi lại nói tiếp, “Nhưng mà anh ấy nói với em, đừng đặt thêm chướng ngại giữa hai người, anh ấy cần bản không cần sự hợp tác này. Chị, em tin anh ấy!”

“Dừng xe!” Lâm Thịnh Hi vừa nói xong, Lư Ý Nguyệt đột nhiên kêu lên.

Xe “kít” một tiếng sau đó dừng lại ven đường, Lư Ý Nguyệt đẩy cửa xe bước ra, không thèm quay đầu lại. “Chị!” Lâm Thịnh Hi gọi với theo, thấy Lư Ý Nguyệt đi vào một khách sạn.

Đợi ở ven đường một lúc lâu vẫn chưa thấy cô ra, Lâm Thịnh Hi khóa cửa xe, rồi cũng đi vào theo. Anh đến quầy lễ tân hỏi thăm thì biết Lư Ý Nguyệt đã thuê một phòng, liền ra khỏi khách sạn, gọi điện thông báo cho Lâm Tây Canh.

“Alo! Thịnh Hi!”

“Anh rě, chị thuê phòng ở khách sạn, để em nhìn địa chỉ...” Lâm Thịnh Hi vừa ngẩng đầu quan sát vừa nói.

“Cám ơn, Thịnh Hi! Cậu về nhà đi! Tôi nghĩ đêm nay cô ấy sẽ không về nhà đâu!” Lâm Tây Canh nói.

Lư Ý Nguyệt ngồi ở mép giường, trong phòng chỉ có tiếng ầm nước ù ù, trên bàn là cốc mì đã mở sẵn.

“Tĩnh!” một tiếng, ầm điện bật nút!

Rót nước sôi vào cốc mì, cắt túi gia vị xong, Lư Ý Nguyệt lại ngồi xuống mép giường chờ. Cô nhìn vào màn hình TV trước mặt, trong đó có bóng dáng cô, là ánh mắt hoảng sợ, thấp thỏm, lo âu.

Bật TV, đài truyền hình đang chiếu một bộ phim, “Khi phụ nữ kết hôn”, đây không phải bộ phim được yêu thích lắm nhưng Lư Ý Nguyệt cũng không đòi hỏi nhiều, chỉ cần trong phòng có âm thanh gì đó là được.

Cô cầm cốc mì lên, húp từng sợi mì mềm to, thậm chí đưa vào miệng cũng không cần nhai, sau đó nếm một ngụm nước, chủ yếu là vị bột ngọt, rất hại dạ dày!

Lư Ý Nguyệt mặc kệ, chỉ cần nước mì nóng sủi ầm cơ thể đông cứng của cô.

Tập phim trên TV vừa hết, nhạc cuối phim có câu “tìm một người tới yêu tôi...”, câu hát rơi vào tai Lư Ý Nguyệt, ngưng đọng trên từng dây thần kinh.

Nước mắt bắt giã rơi xuống cốc mì, cả người không kiềm chế được run lên.

“Hu hu...” Áp lực nửa ngày trời cuối cùng cũng bùng nổ, Luru Ý Nguyệt không ngừng gào thét, càng khóc càng mãnh liệt, càng đau đớn.

“Khụ khụ... khụ khụ... ợe...”

Cô che miệng lại, vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, chút mì vừa ăn được đều nôn hết ra ngoài, cuối cùng chỉ còn nôn khan. Luru Ý Nguyệt mệt mỏi áp má vào tường đá lạnh lẽo, chân tay xụi lơ, một chút sức lực cũng không có.

“Không ai yêu mày! Không ai cả! Không phải sớm biết rồi sao? Cần gì phải đau khổ chứ?” Luru Ý Nguyệt thì thào, chậm rãi đổ người xuống mặt đất, nhắm chặt hai mắt lại. Cô chỉ mong lúc này có một sức mạnh siêu nhiên nào đó có thể mang cô đi, rời xa thế giới phức tạp này!

Không biết nằm bao lâu, Luru Ý Nguyệt mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chuông di động, còn có tiếng TV không ngừng tấn công màng nhĩ, khiến đầu đau như búa bổ.

Cô đứng lên, chậm rãi ra ngoài, mở túi xách, di động bên trong vẫn không ngừng đổ chuông.

Luru Ý Nguyệt nhìn kỹ, ngón tay dừng lại thật lâu, là Lâm Tây Canh, cuối cùng cô ấn nút đỏ, di động im bật. Cô ngã vật lên giường, không muốn nghĩ đến anh nữa. Rất nhanh sau đó, di động lại kêu lên, Luru Ý Nguyệt nâng tay, liếc nhìn một cái.

Một tin nhắn.

Luru Ý Nguyệt do dự vài giây, mở tin nhắn, nhưng trong đó lại không có dòng chữ nào, chỉ có một đoạn video.

“Con gái, chúng ta ngủ được không?”

“A! A! Mẹ, mẹ!”

“Lát nữa mẹ về, ngủ với ba ba nào! Nào! Ba ba ôm!”

“A! A! Mẹ, tìm mẹ!”

Bé không chịu nằm yên trong lòng Lâm Tây Canh, lắc đầu như trống bỏi, miệng kêu lớn, “Mẹ, tìm mẹ!”

“Con gái, không nghe lời ba ba đánh mông nhỏ giờ!” Lâm Tây Canh giữ chặt con gái, giả bộ định đánh mông bé. Bé tưởng ba muốn chơi, liền chu miệng, nước mắt không ngừng rơi xuống, khua khua bàn tay nhỏ, miệng vẫn không ngừng kêu la, “Không chơi với ba ba, tìm mẹ!”

“Ai nha! Ba bị con làm ước đấm mồ hôi rồi đây. Tiểu tử tông, xin con, ngủ đi nào!” Lâm Tây Canh lau trán lã chã mồ hôi, khổ sở nói.

Video này vừa hết, lại có một đoạn khác được gửi đến, mở ra, Luru Ý Nguyệt nghe thấy tiếng hát non nớt của bé.

“Trên đời... mẹ là tốt nhất!”

“Con yêu như kho báu của mẹ...” Lâm Tây Canh hát theo con gái.

Luru Ý Nguyệt che miệng lại, bài hát này mỗi đêm cô đều hát ru bé ngủ, mỗi khi cô hát, bé đều yên lặng lắng nghe.

“Không hạnh phúc nào bằng được mẹ ôm vào lòng...”

“...”

“Chim én nhỏ mặc áo hoa

Hàng năm mùa xuân đến nơi đây

Em hỏi chim én vì sao đến?

Chim én nói, mùa xuân nơi này đẹp nhất!”

“...”

Lâm Tây Canh hát tất cả những bài anh biết, bé bập bôm hát theo. Anh biết, vợ anh ở đầu kia nhất định đang nhìn.

Xem xong, nghe được giọng anh và con, mặt Luru Ý Nguyệt ướt đẫm nước mắt.

“Lâm Tây Canh, anh đều cáng!” Cô nức nở mắng, “Đồ đều! Đồ đều!”

Bé khóc mệt cuối cùng cũng chịu đi ngủ, nước mắt vẫn chưa khô. Lâm Tây Canh cẩn thận đắp chăn cho con, khẽ lau nước mắt trên mặt con gái, rất sợ

làm mạnh quá con sẽ tỉnh dậy.

Ngoài cửa có tiếng động, Lâm Tây Canh vội vàng chạy ra, thấy Luru Ý Nguyệt đang cúi đầu khóa cửa.

“Em về rồi!” Anh khẽ nói.

“Ừm!” Luru Ý Nguyệt hơi ngẩng đầu lên, lại lập tức cúi xuống, nhưng Lâm Tây Canh vẫn có thể thấy hốc mắt đỏ hoe cùng gương mặt sưng húp của cô.

“Con vừa ngủ, vất vả lắm mới chịu ngủ!” Lâm Tây Canh nói.

Luru Ý Nguyệt thay giày xong, khe khẽ đi vào phòng ngủ, dừng lại trước giường nhỏ của bé, thấy đôi mày bé nhú chặt. Cô nhẹ nhàng vuốt ve má con, càng vuốt càng đau lòng. Bé đột nhiên giật mình, khóc mớ.

“Hình như con rất sợ hãi!” Lâm Tây Canh đứng cạnh, nói.

Luru Ý Nguyệt vẫn không nhúc nhích, nhún mày trầm tư, “Có lẽ em không nên đưa con đến thế giới này!”

“Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh nắm lấy tay cô, “Làm ơn, ngàn vạn lần đừng nghĩ vậy!”

“Cả em nữa, em cũng không nên tồn tại trên đời này, từ khi em ra đời đã là một sai lầm!”

Luru Ý Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt Lâm Tây Canh, mồm mím nói.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Ôm

Edit: Lee.

“Mẹ! Mẹ!”

Một đôi tay nhỏ bé vụng về vuốt ve gương mặt Luru Ý Nguyệt, cô chậm rãi mở mắt, liền thấy nụ cười rạng rỡ của bé.

“Con!” Luru Ý Nguyệt miễn cưỡng gọi.

“Mẹ! Mẹ ôm!” Bé giang hai tay về phía Luru Ý Nguyệt.

Luru Ý Nguyệt ôm lấy con gái, sau đó nhấc bổng bé lên giường, không khí tràn ngập hơi thở thơm ngát của bé. “Con! Con yêu!” Cô khẽ gọi, đoạn đứng đưa hai tay.

“Bé yêu ôm nào! Bé yêu ôm nào!” Bé ôm cổ Luru Ý Nguyệt không buông, miệng liên tục bi bô lời thoại trong chương trình Teletubbies.

“Bé yêu ôm nào!” Luru Ý Nguyệt cười đáp lại.

Lâm Tây Canh vừa vào phòng ngủ liền thấy hai mẹ con đang quấn quýt chơi đùa, “Con gái, mẹ về rồi!”

“Bé ngoan, mẹ!” Bé quay đầu lại nói với Lâm Tây Canh.

“Đúng, bé ngoan nên mẹ về!” Lâm Tây Canh ngồi xuống mép giường, trả lời con gái.

Luru Ý Nguyệt ôm bé ngồi dậy, ánh mắt sắc lém nhìn Lâm Tây Canh, khẽ nói, “Anh lừa con!”

“Em không lừa con, nếu nói trên đời nay còn thứ khiến em nhớ nhưng thì chính là con.” Lâm Tây Canh nhìn cô, nói.

“Anh đều căng!” Luru Ý Nguyệt mắng.

“Ha ha, vậy sao?” Lâm Tây Canh cười thành tiếng, “Lần đầu tiên có người mắng anh đều căng. Đều căng không tốt sao, cảm ơn em đã đáng giá anh cao như vậy!” Anh ngưng cười, giọng nhỏ dần.

“Dậy đi, anh mua bữa sáng rồi!” Anh nói xong liền đứng lên đi ra ngoài, cũng không quay đầu nhìn lại.

Anh rời đi làm giường bỗng nhiên nhẹ bẫng, trong phòng tựa như cũng trở nên trống vắng. Ôm chặt con gái, Lưu Ý Nguyệt cố gắng tìm lại chút ấm áp. Đêm qua đều ngủ trong ngực anh, chính cô cũng không phát hiện bản thân bắt đầu tham lam hơi ấm ấy từ bao giờ.

Lâm Tây Canh ngồi trước bàn ăn, yên lặng uống cà phê. Đêm qua anh không kì vọng cô sẽ trở về, chỉ biết dùng biện pháp tự cho là đúng đắn nhất, cũng như những lời vừa rồi, trên đời này, cô chỉ lưu luyến bé. Còn anh, chỉ có thể là “đồ đều cáng” trong lòng cô. Nhưng mặc kệ thế nào, cô đã trở về, anh vẫn phải mỉm cười cảm ơn trời đất.

Lưu Ý Nguyệt ôm bé ra, trên bàn cơm có quẩy và sữa đậu nành, còn có cả sandwich, nhưng anh lại chưa hề động đũa, chỉ chăm chú thưởng thức cà phê.

“Sáng sớm đã uống nhiều cà phê như vậy không sợ đau dạ dày sao?” Lưu Ý Nguyệt vừa mặc váy cho bé, vừa nói với Lâm Tây Canh.

“Cảm ơn sự quan tâm của em!” Lâm Tây Canh buông cốc, khóe môi hiện lên một tia cười mỉa.

Lưu Ý Nguyệt nghe vậy hơi nhú mày, gượng cười quay lại, “Không khách khí!”

“Con gái, ba ba đi làm, tạm biệt!” Lâm Tây Canh đứng dậy, đi đến thơm hai má con gái, lấy áo vét và cặp đi ra ngoài.

“Anh không ăn sao?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Không, hai mẹ con từ từ ăn đi.” Lâm Tây Canh không quay đầu lại, nói xong liền mở cửa ra ngoài. Lưu Ý Nguyệt nhìn bóng lưng anh rời đi, bất giác lạnh run.

Lưu Ý Nguyệt cười khổ, cô chỉ rời khỏi nhà vài giờ, cũng chỉ có thể chạy trốn anh vài giờ ấy. Vừa cho con ăn sáng, Lưu Ý Nguyệt vừa nghĩ, nếu không có nhóc con này, cô và Lâm Tây Canh vĩnh viễn cũng không thể đến với nhau.

Mấy tối liền Lâm Tây Canh đều không về nhà ăn tối, trên bàn cơm lúc nào cũng chỉ có Lưu Ý Nguyệt và bé, còn khi anh về đến nhà bé đều đã ngủ say, nhưng cũng chưa bao giờ vượt quá mười hai giờ đêm. Anh luôn tuân thủ chặt chẽ quy định Lưu Ý Nguyệt đặt ra trước khi kết hôn.

Lưu Ý Nguyệt ngồi xem TV, nghe thấy tiếng cửa lạch cạch cũng lười quay đầu lại, tò mò nghĩ thầm, xem như hôm nay anh về sớm hơn mọi ngày.

Lâm Tây Canh vừa nói lòng cà vạt vừa đi về phía sô pha, sau đó “rầm” một tiếng, đổ người lên ghế, hơi rượu nồng nặc xông lên.

“Em đi đâu vậy?” Lâm Tây Canh hí hóp mắt nhìn Lưu Ý Nguyệt đang đứng lên, anh hỏi.

“Lấy cho anh chén nước!” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

Lâm Tây Canh nhắm mắt không nói nữa, một lát sau, cốc nước lạnh đã kề sát môi anh. Anh bắt lấy tay Lưu Ý Nguyệt, một hơi uống sạch cốc nước đầy, lại nghe thấy Lưu Ý Nguyệt khẽ hỏi, “Muốn nữa không?”, giọng cô tựa như kề sát tai anh.

“Muốn! Anh muốn em!” Anh nói thầm, mơ hồ kéo Lưu Ý Nguyệt lại gần, chén nước bất ngờ rơi xuống sàn nhà “keng” một tiếng, Lâm Tây Canh coi như không nghe thấy gì.

“Anh say?” Lưu Ý Nguyệt nói nhỏ.

“Ừm, anh say!” Lâm Tây Canh ôm chặt cô, tham lam vùi đầu trước ngực cô, làm như đứa nhỏ, ra sức thưởng thức hương thơm trên người cô.

Đàn ông về đến nhà chính là đứa trẻ. Lưu Ý Nguyệt bất đắc dĩ nhìn chồng, không khỏi khẳng định quan điểm này.

Lưu Ý Nguyệt ngồi trên đùi Lâm Tây Canh, hai tay anh ôm lấy cô. Hai người chỉ im lặng ngồi như thế. Một lúc lâu sau, dường như Lâm Tây Canh có phần tỉnh rượu, ngẩng mặt hỏi, “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

“Nói gì?” Lưu Ý Nguyệt hỏi lại.

“Hoặc là có điều gì muốn hỏi cũng được!” Lâm Tây Canh còn nói thêm.

“Hỏi gì?” Lưu Ý Nguyệt tiếp tục hỏi lại.

“Ví dụ như, vì sao anh lấy em? Rốt cuộc giao dịch giữa anh và Lâm Đức Minh là gì? Anh được hưởng lợi gì? Vần vẩn!” Khóe môi Lâm Tây Canh hiện lên nụ cười tự giễu.

“Vậy thì, anh được hưởng lợi gì?” Lưu Ý Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời, hỏi anh.

“Rất nhiều, anh có thể mua vận liệu ở Gia Thịnh với giá gốc, còn có thể sử dụng kho bãi của họ để cất giữ vật liệu, chênh lệch so với nhà cung cấp khác một nửa giá. Gia Thịnh cũng có thể tham dự tất cả dự án của Lâm thị, hai tập đoàn phải độc quyền toàn bộ lĩnh vực điện bảo vệ môi trường của tỉnh, thậm chí còn khuếch trương sang những tỉnh khác.” Lâm Tây Canh thật thà liệt kê.

“Ách!” Lưu Ý Nguyệt gật gật đầu.

“Ách? Đây là phản ứng của em sao?” Lâm Tây Canh than thở.

“Vậy anh mong chờ em sẽ phản ứng như thế nào? Bản chất thương nhân chính là đặt lợi nhuận lên đầu, đầu có gì sai. Huống hồ, liệu có phải em ngày càng đáng giá không?” Lưu Ý Nguyệt chế nhạo.

“Em nghĩ vậy thật sao? Không bức mình sao? Không có cảm giác bị người khác bán đứng sao?”

“Bình thường!” Lưu Ý Nguyệt gật gật đầu, “Mấy ngày nay em đã nghĩ rất nhiều, chuyện này có hại gì đến em không? Hình như không có.” Cô lại nhẹ nhàng lắc đầu, “Cuộc hôn nhân này lại dường như càng được củng cố, anh không thể dễ dàng vứt bỏ em, đúng không? Em còn phải cảm ơn bọn họ, đương nhiên, cả anh nữa!” Lưu Ý Nguyệt chậm rãi nói xong.

“Ha ha, đúng, em nói không sai. Cuộc hôn nhân này càng được củng cố.” Bàn tay to lớn của anh bỗng siết chặt thắt lưng cô, cười rộ lên, thật thê lương!

“Đề em đứng lên!” Lưu Ý Nguyệt vịn vẹo trong lòng anh, “Em muốn đi ngủ!”

“Ý Nguyệt! Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh lại vùi đầu xuống ngực Lưu Ý Nguyệt, thì thào than nhẹ, “Em có yêu anh không? Dù chỉ một giây thôi?” Anh gần như độc thoại, bàn tay càng giữ chặt eo cô hơn, cổ gồng kim nén nỗi đau trong lòng, “Anh yêu em, em biết không? Em biết không?” Bờ môi anh không ngừng mấp máy, say thật tốt, ngày mai trời sáng anh sẽ không nói như vậy nữa!

Lưu Ý Nguyệt không nghe rõ những lời anh nói, cho rằng anh uống say nên nói nhảm, nghĩ muốn đẩy tay anh ra, “Buông em ra được không?” Cô nhẹ nhàng thương lượng.

Lâm Tây Canh buông một bàn tay ra, bắt ngờ đặt lên gáy cô, ngăn bờ môi cô lại. Mùi rượu nồng nặc khiến Lưu Ý Nguyệt vội vàng trốn tránh, nhưng không thể thoát khỏi sự kiềm giữ của anh, chỉ biết xoay mặt sang hai bên né tránh, “Đừng...”

“Em rất đau lòng đúng không? Em không tin anh đúng không? Nếu không em sẽ không lãnh đạm như thế. Em cảm thấy thế giới này rất bất công với em, rất tệ bạc với em, nhưng mà, anh thì sao?” Lâm Tây Canh gặt gao ôm lấy Lưu Ý Nguyệt, dán môi vào vành tai cô. Lưu Ý Nguyệt dần nghe rõ những lời anh nói.

“Em phối hợp với Hạ Dương lừa anh, xoay anh như chong chóng, để anh sa vào tình cảm này, nhưng từ đầu đến cuối anh được cái gì? Em cho là anh không có sự hợp tác với Ngô gia thì sẽ không căng thẳng sao? Em cho rằng anh hạ quyết tâm hủy hôn dễ dàng vậy sao? Ý Nguyệt, anh cũng là người! Anh cũng lo sợ!”

Lưu Ý Nguyệt mở to mắt, cô biết, anh không say, chỉ là mượn rượu nói những lời giấu kín trong lòng mà thôi. Người đàn ông này đột nhiên trở lên yếu đuối như vậy, nhưng cô thật không biết làm sao, chỉ yên lặng ngồi trong lòng anh.

“Em có biết lúc đi mua nhẫn tâm trạng anh thế nào không. Khi nhìn thấy chiếc nhẫn ấy, anh tưởng tượng về mặt vui sướng của em, tưởng tượng ra cuộc sống tương lai của chúng ta, chúng ta sẽ có con, chúng ta sẽ thực sự hạnh phúc!” Lâm Tây Canh dừng lại một chút, thoáng nhìn đôi mắt nhắm nghiền của cô, sắc mặt cô trắng bệch.

“Khi anh biết kế hoạch của em và Hạ Dương, anh cảm thấy dường như cả thế giới này một lần nữa quay lưng lại với anh. Lần đầu tiên là khi biết quan hệ của anh và Hạ Dương, lần thứ hai là biết quan hệ của em và cậu ta.”

“Nếu nói em cảm thấy tất cả mọi người đều nọ em, vậy anh thì sao? Chẳng lẽ em không nọ anh sao? Chẳng lẽ em thật sự bình thản như thế sao? Không thẹn với chính mình sao?”

Lâm Tây Canh dần dần buông lỏng tay, anh mệt mỏi tựa lưng vào sofa, ánh sáng phía đỉnh đầu khiến anh nhắm nghiền mắt. Căn phòng to như vậy, giữa tiếng TV ồn ào, chỉ còn tiếng anh hít thở đều đều.

Lưu Ý Nguyệt vẫn không nhúc nhích, yên lặng tựa vào ngực anh. Lòng ngực rộng lớn, ấm áp này rất thích hợp để tựa vào, nhưng tại sao trước giờ cô chưa từng nghĩ sẽ tựa vào đó suốt đời? Lưu Ý Nguyệt đề tay lên ngực, tự hỏi. Bởi vì cô sợ hãi, như anh từng sợ hãi vậy!

Gò má hai người dán vào nhau, bên tai đều là hơi thở ấm áp của đối phương. Nước mắt Lưu Ý Nguyệt nặng nề rơi xuống, lướt qua gò má Lâm Tây Canh, anh khẽ dịch môi, nhẹ nhàng hôn lên làn da ẩm ướt trên mặt cô.

“Anh không thích em khóc lặng lẽ như vậy, nghĩ gì thế? Anh cũng không dám kì vọng nước mắt này là vì anh!” Anh lại nhẹ nhàng nói tiếp. Lâm Tây Canh lúc này dường như là một người khác, dùng tất cả các giác quan để cảm nhận sự tồn tại của cô.

“Anh thích em đứng trên bờ đê, gió tay chỉ lên bầu trời, đến nỗi tóc cũng bị gió thổi loạn xạ.”

“Anh chán ghét em có thể tươi cười với đồng nghiệp nam trong công ty nhưng lại lạnh lùng với mỗi mình anh.”

“Anh có thể không dẫn em đi Luân Đôn, nhưng không nhìn thấy em một ngày, anh sẽ lo lắng!”

“Khi em nói cảm ơn với em, đơn giản vì đàm phán thành công, anh đã rất vui mừng. Trước giờ chưa lần đàm phán nào anh vui mừng như vậy, đơn giản là vì em đã nói một câu cảm ơn với anh.”

“Anh chỉ hi vọng em vẫn là em trước đây, đối chọi gay gắt với anh, không bao giờ bỏ cuộc, chứ không phải như bây giờ, chuyện gì cũng không để ý, chuyện gì cũng không thèm hỏi.”

“Em chưa bao giờ biết chính em ảnh hưởng đến anh như thế nào đâu!”

“Ỗ Nguyệt! Em nợ anh, biết không? Em nợ anh rất nhiều!”

Lưu Ý Nguyệt mất ngủ, cô ở đầu giường chăm chú nhìn Lâm Tây Canh đang ngủ say. Dưới ánh đèn yếu ớt, Lưu Ý Nguyệt cố gắng nhìn thật kỹ anh, vậy mà anh đã có nếp nhăn ở khóe mắt, cả trên trán nữa!

“Đàn bà a! Đều khổ! Muốn vượt qua phải có bạn đồng hành. Cha mẹ sao? Không! Sớm muộn họ cũng đi trước con. Con gái sao? Cũng không, kiểu gì nó cũng rời xa con, hơn nữa rất nhanh thôi. Chỉ có người bên cạnh con, bất kể tốt xấu, hai đứa bọn con đều có thể nắm tay nhau cùng vượt qua suốt đời!” Bên tai vang vọng lời Triệu Uyển Nghi nói với cô trước khi cô rời khỏi Phong Đình, có lẽ bà nội đã sớm đoán trước được tương lai khó khăn này của họ.

Cô thương tích đầy mình, còn anh không như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Choáng váng

Edit. Lee

Lâm Tây Canh chưa kịp nói cho Lưu Ý Nguyệt người tới nay anh gặp thì đã ngủ li bì. Người đó chính là em trai cùng cha khác mẹ của anh – Hạ Dương.

Buổi tối có một bữa tiệc xã giao không quan trọng. Lâm Tây Canh kính rượu một vòng liền bàn giao lại cho cấp dưới. Anh định đi ra ban công thì lại gặp Hạ Dương, hình như cậu ta cũng vừa chúc rượu xong. Hai người đứng ở hành lang, ai cũng không chủ động mở miệng.

Một lát sau, vẫn là Lâm Tây Canh thể hiện phong độ người lớn, “Đã lâu không gặp. Chúc mừng! Nghe nói Kì Kì mới sinh một tiểu tử béo tốt!”

“Cám ơn!” Nghe Lâm Tây Canh nhắc đến Kì Kì và tiểu tử cục thịt nhà mình, trên mặt Hạ Dương không giấu nổi nụ cười hạnh phúc.

“Tạm biệt!” Lâm Tây Canh ừ ừ, chỉ mong đá bay nụ cười chói mắt kia về nhà cậu ta.

“Chờ một chút!” Hạ Dương phía sau đột nhiên gọi với theo. Lâm Tây Canh buồn bực quay đầu lại, nhìn chằm chằm Hạ Dương, “Uống một chén đi!” Hạ Dương nâng tay, làm động tác uống rượu. Lâm Tây Canh suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Hai người đi vào một quán bar trên tầng thượng của khách sạn. Lâm Tây Canh gọi Whiskey còn Hạ Dương gọi rượu vang, một đĩa hoa quả màu sắc được đặt đến trước mặt họ.

Một ly vừa hết, hai người vẫn chưa mở miệng, tiếp tục uống đến chén thứ hai, lúc này Hạ Dương mới nói, “Hình như đây là lần đầu tiên chúng ta ngồi uống với nhau.”

“Hình như vậy!” Lâm Tây Canh uống xong, gật đầu khẳng định.

“Đáng ra chúng ta nên ngồi uống với nhau từ lâu rồi!” Hạ Dương cười nhạo.

“Gần đây cậu không hay xuất hiện ở Lâm thị nữa, sao vậy? Hết hứng rồi sao?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Bận quá, tạm thời không rảnh!” Hạ Dương liếc mắt nhìn anh, “Hiện tại tới giờ tan tầm tôi chỉ muốn về nhà, nhìn Kì Kì, nhìn con trai.”

Lâm Tây Canh tự rót một chén, uống xong lại rót tiếp, “Anh uống nhanh thế?” Hạ Dương đề tay anh lại, lo lắng hỏi.

Lâm Tây Canh gạt tay cậu ta ra, nâng chén nói, “Chúc mừng cậu!” Anh ngửa đầu uống cạn chén rượu, động tác nhanh nhẹn khiến Hạ Dương muốn ngăn cũng không được. Cậu buông chén trong tay mình xuống. Trước khi hết đêm nay, một trong hai người bọn họ phải còn tỉnh táo.

“Tôi vẫn muốn hỏi cậu, cậu quen Ý Nguyệt như thế nào?” Mấy chén sau, cộng thêm rượu uống ở bữa tiệc, Lâm Tây Canh bắt đầu ngà ngà say, hỏi.

“Rất đơn giản, khu vực quán bar kia thuộc về tập đoàn Tân Thành, anh quên rồi sao?” Hạ Dương trả lời.

“Ách!” Lâm Tây Canh gật đầu.

“Cũng không hẳn chỉ đơn giản như vậy.” Sau đó Hạ Dương còn nói thêm, “Hồi tôi tiếp nhận khu vực đó, quán bar ấy luôn làm ăn thất bát, tôi muốn khuyên bà chủ ở đó đóng cửa quán. Nào ngờ, tôi vừa bước vào cửa, đã thích nơi đó.” Hạ Dương khẽ bật cười.

“Anh nhìn thấy ảnh chụp bà chủ ở đó chưa?” Hạ Dương hỏi.

“Nhìn rồi, rất đẹp!” Lâm Tây Canh gật đầu.

“Ngoài đời bà ấy còn xinh đẹp hơn. Nhưng tôi không chỉ ấn tượng với vẻ đẹp ấy của bà, trên người bà còn có một phong thái gì đó khó nói thành lời, chính là thứ tôi vẫn muốn tìm kiếm. Hồi còn trẻ, bà chủ cũng rất trầm trồ, chồng bà ngoại tình, thế nên bà uất ức muốn đâm chết ông ta, cũng may ông ta không chết. Sau khi ra tù, bà không nhà không cửa, nhà mẹ đẻ cũng không chấp nhận. Khi ấy, quán bar của bà như một trung tâm cứu tế, rất nhiều người đến rồi lại đi, hầu hết đều chưa từng quay lại, bà chủ cũng không để ý. Bà chỉ nói, nhiều người đôi khi chỉ cần có người bên cạnh.”

“Giống như Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh tiếp lời.

“Giống như Ý Nguyệt.” Hạ Dương gật đầu đồng ý, “Giống như tôi.”

“Cậu?” Lâm Tây Canh hí hai mắt lại, khó hiểu nhìn Hạ Dương.

“Đúng, tôi!” Hạ Dương cũng chăm chú nhìn Lâm Tây Canh trước mặt, đó là anh trai của cậu ta, nhưng cậu ta vẫn không dám thừa nhận. “Trong lòng tôi rất nhiều oán hận, tuy mẹ đã về bên tôi nhiều năm nhưng tôi vẫn chưa hết oán hận, chỉ là không có cơ hội bùng nổ. Nỗi oán hận ấy tựa như hòn đá nhỏ trong giày, khiến mỗi bước đi của tôi đều khó chịu.”

“Trước giờ tôi chưa từng tâm sự với ai, nhưng lại kể hết với bà chủ, giống như sám hối với Đức Chúa.”

“Bà nói với tôi một câu.”

“Nothing is more costly, nothing is more sterile, than vengeance.”

“Không có gì tai hại, không có gì vô nghĩa như chuyện báo thù.” Lâm Tây Canh nói.

“Khi ấy tôi không hiểu cái gì gọi là tai hại, cái gì gọi là vô nghĩa.” Hạ Dương nói.

“Giờ thì hiểu chưa?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Cũng không hẳn.” Hạ Dương lắc đầu, “Nhưng hiện tại quỹ đạo cuộc sống của tôi dường như đã thay đổi, thậm chí vô cùng thay đổi.”

Hạ Dương vừa nói vừa chuyển chủ đề câu chuyện, chuyển sang Lưu Ý Nguyệt, “Nói Lưu Ý Nguyệt vì tiền, không bằng nói cô ấy vì tình mới chịu đồng ý kế hoạch của tôi. Bà chủ giống như cha mẹ thứ hai của cô. Còn nhớ khi bà chủ ốm nặng, cô ấy chạy vạy khắp nơi, nhưng không ai đồng ý, bởi vì ai cũng biết bà chủ khó cứu, nếu cho cô vay tiền chẳng khác nào bắt nước đổ đi. Cô ấy tìm đến tôi, tôi không nói nhiều lập tức đồng ý với cô ấy, đến tận bây giờ tôi còn nhớ rõ vẻ mặt khi ấy của cô ấy. Nhưng bà chủ vẫn ra đi, khi hấp hối còn giao quán bar cho Lưu Ý Nguyệt. Rõ ràng, bà chủ hiểu, nếu quán bar không còn, Lưu Ý Nguyệt nhất định sẽ suy sụp. Khi tôi tìm cô ấy, tôi biết cô ấy nhất định sẽ đồng ý. Một là vì quán bar, hai là vì ân tình.”

Lâm Tây Canh nhìn ly rượu trước mắt, thành ly lờ mờ hơi nước, giống như không ngừng đổ mồ hôi giữa mùa hè nóng bức. Hạ Dương không nhanh không chậm nói xong, cuối cùng ánh mắt dừng trên mặt Lâm Tây Canh, thấy mi mắt anh ần sau gọng kính dần sụp xuống. Anh không nói gì, chỉ đơn giản uống một hơi hết ly rượu nữa.

Cuối cùng, Hạ Dương gọi taxi cho Lâm Tây Canh, nói cho tài xế địa chỉ, chăm chú nhìn chiếc xe khuất khỏi tầm mắt.

Lâm Tây Canh ngồi trong xe, thở đều, ngón áp út day day huyết thái dương, để bản thân tỉnh táo thêm một chút.

“Thay đổi.” Anh mơ hồ nói thào hai từ này.

Nghe có vẻ hão huyền, giống như tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Nhưng vốn dĩ anh chưa từng thay đổi, ước vọng của một Lâm Tây Canh chân chính cũng chưa từng thay đổi, cuộc sống vẫn êm đềm như anh nghĩ, nhưng vì sao anh không cảm nhận được sự tồn tại của nó, rốt cuộc chính anh đang ở đâu?

Anh và Lưu Ý Nguyệt nhờ một cuộc báo thù tai hại và vô nghĩa kéo lại gần nhau, rồi gắn bó không rời. Dù từng chịu bao nhiêu tổn thương, dù nhiều lúc tưởng chừng bỏ cuộc, cuối cùng bọn họ vẫn luôn bên nhau.

Con người cô đã trở lại, nhưng trái tim đã lạc ở đâu rồi? Luôn luôn ngơ ngẩn đứng ở ban công ngắm nhìn bầu trời, những lúc ấy cô đã nghĩ gì? Chính anh luôn đứng sau cô, lại không dám bước từng bước về phía ấy, chỉ có thể yên lặng nhìn cô từ phía sau.

Suy nghĩ như viên phấn, không ngừng viết lên tấm bảng đen trí nhớ. Về Ý Nguyệt, về anh, về hai người. Dường như cả hai đều dần dần bỏ quên thứ gì đó?

Thứ ấy lơ mờ hiện lên trước mắt Lâm Tây Canh. Là gì? Anh ra sức day huyệt thái dương, muốn nhìn rõ vật ấy. Thật sáng! Thật tròn!

Đúng, ánh trắng, ánh trắng lơ lửng trên không kia. Nhưng không phải ánh trắng này, mà là một buổi tối trên đê, ánh trắng mon man trong làn gió. Cô tháo búi tóc sau đầu, tóc dài bay bay theo gió, quét qua má anh, khuấy động thế giới của anh.

Còn gì nữa? Tay cô, đầu ngón tay hơi lạnh. Một đoạn đường Luân Đôn, hai người tay trong tay dạo bước nơi đất khách. Cô thủy chung nắm chặt tay anh, cảm giác dễ chịu lạ thường truyền qua từng dây thần kinh, đến thẳng trái tim anh, như một liều thuốc hồi sinh, tưới lên cỗi lòng cần cỗi trong anh.

Nhưng cô lại nhìn anh bằng ánh mắt sâu thẳm, bình tĩnh, lãnh khốc nói với anh rằng, anh sẽ không vì cô mà thay đổi, còn nhớ khi ấy, anh cảm giác da mình bong rất. Đó là lần đầu tiên anh đau đớn vì cô. Cứ nghĩ quyền quyết định đều trong tay anh, thật ra anh đã lầm. Buông hay giữ, tất cả đều do cô.

Tận mắt thấy cô nhẫn nhịn, đau đớn trong mỗi lần Ngô Nhân Kiệt ghé thăm công ty, anh biết mình không thể tiếp tục để cô lún sâu hơn nữa. Cuối cùng, anh hạ quyết tâm, được ăn cả ngã về không, hủy hôn ước. Anh phải đánh cược, đánh cược cơ hội hai người có thể ở bên nhau suốt đời. Anh trộm mua nhẫn, còn tưởng tượng về mặt mừng rỡ, bật khóc vì cảm động của cô.

Kim cương là mãi mãi, mãi mãi là kim cương.

Câu quảng cáo này thật quá chuẩn xác.

Nhưng ánh kim cương chói lóa không khiến cô lung lay, chỉ chia lìa tình cảm họ. Đêm đó, anh chạy xe như điên trên ngã tư đường, nhất thời chỉ muốn biến mất. Không khó, chỉ cần lệch tay lái một chút là có thể giải thoát, còn hơn vùng vẫy trong vùng lầy, mãi mãi không thể rút chân ra. Nhưng cuối cùng, anh vẫn không làm được...

Xe dừng, tài xế nhắc nhở anh, đã tới địa chỉ cần đến.

Về đến nhà, Lâm Tây Canh lão đạo mở cửa, đêm nay anh cho phép bản thân say, đặc biệt khi nhìn thấy bóng dáng cô, anh càng say.

Uống một ly nước lạnh xong, anh ôm lấy cô, cô dịu dàng rúc vào ngực anh, im lặng khóc. Vì sao khóc? Vì những lời anh nói sao? Không! Lâm Tây Canh không dám hy vọng xa vời, chỉ sợ, cô chỉ đơn thuần khóc về chính mình, hoặc là muốn khóc thôi. Nhưng, vĩnh viễn sẽ không vì anh!

Sáng sớm tỉnh lại, Lâm Tây Canh đau đầu như búa bổ. Còn chuyện tối qua, anh hoàn toàn không nhớ.

Lưu Ý Nguyệt lại im lặng không nói. Một ngày lại lặng lẽ trôi qua, chính Lưu Ý Nguyệt cũng dần cảm nhận được sự thay đổi của chính mình. Tận sâu trong cơ thể, ý thức dường như đang hao mòn dần, chết dần trong vỏ ngoài một mối, tựa như xương cốt bị vôi hóa, không thể chịu đựng được tác dụng mạnh mẽ từ bên ngoài.

Vài ngày liền, sắc trời âm u, ẩm ướt, loại thời tiết này ảnh hưởng dữ dội đến tâm tình Lưu Ý Nguyệt. Nhiều khi cô tự nhiên rơi lệ, lại không thể nói rõ ưu thương trong lòng, không thể tìm ra lý do phiền não, càng không thể giải thích rõ tâm tình của chính mình. Cô cố gắng, nhưng không vực nổi tình thần dậy, chuyện gì cũng làm không xong, không thể tập trung, cả ngày chỉ biết ngồi yên như một phé nhân, thần thờ nhìn thời gian, từng giọt từng giọt trôi qua trước mắt, bắt lực với tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ có thể để cảm xúc như cỏ dại lan tràn, phá hỏng tất cả.

Cô giống như cá voi mắc cạn, bộ não hoàn toàn tê liệt, không thể tìm được phương hướng chính xác, coi bờ cát khô cạn là đại dương rộng lớn, một mực vọt lên. Không ai có thể giúp cô trở lại biển rộng, cá voi quá to lớn, mà cô lại hoàn toàn trở lại Lưu Ý Nguyệt mười năm về trước.

Một Lưu Ý Nguyệt bị cha mẹ vứt bỏ, bị bạn bè hắt hủi, ức hiếp, bị người ta bao nuôi, khinh bỉ, cuối cùng, còn đánh mất sự che chở của bà chủ.

Cô gắt gao vòng tay ôm lấy cơ thể, miệng thở ra hơi nước, “Lạnh quá!” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu nói thảm, “Sao lại lạnh thế chứ?”

“Mẹ! Mẹ!” Bé ngoài cửa không ngừng gọi.

“Ai vậy? Ai gọi mẹ?” Người trong gương không ngừng nhú mày, nghiêng đầu suy nghĩ, bất giác đặt tay lên bụng, sao lại quên mất mình đã từng đau đớn vượt cạn?

“Ý Nguyệt, sao vậy? Mở cửa đi! Em ở trong đó lâu lắm rồi!” Lâm Tây Canh dường như có dự cảm chẳng lành, liên tục gõ cửa nhà tắm. Bé đứng cạnh cha thấy vậy cũng học theo, vừa gõ cửa vừa hô, “Mẹ! Mẹ! Mở cửa!”

Lưu Ý Nguyệt chậm rãi xoay người, đưa mắt nhìn về phía cửa, nâng tay định nắm lấy núm cửa, con choáng váng đột nhiên ập đến, trước mắt nhất thời tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Bệnh

Edit. Lee

“Bùng... Bùng... Bùng... Bùng...” Lỗ tai không ngừng truyền đến âm thanh gián đoạn, như là tiếng trống giục, lại như tiếng vật cứng mạnh mẽ lao vào nhau, Lưu Ý Nguyệt không khỏi thấy lạ, nhìn quanh bốn phía, không có tường, càng không có người nào khác.

Một lát sau, cô mới nghe rõ tiếng tim mình. Dưới tác dụng của thuốc kích thích Adrenalin(1), trái tim đập mạnh hơn, bơm máu về từng tế bào trên cơ thể, phát ra tiếng vang chói tai.

Cô hơi mở mắt, cảm giác mê muội lại đột nhiên giáng xuống, tựa như dây thần kinh cân bằng bị hư hỏng.

“Ý Nguyệt! Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh thấy mí mắt Lưu Ý Nguyệt khẽ động, vội vàng hô to, “Ý Nguyệt! Tỉnh nào!”

Cảm giác choáng váng qua đi, Lưu Ý Nguyệt cố gắng hé mắt, lập tức nhìn thấy gương mặt lo lắng của Lâm Tây Canh, “Em làm sao vậy?”

“Em ngất xỉu ở nhà!” Lâm Tây Canh khẽ nói.

“Ngất xỉu?” Lưu Ý Nguyệt lú lú hỏi.

“Ừm, ngất xỉu! Lúc ấy đầu em đập vào bồn rửa mặt, giờ còn đau không?” Nghĩ đến giây phút mở được cửa nhà tắm, trái tim anh như ngừng đập, chỉ thấy Lưu Ý Nguyệt xiêu vẹo nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch.

“Không trách, đau quá!” Lưu Ý Nguyệt khàn khàn trả lời.

“A....” Lâm Tây Canh thở dài một hơi, ngồi sụp xuống ghế.

“Sao em lại ngất xỉu? Bị bệnh gì sao?” Lưu Ý Nguyệt cau mày hỏi. Ngày đó, bà chủ cũng vô duyên vô cớ ngất xỉu, ban đầu còn tưởng do làm việc quá độ, huyết áp lại thấp, đến lúc nhận được kết quả từ bệnh viện mới phát hiện ung thư đã đến giai đoạn cuối.

“Không sao đâu, em đừng lo lắng!” Lâm Tây Canh vội vàng nắm tay cô, “Là do em huyết áp thấp, lại suy nhược thần kinh, bác sĩ nói từ từ tĩnh dưỡng một thời gian sẽ tốt thôi!”

“Đừng lừa em!” Lưu Ý Nguyệt lại nói.

“Không lừa em, đúng là suy nhược thần kinh! Nhìn xem, em sao lại có tố chất Lâm Đại Ngọc được?” Lâm Tây Canh gượng cười, chế nhạo.

“Ha ha...” Lưu Ý Nguyệt cũng miễn cưỡng đáp lại, “Em còn muốn ngủ.” Còn chưa nói xong, cô đã từ từ nhắm mắt lại, mơ màng rơi vào vòng xoáy, không ngừng quay tròn, kéo cô rơi thẳng xuống.

Lâm Tây Canh trầm tư nhìn cô.

Cô không đơn giản bị suy nhược thần kinh, mà là những triệu chứng của bệnh trầm cảm.

Bệnh trầm cảm, cùng với ung thư và AIDS là ba chứng bệnh điển hình của thế kỉ hai mốt. Trầm cảm khiến một người mất đi ý chí sinh tồn, ảnh hưởng đến hiệu suất và thành tích làm việc, dù chỉ một cơn đau nhỏ cũng có thể khiến khó thở. Nước Mĩ có hai trăm vạn người (9,5% dân số) bị trầm cảm, con số này ở Anh là 20% (chính là do thiếu ánh sáng), ở Đài Loan có hơn một trăm vạn người bị trầm cảm, còn trước mắt, ở Trung Quốc có khoảng 3% đến 5% dân số. Hiện nay, quan niệm người trong nước còn khá bảo thủ, vì có nhiều người sau khi bị bệnh không chịu chạy chữa, họ sợ bị đối xử như người tâm thần. Hơn nữa, số bệnh nhân nữ lại nhiều hơn số bệnh nhân nam.

Khi Trương Quốc Vinh(2) bị bệnh đã tự cho rằng mình bị “trúng tà”, bởi vì chính căn bệnh ấy khiến người ta bất lực, thân bất do kỉ. Có lẽ anh ta cũng không muốn tự hủy hoại bản thân, nhưng lại không thể thoát khỏi cảm giác buồn chán, ưu phiền.

Còn có người, bỏ đá vào quần áo, rồi kiên quyết gieo mình xuống sông.

Những điều này là do bác sĩ nói với anh khi Lưu Ý Nguyệt vẫn còn hôn mê. Bác sĩ ấy cũng bị cận, nghiêm túc nhìn anh qua mắt kính, không nhanh không chậm giải thích.

Theo cách nói của y học: cảm giác vui vẻ hay phiền não của con người đều do lượng serotonin(3) trong não quyết định, nếu quá nhiều có thể gây ra chứng rối loạn lưỡng cực(4), ngược lại, khi không đủ, lại gây nên chứng trầm cảm.

Vai trò của thuốc chống lo âu chính là điều chỉnh hoạt động của serotonin trong não, giúp đẩy lùi bệnh tình.

Tuy nhiên, dùng thuốc trong thời gian dài có thể khiến đau đầu, buồn nôn, mất ngủ, đau dạ dày thậm chí có nguy cơ hướng tự sát hoặc nghiện thuốc, không những không thể khỏi bệnh còn không ngừng rơi vào thống khổ.

Bác sĩ nói một hồi, sống lưng Lâm Tây Canh đã cứng đờ lạnh.

“Vậy rốt cuộc nên làm sao bây giờ?” Anh cố gắng bình tĩnh hỏi, “Thuốc này có nên uống hay không?”

“Trước mắt đương nhiên cần dùng thuốc, chúng ta không thể để bệnh tình của cô ấy xấu thêm. Có một điều đáng mừng là tình huống của cô ấy chưa hẳn hết thuốc chữa, cô ấy thuộc loại uất ức lâu ngày, do chịu quá nhiều đả kích suy sụp nên mới dẫn đến chứng uất ức đó, trong thời gian ngắn tạm thời có thể khống chế. Mấu chốt là sau này, muốn khỏi bệnh thì không thể ỷ lại vào thuốc.” Bác sĩ trả lời.

“Còn nữa, anh chị có con chưa?” Ngay sau đó, bác sĩ lại hỏi một câu.

“Rồi!” Lâm Tây Canh gật đầu.

“Có muốn nữa không?” Thầy thuốc hỏi.

“...” Lâm Tây Canh trầm mặc, anh đột nhiên ý thức được những gì bác sĩ muốn nói.

“Trong thời gian dùng thuốc, chính là quá trình dưỡng bệnh, anh chị cũng có thể cân nhắc vấn đề con cái. Nguyên nhân thì... không cần tôi nói thêm, anh cũng hiểu được, đúng không?”

Lâm Tây Canh nặng nề gật đầu, “Tôi đương nhiên hiểu!”

Lâm Tây Canh không dám nhắm mắt lại dù chỉ một phút, anh chăm chú nhìn vợ đang ngủ trên giường. U uất thành bệnh, tuyệt đối không phải cái gì gọi là mỹ cảm văn học hay lãng mạn thơ ca. Ai đó có thể nguyện ý thành Lâm Đại Ngọc trong “Hong Lâu Mộng” nhưng tuyệt đối người ấy không thể là cô.

Nhưng hạnh phúc càng ngày càng mong manh, trên đời này, rốt cuộc còn bao người biết đáp án chính xác cho hạnh phúc của mình rốt cuộc là gì?

“Anh chỉ cần em và con, chỉ cần hai người bình an, khỏe mạnh, đây chính là đáp án của anh!” Lâm Tây Canh nói với Lưu Ý Nguyệt đang ngủ say, hạnh phúc giản đơn như vậy nhưng hiện tại anh cũng khó lòng đạt được.

“Anh cần sự tồn tại của em, hơn nữa còn cần em hạnh phúc. Chúng ta phải cùng nhau nhìn con lớn lên, nhìn con tìm được người chồng tốt. Ý Nguyệt! Chỉ đơn giản như vậy! Chỉ đơn giản vậy thôi!” Lâm Tây Canh ngồi bên giường bệnh, không ngừng lải nhải vào tai Lưu Ý Nguyệt.

“Anh yêu em! Anh yêu em! Tuy rằng anh vẫn thấy ba từ này thật ngu ngốc. Cái gì là yêu? Đến tận giờ phút này anh vẫn chưa hiểu hết. Anh chỉ biết, anh không thể không có em, mất đi em anh sẽ mất đi chính mình. Em đã nói em là bóng dáng của anh. Đúng! Em là bóng dáng của anh, cũng giống như anh là bóng dáng của em vậy! Một người sao có thể mất đi chiếc bóng của chính mình được?”

“Anh tự trách không nói những điều này với em sớm một chút, để mặc em đánh mất chính bản thân mình. Vẫn chưa muộn, đúng không? Ý Nguyệt, vẫn chưa quá muộn...” Lâm Tây Canh nắm lấy tay Lưu Ý Nguyệt, ra sức nắm chặt, hy vọng có thể truyền đạt tất cả tâm tư qua bàn tay ấy.

“Anh thật ngốc, anh cứ nghĩ em có thể tự hiểu. Nhưng mà, tình yêu lại là thứ không dễ dàng nắm bắt. Anh lại cho rằng em có thể tự thông suốt, anh không phải vì sự hợp tác với Gia Thịnh mới kết hôn với em. Đây chỉ là cách anh giữ chặt em bên mình hơn mà thôi!”

“Ý Nguyệt! Tha thứ cho sự ngu ngốc của anh. Em từng nói con người anh rất không thú vị, đúng lắm, anh thật không thú vị, thật ngu ngốc!”

“Anh không thể không có em! Đồng ý với anh đi! Khỏe lại đi! Ý Nguyệt! Khỏe lại đi...” Lâm Tây Canh chôn chặt gương mặt vào lòng bàn tay, cố gắng kìm nén nước mắt, nhưng từng giọt từng giọt vẫn nặng nề rơi xuống ga giường.

~~~~~

Khi Lưu Ý Nguyệt tỉnh lại liền ngạc nhiên thấy Ngô Nhân Kỳ, trong lòng còn ôm một đứa bé béo tốt.

“Kì Kì! Cô sinh rồi!” Cô kêu lên.

“Ừm!” Ngô Nhân Kỳ cười gật đầu, lắc lắc đứa nhỏ trong lòng, “Chính là tiểu tử này!”

“Con trai sao?” Lưu Ý Nguyệt ngồi dậy, nhìn chăm chăm nhóc con mập mạp, “Thật béo nha!”

“Như cục thịt!” Ngô Nhân Kỳ ôm con ngồi xuống, “Hạ Dương còn gọi là cục thịt nhỏ.”

“Thật xin lỗi! Cô xem cái gì tôi cũng không biết. Thằng bé đã lớn như vậy, người làm bác như tôi lại không hề hay biết!” Lưu Ý Nguyệt không khỏi tự trách.

“Chị Ý Nguyệt, đừng nói vậy, vốn là bọn em chưa báo cho anh Tây Canh.” Ngô Nhân Kỳ vội vàng giải thích.

“Cô đến đây cùng ai?” Lưu Ý Nguyệt nhìn quanh phòng bệnh, cánh cửa khép hờ, không thấy bên ngoài có ai.

“Hạ Dương đi với em, hai người hút thuốc ngoài kia.” Ngô Nhân Kỳ nhanh chóng nói.

“Cám ơn cô tới thăm tôi! Coi tôi này, thật chẳng ra sao!” Lưu Ý Nguyệt chỉ tay lên mái tóc lộn xộn của mình, nói.

“Chị đỡ hơn chút nào chưa? Anh Tây Canh nói chị bị đập đầu.” Ngô Nhân Kỳ lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là va chạm nhẹ một chút, cũng không xước da, chỉ hơi sưng lên thôi!” Lưu Ý Nguyệt vừa nói vừa sờ sờ cục u sau đầu, hơi đau! Cô vươn tay về phía Ngô Nhân Kỳ, nói, “Để tôi ôm một chút nào!”

Hạ Dương và Lâm Tây Canh đứng ngoài hành lang nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng truyền ra, liền đi xa hơn một chút, tới một phòng cho phép hút thuốc, hai người ngồi xuống, “Cảm ơn cậu đã đưa Kỳ Kỳ đến thăm cô ấy!” Vừa ngồi xuống, Lâm Tây Canh liền nói.

“Không cần cảm ơn! Tôi quen biết Ý Nguyệt không phải ngày một ngày hai, cô ấy đến nông nỗi này, tôi nghĩ tôi ít nhiều cũng có trách nhiệm.” Hạ Dương nhẹ nhàng lắc đầu, Lâm Tây Canh nghe xong, có chút trầm mặc.

Trong gian hút thuốc, hai người đàn ông không ngừng nhả khói, nhìn màu trắng lượn lờ trên không trung.

“Giờ nghĩ lại, trước đây cũng có dấu hiệu bệnh, nhưng tôi lại sơ ý không phát hiện ra.” Lâm Tây Canh bóp nát tàn thuốc trong tay, bắt đầu nói, “Càng ngày cô ấy càng nói ít, thường xuyên mất ngủ, sáng sớm đã tỉnh giấc, lại hay vứt đồ đạc bừa bãi. Cô ấy cũng hay ở trong nhà tắm rất lâu, tôi không biết cô ấy tự nhốt mình trong đó làm gì, nếu không phải lần ngắt xiu này, tôi cũng sẽ không để ý.”

“Bác sĩ nói sao?” Hạ Dương hỏi.

“Trước mắt uống thuốc đã, nhưng tâm bệnh thì phải chữa bằng tâm dược, muốn khỏi không phải đơn giản gì!” Lâm Tây Canh thở dài.

“Tôi nghĩ cô ấy đã phải chịu quá nhiều áp lực. Trước đây, có một thời gian cô ấy cũng từng như vậy, chính là khi mới gặp gỡ bà chủ. Còn nhớ, cô ấy gầy như que củi, đêm nào cũng ôm ghi-ta ngồi hát ở quán bar. Một thời gian sau dần dần cũng khá lên. Lại đến khi bà chủ đổ bệnh, cô ấy như ngọn nến bị đốt hai đầu, vừa phải lo chuyện làm ăn của quán, vừa phải chăm sóc bà chủ, nhưng khi ấy, cô ấy rất mạnh mẽ, rất có động lực. Tôi nghĩ chính vì vậy, bà chủ mới không cho cô ấy bán quán đi.” Hạ Dương nhìn Lâm Tây Canh, nói.

“Ý cậu là cuộc sống của cô ấy thiếu một trọng tâm?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Không biết! Có lẽ vậy, cũng có thể những gì cô ấy phải chịu đựng trước đây đến tận giờ phút này mới bùng nổ.” Hạ Dương từ chối cho ý kiến.

“Người chồng như tôi thật quá thất bại, cứ tưởng chỉ cần khiến cô ấy an nhàn là đủ, thật ra, lại chẳng biết thứ cô ấy cần là gì.” Lâm Tây Canh cười khổ lắc đầu, “Bà nội nói cô ấy là người Lâm gia, vì cô ấy đủ kiên cường, vì cô ấy mạnh mẽ. Tôi cũng chắc chắn rằng cô ấy có thể tự giải quyết mọi việc. Khi cô ấy biết chuyện hợp tác với Gia Thịnh, tôi cũng nghĩ rằng cô ấy có thể thống suốt. Nhưng sự thật lại không như thế!”

“Không biết anh đã từng đọc quyển sách này chưa?” Hạ Dương hỏi.

“Sách gì?” Lâm Tây Canh hỏi lại.

“Đàn ông đến từ sao Hỏa, đàn bà đến từ sao Kim” Hạ Dương trả lời, “‘USA Today’ từng đánh giá quyển sách ấy như thế này: nó cho thấy sự khác nhau sâu sắc giữa đàn ông và phụ nữ trên nhiều khía cạnh. Cách bọn họ giao tiếp, suy nghĩ và cảm xúc khác nhau của họ, nhận thức và phản ứng khác nhau của họ, thái độ đối với tình yêu của họ... Nói chung, đàn ông và phụ nữ đến từ những hành tinh khác nhau, nói ngôn ngữ khác nhau, và nhu cầu cũng khác nhau.”

Đêm đã về khuya, Lâm Tây Canh vẫn chăm chú nhìn quyển sách trong tay. Trang 129, anh đọc được một đoạn thế này: Vợ tôi, Bonnie, nói rằng cảm giác khi “suy sụp” giống như rơi xuống một cái giếng tối tăm. Khi phụ nữ rơi xuống “cái giếng”, cô ấy nhận thức được mình đang chìm vào sự vô thức của chính mình, trong bóng đêm và những cảm xúc hỗn loạn. Cô ấy có thể bất ngờ phải trải qua hàng loạt những xúc cảm không thể diễn tả nổi và những tình cảm mơ hồ. Cô ấy có thể cảm thấy vô vọng, nghĩ rằng cô ấy hoàn toàn đơn độc và không có chỗ dựa. Nhưng ngay sau khi chạm đến đáy, nếu cô ấy cảm nhận được sự yêu thương và động viên, tự nhiên cô ấy sẽ bắt đầu cảm thấy tốt hơn. Bất ngờ như là khi cô ấy “suy sụp”, tự nhiên cô ấy sẽ hưng phấn và tình yêu lại nở rộ trong mối quan hệ của cô ấy.

(1) thuốc Adrenalin: Adrenalin (epinephrin) là thuốc tác dụng trực tiếp giống giao cảm, kích thích cả thụ thể alpha và thụ thể beta, nhưng lên thụ thể beta mạnh hơn thụ thể alpha.

Tác dụng của thuốc tương tự như những gì xảy ra khi kích thích các sợi sau hạch giao cảm, tức là kích thích các sợi thần kinh tiết adrenalin.

Trên tim – mạch, adrenalin có tác dụng làm tăng tần số và tăng lực bóp cơ tim; làm tăng thể tích tâm thu và mức tiêu thụ oxy của cơ tim, tăng lưu lượng mạch vành, tăng sức cản ngoại vi gây tăng huyết áp tâm thu.

(2) Trương Quốc Vinh: Trương Quốc Vinh bị chứng trầm cảm lâu năm và đây cũng là nguyên nhân khiến mình tình hình hàng đầu tự sát bằng cách nhảy lầu.

(3) serotonin: Đây là một chất được sản sinh ra trong não, nó giúp điều tiết chỉ số cảm xúc cho mỗi người.

(4) Chứng rối loạn lưỡng cực: Rối loạn cảm xúc lưỡng cực là một rối loạn tại não bộ gây ra sự biến đổi cảm xúc không ổn định. Người bệnh chuyển từ cảm xúc hưng phấn (hưng cảm) sang cảm xúc ức chế (trầm cảm). Bệnh có tính chất chu kỳ xen kẽ giữa hưng phấn và ức chế.

(5) Đàn ông đến từ sao Hỏa, đàn bà đến từ sao Kim, tác giả: tiến sĩ John Gray, là một quyển sách rất thú vị, thực ra ở bản gốc Lê Tư trích đoạn trích cuối chap theo bản dịch tiếng Trung, nhưng mình đã tìm đoạn trích đó trong bản dịch tiếng Việt, trong quá trình tìm kiếm đoạn trích này, thực sự thấy

quyền sách đó rất thú vị, các bạn có thể thử thưởng thức, rất có ích cho mối quan hệ giữa bạn và người ấy

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Yêu

Edit: Lee

“Trưa nay ăn gì?” Trong điện thoại, Lâm Tây Canh ôn nhu hỏi.

“Ừm... Ăn... Mi...” Lư Ý Nguyệt cau mày trả lời, nhưng vẫn không thể nhớ nổi là mì gì.

“Mì gì?” Lâm Tây Canh lại hỏi.

“Em không nhớ rồi!” Lư Ý Nguyệt thành thật trả lời.

“Không sao! Em ghi chưa? Lấy giấy nhớ ra xem xem!” Lâm Tây Canh gợi ý.

“A! Đúng rồi! Giấy nhớ. Xem em đã quên rồi này, mà từ từ, giấy nhớ em để ở đâu nhỉ?” Đầu kia, Lâm Tây Canh nghe thấy Lư Ý Nguyệt không ngừng lẩm bẩm. Anh kiên nhẫn chờ. “Tìm được rồi!” Lư Ý Nguyệt vui sướng reo lên, “Xem nào, là mì rau cải! Trên giấy còn viết con rất thích, rất mềm!” Lư Ý Nguyệt đọc lại nội dung giấy nhớ cho chồng nghe.

“Được lắm, rất giòn!” Lâm Tây Canh cười khích lệ.

“Thật sao? Ha ha...” Lư Ý Nguyệt được khen, vui như đứa nhỏ, cười rộ lên, “Tối nay anh về không?” Cô hỏi.

“Có. Em muốn làm đồ ăn gì ngon sao?” Lâm Tây Canh trả lời.

“Spaghetti!” Lư Ý Nguyệt nhìn giấy nhớ, nói, nhưng lại lập tức phát hiện ra một vấn đề, “Sao lại là mì nhỉ? Đáng nhẽ em phải sắp xếp chứ, sao lại quên mất nhỉ?” Cô thì thào tự trách.

“Không sao! Spaghetti đi, không giống với bữa trưa đâu, một là kiểu Trung một là kiểu Tây mà!” Lâm Tây Canh vội vàng an ủi.

“Thật sao? Không sao chứ?” Lư Ý Nguyệt truy vấn.

“Thật! Không sao!” Dù Lư Ý Nguyệt không nhìn thấy, Lâm Tây Canh vẫn gật đầu.

“Tối nay em đợi anh về, bye bye!” Lư Ý Nguyệt nói xong, định cúp máy.

“Khoan đã!” Lâm Tây Canh vội vàng gọi lại, “Anh yêu em, bà xã!” Anh khẽ nói.

“Ừm!” Lư Ý Nguyệt ngượng ngùng cười rộ lên, rất ngọt ngào!

“Em không yêu anh sao?” Lâm Tây Canh không quên chế nhạo.

“Không phải!” Lư Ý Nguyệt cuống quýt phủ nhận.

“Nhưng mà em chưa nói bao giờ!” Lâm Tây Canh cố ý giả giọng tức giận.

“Thật buồn nôn!” Lư Ý Nguyệt hờn dỗi.

“Ha ha... Được rồi, không trêu em nữa! Thư kí giúp anh đi họp rồi! Tối gặp lại!” Lâm Tây Canh cười rộ lên, thậm chí anh có thể đoán được, lúc này, Lư Ý Nguyệt nhất định đang đỏ mặt.

Buông điện thoại trong tay, anh giương mắt nhìn thư kí đang cười trộm, “Cười gì vậy?” Anh cố tình hỏi, hỏi xong liền đứng lên cầm bản ghi chép đi ra ngoài văn phòng, thư kí thấy vậy vội vã đi theo.

“Tôi cười Lâm tổng vừa rồi và Lâm tổng mọi khi không phải một người, có phải sếp gọi điện cho phu nhân không?” Thư kí liều mình hỏi.

Lâm Tây Canh đang sai bước, nghe vậy liền dừng lại, quay đầu cau mày hỏi, “Thế cô nghĩ tôi gọi điện cho ai?” Anh cố tình bắt bẻ thư kí.

“Đâu có, đâu có, không phải tôi nói lung tung, mà là một số người trong công ty đồn thổi...” Thư kí trẻ bị gương mặt hình sự của Lâm Tây Canh làm

hoảng sợ, thăm nghĩ, vị Lâm tổng này đáng ra nên đi diễn kịch mới đúng.

“A, đồn thời gì vậy?” Lâm Tây Canh tò mò hỏi, lại thấy vẻ mặt khó xử của thư kí, bắt đầu thương lượng, “Tôi sẽ không bắt cô làm không công, nếu nói, tháng này tăng gấp đôi tiền lương, còn không thì trừ một nửa.” Lâm Tây Canh vừa uy hiếp vừa dụ dỗ.

Thư kí nghĩ tới túi tiền tháng này, hoặc là phồng phao, hoặc là xẹp lẹp, hai loại này kẻ ngốc mới chọn cách sau, “Có người nói, tám phần là Lâm tổng nuôi bồ nhí bên ngoài, nếu không lại thay đổi nhanh như thế.” Thư kí hạ giọng, càng khiến những lời vừa rồi trở nên thần bí.

Lâm Tây Canh dù bận nhưng vẫn ung dung chờ thư kí tiếp tục nói hết. Thư kí liếc mắt nhìn cấp trên, nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục mật báo cho Lâm Tây Canh, “Từ người điên cuồng tăng ca thành mẫu đàn ông gia đình lí tưởng, ngày nào cũng về nhà đúng giờ. Hạn chế tối đa đi công tác, hơn nữa, mỗi khi ra ngoài còn gọi điện báo cáo, không chỉ thế, lúc gọi điện còn thăm thiết đến buồn nôn, vân vân... Tóm lại, mọi người đồn rằng sắp có bồ nhí!” Thư kí càng nói càng nói càng hào hứng, cuối cùng còn thêm cả phần phụ họa, khoa tay múa chân, hoàn toàn quên mất nhân vật chính đang ở ngay trước mặt.

“Đại khái cô cũng cung cấp không ít thông tin nhỉ?” Lâm Tây Canh mơ hồ nhếch nhếch khóe môi, đuôi lông mày nhướn cao, nói với thư kí.

“Ách...” Thư kí nghe vậy liền nghẹn họng, nhìn về mặt Lâm Tây Canh, biết không những việc lớn không thành, mà ngay cả chức vụ nhỏ nhoi này cũng đang trong trạng thái báo động.

“Tháng này tiền lương không tăng, cũng chẳng giảm, còn chuyện tăng lương năm sau thì sao nhỉ? Từ từ xem xét thành tích sau này!” Lâm Tây Canh chậm rãi nói, sau đó xoay người đi về phía phòng họp.

“A! ... Đừng mà! ... Chuyện này sao lại tính toán như thế?” Thư kí phía sau Lâm Tây Canh không ngừng gào thét.

Lâm Tây Canh đi trước, khóe môi khẽ nhếch lên, dưới chân như có làn gió nhẹ, nâng bước chân anh lướt đi rất nhanh. Nhận thấy những thay đổi của mình, anh thật vui vẻ, thì ra muốn thay đổi cũng không khó, chỉ khó khi người ta kháng kháng cổ chấp. Nhưng, anh đã thay đổi, Luru Ý Nguyệt cũng đã thay đổi.

Loại thay đổi này bắt đầu từ khi Luru Ý Nguyệt bị bệnh.

Nghỉ đi nghỉ lại, cuối cùng Lâm Tây Canh vẫn quyết định nói hết bệnh tình với cô. Anh đã nắm lấy tay cô, tha thiết nói, “Ý Nguyệt! Em gắng lên, chúng ta cùng nhau gắng lên! Em, anh, còn có con, chúng ta cùng nhau cố gắng, được không?”

Luru Ý Nguyệt ngồi trên giường bệnh, tay bị anh gắt gao nắm lấy, ánh mắt cũng bị anh khóa chặt, “Ý Nguyệt! Đồng ý với anh, đừng nản lòng! Em nhất định sẽ khỏe lại! Tin anh đi!” Lâm Tây Canh khẽ dùng sức, hy vọng cô có thể cảm nhận được sức mạnh này.

“Tin anh không?” Anh nhìn chăm chăm ánh mắt Luru Ý Nguyệt, hỏi.

Đôi mày Luru Ý Nguyệt khẽ giãn ra, khóe môi như ẩn như hiện một nụ cười, cô yên lặng không nói, chỉ đơn giản hơi hơi gật đầu. Lâm Tây Canh mừng rỡ kéo cô vào ngực, “Thật tốt quá!” Anh không kìm được, reo lên.

Dán mặt vào lồng ngực ấm nóng của anh, Luru Ý Nguyệt nghe tiếng tim anh mạnh mẽ, rõ ràng hơn bao giờ hết. Lần này, tiếng trái tim anh cũng như tiếng lòng cô, hòa vào làm một. Dồn dập, mạnh mẽ, giống như Bản Giao hưởng Số 5 cung Đô thứ Op. 67 “Định mệnh” của Beethoven. Đó là những nốt nhạc được soạn vào thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời Beethoven, nhưng lại là kỳ tích bùng sáng cả con đường nghệ thuật của ông.

Luru Ý Nguyệt không nói cho Lâm Tây Canh, thật ra những lời anh nói cô đều nghe thấy hết, rằng anh yêu cô, không thể không có cô. Ban đầu, cô còn tưởng đó là do cô mộng mị, nhưng dần dần, cô cảm giác được nhiệt độ cơ thể ấm áp, tình tiết quen thuộc, giống như một đêm nào đó ở Luân Đôn, cô cũng nằm trên giường bệnh, anh ôm cô, “Không có việc gì, không có việc gì, sẽ tốt thôi.” Còn nhớ, bên tai không ngừng vang lên tiếng an ủi đứt quãng, đến khi tỉnh lại cô đã thấy anh đang cuộn mình trên sofa pha.

Khóe mắt đã ươn ướt, trước đó cô không biết đâu mới là nơi dừng chân của mình, nhưng hiện tại, cô đã biết, trái tim cũng dần dần cảm hơn, cảm giác yên bình lan tỏa khắp người. Cô mở to mắt, ngoài cửa sổ một mảng tối om, bóng tối lại khiến cô khẽ rùng mình, nhưng cô biết, từ nay về sau, cô không hề đơn độc.

Lâm Tây Canh gục xuống giường, tay vẫn nắm chặt tay cô không buông. Luru Ý Nguyệt nâng tay lên, vuốt ve mái tóc anh, đột nhiên phát hiện, tóc anh điểm bạc. Một người đàn ông chưa đến 40 tuổi, lại có thể bạc đầu chỉ sau một đêm?

Còn nhớ trước đây, cô như Tôn Ngộ Không nhảy ra từ tảng đá, đột nhiên ngáng trước mặt anh. Đáng ra vĩnh viễn cũng không thể gặp nhau, nhưng cơ duyên xảo hợp, cuối cùng vẫn đến bên nhau. Cô đẩy anh đến cái bẫy cô sắp đặt trước, rồi tận mắt nhìn anh không hề phòng nhảy xuống...

Pháo hoa cuối năm rực rỡ như vậy, là anh khiến cô ngạc nhiên, khiến cô vui mừng, rồi cuộc giây phút giao thừa, cô không hề đơn độc. Không biết khi mùa xuân tâm trạng anh thế nào, có lẽ không thể ngờ được, vòng nhẫn ấy cuối cùng không thể đeo lên tay hai người, lại thành gông xiềng trong lòng lẫn nhau.

“Em chưa bao giờ biết chính em ảnh hưởng đến anh như thế nào đâu!”

“Ý Nguyệt! Em nợ anh, biết không? Em nợ anh rất nhiều!”

Lời anh nói lúc say đột nhiên vang vọng bên tai, đúng vậy! Cô vẫn nghĩ cả thế giới này nợ mình, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ rằng, bản thân cũng mang nợ người khác, hơn nữa còn nợ rất nhiều. Trên thế gian này, anh là chủ nợ duy nhất của cô.

“Tây Canh! Tây Canh!” Luru Ý Nguyệt lay lay anh. Giọng cô như có bùa chú, lập tức khiến Lâm Tây Canh bừng tỉnh.

“Sao vậy?” Anh hoảng sợ hỏi. Đôi mắt trong suốt của cô dừng trên mặt anh, nét mặt nhu hòa, tựa như một người khác.

“Không ngủ được sao?” Lâm Tây Canh thấy Luru Ý Nguyệt không nói lời nào, lại hỏi.

“Ừm!” Luru Ý Nguyệt gật đầu, “Anh lên đây được không, mình em lạnh lắm!” Cô xóc trần lên, nói với chồng.

Lâm Tây Canh khẽ cười, đoạn quay đầu về phía cánh cửa, “Nhưng y tá sẽ trách mắng” Anh trêu ghẹo, có điều chưa nói xong đã tháo giày chuẩn bị leo lên giường, miệng vẫn lầm bầm, “Sáng mai thừa dịp y tá chưa vào anh sẽ xuống, bằng không thật sự sẽ bị mắng!”

“Ha ha, được!” Luru Ý Nguyệt trốn vào lồng ngực chồng, vui vẻ trả lời, “Thật ảm!” Cô cảm thán.

“Em là tảng băng sao? Sao lạnh thế?”

“Em không biết...”

“Chắc chắn rồi!”

“...”

Trong phòng bệnh, hai vợ chồng thì thầm một lúc lâu mới im lặng. Khi ánh nắng ban mai len lỏi qua tấm rèm, hai người vẫn ôm nhau ngủ ngon lành. Y tá đẩy cửa vào, thấy vậy vội vàng khẽ khép cánh cửa lại.

Hai ngày sau, Luru Ý Nguyệt được xuất viện. Theo lời dặn của bác sĩ, để vượt qua tác dụng phụ của thuốc, Lâm Tây Canh yêu cầu Luru Ý Nguyệt phải ghi lại tường tận một ngày của cô.

Người bệnh không có tinh thần cũng không có sức lực làm chuyện gì, càng nhàn rỗi càng cảm thấy cuộc sống trở nên vô nghĩa, từ đó bắt đầu xuất hiện suy nghĩ coi thường mạng sống. Đại đa số người rơi vào tình huống này đều có thể nhận ra sự không bình thường của chính mình, nhưng họ lại không cho rằng mình có thể thay đổi tất cả. Bọn họ thường chọn một phương pháp tiêu cực, đó là nằm một chỗ và từ nói với chính mình: đợi cảm xúc của tôi tốt lên, tôi có thể... Nhưng, đến bao giờ cảm xúc mới tốt lên? Hình như cũng không nằm trong khả năng khống chế của người đó.

Đối mặt với tình huống này, mọi người thường rầu rĩ, nóng lòng muốn thoát khỏi lại không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ có thể mờ mịt chờ đợi. Thật ra, tình cảm, tư duy và hành vi của con người luôn tác động qua lại lẫn nhau. Trong ba thứ đó, thứ dễ dàng khống chế, dễ dàng thay đổi nhất chính là hành vi. Bởi vậy, khi cảm xúc không tốt, người bệnh có thể thông qua việc chủ động thay đổi hành vi của chính mình để cải thiện cảm xúc. Vì vậy, tìm một việc trước kia thích làm nhưng rất lâu lại chưa thực hiện, sau đó lập ra một kế hoạch để hoàn thành nó, dần dần gia tăng những việc có ý nghĩa hơn. Từ đó, người bệnh có thể phát hiện, bản thân có thể làm rất nhiều việc, niềm yêu thích cuộc sống nhờ đó cũng được tăng lên.

Khi nghe bác sĩ tâm lý nói những lời này, Lâm Tây Canh đã nắm lấy tay Luru Ý Nguyệt, khẽ hỏi, “Chuyện em rất thích nhưng lâu rồi chưa làm? Là chuyện gì nhỉ?”

“Không cần gấp gáp, hai người có thể từ từ nghĩ kĩ một chút.” Bác sĩ cười hòa nhã, “Ngân vạn lần đừng tự xem mình là người bệnh, người nhà cũng phải nhớ kĩ, không cần quá chú ý, cũng không cần lo lắng những chuyện linh tinh, chỉ cần tin tưởng là được. Tôi rất thích thái độ tích cực của hai vợ chồng, có nhiều người cự tuyệt đi bác sĩ tâm lý, cho rằng nếu làm như thế thì sẽ trở thành bệnh nhân tâm thần.”

Trên đường về nhà, Lâm Tây Canh tiện tay mở radio, đúng lúc đang có một chương trình ca nhạc, MC nam trầm ấm nói, “Hôm nay chúng ta cùng nhớ lại một chút nền âm nhạc cũ. Không biết các bạn còn nhớ một bài hát có tên là ‘I Just Called To Say I Love You’ – Tâm sự qua điện thoại, là một bài hát Âu Mỹ qua sự trình bày của Stevie Wonder không? Hôm nay, xin mời các bạn cùng thưởng thức lại ca khúc này. Hy vọng sau khi nghe xong, mọi người cũng có thể nói qua điện thoại với vợ mình, anh yêu em!”

Trong xe vang lên giai điệu quen thuộc, I Just Called To Say I Love You.

...

Anh chỉ gọi để nói anh yêu em

Và đó là lời chân thành từ trái tim anh.

Hai người cũng không lên tiếng, cẩn thận lắng nghe từng giai điệu quen thuộc ấy, những rung động khi xưa lại ào ạt ủa về. Nhạc vừa hết, Lâm Tây Canh tắt radio, trong xe nhất thời yên tĩnh lạ thường.

“Hôm đó, trong điện thoại anh nói với em, ‘Ý Nguyệt, anh nhớ em’ Không hiểu sao em lại đột nhiên nhớ tới ca khúc này.” Một lúc lâu sau, Luru Ý Nguyệt mới chậm rãi nói.

“Nhớ rõ lần đầu tiên nghe bài hát này anh đã bị ca từ cùng giai điệu ấy lay động. Khi đó, anh đã nghĩ ai mới có thể khiến anh nói chuyện yêu đương qua

điện thoại. Hồi ấy, không mua được băng gốc, hay dùng máy ghi âm ghi lại, nghe hết lần này đến lần khác. Không ngờ hôm ấy em lại hát bài này.” Lâm Tây Canh cười nói.

“Thật sao? Em cũng vậy. Ha ha...” Lưu Ý Nguyệt bật cười.

Lâm Tây Canh nhìn thấy nụ cười sáng lạn hiếm thấy của cô, đột nhiên nói: “Anh biết chuyện em thích làm nhưng rất lâu rồi chưa làm!”

“Chuyện gì?” Lưu Ý Nguyệt tò mò hỏi.

“Hát!”

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Nhà

Edit: Lee

Lâm Tây Canh ấn chuông cửa, sau đó mỉm cười buông tay, đợi tiếng bước chân và tiếng thét vui sướng. Quả nhiên, chỉ lát sau đã nghe thấy tiếng bé kêu lên bên kia cánh cửa: “Ba ba, ba ba, ba ba đã về!”

“Con nhỏ ngoan ngoãn mở cửa nào!” Lâm Tây Canh cố ý giả giọng sói xám, ghé vào ván cửa, nói.

“Không mở! Không mở! Bé không mở! Mẹ còn chưa về!” Bé ở trong nhà hát theo.

“Ha ha...” Lâm Tây Canh cười rộ lên, ngày nào cũng hát như vậy vẫn không biết chán, “Con gái ngoan, mở cửa cho ba ba nào!”

Cánh cửa lách cạch một lúc đã bị bé đẩy ra, bé hưng phấn hô to, “Ba ba, ba ba, bay lên cao!” Bé dang rộng hai tay về phía Lâm Tây Canh. Lâm Tây Canh khom người, lập tức khiêng bé lên vai, “Cao chưa?” Anh hỏi.

“Cao! Cao! Bé cao hơn ba ba!” Bé trả lời.

“Xuống nào con, ba ba vừa tan ca, mệt nào!” Lưu Ý Nguyệt nói với con gái đang ngồi trên vai chồng, bé nghe vậy lần nào cũng lắc đầu, chu miệng lớn tiếng phản đối, “Không xuống! Không xuống!”

“Không sao! Ngồi cả ngày, coi như rèn luyện!” Lâm Tây Canh cười trả lời.

“Anh chiều con thành quen!” Lưu Ý Nguyệt lườm chồng, chế nhạo.

“Mẹ nổi giận!” Bé ngồi trên vai Lâm Tây Canh, nói.

“Không phải mẹ nổi giận, mà là mẹ ghen!” Lâm Tây Canh kéo bé xuống, ôm vào lòng ngực, tay còn lại vurun về phía Lưu Ý Nguyệt chưa kịp chạy trốn, “Ôm cả hai, mẹ sẽ không nổi giận!” Nói xong, còn không quên đặt lên má Lưu Ý Nguyệt một nụ hôn.

“A! Anh...” Lưu Ý Nguyệt lấy tay chùi chùi má, khinh bỉ nhìn Lâm Tây Canh, không quên lầu bầu, “Càng ngày càng không dừng đấy!”

“Con cũng muốn! Con cũng muốn!” Bé không cam tâm, lắc lắc móng nhỏ, nhào về phía Lâm Tây Canh đòi thom.

“Được! Bé cũng có!” Lâm Tây Canh đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, ôm con gái thom lấy thom để. Bé vẫn chưa vừa lòng, vừa cười vừa âm ỉ gọi Lưu Ý Nguyệt, “Mẹ cũng muốn, mẹ cũng muốn!” Chưa nói xong bé đã nghiêng mặt về phía Lưu Ý Nguyệt, ý là để mẹ thom. Lưu Ý Nguyệt thấy vậy, đành phải qua loa đặt lên má con một nụ hôn gió rõ kểu.

“Được rồi! Thỏa mãn chưa? Xuống ăn cơm nào!” Lưu Ý Nguyệt nghiêm mặt, không quên nhắc nhở hai cha con đang chơi đùa vui vẻ.

Lâm Tây Canh không buông con gái, ôm bé thẳng xuống nhà ăn, “Đi về rồi sao? Được việc không? Nếu không thì đổi!” Anh nói với Lưu Ý Nguyệt. Sau khi vợ bị bệnh, Lâm Tây Canh đã tìm một dì giúp việc lâu dài, ban ngày đến giúp Lưu Ý Nguyệt chút việc nhà.

“Ừm, dì tốt lắm!” Lưu Ý Nguyệt gật đầu ngồi xuống.

Một ngày ba người cùng ăn tối, cả gian phòng ngập tràn giọng nói riu rít của bé, chỉ lát sau, bạn nhỏ kia ăn xong trước, tự mình nhảy xuống ghế, chạy đến trước mặt Lưu Ý Nguyệt, lôi kéo góc áo mẹ, “Mẹ! Mẹ! Đi dạo! Đi dạo!”

“Con gái, chờ một chút đã! Ba mẹ còn chưa ăn xong, hơn nữa vừa mới ăn xong không được đi dạo, sẽ đau bụng, nhớ không?” Lâm Tây Canh ngồi ở đầu kia, sờ sờ bụng nói với bé, “Tự đi chơi đã, được không?”

“Dạ!” Bé gật gù đầu, tự mình chạy đến phòng khách chơi đùa.

“Con thật nghe lời!” Lâm Tây Canh nhìn con gái đang ngoan ngoãn chơi, nói.

“Còn thông minh nữa! Bình thường không cần xem đồng hồ cũng có thể nắm rõ thời gian anh về nhà. Ngày nào cũng vậy, cứ gần đến lúc ấy là lại ra ngồi chờ ở phòng khách!” Lưu Ý Nguyệt nói với chồng.

“Thật sao?! Anh cứ nghĩ con nghe thấy chuông cửa nên mới chạy ra.” Lâm Tây Canh kinh ngạc mở lớn miệng.

“Ban đầu em cũng tưởng vậy, nhưng sau vài lần mới phát hiện không phải. Dường như trong cơ thể nhỏ bé có đồng hồ, nhắc con đã đến lúc anh về nhà!” Lưu Ý Nguyệt cười nói.

“Ha ha, thật thần kì!” Lâm Tây Canh bật cười vui vẻ.

“Anh đừng đắc ý, nhìn anh, từ nay về sau phải làm sao bây giờ? Nếu không về nhà con sẽ rất buồn, không cần em quản, mà người đầu tiên quản anh chính là con gái anh đó!” Lưu Ý Nguyệt chế nhạo.

“Ha ha, nghe em nói thật là áp lực!” Lâm Tây Canh vẫn cười như trước. Đây không phải cuộc sống anh vẫn mong đợi sao? Trong nhà luôn có người đợi anh.

Cơm nước xong, Lưu Ý Nguyệt thu dọn phòng bếp, sau đó một nhà ba người theo thói quen cùng xuống lầu tản bộ. Theo lời bác sĩ, phong trào thể dục thể thao rất có ích cho việc phục hồi bệnh tình của Lưu Ý Nguyệt. Hai người nắm tay bé, bé ở giữa sôi nổi hát liên khúc thiếu nhi. Vừa thấy sân cát ở khu vui chơi, bé đã như ngựa hoang nhỏ đứt cương, lập tức buông tay cha mẹ, chạy vọt về phía đó.

Lưu Ý Nguyệt theo con vào sân cát, lấy một bộ dụng cụ nghịch cát ra, ngồi xổm xuống cùng bé xây lâu đài.

Lâm Tây Canh nhìn hai mẹ con, một người riu rít không thôi, một người kiên nhẫn lắng nghe. Anh ngồi ở băng ghế ngoài sân cát, rút ra một điều thuốc, vừa hút thuốc vừa trầm tư. Cuộc họp chiều nay, Lâm Đông Dương cũng có mặt. Họp xong, ông gọi anh đến văn phòng.

“Gần đây vợ con thế nào?” Ông hỏi. Lâm Tây Canh nhún nhún mày, từ khi nào cha anh lại quan tâm đến sức khỏe vợ anh? Anh có một linh cảm chẳng lành, nhất định sự quan tâm đột xuất này không chỉ đơn giản như vậy.

“Khá tốt! Bác sĩ nói, bệnh nhân có thể lạc quan như cô ấy không nhiều lắm.” Lâm Tây Canh trả lời.

“Rốt cuộc khi nào mới khỏi?” Lâm Đông Dương truy vấn.

“Con không biết!” Lâm Tây Canh trả lời như thế.

“Không biết? Anh chị còn muốn sinh nữa không? Không hả?” Lâm Đông Dương không nén giận được, liên tiếp hỏi, đến cùng cũng chỉ là vấn đề này thôi.

“Con chưa nghĩ đến việc ấy, trước mắt thì chưa muốn. Ba cũng biết, Ý Nguyệt đang uống thuốc, không thể mang thai.” Lâm Tây Canh vẫn kiên định trả lời như trước.

“Chóp mắt anh sẽ bốn mươi, vợ anh cũng hơn ba mươi, chờ đến khi vợ anh tốt lên... Anh chị... Anh... Nói không chừng cả đời này cũng không thể sinh nữa!” Lâm Đông Dương chỉ thẳng mặt con trai, nói. Lâm Tây Canh mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm cha, anh đương nhiên hiểu được dụng ý trong những lời nói ấy.

“Ba, bọn con có bé!” Lâm Tây Canh trả lời Lâm Đông Dương.

“Có thì có nhưng tóm lại bé cũng chỉ là con gái, sớm hay muộn cũng là người nhà khác!” Lâm Đông Dương cao giọng.

“Bé vĩnh viễn là con con! Ba, rốt cuộc người muốn nói gì?” Lâm Tây Canh không kiên nhẫn hỏi.

“Tôi muốn nói, anh chị phải tính toán đi! Ngộ nhớ vợ anh không sinh được, thì làm sao bây giờ?” Lâm Đông Dương gõ gõ mặt bàn, phát ra tiếng kêu “cộc... cộc...”

Lâm Tây Canh cười lạnh, anh không trả lời câu hỏi của cha, chỉ oán thầm trong lòng.

“Tôi có một đề nghị, anh nên về thương lượng với vợ một chút. Tôi nghĩ đứng ở góc độ gia đình chúng ta, cô ấy không nên phản đối, ai bảo cô ta không có khả năng, nếu bé là con trai tôi cũng không nói những lời này. Anh tìm một người dề thuê, đẻ sinh con trai. Vợ anh vẫn là người Lâm gia như cũ, địa vị cũng sẽ không thay đổi. Bên Gia Thịnh chắc cũng sẽ không phản đối, ai cũng hiểu được thôi! Nhà chúng ta là hết cách, mới phải đưa ra hạ sách này!” Lâm Đông Dương vừa chăm chú nhìn con trai, vừa từ từ nói ra kế hoạch của mình.

“Nhà chúng ta? Con không hiểu nhà này gồm những ai?” Lâm Tây Canh hỏi, lửa giận hừng hực trong lồng ngực.

“Đây là ý của mẹ anh và tôi.” Lâm Đông Dương trả lời.

“Vậy người chưa nói cho mẹ con sao? Lâm gia có người nói dối rồi đấy thôi, con nhớ Kì Kì vừa sinh con trai!” Lâm Tây Canh tựa tiểu phi tiểu nói.

Sắc mặt Lâm Đông Dương lập tức đỏ bừng, cứng họng, trăn trối chỉ vào con trai, “Anh!”

Lâm Tây Canh không muốn cùng cha thảo luận chuyện này nữa, anh đứng lên, “Ba! Đề tài này dừng ở đây đi!” Nói xong, Lâm Tây Canh bước ra cửa, tới nơi, dường như lại nhớ ra điều gì đó, anh xoay người, “Nhờ ba chuyển lời cho mẹ, không cần lén lút gây áp lực cho Ý Nguyệt!”

~~~~~
“Nghĩ đi đâu vậy?” Lâm Tây Canh đột nhiên bừng tỉnh, không biết Lưu Ý Nguyệt đã ngồi xuống bên anh tự bao giờ, “Chuyện công việc à?” Cô hỏi, vừa rồi thấy anh ngán người ngồi trên ghế, không biết đang nghĩ gì.

“Ừm, cũng không phải chuyện gì lớn lắm, chỉ là mấy việc vặt em cũng biết thôi!” Lâm Tây Canh gật đầu. Lưu Ý Nguyệt nhẹ nhàng tựa vào vào chồng, hai người cùng nhìn bé đang chơi đùa, “Nếu ai cũng giống con thì thật tốt, không cần lo âu!” Lưu Ý Nguyệt khẽ nói.

“Có lẽ con cũng có những nỗi muộn phiền riêng, chỉ là chúng ta không biết thôi!” Lâm Tây Canh trả lời.

“Có lẽ! Em chỉ hy vọng con bình an, khỏe mạnh, vui vẻ, về phần tương lai thế nào cũng không quan trọng. Anh thì sao?” Lưu Ý Nguyệt hỏi.

“Ừm, anh cũng nghĩ vậy! Chỉ cần con vui vẻ là tốt rồi!” Lâm Tây Canh trả lời. Thật ra nguyện vọng càng đơn giản càng khó thực hiện, cũng giống như những chữ càng đơn giản càng có nhiều cách viết khác nhau. Anh trầm nghĩ.

“Nhưng mà, vui vẻ đơn thuần đâu dễ dàng như vậy.” Lưu Ý Nguyệt tựa như nghe được tiếng lòng chồng, không khỏi nói. Lâm Tây Canh chỉ biết nắm tay cô, không cần ngôn ngữ, cả hai đều có thể hiểu được tâm ý của đối phương.

Dưới sự dạy dỗ của Lâm Tây Canh, bé đã có thể ngủ một mình, thậm chí một mình một phòng. Hằng đêm, Lưu Ý Nguyệt đều ru bé ngủ, đêm nay cũng vậy. Trước khi nhắm tịt mắt lại, bé còn không quên lẩm bẩm một câu, “Mẹ, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon, cục cưng! Mơ đẹp!” Lưu Ý Nguyệt nhẹ nhàng hôn lên má con, sau đó đứng dậy, xoay người ra ngoài. Lâm Tây Canh dựa vào cửa, cười nhìn vợ. “Suýt! Khẽ thôi, con vừa ngủ!” Lưu Ý Nguyệt đặt ngón trỏ lên môi, nhắc nhở chồng.

Hai người tựa vào nhau, đứng ở cửa nhìn con gái đang ngủ ngon lành, thấy mãi con không có động tĩnh gì mới yên tâm về phòng. Nằm trên giường, Lâm Tây Canh theo thói quen ôm lấy Lưu Ý Nguyệt.

“Anh xem em là con à?” Lưu Ý Nguyệt cười chế nhạo.

“Con là bảo bối nhỏ, em là bảo bối lớn!” Lâm Tây Canh ghé sát vào tai cô, trả lời, “Đều là bảo bối của anh!”

“Nổi hết da gà rồi này!” Lưu Ý Nguyệt xoa xoa cánh tay, sáng giọng.

“Ha ha, Lâm Tây Canh bật cười thích thú, lồng ngực theo đó rung lên. Khóe môi anh chạm vào cần cổ mềm mại của cô, anh nhẹ nhàng in chặt bờ môi lên đó, từ từ đi lên, hai tay ôm chặt cô. Một bầy tay chậm rãi dờ xuống, vừa thăm dò vừa ra sức kiểm chế.

“Tây Canh!” Lưu Ý Nguyệt khẽ kêu lên, cô cảm nhận được bụng dưới anh đang cương cứng, nghe thấy hơi thở gấp gáp, nóng hổi của anh.

“Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh mơn trớn làn da mềm mại của cổ, lồng ngực phập phồng, nhưng Lưu Ý Nguyệt trong lòng vẫn cứng nhắc như trước. “Anh biết! Anh biết!” Anh không ngừng lăm bằm, không ngừng ra lệnh cho bản thân.

“Giai đoạn đầu bị bệnh, dự vọng có thể giảm bớt, đàn ông thì có thể bị liệt dương, phụ nữ lại mất đi cảm giác ham muốn!” Bác sĩ tâm lý đã từng nói với Lâm Tây Canh, “Hai người là vợ chồng, vấn đề này trực tiếp ảnh hưởng đến mối quan hệ của anh chị. Anh phải thông cảm cho vợ, cô ấy cũng không muốn như thế. Đã từng có người chồng không chịu đựng được, không thể cùng vợ vượt qua, càng khiến bệnh tình người bệnh thêm trầm trọng. Tôi rất mong chuyện này không xuất hiện trong trường hợp của anh chị, tuy rằng, tôi biết chuyện này thực sự rất khó.”

“Tây Canh! Thật xin lỗi!” Lưu Ý Nguyệt vô cùng áy náy, nói.

“Đừng cử động! Ý Nguyệt! Để anh ôm một lát thôi!” Lâm Tây Canh ôm chặt lấy Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt vẫn không nhúc nhích, tuy rằng bị anh ôm đến khó thở, nhưng cô biết, lúc này anh còn thống khổ hơn cô. Tay cô đặt trên lưng anh, cảm nhận được luồng khí nóng hừng hực từ cơ thể anh.

Cô chậm rãi đưa tay xuống, lòng bàn tay hơi lạnh chẳng những không thể làm giảm nhiệt độ cơ thể anh, mà còn hoàn toàn ngược lại, “Ý Nguyệt! Xin em! Đừng nhúc nhích!”

“Em muốn giúp anh!” Lưu Ý Nguyệt khẽ trả lời, vừa nói xong, liền từ từ đưa tay vào hạ thân Lâm Tây Canh.

“Ỗ Nguyệt!” Lâm Tây Canh hạ giọng kêu lên.

“A... Đừng ầm ĩ!” LưỖ Nguyệt dịu dàng như nói với bé, dỗ dành Lâm Tây Canh. Tay cô nhịp nhàng đi động...

“A!” Lâm Tây Canh vui mặt vào cổ LưỖ Nguyệt, phát ra tiếng rên rĩ không thể kiềm chế.

“Tây Canh! Cám ơn anh! I love you!” Bờ môi LưỖ Nguyệt tìm đến vành tai Lâm Tây Canh, dùng ngoại ngữ nói ra lời yêu.

“Bà xã! Me too!” Lâm Tây Canh không quên học theo.

Hai người nhìn nhau người, trong mắt ngập tràn hình ảnh đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Cuộc sống

Edit: Lee

Nửa đêm Lâm Tây Canh đột nhiên tỉnh giấc, thấy chiếc gối bên cạnh trống không, xem ra LưỖ Nguyệt lại mất ngủ. Anh xúc chấn lên, xuống giường, sau đó đi về phía can phòng phía Bắc. Anh dừng lại trước cửa, không vào trong, nhưng anh biết, LưỖ Nguyệt nhất định đang ở đó.

“Không cần để ý quá, không cần coi cô ấy như người bệnh, như trước đây!” Anh thì thào nhắc nhở chính mình, áp chế ham muốn mở tung cánh cửa trước mặt ra.

Trong phòng truyền ra tiếng nhạc mơ hồ, Lâm Tây Canh dán tai vào ván cửa, cẩn thận lắng nghe, âm thanh hơi đứt quãng.

LưỖ Nguyệt đầu tóc bù xù ngồi trong phòng, khi tỉnh dậy cô chỉ khoác thêm một chiếc áo lông bên ngoài áo ngủ mỏng manh. Hơn nửa trong phòng cũng không lạnh, nếu cần, có thể ổn định nhiệt độ theo bốn mùa. Cô ôm ghi ta trong lòng, cố gắng gầy lại những giai điệu xưa cũ, nhưng vẫn có chút nản lòng.

Nơi này được Lâm Tây Canh cải biến thành phòng nghe nhìn, bốn vách tường có gỗ cách âm, nhờ thế cô có thể luyện tập cả vào đêm khuya mà không lo quấy rầy hàng xóm. Còn nhớ trước đây, những nốt nhạc này vô cùng quen thuộc với cô, vậy mà hiện tại, cô cố mãi vẫn không thể, liên tục quên nhạc phổ, khiến cô đau đầu không thôi.

“Không sao! Không sao! Một lần nữa nào! Mây đã làm tốt hơn hôm qua rồi!” LưỖ Nguyệt lẩm bẩm, vừa nói vừa nghiêng người về phía sổ ghi chép, mở một trang giấy chỉ chít chữ ra. Đây là kế hoạch cô và Lâm Tây Canh cùng nhau lập nên, nghiêm khắc dựa theo nguyên tắc về thời gian và nhiệm vụ mà bác sĩ tâm lý đã tư vấn.

1. Xác định một mục tiêu có thể thực hiện.

Chơi đàn ghi ta, hát.

2. Định nghĩa chính xác mục tiêu.

Nội trong năm nay phải chơi được ba ca khúc. Hạn cuối là khi nào? Chính là ngày 31 tháng 12. Như thế nào mới được coi là thành công? Chơi cho chồng và con nghe.

3. Chia kế hoạch thành từng bước nhỏ, đảm bảo nhất định thành công!

Chia ba ca khúc thành từng đoạn nhỏ, luyện tập từng đoạn sau đó kết hợp lại với nhau. Cứ như thế lặp lại ba lần, thứ tự giống như lần đầu tiên.

4. Tự đánh giá hành vi của mình có thành công hay không?

Chơi cho chính mình nghe.

5. Mục tiêu không cần yếm tố cảm xúc.

Chơi đàn ghi ta hát, chứ không phải một tiết mục đàn hát biểu diễn hoàn hảo.

Lưu Ý Nguyệt đi tới đi lui ở bước thứ ba đến tận mấy tháng, có khi nản lòng, chỉ muốn đập tan cây đàn trong tay, nhưng lại nhớ ra, đây là cây đàn ba người cùng đi mua, vô cùng quý giá!

Không hiểu tại sao, mọi chuyện quá khứ Lưu Ý Nguyệt đều nhớ rất rõ, giống như khắc lên bia đá ngàn năm, nhưng cô lại hay quên những chuyện trước mắt, ví như thường xuyên cầm đồ vật trong tay, rồi ngẩn người một lúc lâu, “mình lấy nó làm gì vậy?” Chính vì thế, cô phải làm một tập giấy nhớ, ghi kế hoạch từng ngày, lần lượt thực hiện.

Năm đó, Lưu Ý Nguyệt vốn không muốn tham gia xã đoàn, cô không có thời gian, càng không có khả năng kinh tế đi làm chuyện vô bổ. Nhưng khi nhìn thấy áp phích của hội ghi ta, cô vẫn động tâm, có lẽ tương lai đánh đàn cũng có thể trở thành một kỹ năng có ích cho công việc. Ồm ý nghĩ như vậy, Lưu Ý Nguyệt đăng ký vào hội ghi ta. Không có tiền mua đàn, hội cho cô một cây ghi ta bỏ đi, bỏ thêm chút tiền để sửa, thế là Lưu Ý Nguyệt có chiếc đàn đầu tiên trong đời, cũng là chiếc đàn gắn bó với cô nhất.

Lưu Ý Nguyệt nhớ rõ, việc luyện đàn rất khổ cực, mùa hè cả người đầy mồ hôi, còn mùa đông đầu ngón tay nào cũng nứt nẻ. Cuối cùng, cô có thể học những kỹ năng cơ bản trong thời gian ngắn nhất, sau đó được phép tham gia một số hoạt động nho nhỏ, rồi quên biết với người đàn ông ấy trong một lần hoạt động ngoại khóa...

Sao tự nhiên lại nghĩ tới anh ta? Lưu Ý Nguyệt sửng sốt. Chỉ một phút sau, cô bình tĩnh trở lại, không hề oán hận, thậm chí bộ dáng người đó như thế nào cũng mơ hồ không rõ. Tựa như giọt sương buổi sớm, lấp lánh trong ánh nắng ban mai, nhưng chỉ cần mặt trời lên cao một chút liền tan vào hư vô. Khế động khoe môi, Lưu Ý Nguyệt phát hiện cuối cùng mình cũng có chuyện đáng cười. Đối với cô, anh ta chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Mãi nghĩ một hồi, hơi buồn ngủ, Lưu Ý Nguyệt liền buông đàn, quay lại phòng ngủ. Lâm Tây Canh đang nằm nghiêng trên giường, hướng về phía gối cô. Lưu Ý Nguyệt chui vào trong chăn, nằm sát vào anh, hai người như hòa làm một.

“Sao không đắp chăn của em?” Lâm Tây Canh nhắm mắt than thở, vừa nói vừa xích lại gần phía cô.

“Thật ấm!” Lưu Ý Nguyệt ôm chặt thắt lưng chồng, vừa cười tủm tỉm vừa vui vẻ nhắm mắt lại.

Lâm Tây Canh không xoay người đi, chỉ đơn giản để cô ôm chặt như thế. Một niềm vui nhỏ nhỏ lớn dần, cảm giác được người khác cần thật tốt! Đặc biệt là cô!

Sau khi bị bệnh, Lưu Ý Nguyệt như động vật nhỏ mới chào đời, bản năng tìm kiếm hơi ấm, luôn nhắm chặt mắt vờn tay lung tung, may mắn là bắt được anh! Là Lâm Tây Canh anh chứ không phải ai khác! Trước khi rơi vào giấc ngủ, Lâm Tây Canh đã nghĩ như vậy.

Sáng sớm, anh dậy trước Lưu Ý Nguyệt, cô tựa vào ngực anh, cuộn tròn người, hơi thở đều đều. Anh cẩn thận rời giường, sợ chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến cô tỉnh giấc.

Ra khỏi phòng ngủ, vừa bước vào bếp anh đã thấy di giúp việc đang chuẩn bị bữa sáng. “Lâm tổng, chào buổi sáng?” Di vội vàng chào hỏi.

“Chào buổi sáng!” Lâm Tây Canh gật đầu, “Hôm nay có phải ra ngoài mua đồ ăn không ạ?” Anh hỏi.

“Có ạ!” Di giúp việc trả lời.

“Trước khi ra ngoài di nhớ ghi danh sách cho cô ấy, cũng không cần nhắc nhở nhiều lắm!” Lâm Tây Canh dặn dò.

“Tôi biết!”

“Nhắc nhở cô ấy uống thuốc, ban ngày đừng cho ngủ nhiều quá, nếu có thể thì nói chuyện thật nhiều để cô ấy không ngủ.” Lâm Tây Canh tiếp tục nói.

“Vâng!” Di giúp việc gật đầu.

“Di tiếp tục đi, tôi đi xem bé!” Lâm Tây Canh vẫy tay, xoay người ra khỏi phòng bếp. Thật ra những lời này không cần nói đi cũng đều biết, nhưng anh vẫn lo lắng, luyện thành thói quen như vậy. Có lẽ di giúp việc nghe nhiều thành chán, không biết còn nói gì sau lưng anh nữa chứ? Lâm Tây Canh buồn cười nghĩ thầm.

Đi vào phòng bé, tư thế ngủ của con gái thật khiến anh bật cười. Chỉ thấy bé ghé mặt vào giường, giống như con chó nhỏ, mông nhấc cao, miệng ép sát vào mặt gối, để ý còn thấy dấu nước miếng trên đó.

“Ai nha! Nhóc con này ngủ kiểu gì đây? Không tự phiền hả?” Lâm Tây Canh vỗ vỗ mông nhỏ của con gái, chắc đã bị bé đẩy xuống đê lên từ lúc nào, “Bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?” Lâm Tây Canh ôm lấy con gái, định đắp chăn cho con, nào ngờ quấy rầy giấc mơ của bé, khiến bé mơ màng gọi, “Ba ba!”

“Ừm, con gái!” Lâm Tây Canh khẽ nói, “Dậy được chưa? Hay là ngủ thêm chốc nữa?” Anh hỏi.

“Dậy, ba ba mặc quần áo!” Cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại trên vai Lâm Tây Canh, tuy buồn ngủ đến mức không mở mắt ra được, nhưng bé vẫn khẳng định đòi dậy.

“Được! Ba ba mặc quần áo!” Lâm Tây Canh cười ngồi xuống, hiện tại anh đã có thể thành thực mặc quần áo cho con gái, “Nha! Bé nhà chúng ta hôm nay thật xinh đẹp, giờ đi đánh răng rửa mặt, đợi lát nữa ba ba tết tóc cho, được không?”

“Dạ! Đánh răng với ba ba!” Bé lười kéo Lâm Tây Canh vào nhà tắm.

Hai người vừa đánh răng vừa ngân nga hát, đây ra việc bé thích làm nhất. Mỗi ngày cùng cha rời giường, tiễn cha đi làm, buổi tối lại đón cha về nhà, ngày nào cũng thế, làm không biết mệt.

Khi hai cha con tay trong tay ra khỏi phòng tắm, liền thấy Lưu Ý Nguyệt đang ở phòng khách. Nghe thấy tiếng hai người, cô chậm rãi quay lại, ánh mắt dò dẫm, như đối diện với những người xa lạ.

“Sao lại không đi giày?” Lâm Tây Canh buông tay bé, đi đến trước mặt cô.

“Ách?” Lưu Ý Nguyệt cúi đầu nhìn xuống, đúng là cô đang đi chân đất, “Em quên mất!” Cô lúng túng trả lời.

“Con gái! Đến phòng bếp tìm mì được không?” Lâm Tây Canh xoay người nói với con gái.

Bé gật gật đầu, lùn cùn chạy vào phòng bếp.

“Nào! Về phòng đi giày!” Lâm Tây Canh kéo tay Lưu Ý Nguyệt, hai vợ chồng cùng quay lại phòng ngủ. Lâm Tây Canh ấn Lưu Ý Nguyệt ngồi xuống giường, ngồi xổm xuống đi giày cho cô, vừa làm vừa nói, “Nhớ đi giày nhé! Nếu không sẽ bị cảm lạnh, nhớ không?”

Lưu Ý Nguyệt cúi đầu nhìn người đàn ông này, anh đang xỏ giày cho cô. Một người đàn ông tài giỏi lại xỏ giày cho phụ nữ, đủ thấy anh yêu cô cỡ nào. Cô đắm chiều suy nghĩ, giống như giày này không phải đi vào chân cô, mà là vào chân người khác. Lúc này, Lâm Tây Canh đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô. Một người trên giường, một người ngồi xổm dưới đất, bốn mắt nhìn nhau, thời gian như lắng lại.

“Nhìn gì vậy?” Lâm Tây Canh hỏi cô.

“Cám ơn!” Lưu Ý Nguyệt trả lời.

Không cần cảm ơn! Chúng ta là vợ chồng. Nhớ không?” Lâm Tây Canh cười đứng lên, thuận tay kéo Lưu Ý Nguyệt dậy, “Đi đánh răng rửa mặt, còn ăn sáng nào! Cho em mười phút, bắt đầu từ bây giờ!” Lâm Tây Canh đẩy Lưu Ý Nguyệt vào nhà tắm, sau đó bấm giờ. Đây là anh cố ý chuẩn bị cho cô, hy vọng âm thanh tích tắc có thể nhắc nhở Lưu Ý Nguyệt sự trôi chảy của thời gian.

Đến khi Lưu Ý Nguyệt bước ra, Lâm Tây Canh và bé đã ngồi ở bàn ăn. Anh ngẩng đầu, nhìn lướt một lượt, khóe môi nhếch lên, ngón tay quệt qua mép, nói với cô, “Chỗ này, chưa sạch, còn bột thuốc đánh răng!”

“Hả?” Lưu Ý Nguyệt lấy tay lau đi, nhưng thế nào cũng không đúng chỗ, thấy vậy, Lâm Tây Canh liền nghiêng người về phía trước, vừa lau vừa giễu cợt cô, “Thật giống con!”

“Hi hi...” Bé che miệng cười trộm, Lưu Ý Nguyệt ngượng ngùng đỏ mặt.

Một nhà ba người bắt đầu ăn cơm, không vui vẻ như trước đây, sau khi Lưu Ý Nguyệt bị bệnh, bữa sáng thường rất im lặng. Động tác của cô rất chậm, như là quay chậm một cuộn băng, có khi đang ăn liền dừng lại, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay cũng vậy...

“Sao vậy? Khó ăn sao?” Lâm Tây Canh để ý vợ, khẽ hỏi.

“Ách...” Lưu Ý Nguyệt nghe vậy, chậm rãi quay đầu nhìn anh, “Anh hỏi gì vậy?” Cô nhàu mày hỏi lại.

“Khó ăn sao?” Lâm Tây Canh chỉ chỉ bát cháo trước mặt cô.

Lưu Ý Nguyệt ngẩn người, nhưng tay vẫn không dừng lại, còn đảo thìa trong bát cháo, chậm chạp để trên mặt bàn, “Không... ngon lắm!” Lưu Ý Nguyệt miễn cưỡng trả lời, còn hơi nói lấp.

Bệnh tình càng ngày càng xấu, thỉnh thoảng cũng có dấu hiệu đáng mừng, nhưng thất vọng vẫn nhiều hơn. Ngày nào Lâm Tây Canh cũng nói những câu như thế, nhiều khi chính anh cũng cảm thấy vô vọng. Rút cuộc khi nào vợ anh mới khỏi bệnh, khi nào gia đình anh mới có thể sống một cuộc sống thoải mái? Nhưng anh luôn tự nhủ với chính mình, anh không thể gục ngã, mái nhà này cần anh, vợ cần anh, con cũng cần anh, anh phải mạnh mẽ gánh vác mọi chuyện!

“Con gái, tạm biệt ba nào! Ba ba đi làm!” Lâm Tây Canh buông bát, quay sang nói với bé.

“Tạm biệt ba ba!” Bé nhảy khỏi ghế, chạy đến phòng khách lấy cặp cho Lâm Tây Canh.

“Ý Nguyệt! Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh gọi Lưu Ý Nguyệt lại đang ngây người.

“Ách...” Cô ngẩng đầu.

“Anh đi làm đây!” Lâm Tây Canh nói với cô.

“Ừm!” Lưu Ý Nguyệt vẫn ngồi yên trên ghế.

“Tạm biệt!” Lâm Tây Canh đi đến trước mặt cô, khom người hôn lên má cô. Luru Ý Nguyệt vô tình tránh né, “Anh đi đây!” Lâm Tây Canh nói với đĩnh đầu cô.

Bé ôm cặp sách đứng ở cửa vói đi giúp việc, cố gắng giờ dậy lên thật cao cho cha, “Ba ba! Này!”

“Con ngoan! Ở nhà chăm sóc mẹ thật tốt, biết không?” Lâm Tây Canh nhận lấy cặp sách, cười nói với con gái. Bé chưa đi học mẫu giáo, cả ngày đều ở nhà, anh không biết quyết định như vậy có đúng không, bởi khi biết điều này, Lâm Đông Dương và Khương Tổ Trân đều cực kì phản đối, “Anh coi đứa nhỏ là chuyện đùa sao?”

Lâm Tây Canh ra ngoài, trước khi cánh cửa khép lại vẫn cố nhìn thoáng qua, nhưng bóng dáng anh chờ mong vẫn không xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Rục rĩ

Edit: Lee

Trên tờ lịch vô vàn màu sắc, cứ mỗi ngày qua đi Luru Ý Nguyệt lại lấy bút màu khoanh một vòng tròn thật lớn. Khoảng cách từ đó đến vòng tròn màu đỏ cuối cùng ngày càng gần, chính vì vậy Lâm Tây Canh rất không muốn nhìn tờ lịch, cảm giác như án tử hình đang chờ sẵn vậy! Ngày cuối năm cuối cùng vẫn tới, chờ đợi gian nan bao nhiêu, anh lại càng mong nó nhanh qua bấy nhiêu.

“Được chưa?” Lâm Tây Canh hỏi, Luru Ý Nguyệt đang mặc áo khoác ngoài cho bé.

“Được rồi, rốt cuộc đi đâu vậy?” Luru Ý Nguyệt không khỏi tò mò hỏi.

“Tôi nơi rồi biết.” Lâm Tây Canh cười thần bí.

Xuống dưới lầu, Lâm Tây Canh rút ra một chiếc khăn lụa, rồi ngoắc ngoắc tay với Luru Ý Nguyệt, “Đến đây!” Luru Ý Nguyệt không nghi ngờ đi đến, nào ngờ chiếc khăn ấy không phải quàng quanh cổ cô mà bịt kín mắt cô lại, “Làm gì vậy?” Cô sợ hãi kêu lên.

“Suyt... Đừng sợ, chúng ta chơi trò chơi!” Lâm Tây Canh ghé vào tai cô, dỗ dành, hơi thở ấm áp khiến Luru Ý Nguyệt yên tâm, khẽ nhướn khóe môi.

Trong bóng đêm, Luru Ý Nguyệt cảm giác xe từ từ đi qua phố lớn ngõ nhỏ, hình như khoảng cách không gần, thế nên đến khi gần tới cô đã hơi buồn ngủ.

“Tôi rồi!” Lâm Tây Canh xuống xe, mở cửa dẫn Luru Ý Nguyệt ra, không quên quay đầu dặn con gái, “Bé, để ý bậc thang. Con tự lên nhé!”

Bé nghe lời lon ton nhảy lên từng bậc thang, đi trước cha mẹ, chạy đến mở cửa ra, chuông gió trước cửa reo leng keng. Luru Ý Nguyệt nghe thấy tiếng chuông trong trẻo, đột nhiên có cảm giác quen thuộc.

Bốn phía vắng lặng như tờ, dường như chỉ có ba người bọn họ. Lâm Tây Canh khẽ khàng cời khăn lụa ra cho cô, “Được rồi! Mở mắt đi! Nhìn xem đây là đâu?”

Luru Ý Nguyệt mở to mắt, trước mắt có chút mơ hồ, nhưng cô vẫn nhận ra nơi đây. Đó là quán bar – cô đang đứng ở giữa quán bar.

“Nhị Hắc!” Cô kinh hỉ kêu lên, “Nhị Hắc! Là cậu, là cậu!” Cô chạy đến, nắm lấy cánh tay Nhị Hắc reo lớn.

“Là em! Chị đừng kích động, điếc tai em rồi!” Nhị Hắc cố ý chỉ chỉ tai, trả lời.

“Ha ha... Nhị Hắc, gặp cậu tôi rất vui!”

“Em cũng vui! A! Ai kia?” Nhị Hắc chỉ vào bé đang đứng bên chân Luru Ý Nguyệt, hỏi, chỉ thấy bé ngẩng đầu, đôi mắt trong veo chớp chớp nhìn người lạ.

“Con gái tôi, gọi là bé.” Luru Ý Nguyệt vuốt đầu bé, nói, “Bé, gọi chú đi!”

“Cháu chào chú!” Bé mạnh dạn gọi một tiếng.

“Chính là đứa bé ấy nha! Chú từng thấy cháu rồi, chính là khi cháu còn trong bụng mẹ nha! Ha ha... Đi, chú làm đồ ăn ngon cho!” Nhị Hắc vươn tay với

bé. Bé nhìn cha mẹ, không biết có nên tin người chú lạ mặt này không. Lâm Tây Canh gật đầu với con gái, “Đi đi, chơi với chú!” Lúc này bé mới yên tâm đi theo Nhị Hắc vào sau quầy rượu.

“Hôm nay anh bao quán này!” Lâm Tây Canh thấy Lưu Ý Nguyệt khó hiểu, chủ động giải thích.

“Em cứ nghĩ nơi đây đã sớm không còn nữa!” Lưu Ý Nguyệt nhìn quanh bốn phía, vừa quen thuộc vừa mới mẻ, dường như nơi này vừa trải qua một lần đổi mới, rực rỡ hẳn lên.

“Hiện tại ông chủ là Nhị Hắc, anh nghĩ giao nơi này cho cậu ấy em sẽ yên tâm. Sửa chữa lại một chút, thích không?” Lâm Tây Canh kéo Lưu Ý Nguyệt đứng lên, dẫn cô đi quanh quán.

Lưu Ý Nguyệt nhìn bốn phía, dưới chân là sàn gỗ sáng bóng, tường sơn mới, từng góc của quán bar được thiết kế như một không gian riêng tư, ngăn cách với bên ngoài bằng tấm rèm mỏng phát pho, trên tường dán đầy ảnh. Lưu Ý Nguyệt đi lên nhìn kĩ, hóa ra đều là ảnh của những người từng làm ở quán, có cô và bà chủ, Nhị Hắc và rất nhiều người khác...

“Anh phát hiện hồi còn trẻ em rất xinh đẹp!” Lâm Tây Canh ôm lấy cô từ phía sau, dán môi vào vành tai cô, nói.

“Ý anh là giờ em không xinh đẹp nữa hả?” Lưu Ý Nguyệt quay đầu, liếc mắt nhìn anh một cái, nhếch mép hỏi lại.

“Vấn đề này để anh từ từ nghĩ lại.” Lâm Tây Canh cố ý kéo dài, ánh mắt giảo hoạt.

“Còn muốn nghĩ nữa sao?” Lưu Ý Nguyệt trừng mắt, móng tay bấm vào thắt lưng anh. Lâm Tây Canh đau đớn kêu lên, “Ôi! Mưu sát chồng a!”

“Khụ khụ... Khụ khụ...” Phía sau có người cố ý ho thành tiếng, “Được rồi a! Mưu sát thì chưa thấy, chỉ thấy liếc mắt đưa tình. Ở đây còn có trẻ vị thành niên, chú ý một chút!”

Hai người quay lại, thì thấy Hạ Dương và Ngô Nhân Kỳ đang đứng cách đó không xa, trong tay Ngô Nhân Kỳ còn ôm đứa nhỏ. Hạ Dương không chút khách khí trêu chọc hai người, khiến Ngô Nhân Kỳ đứng cạnh cười trộm không thôi.

“Tối rồi sao?” Lâm Tây Canh tùy ý chào hỏi.

“Ừm! Đích thân Lâm tổng mời còn dám không đến sao?” Hạ Dương chế nhạo.

“Vừa gặp nhau đã đấu khẩu.” Ngô Nhân Kỳ bật cười, “Chị Ý Nguyệt, thần sắc chị có vẻ tốt hơn nhiều rồi!” Cô vừa nói vừa đi đến bên Lưu Ý Nguyệt.

“Còn không tốt được sao? Cả ngày không ăn thì ngủ.” Lưu Ý Nguyệt cũng cười, hình như dạo gần đây cô cười khá nhiều, “Giờ tôi chỉ ăn chờ chết thôi!”

“Phi! Phi! Phi! Sắp sang năm mới sao lại chết chóc ở đây?” Hạ Dương bị bỏ mặc một bên cũng muốn góp lời.

“À, Bé nhà chị đâu? Sao không thấy?” Ngô Nhân Kỳ thấy vậy vội vàng chuyển đề tài.

“Vào bếp với Nhị Hắc rồi, không biết đang chơi đùa gì trong đấy!” Lưu Ý Nguyệt cười, “Tiểu Dương Dương đi được chưa?” Cô hỏi.

“Dạ, được rồi, chỉ chưa vững thôi!” Ngô Nhân Kỳ đặt con xuống nền nhà, đứa nhỏ như vẹt bầu, lao đảo đứng lên, “Không biết có phải tại béo quá hay không, mười bốn tháng mới biết đi, đến giờ vẫn chưa vững, lúc nào cũng lật đật lật đật, mà cứ ngã lại khóc.”

“Con trai thường chậm hơn con gái, không sao đâu.” Lưu Ý Nguyệt nhìn đứa nhỏ mập mạp, cười rạng rỡ.

“Anh ấy còn bảo, sao gen hai bọn em tốt thế, lại sinh ra một tiểu tử ngốc.” Ngô Nhân Kỳ lườm Hạ Dương.

“Đại khái là giống mẹ nó. Anh còn nhớ, ngày xưa em chạy không nhanh, lần nào cũng khóc nhè.” Lâm Tây Canh đột nhiên nói.

“Đúng vậy! Rốt cục cũng tìm được nguyên nhân!” Hạ Dương vỗ tay một cái, như bừng tỉnh.

“Không thêm đề ý đến hai người nữa, đúng là...”

“Ha ha...”

Ngô Nhân Kỳ bị trêu đến đỏ mặt, Lưu Ý Nguyệt thấy vậy liền bật cười.

“Đến đây, đồ ăn ngon đến đây!”

Lúc này, Nhị Hắc cùng bé đi ra, trên tay cậu bung một khay lớn, bày đủ đĩa lớn đĩa nhỏ. Mọi người tùy tiện ngồi xuống một bàn, bắt đầu bữa cơm tất niên.

Trên bàn cơm thật vui vẻ, mỗi người đều có trách nhiệm của mình. Hai người phụ nữ chăm sóc hai đứa nhỏ, còn mấy người đàn ông vừa cụng ly vừa bàn chuyện làm ăn. Một lát sau, hai người phụ nữ bắt đầu “buồn chuyện”, hai ông chồng và một gã độc thân vẫn tiếp tục câu chuyện của mình, hai đứa nhỏ tự do nghịch ngợm.

“Tôi thật không biết anh ấy muốn làm gì!” Lưu Ý Nguyệt nói.

“Em cũng không biết, chỉ nói muốn dẫn em đi chơi!” Ngô Nhân Kỳ cũng lắc đầu nói, “Hạ Dương thì không nói làm gì, nhưng mà anh tây Canh thì em không thể nhận ra được, đúng là càng ngày càng thay đổi.” Ngô Nhân Kỳ không khỏi cảm thán, “Chị không biết trước đây đâu, anh ấy mà có thời gian thì nhất định sẽ tăng ca, không bao giờ sắp xếp tiệc tùng thế này!”

“Kì Kỳ! Thật xin lỗi!” Lưu Ý Nguyệt khẽ nói.

“Chị Ý Nguyệt, em không có ý đó. Anh ấy như vậy vì em không phải người anh ấy cần, em cũng không dám tưởng tượng, nếu em và anh ấy kết hôn thì lúc này em sẽ thế nào nữa. Nhất định sẽ không vui vẻ như bây giờ, nói không chừng còn có thể trở thành oán phụ nữa ấy chứ!” Ngô Nhân Kỳ vội vàng lắc đầu, “Còn nhớ, có một lần anh Tây Canh nói với em, sở dĩ anh ấy chọn em là vì anh ấy đã đến tuổi kết hôn, mà gia đình em lại thích hợp, nếu có sự lựa chọn khác, em nghĩ sẽ không là em. Anh ấy nói anh ấy sẽ trung thành với hôn nhân, nói em sẽ giống mẹ chồng cả ngày buồn bực không vui. Chị Ý Nguyệt, chị thì khác, chỉ có chị mới có thể thay đổi anh ấy!”

Ý Nguyệt cup mí mắt, yên lặng không nói. Vì sao phải để người khác nói cô mới nhận ra những điều này, chứ không phải tự mình giác ngộ. Nói cho cùng, nguyên nhân chỉ có một, là cô không muốn tin tưởng, tự đáy lòng đã phủ định tất cả. Không chỉ phủ định anh, mà còn phủ định chính bản thân mình.

“Alo alo... Bên dưới chú ý!” Không biết Nhị Hắc đứng trên sân khấu từ bao giờ, đột nhiên nói vào mic, “Xin mời cô Lưu Ý Nguyệt phía dưới lên trình bày một ca khúc!”

“Hả?” Lưu Ý Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về mặt tươi cười của Nhị Hắc trên đài, “Tôi không mang đàn!” Cô giơ hai tay trống không lên, nói.

“Chuẩn bị hết cho chị rồi!” Nhị Hắc lấy từ phía sau ra một cây đàn, “Em còn thay dây, chỉnh âm hết rồi! Chị lên đi, đừng ngại!” Nhị Hắc ngoác ngoác ngón tay với Lưu Ý Nguyệt.

Lưu Ý Nguyệt nhận ra cây đàn cũ của mình, bao nhiêu năm rồi mà vẫn không thay đổi, dù thấy nó đã được bảo quản tốt đến mức nào. Cô đi lên, cảm giác như gặp lại bạn cũ, ôm lấy cây đàn, không ngừng vuốt ve, “Cám ơn cậu, Nhị Hắc!” Cô nhìn Nhị Hắc, mắt sáng lấp lánh.

“Chị đừng khóc, mau hát đi!” Nhị Hắc đẩy Lưu Ý Nguyệt lên ghế, ngay cả chiếc ghế này cũng là nơi Lưu Ý Nguyệt vẫn ngồi trước đây.

Lưu Ý Nguyệt cúi đầu, không nhìn xuống phía dưới. Cô biết, mọi người đều đang nhìn mình. Khẽ gảy dây đàn, không tở! Cô háng giọng, điều chỉnh lại mic, chuẩn bị cho ca khúc của mình. Đó chính là một bài hát rất nổi tiếng – “The rose”, có thể đệm bằng ghi ta, giai điệu cũng không quá phức tạp, ca từ lại rất phù hợp với không khí ngày hôm nay.

Người ta nói tình yêu là dòng sông xanh thẳm

Nhấn chìm đi đám sậy hoang yếu mềm

Người ta bảo tình yêu là con dao sắc nhọn

Làm tâm hồn em rỉ máu yêu thương

Người ta nói tình yêu là khao khát

Là con đau day dứt mãi không thôi

Riêng với em, tình yêu là hoa thắm

Và anh là hạt mầm duy nhất trong em

“Không ngờ chị Ý Nguyệt lại hát hay như vậy!” Ngô Nhân Kỳ ngạc nhiên nói với Hạ Dương.

“Trước đây cô ấy là hát chính ở nơi này, đầu tiên là vì làm thêm, sau này là vì việc làm ăn của quán.” Hạ Dương khẽ trả lời vào tai Ngô Nhân Kỳ.

“Vậy sao? Thật dễ dàng! Nhưng mà... không phải chị ấy là chị Lâm Thịnh Hi sao? Sao lại...” Ngô Nhân Kỳ cau mày hỏi.

“Nội tình phức tạp, về nhà anh sẽ từ từ nói cho. Tuy nói là chị Lâm Thịnh Hi, nhưng cô ấy chưa có một ngày nào hạnh phúc!” Hạ Dương nói.

Có thể là trở về địa điểm quen thuộc, hoặc cũng có thể hôm nay quá nhiều niềm vui bất ngờ, Lưu Ý Nguyệt rất thuận lợi hát hết một bài, “Hết rồi! Đáng ra tôi đã chuẩn bị ba bài, tiếc là không hát được hết!” Cô nói vào mic, dưới đài có người bật cười.

“Thời gian cũng không còn nhiều nữa, chuẩn bị đi thôi!” Hạ Dương nhìn đồng hồ, ôm con trai đang chạy lung tung lại.

Hai người vợ nhìn nhau cười, xem ra niềm vui đêm nay vẫn chưa hết. Thuyền đến đầu cầu ắt thẳng, xe đến trước núi ắt có đường, hai người họ cứ từ từ chờ vậy.

Lần này thêm xe Nhị Hắc, ba chiếc xe nối đuôi nhau chạy ra ngã tư đường. Bé hưng phấn lạ thường, ghé sát mặt vào cửa kính nhìn cảnh đêm, không hề có dấu hiệu buồn ngủ. Xe dần chạy ra đường lớn Tân Giang, từng mẫu kí ức lại hiện lên trong trí nhớ Lưu Ý Nguyệt. Cũng là một đêm cuối năm, anh mang đến cho cô biết bao ngạc nhiên, cũng chính ngày đó, cô hoàn toàn buông lỏng bản thân.

Quả nhiên, xe vẫn dừng ở vị trí trước, có chăng, lần này đông đủ mọi người hơn: gia đình Lâm Tây Canh, gia đình Hạ Dương cùng Nhị Hắc và người yêu.

Đúng 0 giờ, pháo hoa nổ vang, từng vạt màu sắc sỡ không ngừng bắn lên không trung, chớp mắt lại vụt xuống. Vẻ đẹp đến cực hạn chỉ tồn tại trong khoảnh khắc, giống như rừng anh đào vào xuân.

“Năm mới vui vẻ!” Lâm Tây Canh hô to bên tai Lưu Ý Nguyệt.

“Năm mới vui vẻ! Năm mới vui vẻ!” Bé ở giữa cha mẹ cũng hưng phấn kêu to, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió sông thổi đến đỏ bừng.

“Năm mới vui vẻ! Năm mới vui vẻ!” Bé ở giữa cha mẹ cũng hưng phấn kêu to, khuôn mặt nhỏ nhắn bị gió sông thổi đến đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cập bờ

Edit: Lee

“Đó là xe Lâm tổng, nhưng mà tôi không biết người con gái kia là ai. Lâm tổng mà biết thì chết chắc! Hơn nữa sẽ chết rất thảm hại! Không được, không được, thật sự không được!” Thư kí của Lâm Tây Canh che ống nghe, cố gắng hạ giọng, vừa nói vừa nhìn bức ảnh trên màn hình, “Được rồi! Được rồi! Tôi chỉ có thể nói người này và người trong bức ảnh ở phòng Lâm tổng rất giống nhau, chuyện còn lại mấy người tự nghĩ!”

Thư kí cúp điện thoại, nhìn bức ảnh trên diễn đàn, không kiềm chế được thì thảo tự nói, “Đúng là... Ai! Phu nhân nhà giàu còn hát ở quán bar, đời này đúng là... Chúng tôi cong lưng làm việc, người ta lại chỉ lo tiêu khiển. Không công bằng! Không công bằng!” Thư kí vừa nói thầm vừa liên tiếp lắc đầu, ngay cả khi cấp trên đứng trước mặt cũng không phát hiện.

“Cái gì không công bằng? Cô làm gì trong giờ làm việc đấy?” Lâm Tây Canh nhìn thoáng qua màn hình, phát hiện người trong ảnh không ai khác mà chính là vợ mình.

“Ai post lên?” Lâm Tây Canh trầm giọng hỏi.

“Lâm tổng!” Thư kí muốn che màn hình lại nhưng không kịp nữa rồi, chỉ biết lo sợ xuy tay, “Không phải tôi, tôi cũng không biết ai làm!”

“Gửi link đến máy tính tôi!” Lâm Tây Canh vừa nói xong liền đẩy cửa đi vào văn phòng.

“Chết mất!” Thư kí ảo não mở mail nội bộ ra, dẫn link diễn đàn vào mail cho Lâm tây Canh.

Lâm Tây Canh vào diễn đàn, tỉ mỉ đọc lại, để xem rốt cuộc là chuyện gì. Có người phát hiện xe anh thường xuyên xuất hiện trước cửa một quán bar nhỏ, sau đó sẽ có một người phụ nữ lên xe. Ban đầu họ còn tưởng đó là bồ nhí của Lâm Tây Canh làm nhân viên trong quán, sau này lại cảm thấy kì lạ, vì mỗi lần Lâm Tây Canh đón người đó về thì đều lái xe về thẳng nhà mình, chẳng nhẽ vợ anh có thể dễ dàng chấp nhận việc chung chồng sao? Lâm Tây Canh xem xong, đoán là do nhân viên trong công ty làm, nhưng người này lại không biết đó là Lưu Ý Nguyệt, càng không biết người đó chính là Lâm phu nhân. Trong mấy tấm ảnh còn có bức chụp trộm ở trong quán bar, chắc nhân lúc Lưu Ý Nguyệt không để ý. Trong ảnh, cô đang ôm đàn ghi ta, ngồi hát trên đài.

Sang năm mới, Lưu Ý Nguyệt bắt đầu đi hát ở quán bar, một tuần hai tối, mỗi tối chỉ một giờ. Mỗi lần như vậy đều là Lâm Tây Canh trực tiếp đưa đón.

Lâm Tây Canh xem xong, chỉ bĩu môi, cười nhạt, cũng không quá để tâm. Internet chính là như vậy, bạn không để ý thì tự nó sẽ biến mất, không ai bàn tán từ ngày này sang ngày khác mãi được. Huống hồ, chính anh cũng không tính là người nổi tiếng, vài ngày nữa mọi người sẽ mất hứng thú.

Nhưng xem ra Lâm Tây Canh đã quá coi thường lòng hiếu kì của người khác. Từ khi thư kí tiết lộ đó chính là Lâm phu nhân, mọi chuyện bắt đầu lan rộng, giống như hiệu ứng Domino.

Đầu tiên có người đào ra gia thế Lưu Ý Nguyệt, nói cô là con riêng của vợ chủ tịch Gia Thịnh – Lâm Đức Minh, trước đây từng là thư kí của Lâm Tây Canh. Có người ban đầu còn cảm động vì chuyện tình của hai người, khi biết được sự thật này lại kết luận, cuối cùng cũng chỉ là đám cưới nhà giàu. Bối cảnh Lưu Ý Nguyệt này thậm chí còn có phần hơn Ngô Nhân Kỳ, vì Ngô thị sao có thể so sánh với Gia Thịnh được? Tuy Ngô Nhân Kỳ trẻ trung xinh đẹp, nhưng lại không nhiều tiền bằng a!

Nhưng lại có người đứng ra làm rõ mọi chuyện, người này tự xưng là bạn đại học của Luru Ý Nguyệt, ngẫu nhiên nhìn thấy ảnh chụp trên diễn đàn mới nhận ra đây là Luru Ý Nguyệt từng học cùng mình, còn ra mặt cam đoan, cô căn bản không phải công chúa gì, thậm chí lấy hết chuyện trước đây của cô ra kể, nào là bị đuổi khỏi trường, nào là bị bao nuôi... Lời vừa nói ra tựa như quả bom phát nổ, hết người này đến người khác ra sức đào bới chuyện xưa của Luru Ý Nguyệt, cuối cùng biến thành cục diện rối bời. Đợi đến khi Lâm Tây Canh đứng ra thu dọn đã chỉ còn một mảng tàn cuộc, khiến anh hối hận không thôi, chỉ có thể than thở thế giới mạng thật quá đáng sợ!

Nhìn diễn đàn càng ngày càng lộn xộn, Lâm Tây Canh mới hối hận, đáng ra lúc trước anh nên cho người xóa bài post ấy đi, thì sẽ không có cục diện ngày hôm nay.

Lâm Tây Canh nhú mày, nếu Luru Ý Nguyệt nhìn thấy thì sẽ sao nhỉ? Anh chỉ hy vọng cô sẽ không xem mấy diễn đàn lá cải này, nhưng “ngộ nhớ” thì sao?

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên đổ chuông, anh nhấc ống nghe, “Alo! Xin chào!”

“Anh định xử lý thế nào?” Trong điện thoại, Hạ Dương hỏi, “Anh đọc được bài post kia chưa?”

“Rồi!” Lâm Tây Canh trả lời.

“Vậy mà anh cũng có thể ngồi yên được sao? Sao lại để mấy người đó nói Ý Nguyệt khó nghe như vậy?”

“Tôi không ngờ người ta lại hứng thú với cuộc sống riêng tư của tôi, xem ra tôi đã xem nhẹ chính mình, càng xem nhẹ người khác.” Lâm Tây Canh tự giễu.

“Vậy làm sao bây giờ? Ngộ nhớ Ý Nguyệt thấy...”

“Tôi cũng vừa nghĩ đến chuyện này. Hy vọng cô ấy không phát hiện.”

“Anh thành người trông chờ vào số phận từ bao giờ vậy? Loại chuyện này đương nhiên phải chủ động ra quân, chặn miệng mấy người đó lại.”

“Tôi sẽ nghĩ cách!”

“Hơn nữa phải nhanh lên! Anh nghĩ mà xem, chuyện này nhất định không có lợi với bệnh tình Ý Nguyệt!”

“Tôi biết!”

“Thế nhé, tôi cúp máy đây!”

“Hạ Dương! Cảm ơn!” Lâm Tây Canh đột nhiên nói.

Đầu kia, Hạ Dương ngây ra một lúc, mới nói, “Không phải tôi quan tâm anh, mà là lo lắng cho Ý Nguyệt!” Nói xong, anh dập điện thoại, để mặc Lâm Tây Canh cười cười với ống nghe.

Buông điện thoại, Lâm Tây Canh lại rơi vào trầm tư, lúc này tâm trạng anh vô cùng phức tạp. Vì chuyện này liên quan đến gia đình anh, đến vợ anh. Anh cũng đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng cuối cùng đều quy lại một câu hỏi: có nên nói cho Luru Ý Nguyệt biết hay không?

Nếu không nói, đến khi mọi chuyện vỡ lở lại khiến cô hiểu lầm như chuyện kết hôn.

Còn nếu nói, liệu bệnh tình cô có nặng thêm không?

Lâm Tây Canh tiến thoái lưỡng nan, do dự không thôi.

“Ý Nguyệt! Anh nên làm gì bây giờ?” Anh chống đầu, thì thào tự nói.

Lâm Tây Canh ở văn phòng, đợi màn đêm nặng nề buông xuống, mới bắt buộc phải về nhà, chuyện nên đối mặt thì có tránh thế nào cũng không được! Anh mở cửa nhà, bé bỏng nhào lên người anh, gương mặt tươi cười, miệng riu rít gọi, “Ba ba, ba ba!”

“Con chưa ngủ à?” Lâm Tây Canh sờ sờ đầu con gái, bé tui thân cúi mặt xuống.

“Chờ anh đấy, đợi anh về nhà mới bằng lòng lên giường. Anh sao vậy? Mệt à?” Luru Ý Nguyệt nhạy cảm phát hiện ra điểm khác thường của chồng.

“Ừm!” Lâm Tây Canh gật đầu qua quýt, sau đó xoay người ôm lấy bé, “Bảo bối nhỏ, chúng ta đi ngủ, được không?”

Ru bé ngủ xong, hai vợ chồng mới quay lại phòng ngủ. Lâm Tây Canh vào nhà tắm, tát nước lạnh lên mặt, hạ quyết tâm nói với cô. Lúc anh ra ngoài, Luru Ý Nguyệt đang ngồi ở mép giường, một loại ăn ý khiến họ cùng đợi lẫn nhau.

“Ý Nguyệt! Anh có chuyện muốn nói với em!” Lâm Tây Canh ngồi xuống bên người cô, găt gao nắm lấy tay cô.

“Chuyện gì vậy? Không phải là muốn nói với em Lâm thị phá sản chứ?” Lư Ỗ Nguyệt rất ít khi nói đùa, cô biết rằng giả thiết này nhất định không xảy ra.

“Đương nhiên không phải!” Lâm Tây Canh gượng cười, “Bình thường em có hay lên mạng không? Anh hỏi.

“Thỉnh thoảng, sao vậy? Liên quan đến chuyện anh sắp nói sao?” Lư Ỗ Nguyệt nhú mày, không khỏi tò mò.

“Gần đây, trên một diễn đàn có post một bài liên quan đến chúng ta, chủ yếu là nhằm vào em” Lâm Tây Canh nói.

“Nhắm vào em? Vì sao? Em đắc tội với ai chứ? Không phải em chỉ ở nhà chăm con thôi sao?” Lư Ỗ Nguyệt liên tiếp hỏi, cô thật sự không nghĩ ra có người muốn gây khó dễ cho mình.

“Xét cho cùng vẫn là tại anh. Nếu em không phải Lâm phu nhân, người khác cũng sẽ không để ý như vậy. Ỗ Nguyệt, thật xin lỗi! Anh vốn không muốn em biết chuyện này, nhưng lại luôn tự hỏi, luôn do dự, không biết có nên nói cho em hay không?” Lâm Tây Canh nhìn thẳng vào mắt vợ, hy vọng cô có thể hiểu những gì anh muốn nói. Lư Ỗ Nguyệt vẫn không nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn anh, một lúc lâu sau, cô mới hơi gật đầu.

Trước máy tính, Lư Ỗ Nguyệt kiên nhẫn xem hết bài post mấy chục trang. Bắt đầu từ sự nghi ngờ về thân phận cô, sau đó là vô số lời đồn vô căn cứ, nói hươu nói vượn, người tham gia càng lúc càng nhiều. Lư Ỗ Nguyệt còn phát hiện có người tự xưng là bạn đại học của cô, đứng ra nói hết chuyện quá khứ, từ đó bình luận phía sau bắt đầu chuyển sang phê phán cô. Nói cô thành kiểu người ăn không ngồi rồi, phu nhân nhà giàu, ăn mặc hàng hiệu đi hát ở quán bar, vô cùng nhàn rỗi.

“Căn bản là không có chuyện như vậy, tại sao bọn họ phải nói thế chứ? Vì sao?” Lư Ỗ Nguyệt đọc xong, hai tay không ngừng run rẩy, “Căn bản bọn họ đều không biết em, tại sao?” Thế giới này khiến cô cảm thấy thật mờ mịt, vốn chỉ muốn sống bình lặng một chút, cũng chẳng có lỗi với ai, vì sao mà những người không liên quan lại chỉ trích cô như thế?

“Ỗ Nguyệt, đừng để ý đến những gì người khác nói.” Lâm Tây Canh kéo Lư Ỗ Nguyệt, cô một mực cúi đầu xuống. Anh vươn tay, nâng gương mặt cô lên, để hai người nhìn thẳng vào nhau, “Không cần để ý đến người khác nói gì, chỉ cần biết anh là được rồi!”

“Những chuyện kể tiếp cứ giao cho anh, anh chỉ cần em biết anh làm mọi chuyện đều vì gia đình này. Bất kể là việc gì, đều vì chúng ta, vì con. Em biết không? Đừng nghĩ nhiều, anh chỉ cần em tin tưởng anh, được không? Ỗ Nguyệt, đồng ý với anh đi!” Lâm Tây Canh kiên định nhìn Lư Ỗ Nguyệt, ánh mắt cô vô cùng hoảng hốt. Sau khi trải qua nhiều chuyện, Lư Ỗ Nguyệt đã sớm không còn là Lư Ỗ Nguyệt đứng cảm trước đây nữa rồi!

Cả người cô khẽ run, nhất thời không biết nói gì.

“Gật đầu hoặc lắc đầu. Ỗ Nguyệt! Anh chỉ cần em gật đầu!” Lâm Tây Canh còn nói, “Em gật đầu chứng tỏ em tin tưởng anh, Ỗ Nguyệt!” Lâm Tây Canh nóng lòng lay lay Lư Ỗ Nguyệt.

Cô ngẩng mặt lên, liền thấy ánh mắt khẩn thiết của anh, thậm chí tay anh gần như bóp nát cánh tay cô. Nhớ tới khi nằm trên giường bệnh, anh nói với cô, “Anh yêu em!”. Anh thật cao lớn, giống như một cây cổ thụ. Dựa vào đi! Dựa vào anh, đứng sau anh, làm bóng dáng của anh, làm bóng dáng của một cây đại thụ. Nghĩ vậy, Lư Ỗ Nguyệt khẽ mỉm cười, gật đầu!

“Thật tốt quá! Cảm ơn em, Ỗ Nguyệt!” Lâm Tây Canh thoải mái dẫn hàng lông mày.

“Thật xin lỗi, để em gặp phải chuyện này. Nếu em không phải Lâm phu nhân sẽ không bị soi mói như vậy, em có thể sống cuộc sống em muốn, không cần để ý đến người khác.”

Lư Ỗ Nguyệt chậm rãi dựa vào Lâm Tây Canh, lặng im không nói, nhắm mắt lại nghe anh thì thầm bên tai.

Tâm dần bình tĩnh lại.

Cả người cô như bay lên, bầu trời xanh thẳm, mùi cỏ cây thơm mát, ánh dương ấm áp.

Thật đẹp!

“Ghé vào bên đi!” Một thanh âm kéo cô quay về. Cuối cùng cũng cập bờ, một con thuyền trải qua biết bao sóng gió, tuy chịu không ít hư tổn, lão đảo lung lay, nhưng cuối cùng cũng có thể cập bến bờ hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Giải phóng

Edit: Lee

Lâm Tây Canh gọi người gây chuyện lên văn phòng. Thực ra, muốn tìm người này không khó. Đầu tiên là ảnh chụp, mỗi bức ảnh là một loạt các dãy số đặc biệt, dãy số này có thể phản ánh loại máy ảnh hoặc hãng điện thoại mà chủ nhân tấm ảnh đã dùng. Hơn nữa, còn có địa chỉ IP, muốn truy ra không khó. Người này lại là nhân viên công ty nên mọi chuyện khá dễ dàng. Nhân viên nhỏ nom nớp lo sợ đi vào văn phòng, Lâm Tây Canh ngẩng đầu, chỉ chỉ ghế dựa trước mặt, “Ngồi đi!”

“Lâm tổng, không cần! Tôi đứng là được rồi!” Viên chức nhỏ nói.

“Ngồi xuống đi, tôi sợ lát nữa anh sẽ mềm nhũn chân.” Lâm Tây Canh cười mĩa một tiếng, nhân viên nhỏ đành nghe lời, run run ngồi xuống.

Lâm Tây Canh mãi chưa mở miệng, từ từ quan sát người trước mặt, nhìn về mặt càng ngày càng lo lắng của anh ta.

“Chắc lúc này anh đang nghĩ tại sao tôi lại muốn gặp một nhân viên nhỏ như anh đúng không?” Một lúc lâu sao, rốt cục Lâm Tây Canh cũng bắt đầu, “Anh làm một chuyện, có lẽ chỉ vì hiếu kì, chỉ để chơi đùa, nhưng chuyện ấy lại ảnh hưởng đến cuộc sống gia đình tôi, đặc biệt là vợ tôi. Anh biết chuyện gì không?”

“Tôi không rõ Lâm tổng có ý gì?” Nhân viên này vẫn hy vọng bản thân may mắn, tiếp tục chối cãi.

“Ha ha, được, coi như có chút khí phách. Có điều, anh phải biết rằng tôi là người nếu không chắc chắn thì sẽ không làm. Ảnh chụp này là ảnh chụp đúng không? Chính tay anh chụp, sau đó dùng máy bàn ở nhà post lên mạng. Phải chứ?” Lâm Tây Canh quay màn hình laptop về phía nhân viên, trên đó là bài post kia.

“Tôi không hiểu Lâm tổng có ý gì?” Nhân viên nhỏ một mực trả lời.

“Ý gì? Anh có biết mấy chữ của anh gây cho gia đình tôi bao nhiêu phiền phức? Mấy người không biết tình huống vợ tôi, lại đứng bên ngoài chỉ trích, bình luận vớ vẩn. Mấy người có ai quen biết cô ấy không hả?”

“Thực ra hôm nay tôi không cần mời anh đến, nếu tôi muốn một người biến mất khỏi thành phố này thì thật dễ dàng. Tôi có thể tìm một lý do bất kì, sau đó khiến anh không có đất dung thân ở đây, thậm chí chính anh còn không hiểu tại sao. Nhưng tôi lại không làm thế.”

“Lâm tổng!” Nhân viên nhỏ sợ hãi kêu lên.

“Tôi không làm vậy, vì tôi biết anh chỉ xuất phát từ tò mò. Là anh vô tình thấy xe tôi đỗ trước cửa quán bar, sau đó có người lên xe, có lẽ khi đó anh không biết người ấy chính là vợ tôi. Cô ấy hát ở đó, tôi đi đón cô ấy về. Có lẽ mấy người sẽ nực cười, một phu nhân cao quý như vậy cư nhiên lại đi hát ở quán bar. Trải nghiệm cuộc sống sao? Nhưng trong mấy người có ai biết nguyên nhân thực sự không? Vì vợ tôi bị bệnh, chứng u uất, đó chính là phương pháp trị liệu của cô ấy. Bởi vì mấy người, hiện tại cô ấy không thể tiếp tục dùng phương pháp ấy được. Tôi nói với anh, không phải vạch áo cho người xem lưng. Vợ tôi bị bệnh cũng chẳng phải chuyện xấu gì, tôi chỉ không muốn mang tiếng ý thể hiếp người. Tôi sẽ không làm gì anh, còn về phần anh, ra khỏi cánh cửa này, muốn đi đâu thì tự mình lo liệu, hiểu chưa?”

“Tôi hiểu.” Người nọ cứng nhắc trả lời.

“Anh có thể đi rồi!” Lâm Tây Canh nói với anh ta.

Nhân viên nhỏ đứng lên, chậm rãi xoay người đi về phía cửa, được nửa đường đột nhiên quay đầu lại, “Lâm tổng! Thật xin lỗi!” nói xong, anh ta còn cúi đầu với Lâm Tây Canh.

“Lời xin lỗi này tôi nhận, tạm biệt!” Lâm Tây Canh cũng đứng lên.

“Tạm biệt!” Nhân viên nhỏ nói xong liền đi ra cửa. Lâm Tây Canh nhìn bóng lưng anh ta rời đi, anh nói chấp nhận lời xin lỗi vừa rồi, nhưng không có nghĩa anh sẽ tha thứ cho những gì anh ta đã làm. Vì vậy, Lâm Tây Canh cho anh ta tự động thôi việc, đàng hoàng rời khỏi Lâm thị.

Trên diễn đàn, bài post cũng được gỡ xuống, chưa đến một ngày đã xong xuôi mọi việc, người đứng sau không cần nói cũng biết là ai.

Đại học ngoại ngữ cũng nhận được một khoản tài trợ không nhỏ, dùng để xây dựng một thư viện mới, người tài trợ là tổng giám đốc Lâm thị – Lâm Tây Canh.

Cuối tuần, Khương Tổ Trân gọi cả nhà con trai về biệt thự, nói là lâu rồi chưa gặp cháu gái, lý do này khiến Lưu Ý Nguyệt có dự cảm chẳng lành.

Cơm trưa nặng nề trôi qua, sau khi ăn xong, cả nhà ăn hoa quả ngoài phòng khách.

“Ý Nguyệt, gần đây con có hay về nhà mẹ đẻ không?” Khương Tổ Trân đột nhiên lên tiếng, nói với Lưu Ý Nguyệt.

“Nhà mẹ đẻ?” Lưu Ý Nguyệt nhất thời ngây người, nhà mẹ đẻ cô?

“Đúng vậy! Chính là Lâm gia của Gia Thịnh đó!” Khương Tổ Trân nói thêm, lóe lên một tia cười mĩa với Lưu Ý Nguyệt.

“Không ạ!” Lưu Ý Nguyệt lắc đầu trả lời.

“Mẹ con cũng thật là, con gái bị bệnh cũng không gọi về. Không thể chỉ lo con gái nhỏ mà bỏ quên con gái lớn như vậy được, đúng là con gái xuất giá như bát nước hắt đi mà!” Khương Tổ Trân nói tiếp, tâm trạng Lưu Ý Nguyệt nhất thời chùng xuống. Thì ra dự cảm là đúng, bà là có mục đích, gặp cháu gái chỉ là cái cớ mà thôi.

“Mẹ...” Lâm Tây Canh cảm nhận được bầu không khí khác thường, định ngăn mẹ lại.

“Con vội gì? Mẹ có ý tốt, xem ra mẹ chồng như mẹ còn hơn mẹ đẻ. Đúng không? Ý Nguyệt!” Khương Tổ Trân phớt lờ con trai, quay đầu nhìn thẳng Lưu Ý Nguyệt.

“Đạ. Có điều con và mẹ con xa cách đã lâu, chỉ sợ ít nhiều không có tiếng nói chung. Hơn nữa, con cũng đã ngoài ba mươi, đã sớm độc lập. Cứu Nguyệt lại còn nhỏ, nên chăm sóc hơn là đúng.” Lưu Ý Nguyệt cẩn thận trả lời, từng câu từng chữ đều hợp tình hợp lý.

“Nói cho cùng con gái vẫn là tốt nhất, lúc nào cũng nghĩ cho nhà mẹ đẻ, tôi thật sự hối hận sao lại không có một đứa con gái a! Ai, thế nên người già ai cũng khổ. Con cái có ích gì chứ? Vừa kết hôn đã quên mất mẹ!” Khương Tổ Trân cười lạnh.

“Mẹ, rốt cuộc con làm sai gì? Sao hôm nay lại ảo não như vậy?” Lâm Tây Canh gượng cười, hỏi.

“Không có gì!” Khương Tổ Trân cũng không nói rõ, phát phát tay.

“Tây Canh! Đến thư phòng một chút, ba có chuyện cần bàn với con!” Lúc này Lâm Đông Dương mới lên tiếng, sau đó trực tiếp đứng dậy đi lên lầu. Lâm Tây Canh buống chén trà trong tay xuống, đi theo cha. Lưu Ý Nguyệt nhìn theo chồng, cảm giác bất an càng ngày càng rõ ràng. Hôm nay, tất cả đều vô cùng kì lạ!

“Đi à! Dẫn bé ra ngoài phơi nắng, tôi nói chuyện với con dâu một lát!” Hai cha con vừa khuất khỏi tầm mắt, Khương Tổ Trân liền bảo đi giúp việc dẫn bé ra ngoài.

Phòng khách rộng lớn chỉ còn lại hai người, tuy nói muốn cùng cô bàn chuyện phiếm, nhưng Khương Tổ Trân lại chỉ im lặng, ngồi ngay ngắn trên sofa, dường như đang đợi gì đó.

Lưu Ý Nguyệt thấy vậy, cũng buống chén xuống, nghiêm chỉnh ngồi thẳng sống lưng, chờ bà hành động trước.

Một lát sau, Khương Tổ Trân đứng lên, ngao mạn nói, “Cô đi theo tôi, tôi có thứ này muốn cho cô xem.” Nói xong, còn chưa đợi Lưu Ý Nguyệt đứng dậy, đã xoay người bước đi.

Lưu Ý Nguyệt đi theo Khương Tổ Trân, lúc đi qua thư phòng, bà đột nhiên dừng lại. Ván cửa khép hờ, bên trong truyền ra giọng Lâm Đông Dương.

“Ba muốn con ly hôn với cô ta, phía Gia Thịnh ba sẽ giải quyết, con không cần lo lắng. Cô ta muốn mang bé đi thi mang, không nên giữ lại nhà chúng ta. Ba sẽ để mẹ con sắp xếp một cuộc hôn nhân mới cho con, thiên hạ nhiều người như vậy, việc gì phải yêu đơn phương mình cô ta.”

“Ba, không cần, chuyện rắc rối con đã giải quyết xong rồi. Hơn nữa, ba không sợ Gia Thịnh trở mặt sao?”

Lưu Ý Nguyệt lại nghe thấy giọng chồng mình, cả người khẽ động. Khương Tổ Trân thấy thế cười lạnh, bản năng khiến cô muốn xoay người rời đi. Chỉ thấy Khương Tổ Trân giữ chặt cánh tay cô, rồi chậm rãi nói, “Chúng ta từ từ nghe đi!”

Lưu Ý Nguyệt nhìn vào mắt mẹ chồng, chỉ thấy ánh mắt ấy vô cùng ngao mạn, khinh bỉ và đắc ý. “Vì sao?” Cô hỏi khẽ. Hóa ra đây mới là mục đích của bà, để chồng cô sơ ý bại lộ bản chất, lại khiến cô chưa chuẩn bị gì đã phải chịu đả kích. Với kịch này, cha mẹ chồng cô thật khéo sắp đặt, có thể nói đã quá nhọc lòng.

“Trở mặt? Ông ta dựa vào cái gì mà trở mặt với ba? Ba còn chưa tính sổ với ông ta thì thôi. Không phải chỉ là con riêng của chồng vợ ông ta sao? Điều này ba còn có thể nắm bắt là ngờ. Nhưng không ngờ cô ta lại có quá khứ như vậy. Loạn cả rồi! Con mau li hôn với cô ta, loại người vợ này thật làm nhục gia môn. Lâm Đức Minh cũng đâu dám nói gì, là ông ta lừa gạt chúng ta trước. Phải nói là lừa hôn! Hiểu không? Lừa hôn!”

“Ba, con sẽ không ly hôn.” Lâm Tây Canh nhìn cha đang nổi giận lôi đình, bình tĩnh trả lời.

“Anh! Anh làm sao vậy? Trúng tà của nó rồi hả? Cô ta có cái gì mà khiến anh mê muội thế? Tây Canh, chẳng qua chỉ là một con đàn bà, không cần tự hủy hoại tương lai!” Lâm Đông Dương gõ lên mặt bàn.

“Ba, người quên quy tắc Lâm gia rồi sao? Lâm gia không cho phép ly hôn.” Lâm Tây Canh mặt không đổi sắc, vẫn bình thản như trước.

“Còn phải xem ai. Cô ta? Xứng sao?”

“Con thấy cô ấy hoàn toàn xứng đáng, con sẽ không ly hôn!”

“Anh! Được, được! Anh đừng ép tôi. Nếu anh không ly hôn với nó, vị trí ở Lâm thị đừng hòng ngồi yên. Tôi có thể đuổi anh khỏi Lâm thị! Quay về với danh nghĩa chỉ là con tôi!”

“Ngồi được hay không chỉ sợ không phải mình ba có thể quyết định được, phải không?” Lâm Tây Canh nực cười hỏi.

“Anh đã khẳng khái cố chấp, chúng ta liền thử xem.” Lâm Đông Dương chỉ thẳng tay vào mặt con, mặt đỏ bừng bừng.

“Được thôi! Con cũng muốn thử một lần!” Lâm Tây Canh cười lạnh, ngôi nhà này đã khiến anh quá tuyệt vọng rồi.

Ngoài cửa, Lư Ý Nguyệt không thể nghe tiếp nữa, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Khương Tổ Trân. Chợt nghe bà nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô muốn hại con tới mức nào mới cam tâm? Chẳng lẽ muốn nó đối chọi với gia đình? Nhìn nó trở mặt với cha mẹ sao? Rốt cuộc cô đang âm mưu cái gì?”

Lư Ý Nguyệt chỉ biết mở to mắt nhìn Khương Tổ Trân, lặng im không nói. Hai người trừng mắt nhìn nhau. “Con không hại anh ấy, mẹ cũng nghe thấy đấy thôi, đây chính là quyết định của anh ấy.”, một lát sau, Lư Ý Nguyệt mới thấp giọng trả lời, bên tai cô không ngừng vang vọng lời anh nói, “Anh chỉ muốn em dùng cách ngoan nhất để thấu hiểu anh!”

“Nếu cô thật sự nghĩ tốt cho con tôi, thì nên thức thối một chút, tự mình rời khỏi nhà chúng tôi. Cô cũng có thể dẫn bé đi, sinh hoạt phí không thành vấn đề. Cô còn muốn gì nữa?” Nói đến đây, Khương Tổ Trân đột nhiên dè dặt giọng.

“Con không cần gì hết, chỉ cần chồng và con con.” Lúc này, Lư Ý Nguyệt bình tĩnh lạ thường, bởi có nỗi đau nào cô chưa trải qua đâu?

“Mày đừng được voi đòi tiên! Cái loại rẻ tiền không khác gì mẹ mày!” Khương Tổ Trân gắt gao nắm tay Lư Ý Nguyệt, móng tay sắc nhọn đâm sâu vào gĩa thịt cô.

“Con có rẻ tiền đến mấy cũng tốt hơn người không có ai yêu, ngày nào cũng cô độc!” Cuối cùng, Lư Ý Nguyệt cũng không chịu đựng được nữa.

“Đốp!” một tiếng, một cái tát vang dội giáng thẳng xuống mặt Lư Ý Nguyệt, móng tay vẽ thành vệt máu dài trên mặt cô.

“Mẹ! Ý Nguyệt!” Lâm Tây Canh nghe thấy tiếng động vội vàng chạy ra mở cửa, nhưng đã không kịp nữa rồi, chỉ biết trơ mắt nhìn cái tát giáng xuống, liền sau đó một nửa bên mặt vợ anh sưng vù.

“Anh nghe thấy gì chưa? Anh xem đi! Đây là vợ tốt mà anh lấy về đấy! Vô lễ với mẹ chồng, đúng là đồ vô giáo dục!” Khương Tổ Trân chỉ vào Lư Ý Nguyệt, quát to với Lâm Tây Canh.

“Không sao chứ?” Lâm Tây Canh đi lên, đỡ lấy Lư Ý Nguyệt. Cô lắc đầu, một cái tát kia khiến cô choáng váng cả người.

“Đi thôi! Chúng ta về nhà!” Lâm Tây Canh khẽ nói với Lư Ý Nguyệt.

“Được!” Lư Ý Nguyệt gạt đầu, giọng nói nghẹn ngào.

“Đứng lại! Tây Canh, mẹ không ngờ giờ con lại như vậy! Vì loại con gái này mà bỏ mặc tất cả.” Phía sau hai người, Khương Tổ Trân hỏn hển kêu gào.

Lâm Tây Canh chậm rãi xoay người, lặng lẽ nhìn cha mẹ, tâm trạng vô cùng phức tạp. Trước giờ anh luôn chịu ảnh hưởng của họ, nhưng tình thân đã sớm bị sự đòi hỏi và lợi ích tiền tài mài mòn. Đòi người vô số lỗi lầm, mỗi lần đều phải khó khăn lựa chọn, hoặc phải, hoặc trái, đi tiếp hay lùi về sau. Nhưng lần này, anh không cần lưỡng lự nhiều, anh tin tưởng, sự lựa chọn này cả đời anh không cần hối hận.

“Đi thôi! Chúng ta tìm con, dẫn con về nhà!” Lâm Tây Canh quay đầu lại, nói với Lư Ý Nguyệt đang sóng bước cùng anh.

“Tây Canh! Mày sẽ hối hận! Mày nhất định sẽ hối hận...”

Trong căn phòng trống rỗng, vang vọng giọng gào thét của một người phụ nữ, trả lời bà chỉ có tiếng vang của chính những lời gào thét ấy!

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Bến bờ hạnh phúc

Edit: Lee

Hai người tìm thấy bé ở sân sau, Lâm Tây Canh vẫy tay với con gái, “Bé! Lại đây, chúng ta về nhà!” Bé nhảy lò cò về phía ba mẹ, ba người nắm tay nhau cùng đi ra cổng lớn. Ngay khi sắp bước chân khỏi cánh cổng ấy, Lâm Đông Dương đột nhiên xuất hiện phía sau bọn họ. Ông nói, “Tây Canh! Nếu anh bước chân ra ngoài thì phải chuẩn bị sẵn sàng, tôi sẽ cách chức anh trong đại hội cổ đông.” Lâm Tây Canh khẽ nhếch môi, anh xoay người, “Con sẽ chuẩn bị sẵn sàng. Ba, con cũng nhắc nhở người, rút cuộc người có nghĩ bản thân mình chắc chắn bao nhiêu phần trăm không?”

“Tôi không thể để một người ngay cả con nói dối cũng không có tiếp nhận Lâm thị được!” Lâm Đông Dương trả lời một nẻo.

“Ha ha...” Lâm Tây Canh vừa cười vừa lắc đầu, “Ba, người quá cổ hủ. Con nói dối? Người nói một đứa con trai sao? Đừng nói cả đời này con không có con trai, cho dù có, ai có thể cam đoan nó có thể đủ tư cách quản lý một tập đoàn? Lâm thị có thể đi đến hôm này đã không còn chỉ dựa vào Lâm gia chúng ta, mà còn phụ thuộc vào sự phấn đấu của từng công nhân. Con sẽ giao Lâm thị cho một nhà quản lý giỏi, chứ không nhất thiết là con trai con. Có điều, nếu con con thật sự có thể đảm nhiệm, con sẽ rất vui.”

“Chẳng lẽ anh muốn dâng Lâm thị một tay tôi sáng lập cho người khác sao?” Lâm Đông Dương hỏi.

“Con và ba nói chuyện không hợp, thế nên, vẫn nên gặp nhau ở đại hội cổ đông thì hơn!” Lâm Tây Canh trả lời.

Lâm Đông Dương nhìn về phía Lưu Ý Nguyệt, cô đang đứng cạnh bé, nắm chặt tay bé, “Lưu Ý Nguyệt, cô thì sao? Cô trở mặt nhìn gia đình chúng tôi bất hòa sao?” Ông hỏi cô.

“Con tôn trọng quyết định của chồng.” Lưu Ý Nguyệt ngẩng mặt, nhìn thẳng Lâm Đông Dương, trả lời.

“Tây Canh, con muốn bao nhiêu năm nhẫn nhịn của mẹ thành công cốc sao? Mẹ chịu bao khổ cực vì con, con quên rồi sao? Chỉ vì đứa con gái này sao?” Khương Tổ Trân chạy từ bậc thềm xuống, cố gắng ngăn cản con trai.

“Mẹ, không cần viện cớ nữa! Cái cớ này của mẹ khiến con mệt mỏi bao năm rồi. Mẹ đã có rất nhiều cơ hội để rời bỏ ba, rời bỏ cái nhà này, nhưng mẹ không chịu. Con đã từng nói, mỗi người phải biết chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình.”

Lâm Tây Canh kéo tay Lưu Ý Nguyệt, lại nói, “Đi thôi!”

Cánh cửa vừa đóng lại sau lưng, Lâm Tây Canh đột nhiên cảm giác thoải mái lạ thường, giống như xiềng xích bao năm nháy mắt được đập tan.

Bước xuống bậc thềm cuối cùng, dây thần kinh căng thẳng của Lưu Ý Nguyệt như dần ra, chân tay đột nhiên mềm nhũn, lão đảo sắp ngã. Lâm Tây Canh vội vàng đỡ cô lại, “Sao vậy?”

“Em không sao! Em không sao!” Lưu Ý Nguyệt dựa vào người chồng, miệng không ngừng thì thào, vừa nói xong cô lại vùi đầu vào ngực anh, “Thật xin lỗi!”

“Sao lại xin lỗi?” Lâm Tây Canh hỏi.

“Không biết!” Lưu Ý Nguyệt ngẩng đầu, mờ mịt nhìn anh, “Anh sẽ không hối hận chứ?” Cô hỏi.

“Vậy thì đừng để anh phải hối hận!” Lâm Tây Canh trả lời.

Lưu Ý Nguyệt yên lặng nhìn anh, lúc này chồng cô bình tĩnh lạ thường, khóe môi hơi cong lên, không hề có vẻ lo lắng về những chuyện sắp xảy ra. Nên làm sao thì anh mới không hối hận? Một người như cô, ốm yếu bệnh tật, không thể cho anh... một đứa nhỏ nữa. “Em nên yêu anh bằng gì đây?” Lưu Ý Nguyệt để tay lên ngực tự hỏi.

“Chỉ cần đứng bên anh, cho dù lặng yên không nói gì... Chỉ cần đứng bên anh... là đủ rồi!” Lâm Tây Canh dường như nhìn thấu nỗi lòng Lưu Ý Nguyệt, thân nhiên cười, nói.

“Được!” Ngoài đồng ý điều này, Lưu Ý Nguyệt thật không biết làm gì cho anh.

~~~~~

Vài năm gần đây, nội bộ Lâm thị biến động không ngừng. Mấy năm trước mới thanh trừ cơ sở ngầm của Hạ Dương xong. Ngô thị rút lui, mấy năm sau Hạ Dương lại đích thân ra mặt, cộng thêm hợp tác với Gia Thịnh... Lâm Tây Canh kinh qua hết thấy mọi sóng gió, anh đương nhiên trở thành lão tướng thương trường, luyện được tinh thần thép.

Nếu tranh đấu, Lâm Đông Dương thật không đáng làm đối thủ của Lâm Tây Canh. Đương nhiên, Lâm Đông Dương ý thức được điều này, rằng con trai ông sớm đã đủ lông đủ cánh, không còn nông nổi như khi còn trẻ nữa! Cuối cùng, mấu chốt rơi xuống Hạ Dương, xuống cổ phần của anh, quyền phát ngôn của anh, ảnh hưởng trực tiếp đến quyền ở lại hoặc ra đi của cha con Lâm Đông Dương.

“Con định làm gì bây giờ?” Trương Uẩn Hoa hỏi con trai.

“Không làm gì cả!” Hạ Dương cau mày, thuận miệng nói.

“Nhưng anh cũng không thể để bọn họ tranh đấu một mất một còn!” Ngô Nhân Kỳ ôm con, nói.

“Ông ta lên nói với mẹ, nếu con có hứng, sau này ông ta sẽ giao quyền thừa kế cho con.” Trương Uẩn Hoa do dự nói.

“À!” Ngô Nhân Kỳ kinh ngạc kêu lên.

Hạ Dương cười nhạo lắc đầu, vươn tay đùa nghịch với con trai mập mạp, “Ông ta mãi không hết cổ hủ, thời đại nào rồi mà con thừa kế. Về điểm này,

Lâm Tây Canh rõ ràng sáng suốt hơn ông ta.”

“Ý anh là...” Ngô Nhân Kỳ nhìn con trong lòng, lại quay sang nhìn chồng.

“Ông ta coi trọng chính ông ta, chứ không phải coi trọng anh. Bệnh Ý Nguyệt khiến cô ấy không thể sinh nữa, lại thêm bài post trên mạng vừa rồi, thế nên ông ta bắt Lâm Tây Canh ly hôn với Ý Nguyệt. Cuối cùng là trận tranh đấu này!” Hạ Dương phe phẩy bàn tay nhỏ bé của con trai, chậm rãi nói.

“Thì ra là thế, chị Ý Nguyệt thật đáng thương!” Hạ Dương đã sớm kể hết chuyện quá khứ của Lưu Ý Nguyệt cho Ngô Nhân Kỳ, lại nghĩ đến việc lúc này cô ấy còn suýt mất đi gia đình, Ngô Nhân Kỳ không khỏi cảm động.

“Cuối cùng cũng thấy Lâm Tây Canh có chút thú vị!” Hạ Dương cười, nói.

“Con đúng là... Dù gì cũng là anh trai con, nói chuyện chú ý một chút!” Trương Uẩn Hoa lườm con, thái độ anh như vậy chứng tỏ đã sớm quyết định rồi.

“Con là biết đủ nha! Nhưng mà nếu có nhiều con gái cũng tốt! Em nói sao? Bà xã!” Hạ Dương quay sang Ngô Nhân Kỳ, trêu chọc.

“Xùy! Ai để ý anh!” Ngô Nhân Kỳ đỏ bừng mặt, nói thầm.

Trong phòng tràn ngập tiếng cười, cục thịt nhỏ cũng góp vui, rít rít không thôi, có lẽ nhóc con đang nghĩ, đến khi nào mình mới có nhiều em gái?!

Buổi tối, trong thư phòng, Hạ Dương gọi điện cho Lâm Tây Canh, “Tôi chuẩn bị tung cổ phiếu Lâm thị trong tay ra, sau đó từng bước hoàn toàn rút khỏi Lâm thị, trước tiên nói với anh một tiếng!”

“Cám ơn!” Lâm Tây Canh không biết nói gì hơn, Hạ Dương có thể báo cho anh đầu tiên, đủ biết tình nghĩa cậu, “Vì sao? Hiện tại không phải cơ hội tốt nhất của cậu sao?” Tuy vậy, anh vẫn phải hỏi một câu.

“Tôi nói từ trước rồi, tôi không có hứng thú với Lâm thị, tôi nghĩ con tôi cũng vậy. Tôi họ Hạ, con tôi cũng họ Hạ. Chúng tôi không thể quên gốc rễ được!” Hạ Dương trả lời, người cha kia chỉ cho anh sinh mệnh, lại không thể cho anh hạnh phúc, nhưng một người cha không cùng huyết thống, lại toàn tâm toàn ý cho anh một gia đình, “Không quên gốc rễ” chính là lời hứa năm xưa của Hạ Dương với Hạ Ngô Niên.

Ba ngày sau, trên thị trường đột nhiên xuất hiện cổ phiếu Lâm thị, ngay khi Lâm Đông Dương còn chưa biết gì, Lâm Tây Canh đã sớm thu mua tất cả, đợi đến khi Lâm Đông Dương ra tay thì mọi sự đã rồi. Một ván này, Lâm Tây Canh chiếm được ưu thế mong manh, nhờ đó giành chiến thắng. Trong đại hội cổ đông, nhờ sự giúp sức của hai nhà đầu tư, mà đứng sau là Hạ Dương, cùng hậu thuẫn Gia Thịnh, Lâm Tây Canh chiếm được số phiếu lớn nhất, nhờ đó leo lên vị trí cao nhất Lâm thị đúng như nguyện vọng.

“Chúc mừng!” Hạ Dương vươn tay, cười nói với tân chủ tịch – Lâm Tây Canh.

“Cám ơn!” Lâm Tây Canh bắt tay Hạ Dương, đã sớm không còn thù hận, chỉ còn lại tình nghĩa.

Lâm Đông Dương đứng một góc, nhìn hai đứa con xa xa, đây là kết cục ông chưa từng nghĩ đến. Hạ Dương và Lâm Tây Canh lại có thể bắt tay nhau, đánh lui ông. Lặng lẽ lắc đầu, ông thật nghĩ không ra, tại sao Hạ Dương lại không cần Lâm thị hùng mạnh như vậy.

Ông ra khỏi tòa nhà Lâm thị, chợt quay đầu lại, nơi này giống như vừa chôn cất cả đời ông. “Àm” một tiếng, vị thương nhân lừng lẫy một thời đột nhiên ngã gục.

Ngày hôm sau, tất cả báo chí đều đưa tin: sau đại hội cổ đông, Lâm Đông Dương vừa ra khỏi tòa nhà Lâm thị liền đột phát bệnh tim. Nhờ kịp thời đưa tới bệnh viện, ông đã qua cơn nguy kịch, trước mắt còn ở lại bệnh viện tiếp tục theo dõi. Được biết, trong đại hội cổ đông lần này, con trai Lâm Đông Dương – Lâm Tây Canh đã tiếp nhận chức chủ tịch hội đồng quản trị. Liên hệ đến cuộc tranh đấu có phần trước đó không lâu, rất có thể, lần đột phát bệnh tim này của Lâm Đông Dương liên quan đến chiếc ghế chủ tịch kia.

Lâm Tây Canh cùng Lưu Ý Nguyệt và bé đứng ngoài phòng bệnh, Lâm Đông Dương bên trong từ chối không cho bọn họ vào, trước giường bệnh chỉ có một mình Khương Tổ Trân.

Từ xa Hạ Dương đã thấy một nhà ba người, anh đi đến, hỏi, “Sao vậy? Vẫn chưa cho vào?”

“Ừm!” Lâm Tây Canh gật gật đầu, “Sao cậu lại tới đây?” Anh hỏi.

“Tôi đại diện Tân Thành tới.” Hạ Dương trả lời. Tuy nói rằng đại diện Tân Thành, nhưng ý cha mẹ, Hạ Dương hoàn toàn hiểu được. Trương Uẩn Hoa và Hạ Ngô Niên muốn anh đi thăm cha đẻ, dù sao, cũng không thể phủ nhận việc anh là con ruột ông ta.

Hạ Dương gõ cửa phòng, rất lâu sau mới có người mở cửa, Khương Tổ Trân thấy Hạ Dương, liền hỏi, “Cậu đến đây làm gì?”

“Tôi đại diện tập đoàn Tân Thành đến thăm Lâm tổng, đây là hoa cha tôi gửi.” Hạ Dương giơ lẵng hoa trong tay lên, bên trên còn có thư hỏi thăm của Hạ Ngô Niên. Dù trong lòng Khương Tổ Trân ngàn vạn lần không muốn, cũng không thể không thể mặt Hạ Ngô Niên, bà bĩu môi, tránh người để Hạ Dương đi vào. Trước khi đóng cửa, bà còn nhìn lướt qua Lâm Tây Canh vẫn đang chờ ở cửa, sững sờ một giây, cuối cùng vẫn dứt khoát đóng cửa lại. Lâm Tây Canh nhìn động tác của mẹ, bất đắc dĩ mỉm cười, “Đi thôi!” Anh quay đầu nói với Lưu Ý Nguyệt. Bé đã rất mệt mỏi, mềm nhũn người, ngủ gật trong lòng Lưu Ý Nguyệt.

Hạ Dương đi vào phòng bệnh, thấy người lừng lầy một thời đang ốm yếu nằm trên giường bệnh. Trên người ông, đủ loại thiết bị theo dõi.

“Chủ tịch Lâm, cha tôi nói tôi tới thăm ngài!” Hạ Dương đứng trước giường bệnh, nói.

“Không cần gọi như thế, tôi đã ốm không còn là chủ tịch nữa.” Giọng Lâm Đông Dương có chút mệt mỏi.

Hạ Dương chỉ cười không đáp, không khí nhất thời vô cùng nhạt nhẽo.

“Ngồi xuống đi!” Lát sau, Lâm Đông Dương chỉ chiếc ghế cạnh giường, nói với Hạ Dương, “Tôi còn có lời muốn nói!”. Hạ Dương nghe lời ngồi xuống, tiếp tục chờ đợi Lâm Đông Dương.

“Vì sao?” Lâm Đông Dương hỏi.

“Ngài muốn hỏi tôi vì sao không cần Lâm thị, đúng không?” Hạ Dương nói, không đợi Lâm Đông Dương trả lời anh đã nói tiếp, “Tôi không có hứng thú với Lâm thị, Lâm thị cũng chưa bao giờ nằm trong kế hoạch của tôi. Tôi không nghĩ sẽ giống ngài, càng không muốn con tôi đi theo con đường của ngài!”

“Cậu đã sớm thông đồng với Tây Canh phải không?” Lâm Đông Dương hỏi.

“Không!” Hạ Dương lắc đầu, “Là tôi chủ động nói cho anh ấy, anh ấy đúng là người nổi nghiệp tốt nhất của Lâm thị. Hơn nữa, tôi còn vì Lưu Ý Nguyệt. Đây là tôi nợ cô ấy. Ngài cũng đừng quá coi thường khả năng của con dâu ngài!”

Mãi đến khi Hạ Dương rời đi, Lâm Đông Dương và Khương Tổ Trân vẫn chưa nghĩ thông, rốt cuộc Lưu Ý Nguyệt quen biết Hạ Dương từ khi nào, ngoài Gia Thịnh, không ngờ cả Tân Thành cũng giúp đỡ cô!

Cuối cùng, bà nội Lâm gia cũng phải vào thành phố, bà đến trước giường bệnh con trai, ngồi xuống hỏi, “Sao rồi?”

“Khá hơn nhiều rồi ạ! Không sao đâu mẹ!” Lâm Đông Dương muốn ngồi dậy nói chuyện, nhưng lại bị Triệu Uyển Nghi ngăn lại, “Nằm xuống đi, không sao là tốt rồi!”

“Ai... Con trai vô dụng, còn phải để mẹ đến thăm!” Lâm Đông Dương thở dài.

“Đừng than thở, coi như đập cũ xây mới, là tất nhiên thôi!” Triệu Uyển Nghi nói, “Bại dưới tay con trai thì có sao, chẳng phải sóng sau xô sóng trước sao? Tây Canh như thế là giỏi!”

“Vợ chồng son bé đứa nhỏ đợi bên ngoài.” Triệu Uyển Nghi nhìn con trai, nhẹ nhàng nói, “Đừng hẹp hòi quá! Tính gì nữa? Để mặc con trai ở ngoài, rồi mấy nữa không có ai bên cạnh, đừng than thở! Làm cha mẹ thì rộng lượng một chút, bọn trẻ có sự lựa chọn của chúng, vì sao không cho nó tự quyết định? Tốt xấu gì nó cũng phải gánh vác. Đúng không, Tổ Trân?” Nói xong, Triệu Uyển Nghi quay sang nhìn con dâu.

“Mẹ...” Khương Tổ Trân đau khổ than thở.

“Con nha! Lúc nên có chủ kiến thì không có chủ kiến. Trước đây, chính anh chị chọn không ly hôn, tôi cũng đâu có ý kiến gì. Hiện tại, Tây Canh không thể tự lựa chọn sao? Đừng áp đặt ý chí của mình lên các con, đây mới chính là điều cha mẹ nên làm.”

“Con đi mở cửa!” Nghe mẹ chồng nói xong, một lúc lâu sau, Khương Tổ Trân mới cúi đầu trả lời.

“Rốt cục đã hiểu!” Triệu Uyển Nghi khẽ cười, lại quay sang nhìn con trai, “Đừng xuj mặt như thế! Đó là con trai, con dâu, còn có cháu gái con!”

Khương Tổ Trân đi ra, nhẹ nhàng mở cửa. Lâm Tây Canh đang ngồi ở ghế chờ lập tức đứng lên, “Mẹ!”

“Ừm!” Khương Tổ Trân đáp, sau đó mở rộng cửa, nói với ba người bên ngoài, “Vào đi!”

Cánh cửa phòng bệnh khép lại, trong phòng, một nhà đoàn viên. Rất xa, Hạ Dương đứng nhìn hành lang rỗng tuếch, anh nắm chặt tay Ngô Nhân Kỳ, “Đi thôi! Về nhà!”

“Chúng ta không nhìn nữa sao?” Ngô Nhân Kỳ hỏi chồng, hôm nay cô cố ý bé theo con trai.

“Không cần! Dừng ở đây đi! Mỗi người đều có vị trí của riêng mình. Thật là tốt!” Hạ Dương nhìn con trai, tươi cười nói.

Hành lang yên tĩnh trở lại, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Quá Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

